james rollins

furtuna de nisip

James Rollins

FURTUNA DE NISIP

Seria „SIGMA FORCE” 1

V.1.0

Traducere din limba engleză DIANA ŢUŢUIANU

James Rollins
Sandstorm
EDITURA RAO
2009

Lui Katherine, Adrienne şi RJ,
generaţia următoare.

MULŢUMIRI

Le rămân dator mai multor oameni. Mai întâi trebuie să-mi exprim recunoştinţa faţă de Carolyn McCray, pentru prietenia ei neîntreruptă şi pentru lumina călăuzitoare pe care mi-a oferit-o de la primul până la ultimul cuvânt… şi mai departe. Şi faţă de Steve Prey, pentru ajutorul preţios pe care mi l-a oferit referitor la scheme, detalii logistice, obiecte de artă şi făcând observaţii critice pertinente. Şi faţă de soţia lui, Jude Prey, pentru că ne-a suportat pe mine şi pe Steve şi timpul îndelungat pe care i l-am răpit soţului ei. Aceleaşi eforturi şi multe altele au fost acceptate şi depuse de Penny Hill (cu ajutorul lui Bernie şi Kurt, desigur). Pentru anumite amănunte din carte trebuie să îi mulţumesc lui Jason R. Mancini, cercetător principal la Muzeul Mashantucket Pequot. Şi, pentru ajutorul oferit cu limbile străine, lui Diane Daigle şi David Evans. În plus, cartea nu ar fi ceea ce este fără principalii mei consilieri care m-au ţinut pe jar în mod constant, menţionaţi aici într-o ordine aleatorie: Chris Crowe, Michael Gallowglass, Lee Garrett, David Murray, Dennis Grayson, Dave Meek, Royale Adams, Jane O’Riva, Kathy Duarte, Steve Cooper, Susan Tunis şi Caroline Williams. Pentru harta inserată aici am folosit volumul *The CIA World Factbook 2000.* În sfârşit, le mulţumesc celor patru oameni care rămân cei mai credincioşi fani ai mei: redactorul Lyssa Keusch, agenţii Russ Galen şi Danny Baror şi editorul meu, Jim Davis. Şi, ca întotdeauna, trebuie să subliniez că sunt singurul responsabil pentru orice eroare sau inadvertenţă ce s-ar fi putut strecura.

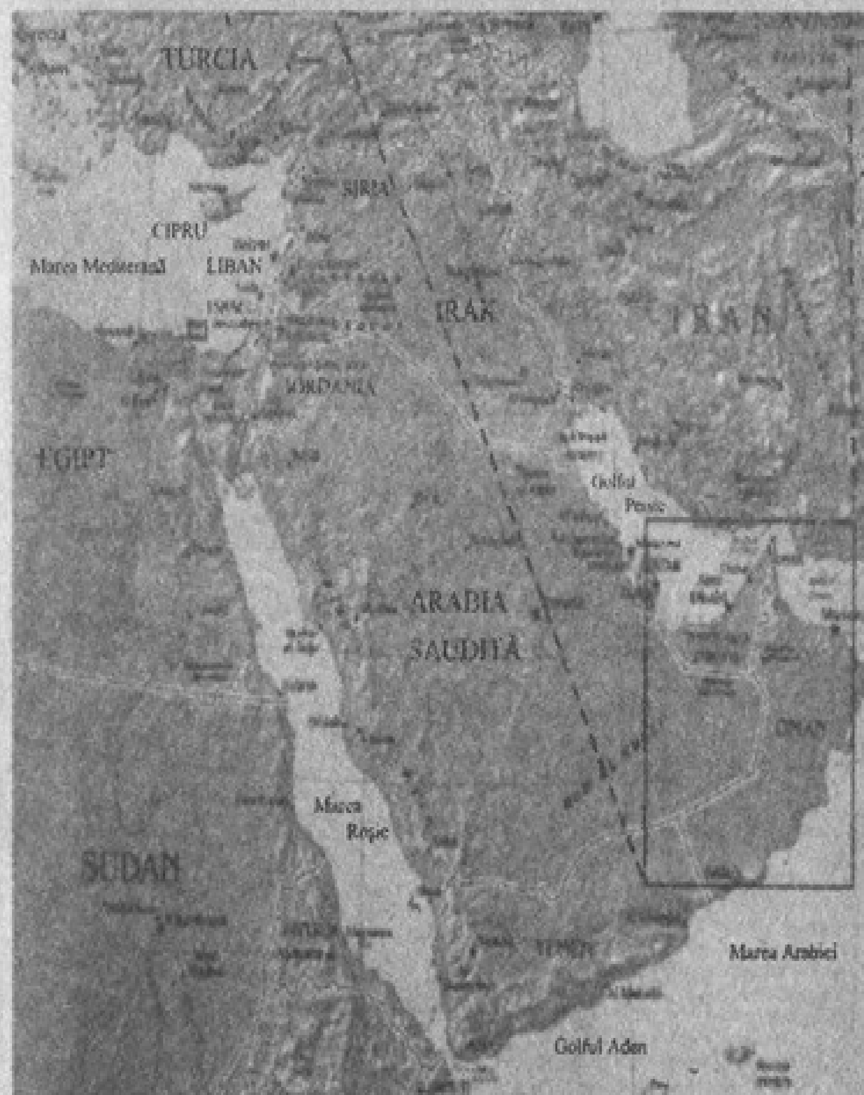
Dosar Clasificat

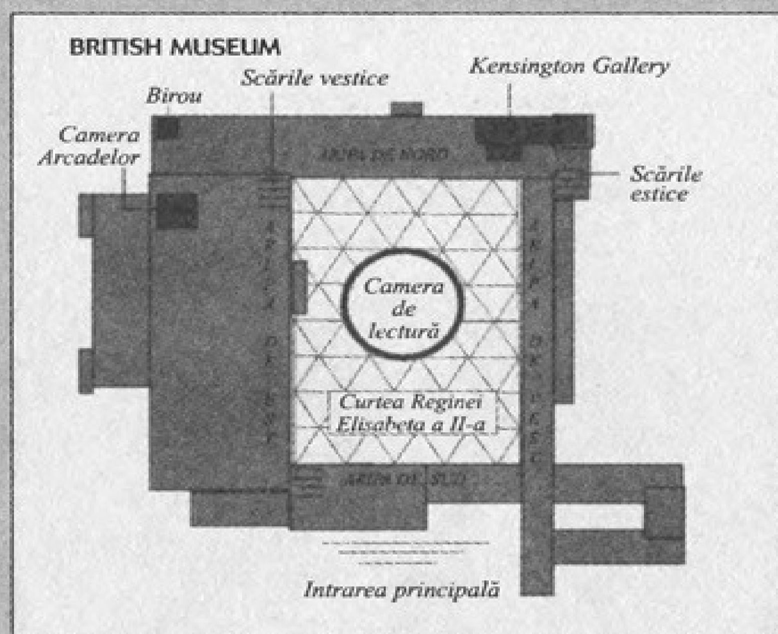
DEPARTAMENTUL APĂRĂRII COD:

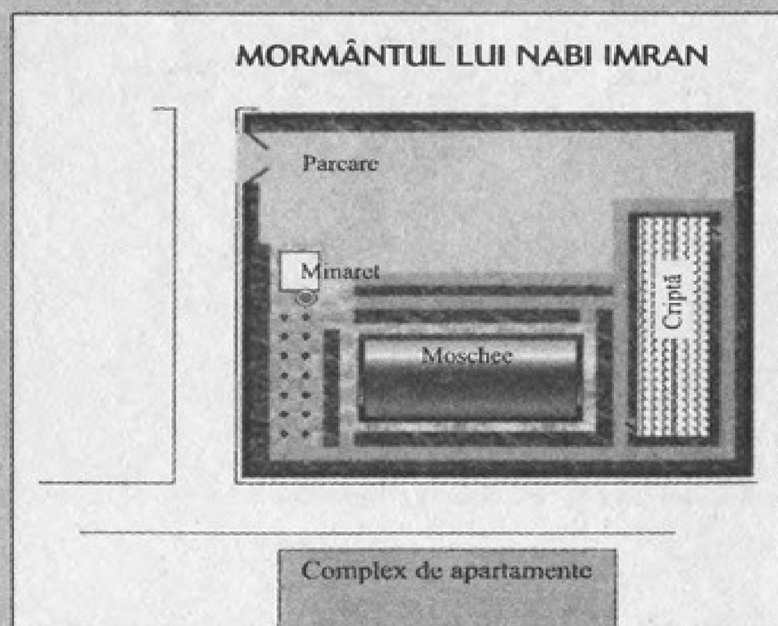
ALPHA42-PCR

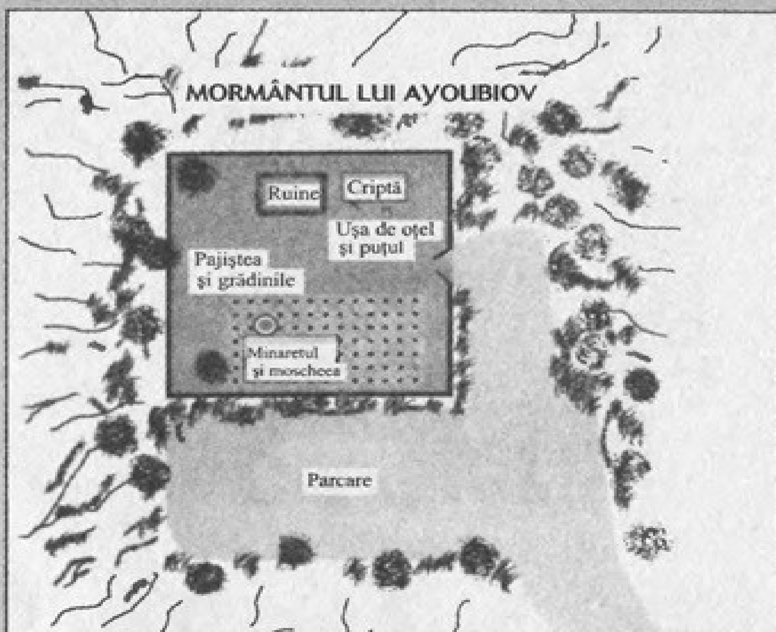
SIGMA FORCE

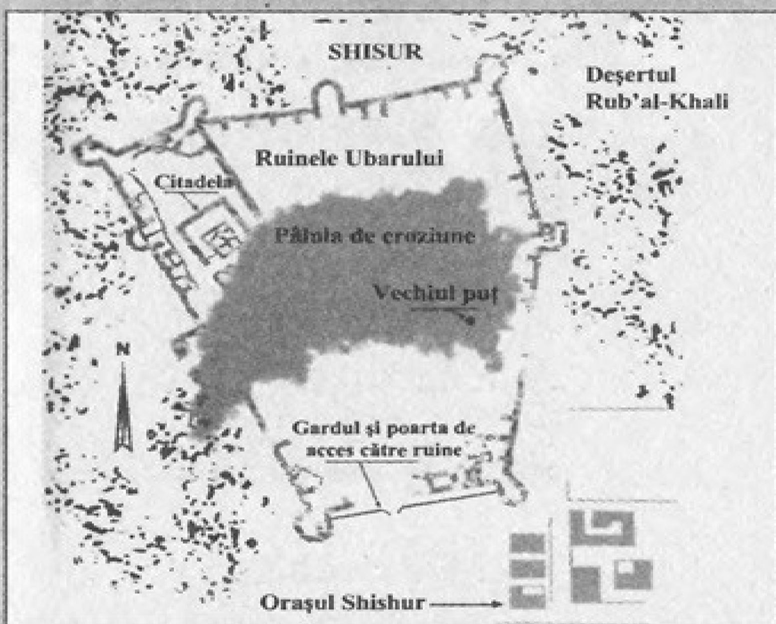
PENINSULA ARABICĂ

BRITISH MUSEUM
Birou
Scările vestice
Kensington Gallery
Camera Arcadelor
Scările estice
Camera de lectură
Curtea Reginei Elisabeta a II-a
Intrarea principală

MORMÂNTUL LUI NABI IMRAN
Parcare
Minaret
Criptă
Moschee
Complex de apartamente

MORMÂNTUL LUI AYOUBIOV
Ruine
Criptă
Uşa de oţel
şi puţul
Pajiştea
şi grădinile
Minaretul
şi moscheea
Parcare

SHISUR
Deşertul
Rub'al-Khali
Ruinele Ubarului
Citadela
Pâlnia de eroziune
Vechiul puţ
N
Gardul şi poarta de
acces către ruine
Oraşul Shishur

PARTEA ÎNTÂI
FURTUNA CU TUNETE ŞI FULGERE

1
FOC ŞI PLOAIE

14 NOIEMBRIE, 1.33 A.M.
BRITISH MUSEUM
LONDRA, ANGLIA

Harry Masterson avea să fie mort în treizeci de minute.

Dacă ar fi ştiut asta şi-ar fi fumat ultima ţigară până la filtru. O stinse însă, turtind-o după numai trei fumuri şi-şi îndepărtă norul de fum din jurul feţei. Dacă ar fi fost prins fumând în afara camerei de odihnă a paznicilor, ar fi fost făcut cu ou şi cu oţet de nemernicul de Fleming, şeful pazei muzeului. Harry se afla deja în vizorul lui pentru întârzierea de două ore înregistrată la schimbul de săptămâna trecută.

Harry înjură printre dinţi şi-şi băgă în buzunar ţigara stinsă. Avea s-o termine în următoarea pauză... adică, dacă aveau pauză în noaptea asta.

Un tunet răsună străpungând pereţii de cărămidă. Furtuna de iarnă, cu tunete şi fulgere, lovise chiar după miezul nopţii, iniţial cu un ropot de grindină, urmat de un potop de ploaie care ameninţa să ia Londra pe sus şi s-o verse în Tamisa. Fulgerele bântuiau pe cer în forme liniare de la un orizont la altul. Potrivit spuselor meteorologului de la BBC, era una dintre cele mai cumplite furtuni cu descărcări electrice de mai bine de zece ani încoace. Jumătate de oraş rămăsese complet în beznă, copleşită de un spectaculos baraj de fulgere.

Şi, după cum îi hărăzise soarta lui Harry, jumătatea *sa* de oraş era cea cufundată în beznă, incluzând British Museum de pe Great Russell Street. Chiar dacă aveau generatoare de curent electric de rezervă, întreaga echipă de pază fusese chemată la serviciu pentru protejarea suplimentară a bunurilor muzeului. Aceştia aveau să ajungă în următoarea jumătate de oră. Însă Harry lucra în schimbul de noapte şi era în tură când se oprise

curentul. Şi, deşi camerele video de supraveghere încă mai erau operaţionale pe reţeaua de urgenţă, Fleming le ordonase lui şi celorlalţi paznici din tură să patruleze în stare de alertă cei patru kilometri de coridoare ai muzeului.

Asta însemna să meargă separat.

Harry îşi scoase lanterna şi-o îndreptă înspre coridor. Ura să facă ronduri noaptea, atunci când muzeul era cufundat în beznă. Singurele lumini veneau de afară, prin geamuri, de la stâlpii de iluminat stradal. Însă acum, din cauza căderii de tensiune, chiar şi acele lumini se stinseseră. Umbrele macabre ale nopţii erau împrăştiate doar de beculeţele roşii ale lămpilor de veghe de voltaj scăzut.

Harry avusese nevoie de o doză mică de nicotină pentru a-şi face curaj, însă nu putea să mai amâne să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. Fiind ultimul pe lista paznicilor din schimbul de noapte, fusese desemnat să verifice holurile aripii de nord, cel mai îndepărtat punct din reţeaua lor subterană de pază. Însă asta nu însemna că nu putea s-o ia pe scurtătură. Prin urmare, făcu stânga-mprejur şi se îndreptă spre uşa care dădea în Curtea Reginei Elisabeta a II-a.

Această curte centrală, întinsă pe aproape un hectar, era înconjurată de cele patru aripi ale British Museum. Chiar în centrul său se înălţa Sala de lectură circulară, cu cupolă din aramă, una dintre cele mai valoroase biblioteci din lume. Pe deasupra, întreaga curte de 0,8 hectare fusese acoperită de o cupolă gigantică, având panouri triunghiulare, proiectată de Foster & Partners, creând astfel cea mai mare piaţă acoperită din Europa.

Folosindu-şi cheia de acces, Harry se aplecă şi pătrunse în spaţiul imens. La fel ca restul muzeului, curtea era cufundată în întuneric. Ploaia răpăia pe acoperişul de sticlă de deasupra. Cu toate acestea, ecoul paşilor lui Harry reverbera prin spaţiul deschis al curţii. Un alt fulger sfâşie cerul. Acoperişul, împărţit într-o mie de ochiuri de geam triunghiulare, se lumină brusc, după care întunericul se aşternu iarăşi peste muzeu, acoperindu-l odată cu ploaia.

Urmă un tunet, pe care-l resimţi adânc în piept. Acoperişul zăngăni şi el. Harry se ghemui uşor, temându-se că întreaga structură avea să se prăbuşească peste el.

Traversă curtea şi se îndreptă spre aripa de nord. Ocoli zona centrală a bibliotecii. Afară fulgeră din nou, luminând locul pentru câteva momente. Nişte statui uriaşe, pierdute în beznă,

apărură ca din neant. *Leul din Cnidos* îşi înălţă coama lângă capul enorm al unei statui din Insula Paştelui. După care fulgerul dispăru şi întunericul înghiţi totul în jur.

Harry simţi un fior, iar pielea i se făcu ca de găină.

Mări pasul. Înjură printre dinţi la fiecare mişcare.

— Mama mă-sii de treabă...

Înjurătura îl ajută să se calmeze.

Ajunse la uşile aripii de nord şi se strecura înăuntru, unde-l întâmpina mirosul familiar de mucezeală şi amoniac. Se simţea mai bine, acum că era din nou înconjurat de ziduri solide. Îşi plimba raza lanternei de-a lungul coridorului lung. Deşi nu părea să lipsească nimic, i se cerea să verifice fiecare galerie a acestei aripi. Îşi făcu un calcul rapid. Dacă se grăbea, putea să-şi termine rondul astfel încât să aibă timp suficient să mai tragă câteva fumuri din ţigară. Încurajat de perspectiva unei noi doze de nicotină, o luă în jos pe hol, cu fasciculul luminos al lanternei îndreptat în faţă.

Aripa de nord devenise gazda expoziţiei aniversare a muzeului, o colecţie etnografică exhaustivă, care-şi propusese să ilustreze realizările omenirii de-a lungul epocilor şi cuprinzând toate culturile. Asemenea galeriei egiptene cu mumiile şi sarcofagele sale. Trecu repede pe lângă diferite galerii: Celtică, Bizantină, Ruseasca, Chinezească. Fiecare set de camere era blocat printr-un grilaj de siguranţa. Odată cu întreruperea curentului însă, uşile se deschiseseră automat, în cele din urmă, se văzu şi capătul coridorului. Majoritatea colecţiilor din galerii erau găzduite aici numai temporar, fiind transferate de la Museum of Mankind pentru sărbătoare aniversara. Însă, din câte-şi amintea Harry, galeria din capăt fusese dintotdeauna aici. Găzduia exponatele arabe ale muzeului, o colecţie de antichităţi nepreţuite din Peninsula Arabică. Galeria fusese dată în folosinţa de o familie care o sponsorizase, o familie care se îmbogăţea de pe urma afacerilor cu petrol din regiune. Se spunea că donaţiile menite menţinerii în permanenţa a unei asemenea galerii la British Museum se ridicau până la cinci milioane de lire pe an.

O astfel de dăruire era demnă de tot respectul.

Sau poate că nu.

Pufnind cu gândul la risipirea prostească a unei asemenea sume de bani, Harry îşi plimbă spotul luminos al lanternei de-a lungul plăcii de bronz, gravate, aflate deasupra uşii de la intrare: GALERIA KENSINGTON. De asemenea cunoscuta şi ca „The

Bitch's Attic"[1].

Cu toate că Harry n-o cunoscuse pe Lady Kensington, din discuţiile purtate cu colegii, era clar că orice semn de desconsiderare a galeriei sale – praf pe una dintre vitrine, o etichetă de prezentare cu o pată pe ea, un obiect din antichitate amplasat necorespunzător – atrăgea după sine cele mai severe observaţii. Galeria era proiectul ei personal, căruia îi acordase o atenţie specială şi nimeni nu rezistase în faţa furiei sale. Unii chiar îşi pierduseră slujbele în urma valurilor făcute de ea; aşa stăteau lucrurile până şi cu un fost director.

Această nelinişte îl făcu pe Harry să mai zăbovească preţ de câteva minute în faţa grilajului de siguranţă al galeriei. Îşi plimbă lanterna în jurul camerei de la intrare mult mai mult decât o făcea de obicei. Din nou, din câte-şi putea da seama, totul era în ordine.

Când dădu să plece, observa o mişcare. Înţepeni, cu lanterna îndreptată în jos, spre pardoseala.

Într-una dintre încăperile mai îndepărtate ale Galeriei Kensington, o lumină albăstruie rătăcea încetişor, lăsând în urmă umbre.

O altă lanternă… mai era cineva în galerie…

Harry simţi cum inima îi bătea în gât. O spargere. Se sprijini de peretele din apropiere. Degetele căutară cu disperare staţia radio. Prin ziduri, tunetul reverberă, sonor şi profund.

Mânui cu stângăcie staţia.

— Am un posibil intrus, aici, în aripa de nord. Spuneţi-mi ce să fac, vă rog.

Aştepta răspuns din partea şefului de tură. Poate că Gene Johnson era un dobitoc, însă fusese ofiţer în rândurile RAF[2]. Ştia în ce rahat se află.

Vocea bărbatului îi răspunse la apel, însă întreruperile îi mâncară majoritatea cuvintelor, ca urmare a interferenţelor provocate de descărcările electrice.

— … posibil… eşti sigur?… Aşteaptă până când… sunt grilajele asigurate?

Harry se holbă în spate la grilajele de securitate lăsate în jos. Bineînţeles că ar fi trebuit să verifice dacă fuseseră forţate. Fiecare galerie avea o singură intrare care dădea în coridor. Singura cale de a mai pătrunde în acele săli era printr-una dintre

---

[1] „Mansarda Jigodiei" (în lb. engleză, în original).

[2] RAF – Royal Air Force – Forţele Aeriene Regale.

ferestrele de sus, însă acestea erau prevăzute cu sisteme de alarmă împotriva intrării prin efracţie. Şi, deşi furtuna pusese la pământ alimentarea cu energie electrică, generatoarele de rezervă menţinuseră reţeaua de securitate conectată. Nici un fel de alarmă nu se înregistrase la postul central de comandă.

Harry îşi imagină că Johnson deja comuta camerele de supraveghere, trecând rapid prin această aripă, năpustindu-se asupra Galeriei Kensington. Îndrăzni să mai arunce o privire către suita de cinci camere. Lumina continua să strălucească în adâncurile galeriei. Nu părea să aibă ţintă, ca în cazurile când era folosită de un hoţ. Verifică rapid grilajul de siguranţă. Încuietoarea sa electronică afişa o luminiţă verde. Nu fusese forţată.

Se uită din nou la lumina strălucitoare. Poate că nu era decât lumina farurilor unei maşini în trecere, lumină ce se reflecta prin geamurile galeriei.

Vocea lui Johnson în staţie, întretăiată, îl făcu să tresară.

— N-am prins nimic pe camera vi… Camera cinci a murit. Rămâi aco… ceilalţi sunt pe drum.

Restul cuvintelor dispărură în eter, ciuntite de descărcările electrice de-afară.

Harry rămase lângă grilaj. Ceilalţi paznici aveau să-i sară în ajutor. Şi dacă nu era nici un intrus? Dacă nu erau decât nişte faruri care măturau perimetrul? Deja se avea la cuţite cu Fleming. Tot ceea ce-i mai trebuia era să se facă de râs.

Riscă şi-şi ridică lanterna.

— Hei tu, de-acolo! strigă el.

Se gândise c-o să pară autoritar, însă vocea i se auzi mai mult ca un scâncet jalnic şi neplăcut.

Momentan, nu percepu nici o schimbare în modul în care se plimba lumina de colo-colo, părând că se îndreptă şi mai în mult în străfundurile galeriei – nu sub imboldul panicii, ci doar cu un ritm lent, şerpuitor. Nici un hoţ nu putea să aibă atâta tupeu.

Harry se aşeză în faţa încuietorii electronice a grilajului şi-şi folosi cheia de acces ca s-o deschidă. Împinse grilajul suficient de sus ca să se poată strecura în patru labe şi intră în prima sală. Se îndreptă de spate şi ridică lanterna din nou. Refuză să se ruşineze de panica sa de moment. Ar fi trebuit să investigheze mai amănunţit înainte să dea alarma.

Însă răul fusese făcut. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să salveze puţin situaţia lămurind misterul de unul singur.

Strigă din nou, ca să fie sigur:

— Serviciul de pază! Nu mişca!

Strigătul său n-avu nici un efect. Lumina continuă să avanseze într-un ritm susţinut, dar şerpuitor, înspre adâncul galeriei.

Se uită înapoi spre grilaj. Colegii lui aveau să apară într-un minut.

— La dracu', murmură printre dinţi.

Intră grăbit în galerie, urmărind lumina, hotărât să-i afle cauza înainte să sosească şi ceilalţi.

Abia aruncând o privire, trecu de comorile de o valoare nepreţuită şi de o importanţă eternă: vitrine de sticlă adăpostind tăbliţe de argilă din epoca regelui asirian Assurbanipal; statui greoaie de piatră datând dinaintea perşilor; săbii şi arme din fiecare epocă; piese din fildeş fenician aparţinând regilor şi reginelor antice; chiar până şi o primă variantă tipărită din *O mie şi una de nopţi* sub titlul său original, *Moralistul oriental.*

Harry continuă să cerceteze sălile, trecând de la o dinastie la alta – din timpul Cruciadelor până la naşterea lui Hristos, de la vremurile de glorie ale lui Alexandru cel Mare până la epocile Regelui Solomon şi ale Reginei din Saba.

În cele din urmă, ajunse în cea mai îndepărtată încăpere, una dintre cele mai mari. Conţinea obiecte de mare interes pentru un naturalist, toate din regiunea respectivă: pietre rare şi bijuterii, rămăşiţe fosilizate, unelte din Neolitic.

Sursa de lumină. În mijlocul camerei cu cupolă, un glob de jumătate de metru de lumină albăstruie plutea alene de-a lungul încăperii. Pâlpâia şi licărea, iar suprafaţa sa părea să fie alimentată de o văpaie de-un albastru strălucitor, ce varia constant.

În timp ce Harry se holba la el, globul trecu printr-o vitrină de sticlă ca şi cum ar fi fost făcută din aer. Râmase buimac. Un miros de sulf îi ajunse la nări, revărsându-se din bulgărele de lumină azurie.

Globul se rostogoli peste una dintre luminile roşii de veghe şi o scurtcircuită cu un sunet distinct. Zgomotul îl surprinse pe Harry şi-l făcu să se dea un pas înapoi.

Acelaşi destin probabil că-l avusese şi camera de supraveghere numărul cinci din încăperea din spatele său. Aruncă rapid o privire spre camera din această încăpere. O lumină roşie strălucea deasupra ei. Încă mai funcţiona.

Ca şi cum ar fi observat ce-i atrăsese atenţia, Johnson reveni în staţia radio. Nu se ştie de ce acum nu mai existau interferenţe.

— Harry, poate că-i mai bine să ieşi de-acolo!

Rămase ţintuit locului, jumătate de frică, jumătate de uimire, în plus, chestia asta fenomenală se *îndepărta* de el, plutind spre colţul întunecat al încăperii.

Aura strălucitoare a globului lumina o bucată de metal din interiorul unui cub de sticlă. Era o bucată de fier roşu mare cât un viţel, un viţel *îngenuncheat.* Eticheta de prezentare o descria ca fiind o cămilă. O asemenea asemănare putea fi calificată în cel mai bun caz drept o stângăcie, însă Harry înţelegea această presupusă descriere. Articolul expus fusese descoperit în deşert.

Lumina plană pe deasupra cămilei de fier.

Harry se dădu precaut un pas înapoi şi ridică staţia radio.

— Hristoase!

Globul strălucitor de lumină trecu prin sticlă şi ateriză deasupra cămilei. Lumina sa clipi şi se stinse la fel de rapid ca şi cum ai sufla într-o lumânare.

Întunericul care se lăsă brusc îl orbi pe Harry pentru o secunda. Ridică lanterna.

— A plecat…

— Eşti în siguranţă? se auzi din staţia lui.

— Îhî. Ce naiba a fost asta?

Johnson răspunse, cu teamă şi uimire în voce.

— Un nenorocit de fulger globular, cred! Am auzit nişte poveşti de la camarazii aflaţi la bordul avioanelor militare în timp ce zburau printre trăsnete. Probabil că furtuna l-o fi eliberat în aer. Dar să fiu al naibii, dacă ăsta n-a fost extrem de strălucitor!

„Nu mai e deloc *strălucitor”,* se gândi Harry oftând şi dând din cap dezaprobator. Indiferent ce mama naibii era, cel puţin îl salvase de ironiile colegilor săi de la pază.

Îşi lăsă lanterna în jos. Însă şi după ce spotul luminos al lanternei fu înlăturat, cămila de fier continuă să strălucească în întuneric. O culoare roşiatică intensă.

— Acum ce mama naibii mai e? murmură Harry, strângând cu putere staţia radio.

Un şoc electrostatic puternic îi furnică degetele. Înjurând, îşi scutură mâna. Ridică staţia radio.

— Ceva e în neregulă. Nu cred…

Lumina din artefactul de fier pâlpâi şi mai intens. Harry căzu pe spate. Fierul curgea de pe suprafaţa cămilei, topindu-se ca şi cum ar fi fost expus unui val de ploaie acidă. Nu era singurul care băgase de seamă această schimbare.

Auzi un zbierăt în staţia radio din mână:

— Harry, ieşi de-acolo!

Nu mai zăbovi. Se răsuci în loc, însă era prea târziu.

Vitrina explodă. Suliţe ascuţite de sticlă ascuţite îi străpunseră partea stângă. Un ciob zimţat îi secţiona complet obrazul.

Buzele i se ţuguiară într-un ţipăt, care n-avea să fie auzit vreodată.

Următoarea explozie îl smulse pe Harry de la sol şi-i aruncă corpul în partea cealaltă a galeriei. Însă numai oasele cuprinse de flăcări loviră grilajul de siguranţă, topindu-se la rândul lor pe gratiile de oţel.

1.53 A.M.

Safia Al-Maaz se trezi speriată de moarte. Sirenele răsunau din toate direcţiile. Lumini roşii intermitente jucau pe pereţii dormitorului. Teroarea o cuprinse ca într-o menghină. Nu putea să respire; broboane de transpiraţie rece i se adunaseră pe frunte, stoarse parcă din pielea ei întinsă. Îşi ţinea degetele încleştate pe cearşafurile trase până la gât. Fără măcar să clipească, se simţi prinsă ca în capcană între trecut şi prezent.

Sirene urlând, explozii răsunând la distanţă... şi tot mai aproape, ţipete ale celor răniţi, ale celor pe moarte, propria voce adăugându-se corului de durere şi şoc...

Sirenele şi megafoanele vuiau pe străzile din apropierea apartamentului ei.

— Faceţi loc maşinilor de pompieri! Toată lumea înapoi!

„Engleză... nu arabă, nu idiş...”

Un huruit uşor trecu pe lângă blocul ei şi dispăru undeva la distanţă.

Vocile celor din echipajele de intervenţie o făcură să-şi lipească spatele de pat, revenind înapoi în prezent. Se afla la Londra, nu la Tel Aviv. O respiraţie lungă şi înăbuşită o salvă. Ochii i se umplură de lacrimi. Le şterse cu degetele tremurânde.

Atac de panică.

Rămase învelită şi inspiră adânc. Încă simţea nevoia să plângă. „întotdeauna e aşa”, îşi spuse ea, însă gândul n-o ajută, îşi strânse pilota de lână în jurul umerilor, cu ochii închişi, cu inima bubuindu-i puternic în piept. Făcu exerciţiile de respiraţie şi de calmare pe care le învăţase de la terapeut. „Inspiri până numeri la doi şi expiri până numeri la patra.” Lăsă tensiunea să

se elibereze la fiecare respiraţie în parte. Pielea i se încălzi uşor.

Pe pat ateriză ceva greu. Un sunet uşor însoţi căzătura. Ca o balama neunsă.

Îşi scoase o mână de sub pătură şi fu întâmpinată de un tors abia perceptibil de bun venit.

— Vino încoace, Billie, îi şopti ea pisicii persane negre şi supraponderale.

Billie se întinse şi-şi frecă bărbia de degetele Safiei, după care se prăbuşi pur şi simplu peste coapsele ei ca şi cum sforile invizibile care susţineau motanul fuseseră tăiate. Cu siguranţă sirenele îl făcură să renunţe la a mai bântui prin apartament ca în fiecare noapte. Continuă să toarcă satisfăcut în poala Safiei.

Acest lucra, mai mult decât exerciţiile de respiraţie, îi relaxă muşchii umerilor. Abia atunci observă cu adevărat că din precauţie îşi băgase capul între umeri, ca şi cum s-ar fi temut de suflul unei explozii care n-avea să vină niciodată. Se forţă să stea dreaptă, întinzându-şi gâtul.

Sirenele şi agitaţia continuau la jumătate de cvartal distanţă de clădire. Trebuia să se ridice în picioare, să afle ce se întâmpla. Simţea nevoia să se mişte. Panica se transformase în energie nervoasă.

Îşi mişcă picioarele, lăsându-l pe Billie să alunece pe pilotă. Torsul încetă pentru moment, după care reîncepu când îi fu clar că n-avea să fie scos afară. Billie se născuse pe străzile Londrei, o pisică vagaboandă, un ghemotoc sălbatic de blană încâlcită şi salivă. Safia găsise pisoiul zăcând plin de sânge pe trotuar, în faţa intrării în clădire, cu un picior rupt, acoperit cu păcură, lovit de o maşină. Încercase să-l ajute, iar el o muşcase de degetul mare de la mână. Prietenii îi spuseseră să ducă pisoiul la un adăpost de animale, însă Safia ştia că un asemenea loc nu era cu nimic mai bun decât un orfelinat. Aşa că îl băgase într-o faţă de pernă şi-l dusese la o clinică veterinară locală.

I-ar fi fost uşor să-l lase de izbelişte în noaptea aceea, însă şi ea fusese cândva la fel de abandonată şi de singură ca şi pisoiul acesta. Cineva o adunase şi pe ea de pe drumuri la momentul respectiv. Şi asemenea lui Billie, fusese domesticită – însă ea nu sfârşise complet supusă şi îmblânzită, ci continuase să prefere locurile sălbatice şi să bântuie prin cele mai îndepărtate colţuri ale lumii.

Însă toate astea se încheiaseră cu o explozie într-o zi strălucitoare de primăvară.

„Numai din vina mea…” Plânsetele şi ţipetele îi reveniră din

nou în minte, amestecându-se cu sirenele care se auzeau acum în stradă.

Respirând prea greu, Safia se întinse până la veioza de la capătul patului, o copie în miniatură a unui produs Tiffany, cu nişte libelule de sticlă colorată, gen vitraliu. Apăsă de mai multe ori întrerupătorul veiozei, însă aceasta rămase stinsă. Nu era curent. Probabil că furtuna pusese la pământ vreo linie electrică.

Poate că asta provocase agitaţia de-afară.

Măcar de-ar fi fost numai atât.

Se ridică din pat, desculţă, însă într-o cămaşă de noapte de flanelă călduroasă care-i ajungea până la genunchi. Se îndreptă spre fereastră şi ridică puţin jaluzelele ca să vadă ce se întâmpla pe stradă. Apartamentul său se afla la etajul patru.

Dedesubt, strada de obicei liniştită şi străjuită de felinare de fier, cu trotuare largi, devenise un câmp de bătălie parcă din altă lume. Maşinile de pompieri şi de poliţie blocaseră bulevardul. Fumul se ridica în valuri în ciuda umezelii, dar cel puţin furtuna aceea cumplită se mai potolise, transformându-se în obişnuita ploaie londoneză. Cum felinarele nu funcţionau, singura sursă de lumină venea de la girofarurile de pe maşinile de intervenţie. Şi totuşi, spre capătul străzii, o văpaie roşie şi mai intensă, pâlpâia prin fum şi întuneric.

Un incendiu.

Inima Safiei bătu şi mai tare, aproape sufocând-o, dar nu din cauza vechilor spaime, ci a unor noi temeri. Muzeul! Trase cu putere de cordonul de la jaluzele, ca să le dea la o parte şi bâjbâi după ivărul ferestrei. Împinse fereastra culisantă în sus şi se aplecă afară în ploaie. Abia dacă băgă de seamă picăturile reci ca gheaţa.

British Museum se afla la o distanţă mică de apartamentul ei. Râmase cu gura căscată la vederea lui. Colţul de nord-est al muzeului se transformase în ruine. Flăcările pâlpâiau de la ferestrele de sus, făcute ţăndări, în timp ce fumul ieşea afară în valuri groase. Oameni, echipaţi cu măşti de gaze, trăgeau de furtunurile pentru stins incendiul. Jeturi de apă erau azvârlite în sus. Scări se ridicau în aer de pe platformele din spatele maşinilor de pompieri.

Mai grav, o gaură destul de mare fumega la etajul doi din colţul de nord-est. Jos, pe stradă, zăceau împrăştiate moloz şi blocuri înnegrite de ciment. Probabil că n-auzise explozia sau doar o pusese pe seama tunetului furtunii. Însă asta nu mai era urmarea unui trăsnet.

Arăta mult mai probabil ca rezultatul detonării unei bombe… un atac terorist. *Nu din nou…*

Simţi cum i se înmoaie picioarele. Aripa de nord… aripa ei. Ştia că gaura fumegândă dădea în cele din urmă înspre galerie. Toată munca ei, o viaţă de cercetare, colecţia, o mie de antichităţi de la ea din ţară… era prea mult ca să mai înţeleagă ceva. Neîncrederea făcu din privelişte un coşmar şi mai greu de crezut, din care spera că poate să se trezească în orice moment.

Îşi trase capul, revenind la siguranţa şi confortul camerei sale. Se întoarse cu spatele la strigătele din stradă şi la luminile girofarurilor. În întuneric, libelulele din sticlă colorată reveniseră la viaţă, strălucind. Se uită lung, incapabilă să înţeleagă pentru moment, după care se lămuri. Venise curentul.

În acel moment, telefonul de pe noptieră sună, făcând-o să tresară.

Billie îşi ridică brusc capul de pe pilotă, cu urechile ciulite. Safia se repezi spre telefon şi ridică receptorul.

— Alo?

Vocea era serioasă, profesională.

— Dr. Al-Maaz?

— D-da?

— Căpitanul Hogan la telefon. La muzeu a avut loc un accident.

— Accident?

Indiferent ce se întâmplase era cu mult mai mult decât un *accident.*

— Da, directorul muzeului mi-a cerut să vă sun ca să vă chem la o şedinţa. Puteţi să ajungeţi într-o oră?

— Da, domnule căpitan. Ajung acolo imediat.

— Bine. O să las numele dumneavoastră celor din cordonul de siguranţa.

Telefonul păcăni în momentul în care căpitanul închise.

Safia se uită în jur prin dormitor. Billie bătea din coadă cu iritarea clară a unei feline deranjate de întreruperile repetate din timpul nopţii.

— N-o să lipsesc mult, murmură ea, fără a fi prea sigură dacă acesta era adevărul.

Sirenele continuau să vuiască afară, dincolo de geamul de la dormitor.

Panica refuza să o părăsească de tot. Concepţia ei despre lume, siguranţa poziţiei sale pe holurile liniştite ale muzeului fuseseră zdruncinate. Acum patru ani, fugise dintr-o lume în care

femeile îşi prindeau bombe la piept. Fugise spre siguranţa şi buna rânduială a vieţii academice, abandonând munca de teren pentru cea de birou, lăsând târnăcoapele şi lopeţile pentru calculatoare şi tabele. Îşi crease de una singură o mică nişă în muzeu, una în care se simţea protejată. Acolo îşi clădise o casă, un cămin.

Cu toate astea, dezastrul o găsise.

Mâinile îi tremurau. Şi le împreună încercând să preîntâmpine un alt atac de panică. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să se furişeze la loc în pat şi să-şi tragă pilota peste cap.

Billie se holba la ea, ochii lui reflectând lumina veiozei.

— O să-mi fie bine. Totul e în regulă, spuse Safia încet, mai mult pentru ea însăşi decât pentru pisică.

Nici unul din ei nu era convins de asta.

2.13 A.M. GMT (9.13 P.M. EST)
FORT MEADE, MARYLAND

Thomas Hardey ura să fie deranjat atunci când rezolva careul de cuvinte încrucişate din *New York Times.* Acesta era ritualul său de duminica seara, care includea în plus şi degustarea unui scotch de patruzeci de ani şi delectarea cu un trabuc fin. Un foc vesel ardea în şemineu.

Se întinse la loc în scaunul său din piele şi se uită lung la careul pe jumătate completat, lovind uşor în el cu peniţa stiloului Montblanc.

Îşi ridică sprânceana la 19 vertical, un cuvânt din cinci litere.

— 19. Suma tuturor bărbaţilor.

În timp ce se gândea la răspuns, sună telefonul de pe birou. Oftă şi-şi împinse ochelarii de citit de pe vârful nasului până sus la linia unde părul începuse deja să se rărească. Probabil că nu era decât una dintre prietenele fiicei sale care voia să-i povestească acesteia despre întâlnirea din weekend.

Aplecându-se în faţă, văzu licărind ledul liniei numărul cinci a telefonului, linia sa personală. Doar trei persoane aveau numărul acela: preşedintele, şeful Statului-Major-Reunit şi, respectiv, locţiitorul său la comanda Agenţiei Naţionale de Securitate.

Îşi puse ziarul împăturit în poală şi apasă pe butonul liniei apelate. Cu acea simplă atingere, un cod algoritmic de comutare avea să securizeze orice fel de comunicare.

Ridică receptorul.

— Hardey la telefon.

— Domnule director.

Îşi îndreptă poziţia corpului în scaun, precaut. Nu recunoscuse vocea de la celălalt capăt al firului. Şi cunoştea vocile celor trei oameni care aveau numărul său privat la fel de bine ca pe cele ale membrilor familiei sale.

— Cu cine vorbesc?

— Cu Tony Rector. Îmi pare rău să vă deranjez la ora asta târzie.

Thomas îşi frunzări mental agenda personală. Viceamiralul Anthony Rector. Făcu legătura numelui cu cinci litere: DARPA. The Defense Advance Research Projects Agency[3]. Organizaţia supraveghea ramura de cercetare şi dezvoltare din cadrul Departamentului Apărării. Aceştia aveau un motto: „Fi acolo primul”. Când venea vorba de progresele tehnologice, Statele Unite nu puteau să ocupe locul doi. Niciodată.

Un sentiment de nelinişte începea să pună stăpânire pe el.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule amiral?

— La British Museum în Londra a avut loc o explozie.

Continuă să-i explice situaţia cu lux de amănunte. Thomas îşi verifică rapid ceasul de mână. Trecuseră mai puţin de patruzeci şi cinci de minute de la explozie. Era impresionat de capacitatea organizaţiei lui Rector de a aduna atât de multe informaţii într-un timp atât de scurt.

Îndată ce amiralul termină, Thomas puse cea mai evidentă întrebare:

— Şi care este interesul DARPA în cazul acestei explozii?

Rector îi răspunse.

Thomas se înfioră ca şi cum temperatura camerei ar fi scăzut cu zece grade Celsius.

— Sunteţi sigur?

— Trimit deja o echipă la locul faptei să urmărească tocmai chestiunea acesta. Însă o să am nevoie de cooperare deplină din partea MI5… Sau chiar, mai bine…

Alternativa rămăsese suspendată în aer, nerostită nici măcar prin intermediul unei linii securizate.

Thomas înţelegea acum apelul clandestin. MI5 era echivalentul britanic al propriei organizaţii. Rector voia ca el să arunce o perdea de fum, astfel încât echipa DARPA să se poată

---

[3] Agenţia Proiectelor de Cercetare Avansată în Domeniul Apărării.

mişca rapid înainte ca oricine altcineva să suspecteze descoperirea. Şi asta includea agenţia britanică de informaţii.

— Am înţeles, răspunse Thomas într-un final.

„Fi acolo primul.”

Spera din inimă ca ei să ducă la bun sfârşit misiunea asta.

— Aveţi echipa pregătită?

— O să fie gata până dimineaţa.

Cum nu i se dădu nici un detaliu suplimentar, Thomas ştiu cine avea să se ocupe de asta. Desenă un simbol grecesc pe marginea ziarului său.

Σ

— O să am grijă să aibă cale liberă, spuse el la telefon.

— Foarte bine.

Convorbirea se încheie.

Thomas puse telefonul în furcă, planificând deja ce trebuia făcut. Trebuia să se mişte repede. Se uită în jos la careul de cuvinte încrucişate neterminat: 19 vertical.

Un cuvânt din cinci litere pentru „suma tuturor bărbaţilor”. Cât de potrivit era.

Luă stiloul şi completă răspunsul cu majuscule.

SIGMA.

2.22 A.M. GMT
LONDRA, ANGLIA

Safia stătea în faţa baricadei, un cadru în forma literei A, vopsit în galben şi negru. Îşi ţinea braţele strânse la piept, îngrijorată, înfrigurată. Mirosea a fum. Ce se întâmplase? În spatele baricadei, un poliţist îi ţinea portofelul în mână şi compara fotografia cu femeia care stătea în faţa lui.

Ştia că tipului îi era greu să asocieze cele două imagini. În mână, legitimaţia de la muzeu înfăţişa o femeie studioasă de treizeci de ani, cu un ten de culoarea cafelei cu lapte, având părul negru ca abanosul strâns la spate într-o coadă şic şi ochi verzi ascunşi în spatele ochelarilor. Dar, în faţa tânărului paznic se afla o femeie udă fleaşcă, abia sculată din pat, cu părul desfăcut, atârnându-i neglijent pe faţă, în şuviţe lungi. Ochii ei păreau pierduţi şi tulburi, concentraţi dincolo de bariere, dincolo de frenezia personalului şi a echipamentelor de intervenţie.

Echipele de ştiri erau răspândite prin zonă, înconjurate de

haloul spoturilor luminoase ale camerelor de filmat. Câteva care de televiziune erau parcate pe jumătate pe trotuare. În plus, printre maşinile de intervenţie, ea reperă şi două vehicule ale armatei alături de personalul militar înarmat cu puşti.

Posibilitatea unui atac terorist nu putea fi respinsă. Auzise asemenea discuţii printre cei din mulţime şi de la un reporter pe lângă care trecuse ca să ajungă la baricadă. Şi nu fuseseră puţini cei care aruncaseră priviri suspicioase în direcţia ei, singura persoană de origine arabă de pe stradă. Avusese parte de experienţe cu terorismul la prima mână, însă nu în maniera în care o suspectau oamenii aceştia. Sau poate că ea interpreta greşit reacţiile din jurul său. Iar o formă de paranoia, hiperanxietatea, era una dintre sechelele obişnuite ale atacului de panică.

Safia continuă să meargă prin mulţime, respirând adânc şi concentrându-se asupra motivului pentru care venise aici. Regretă faptul că-şi uitase umbrela. Plecase de-acasă imediat după ce primise telefonul, zăbovind doar cât să-şi tragă pe ea o pereche de pantaloni largi de culoare kaki şi o bluză albă cu motive florale. Se îmbrăcase cu un trenci Burberry, însă, din grabă, umbrela asortată cu acesta rămăsese în suportul de lângă uşă. Abia când ajunsese la parterul clădirii şi ieşise în ploaie îşi dăduse seama de greşeală. Dar nerăbdarea o împiedicase să mai urce înapoi după ea până la etajul patru.

Trebuia să ştie ce se întâmplase la muzeu. Muncise aproape un deceniu ca să creeze colecţia şi ultimii patru ani ca să pună la cale proiectele de cercetare în afara muzeului. Cât de mult fusese distrus? Ce mai putea fi salvat?

Afară, ploaia se înteţise din nou, însă cerul nopţii era mai puţin ameninţător. În momentul în care ajunsese la punctul de control, ce limita accesul, era udă până la piele.

Tremura când paznicul se declară satisfăcut de legitimaţia ei.

— Puteţi să treceţi. Inspectorul Samuelsson vă aşteaptă.

Un alt poliţist o însoţi către intrarea sudică a muzeului. Se uită la faţada sprijinită pe coloane. Avea rezistenţa unei trezorerii de bancă, o trăinicie care nu putea fi pusă sub semnul îndoielii.

Până în noaptea aceasta…

Fu condusă prin uşa de la intrare şi coborî pe nişte scări. Trecură prin nişte uşi inscripţionate cu accesul permis numai personalului muzeului. Ştia încotro era condusă. Spre încăperile subterane destinate pazei.

Un paznic înarmat stătea de garda la uşă. Acesta dădu din cap

la apropierea lor, în mod clar aşteptându-i şi le deschise uşa larg.

Însoţitorul ei o lăsă în seama unui necunoscut: un bărbat de culoare în civil, îmbrăcat într-un costum albastru banal. Individul stătea în picioare, era mai înalt cu câţiva centimetri decât Safia şi complet cărunt. Avea faţa aspră ca şmirghelul şi, după barba argintie şi nerasă, se vedea că, mai mult ca sigur, bărbatul fusese luat din pat.

El îi întinse o mână puternică.

— Inspector Geoffrey Samuelsson, spuse el la fel de ferm ca şi strângerea de mână. Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede.

Ea dădu aprobator din cap, prea agitată ca să poată vorbi.

— Dacă doriţi să mă urmaţi, dr. Al-Maaz, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră în investigarea cauzei exploziei.

— De mine? reuşi ea să îngaime.

Trecu de o cameră de recreere plină cu personal de paza. Se părea că era acolo întreg personalul, căci fuseseră convocate toate schimburile. Recunoscu mai mulţi bărbaţi şi femei, însă ei se holbau acum la ea de parcă ar fi fost o străina. Murmurul flecărelii lor amuţi când trecu ea. Probabil că aflaseră că fusese convocata, însă nu păreau să ştie motivul, mai mult decât îl ştia ea. Cu toate astea, suspiciunea plana dincolo de tăcerea aşternută.

Ea îşi îndrepta şi mai mult spatele, vădit iritata. Aceştia erau colaboratorii ei, colegii ei de muncă. Însă, în acelaşi timp, erau cu toţii conştienţi de trecutul ei.

Umerii i se gârboviră pe măsură ce inspectorul o conducea prin hol către încăperea cea mai îndepărtată. Ea ştia că găzduieşte „cuibul”, aşa după cum era poreclit de către personalul muzeului, o cameră de formă ovală ai cărei pereţi erau complet acoperiţi cu monitoare video de supraveghere. Înăuntru, descoperi o cameră aproape goală.

Îl văzu pe şeful pazei, Ryan Fleming, un bărbat de vârsta mijlocie, scund, dar robust. Era uşor de remarcat datorită cheliei şi nasului coroiat, care-l făceau să-şi merite porecla de Vulturul Pleşuv. Acesta stătea lângă un bărbat înalt şi subţire purtând o uniformă militară, inclusiv o armă. Amândoi erau aplecaţi peste umerii unui tehnician care şedea în faţa unui banc cu monitoare. Tot grupul îi aruncă o privire scurta atunci când intra.

— Dr. Safia al-Maaz, custode al Galeriei Kensington, o prezentă Fleming.

Îndreptându-şi umerii, îi făcu semn să se apropie.

Fleming lucra la muzeu dinaintea Safiei. Un simplu paznic la

început, el urcase diferite trepte ierarhice până devenise şeful pazei. În urmă cu patru ani, împiedicase furtul unei sculpturi preislamice din galeria ei. Această dovada de vigilenţa îl făcuse să-şi câştige poziţia actuală. Familia Kensington ştia să-i recompenseze pe cei care dădeau dovadă de corectitudine faţă de ei. De atunci, el fusese deosebit de protector cu Safia şi cu galeria ei.

Ea se alătură grupului de lângă bancul cu aparatura video, urmată de inspectorul Samuelsson. Fleming o atinse uşor pe umăr, cu o privire îndurerată.

— Îmi pare rău. Galeria dumneavoastră, munca dumneavoastră…

— Cât de mult s-a pierdut?

Fleming părea bolnav. Pur şi simplu îi indică unul dintre monitoare. Se aplecă spre el. Era o transmisiune în direct. În alb şi negru, ea văzu imaginea holului principal din latura de nord. Totul era învăluit în fum. Bărbaţi, mascaţi şi cu costume de protecţie, umpluseră întreaga aripă a clădirii. Câţiva se adunaseră în faţa grilajului de siguranţă de la intrarea în Galeria Kensington şi se uitau în sus la o siluetă scheletică, semănând cu o sperietoare de ciori, lipită de gratii.

Fleming dădu din cap dezaprobator.

— Legistului o să i se permită în scurt timp să identifice rămăşiţele, însă suntem siguri că este Harry Masterson, unul dintre oamenii mei.

Scheletul continua să fumege. Chestia asta fusese odată un om? Safia simţi cum îi fuge pământul de sub picioare şi se dădu un pas în spate. Fleming o sprijini. Un incendiu de mari proporţii şi atât de puternic încât să ardă un om până la os era peste puterea ei de înţelegere.

— Nu înţeleg, murmură ea. Ce s-a întâmplat aici?

Bărbatul în uniforma militară de culoare albastră îi răspunse:

— Asta sperăm să puteţi clarifica dumneavoastră. Se întoarse spre tehnicianul video. Derulează înapoi până la ora 1.00.

Tehnicianul dădu aprobator din cap.

Militarul se întoarse spre Safia în timp ce i se executa ordinul. Faţa lui era dură, respingătoare.

— Sunt locotenent-colonel Randolph, reprezentantul Diviziei Antiteroriste a Ministerului Apărării.

— Antiteroriste? repetă Safia holbându-se la cei din jur. A fost un atac cu bombă?

— Asta încă rămâne de stabilit, doamnă, spuse locotenent-

colonelul.

Tehnicianul interveni:

— Totul e pregătit, domnule.

Randolph îi făcu femeii semn spre monitor.

— Am vrea să vă uitaţi la asta, însă ceea ce urmează să vedeţi este secret. Înţelegeţi?

Ea nu înţelese, însă dădu oricum din cap.

— Dă-i drumul, comandă Randolph.

Pe ecran, o cameră video prezentă încăperea cea mai îndepărtată a Galeriei Kensington. Totul era în ordine, deşi locul era întunecat, luminat doar de luminile de urgenţă.

— Această înregistrare a fost făcută chiar după ora unu, spuse locotenent-colonelul.

Safia privi o nouă lumină ce plutea în aer într-o încăpere învecinată. La început arăta de parcă tocmai ar fi intrat cineva, cu raza lanternei îndreptată în sus. Însă în curând deveni clar că sursa de lumină se mişca de una singură.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Tehnicianul răspunse:

— Am studiat caseta folosind diferite filtre. Se pare că e vorba despre un fenomen numit fulger globular. Un glob de plasmă care pluteşte liber, aruncat de furtună. Asta e prima dată în istorie când unul dintre nenorocitele astea de fulgere a fost filmat.

Safia auzise de asemenea manifestări ale fulgerelor. Bulgări de aer încărcaţi, luminiscenţi, care se deplasau pe orizontală deasupra pământului. Apăreau în câmp deschis, în interiorul caselor, la bordul aeronavelor, chiar şi în interiorul submarinelor. Însă asemenea fenomene rareori provocau pagube. Ea îşi aruncă privirea spre celălalt monitor, cel care transmitea imagini în direct de la locul incidentului. În mod sigur nu aceasta fusese cauza exploziei.

În timp ce cugeta la asta, pe monitor apăru un nou personaj, un paznic.

— Harry Masterson, spuse Fleming.

Safia trase adânc aer în piept. Dacă Fleming avea dreptate, acest om era acelaşi cu cel al cărui oase fumegau pe monitorul celălalt. Vru să închidă ochii, dar nu putu.

Paznicul urmări lumina incandescentă a fulgerului globular. Părea la fel de uimit ca şi cei aflaţi acum în aceeaşi încăpere cu ea. Îşi duse staţia radio la buze, dând raportul asupra celor văzute, însă înregistrarea video nu era însoţită şi de fundal

sonor.

După care fulgerul globular se opri deasupra unuia dintre soclurile de prezentare a exponatelor, unul pe care era expus un artefact din fier. Se prăvăli peste aceasta, pâlpâi şi se stinse. Safia tresări, dar nu se întâmplă nimic.

Paznicul continuă să vorbească în staţia radio… după care ceva păru să-l alarmeze. Se răsuci pe loc chiar când vitrina de prezentare se făcu ţăndări şi împroşcă tot ce era în jur. Imediat urmă o a doua explozie ca o văpaie albă, după care imaginea de pe ecran se înnegri.

— Opreşte-o aici şi dă-o înapoi cu patru secunde, ordonă Randolph.

Înregistrarea se opri şi fu derulată înapoi, instantaneele ţăcănind pe durata derulării. Încăperea apăru pe ecran luminată de văpaie, cu vitrina în care se afla artefactul de fier.

— Opreşte-o acolo.

Imaginea încremeni, tremurând uşor pe monitor. Artefactul din fier putea fi văzut clar în vitrina de sticlă. De fapt, *prea* clar. Părea să strălucească din interior.

— Ce mama naibii e asta? întrebă locotenent-colonelul.

Safia se holbă la străvechiul artefact. Acum înţelegea de ce fusese chemată la această întrunire. Nimeni altcineva de aici nu înţelegea ce se întâmplase. Nimic din toate astea n-avea sens.

— Asta-i o sculptură, ceva? întrebă militarul. De cât timp se află aici?

Safia putea să-i citească gândurile, acuzaţia prost ascunsă. Strecurase cineva o bombă în muzeu sub aparenţa înşelătoare a unei sculpturi? Iar dacă era adevărat, cine ar fi cea mai potrivită persoană să coopereze la reuşita unui asemenea vicleşug? Cine dacă nu cineva din interior? Cineva legat de o explozie din trecut.

Ea clătină din cap respingând acuzaţiile.

— Nu e… nu este o sculptură.

— Atunci ce este?

— Obiectul din fier este un fragment din *meteoritul…* descoperit în deşertul Oman la sfârşitul secolului al XIX-lea.

Safia ştia că istoria artefactului era mult mai veche, miturile arabe vorbeau despre un oraş pierdut a cărui intrare era păzită de o cămilă. Se credea că bunăstarea acestui oraş pierdut depăşea înţelegerea omului. Era atât de mare, încât se spunea că perlele negre erau împrăştiate lângă intrare ca nişte resturi lipsite de valoare. După care, în secolul al XIX-lea, un beduin l-a

condus pe un explorator britanic în acest loc, însă n-a găsit nici un oraş pierdut. Ceea ce a descoperit a fost doar o bucată mare dintr-un meteorit pe jumătate îngropat în nisip, care semăna cu o cămilă îngenuncheată. Până şi perlele negre s-au dovedit a fi doar nişte bucăţele de sticlă formate în urma impactul meteoritului încins cu nisipul.

— Acest meteorit în formă de cămilă, explică Safia, a făcut parte din colecţia British Museum încă de la descoperirea sa… deşi a rămas în magaziile de depozitare până când l-am găsit în catalog şi l-am adăugat la colecţie.

Inspectorul Samuelsson rupse tăcerea:

— Când a avut loc acest transfer?

— Acum doi ani.

— Aşadar, a stat acolo ceva timp, spuse inspectorul uitându-se fix la locotenent-colonel ca şi cum asta i-ar fi dat satisfacţie în urma unei dispute mai vechi.

— Un meteorit! murmură acesta dând din cap neîncrezător, dezamăgit în mod clar de faptul că teoria conspiraţiei nu se adeverise. N-are nici un sens.

Agitaţia de afară le atrase tuturor atenţia şi-i făcu să se uite spre uşă. Safia îl văzu pe directorul muzeului, Edgar Tyson, făcându-şi intrarea în forţă în camera de securitate. Bărbatul de obicei spilcuit şi pus la punct purta un costum şifonat care se potrivea cu expresia de îngrijorare de pe faţă. Se trăgea de micul său barbişon încărunţit. Abia acum Safia îi observă absenţa. Muzeul era viaţa şi mijlocul său de subzistenţă.

Însă motivul notabilei sale absenţe deveni în curând clar. De fapt, era chiar pe urmele sale. Femeia intră în încăpere ca o vijelie, prezenţa ei precedându-i în bună parte silueta fizică, asemenea unui vârtej înaintea furtunii. Înaltă, cu mai mult de-o palmă peste 1,80 metri, purta un pardesiu din tartan, ud leoarcă, cu toate că părul ei blond, lung până la umeri, era uscat şi coafat în bucle micuţe ce păreau să se mişte într-un ritm propriu. Din câte se părea, ea nu-şi uitase umbrela.

Locotenent-colonelul Randolph se îndreptă, păşi în faţă, vocea sa devenind deodată respectuoasă:

— Lady Kensington.

Ignorându-l, ochii femeii scurtară încăperea şi se opriră asupra Safiei. Un zâmbet de uşurare.

— Saffie… slavă Domnului! Se grăbi spre ea şi-o îmbrăţişa strâns, murmurându-i la ureche, gâfâind: Când am auzit… munceşti până târziu în atâtea nopţi. Şi nici n-am putut să dau de

tine la telefon…

Safia o strânse şi ea în braţe, simţind tremurul umerilor celeilalte femei.

Se ştiau încă de când erau copii, fiind mai apropiate decât nişte surori.

— Sunt în regulă, Kara, îi murmură ea cu faţa îngropată în umărul femeii.

Era surprinsă de spaima nedisimulată a celeilalte, care altminteri era o femeie foarte puternică. Nu o văzuse atât de afectată de foarte mult timp, de la moartea tatălui Karei încoace.

Kara tremura.

— Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă te-aş fi pierdut.

O strânse şi mai tare pe Safia în braţe, nu numai ca să o consoleze, ci şi pentru că simţea ea însăşi nevoia de aprobare.

Ochii Safiei se umplură de lacrimi. Îşi amintea de o altă îmbrăţişare, de vorbe similare.

„N-o să te pierd."

Mama Sofiei murise într-un accident de autobuz când ea avea doar patra ani. Cum şi tatăl ei era mort, fetiţa fu plasată într-un orfelinat, un loc oribil pentru un copil cu sânge amestecat. Peste un an, domeniul Kensington o luase pe Safia ca parteneră de joacă pentru Kara, punându-i la dispoziţie propria cameră. Abia dacă-şi mai amintea ziua aceea. Un bărbat înalt venise şi o luase. Reginald Kensington, tatăl Karei.

Datorită apropierii lor ca vârstă şi a firilor asemănătoare, Kara şi Safia deveniseră rapid prietene… împărtăşind secrete noaptea, jucând jocuri printre curmali şi palmieri, furişându-se la cinema, şoptindu-şi una alteia visurile pe sub pături. Fusese o perioadă minunată, o vară dulce fără sfârşit.

După aceea, la vârsta de zece ani, noutăţi devastatoare: Lordul Kensington anunţase că fiica sa avea să plece pentru doi ani la o scoală din Anglia. Înnebunită, Safia nici măcar nu-şi ceruse scuze când se ridicase de la masă. Fugise la ea în cameră, speriată şi cu inima frântă la gândul că va trebui să se întoarcă la orfelinat, ca o jucărie pusă înapoi în cutie. Însă Kara o găsise. „N-o să te pierd, îi promisese printre lacrimi şi îmbrăţişări. O să-l fac pe Papa să te lase să vii cu mine."

Şi Kara se ţinuse de cuvânt.

Safia o însoţise în Anglia timp de doi ani. Studiaseră împreună, ca nişte surori, precum cele mai bune prietene. Când se întorseseră în Oman, erau inseparabile. Îşi continuaseră studiile în Muscat. Totul păruse minunat până în ziua în care Kara se

întorsese dintr-o călătorie cu ocazia zilei de naştere, arsă de soare şi delirând.

Tatăl său nu se mai întorsese cu ea.

„Mort într-o groapă în deşert”, era versiunea oficială, însă cadavrul lui Reginald Kensington nu mai fusese găsit niciodată.

Din ziua aceea, Kara nu a mai fost niciodată aceeaşi. Totuşi, o păstrase pe Safia lângă ea, însă mai mult din dorinţa de a avea alături pe cineva cunoscut, decât din prietenie. Kara îşi desăvârşi educaţia, prelua mulţimea de companii şi societăţi pe acţiuni ale tatălui său. La nouăsprezece ani, absolvea Universitatea Oxford.

Tânăra femeie se dovedi un talent în domeniul financiar, triplând averea tatălui său chiar din timpul studenţiei. Kensington Wells, Incorporated, continuă să se dezvolte, diversificându-şi domeniile de activitate: platforme de tehnologie computerizata, patente în domeniul desalinizării, radioteleviziune. Cu toate astea, Kara nu neglija sursa iniţială de bogăţie a familiei sale: *petrolul.* Chiar în ultimul an, Kensington surclasase Halliburton Corporation în privinţa celor mai profitabile contracte cu petrol.

Şi, asemenea afacerilor cu petrol ale familiei Kensington, nici Safia nu fusese neglijată. Kara continuase să plătească pentru educaţia ei, incluzând şase ani petrecuţi la Oxford, acolo unde Safia îşi dobândise doctoratul în arheologie. După absolvire, lucrase pentru Kensington Wells, Inc. Şi, în cele din urmă, venise ca să conducă proiectul de suflet al Karei, aici la muzeu, o colecţie de antichităţi din Peninsula Arabică, o colecţie începută iniţial de Reginald Kensington. La fel ca în cazul fostei sale corporaţii şi acest proiect prosperă devenind cea mai mare colecţie din lumea întreagă. Cu două luni în urmă, familia aflată la putere în Arabia Saudită încercase să cumpere colecţia şi s-o readucă pe pământ arab, o afacere despre care se zvonea că valora câteva sute de milioane.

Kara refuzase. Pentru ea, colecţia însenina mai mult decât banii. Era ca un monument în amintirea tatălui său. Deşi cadavrul lui nu fusese găsit niciodată, mormântul său era aici, în această aripă din British Museum, înconjurat de toate bogăţiile şi istoria Arabiei.

Safia se holbă peste umărul prietenei sale la monitorul care transmitea imagini în direct, la minele fumegânde ce mai rămăseseră din munca ei susţinută. Putea numai să-şi imagineze ce pierdere reprezenta pentru Kara. Ar fi fost ca şi cum cineva i-ar fi profanat mormântul tatălui ei.

— Kara, începu Safia, încercând să atenueze lovitura ce avea să urmeze, ca s-o audă de la cineva care-i împărtăşea pasiunea. Galeria… s-a dus.

— Ştiu. Deja mi-a spus Edgar.

Şovăiala din vocea Karei pieri. Se smulse din îmbrăţişare, ca şi cum s-ar fi simţit brusc ridicolă. Se uită în jur la celelalte persoane din încăpere. Îşi reluă postura demnă şi obişnuitul său ton autoritar.

— Ce s-a întâmplat? Cine a făcut asta?

Să-şi piardă colecţia atât de curând după respingerea ofertei saudiţilor îi trezise în mod clar suspiciuni şi Karei.

Fără ezitare, caseta fu pusă din nou pentru Lady Kensington. Safia îşi aminti de avertismentul de dinainte privind secretul asupra a ceea ce avea să dezvăluie înregistrarea. Nici o asemenea avertizare nu-i fusese adresată Karei. Bogăţia îşi avea privilegiile sale.

Safia ignoră reluarea imaginilor de pe monitor. În schimb o studie pe Kara, temându-se cât de mult ar putea s-o devasteze asta. Cu coada ochiului, prinse văpaia finală a exploziei, după care imaginea monitorului se înnegri. Pe întreaga durată a vizionării, expresia Karei rămăsese neschimbată, împietrită de concentrare – zeiţa Atena adâncită în gânduri.

Însă la final, ochii Karei se închiseră încetişor. Nu de şoc şi groază – Safia o cunoştea pe Kara mult prea bine – ci de uşurare profundă. Buzele prietenei sale se mişcară într-o şoaptă întretăiată, articulând două cuvinte, numai pentru urechile ei.

— În sfârşit…

2.
VÂNĂTOAREA DE VULPI

14 NOIEMBRIE, 7.04 A.M. EST
LEDYARD, CONNECTICUT

Răbdarea era cheia oricărei vânători de succes.

Painter Crowe se afla pe meleagurile sale de baştină, pământul pe care tribul tatălui său îl numise Mashantucket, „pământul mult împădurit”. Însă acolo unde aştepta Painter, nu era nici un copac, nu se auzea nici un tril de pasăre, nu se simţea nici o adiere a vântului pe obraz. Aici erau doar clinchetul automatelor cu fise, zângănitul monedelor, duhoarea stătută de tutun şi reciclarea continuă a aerului lipsit de viaţă.

Staţiunea şi cazinoul Foxwoods constituiau cel mai mare complex de jocuri şi pariuri din întreaga lume, surclasând orice altceva se putea găsi în Las Vegas sau chiar în Monte Carlo. Amplasate în apropierea cătunului fără pretenţii Ledyard, din statul Connecticut, falnicul complex se înălţa spectaculos din pădurile dese ale rezervaţiei Mashantucket. Pe lângă facilităţile legate de jocuri şi pariuri, constând în şase mii de automate cu fise şi sute de mese de joc, staţiunea adăpostea trei dintre cele mai bune hoteluri din lume. Toate facilităţile aparţineau tribului Pequot, Oamenii-Vulpe, care vânaseră pe aceste pământuri de zece mii de ani încoace.

Însă, pentru moment, nu era vorba despre vânarea unui cerb sau a unei vulpi.

Prada lui Painter era un informatician chinez, Xin Zhang.

Zhang, cunoscut mai bine prin porecla sa, *Kaos,* era un hacker şi un spărgător de coduri de un talent uimitor, unul dintre cei mai străluciţi din China. După ce-i citise dosarul, Painter învăţase să-l respecte pe bărbatul subţirel în costum Ralph Lauren. În ultimii trei ani, acesta orchestrase cu succes o serie de activităţi de spionaj electronic pe teritoriului SUA. Ultima lui achiziţie:

tehnologia armelor cu plasmă de la Los Alamos.

Ţinta lui Painter se mişcă într-un final la masa de joc.

— Aţi dori să schimbaţi culoarea, dr. Zhang? întrebă şeful de sală, stând aplecat deasupra mesei asemenea unui căpitan la prova corăbiei sale.

La ora şapte dimineaţa nu era nimeni acolo în afară de jucătorul singuratic... şi de bodyguarzii săi.

Împrejurările îl făceau pe Painter să-şi spioneze prada de la o distanţa sigură. Nu putea să dea naştere la suspiciuni. Mai ales acum când totul avansase atât de mult.

Zhang împinse grămada de jetoane negre spre crupier, o femeie cu ochii plictisiţi. În timp ce crupierul aduna câştigul, Painter îşi studie ţinta.

Zhang se dovedise a fi stereotipul chinezului impenetrabil. Avea o faţă de jucător de poker pe care nu se putea citi nimic, n-avea nici un fel de reacţie care să trădeze că avea o mână bună sau una rea. Juca pur şi simplu.

Aşa cum făcea acum.

Nimeni n-ar fi ghicit după modul cum arăta acest bărbat că era un maestru al infracţionalităţii, căutat în cincisprezece ţări. Se îmbrăca precum un om de afaceri occidental tipic: costum bine croit cu dunguliţe, cravată de mătase şi Rolex din platină. Cu toate astea, păstrase în mod categoric ceva din austeritatea estetică asiatică. Părul său negru era ras în jurul urechilor şi la spate, astfel încât să-i lase doar o creastă de păr pe creştetul capului, ca la un călugăr. Purta o pereche de ochelari de vedere cu ramă subţire, cu lentile circulare, cu o tentă uşor albăstruie, care-i dădeau un aer studios.

În cele din urmă, crupierul îşi flutură mâinile pe deasupra grămezii de jetoane, prezentându-şi degetele şi palmele goale în faţa camerelor de securitate ascunse în cupolele acoperite cu oglinzi mate din tavan.

— Cincizeci de mii de dolari, rosti ea.

Şeful de sală dădu aprobator din cap. Crupierul numără banii în jetoane de o mie de dolari.

— Multă baftă în continuare, domnule, spuse şeful de sală.

Fără să schiţeze nici un gest, Zhang plecă însoţit de cei doi bodyguarzi ai săi. Jucase toată noaptea. Deja se iviseră zorile. Forumul CyberCrime urma să se redeschidă peste alte trei ore. Conferinţa era axată pe ultimele tendinţe în furtul de identitate, protecţia infrastructurii şi o sumedenie de alte subiecte legate de securitate.

În două ore, avea să înceapă un simpozion, organizat de Hewlett Packard. Zhang intenţiona să facă transferul pe durata acestei întâlniri. Persoana sa de contact americană era încă necunoscută. Era unul dintre principalele obiective ale operaţiunii de aici. Pe lângă dobândirea datelor privind armamentul de înaltă tehnologie, ei căutau să limpezească identitatea contactului din SUA al lui Zhang, o persoană legată de o reţea dubioasă care făcea schimburi de secrete şi tehnologii militare.

Era o misiune care nu trebuia să eşueze.

Painter urmări grupul. Superiorii săi de la DARPA îl aleseseră personal pentru misiunea aceasta, în mare parte pentru experienţa sa în supravegherea cu mijloace microdigitale şi inginerie computerizată, însă mai ales pentru înfăţişarea care îi permitea să nu iasă în evidenţă printre localnicii Foxwoods.

Deşi avea numai pe jumătate sânge de băştinaş, Painter moştenise destul de multe trăsături încât să treacă drept un indian Pequot. Avusese nevoie de câteva şedinţe la solar ca să-şi înnegrească bine culoarea tenului şi de lentile de contact căprui pentru a-şi ascunde ochii albaştri moşteniţi de la mama lui. În rest, cu părul său negru ca pana corbului, lung până la umăr şi prins în coadă, arăta exact ca taică-său. Pentru a-şi completa deghizarea, purta un costum al cazinoului cu simbolul tribului Pequot, un copac pe un vârf de munte având pe fundal cerul albastru brodat pe buzunarul de la piept. Dar cine să se uite dincolo de costum?

De unde se afla, Painter îl urmărise în continuare cu precauţie pe Zhang. Ochii săi nu se concentraseră niciodată direct asupra grupului. Îşi folosea vederea periferică în avantajul său, reuşind să pară complet natural. Merse tiptil după prada sa prin puzderia de maşinării ce aruncau în jur o perdea de lumină de neon şi prin spaţiile mai aerisite destinate meselor verzi. Păstră distanţa şi-şi modifică doar ritmul şi direcţia de mers.

Microfonul din ureche bâzâi şi auzi o voce vorbind în mandarină. Era vocea lui Zhang, interceptată de un microtransmiţător. Zhang se întorcea în apartamentul său.

Painter îşi atinse microfonul de la gât şi vorbi în staţia radio:

— Sanchez, cum mă auzi?

— Tare şi clar, comandante.

Partenerul său în această misiune, Cassandra Sanchez, era ascunsă în apartamentul aflat vizavi de cel al lui Zhang, mânuind sistemul de supraveghere.

— Cum stăm cu jucărioara de sub piele? o întrebă el.

— Ar face bine să-şi acceseze calculatorul în curând. Dispozitivul se va descărca.

Painter se încruntă. Microtransmiţătorul îi fusese implantat lui Zhang cu o zi în urmă în timpul unui masaj. Trăsăturile latino ale lui Sanchez erau suficient de accentuate ca să treacă drept indiancă. Îi implantase transmiţătorul sub piele când îi făcuse masaj seara trecută, iar el nu simţise înţepătura în timp ce ea îşi înfundase degetele adânc în pielea lui. Îi acoperise micuţa rană unde fusese străpunsă pielea cu o cremă anestezică folosită în chirurgie. La terminarea masajului, leziunea se închisese şi se uscase. Microtransmiţătorul digital avea o durată de viaţă de douăsprezece ore.

— Cât timp a mai rămas?

— În cel mai bun caz… optsprezece minute.

— Fir-ar să fie.

Painter îşi concentra din nou întreaga atenţie asupra conversaţiei ţintei sale.

Bărbatul îşi păstra vocea scăzută, pentru a fi auzită doar de bodyguarzii săi. Painter, care vorbea fluent mandarina, ascultă. Spera că Zhang avea să dea vreo indicaţie despre momentul când va accesa fişierul ce conţinea informaţii despre armele cu plasmă. Nici gând de aşa ceva.

— Fata să fie pregătită după ce fac duş, spuse Zhang.

Painter îşi strânse pumnii. „Fata” avea treisprezece ani, o sclavă sexuală, adusă din Coreea de Nord. „Fiica lui”, le explicase el celor care îl întrebaseră. Dacă ar fi fost adevărat, incestul ar fi putut fi adăugat la lista lungă cu acuzaţii de care Zhang se făcea vinovat.

Painter îi urmări, ocoli o masă şi trecu pe lângă un şir de automate de joc, mergând în paralel cu prada sa. Se auzi soneria unui automat anunţând câştigarea potului. Câştigătorul, un bărbat de vârstă mijlocie în echipament de jogging, zâmbi şi se uită în jur după cineva cu care să-şi împărtăşească norocul. Nu era decât Painter.

— Am câştigat! strigă el jubilând, cu ochii înroşiţi după o noapte întreagă de joc.

Painter dădu din cap.

— Multă baftă în continuare, domnule, răspunse, repetând ce spusese şeful de sală mai devreme şi trecu pe lângă el cu paşi mari.

Aici nu existau câştigători adevăraţi – cu excepţia cazinoului.

Anul trecut, automatele cu fise aduseseră un câştig net de opt sute de milioane de dolari. Se părea că tribul Pequot parcursese o cale lungă de la afacerile cu pietriş şi nisip din anii 1980.

Din păcate, tatăl lui Painter lăsase să-i scape printre degete această oportunitate părăsind rezervaţia la începutul anilor 1980 ca să-şi caute norocul în New York City. Acolo o întâlnise pe mama lui Painter, o italiancă focoasă care în cele din urmă avea să-şi înjunghie mortal soţul, după şapte ani de căsnicie şi naşterea fiului lor. Cu mama sa pe lista condamnaţilor la moarte, Painter crescuse în tot felul de case adoptive, unde învăţase repede că cel mai bine era să-şi ţină gura şi să nu se facă prin nimic remarcat.

Fusese primul său antrenament în a se furişa... însă nu şi ultimul.

Grupul lui Zhang intră în holul lifturilor de la Grand Pequot Tower, arătându-i paznicului cheia de la apartament.

Painter trecu de intrare. Avea un pistol Glock de 9 mm, într-un toc de la spate, acoperit cu haina costumului de la cazino. Se luptă o clipă cu impulsul de a-l scoate şi a-l împuşca pe Zhang în ceafă, în stilul inconfundabil al unei execuţii.

Însă cu asta nu şi-ar fi atins obiectivul: să recupereze schemele şi rezultatele cercetării pentru arma orbitală cu plasmă. Zhang reuşise să fure datele dintr-un server federal securizat, lăsând un „vierme” în urmă. A doua zi dimineaţă, un tehnician de la Los Alamos, pe numele său Harry Klein, accesase fişierul, declanşând în mod neglijent virusul care acţionase mai departe, distrugând toate referinţele asupra armei şi lăsând în urmă o pistă falsă care-l implica pe Klein. Această prestidigitaţie computerizată le irosise anchetatorilor două săptămâni când urmăriseră pista falsă.

Fusese nevoie de o duzină agenţi DARPA ca să filtreze ceea ce lăsase virusul în urmă şi să descopere adevărata identitate a hoţului: Xin Zhang, un spion angajat pe post de tehnician la Changnet, o nouă firmă de telecomunicaţii, cu pretenţii, de lângă Shanghai. Potrivit informaţiilor CIA, datele furate se aflau în laptopul din camera lui Zhang. Hardul era prevăzut cu un program elaborat de protecţie printr-un cod de criptare. O singură greşeală în încercarea de a accesa computerul avea să şteargă tot.

Nu putea să rişte asta. La Los Alamos, nici o informaţie nu supravieţuise virusului. Estimările indicau că pierderile aveau să dea programul înapoi cu zece luni. Însă cea mai gravă consecinţă

era că cercetările furate aveau să avanseze programul Chinei cu cinci ani. Fişierele conţineau progrese fenomenale şi inovaţii de ultimă generaţie. Depindea numai de DARPA să stopeze asta. Obiectivul lor era să pună mâna pe parola lui Zhang şi să recupereze computerul.

Timpul trecea.

Painter văzu în imaginea reflectata de carcasa unui automat cu fise cum Zhang şi bodyguarzii săi se urcară într-un lift rapid ce ducea la apartamentele private aflate în vârful turnului.

Atingându-şi laringofonul, Painter şopti:

— Se duc sus.

— Am înţeles. Sunt gata când eşti şi tu, comandante.

În timp ce uşile liftului se închideau, Painter se repezi la un lift vecin. Acesta avea pe uşă o bandă galbenă strălucitoare în cruce, pe care scria DEFECT. Painter o sfâşie şi apasă pe butonul de chemare a liftului. Când se deschiseră uşile, intră rapid. Îşi atinse microfonul de la gât.

— Gata. Dă-i drumul!

Sanchez răspunse:

— Ţine-te bine.

Când se închiseră uşile liftului, se lipi de lambriu, cu picioarele larg desfăcute.

Cabina ţâşni în sus, iar el fu cât pe ce să cadă în nas. Muşchii i se încordară. Privea cum numerele strălucitoare se derulau cu repeziciune. Sanchez refăcuse racordurile acestui lift pentru o acceleraţie maximă. De asemenea încetinise liftul lui Zhang cu 24 de procente, suficient ca acest lucru să nu fie remarcat.

Când ajunse la etajul treizeci şi doi, liftul lui Painter se opri hurducându-se. Corpul i se smuci brusc, picioarele i se desprinseră de pe podea, rămase în aer preţ de-o respiraţie lungă, după care reveni pe podea. Ieşi în grabă pe uşi în momentul în care se deschiseră, având grijă să nu deranjeze banda galbenă similară cu cea de la parter. Verifică rapid celălalt lift. Cabina lui Zhang era la trei etaje mai jos şi urca.

Trebuia să se grăbească.

Painter o luă la fugă pe hol. Găsi numărul de la apartamentul lui Zhang.

— Cum stăm? şopti el.

— Fata este legată cu cătuşe în pat. Doi paznici joacă relaxaţi cărţi în sufragerie.

— Am înţeles.

Sanchez amplasase camere minuscule de luat vederi în gurile

de ventilaţie. Painter traversă holul şi intră în apartamentul de vizavi.

Cassandra Sanchez stătea cuibărită printre echipamentele electronice şi monitoarele de supraveghere asemenea unui păianjen în plasă. Era îmbrăcată în negru, de la bocanci până la bluză. Până şi harnaşamentul tocului de piele, trecut peste umăr şi prins la centură, pentru arma automată Sig calibrul .45, se asorta cu restul ţinutei. Îşi personalizase pistolul cu un mâner cauciucat şi-şi montase pârghia de eliberare a încărcătorului, acţionată cu degetul mare, pe partea dreaptă, ca să se potrivească perfect cu mâna ei stângă. Era şi ea o trăgătoare extrem de precisă, antrenată ca şi Painter în Forţele Speciale, înainte de a fi recrutată în rândurile Sigma.

Îl întâmpină cu o licărire în ochi.

Când o văzu începu să respire precipitat. Sânii ei împingeau materialul subţire al bluzei de mătase, mulate pe corp. Trebui să se forţeze să-şi ridice privirea şi să menţină un contact vizual adecvat. Erau parteneri de cinci ani şi abia în ultimul timp sentimentele faţă de ea deveniseră profunde. Prânzurile de afaceri se transformaseră în câteva pahare după orele de program şi, într-un final, în cine prelungite. Însă cu toate astea, mai erau câteva praguri de trecut şi încercau pe cât posibil să menţină o anumită distanţă.

Ea păru să-i citească gândurile şi se uită într-o parte, ca întotdeauna, fără să-l preseze în vreun fel.

— Ar cam fi timpul ca nemernicul să ajungă aici, sus, spuse ea, îndreptându-şi întreaga atenţie înapoi la monitoare. Ar face bine să scrie fişierele alea în următorul sfert de oră sau… *La naiba!*

— Ce-i? întrebă Painter, îndreptându-se spre ea.

Îi arătă unul dintre monitoare. Acesta afişa o secţiune tridimensională a etajelor superioare ale Grand Pequot Tower. Un mic X luminos se deplasa în interiorul structurii.

— Tipul coboară înapoi!

X-ul marca dispozitivul de urmărire încastrat în microtransmiţător. Acum cobora cu rapiditate către parter.

Painter îşi strânse pumnii.

— L-a speriat ceva. A comunicat în vreun fel cu cei din camera sa din momentul în care s-a suit în lift?

— Nici măcar un fluierat.

— Computerul e încă acolo?

Ea îi indică un alt monitor, cu o imagine alb-negru, a apartamentului lui Zhang. Laptopul se afla în continuare pe

măsuţa de cafea. Dacă n-ar fi fost vorba de criptare, ar fi fost atât de uşor să intre şi să dispară cu computerul. Însă aveau nevoie de codurile lui Zhang. Dispozitivul implantat avea să înregistreze fiecare tastă pe care avea s-o apese, captând codul de acces. Odată acesta obţinut, puteau să-i reţină pe Zhang şi pe oamenii lui.

— Trebuie să cobor şi eu, spuse Painter.

Dispozitivul de urmărire era construit la o scară atât de mică, încât acţiona pe o rază de numai o sută optzeci de metri. Cineva trebuia să fie în permanenţă aproape de cel urmărit.

— Nu putem să-l pierdem.

— Dacă n-o face pe deşteptu' cu noi…

— Ştiu.

Se îndreptă spre uşă. Zhang avea să fie eliminat. Adică aveau să piardă fişierele, însă cel puţin informaţiile despre arme n-aveau să ajungă în China. Acesta era planul de rezervă. Îşi luaseră măsuri peste măsuri de prevedere. Montaseră chiar şi o mică grenadă electromagnetică miniaturală la una dintre gurile de ventilaţie ale apartamentului. În caz de urgenţă, aceasta putea fi activată, declanşând un puls electromagnetic care la rândul său avea să activeze sistemul de protecţie al computerului pentru ştergerea datelor. China nu trebuia să pună vreodată mâna pe rezultatul cercetărilor.

Painter ieşi în grabă pe hol şi se îndreptă spre liftul cu care venise. Năvăli înăuntru. Vorbi în microfon.

— Poţi să mă faci să ajung jos înaintea lui?

— Ţine-te bine, îi răspunse ea.

Înainte să-i poată urma sfatul, liftul ţâşni în jos. Painter rămase în imponderabilitate o perioadă lungă de timp, simţindu-şi stomacul în gât. Liftul se afla în cădere liberă. Pe lângă greaţă, Painter trebuia să-şi reprime şi sentimentul de panică. Apoi simţi din nou podeaua cabinei, dar nu se putu ţine pe picioare. Căzu în genunchi. După care liftul se opri uşor.

Uşile se deschiseră cu repeziciune.

Painter se clătină pe picioare. Treizeci de etaje în mai puţin de cinci secunde. Probabil că era un record. Se împinse în cadrul uşii şi ieşi în holul de la parter. Aruncă o privire în sus la numerele de pe panoul deasupra liftului pe care-l luase Zhang.

Era doar cu un etaj mai sus.

Painter se dădu câţiva paşi înapoi, suficient de aproape să poată ţine sub observaţie uşa, fără a trezi suspiciuni, pozând din nou în membru al serviciului de pază al cazinoului.

Uşile se deschiseră la parter.

Painter privi pe furiş uşile de alamă ale liftului. „Oh, nu…” în cabină nu se afla nimeni.

Oare Zhang coborâse la un alt etaj? Păşi în ascensorul gol. Era imposibil. Acesta era liftul rapid. Nu exista nici o oprire între parter şi etajul destinat apartamentelor de sus. Mai puţin dacă nu cumva acesta acţionase oprirea de urgenţă, după care forţase uşile ca să poată ieşi.

Apoi Painter îl reperă. Era prins de peretele din spate al liftului. O bucată mică şi strălucitoare de plastic şi metal. Microtransmiţătorul. Dispozitivul secret.

Painter îşi simţi inima bătându-i nebuneşte în piept, în timp ce intră în lift. Nu vedea în faţa ochilor nimic altceva decât piesa electronică prinsă cu bandă adezivă de perete. O smulse de acolo, examinând-o îndeaproape. Zhang îl momise acolo, mergând la sigur.

„Of Doamne…”

Îşi atinse microfonul.

— Sanchez!

Inima continua să-i bată cu putere. Nu primi nici un răspuns.

Se răsuci şi apăsă cu putere pe butonul liftului, marcat simplu cu APARTAMENTE. Uşile se închiseră prea încet. Painter se foi de colo-colo prin micul compartiment, ca un leu în cuşcă, încercă din nou staţia radio. În continuare nici un răspuns.

— Fir-ar al dracu'…

Liftul porni. Painter începu să dea cu pumnul în perete. Lambriul de mahon trosni sub ploaia de lovituri.

— Mişcă, jegul dracului!

Însă ştia că era deja prea târziu.

2.38 P.M. GMT
LONDRA, ANGLIA

Stând în hol, la câţiva paşi de Galeria Kensington, Safia nu putea să respire. Şi asta nu din cauza mirosului greu de lemn ars sau de resturi de cabluri electrice. Ci din cauza aşteptării. Cât fusese dimineaţa de lungă, îi urmărise pe anchetatorii şi pe inspectorii din toate serviciile britanice de informaţii venind şi plecând. Ei i se îngrădise accesul.

Numai personalul oficial.

Civililor nu li se permisese să treacă de fâşiile de bandă galbenă, de cordoane, de ochii iscoditori ai santinelelor militare.

Doar la prânz i se permise, în sfârşit, să intre înăuntru, să vadă cu ochii ei dezastrul. În acest moment final, îşi simţea pieptul de parcă ar fi fost prins într-o gheară imensă de piatră. Inima îi era asemenea unui porumbel speriat, bătând gata să-i iasă din piept.

Ce avea să găsească? Oare ce mai putea fi salvat?

Se simţea zdruncinată, devastată şi la fel de distrusă precum galeria.

Munca ei de aici era mult mai mult decât o simplă activitate *academică.* După Tel Aviv, îşi reclădise *inima* aici. Şi, deşi plecase din Arabia, nu o abandonase. Încă mai era fiica mamei sale. Reclădise Arabia în Londra, o Arabie de dinaintea teroriştilor, o bucată tangibilă a istoriei meleagurilor sale, a minunilor, a vremurilor străvechi şi a misterelor ei. Înconjurată de aceste antichităţi, mergând prin galerii, auzea scârţâitul nisipului sub picioare, simţea căldura soarelui pe faţă şi savura dulceaţa şi farmecul datelor nou adunate. Era căminul ei, un loc sigur.

Însă era mai mult de-atât. Se întrista şi mai tare.

În adâncul inimii ei, îşi clădise acest cămin, nu numai pentru ea însăşi, ci şi pentru mama pe care abia dacă şi-o mai amintea. Câteodată, când lucra noaptea, Safia surprindea până şi cel mai discret iz de iasomie din aer: îi amintea de copilărie, de mama. Deşi nu le fusese dat să trăiască împreună, puteau să împartă acest loc, această bucăţică de casă.

Acum totul era pierdut.

— Ne lasă să intrăm.

Safia se urni din loc. Se uita la Ryan Fleming. Şeful pazei stătuse de veghe cu ea, deşi arăta de parcă n-ar fi dormit mai deloc.

— O să merg cu dumneavoastră, spuse el.

Ea trase aer în plămâni şi dădu din cap aprobator. Era tot ce putea să facă în acel moment ca să-i mulţumească pentru bunătatea şi compania lui. Merse şi ea după ceilalţi angajaţi ai muzeului. Căzuseră cu toţii de acord să dea o mână de ajutor la catalogarea şi înregistrarea obiectelor din galerie. Avea să dureze câteva săptămâni.

Safia înaintă, nu doar îngrijorată, ci şi îngrozită de ce avea să găsească. Trecu de ultima baricadă. Grilajele de siguranţă fuseseră date la o parte de cei din echipa medicului legist. Le e recunoscătoare. Nu simţea deloc nevoia să vadă rămăşiţele lui

Harry Masterson.

Se apropie de intrare şi se uită înăuntru.

În ciuda faptului că imaginile înregistrate de camerele video o pregătiseră oarecum, ceea ce găsi o şocă.

Galeria luminoasă era acum o cavernă întunecată, formată din cinci încăperi din piatră arsă şi înnegrită.

I se tăie respiraţia. În urma sa auzi icnete de spaimă.

Incendiul devastase totul. Rigipsul fusese incinerat până la pietrele de la bază. Nimic nu mai rămăsese în picioare cu excepţia unei singure vaze babiloniene din centrul galeriei. Îi ajungea până la talie şi, deşi fusese pârjolită, rămăsese dreaptă. Safia citise rapoarte despre tornade care făceau la fel, devastând totul pe unde treceau, lăsând întreagă câte-o bicicletă.

N-avea nici un sens. Nimic din toate astea n-avea nici un sens.

Locul încă duhnea a fum şi mai mulţi centimetri de apă negricioasă, cu funingine, rămasă în urma potopului produs de furtunurile de incendiu, acopereau podeaua.

— O să aveţi nevoie de cizme de cauciuc, spuse Fleming, punându-i o mână pe braţ şi ghidând-o spre un şir de încălţări.

Ea îşi băgă picioarele într-o pereche de cizme, indiferentă şi ruptă parcă de realitate.

— Şi de o cască.

— De unde începem? murmură cineva.

Echipată corespunzător, Safia intră în galerie, mişcându-se, mecanic, cu ochii ficşi, fără să clipească. Trecu prin toate încăperile. Când ajunse la capătul galeriei, simţi ceva sub tocul cizmei. Se aplecă, bâjbâi prin apă până găsi o bucată de piatră pe podea. Câteva rânduri de scriere cuneiformă erau gravate pe suprafaţa ei. Era un fragment dintr-o tăbliţă asiriană, din Mesopotamia antică. Se ridică şi se uită lung peste ruinele Galeriei Kensington.

Abia acum îi observă cu-adevărat şi pe ceilalţi. Străini în căminul ei.

Oamenii lucrau în grupuri, vorbind în şoaptă, ca şi cum ar fi fost într-un cimitir. Inspectori în construcţii şi urbanism examinau infrastructura clădirii, în timp ce anchetatorii care cercetau cauzele incendiului făceau măsurători şi citiri cu dispozitive de mână. Un grup de proiectanţi ai municipalităţii se certau într-un colţ cu privire la bugete şi oferte de preţ, iar câţiva poliţişti stăteau de pază lângă porţiunea prăbuşită a zidului exterior. Nişte muncitori construiau deja un gard din lemn de molid care să acopere gaura din zid.

Prin spărtură, de cealaltă parte a străzii, văzu o mulţime de curioşi, opriţi de cordoanele de securitate. Erau surprinzător de insistenţi ţinând cont de faptul că burniţa de dimineaţă se transformase între timp în lapoviţă. Bliţurile aparatelor de fotografiat licăreau în semiîntuneric. Turişti.

O copleşi un val de furie. Ar fi vrut să-i dea afară de-aici pe toţi. Aceasta era aripa ei, căminul ei. Furia o ajută să se concentreze, să se trezească la realitate. Avea o datorie, o obligaţie.

Atenţia Safiei reveni la ceilalţi specialişti şi studenţi ai muzeului. Începuseră să cearnă sfărâmăturile şi resturile rămase. Era reconfortant să vezi că obişnuita şi meschina lor gelozie profesională fusese lăsată acum deoparte.

Safia trecu înapoi spre intrare, gata să-i organizeze pe cei care se oferiseră voluntari. Însă chiar când ajunse în prima sală de galerie, un grup mare de oameni îşi făcu apariţia la intrare, în fruntea lor, plină de sine, mergea Kara, îmbrăcată în haine de lucru, pe cap având o cască roşie pe care se distingea insigna companiei Kensington Wells. Conducea o echipă de vreo douăzeci de bărbaţi şi femei care se îndreptau spre galerie. Erau îmbrăcaţi identic, purtând aceleaşi căşti roşii de protecţie.

Safia făcu un pas în faţa ei.

— Kara?

N-o văzuse toată ziua. Femeia dispăruse cu directorul muzeului, după cum se presupunea, pentru a ajuta la coordonarea diferitelor echipe care investigau cauzele incendiului şi, respectiv, ale poliţiei. Probabil că nişte miliarde de lire sterline îţi confereau ceva autoritate.

Kara le făcu semn bărbaţilor şi femeilor îndemnându-i să intre în galerie.

— Treceţi la treabă! Se întoarse spre Safia. Mi-am angajat propria echipă de criminalişti.

Safia se uită după grupul de oameni care descindeau asemenea unei mici armate în încăperile galeriei. În locul armelor, aveau toate felurile de instrumente şi echipamente ştiinţifice.

— Ce se întâmplă? De ce faci asta?

— Ca să aflu ce s-a întâmplat.

Kara se uita cum echipa se punea pe treabă. Ochii ei străluceau febril, iradiind o hotărâre pătimaşă.

Safia nu-i văzuse o asemenea expresie de foarte mult timp. Ceva declanşase o scânteie în Kara, care-i lipsea de ani buni. Un

singur lucru putea să-i provoace o asemenea fervoare.

Tatăl ei.

Safia îşi aminti privirea din ochii Karei din momentul în care urmărise caseta cu înregistrarea exploziei. Ciudata ei uşurare. Singurele cuvinte rostite de ea: „În sfârşit...”

Kara intră în galerie. Echipa ei începuse deja să sape şi să ia mostre de pe diferitele suprafeţe: plastic, sticlă, lemn, piatră. Kara se intersecta cu doi bărbaţi echipaţi cu detectoare de metal. Unul scoase o bucată de bronz topit dintre nişte dărâmături. O puse deoparte.

— Vreau să găsiţi fiecare fragment în parte din meteoritul ăla, ordonă Kara.

Bărbaţii dădură din cap în semn c-au înţeles, continuându-şi căutarea.

Safia i se alătură Karei.

— *De fapt,* ce cauţi aici?

Kara se întoarse cu faţa la ea, ochii scânteindu-i de hotărâre.

— Răspunsuri.

Safia citi speranţa pe buzele prietenei sale.

— Cu privire la tatăl tău?

— Cu privire la moartea lui.

4.20 P.M.

Kara stătea pe hol într-un scaun pliant. Activitatea din galerii continua. Ventilatoarele zumzăiau şi huruiau. Murmurul şi flecăreala muncitorilor din aripa afectată abia dacă ajungeau până la ea. Ieşise să fumeze o ţigară. Renunţase de mult timp la acest obicei, trebuia să facă însă ceva cu mâinile. Degetele îi tremurau.

Oare avea puterea să facă asta? Puterea să spere.

Safia apăru în holul de la intrare, o văzu şi porni în direcţia ei.

Kara îi făcu semn că n-are timp, arătându-i ţigara.

— N-am nevoie decât de un moment.

Safia se opri, uitându-se la ea, după care dădu din cap aprobator şi se îndreptă înapoi spre galerie.

Kara mai trase o dată din ţigară, umplându-şi plămânii cu fum rece, însă asta n-o ajută să se liniştească deloc. Era mult prea zdruncinată, adrenalina din timpul nopţii obosind-o îngrozitor. Privi lung placa memorială de lângă galerie. Îl înfăţişa pe tatăl

său, fondatorul galeriei.

Kara oftă şi scoase şi un nor de fum, estompând imaginea anterioară. *Papa...*

Pe undeva prin galerie, ceva căzu cu zgomot puternic, răsunând ca un foc de armă, ceva ce-i aminti de trecut, de o vânătoare printre dunele de nisip.

Kara se transpuse încetul cu încetul în trecut.

Fusese de ziua ei de naştere, atunci când împlinise şaisprezece ani. Vânătoarea fusese cadoul tatălui ei.

Oryxul arab încerca să urce duna de nisip. Blana albă a antilopei contrasta cu nisipul roşu. Singurele două pete de culoare de pe blana ei imaculată erau smocul de păr negru din vârful cozii şi combinaţia asortată din jurul ochilor şi a nasului, asemănătoare unei măşti. O dâră de sânge roşu aprins se scurgea din pulpa ei rănită.

În timp ce se chinuia să scape de vânători, copitele oryxului se afundau adânc în nisipul moale. Sângele ţâşnea din ce în ce mai tare pe măsură ce se zbătea să ajungă în vârful colinei. Îşi agita perechea de coarne ascuţite prin aerul încremenit şi-şi încorda la maximum muşchii gâtului cu fiecare metru câştigat.

La patru sute de metri în spate, Kara îi auzea mugetul sfâşietor care acoperea huruitul ATV-ului, un fel de motocicletă pe patru roţi echipată cu cauciucuri groase, cu striaţii adânci care asigurau o aderenţă mai bună. Frustrată, apucă strâns mânerele minivehiculului ei şi zbură peste coama unei dune uriaşe. O secundă sări în sus de pe şa şi rămase în aer până când vehiculul ateriză pe partea cealaltă a dunei.

Furia care-i stătea pe buze rămase ascunsă în spatele unei eşarfe asortate cu costumul ei kaki de safari, care-i apăra faţa de particulele de nisip. Părul ei blond, împletit până la jumătatea spatelui, fâlfâia în urma ei precum coada unei iepe sălbatice.

Tatăl său menţinea ritmul, călare pe un alt ATV, cu puşca prinsă la spate.

Purta şi el o eşarfă înfăşurată în jurul gâtului. Pielea lui bronzată căpătase nuanţa unei şei de călărie, părul începuse să-i încărunţească. Îi surprinse privirea.

— Suntem aproape! strigă el peste huruitul enervant al motoarelor ambalate.

Acceleră la maximum şi coborî în viteză versantul abrupt al dunei.

Kara îl urmă întrecându-se cu el, aplecată peste ghidonul ATV-ului său, urmată îndeaproape de ghidul lor beduin. Habib fusese

cel care-i condusese după vânat. De asemenea, tot împuşcătura măiastră a beduinului fusese cea care rănise la început oryxul. Deşi impresionată de abilitatea lui de a ţinti, împuşcând antilopa în mişcare, Kara se înfuriase când aflase că o rănise deliberat, fără intenţia de a o ucide.

— *S-o încetinim... pentru fată, explicase Habib.*

Pe Kara o deranjase cruzimea... şi insulta adusă. Vâna împreuna cu tatăl ei de la vârsta de şase ani. Şi nu era nici ea o novice, preferând împuşcăturile precise care provocau o moarte sigură. Rănirea intenţionată a animalului fusese o sălbăticie fără rost.

Învârti mânerul de acceleraţie, făcând nisipul să sară în sus.

Unii, îndeosebi în Anglia, ridicau din sprânceană neîncrezători când venea vorba despre modul în care era crescută, considerând-o un băieţoi, mai ales că n-avea mamă. Kara ştia mai bine cum stăteau lucrurile. Călătorind prin jumătate de lume, fusese crescută fără nici un fel de îngrădiri legate de linia de demarcaţie dintre bărbaţi şi femei. Ştia cum să se apere de una singura, cum să se bată cu pumnii sau să folosească un cuţit.

La baza dunei, Kara şi ghidul lor îl ajunseră din urmă pe tatăl ei, căci ATV-ul său se blocase într-o râpă, pe o porţiune de nisip care se revărsa şi te trăgea în jos, absorbindu-te precum nisipurile mişcătoare. Îl depăşiră într-un nor de praf. Tatăl său reuşi să-şi scoată ATV-ul din râpă şi-o luă după ei în sus, pe următoarea dună, un munte masiv de nisip roşu, înalt de vreo două sute de metri.

Kara ajunse prima pe culme împreună cu Habib, încetinind parţial până când văzu ce se întindea dincolo, de partea cealaltă. Fusese o mişcare inspirată. Partea cealaltă a dunei cobora brusc, abrupt, asemenea vârfului unei prăpăstii, terminându-se într-o întindere largă de nisip. Fusese cât pe ce să se rostogolească în josul pantei.

Habib îi făcu semn din mâini să se oprească. Ea îl ascultă, ştiind că era mai înţelept decât să se avânte înainte. Îşi lăsă motorul să meargă în gol. De îndată ce se opri, simţi valul înăbuşitor de căldură apăsând-o parcă pe umeri, însă abia dacă îl lua în seamă. Scoase un şuierat lung, plin de admiraţie.

Priveliştea de dincolo de dună era spectaculoasă. Soarele, aproape de apus, făcea ca întinderea de nisip să semene cu o suprafaţă de sticla transparenta. Sclipirile şi licăririle necontenite creau efectul de fata morgana, dând iluzia unor lacuri imense de apă, o promisiune falsă a unui ţinut necruţător.

Cu toate astea, o alta apariţie o ţinu pe Kara ţintuită locului. În centrul zonei întinse, o pâlnie de nisip urca în spirala de jos în sus, dispărând într-un nor de praf undeva departe, deasupra capului.

Un diavol de nisip.

Kara mai văzuse asemenea apariţii şi înainte, inclusiv furtunile de nisip mult mai violente care puteau să apară răsucindu-se din neant şi să dispară la fel de rapid. Cu toate acestea, priveliştea o impresiona profund. Caracterul izolat al acestei vijelii şi modul liniştit, aproape perfect, în care se răsucea în acelaşi loc. Era ceva bizar şi misterios legat de acest fenomen.

Îl auzi pe Habib murmurând lângă ea, cu capul plecat ca şi cum s-ar fi rugat. Tatăl ei li se alătură, distrăgându-i atenţia de la ce văzuse şi făcând-o să revină la gânduri mai bune.

— Uite-o! spuse el, gâfâind şi arătând cu mâna înspre baza pantei abrupte.

Oryxul se chinuia din răsputeri să străbată întinderea plană de nisip, şchiopătând foarte tare, acum. Habib îşi ridica mâna în sus, terminându-şi rugăciunea.

— Nu, nu mergem mai departe.

Tatăl său se încrunta.

— Ce tot zici?

Ghidul lor continuă să se uite lung în faţă, cu privirea pierdută. Gândurile îi erau ascunse în spatele ochelarilor de protecţie închişi la culoare şi a acoperământului omanez pentru cap numit *shamag.*

— Nu mergem mai departe, repeta Habib apăsat. Acesta este pământul duhurilor *nisnases,* nisipurile interzise. Trebuie să ne întoarcem.

Tatăl ei râse.

— Prostii, Habib.

— *Papa?* întrebă Kara.

El dădu din cap dezaprobator şi-i explică:

— *Nisnases* sunt bau-baul deşertului. Duhuri negre: fantome care bântuie dunele de nisip.

Kara se uită din nou la trăsăturile de nepătruns ale ghidului lor. Sfertul Gol al Arabiei, Rub' al-Khali, reprezenta cea mai mare întindere de nisip din lume, depăşind chiar şi Sahara, iar poveştile fantastice care circulau în regiune erau pe cât de numeroase, pe atât de bizare. Însă unii oameni încă mai credeau că aceste poveşti sunt adevărate.

Şi, din câte se părea, printre aceştia se număra şi ghidul lor.

Tatăl său ambală motorul ATV-ului.

— Ţi-am promis o vânătoare, Kara şi n-o să te dezamăgesc, însă dacă vrei să te întorci…

Kara ezita, plimbându-şi privirea de la Habib la tatăl ei, oscilând între teamă şi hotărâre, între legenda şi realitate. Aici, în sălbăticie, în inima deşertului, totul părea posibil.

Se uită lung la animalul care încerca să scape, şchiopătând peste nisipul încins, fiecare pas provocându-i durere, fiecare mişcare fiind un chin. Ştia ce avea de făcut. Tot sângele şi agonia asta începuseră din cauza ei, pentru ea. Tot ea avea să le pună capăt.

Îşi trase pe cap eşarfa de protecţie şi-şi ambală şi ea motorul.

— Există o cale mai uşoară de coborât. Acolo, spre stânga.

Merse de-a lungul coamei, îndreptându-se spre o porţiune mai lină a părţii exterioare a dunei.

Nu era nevoie să se uite peste umăr ca să vadă zâmbetul larg, plin de satisfacţie şi mândrie al tatălui ei. Îl simţea strălucind, la fel de luminos ca soarele.

Se uită lung peste întinderea de nisip, dincolo de antilopa singuratică, la spirala de nisip izolată. Deşi asemenea vârtejuri de nisip erau ceva obişnuit, priveliştea încă i se părea ciudată. Nu se mişcase de-acolo.

Ajungând la panta mai lină, Kara se avântă şi cobori spre suprafaţa plană de nisip. Drumul continua să fie abrupt. ATV-ul patină şi alunecă în jos pe pantă, însă ea reuşi să redreseze vehiculul şi să-l menţină ferm pe nisipurile instabile. De îndată ce ajunse pe teren solid, roţile muşcară altfel din nisip, tracţiunea devenind mult mai fermă, iar ea se îndepărtă în viteză.

Auzi şi ATV-ul tatălui său, undeva, chiar în spate. Sunetul ajunsese şi la prada pe care o hăituiau. Antilopa mărise pasul, zvârcolindu-se şi smucindu-şi capul în agonie.

Era la mai puţin de patru sute de metri distanţă. N-avea să mai dureze mult. La nivelul solului, ATV-urile aveau să încolţească animalul, iar o împuşcătură rapidă şi precisă avea să pună capăt chinului şi totodată vânătorii.

— Caută să se adăpostească! strigă tatăl ei, arătându-i cu mâna. Se îndreaptă spre vârtejul de nisip!

Cuvintele tatălui trecură pe lângă ea. Kara porni în urmărire, cu capul aplecat în faţă. Urmăriră animalul rănit, însă disperarea îi dăduse acesteia puteri şi-o făcuse să mărească viteza.

Antilopa alergă grăbită spre marginea vârtejului de nisip, îndreptându-se spre centrul lui.

Tatăl ei înjură aprig, dar îşi continuă cursa.

Kara îl urmă, mergând exact pe făgaşele roţilor lui.

Lângă vârtej, descoperiră o scobitură adâncă în nisip. Ambele ATV-uri frânară pe marginea gropii. Vârtejul de nisip se ridica din centrul găurii ca şi cum ar fi săpat în deşert şi ar fi aruncat nisipul în aer, la înălţime. Coloana de praf avea o lăţime de vreo patruzeci şi cinci de metri, iar adâncitura din nisip, în forma unui bol, mai bine de patru sute de metri diametru.

Un vulcan fumegând în nisip.

Nişte unde albăstrui de energie se îmbinau ca nişte panglici în miezul vârtejului de nisip însoţiţi de pocnituri şi sfârâituri înfricoşătoare. Putea să simtă mirosul de ozon. Era un fenomen unic al vârtejurilor şi furtunilor de nisip din deşertul uscat: electricitatea statică.

Ignorând priveliştea, tatăl îi arătă cu degetul spre baza vârtejului.

— Uite-o acolo!

Kara se uită în jos. Şchiopătând prin nisip, antilopa se îndrepta spre zona unde praful era şi mai dens, spre ciclonul care se răsucea lângă centru.

— Pregăteşte-ţi arma! strigă tatăl.

Ea rămase înţepenită, incapabilă să se mişte.

Antilopa ajunse la marginea vârtejului de nisip, cu picioarele tremurânde, cu genunchii îndoiţi, zbătându-se să ajungă la adăpostul nisipului mai dens ce se învârtea ca într-un turbion.

Tatăl ei înjură în barbă şi plonjă cu ATV-ul în jos spre adâncitura din nisip. Îngrozită, Kara îşi muşcă buza de jos, îşi împinse vehiculul peste marginea gropii de nisip, după el. Imediat ce se afundă, simţi cum electricitatea statică este captată în scobitura din nisip. Pe piele, pe întreg corpul, simţi cum i se zburleşte părul, lipindu-se de haine, sporindu-i şi mai mult teama. Încetini, roţile din spate afundându-se în valul de nisip.

Tatăl sau ajunse în fundul scobiturii şi opri ATV-ul, aproape răsturnându-se. Însă rămase în şa, întorcându-se şi uitându-se de jur împrejur, cu arma la umăr.

Kara auzi bubuitura puternică a carabinei Marlin. Se uită înspre antilopă, însă aceasta fusese prinsă în vârtejul de praf, o umbră abia vizibilă. Cu toate astea însă, umbra se clătină, prăbuşindu-se la pământ.

O împuşcătură mortală. Tatăl ei făcuse asta!

Kara se simţi deodată cuprinsă de un val de ruşine. Permisese

ca teama şi frica să pună stăpânire pe ea şi-şi pierduse locul în cadrul vânătorii.

— Papa! strigă ea, gata să-l laude, mândră de perseverenţa şi de sângele rece de care dăduse dovadă încă o dată la această vânătoare.

Însă un urlet neaşteptat îi înăbuşi cuvintele. Din vârtejul de nisip se auzi un zbierăt oribil de agonie. Silueta întunecată a antilopei se zvârcolea în centrul vârtejului, o imagine neclara din cauza nisipului răsucit ca într-un turbion. Zbierătul de agonie fusese al bietului animal. Era strigătul morţii. Tatăl ei, călare încă pe ATV, se chinuia să-şi întoarcă vehiculul. Se uită la ea, cu ochii lărgiţi.

— Kara! Ieşi de-aici!

Ea nu putea să se mişte. Ce se întâmpla?

După care urletul acela sfâşietor se opri brusc. Tăcerea fu urmată de un miros oribil, o duhoare de carne şi păr arse. Mirosul urcă în sus în spirală şi ieşi din scobitură, trecând pe deasupra ei, făcând-o să nu mai poată înghiţi, copleşită de greaţă. Văzu cum tatăl ei, încă se mai chinuia cu ATV-ul, însă roţile erau îngropate în nisip. Era blocat acolo.

Ochii lui o surprinseră încă înţepenită acolo, pe loc.

— Kara! Pleacă!

Dădu sugestiv din mână ca să accentueze cele spuse. Faţa lui bronzată era extrem de palidă.

— Scumpo, fugi!

După care ea simţi ceva. Un turbion în nisip. La început nu fusese decât o smucitură moderată, ca şi cum gravitaţia crescuse brusc. Particulele de nisip începură să danseze şi să se cadă, transformându-se rapid în mici pârâiaşe care se scurgeau într-un făgaş curbat, îndreptându-se spre vârtejul de nisip.

Şi tatăl ei simţi la rândul lui mişcarea. Îşi acceleră motorul, roţile învârtindu-se în nisip şi aruncând în aer valuri de praf. Ţipă la ea.

— Fugi, fir-ar să fie!

Strigătul o făcu să se cutremure. Tatăl său ţipa foarte rar şi niciodată din motive de panică.

Ambală motorul, apucând strâns acceleraţia. Spre groaza ei, văzu cum coloana de praf se lăţise şi mai mult, alimentată de curenţii inexplicabili din nisip. Se întindea spre locul în care tatăl ei rămăsese blocat în nisip.

— Papa! strigă ea spre el ca să-l avertizeze.

— Du-te, copilă!

În cele din urmă îşi eliberă vehiculul printr-un mare efort de voinţă. Călare pe ATV, se învârti în cerc, roţile muşcând şi amestecând nisipul din jur.

Kara îi urmă îndemnul. Se învârti în loc, îşi ambală motorul şi luă cu asalt panta, urcând înapoi. Sub roţi, nisipul o înghiţea, ca şi cum ar fi nimerit într-un vârtej de apă, care o trăgea înapoi. Se luptă din toate puterile cu nisipul instabil.

Când reuşi să ajungă la marginea gropii, se uită înapoi peste umăr. Tatăl era încă aproape de fundul scobiturii, cu faţa murdară de nisip şi transpiraţie, cu ochii mijiţi. Peste umărul lui, vârtejul de nisip se închidea, înălţându-se, făcând scântei acolo unde se încrucişa cu undele de electricitate statică. Acum acoperea tot fundul adânciturii.

Kara nu putu să-şi întoarcă privirea. În inima vârtejului de praf, hăul creştea, întinzându-se din ce în ce mai mult şi devenind din ce în ce mai negru, mai masiv. Scânteile de electricitate statică nu reuşeau să lumineze prea mult. Mirosul de carne arsă încă mai persista în aer. Avertismentul anterior al ghidului lor îi umplu sufletul de groază.

Duhurile negre… *nisnases.*

— Papa!

Însă tatăl ei era prins în curenţii mai adânci şi mai puternici ai vârtejului de pe fund, neputând să scape. Marginea coloanei de nisip trecu peste el mărindu-se şi extinzându-se. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, înnebuniţi de durere, nu pentru el însuşi, ci pentru ea.

„Pleacă”, îi citi ea pe buze, după care dispăru, înghiţit de vârtejul de nisip, pierdut în întuneric.

— Papa…!

După care urmă un ţipăt groaznic.

Înainte ca ea să poată reacţiona, coloana de nisip explodă înspre exterior cu o forţă orbitoare. Suflul o smulse din şa şi o aruncă sus, în aer. În cădere, se rostogoli de mai multe ori. Timpul se tot lungi până în momentul în care văzu pământul şi se izbi cu putere de el. Ceva o lovi în braţ, însă abia dacă băgă de seamă durerea. Se rostogoli pe nisip, până când se opri cu faţa în jos.

Zăcu acolo preţ de câteva clipe, incapabilă să se mişte, însă îngrijorarea pentru tatăl ei o făcu să se rostogolească într-o parte. Se uită din nou înspre vulcanul fumegând din nisip.

Vârtejul dispăruse, resorbit. Tot ce mai rămăsese era un nor de praf murdar care plutea în aer. Se chinui să se ridice, icnind şi

susţinându-şi braţul rănit. N-avea nici un sens. Se uită în toate direcţiile.

Nisipul din jurul ei era neatins de urmele roţilor sau de altceva. Totul dispăruse: nu mai exista nici groapa, nici antilopa însângerată, nici ATV-ul zgâriat de nisip. Se uită insistent la întinderile pustii de nisip din jur.

— Papa...

Un ţipăt din galerie o readuse pe Kara în prezent. Ţigara ei, uitată între degete, arsese până la filtru. Se ridică în picioare şi-o aruncă.

— Aici! se repetă strigătul.

Era unul dintre tehnicienii ei.

— Am găsit ceva!

8.02 A.M. EST
LEDYARD, CONNECTICUT

Painter Crowe se lăsă în jos, ghemuindu-se pe podeaua liftului în momentul în care uşile se deschiseră la ultimul etaj de la Grand Pequot Tower. Pregătit pentru o ambuscadă, îşi ţinea pistolul Glock în faţă, gata de tragere, cu cartuş pe ţeavă şi cu degetul pregătit pe trăgaci.

Holul de la ieşirea din lift era gol.

Ascultă, ţinându-şi respiraţia cât putu de mult. Nici o voce, nici un pas, nimic. Undeva la distanţă se auzea un televizor care trâmbiţa zgomotos tema muzicală a emisiunii *Good Morning America.* Pentru el nu era o dimineaţă prea bună.

Ridicându-se uşor, riscă şi-şi aruncă privirea dincolo de uşile liftului, cu pistolul ridicat. Nimic. Se descălţă şi-şi plasă unul din pantofi astfel încât să ţină uşa deschisă în cazul în care avea nevoie de o retragere rapidă. În şosete, făcu trei paşi rapizi spre peretele opus şi verifică zona din imediata sa apropiere.

Liber.

Înjură din cauza lipsei de ajutoare. Deşi beneficia de sprijinul serviciului de pază al hotelului şi al poliţiei locale, care acopereau deja toate ieşirile, accesul altor agenţi federali fusese limitat din respect pentru suveranitatea teritoriului indian.

În plus, se crezuse că avea să fie o misiune simplă, de genul „prinde-l şi înhaţă-l”. În cel mai rău caz aveau să distrugă informaţiile din computer pentru a nu cădea în mâinile chinezilor.

Acum se dusese dracului totul. Fusese trădat de propriul echipament.

Însă pentru moment, altceva îl îngrijora mai mult.

Cassandra…

Se rugă să se înşele în privinţa ei, însă nu prea mai avea nici o speranţa.

Se strecură pe lângă peretele din holul liftului. Acesta dădea în mijlocul culoarului de acces. Apartamentele se înşirau în ambele direcţii. Rămânând ghemuit, scrută cu privirea întregul perimetrul, atât în dreapta, cât şi în stânga. Nici urmă de Zhang sau de bodyguarzii săi.

Simţurile i se ascuţiră la maximum. La clinchetul încuietorii unei uşi din spate, se răsuci, se lăsă într-un genunchi, cu pistolul îndreptat într-acolo. Nu era decât unul dintre clienţii hotelului. În capătul îndepărtat al holului, o femeie în vârstă îşi făcu apariţia într-un halat de baie. Femeia luă exemplarul gratuit al ziarului *USA Today* din pragul uşii şi reintra în cameră, fără să-l observe pe bărbatul înarmat din hol.

Painter reveni la poziţia iniţială Parcurse grăbit cei doisprezece paşi către uşa camerei sale. O verifica. Era încuiata. Cu o mână îşi căuta cheia; cu cealaltă ţinu Glock-ul îndreptat spre uşa lui Zhang. Îşi trecu cardul prin încuietoarea electronică. Lumina verde se aprinse pentru scurt timp.

Îmbrânci uşa şi o deschise larg lipindu-se de peretele de afară. Nici o împuşcătură. Nici un strigăt.

Ţâşni prin cadrul uşii. Se opri în cameră, la un metru şi jumătate de uşă, cu picioarele desfăcute, în poziţie de tragere. Avea la vedere sufrageria şi dormitorul.

Erau goale.

Se deplasă grăbit în faţă şi verifică dormitorul şi baia. Nimic ostil… şi nici urmă de Cassandra. Se înapoie în camera cu echipamentele electronice. Verifica monitoarele. Acestea încă mai arătau diferite imagini din apartamentul lui Zhang. Îşi luaseră tălpăşiţa. Computerul dispăruse şi el. Mai era o singură persoană în apartament.

— Doamne Dumnezeule… nu…

Se repezi pe uşă afară, lăsând la o parte măsurile de precauţie. Scoase cheia de acces care deschidea toate camerele din turn. Întră în tromba în apartamentul lui Zhang şi se duse direct în dormitor.

Tânăra, complet dezbrăcată, fusese spânzurată de o funie legată de un ventilator din tavan. Avea faţa vineţie. Picioarele,

care încă mai mişcau atunci când o văzuse pe monitor, îi atârnau acum inerte.

Painter îşi băgă arma în toc, sări peste un scaun şi făcu un salt în sus, prin aer. Scoase un pumnal din teaca de la încheietura mâinii şi tăie frânghia rapid, dintr-o mişcare. Ateriză pe podea, aruncă iute cuţitul şi prinse corpul fetei în timp ce cădea.

O duse în braţe până la pat, după care se lăsă în genunchi şi se chinui să desfacă nodul de la ştreang.

— Fir-ar al dracului!

Frânghia intrase adânc în gâtul subţire al fetei, însă în cele din urmă o eliberă. Îi verifică delicat gâtul. Nu era rupt.

Oare mai era în viaţă?

Drept răspuns, fata icni, iar corpul începu să-i tremure. Painter îşi lăsă capul în jos uşurat.

Ea-şi roti ochii mari deschişi, pierdută şi speriată. Tuşi cu putere de mai multe ori. Braţele i se luptau cu un duşman invizibil.

Încercă s-o liniştească, vorbindu-i în mandarină.

— Eşti în siguranţă. Stai liniştită. Eşti în siguranţă.

Arăta chiar mai mică de treisprezece ani. Trupul ei despuiat avea vânătăi în locuri unde un copil n-ar trebui să le aibă. Zhang se folosise de ea după bunul său plac şi după aceea o lăsase, bălăngănindu-se într-o frânghie, pentru a se îndepărta şi a le distrage lor atenţia de la urmărirea sa.

Se aşeză pe vine. Fata începu să plângă în hohote, chircindu-se în pat. N-o atinse, ştiind că era mai bine să n-o facă.

Staţia de comunicaţii LASH îi bâzâi în urechi.

— Domnule comandant Crowe. Era şeful pazei hotelului. E un schimb de focuri la ieşirea nordică a turnului.

— Zhang?

Se ridică în picioare şi se repezi la fereastra balconului.

— Da, domnule. Vă raportez că o foloseşte pe partenera dumneavoastră ca scut uman. S-ar putea să fi fost deja împuşcată. Am mai mulţi oameni care se deplasează acolo.

Împinse geamul în sus. Acesta avea un dispozitiv de siguranţă şi se deschise doar atât cât să-şi permită să-şi scoată capul afară.

— Ne trebuie baricade. Acum.

— Aşteptaţi.

Sunetul scrâşnetului de roţi ajunse până la el. Un Lincoln Town Car venea în viteză, necontrolat, din parcare, îndreptându-se spre turn. Era maşina personală a lui Zhang, pe cale de a-l

recupera.

Vocea şefului se auzi din nou în staţia radio.

— A străpuns ieşirea nordică. Încă o mai are pe partenera dumneavoastră.

Lincolnul ajunse la colţul turnului.

Painter îşi retrase capul.

— Puneţi odată nenorocitele alea de baricade!

Însă n-ar fi fost suficient timp. Apelase linia de urgenţă acum mai puţin de patru minute. Aici, oamenii legii se confruntau mai mult cu bătăi între beţivi, conducere sub influenţa alcoolului şi furturi mărunte, nu cu probleme de securitate naţională.

Trebuia să-i oprească.

Aplecându-se, îşi recupera cuţitul de pe jos.

— Stai aici, spuse el încet în mandarină.

Se duse în grabă în camera de zi şi-şi folosi pumnalul ca să scoată grilajul de la ventilaţie. Acesta se desprinse imediat din şuruburi. Îşi vârî mâna înăuntru şi scoase dispozitivul negru ascuns acolo. Grenada electromagnetică era aproximativ de aceeaşi mărime şi formă cu o minge de fotbal.

Cu dispozitivul în palmă, ieşi pe uşa de la intrare a apartamentului în hol.

Încă desculţ, o luă la fugă pe holul acoperit cu mochetă. Refăcu rapid în minte schema clădirii, încercând să se orienteze, să găsească ieşirea nordică în raport cu toate coordonatele locaţiei şi etajului la care se afla acum. Estimă rapid varianta cea mai bună. Opt uşi mai încolo se opri şi scoase din nou cheia de acces de siguranţă. O trecu prin încuietoarea electronică şi împinse uşa de îndată ce se aprinse ledul verde.

— Serviciul de pază! strigă el şi intră în forţă în cameră.

O femeie în vârstă, aceeaşi pe care o văzuse şi mai devreme, stătea într-un fotoliu citind *USA Today.* Îşi aruncă ziarul din mâini şi-şi trase halatul în sus, spre gât.

— *Was ist los?* întrebă ea în germană.

Trecu în grabă pe lângă ea direct spre fereastră, liniştind-o că nu era nimic în neregulă.

— *Nichts, sich ungefahr zu sorgen, fraulein,* îi răspunse el.

După care deschise geamul. Şi acesta se deschidea doar cât să-şi poată scoată capul. Se uită în jos.

Lincolnul Town Car era jos cu motorul la ralanti. Portiera din spate fu trântită cu putere. Se auziră împuşcături. Gloanţele loviră laterala maşinii în timp ce din cauciucurile ce scrâşneau pe caldarâm ieşea fum, însă vehiculul era blindat, un adevărat tanc

american.

Painter se lăsă pe spate şi arunca pe geam dispozitivul de forma unei mingi de fotbal american. Apăsă pe butonul de activare şi aruncă jos grenada cu toată forţa din umăr, rugându-se în gând să ajungă unde trebuie.

Îşi retrase mâna. Scrâşnetul roţilor de la Town Car înceta în momentul în care maşina îşi recapătă tracţiunea. Se rugă la strămoşii săi. Raza de acţiune a grenadei era de numai douăzeci de metri. Îşi ţinu respiraţia. Oare ce spunea vechea zicală? „Apropierea contează numai în cazul potcoavelor şi a grenadelor de mână.”

În timp ce-şi ţinea respiraţia, se auzi zgomotul înăbuşit al grenadei. Oare fusese suficient de aproape?

Se aplecă şi îşi scoase iar capul afară.

Town Carul ajunse la cel mai apropiat colţ al turnului, însă în loc să ia curba, ieşi de pe carosabil şi se ciocni frontal de un şir de maşini parcate. Partea din faţă a Lincolnului încalecă pe capota unui Volkswagen Passat şi căzu pe o parte.

Oftă.

Asta era partea bună în ceea ce priveşte raza de acţiune a grenadelor electromagnetice. Nu făceau discriminări cu privire la sistemele de computere pe care le „prăjeau”. O făceau chiar şi cu un computer de bord de pe un Lincoln Town Car.

Dedesubt, angajaţi ai serviciului de paza ieşiră din clădire şi înconjură maşina scoasă din circuit.

— *Was ist los?* repetă întrebarea bătrâna nemţoaică, de undeva din spate.

Se întoarse şi traversă în grabă camera.

— *Etwas Abfall gerade entleeren.* Nu-i decât nişte gunoi care este aruncat.

Străbătu rapid coridorul până la holul liftului. Recuperându-şi pantofii de la uşa blocata a liftului, apăsă butonul pentru parter.

Ideea cu grenada îl împiedicase pe Zhang să scape, însă era aproape sigur că ştersese datele din computerul pe care acesta îl căra cu el. Dar nu asta îl neliniştea cel mai mult pe Painter.

Ci Cassandra.

Trebuia să ajungă la ea.

Imediat după deschiderea uşilor, traversă în viteză sala de jocuri, unde domnea confuzia. Schimburile de focuri nu trecuseră neobservate, deşi erau câteva persoane care rămăseseră neperturbate în faţa jocurilor mecanice, apăsând hotărâţi pe butoanele şi manetele acestora.

O luă înspre ieşirea nordică şi fu nevoit să treacă printr-o serie de cordoane de securitate, fluturându-şi legitimaţia, nemulţumit că era întârziat. În cele din urmă îl zări pe John Fenton, şeful pazei şi-l strigă. Acesta îl conduse pe Painter prin ieşirea cu geamurile sparte. Cioburile de geam securizat scârţâiau sub picioare, iar norişorul alb de praf de puşcă apăsător care plutea în aer amintea de împuşcăturile de mai devreme.

— Nu înţeleg de ce li s-a stricat maşina, spuse Fenton. Cu toate că ăsta a fost norocul nostru.

— N-a fost doar noroc, rosti Painter, explicându-i cum stătea treaba cu grenada electromagnetică şi raza sa de acţiune de douăzeci de metri.

— Câţiva clienţi o să aibă probleme când o să dorească să-şi pornească maşinile în dimineaţa asta. Şi probabil c-o să fie şi câteva televizoare defecte pe la primele etaje.

Afară, Painter văzu că agenţii de securitate locali aveau situaţia sub control. În plus, un şir de maşini poliţie, de culoare cenuşiu-închis, cu girofarurile pornite, şerpuiau prin parcare, apropiindu-se de locul incidentului. Poliţia Tribala MP.

Painter cercetă zona. Bodyguarzii lui Zhang erau jos, în genunchi, cu mâinile la spate. Două cadavre zăceau pe caldarâm, cu feţele acoperite cu nişte geci ale celor de la pază. Amândoi erau bărbaţi. Painter se apropie de ei şi trase haina de pe faţa unui într-un costum negru. Un bodyguard, cu jumătate din faţă făcută praf. Nu trebui să-l mai verifice pe celălalt. Recunoscu pantofii de piele lustruiţi ai lui Zhang.

— S-a împuşcat singur, spuse o voce familiară din mijlocul unui grup format din agenţi pază şi membri ai unei echipe de prim-ajutor. A preferat să se sinucidă decât să fie capturat.

Painter se întoarse şi o văzu pe Cassandra. Era palidă la faţă şi zâmbea timid. Avea doar sutienul pe ea. Umărul stâng îi era acoperit în întregime de un bandaj.

Îi făcu semn cu capul spre o geantă diplomat neagră, aflată la câţiva paşi distanţă. Computerul lui Zhang.

— Aşadar, am pierdut datele, spuse el. Pulsul electromagnetic le-a şters.

— Poate că nu, răspunse ea zâmbind larg. Geanta este protejata cu cutie Faraday din cupru. Ar fi trebuit să fie protejată împotriva pulsului.

El răsuflă uşurat. Aşadar, datele erau în siguranţă. *Nu era totul pierdut... adică, dacă puteau să recupereze codul de acces.* Se apropie de Cassandra. Ea îi zâmbi, cu ochii încă strălucitori. El îşi

scoase Glock-ul şi i-l lipi de frunte.

— Painter, ce faci…

Ea se dădu un pas în spate. El o urmă, nelăsând nici un moment arma în jos.

— Care-i codul?

Fenton se dădu într-o parte.

— Domnule comandant?

— Nu te băga, i-o tăie el scurt şefului pazei, concentrându-se doar asupra lui Sanchez. Patru bodyguarzi şi Zhang. Sunt cu toţii aici. Dacă Zhang era sub supravegherea noastră, atunci ar fi avut ocazia să-şi alerteze persoana de contact la conferinţă. Ar fi încercat să scape împreună ca să finalizeze schimbul.

Ea încerca să se uite la cadavre, însă el o împiedică apăsând şi mai tare pe pistol.

— Doar nu crezi că eu eram? întrebă ea, pe jumătate în râs.

Painter îi arătă ceva cu mâna liberă, nelăsând nici un moment arma în jos.

— Recunosc ravagiile făcute de un calibru patruzeci şi cinci, asemenea acelui Sig Sauer pe care-l ai.

— Zhang mi l-a luat. Painter, eşti paranoic. Eu…

El îşi duse mâna la buzunar şi scoase dispozitivul pe care-l găsise lipit pe peretele liftului. I-l băgă direct sub nas.

Ea se încordă, însă refuză să se uite la el.

— N-are pic de sânge, Cassandra. Nici măcar o picătură. Ceea ce înseamnă că nu i l-ai implantat niciodată acolo unde se presupunea că trebuia s-o faci.

Faţa ei se înăspri.

— Codul computerului?

Femeia nu făcu nimic altceva decât se uită lung la el fix, rece şi imperturbabilă.

— Ştii că nu pot s-o fac.

Cercetă chipul acesta străin, căutând bine cunoscutele trăsături ale partenerei sale, însă nu mai rămăsese nimic din ele. Nu era nici o urmă de remuşcare, de vinovăţie, doar îndârjire. N-avea timp sau chef să-i frângă el însuşi această încredere de sine. Îi făcu semn lui Fenton cu capul.

— Pune-ţi oamenii s-o încătuşeze. Ţineţi-o sub pază permanentă.

În timp ce era legată, ea îl strigă. Cuvintele erau spuse pe faţă:

— Painter, mai bine ţi-ai păzi spatele. N-ai nici cea mai vagă idee în ce te-ai băgat.

El luă geanta cu computerul şi se îndepărta.

— Înoţi în ape tulburi, Painter. Şi sunt o grămada de rechini în jurul tău.

O ignora şi-o lua înspre intrarea nordica. Trebuia să admită că pur şi simplu nu înţelegea femeile.

Înainte să apuce să intre înapoi în clădire, un bărbat înalt cu pălărie de şerif îi bloca drumul. Făcea parte din Poliţia Tribală MP.

— Comandantul Crowe?

— Da?

— Avem un apel urgent pentru dumneavoastră trimis prin biroul nostru.

Painter ridică din sprânceana.

— De la cine?

— De la amiralul Rector, domnule. Puteţi să vorbiţi cu dumnealui la una dintre staţiile radio de pe maşinile noastre.

Painter se încrunta. Amiralul Tony „Tigrul” Rector era directorul DARPA, comandantul său direct. Painter nu vorbise niciodată cu el, îi văzuse doar numele pe diferite hârtii oficiale. Deja ajunseseră la Washington informaţiile referitoare la belele de aici?

Se lăsă condus la una dintre maşinile cenuşii parcate, cu girofarurile încă în funcţiune. Primi staţia radio.

— Să trăiţi, comandant Crowe. Cu ce vă pot fi de folos?

— Comandante, avem nevoie de tine şi trebuie să te întorci imediat în Arlington. Am trimis un elicopter să vină să te ia.

Ca la un semn, huruitul elicelor unui elicopter se auzi la distanţă. Amiralul Rector continuă:

— O să fi înlocuit de Giles. Informează-l asupra stadiului curent al operaţiunii tale, după care te prezinţi la raport de îndată ce aterizezi la Dulles. Acolo o să te aştepte o maşină.

— Am înţeles, răspunse el, însă legătura se între rupsese deja.

Cobori din maşină şi se uita lung la elicopterul gri-verzui care survola ţinutul împădurit din jur, pământul strămoşilor săi. Avea o presimţire rea, exact ceea ce tatăl său numea „neîncredere în feţele palide”. De ce-l chemase amiralul Rector atât de brusc? În ce consta urgenţa? Nu putu să se abţină să nu audă vorbele Cassandrei ca pe un ecou.

„Înoţi în ape tulburi, Painter. Şi sunt o grămadă de rechini în jurul tău.”

3
PROBLEME DE INIMĂ

14 NOIEMBRIE, 5.05 P.M. GMT
LONDRA, ANGLIA

— Aici! Am găsit ceva!

Safia se întoarse şi văzu că unul din cei doi bărbaţi echipaţi cu detector de metale îşi striga partenerul. „Ce mai e acum?” Cei doi găsiseră fragmente dintr-o statuie de bronz, recipiente de fier pentru tămâie şi monezi de cupru. Safia pusese deoparte ceea ce fusese descoperit. Putea să fie ceva important.

Din partea opusă a galeriei, îşi făcu apariţia Kara, care auzise şi ea strigătul. Li se alătură celor doi.

— Ce-aţi găsit? întreba ea autoritar.

— Nu sunt sigur, spuse bărbatul, făcând semn cu capul spre detectorul său de metale. Însă semnalul e foarte puternic.

— O bucată de meteorit?

— Nu-mi dau seama. Este sub blocul ăsta de piatră.

Safia văzu blocul care slujise odată pe post de trunchi şi picioare unei statui din piatră de calcar, acum prăbuşite pe spate. În ciuda faptului că braţele şi capul îi fuseseră spulberate, ea îi recunoscu silueta. Statuia în mărime naturală stătuse cândva de pază lângă un cavou din Salalah. Data din anul 200 î.Hr. reprezentând un bărbat cu un obiect lunguieţ ridicat pe umăr. Unii credeau că semăna cu o puşcă, însă de fapt era o lampă funerară, purtată pe umăr.

Distrugerea statuii era o pierdere tragică. Tot ce mai rămăsese erau trunchiul şi două picioare rupte. Până şi acestea erau atât afectate de căldura din timpul incendiului, încât la suprafaţă piatra se topise şi se întărise într-o crustă de sticlă.

Deja în jurul lor se adunaseră şi alţi membri ai echipei de investigaţii a Karei, care purtau căşti roşii de protecţie.

Bărbatul care făcuse descoperirea îşi îndreptă detectorul de

metale spre statuia distrusă.
— O să trebuiască să mutăm blocul de piatră. Să vedem ce se află sub el.
— Dă-i drumul, ceru Kara dând aprobator din cap. O să avem nevoie de nişte răngi.
Alţi doi oameni se îndreptară spre locul unde erau aşezate uneltele de lucru.
Safia păşi protector în faţă.
— Kara, aşteaptă. Nu recunoşti statuia asta?
— Ce vrei să spui?
— Uită-te mai bine. Aceasta este statuia pe care a descoperit-o tatăl tău. Cea care era îngropată lângă cavoul din Salalah. Trebuie să păstrăm ce mai putem din ea.
— Nu-mi pasă. Kara o trase la o parte de cot. Cel mai important lucru este că acolo, *dedesubt,* ar putea exista un indiciu despre ceea ce i s-a întâmplat tatălui meu.
Safia încercă să o tragă deoparte, menţinându-şi vocea joasă.
— Kara... doar nu crezi cu-adevărat că totuşi ceva din toate astea ar putea să aibă de-a face cu moartea tatălui tău?
Kara le făcu semn cu mâna bărbaţilor cu răngile.
— Daţi-mi una şi mie.
Safia rămase pe loc. Mătură cu privirea celelalte încăperi ale galeriei, contemplând totul într-o lumină nouă. Toată munca ei, colecţia, anii dedicaţi studiului... pentru Kara nu reprezentau mai mult decât un memorial în onoarea lui Reginald Kensington? Fusese de fapt o căutare asiduă pentru a aduna toate materialele de cercetare la un loc, pentru a stabili ce se întâmplase de fapt cu tatăl său în deşert cu atâta amar de ani în urmă?
Safia îşi aminti povestea din perioada în care ambele nu erau decât nişte adolescente, spusă printre hohote de lacrimi şi sughiţuri. Kara fusese convinsă că ceva supranatural îl omorâse pe taică-său. Safia cunoştea detaliile.
Nisnases... duhurile din adâncul deşertului.
În adolescenţă, ea şi Kara studiaseră aceste poveşti, ca să afle tot ce se putea afla despre aceşti *nisnases.* Legenda spunea că ei erau tot ceea ce mai rămăsese dintr-un popor care locuise cândva într-un oraş mare din deşert. Purtase mai multe nume: Iram, Wabar, Ubar. Oraşul Celor O Mie de Coloane. Menţionarea distrugerii sale putea fi găsită în Coran, în O mie una de nopţi şi în cărţile despre Alexandru cel Mare. Fondat de strănepotul biblicului Noe, Ubarul fusese un oraş bogat şi decadent, plin de

oameni vicioşi, care practicau magia neagră. Regele lui sfidase avertismentele unui profet pe nume Hud, iar Dumnezeu lovise oraşul, cufundându-l în nisip, pentru a nu mai fi văzut niciodată, transformându-l într-o adevărată Atlantida a deşertului. Se spunea că de atunci oraşul rămăsese sub nisipuri, bântuit de moarte, cu cetăţenii prefăcuţi în stane de piatră, cu zonele mărginaşe ocupate de djinni malefici şi de şi mai periculoşii *nisnases,* creaturi sălbatice cu puteri magice.

Safia crezuse că prietena ei văzuse în aceste mituri nişte simple născociri. Mai ales când anchetatorii puseseră moartea tatălui său pe seama deschiderii bruşte a unei găuri în pământ provocate de prăbuşirea acoperişului unui pasaj subteran în deşert. Asemenea capcane mortale păreau a fi ceva obişnuit în regiune, înghiţind camioane întregi sau călători imprudenţi. Roca de bază de sub deşert era în mare parte calcarul, rocă poroasă erodată de pânza freatică şi prăbuşiri aveau loc în mod regulat, adesea fiind însoţite exact de fenomenul descris de Kara: o coloană groasă de praf deasupra unui vârtej de nisip.

La câţiva paşi mai încolo, Kara apucă una dintre răngi, arătând că dorea să pună şi ea umărul la efortul colectiv. Se părea că explicaţiile geologice de atunci nu o convinseseră.

Safia ar fi trebuit să-şi fi dat seama mai de mult de acest lucru, având în vedere încrâncenarea şi interesul Karei faţă de Arabia antică şi modul cum îşi folosise miliardele ca să-i cerceteze trecutul, ca să adune artefacte aparţinând tuturor perioadelor, ca să angajeze cei mai buni oameni, inclusiv pe Safia.

Închise ochii, întrebându-se cât anume din propria viaţă fusese ghidată de această căutare inutilă. Cât o influenţase Kara în alegerea studiilor pe care alesese să urmeze? În proiectele ei de cercetare de-aici? Clătină din cap neîncrezătoare. Era prea mult pentru moment. Avea să rezolve problema asta mai târziu.

Deschise ochii şi făcu câţiva paşi către statuie, blocându-i pe ceilalţi.

— Nu pot să vă las să faceţi asta.

Kara o dădu la o parte, cu o voce calmă şi pragmatică.

— Dacă aici se află un fragment de meteorit, recuperarea lui este mai importantă decât vreo câteva zgârieturi pe o statuie deja distrusă.

— Importantă pentru cine? întrebă Safia, încercând să copieze tonul Karei, însă întrebarea ei sună mai mult ca o acuzaţie. Statuia asta este una dintre puţinele provenite din acea perioadă din istoria Arabiei. Chiar şi distrusă este de-o valoare

inestimabilă.

— Meteoritul…

— … poate aştepta, spuse Safia, întrerupându-şi binefăcătoarea. Cel puţin până când sculptura poate fi mutată în siguranţă.

Kara o fixă cu o privire de oţel căreia nu-i puteau rezista mulţi bărbaţi. Safia nu cedă, cunoscând-o pe fata din spatele faţadei de femeie dură.

Safia se apropie de ea. Îi luă ranga din mână, surprinsă să simtă tremurul degetelor prietenei sale.

— Ştiu ce speri, îi şopti ea.

Amândouă cunoşteau istoria meteoritului în formă de cămilă, a exploratorului britanic care îl descoperise, despre cum se presupusese că stătuse de pază la intrarea unui oraş pierdut, îngropat în nisip.

Un oraş numit Ubar.

Iar acum explodase în cele mai ciudate circumstanţe.

— Trebuie să fie o legătură, murmură Kara, repetând ceea ce spusese şi mai înainte.

Safia găsi o modalitate de a-i risipi o asemenea speranţă.

— Ştii că Ubarul a fost deja descoperit.

O lăsă să reflecteze.

În 1992, oraşul legendar fusese descoperit de Nicolas Clapp, un arheolog amator, care folosise un fel de radar, ghidat prin satelit. Fondat în jurul anilor de anul 900 î.Hr. în preajma unuia dintre puţinele ochiuri de apă, oraşul străvechi fusese un centru comercial important de pe Drumul Tămâii, făcând legătura între pădurile cu copaci de tămâie din zona de coastă a Munţilor Oman şi pieţele bogatelor aşezări din nord. De-a lungul secolelor, Ubarul prosperase şi devenise şi mai mare. Până în ziua când jumătate de oraş se prăbuşise într-o uriaşă crevasă. Fusese abandonat şi lăsat pradă nisipurilor de superstiţioşii săi locuitori.

— N-a fost decât un simplu nod de rute comerciale, continuă ea.

Kara scutură din cap, însă Safia nu era sigură dacă îi respingea afirmaţia sau se resemna, acceptând realitatea. Safia îşi amintea cât de bucuroasă fusese Kara când auzise de descoperirea lui Clapp. Vestea se răspândise pretutindeni în lume şi apăruse în toate ziarele: legendarul oraş arab pierdut a fost găsit! Plecase numaidecât să vadă cu ochii ei situl, să dea o mână de ajutor la săpăturile din prima fază. Însă după cum spusese şi Safia, după doi ani de săpături în urma cărora fuseseră scoase la iveală nişte

cioburi şi câteva unelte, situl se dovedise a nu fi nimic altceva decât un nod de rute comerciale abandonat.

Nici vorbă de comori imense, de cele o mie de coloane, de duhuri negre... Nu-i mai rămăseseră decât amintirile acelea dureroase care-i bântuiau viaţa.

— Lady Kensington, strigă din nou bărbatul cu detectorul de metale. Poate că dr. Al-Maaz avea dreptate când spunea să nu mutăm piatra asta nenorocită.

Amândouă femeile îşi concentrară din nou atenţia asupra statuii prăbuşite pe jos. Acum era flancată de ambii membri ai echipei dotaţi cu detectoare de metale. Îşi ţineau dispozitivele spre cealaltă parte a trunchiului statuii. Ambele detectoare de metale ţiuiau la unison.

— M-am înşelat, continua primul bărbat. Indiferent de ce-am detectat, nu se află *sub* piatră.

— Şi-atunci unde anume? întrebă Kara, vădit iritată.

Celălalt bărbat îi răspunse:

— Este în *interiorul* ei.

Urmă un moment de linişte apăsătoare până când interveni Kara:

— Înăuntru?

— Da, doamnă. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gândesc să aplic mai devreme metoda triangulaţiei. Însă nu m-am gândit deloc că ar putea să fie ceva înăuntrul blocului de piatră.

Safia făcu un pas în faţă.

— Probabil că nu sunt decât nişte depuneri întâmplătoare de fier.

— Nu şi din indicaţiile pe care le-avem aici. E un semnal puternic.

— O să trebuiască s-o spargem, spuse Kara.

Safia se încruntă. „Drăcia dracului.” Se lăsă în genunchi lângă sculptură, udându-şi pantalonii.

— Am nevoie de-o lanternă.

I-o dădu un alt membru al echipei.

— Ce-ai de gând să faci cu asta? întrebă Kara.

— Să arunc o privire înăuntru.

Safia îşi trecu mâna peste suprafaţa statuii distruse de incendiu. Suprafaţa nisipoasă se transformase în sticlă. Vârî lanterna în trunchiul voluminos al statuii şi o aprinse.

Întreaga suprafaţă lucioasă a statuii se lumină. Detaliile erau întunecate şi greu de distrus prin crusta cristalină închisă la culoare. Safia nu observă nimic neobişnuit, însă sticla n-avea

decât cinci centimetri grosime. Indiferent ce căutau putea să se afle mult mai adânc în piatră.

Kara suspină. Privea uimită peste umărul Safiei.

— Ce-i? Şi începu să scoată lanterna afară.

— Nu, îi ceru Kara. Mut-o mai înspre centru.

Safia se conformă, aducând revărsarea de lumină peste partea din mijloc a trunchiului statuii.

Apăru o umbră, un bulgăre vârât adânc în centrul statuii, în locul în care sticla devenea piatră. Strălucea într-un roşu aprins sub lumina lanternei. Forma era inconfundabilă – îndeosebi datorită poziţiei pe care o avea în interiorul trunchiului.

— E o inimă, şopti Kara.

Safia se dădu în spate, buimăcită.

— O inimă de om.

8.05 P.M.

După câteva ore, Kara Kensington se afla în toaleta de lângă secţiunea dedicată Orientului Mijlociu antic.

„Încă una...”

Lasă să-i cadă o singură pastilă portocalie în palmă. Adderall, o amfetamina prescrisă pe reţetă, de douăzeci de miligrame. Cântări pilula în mână. Atât de multă forţă într-o pastila atât de mică. Dar poate că nu suficientă. Adăugă şi o a doua tabletă. La urma urmei, nu dormise deloc noaptea trecută şi încă mai avea multe de făcut.

Dădu pastilele pe gât, le înghiţi fără apă, după care-şi privi propria reflexie din oglindă. Avea pielea iritată şi pupilele uşor mărite. Îşi trecu o mână prin păr, încercând să-l înfoaie şi să-i dea puţin volum. Nu reuşi.

Se aplecă deasupra chiuvetei, deschise robinetul de apă rece, îşi udă ambele mâinile şi-şi tamponă faţa. Trase adânc aer în piept. I se părea că trecuseră mai degrabă câteva zile decât doar câteva ore din momentul în care fusese trezită din patul de la reşedinţa familiei din orăşelul Blackheath. Vestea exploziei o făcuse să-l îndrume pe şoferul limuzinei să înfrunte furtuna ca să ajungă cât mai repede la muzeu.

Şi acum?

Pe tot parcursul zilei, diferite echipe de criminalişti strânseseră toate mostrele pe care le găsiseră în galerie: bucăţi arse şi

înnegrite de lemn, plastic, metal şi chiar şi de os. În cele din urmă, câteva fragmente din meteorit fuseseră recuperate. Toate probele iniţiale sugerau că o descărcare electrică aprinsese nişte componente volatile infiltrate adânc în masa de fier a meteoritului. Nimeni nu voia să spună în ce constau acele componente. De aici înainte, investigaţia avea să fie dusă la bun sfârşit în laboratoare atât din Anglia, cât şi de peste hotare.

Kara nu putea să-şi ascundă dezamăgirea. Faptul că fusese martoră la bulgărele de lumină de pe înregistrarea video o făcuse să se întoarcă în timp la ziua când tatăl ei dispăruse într-un nor de praf, o spirală de nisip ce scotea scântei care semănau cu nişte descărcări electrice albăstrui. Apoi explozia... încă o moarte. Trebuia să existe o legătură între trecut şi prezent.

Însă ce putea să însemne? Nu era altceva decât o fundătură, ca atâtea altele în trecut?

Un ciocănit în uşă îi distrase atenţia de la gândurile ei.

— Kara, suntem gata pentru examinare.

Era Safia. În vocea ei prietenoasă, simţi îngrijorarea. Numai Safia înţelesese povara din inima Karei.

— Vin imediat.

Îşi băgă flaconul înapoi în geantă. Se simţea revigorată; medicamentele începeau să-şi facă efectul. Trecându-şi pentru ultima dată mâna prin păr, în zadar de altfel, se îndreptă spre uşă, o descuie şi ieşi într-una dintre cele mai frumoase încăperi destinate cercetărilor – faimoasa Cameră cu Arcade din British Museum.

Construită în 1839, încăperea cu arcade ce se întindeau pe înălţimea a două etaje, situată în secţiunea vestică a muzeului, purta amprenta stilului victorian timpuriu: galerii duble de rafturi de bibliotecă, pasarele şi scări din fier perforat, contraforturi arcuite ce dădeau înspre alcovuri scobite în ziduri. Originile acestui loc se pierdeau în negura vremii până în epoca lui Charles Darwin, a lui Stanley şi a lui Livingston, a Societăţii Regale de Ştiinţă, vremuri în care cercetătorii purtau fracuri şi se adunau cu un aer studios printre vrafurile de cărţi şi tăbliţe de scris antice. Nedeschisă vreodată publicului, secţiunea dedicată Orientului Mijlociu antic folosea spaţiul ca pe un centru de studiu şi arhivă de rezervă.

Însă astăzi, părăsită de toţi, cu excepţia câtorva aleşi, servea pe post de morgă provizorie. Kara se uita de pe partea opusă a încăperii la corpul fără cap şi fără mâini întins pe o targă cu roţi. Era tot ce mai rămăsese din sculptura antică găsită în aripa de

nord. Safia insistase să fie scoasă dintre dărâmături şi adusă aici, la loc sigur.

Două lămpi cu halogen o luminau şi o mulţime de instrumente aşteptau pe o bancă a bibliotecii de alături, aranjate asemenea instrumentarului unui chirurg, cu scalpele, cleme şi forcepsuri, ciocane de diferite mărimi şi perii.

Doar chirurgul mai lipsea.

Safia îşi trase o pereche de mănuşi de latex. Purta ochelari de protecţie şi un şorţ strâns în jurul taliei.

— Gata?

Kara dădu aprobator din cap.

— Hai să despicăm pieptul acestui bătrânel, strigă un tânăr cu entuziasmul unui american tipic.

Kara îi cunoştea bine pe toţi cei care lucrau în galeria sa, inclusiv pe Clay Bishop, un absolvent al Universităţii Northwestern. El bătu uşor cu palma într-o cameră digitală fixată pe un tripod, jucând temporar rolul de cameraman al grupului.

— Puţin respect, domnule Bishop, îl avertiză Safia.

— Scuze, spuse el cu un zâmbet strâmb.

Nu arăta prea rău pentru un exponent al Generaţiei X. Purta blugi, un tricou vechi de concert cu poza celor de la Clash şi adidaşi Reebok care fuseseră probabil cândva albi, însă nu puteai băga mâna în foc. Se îndreptă de spate, se întinse, lăsând să i se vadă puţin din abdomenul gol şi-şi trecu mâna prin părul roşcat tuns scurt. Singurul indiciu care te-ar fi trimis cu gândul că aveai de-a face cu un proaspăt doctorand erau ochelarii de vedere, cu rame groase şi negre, suficient de învechite ca să fie la modă acum.

— Suntem cu toţii aici, dr. Al-Maaz.

— Foarte bine.

Safia păşi sub lumina lămpilor cu halogen, aşezându-se astfel încât să aibă la îndemână uneltele.

Kara se duse pe partea cealaltă, alăturându-i-se singurei persoane care mai urmărea „autopsia”: Ryan Fleming, şeful pazei. Probabil că sosise în timp ce ea era la toaletă. O salută dând din cap, luă poziţie de drepţi, precipitându-se în prezenţa ei la fel ca majoritatea angajaţilor muzeului.

El îşi drese glasul în timp ce Safia făcea măsurători.

— Am coborât aici în momentul în care am auzit de descoperire, murmura el spre Kara.

— De ce? întrebă ea. E vreo problemă din punct de vedere al securităţii?

— Nu, din simplă curiozitate, răspunse el indicând sculptura cu capul. Nu găsim în fiecare zi o statuie cu o inimă ascunsă în interior.

Asta era adevărat, deşi Kara suspecta că ceea ce îl adusese pe Fleming aici era o cu totul altă problemă legată de inimă. Ochii lui zăboveau mai mult timp examinând-o pe Safia decât ciudata statuie.

Kara îl lăsă s-o soarbă din priviri şi-şi concentra din nou atenţia asupra sculpturii. Pe sub crusta de sticlă zgâriată, din interior se ridica o strălucire de un roşu aprins.

O inimă, o inimă umană.

Se aplecă mai în faţă. Inima părea să aibă dimensiuni normale şi era corectă din punct de vedere anatomic, fiind probabil sculptată în vreun tip de minereu, din moment ce detectoarele echipei de criminalişti îi depistaseră prezenţa. Cu toate astea, Kara aproape că se aştepta să o vadă bătând.

Safia se aplecă deasupra statuii cu o unealtă cu vârf de diamant. Tăie uşor sticla, formând un pătrat perfect în jurul inimii îngropate înăuntru.

— Vreau să provoc cât mai puţine stricăciuni posibil.

După aceea plasă deasupra pătratului de sticlă un dispozitiv cu ventuză şi apucă strâns mânerul acestuia.

— Mă aştept ca suprafaţa de contact dintre sticlă şi calcarul de dedesubt să nu fie dură.

Safia luă un ciocan de cauciuc şi bătu cu putere de-a lungul marginii interioare a pătratului de sticlă. Apărură nişte mici crăpături la interior, urmând liniile trasate în prealabil. Fiecare pocnitură îi făcea să tresară pe cei de faţă. Până şi Kara se trezi încleştându-şi degetele.

Numai Safia rămase calmă. Kara ştia că în situaţii de stres prietena sa intra în panică, însă atunci când se simţea în elementul ei, era la fel de dură precum diamantele de tăiat sticlă… şi la fel de tăioasă. Lucra cu calm şi cu mare atenţie, însă Kara observă şi licărul din ochii prietenei sale. Entuziasmul. Trecuse mult timp de când Kara nu mai văzuse o asemenea licărire la Safia, ceva care amintea de femeia care fusese odată.

Poate că încă mai exista o speranţă pentru ea.

— Asta ar trebui s-o dea gata, spuse Safia.

Puse ciocănelul la loc şi folosi o perie micuţă ca să înlăture bucăţelele de sticlă, menţinându-şi suprafaţa de lucru curată. Mulţumită de rezultat, apucă dispozitivul tip ventuză şi mări puţin presiunea aplicată pe sticlă, iniţial împingând într-o singură

direcţie, apoi în cealaltă, mişcând uşor pătratul. Într-un final, trase pur şi simplu în sus, ridicând şi dând la o parte blocul de sticlă.

Kara se apropie şi mai tare, holbându-se în pieptului deschis al statuii. Inima era şi mai bine lucrată decât i se păruse la început. Fiecare detaliu era distinct, inclusiv arterele şi venele subţiri de la suprafaţă. Stătea perfect în patul de piatră, ca şi cum sculptura se formase în mod natural în jurul ei, ca o perlă înăuntrul unei stridii.

Safia eliberă cu grijă sticla din dispozitivul cu ventuză şi-l întoarse invers. Pe sticlă se imprimase partea exterioară, de sus, a inimii. Se întoarse spre camera de filmat.

— Clay, ai prins cum trebuie toate astea?

Ghemuit lângă camera sa, acesta se legăna pe călcâie.

— Oh, Doamne, e fantastic!

— Consider asta ca un răspuns afirmativ.

Safia puse bucata de sticlă pe masa de bibliotecă.

— Cum rămâne cu inima? întreba Fleming.

Safia se întoarse şi cercetă atent deschizătura din piept. Bătu uşor cu mânerul unei perii mici în inimă. Ciocănitul fu auzit de toată lumea.

— Metal în mod sigur. Bronz, presupun, după culoarea arămie.

— Aproape că a răsunat a gol, ca şi cum este scobita pe dinăuntru, comentă Clay, mişcând tripodul camerei de filmat ca să aibă o imagine mai bună asupra cavităţii deschise în piept. Mai fă o dată aşa.

Safia scutura din cap.

— Mai bine nu. Piatra acoperă inima pe alocuri. Este înţepenită acolo destul de bine. Cred că ar trebui s-o lăsăm neatinsă. Alţi cercetători ar trebui să o vadă *in situ* înainte ca noi s-o deranjăm.

Kara nu îndrăznise să respire în ultimul minut. Inima îi bătea cu putere şi asta nu din cauza amfetaminei. „Oare chiar n-a mai văzut nimeni altcineva chestia aia?”

Înainte să apuce să rostească întrebarea, o uşă se trânti cu zgomot undeva în fundul camerei cu arcade. Toată lumea tresări uşor. Se auziră paşi apropiindu-se. Doi bărbaţi.

Safia mişcă lămpile cu halogen ca să lumineze holul.

— Domnule director Tyson.

— Edgar. Kara îi ieşi în întâmpinare. Ce faci aici?

Directorul muzeului se dădu într-o parte, astfel încât văzură cu toţii cine era companionul său. Era inspectorul de la Brigada Omucideri din Londra.

— Inspectorul Samuelsson era cu mine când am aflat vestea descoperirii voastre de excepţie. Tocmai ne terminaserăm treaba, iar el m-a întrebat dacă nu cumva ar putea să vadă cu ochii lui această descoperire şocantă. Cum să-l fi refuzat, ţinând cont de cât de mult ne-a ajutat?

— Sigur, rosti Kara pe un ton cât se poate de diplomat şi fără a-şi trăda iritarea. Aţi ajuns la ţanc.

Flutură sugestiv din mâna spre morga improvizată şi le făcu loc. Propria ei mare descoperire avea de aşteptat.

Fleming înclină şi el din cap salutându-şi şeful.

— Cred că am văzut destul. Ar trebui să plec şi să verific schimbul de noapte. Se dădu la o parte, însă nu înainte de a se întoarce spre Safia. Vă mulţumesc că mi-aţi dat voie să particip.

— Oricând, spuse ea, distantă, distrasă de inima expusă privirii.

Kara observă modul în care şeful pazei zăbovi cu privirea asupra Safiei, după care se întoarse şi se îndepărtă rănit de răceală. Safia fusese dintotdeauna oarbă la ce se întâmpla în jurul ei, preocupată fiind doar de munca ei. În acest fel lăsase bărbaţi şi mai grozavi decât Fleming să-i scape printre degete.

Inspectorul Samuelsson se mută în locul şefului pazei. Avea haina de la costum peste braţ şi mânecile de la cămaşă suflecate.

— Sper că nu deranjez.

— Nu, deloc, spuse Safia Am avut noroc că am descoperit-o.

— Într-adevăr.

Inspectorul se aplecă deasupra statuii. Kara era sigură că nu numai simpla curiozitate îl adusese aici. Într-o anchetă, coincidenţele erau întotdeauna cercetate.

Edgar stătea lângă inspector.

— Pur şi simplu de excepţie, nu-i aşa? Aceasta descoperire va atrage atenţia întregii lumi.

Samuelsson îşi îndreptă spatele.

— De unde provine statuia asta?

— A fost descoperită de tatăl meu, răspunse Kara.

Samuelsson se uită la ea, cu o sprânceană ridicată.

Kara îl observă pe Edgar ezitând, cu ochii în pământ. Era un subiect prea delicat pentru a fi abordat.

Safia îşi ridică ochelarii de protecţie şi interveni, scutind-o pe Kara de-a da explicaţii:

— Reginald Kensington a finanţat o echipă de arheologi pentru a supraveghea săpăturile în vederea construirii unui mausoleu

nou lângă un mormânt din oraşul Salalah de pe coasta Omanului. A găsit statuia în apropierea vechii cripte. A fost o descoperire rară: să găseşti o statuie preislamică, datând din anul 200 î.Hr., într-o stare foarte bună… însă mormântul fusese venerat timp de două milenii. Prin urmare, acest sit nu fusese excesiv de afectat sau profanat. Este o adevărată tragedie că un artefact atât de bine păstrat a fost aproape distrus.

Samuelsson nu fu impresionat.

— Cu toate acestea, distrugerea lui a făcut posibilă această nouă descoperire. Există un echilibru în asta. Nu putem să spunem acelaşi lucru şi în cazul bietului Harry Masterson.

— Desigur, admise Safia. N-am intenţionat să sugerez că… moartea lui n-a fost *adevărata* tragedie. Aveţi cea mai mare dreptate.

Samuelsson îi cercetă cu privirea rapidă pe cei adunaţi acolo. Ochii lui zăboviră mai mult asupra lui Clay Bishop. Ar fi vrut să ştie mai multe despre el. Privirea îi alunecă înapoi spre statuie.

— Spuneaţi ceva despre un mormânt, din apropierea locului unde a fost găsită această statuie.

— Da. Mormântul lui Nabi Imran.

— Un faraon sau ceva de genul acesta?

Safia zâmbi.

— Acesta nu este un mormânt egiptean.

Ca şi Kara, îşi dădea seama că inspectorul o făcea pe prostul.

— În Arabia, cele mai faimoase morminte funerare sunt cele care marchează mormintelor oamenilor din Biblie sau din Coran. În cazul acesta, e vorba de-un personaj din *ambele.*

— Nabi Imran? Nu-mi amintesc de numele acesta de la nici o oră de religie.

— De fapt a fost foarte însemnat. Aţi auzit de Fecioara Maria?

— Vag.

Rosti cuvântul cu atâta naturaleţe, încât îi smulse Safiei alt zâmbet.

Amânase atât de mult această dezvăluire, încât într-un final se înduplecă şi-l lămuri.

— Nabi Imran a fost tatăl Mariei.

1.54 P.M. EST
ARUNGTON, VIRGINIA

Painter Crowe stătea pe bancheta din spate a unui Mercedes S500 argintiu, tip berlină. Maşina rula uşor pe Autostrada interstatală 66 de la Aeroportul Dulles International, către est spre Washington, însă ei nu mergeau atât de departe. Şoferul, un individ taciturn, masiv ca un fundaş de fotbal american, semnaliză şi o luă spre ieşirea Glebe din Arlington. Erau aproape de cartierul general al DARPA, la mai puţin de un kilometru distanţă.

Se uită la ceasul de mână. Cu numai două ore în urmă se afla în Connecticut, confruntându-se cu partenera în care avusese toată încrederea în ultimii cinci ani. Încercase să nu se mai gândească la Cassandra, însă subiectul era prea dureros.

Amândoi fuseseră recrutaţi din Forţele Speciale în aceeaşi perioadă: el din Navy SEALS, iar ea din Army Rangers. DARPA îi alesese pentru o echipă nouă, ultrasecretă în cadrul organizaţiei, al cărei nume de cod era Sigma Force. Majoritatea celor din DARPA nu ştiau de existenţa sa. Obiectivele Sigma erau de căutare şi interceptare, realizate de o echipă militarizata sub acoperire, formată din agenţi pregătiţi din punct de vedere tehnic, folosiţi în situaţii de mare risc pentru a obţine sau a proteja noile cercetări şi tehnologii. Dacă Delta Force acţiona ca un detaşament antiterorist, Sigma fusese înfiinţată pentru a proteja şi menţine superioritatea tehnologică a Statelor Unite.

Indiferent de costurile implicate.

Iar acum această convocare la cartierul general.

Probabil era vorba despre o misiune nouă. Însă de ce atât de urgent?

Maşina ieşi de pe North Fairfax Drive şi intră în parcare. Trecură de o serie de măsuri de securitate şi în curând parcară pe un loc gol. Un alt bărbat, cu nişte pectorali bine definiţi şi lipsit de orice expresie, făcu un pas în faţă şi deschise portiera.

— Dacă doriţi să mă urmaţi, domnule Crowe.

Painter fu condus în clădirea principală, escortat până la biroul directorului şi rugat să aştepte în timp ce însoţitorul său intră ca să-i anunţe sosirea. Painter se holba la uşa închisă.

Viceamiralul Tony Rector era şeful DARPA când Painter fusese recrutat. Înainte de asta, fusese şeful Biroului de Analiză a Informaţiilor, departamentul de culegere a informaţiilor din cadrul DARPA, esenţial după evenimentele din 11 septembrie pentru monitorizarea fluxului de date din reţelele de calculatoare în vederea căutării şi depistării comploturilor, activităţilor şi tranzacţiilor financiare de natură teroristă. Inteligenţa,

experienţa şi modul său imparţial de conducere îl făcuseră pe amiral să câştige în cele din urmă postul de conducere din fruntea DARPA.

Uşa se deschise. Însoţitorul său îi făcu semn să înainteze, dându-se la o parte şi permiţându-i lui Painter să treacă. Odată intrat, uşa se închise după el.

Camera era lambrisată cu lemn de mahon şi mirosea uşor a tutun de pipă. În mijloc avea un birou din lemn de mahon asortat cu pereţii. În spatele acestuia, Tony „Tigrul” Rector se ridică şi dădu mâna cu el. Era un bărbat masiv, nu gras, care fusese cândva extrem de musculos, iar acum se mai înmuiase puţin având în vedere că trecuse de şaizeci de ani. Însă numai carnea putea probabil fi considerată *moale* la acest om. Ochii lui erau ca nişte diamante albastre, iar părul argintiu era lins şi perfect pieptănat. Îi strânse cu putere mâna lui Painter şi-i făcu semn să ia loc pe unul din fotoliile de piele.

— Ia loc. L-am chemat şi pe dr. McKnight. O să ni se alăture în curând.

Dr. Sean McKnight era fondatorul şi directorul Sigma, superiorul direct al lui Painter, un fost puşcaş marin cu doctorate în fizică şi în tehnologia informaţiilor. Dacă McKnight fusese convocat, atunci aveau să fie implicaţi toţi greii. Indiferent ce se întâmpla, era clar vorba despre ceva important.

— Domnule amiral, permiteţi să vă întreb despre ce este vorba?

Amiralul se aşeză mai bine în scaun.

— Am auzit despre necazurile cu care te-ai confruntat în Connecticut, spuse el, evitând întrebarea. Băieţii de la Biroul de Tehnologii Avansate aşteaptă să le fie livrată geanta cu computerul spionului. Din fericire, o să putem recupera din el datele privind armele cu plasmă.

— Îmi pare rău, noi n-am… eu n-am reuşit să obţin parola.

Amiralul Rector ridică din umeri.

— Cel puţin chinezii n-o să pună mână pe ele. Şi ţinând cont prin ce a trebuit să treci, ai făcut o treabă bună acolo.

Painter se abţinu să întrebe despre fosta sa parteneră. Cassandra era mai mult ca probabil în drum spre o locaţie sigură unde avea să fie interogată. Iar de-acolo, cine ştie? Guantanamo Bay, Fort Leavenworth ori altă închisoare militară? Nu-l mai privea pe el. Cu toate astea, simţea o durere surdă în piept. Spera că nu-i decât o indigestie. În mod sigur n-avea nici un motiv să aibă mustrări de conştiinţă cu privire la soarta

Cassandrei.

— Cât despre întrebarea ta, continuă amiralul, revenind la motivul real al convocării, ne-a fost adus la cunoştinţă ceva îngrijorător de către Biroul de Ştiinţe al Apărării. La British Museum a avut loc o explozie noaptea trecută.

Painter dădu din cap aprobator, căci ascultase ştirile CNN pe drum.

— Lovitura unui fulger.

— Aşa s-a raportat.

Painter auzi această dezminţire şi rămase nemişcat. Înainte să apuce să întrebe ceva, se deschise uşa. Dr. Sean McKnight năvăli în cameră ca o vijelie. Avea faţa roşie şi fruntea udă, ca şi cum ar fi alergat tot drumul încoace.

— S-a confirmat, îi spuse el amiralului.

Amiralul Rector dădu din cap.

— Ia loc, atunci. N-avem prea mult timp.

În timp ce şeful său se aşeză în celălalt fotoliu de piele, Painter se uită la el.

McKnight lucra pentru DARPA de douăzeci şi doi de ani, incluzând şi perioada în care fusese directorul Biroului de Proiecte Speciale din cadrul ei. Unul dintre primele lui „proiecte speciale” fusese înfiinţarea Sigma Force. El făcuse posibilă formarea unei echipe operative compuse din oameni care aveau atât cunoştinţe tehnologice, cât şi pregătire în domeniul militar – „creiere şi muşchi”, după cum îi plăcea să spună – care puteau acţiona cu o precizie chirurgicală pentru asigurarea securităţii şi protecţiei tehnologiilor secrete.

Sigma Force era rezultatul final.

Painter fusese unul dintre primii recruţi, ales de McKnight însuşi după ce Painter îşi rupsese un picior în timpul unei misiuni în Irak. În perioada de recuperare, McKnight îl învăţase cât de important era să-şi şlefuiască mintea în aceeaşi măsură ca trupul, trimiţându-l într-o tabără de pregătire de nivel academic, mult mai dură decât cea pe care o făcuse pentru a deveni puşcaş marin. Nu exista o altă persoană de pe planetă pe care Painter să o stimeze mai mult.

Iar acum să-l vadă atât de tulburat…

McKnight stătea pe marginea fotoliului, cu spatele drept. Arăta de parcă ar fi dormit în costumul negru de pe el, trădându-şi în acest moment cei cincizeci şi cinci de ani pe care-i avea: cu ochii încreţiţi de griji, cu buzele strânse, cu părul nisipiu răvăşit.

În mod clar se întâmplase ceva foarte grav.

Amiralul Rector întoarse un monitor cu plasmă de pe birou înspre Painter.

— Comandante Crowe, mai întâi trebuie să vezi înregistrarea asta.

Painter se dădu mai în faţă, pregătit să afle nişte răspunsuri. Pe ecranul de pe birou apăru o înregistrare video alb-negru.

— Provine de la sistemul de supraveghere al British Museum.

Rămase tăcut, în picioare, în timp ce înregistrarea video rula pe ecran. Apăru un paznic, intrând într-o galerie a muzeului. Nu dură mult. Curând explozia se încheie şi se sfârşi şi caseta, albind ecranul. Painter se aşeză la loc. Cei doi superiori ai săi îl studiau.

— Sfera aceea luminoasă, spuse el încet. Chestia aia a fost un fulger globular, dacă nu mă înşel.

— Într-adevăr, confirmă amiralul Rector. Tocmai această evaluare a atras atenţia unor cercetători de la Biroul de Ştiinţe al Apărării care se aflau la Londra. Niciodată n-a mai fost filmat un fulger globular.

— Şi niciodată nu a mai fost atât de distructiv, adăugă dr. McKnight.

Painter îşi aminti de o prelegere la care asistase pe durata pregătirii sale specifice pentru Sigma Force, pe tema ingineriei electrice. Despre existenţa fulgerului globular se relatase încă de pe vremea Greciei antice, fiind văzut de grupuri de oameni şi menţionat în multe locuri. Raritatea sa îl făcuse să rămână un mister. Teoriile privitoare la formarea sa variau de la o plasmă ce plutea în aer produsă de ionizarea aerului în timpul furtunilor, până la vaporizarea dioxidului de siliciu din sol după ce fulgerul lovea pământul.

— Aşadar, ce s-a întâmplat la British Museum? întrebă el.

— Asta.

Amiralul Rector scoase un obiect dintr-un sertar al biroului său şi-l puse pe mapa de lucru de pe birou.

Arăta ca o bucată de piatră înnegrită, aproximativ de mărimea unei mingi de oină.

— Ne-a fost trimisă la bordul unui avion militar azi-dimineaţă.

— Ce-i asta?

Amiralul îi făcu semn s-o ridice. El se conformă şi i se păru că obiectul era neobişnuit de greu. Nu era piatră. Era suficient de dens ca să fie plumb.

— Fier meteoritic, îi explică dr. McKnight. O mostră din artefactul pe care l-ai văzut explodând mai înainte.

Painter puse bucata de fier înapoi pe birou.

— Nu înţeleg. Vreţi să spuneţi că meteoritul a provocat explozia? Nu fulgerul globular?

— Şi da şi nu, răspunse McKnight enigmatic.

— Ce ştii despre explozia de la Tunguska din Rusia? întrebă Rector.

Schimbarea bruscă a subiectului îl prinse pe Painter cu garda jos. Se încruntă chinuindu-se să-şi amintească această veche poveste.

— Nu prea mult. Era ceva despre un meteorit căzut, prin 1908, undeva în Siberia, care-a provocat o explozie uriaşă.

Rector se lăsă pe spate.

— „Uriaşă” este doar un fel de spune. Explozia a dezrădăcinat o pădure pe o rază de şaizeci şi cinci de kilometri în jur, pe o suprafaţă de aproximativ jumătate din Rhode Island. A eliberat o energie echivalentă cu două mii de bombe atomice. La 650 de kilometri depărtare caii au fost puşi la pământ din cauza undelor de şoc. Cuvântul „uriaşă” în nici un caz nu poate acoperi proporţiile exploziei.

— Au mai fost şi alte efecte, interveni McKnight. Furtuna magnetică a creat un turbion resimţit la o mie de kilometri în jur. La câteva zile după asta, noaptea cerul era luminescent de la cantitatea de praf produsă, suficient de luminos ca să citeşti ziarul. Un puls electromagnetic a învăluit jumătate din distanţa din jurul lumii.

— Doamne Sfinte, murmură Painter.

— Cei care au fost martori la explozie de la sute de kilometri distanţă au spus că văzuseră pe cer o lumină strălucitoare, iute ca fulgerul, la fel de strălucitoare ca soarele, în urma căreia rămânea o coadă compusă din culori irizate.

— Meteoritul, spuse Painter.

Amiralul Rector clătină din cap.

— Asta n-a fost decât una dintre teorii. Un asteroid pietros sau o cometă. Însă teoria asta s-a confruntat cu mai multe probleme. În primul rând, n-au fost găsite fragmente de meteorit. Nici măcar nişte urme de praf de iridiu.

— Meteoriţii carbonici lasă de obicei urme de iridiu, spuse McKnight. Însă nici aşa ceva nu s-a găsit în Tunguska.

— Şi n-a existat nici un crater, adăugă amiralul.

McKnight dădu din cap aprobator.

— Forţa exploziei a fost de patruzeci de megatone. Înainte de asta, ultimul meteorit măcar apropiat de o asemenea forţă s-a

prăbuşit în Arizona acum vreo cinci mii de ani. Şi a fost de numai trei megatone, o fracţiune infimă a exploziei de la Tunguska şi a lăsat în urmă un crater masiv lat de peste un kilometru şi jumătate şi adânc de o sută şi cinzeci de metri. Aşadar, de ce aici nu a apărut nici un crater, mai ales când ştim atât de clar unde a fost epicentrul, datorită doborârii radiale a copacilor înspre exterior, în jurul acestui loc?

Painter n-avea nici un răspuns la asta… sau la întrebarea care-i încolţise imediat în minte: „Ce aveau toate astea de-a face cu British Museum?”

McKnight continuă:

— Din momentul exploziei s-au înregistrat nişte consecinţe biologice interesante în regiune: o creştere accelerată a anumitor ferigi, o creştere în rata mutaţiilor genetice, inclusiv anomaliile genetice în seminţele şi acele coniferelor şi până şi la speciile de furnici care populau zona. Şi nici oamenii n-au scăpat de aceste efecte nefaste. La triburile locale Evenk s-au demonstrat anomalii la RH-ul din sânge. Toate sunt indicaţii clare ale unei expuneri radiologice, cel mai probabil la radiaţii gamma.

Painter încercă să se concentreze asupra datelor primite: o explozie care nu provocase nici un crater, nişte efecte atmosferice neobişnuite şi o radiaţie gamma reziduală.

— Şi-atunci ce-a provocat toate astea?

Amiralul Rector răspunse:

— Ceva foarte mic. De aproximativ 3 kilograme.

— E imposibil, izbucni el.

Amiralul ridică din umeri.

— Dacă ar fi fost o problemă obişnuită…

Misterul atârnă în aer un moment foarte lung.

Dr. McKnight vorbi şi el într-un final:

— Cele mai noi cercetări din 1995 sugerează că ceea ce a lovit Tunguska a fost într-adevăr un meteorit – însă unul compus din *antimaterie…*

Ochii lui Painter se măriră.

— Antimaterie?

Acum înţelegea de ce fusese convocat la această întâlnire, în timp ce majoritatea oamenilor considerau antimateria ca fiind de domeniul SF-ului, aceasta devenise realitate în ultimul deceniu odată cu producerea particulelor de antimaterie în laboratoare. Cei mai avansaţi în sfera cercetărilor erau cei de la Laboratoarele CERN din Geneva, Elveţia. Laboratoarele produceau antimaterie de aproape două decenii folosind un accelerator subteran, Low

Energy Antiproton Ring – Inelul Antiprotonic de Energie Scăzută. Dar până la această dată, producţia de antiprotoni pe un an întreg obţinută de CERN ar fi produs numai energia suficientă pentru aprinderea unui bec preţ de câteva momente.

Cu toate astea, chestiunea antimateriei rămânea încă un subiect extrem de misterios. Un singur gram de antimaterie ar fi putut produce energia echivalentă unei bombe atomice. Bineînţeles, cineva ar fi trebuit să descopere mai întâi o sursă mai ieftină şi mult mai accesibilă de antimaterie. Iar asta era imposibil.

Painter îşi fixă privirea pe bulgărele de fier meteoritic ce zăcea pe biroul amiralului Rector. Ştia că stratul superior al atmosferei Pământului se afla sub bombardamentul constant al particulelor de antimaterie din razele cosmice, însă acestea erau anihilate imediat atunci când intrau în contact cu materia atmosferică. Fusese unanim acceptat faptul, încă nedovedit, că s-ar putea să existe asteroizi sau comete în vacuumul spaţiului compuse din antimaterie, rămase în urma exploziei care a stat la originea Universului, conform teoriei Big Bang.

Începu să facă nişte legături.

— Şi explozia de la British Museum…?

— Am testat nişte sfărâmături din galeria distrusa, spuse McKnight. Din metal şi lemn.

Painter îşi aminti de ceea ce spusese şeful său direct atunci când sosise aici. „S-a confirmat.” Simţi o gheară rece chiar în coşul pieptului.

McKnight continuă:

— Resturile rămase în urma exploziei purtau amprenta unei radiaţii de nivel scăzut care se potriveşte cu cele din Tunguska.

— Vreţi să spuneţi că explozia de la British Museum a fost produsa din cauza anihilării antimateriei? Că *acest* meteorit este de fapt antimaterie?

Amiralul Rector întoarse de pe o parte pe alta fragmentul rezultat în urma exploziei.

— Bineînţeles că nu. Acesta este fier meteoritic obişnuit. Nimic mai mult.

— Atunci nu mai înţeleg.

McKnight luă cuvântul.

— Amprenta radiaţiei nu poate fi ignorata. E prea precisă ca să fie aleatorie. S-a întâmplat ceva. Singura explicaţie este cea conform căreia meteoritul avea antimaterie stocata în el, într-o formă necunoscută, stabilizată. Descărcarea electrica produsă de

fulgerul globular a destabilizat-o şi a creat un efect în cascadă care a avut drept rezultat explozia finală. Indiferent de ce fel de antimaterie a fost prezenta, aceasta s-a consumat pe durata exploziei.

— Lăsând în urmă numai această cochilie, spuse amiralul, dând un bobârnac pietrei de pe birou.

În încăpere se aşternu tăcerea. Implicaţiile erau enorme. Amiralul Rector ridică bucata de fier.

— Poţi să-ţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă aveau dreptate? O sursă de putere aproape nelimitată. Dacă există vreun indiciu despre cum este posibil aşa ceva – sau şi mai bine, o *mostră* – nimic nu trebuie să cadă în mâinile altora.

Painter îşi dădu seama că dă automat din cap, aprobator.

— Deci care este următorul pas?

Amiralul Rector se uita la el.

— Nu putem să lăsăm să ne scape nici măcar un cuvânt cu privire la asta, nici măcar faţa de aliaţii noştri. Prea multe urechi sunt conectate la prea multe guri.

Dădu din cap spre dr. McKnight ca să continue.

Şeful lui trase adânc aer în piept.

— Comandante, dorim ca tu să conduci o echipă restrânsă care să se deplaseze la muzeu. Acoperirea voastră a fost deja stabilită Veţi merge în calitate de oameni de ştiinţă americani, specializaţi în cercetarea fulgerelor. Urmează să stabileşti contacte când şi unde poţi. Odată ajuns acolo, obiectivul tău va fi să stai pur şi simplu la pândă şi să observi orice noi descoperiri care ar putea fi făcute acolo. Noi o să continuăm cercetările aici mobilizând toate departamentele. Dacă o să fie nevoie de alte investigaţii la locul faptei, la Londra, echipa ta o să le asigure.

— Am înţeles.

După care surprinse un scurt schimb de priviri între amiralul Rector şi dr. McKnight, arătând că mai era ceva nespus.

Painter simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Amiralul dădu iarăşi din cap.

McKnight se întoarse spre Painter.

— Mai e ceva. S-ar putea să nu fim singurii care încercam o abordare din acest unghi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dacă-ţi aduci aminte, domnul amiral a pomenit despre nişte cercetători din cadrul Biroului de Ştiinţe al Apărării care se aflau la Londra.

— Cei care au făcut investigaţii cu privire la apariţia fulgerului

globular.

— Corect.

Încă un schimb de priviri între cei doi superiori ai lui Painter.

După care şeful său îl fixă cu o privire fermă.

— Acum patru ore, cei doi au fost găsiţi împuşcaţi, în stilul execuţiilor mafiote, la ei în cameră. Locul a fost scotocit peste tot. Numeroase lucruri au fost furate. Poliţia Metropolitană consideră că a fost o crimă în scop de jaf.

Amiralul Rector se foi în spatele biroului său.

— Însă eu n-am putut niciodată să înghit coincidenţele. Îmi dau arsuri la stomac.

McKnight aprobă, dând din cap.

— Nu ştim dacă crimele au legătură cu ancheta noastră, însă vrem ca tu şi echipa ta să acţionaţi ca şi cum ar avea. Păziţi-vă spatele unul celuilalt şi rămâneţi în stare de alertă.

Dădu din cap în semn că a înţeles.

— Între timp, spuse amiralul, hai să sperăm că n-o să se descopere nimic semnificativ acolo până traversaţi voi oceanul.

9.48 P.M. GMT
LONDRA, ANGLIA

— Trebuie să scoţi inima.

Safia se uită în sus, întrerupându-şi măsurătorile făcute cu un fel de şubler micuţ de culoare argintie. Acum, în Camera cu Arcade din incinta muzeului se lăsase întunericul. Mai rămăseseră trei persoane: ea, Kara şi Clay. Edgar şi inspectorul plecaseră de douăzeci de minute. Se părea că măsurătorile exacte şi însemnările făcute cu minuţiozitate nu le sporiseră interesul după entuziasmul cu care primiseră vestea că, la origine, statuia fusese o sculptură funerară pentru mormântul tatălui Fecioarei Maria.

Safia reveni la măsurătorile ei.

— O să scot şi inima la un moment dat.

— Nu, chiar în seara *asta.*

Safia îşi studie prietena. Kara era albă ca varul. Lumina puternică a spoturilor cu halogen făcuse să-i dispară toată culoarea din obraji, însă luciul argintiu al pielii ei şi pupilele dilatate îi atraseră atenţia. Era drogată. Din nou amfetamina. Cu trei ani în urmă, Safia fusese printre puţinele persoane care

ştiuseră că „vacanţa peste hotare”, timp de o lună, în care plecase Lady Kensington fusese de fapt o cură de dezintoxicare într-o clinică privată exclusivistă din Kent. De cât timp lua din nou medicamente? Îi aruncă o privire rapidă lui Clay. Acum nu era momentul să discute despre asta.

— De ce atâta grabă? întrebă ea.

Kara privi în jur. Îşi coborî vocea.

— Înainte să sosească inspectorul, am observat ceva. Sunt surprinsă că încă n-ai văzut şi tu chestia asta.

— Ce?

Kara se aplecă peste statuie şi-i arată cu degetul una dintre secţiunile expuse ale inimii, mai exact ventriculul drept.

— Priviţi linia asta înălţată de aici. Şi-o urmări cu vârful ustensilei de măsurat.

— E una dintre arterele sau venele coronariene, spuse Safia, uimită de măiestria desăvârşită cu care fusese făcută inima.

— Oare aşa să fie? insistă Kara. Vezi cât de perfect orizontală este secţiunea de sus, după care vine în jos pe verticală, ambele capete formând unghiuri de nouăzeci de grade.

Şi urmări linia tubului sanguin. Degetele îi tremurau, cu acel tremur uşor caracteristic celor aflaţi sub influenţa amfetaminei.

Kara continuă:

— Toate detaliile sunt reproduse cât se poate de natural. Da Vinci s-ar fi chinuit mult ca să realizeze ceva atât de precis din punct de vedere anatomic. Se uită fix la Safia. Naturii nu-i plac unghiurile drepte, de nouăzeci de grade.

Safia se apleacă şi mai mult. Urmări liniile cu degetele, ca şi cum ar fi citit în Braille. Neîncrederea se transformă încetul cu încetul în şoc.

— Capetele… se opresc prea brusc. Nu se îmbină din nou pe spate.

— Este o literă, spuse Kara.

— În epigrafia sudarabică, fu de acord Safia, numind scrierea antică din regiune, o scriere care datează înaintea ebraicii şi aramaicii. E litera B.

— Şi uite ce se poate vedea pe camera superioară a inimii.

— E auriculul drept, spuse Clay din spatele lor.

Amândouă se uitară la el.

— Am fost student la medicină înainte să-mi dau seama că vederea sângelui avea un… ei bine, un efect negativ asupra a ceea ce mâneam la masă.

Kara se întoarse la sculptură şi indică iarăşi cu şublerul micuţ argintiu.

— O bună bucată din auriculul superior este încă acoperită de cofrajul ăsta de calcar, însă cred că mai este o altă literă ascunsă acolo.

Safia se aplecă şi mai mult. Pipăia cu degetele. Capătul ca o coadă a vaselor de sânge expuse se termina brusc, aşa cum făceau şi în primul caz.

— O să trebuiască să lucrez cu grijă.

Se întinse spre multitudinea de şpiţuri, dălţi şi ciocane mici. Cu uneltele necesare în mână, începu să ciocănească încet, cu precizie de chirurg. Cu ciocanul şi dalta îndepărtă bucăţile mai mari de calcar sfărâmicios, după care cu şpiţul şi peria înlătura şi curăţă totul. În câteva minute, auriculul drept era curăţat.

Safia se uită în jos la încrucişarea a ceea ce părea să fie vasele coronariene. Însă acestea înfăţişau în relief o literă perfectă.

Era prea complexă ca să fie o pură întâmplare.

— Ce literă e asta? întrebă Clay.

— Nu există nici o corespondenţa directa cu vreo literă din engleză, răspunse Safia.

— Litera se pronunţă cam ca sunetului *wa…* aşa că în traduceri este adesea notată ca „W-A” sau chiar „U” şi asta pentru că aşa sună. Deşi adevărul este că nu există nici un fel de vocale în epigrafia sudarabică.

Kara îi surprinse privirea.

— Trebuie să scoatem inima, repetă ea. Dacă mai sunt şi alte litere, ar trebui să fie pe partea cealaltă.

Safia dădu aprobator din cap. Partea stângă încă rămăsese blocata în pieptul de piatră. Ura să deranjeze liniştea statuii mai mult de-atât, însă curiozitatea o împinse să-şi folosească uneltele din nou, fără să se împotrivească. Se apucă de treabă. Îi trebui fix o jumătate de oră ca să înlăture calcarul care mai încăleca pe

alocuri marginile inimii. În final, apelă la dispozitivul tip ventuză şi-i apăsă mânerul cu ambele mâini. Rugându-se la toate vechile divinităţi ale Arabiei, trase, folosindu-şi toţi muşchii din umeri.

La început, păru să fie înţepenită, însă, de fapt, era mai grea decât anticipase ea. Cu o grimasă de efort, scoase inima din piept. Bucăţele de calcar şi de nisip căzură pe jos. Ţinând braţul întins, învârti trofeul în jurul mesei de bibliotecă.

Kara se grăbi să i se alăture. Safia puse inima pe o bucată pătrată de piele moale de căprioară, după care eliberă dispozitivul de prindere cu ventuză. Odată eliberată, inima se roti uşor. Mişcarea fu însoţită de un zgomot uşor, ca un gâlgâit.

Safia se uită la cei doi. Auziseră şi ei asta?

— V-am spus eu că e goală în interior, şopti Clay.

Safia se întinse şi mişcă uşor inima pe pielea de căprioară. Centrul de gravitate se balansă odată cu mişcarea. Oricât de curios părea, îi amintea de vechiul Magic 8 Balls[4].

— Are un fel de fluid înăuntru.

Clay făcu un pas în spate.

— Minunat, ar fi bine să nu fie sânge. Prefer cadavrele disecate şi înfăşurate ca nişte mumii.

— Este închisă etanş, îl asigură Safia, examinând inima. Nici nu văd cum aş putea-o deschide. E aproape ca şi cum inima de bronz a fost forjată în jurul lichidului.

— Mistere peste mistere, spuse Kara, studiind la rândul ei inima. Oare mai sunt şi alte litere?

Safia i se alătură. Dură o secundă să se orienteze şi să găsească celelalte două camere. Îşi trecu degetul peste cea mai mare, ventriculul stâng. Era neted şi n-avea nimic pe el.

— Nimic, spuse Kara, surprinsă şi nedumerită.

— Poate că au dispărut.

Safia o cercetă mai amănunţit, apoi o şterse cu puţin alcool izopropilic pentru a-i curăţa suprafaţa.

— Nu văd nici un fel de linie sau de urmă. E prea neteda.

— Dar pe auriculul stâng? întrebă Clay.

Dădu din cap şi întoarse inima. Depistă rapid linia care se arcuia uşor la suprafaţa auriculului.

---

[4] Magic 8 Balls – Glob asemănător cu o bilă de biliard mai mare, cu o fereastra transparentă prin care se vede un poliedru cu 20 de feţe plutind într-un lichid. Pe fiecare faţă este scris un mesaj afirmativ, negativ sau neutru. Astfel, bila este folosita pentru ghicirea viitorului, (n. tr.).

— Este litera R, şopti Kara, pârând uşor înfricoşată. Se prăbuşi pe un scaun. Nu poate fi.

Clay se încruntă.

— Nu înţeleg. Literele B, WA sau U şi R. Cum se pronunţă?

— Aceste trei litere ar trebui să-ţi fie cunoscute, domnule Bishop, spuse Safia. Poate că nu chiar în ordinea asta.

Ea luă un creion şi le desenă ca şi cum ar fi putut fi pronunţate.

Clay se apucă brusc cu mâinile cap.

— Scrierea arabă se citeşte ca ebraica şi araba, de la dreapta la stânga, invers faţă de engleză. *WABR...* UBR. Însă vocalele sunt excluse dintre consoane.

Tânărul făcu ochii mari.

— U-B-A-R. Blestematul ăla de oraş pierdut al Arabiei, Atlantida nisipurilor.

Kara scutură din cap.

— Prima dată o bucată mare dintr-un meteorit care se presupunea că stătea de pază la Ubar explodează... iar acum îi găsim numele scris pe o inimă de bronz.

— Asta dacă este din *bronz,* spuse Safia, încă aplecata deasupra inimii.

Kara ieşi din starea de şoc.

— Ce vrei să spui?

Safia ridică inima în mâini.

— Când am scos inima din statuie, părea mult prea grea, mai ales dacă e scobită pe dinăuntru şi plină cu lichid. Vezi unde am curăţat ventriculul stâng cu alcool? Metalul de la bază e mult prea roşu.

Kara se ridică în picioare, cu ochii scăpărând.

— Crezi că-i fier. Ca şi bucata de meteorit.

Safia aproba dând din cap.

— Posibil să fie acelaşi fier meteoritic. O să trebuiască să-l testez, însă în oricare din cazuri n-are nici un sens. În momentul

sculptării statuii, oamenii din Arabia nu ştiau cum să topească şi să prelucreze fierul de calitatea asta, mai ales un obiect de artă ca ăsta. Există atât de multe mistere aici, că nici măcar nu ştiu de unde să încep.

— Dacă ai dreptate, rosti Kara cu tărie, atunci nodul acela de rute comerciale, lipsit de orice interes, descoperit în deşert în 1992, este departe de toată povestea asta. Ceva este încă nedescoperit. Şi arătă cu degetul spre artefact. Ca şi inima adevărată a oraşului Ubar.

— Şi-acum ce facem? Care-i următorul pas? Nu ne-am apropiat deloc de vreo informaţie despre Ubar.

Clay examină inima.

— E ciudat că ventriculul stâng n-are nici un fel de litere.

— Ubar nu se scrie decât din trei litere, îi explică Safia.

— Atunci de ce au folosit o inimă cu patru alveole şi au scris literele în direcţia în care curge sângele?

Safia se întoarse spre el.

— Poţi să ne explici asta?

— Sângele intră în inimă din corp prin vena cavă în auriculul drept. Litera U.

Apasă cu degetul pe segmentul de venă care arăta ca un ciot ce intra în alveola de sus din dreapta şi-şi continuă lecţia de anatomie, trasând pe unde o lua sângele.

— După aceea trece prin valva atrioventriculară spre ventriculul drept. Litera B. De aici, sângele pleacă la plămâni prin artera pulmonară, după care se întoarce mai bogat în oxigen prin vena pulmonară la auriculul stâng. Litera R. Citim acum „Ubar”. Aşa că de ce se opreşte acolo?

— Într-adevăr, de ce? murmură Safia, cu sprânceana ridicată.

Se gândi mai bine la acest mister. Numele Ubar era scris literă cu literă în ordinea camerelor prin care trecea sângele. Părea să implice o direcţie ceva, o curgere către ceva. Îi veni o idee.

— Unde se duce sângele după ce iese din inimă?

Clay îi arătă cu degetul un vas de sânge gros, arcuit, situat cel mai sus posibil.

— Prin aortă la creier şi în restul corpului.

Safia răsuci inima grea, urmări aorta până unde se termina şi se uită înăuntru în ciotul rămas. Era obturată cu un fel de dop din calcar. Nu se deranjase s-o cureţe şi pe ea, fiind mult prea preocupată să se concentreze la suprafeţele camerelor.

— La ce te gândeşti? întrebă Kara.

— E ca şi cum scrisul ar indica ceva, ar arăta înspre un loc

anume.

Puse inima înapoi pe masă şi începu să scoată calcarul din capătul aortei. Îl elimină cu uşurinţă. Ceea ce găsi în spatele nisipului o făcu să se lase pe spate.

— Ce-i asta? întrebă Clay, uitându-se peste umărul ei.

— Ceva considerat mai important decât sângele în sine de către popoarele antice din Arabia.

Folosi un şpiţ pentru a scoate câteva bucăţi cristaline de răşină uscată şi le puse pe masă. Putea să miroasă aroma dulce degajată de aceste cristale, păstrată de-a lungul secolelor. Era un parfum dintr-o perioadă de timp de dinaintea lui Hristos.

— Tămâie, spuse Kara, cu o voce copleşită de respect şi uimire. Ce vrea să însemne?

— Este un simbol, răspunse Safia. Aşa cum curge sângele, la fel se întâmplă şi cu bogăţiile din Ubar. Se întoarse spre prietena ei. Reperul trebuie să indice spre Ubar, spre următorul pas de pe calea spre intrarea sa.

— Însă încotro ne îndreaptă? întrebă Kara.

Safia clătină din cap, în semn că nu ştia.

— Nu sunt sigură, însă oraşul Salalah reprezintă începutul faimosului Drum al Tămâii. Mişcă bucăţelele de tămâie cristalizată. Iar cripta lui Nabi Imran se află în acest oraş.

Kara îşi îndreptă poziţia corpului.

— Atunci ăsta e locul în care trebuie să începem să căutăm.

— Să căutăm?

— Trebuie să organizăm imediat o expediţie.

Kara vorbea rapid, cu ochii larg deschişi. Însă nu amfetamina era cea care-i alimenta starea de agitaţie. Ci speranţa.

— Într-o săptămână, nu mai târziu. Contactele mele din Oman o să facă toate aranjamentele necesare. Şi o să avem nevoie de cei mai buni oameni. Tu, desigur şi oricine altcineva consideri că este necesar.

— Eu? întrebă Safia, cu inima tresăltându-i. Eu… n-am… n-am mai făcut muncă de teren de ani de zile.

— O să mergi, îi spuse Kara cu fermitate. E timpul să încetezi să te mai ascunzi în holurile astea întunecate şi prăfuite. Să ieşi din nou în lume.

— Pot să coordonez prelucrarea datelor de-aici. Nu-i nevoie de mine pe teren.

Kara se uită fix la ea, arătând de parcă avea să se înduplece, aşa cum fusese în trecut. După care vocea îi scăzu până deveni o şoaptă răguşită.

— Saff, *am* nevoie de tine. Dacă într-adevăr e ceva acolo… un răspuns… Dădu deznădăjduită din cap, gata să plângă. Am nevoie de tine să fi cu mine. Nu pot s-o fac de una singură.

Safia înghiţi în sec, luptându-se cu ea însăşi. Cum ar putea săşi refuze prietena? Se uită la teama şi speranţa întipărite în ochii Karei. Însă în capul ei încă mai auzea ecourile vechilor ţipete. Nu putea să le facă să tacă. Sângele copiilor încă îi mai pătau mâinile.

— N… Nu pot…

Ceva teribil trebuie să i se fi zugrăvit pe faţă, căci în cele din urmă Kara dădu din cap.

— Înţeleg.

Însă după tonul ei rece, nu era aşa. Nimeni n-o înţelegea.

Kara continuă:

— Însă ai avut dreptate în privinţa unui lucru. O să avem nevoie de un arheolog cu experienţă în munca de *teren.* Iar dacă tu n-o să mergi, cunosc persoana perfectă.

Safia îşi dădu seama la cine se referea. „Oh, nu…”

Kara păru să sesizeze panica viscerală ce pusese stăpânire pe ea.

— Ştii că tipul ăsta are cea mai mare experienţă în munca de teren în regiune. Căută în geantă şi scoase telefonul celular. Dacă vrem să izbutim, o să avem nevoie de Indiana Jones.

4
APA ALBĂ

15 NOIEMBRIE, 7.02 A.M.
RÂUL YANGTZE, CHINA

— Nu sunt Indiana Jones! strigă el în receptorul telefonului prin satelit ca să se facă auzit peste zgomotul motorului bărcii. Numele meu e Omaha… Dr. Omaha Dunn! Kara, ştii asta!

Auzi un oftat adânc de exasperare.

— Omaha? Indiana? Care mama naibii e diferenţa între ele? Toate numele astea ale voastre americane sună la fel.

Se aplecă peste timonă, coborând în viteză prin defileul plin de coturi al râului. Stâncile flancau ambele maluri ale tulburelui Yangtze, pe măsură ce se răsucea şi se unduia printr-o secţiune numită sugestiv, Strâmtorile. În câţiva ani, Barajul Celor Trei Strâmtori avea să inunde întreaga regiune până la o adâncime liniştitoare de şaizeci de metri, însă, pentru moment, stâncile imense şi curenţii foarte mari rămâneau un pericol constant, pe măsură ce râul nestăvilit se strangula prin zona extrem de îngusta.

Însă pietrele şi curenţii nu reprezentau *singurul* pericol.

Un glonţ şuieră pe lângă corpul bărcii. Un foc de avertizare. Urmăritorii reduseseră rapid distanţa într-o pereche de şalupe negre tip Scimitar 170. Nişte ambarcaţiuni al dracului de rapide.

— Ascultă, Kara, ce vrei?

Barca sa cu propulsie cu turbojet se lovi de un val mai mare şi rămase în aer preţ de o secunda. Se ridică de pe scaun, apucând strâns timona cu singura sa mână disponibilă.

Un scâncet de surprindere se auzi în spatele lui.

Omaha strigă peste umăr:

— Ţin-te bine!

Barca lovi apa, hurducându-se.

Urmă un geamăt.

— Acum spune-mi despre ce-i vorba.

O privire scurtă aruncată în spate îi confirmă că fratele său mai mic, Danny, era în regulă. Era cu mâinile şi picioarele răşchirate undeva la pupa, cu capul îngropat într-un cheson pentru provizii de sub bancheta din spate. Dincolo de pupa, cele două ambarcaţiuni rapide de culoare neagră îşi continuau urmărirea.

Omaha acoperi receptorul cu mâna.

— Ia carabina.

Fratele său îşi scoase capul din chesonul de provizii, trăgând şi arma afară. Îşi împinse ochelarii în sus cu încheietura mâinii.

— Am luat-o!

— Şi cartuşele?

— O, da.

Danny îşi băgă capul la loc în cheson.

Omaha clătină din cap dezamăgit. Fratele său era un paleontolog vestit şi-şi luase doctoratul la douăzeci şi patru de ani, însă cel mai adesea era un împrăştiat de primă mână. Omaha ridică iar receptorul.

— Kara, despre ce-i vorba de fapt?

— Ce se întâmplă? întrebă ea în loc să răspundă.

— Nimic, însă suntem chiar în mijlocul acţiunii aici. De ce-ai sunat?

După care se instală o pauză lungă. Nu ştia dacă era din cauza întârzierii de timp inerente comunicaţiei prin satelit dintre Londra şi China, sau pur şi simplu din cauza tăcerii meditative a Karei. Indiferent care era motivul, îi dădu un răgaz prea mare ca să gândească. N-o mai văzuse pe Kara Kensington de patru ani. De când rupsese logodna cu Safia al-Maaz. Ştia că acest apel telefonic nu era unul obişnuit. Kara părea serioasă şi vorbea precipitat, făcându-l să se îngrijoreze pentru Safia. Nu putea să încheie convorbirea până când n-avea să afle că ea era bine.

Kara vorbi.

— Organizez o expediţie în Oman. Aş vrea ca tu să conduci echipa de pe teren. Ce zici, te interesează?

Aproape că vru să închidă din nou. Era o tâmpenie de telefon legat de afaceri.

— Nu, mulţumesc.

— Este important…

Simţi încordarea din vocea femeii.

Oftă.

— Şi cam când o să fie asta?
— Ne adunăm în Muscat de azi într-o săptămână. Nu pot să-ţi dau detalii prin telefon, însă e vorba despre o descoperire majoră. Ceva ce-ar putea rescrie istoria întregii Peninsule Arabice.
Înainte să poată răspunde, Danny apăru lângă el.
— Am încărcat ambele ţevi. Îi întinse arma lui Omaha. Însă nu ştiu cum ai de gând să-i întârzii cu nimic altceva decât cu nişte amărâte de cartuşe cu sare.
— Nu, nu eu. Tu o s-o faci.
Îi arătă cu receptorul undeva în spate.
— Ţinteşte spre corpul bărcii. Fă gălăgie suficient cât să câştigăm puţin timp. Am mâinile deja ocupate.
Danny dădu din cap afirmativ, întorcându-se spre pupa bărcii.
Îşi duse din nou telefonul la ureche şi o auzi pe Kara în receptor.
— … neregulă? Ce-i cu toate împuşcăturile alea?
— Calmează-te. Încercăm doar să scăpăm de nişte şobolani mari de apă…
Detunătura carabinei îl întrerupse.
— I-am ratat, spuse Danny înjurând lângă el.
Kara vorbi din nou.
— Ce zici de expediţie?
Danny armă din nou.
— Să mai trag o dată?
— Da, drăcia dracului!
— Minunat, spuse Kara, interpretând greşit izbucnirea sa. Ne vedem în Muscat peste o săptămână. Ştii locul.
— Stai! N-am spus…
Însă legătura se întrerupse. Aruncă telefonul pe jos.
Kara ştia al naibii de bine că el nu fusese de acord cu expediţia. Ca de obicei, profitase de situaţia creată.
— L-am lovit pe unul dintre cei care conduc bărcile în faţă! strigă Danny, după voce, uşor surprins. Se îndreaptă spre mal. Însă ia uite! Cealaltă barcă ne flanchează în tribord!
Omaha se uită rapid la dreapta. Barca Scimitar, neagră şi lucioasă, mergea în paralel cu ei. Patru bărbaţi în uniforme gri ponosite, probabil foşti soldaţi, erau cu capul la cutie. Răsună o sirenă. Se auziră nişte comenzi ferme în mandarină care în mare însemnau „încetiniţi… sau o să muriţi!” Pentru a da greutate acestui avertisment, apăru şi un lansator de grenade, care fu îndreptat spre barca lor.

— Nu cred că trăgând cu sare asupra lor o să ne ajute şi de astă dată, spuse Danny, prăbuşindu-se în celălalt scaun.

Neavând de ales, Omaha trase înapoi maneta de acceleraţie şi încetini barca. Dădu din mâna în semn că s-a recunoscut învins.

Danny deschise torpedoul bărcii. Înăuntru, era trei ouă de tiranozaur fosilizate, perfect conservate, care valorau cât greutatea lor în aur. Descoperite în Deşertul Gobi, ar fi trebuit să ajungă la un muzeu din Beijing. Din nefericire, o asemenea comoara nu ducea lipsă de admiratori. Mulţi colecţionari cumpărau şi vindeau asemenea obiecte pe piaţa neagră pentru sume foarte mari.

— Închide-l, îi şopti Omaha fratelui său.

Danny închise torpedoul.

— Te rog nu face ceea ce cred eu ca ai de gând să faci…

— Nimeni nu fura de la mine. Sunt singurul jefuitor de morminte de pe-aici.

Deschise capacul ce proteja butonul de supraalimentare cu nitrogen prin injector a turbinei Hamilton 212. Salvase barca din mâinile unui comerciant din Noua Zeelandă. Fusese folosită pentru cursele rapide ca să plimbe turiştii pe Black Rock River lângă Auckland.

Se uita la următorul cot al râului sinuos. Treizeci de metri. Cu puţin noroc…

Apăsă pe buton. Gazul nitros se revărsă în rotorul turbinei, producând aprinderea amestecului. Pe cele două guri de evacuare ieşiră flăcări, urmate de zgomotul motoarelor ambalate. Prova bărcii se ridică în sus, în timp ce pupa se afundă mult în apă.

De pe cealaltă barcă se auziră strigăte. Luaţi pe nepregătite, nu se mişcaseră suficient de repede ca să poată folosi lansatorul de grenade.

Omaha împinse hotărât maneta de acceleraţie în faţă. Barca ţâşni prin apă, asemenea unei torpile de aluminiu şi crom.

Danny se chinui să rămână în scaun şi să-şi pună centura de siguranţă.

— Oh, Doamne Dumnezeule…!

Omaha îşi menţinu pur şi simplu ferma poziţia corpului în raport cu timona, cu genunchii îndoiţi pe jumătate.

Avea nevoie să simtă balansul bărcii de sub el. Ajunseră la cotul propriu-zis. Riscă şi se uită rapid peste umăr.

Cealaltă barcă venea cu viteza spre ei, chinuindu-se să ţină ritmul. Însă urmăritorii lor aveau un avantaj clar. Vâlvătaia unei

flăcări marcă lansarea unei grenade reactive, una chinezeasca, de tip 69, de pe piaţă neagră, având o rază letală de douăzeci de metri. Aşa că nu trebuiau lăsaţi să se apropie.

Omaha trase de timona spre dreapta, înclinând barca şi făcând-o să se ridice mult în babord. Barca patină prin apă, depăşind cotul propriu-zis şi trecând în partea cealaltă, la adăpost.

Grenada reactivă trecu pe lângă ei, ratându-le pupa la mustaţa.

Ieşind din cot, Omaha redresă barca şi o aduse pe axul râului. Explozia se produse pe stânca de pe malul stâng. Blocurile de stânca şi pietrele dislocate se prăvăliră în apă într-un nor de fum şi praf.

Forţa şi mai mult motoarele, abia mai atingând apa.

Barca răspunse de parcă ar fi fost pe gheaţa.

În spate, cealaltă barcă îşi făcu apariţia din cotul plin de praf şi fum, urmărindu-i în continuare. Bărbaţii din barcă încărcau din nou lansatorul de grenade.

Nu putea să le dea o altă şansă să tragă din plin asupra lor. Din fericire, Strâmtorile îi ajutau. Coturile şi curbele strânse îi făcură să rămână în afara câmpului vizual al urmăritorilor şi să nu le dea ocazia să tragă asupra lor, însă în acelaşi timp îl obligă pe Omaha să taie alimentarea cu gaz nitros şi implicit să reducă viteza bărcii lor.

— Putem să scăpăm de ei? întrebă Danny.

— Nu cred c-avem de ales.

— De ce nu le dăm ouăle? Nu merită să ne pierdem viaţa pentru ele.

Omaha clătină din cap exasperat de naivitatea fratelui său. Era greu de crezut că erau fraţi. Aveau amândoi aceeaşi înălţime, un metru şi optzeci şi opt de centimetri, acelaşi păr blond, însă Danny arăta de parcă ar fi fost un schelet ambulant. Omaha era mai bine clădit, mai dur, mai călit, cu pielea arsă de soarele a şase dintre cele şapte continente. Iar cei zece ani cu care era mai mare îi brăzdaseră faţa cu riduri, asemenea cercurilor unui copac: laba gâştei în colţul ochilor, riduri adânci pe frunte de la prea multă încruntare şi prea puţine zâmbete.

Fratele său avea pielea netedă, asemenea unei coli albe aşteptând să fie scrisă. Îşi terminase programul de studiu în vederea susţinerii doctoratului anul trecut, trecând prin Universitatea Columbia în pas alergător. Suspecta că o parte din graba cu care Danny parcursese studiile se datorase dorinţei de

a hoinări împreună cu fratele său mai mare în lumea largă.

Ei bine, aşa se întâmplase: zile lungi, duşuri puţine, corturi împuţite, murdărie şi sudoare în fiecare por. Şi pentru ce? Ca să lase nişte hoţi să le fure descoperirea?

— Dacă le dăm ouăle…

— O să ne omoare oricum, îi luă Omaha vorba din gură, urmând o altă curbă strânsă a râului. Oamenii ăştia nu lasă nimic în urmă.

Danny scrută zona dinspre pupa.

— Aşa că fugim în continuare.

— Cât putem de repede.

Huruitul motorului Scimitar spori pe măsură ce barca următoare ieşea din cotul din spatele lor. Micşoraseră distanţa. Aveau nevoie de mai multă viteză, punându-şi speranţa că vor ajunge într-un loc în care râul să nu mai şerpuiască, suficient de lung încât să poată folosi din nou gazul nitros şi să mărească din nou distanţa între ei şi urmăritori, însă nu *prea* lung încât să le permită acestora din urmă să mai folosească o altă încărcătură reactivă.

Manevră barca de colo-colo printr-o zonă îngustă, prin care râul făcea zigzaguri.

Neliniştea şi nervozitatea îl făcură să nu vadă o piatră ascunsă. Barca intră în ea, se ridică în aer pentru puţin timp, după care, cu un scrâşnet al aluminiului frecat de piatră, se eliberă.

— Asta n-a prea fost de bine, comentă Danny.

Nu, nu fusese. Se încruntă şi mai tare. Simţi o vibraţie profundă a bărcii. Chiar şi în apa liniştită. Acolo jos, se rupsese ceva.

Huruitul motorului bărcii Scimitar se auzi şi mai tare.

În timp ce Omaha viră într-un alt cot al râului, apucă să le arunce o privire rapidă urmăritorilor săi. Erau la şaizeci şi cinci de metri în urmă. Se uită în jur şi auzi geamătul lui Danny. În faţă, râul clocotea şi era plin de spumă albă. Porţiunea aceea de râu era parcă strangulată între malurile înalte. O bucată de râu lungă şi dreapta – *prea* lungă, *prea* dreaptă.

Dacă ar fi fost un loc în care să poată să pună barca pe uscat şi să meargă la noroc pe mal, ar fi făcut-o. Însă n-aveau nici o şansă. Continuă să coboare prin canalul îngust, studiind curenţii şi rămânând atent la pietre. Îşi contură în minte planul de bătaie.

— Danny, n-o să-ţi placă asta.

— Ce?

Cam la un sfert din distanţa ce li se aşternea în faţa, întoarse barca într-un anafor, iar aceasta se săltă în timp ce se întorcea strâns, cu prova îndreptată în amonte.

— Ce faci?

— Barca-i terminata, spuse el. Nu exista nici o modalitate să scăpăm de ei. O să trebuiască să-i înfruntăm.

Danny mişcă uşor carabina.

— Cu sare împotriva unui aruncător de grenade?

— Tot ce ne trebuie este un element-surpriză. Asta şi o sincronizare perfectă.

Apăsând maneta de acceleraţie în faţă, se avântă din nou în curent, de astă dată în amonte. Avea de gând să ocolească porţiunea cu vârtejul, ţinându-se la o distanţă de siguranţa de piatra ce parcă tăia curentul în două, luând-o pe partea mai calma. Se îndrepta spre un val puternic, înălţat deasupra unui bloc masiv de piatra, cu suprafaţa netedă, roasă în mod egal de şuvoiul constant de apă.

Huruitul celeilalte bărci crescu pe măsura ce se apropia.

— Uite-i…

Danny îşi împinse ochelarii în sus.

Peste coama valului, Omaha descoperi vârful provei bărcii Scimitar apărând după ultimul cot. Cu degetul mare ridică acelaşi capac de protecţie a alimentării cu gaz nitros. Roti butonul la maximum pentru o alimentare completă. Acum ori niciodată.

Barca Scimitar ajunsese la capătul cotului şi cei din barcă îi descoperiseră şi ei, la rândul lor. Trebuie să li se fi părut că fuseseră răsuciţi cu prova în amonte de vreun vârtej mai puternic.

Barca inamică reduse viteza, însă inerţia şi curentul rapid aduseră Scimitarul în vâltoare, în porţiunea învolburata. Acum urmăritorii lor se aflau la nici zece metri distanţa. Erau prea aproape ca să-şi mai folosească aruncătorul de grenade. Şrapnelele exploziei aveau să le pună în pericol propria barcă şi chiar vieţile.

Momentan era o situaţie ce stagna. Sau cel puţin aşa părea.

— Ţine-te bine! avertiză Omaha în timp ce acţiona injectorul gazului nitros.

Era ca şi cum cineva aprinsese o ladă de TNT sub pupa lor. Barca se smuci înainte, izbindu-se de valul neclintit, lovindu-se de blocul de piatra ascuns dedesubt. Prova încăleca piatra tocita şi netedă, ducând la scufundarea pupei. Turbojetul propulsa

corpul de aluminiu al bărcii drept în sus. Zburară peste valul neclintit, la înălţime, aruncând flăcări în urmă.

Danny ţipă din nou şi la fel făcu şi Omaha.

Barca lor trecu peste Scimitar, însă nu de dragul zborului adevărat.

Cu alimentarea cu nitrogen odată întreruptă, flăcările dispărură, iar chila bărcii lor se prăbuşi peste corpul din fibră de sticlă a bărcii Scimitar.

Omaha resimţi zdruncinătura direct în noadă. Apa năvălea peste copastie, udându-l până la piele. După care barca lor se balansa lăsându-se brusc pe spate, cu prova ţintind undeva în sus.

— Danny!

— Sunt OK.

Încă era în scaun, prins în centura de siguranţă, destul de năuc. Omaha se târî în patru labe spre prova, uitându-se sub balustrada ambarcaţiunii.

Barca Scimitar era făcută bucăţi, ce pluteau în diferite direcţii. Un cadavru, cu faţa în jos, plutea printre rămăşiţele ambarcaţiunii. Sângele lăsa dâre în apele tulburi, formând propriul său râu. Mirosul de combustibil umplea aerul. Însă cel puţin curentul îi trăgea deoparte, îndepărtându-i şi ţinându-i la o distanţa sigură faţă de sfărâmăturile celeilalte bărci, în cazul în care exploda.

Omaha localiză doi bărbaţi agăţaţi de resturile rămase din epava, coborând la vale spre zona cuprinsă de vâltoarea curenţilor furioşi, la grămada, încercând să se menţină la suprafaţă. Se părea că-şi pierduseră interesul pentru ouăle de dinozaur.

Căţărându-se înapoi spre scaun, verifică motorul. Acesta dădu un rateu după care muri. Nu mai era nici o speranţă. Corpul de aluminiu era îndoit, chila plesnise, dar cel puţin puteau să plutească. Scoase vâslele. Danny îşi scoase centura şi luă una din ele.

— Ce facem acum?

— Sunăm după ajutor înainte ca barca rămasă, cea intactă, să vină să investigheze.

— Pe cine ai de gând să suni?

12.05 A.M. GMT

Safia împacheta cu grijă inima de fier în hârtia de laborator, fără acid, când sună telefonul de pe bancă. Era telefonul mobil al Karei. Îl lăsase acolo atunci când plecase din nou la baie. Ca să-şi dea cu nişte apă pe ochi, după cum le spusese, însă pe Safia n-o putea înşela. Se dusese să mai ia pastile.

Telefonul continua să sune.

— Vrei să răspund eu? întrebă Clay, strângând şi împachetând tripodul camerei video.

Safia oftă şi luă telefonul. Putea să fie important.

— Alo, spuse ea, imediat după ce deschise telefonul cu faţă rabatabilă.

Urmă o pauză lungă.

— Alo? repetă ea din nou. Pot să vă ajut cu ceva?

Cineva îşi drese vocea, de undeva de departe.

— Safia? întrebă o voce moale, nedumerită.

O voce pe care o cunoştea prea bine.

Sângele i se scurse în picioare.

— Omaha?

— Î… încercam să dau de Kara. Nu mi-am dat seama că eşti şi tu acolo.

Ea se chinui să-şi mişte limba înţepenită din cauza şocului. Cuvintele îi ieşiră cu greu din gură.

— Kara e… indisponibilă pentru moment. Dacă aştepţi, o să mă…

— Aşteaptă! Safia…

Ea înţepeni în momentul în care îşi îndepărtă telefonul de la ureche, ţinându-l ca şi cum ar fi uitat cum să-l folosească.

Odată telefonul depărtat de ureche, vocea lui Omaha sună dogit, neplăcut.

— Eu… poate…

Se lupta să-şi găsească cuvintele, într-un final reuşind să pună o întrebare neutră.

— Dacă eşti acolo cu ea, atunci trebuie să ştii despre ce este vorba. În ce fel de expediţie am fost implicat?

Safia duse din nou telefonul la ureche. Putea să reziste unei discuţii pe teme profesionale.

— E o poveste lungă, însă am descoperit ceva aici. Ceva extraordinar. Ceva ce ar putea pune într-o lumină nouă istoria Ubarului.

— Ubar?

— Exact.

Urmă o altă pauză destul de lungă.

— Deci e vorba de tatăl Karei.

— Da. Şi de data asta, Kara poate fi implicată în ceva important.

— O să vii şi tu în expediţie?

Întrebarea sună destul de stângaci.

— Nu, aici pot să fiu de un mai mare ajutor.

— Prostii!

Următoarele cuvinte ţâşniră ca un strigăt. Trebui să îndepărteze din nou telefonul de ureche.

— Ştii mai multe despre Ubar şi istoria lui decât oricine de pe faţa pământului. Trebuie să vii! Dacă nu pentru Kara, atunci pentru tine însăţi.

Deodată auzi o voce lângă umărul ei, a cuiva care trăsese cu urechea şi auzise cuvintele lui Omaha.

— Are dreptate, spuse Kara, agitându-se în jurul ei. Dacă vrem într-adevăr să rezolvăm misterul ăsta şi altele cu care ne vom confrunta, avem nevoie de tine acolo.

Safia se uita când la telefon, când la prietena ei, simţindu-se încolţită.

Kara întinse mâna şi luă celularul.

— Omaha, o să vină şi ea.

Safia deschise gura să protesteze.

— E prea important, spuse Kara, întrerupând-o, vorbind atât cu Omaha, cât şi cu Safia.

Ochii îi străluceau ca sticla pe fondul valului de adrenalină indusă de drog.

— N-o să accept un răspuns negativ… de la nici unul din voi.

— Mă bag, spuse Omaha şi cuvintele-i sunară ca o şoaptă scoasă de un modulator electronic. De fapt, ai putea să mă ajuţi să scap de-aici.

Kara ridică telefonul, transformând conversaţia într-una privată. Ascultă o bucată de timp, după care dădu din cap aprobator în timp ce vorbea.

— Dar a existat vreodată o ocazie în care să *nu* intri în belea, Indiana? Am coordonatele tale de pe GPS. Un elicopter o să vină să te recupereze în mai puţin de-o oră. Închise telefonul trântindu-i clapeta. Chiar că-ţi e mai bine fără el.

— Kara…

— Ai să mergi. De-acum într-o săptămână. Îmi datorezi asta.

După care plecă în grabă.

După un moment de tăcere încordată, Clay interveni şi el:

— Pe mine nu m-ar deranja să merg.

Ea se încruntă. Tânărul absolvent nu ştia nimic despre lumea reală. Şi poate că ăsta era un lucru bun. Simţea că se înhămase la ceva care ar fi trebuit să fie lăsat îngropat pentru totdeauna.

5
ACROBAŢIE LA ÎNĂLŢIME

15 NOIEMBRIE, 2.12 A.M. GMT
LONDRA, ANGLIA

La multe ore după ce Kara ieşise în grabă, Safia stătea în biroul ei întunecat. Singurul bec aprins era al unei lămpi de birou care lumina o grămadă de hârtii şi de jurnale citite şi răscitite de pe masa ei de lucru din lemn de nuc. Cum putea Kara să se aştepte ca ea să fie gata să plece în Oman într-o săptămână? Mai ales după explozia de aici. Încă mai erau atâtea de făcut.

Nu putea pleca. Asta era. Kara va trebui pur şi simplu să înţeleagă. Iar dacă n-o făcea, asta n-o mai privea pe Safia. Trebuia să facă numai ceea ce era mai bine pentru ea însăşi. Terapeutul îi spuse de-atâtea ori lucrul acesta. Îi trebuiseră patru ani ca să ajungă să aducă o viaţă cât de cât normală, să-şi găsească siguranţa zilelor, să doarmă fără să aibă coşmaruri.

Aici era acasă, iar ea n-avea de gând să abandoneze totul ca să umble după cai verzi pe pereţi în îndepărtatul Oman.

Şi apoi mai era şi chestiunea asta spinoasă cu Omaha Dunn…

Safia ronţăia guma de şters din capătul creionului său. Era singura ei masă din ultimele douăsprezece ore. Ştia că ar trebui să dea o fugă până la taverna din colţ ca să ia o cină târzie, după care să încerce să prindă câteva ore de somn. În plus, Billie fusese neglijat de ieri încoace şi avea nevoie de mai multă atenţie şi de o bucată de ton ca să-i aline sentimentele rănite.

Cu toate astea, Safia nu se putea mişca. Continua să reflecteze la conversaţia cu Omaha. O durere mai veche în coşul pieptului. Mai bine n-ar fi răspuns la telefon…

Îl cunoscuse pe Omaha cu zece ani în urmă, în Sojar. Ea avea douăzeci şi doi de ani, tocmai absolvise de la Oxford şi se documenta în legătură cu influenţele din Arabia de Sud pentru

doctorat. El eşuase în acelaşi oraş de la malul mării, aşteptând ca guvernul din Oman să-i dea aprobarea pentru a intra într-unul dintre sectoarele izolate ale teritoriului disputat.

— Vorbiţi engleza? fuseseră primele cuvinte pe care i le adresase Safiei.

Ea lucra la o măsuţă de pe terasa unde se servea masa, la un mic hotel cu vedere la Marea Arabiei. Locul era frecventat de mulţi studenţi care făceau muncă de cercetare în regiune, fiind la fel de ieftin ca şi chipsurile şi servind singura cafea decenta din zonă.

Iritată din cauza întreruperii, i-o tăiase scurt:

— În calitate de cetăţean britanic ar trebui să sper că vorbesc engleza mai bine decât dumneavoastră, domnule.

Ridicându-şi privirea, descoperise un bărbat tânăr, cu un păr blond de culoarea nisipului, cu ochi albaştri ca peruzeaua, o barbă abia mijită, îmbrăcat în haine kaki tocite, cu o acoperitoare a capului tradiţională în Oman şi un zâmbet fâstâcit pe faţă.

— Scuzaţi-mă, spuse el. Însă am văzut că aveţi un exemplar din *Arheologie şi epigrafie arabă 5.* Mă întrebam dacă aş putea să-mi arunc puţin privirea pe un capitol.

Ea luă cartea.

— Care capitol?

— „Omanul şi Emiratele în Harta lui Ptolemeu”. Mă îndrept spre zona de frontieră.

— Adevărat? Am crezut că regiunea aceea a fost închisă pentru străini.

Zâmbetul apăru din nou, de data asta puţin ironic.

— M-aţi prins. Ar fi trebuit să spun că *sper* să merg spre zona de frontieră. Încă mai aştept aprobarea de la consulat.

Ea se lăsase pe spate şi-l măsurase din priviri, de sus până jos. După care, îl întreba în arabă:

— Ce intenţionaţi să faceţi acolo?

El nu păru deloc surprins şi răspunse şi el în arabă:

— Să contribui la rezolvarea disputei asupra frontierei, dovedind care erau rutele tribale din vechime ale triburilor locale Duro, confirmând un precedent istoric.

Continuă şi ea în arabă, verificându-i cunoştinţele referitoare la geografia regiunii:

— Va trebui să aveţi grijă în Umm al-Samim.

— Da, nisipurile mişcătoare, spuse el dând din cap aprobator. Am citit despre întinderea aia perfidă de nisip.

Ochii îi scânteiau plini de entuziasm.

Safia se înmuie şi-i dădu revista.

— Este singurul exemplar de la Institutul de Studii Arabe. Va trebui să vă rog să-l citiţi aici.

— De la ISA? Şi făcu un pas în faţă. Asta este organizaţia nonprofit a familiei Kensington, nu-i aşa?

— Da. De ce?

— Am încercat să ajung la cineva cu autoritate de-acolo. Să tragă nişte sfori la guvernul din Oman. Însă nimeni nu mi-a răspuns la telefoane sau scrisori. Locul ăsta pare la fel de impenetrabil ca şi sponsorul său, Lady Kara Kensington. Probabil că nu-i ajungi cu prăjina la nas.

— Hm, răspunse ea pe un ton neutra.

După ce făcură cunoştinţă, el o întrebă dacă putea să se aşeze la masa ei ca să citească articolul. Ea bătu uşor în scaunul liber.

— Am auzit că au o cafea foarte bună aici, spuse el, aşezându-se.

— Ceaiul e chiar mai bun, îl contrazise ea. Însă, repet, sunt britanică.

Rămaseră tăcuţi o bună bucată de timp, citindu-şi revistele cu pricina, fiecare trăgând ocazional cu coada ochiului la celălalt, sorbind câte o gură din băuturi. Într-un final, Safia observă cum uşa terasei se deschide larg în spatele bărbatului. Făcu semn cu mâna.

El se întoarse să vadă cine venea. Ochii i se măriră instantaneu.

— Domnule Dunn, spuse Safia, permiteţi-mi să vă prezint lui Lady Kara Kensington. O să fiţi fericit să aflaţi că şi ea vorbeşte engleza.

Se bucurase văzându-l cum se îmbujorează de uimire. Bănuia că asta nu i se întâmpla prea des tânărului. Cei trei petrecuseră restul după-amiezii vorbind, discutând despre evenimentele la zi din Arabia şi revenind la cele din ţară, despre istoria Arabiei. Kara plecă înainte de apus, ca să participe la un dineu de afaceri al Camerei de Comerţ locale, însă nu înainte de a promite că-l va ajuta pe Dunn cu expediţia sa.

— Bănuiesc că vă datorez măcar o cină, spusese el după asta.

— Iar eu presupun că trebuie să accept.

În noaptea aceea, avuseseră parte de o cină lungă, cu peşte fript la grătar şi o savuroasă pâine *rokhal* cu condimente. Vorbiseră până când soarele se scufundase parcă în mare, iar cerul se umpluse de stele.

Asta fusese prima lor întâlnire. Cea de-a doua n-avea să aibă

loc decât peste câteva luni, după ce Omaha fusese în cele din urmă eliberat dintr-o închisoare yemenită pentru că intrase fără permisiune într-un sit musulman sfânt. În ciuda problemelor sale de ordin penal, continuaseră să se vadă din când în când, ici-colo, pe patru continente din şapte. Cu ocazia unui ajun al Crăciunului, petrecut în casa familiei lui din Lincoln, Nebraska, se lăsase în genunchi lângă canapea şi o ceruse de nevastă. Nu fusese niciodată mai fericită.

După care, peste o lună, totul se schimbase într-o clipită. Refuză să se mai gândească la ultima amintire, ridicându-se în cele din urmă în picioare pentru a-şi limpezi gândurile. Simţea că se sufocă în birou. Trebuia să meargă pe jos, să facă mişcare. Ar fi fost bine să simtă briza pe faţă, chiar şi frigul umed şi pătrunzător al iernii londoneze. Îşi luă haina şi încuie uşa.

Biroul Safiei era amplasat la etajul doi. Scările care coborau spre etajul unu se aflau la capătul celălalt al aripii de nord, lângă Galeria Kensington, ceea ce însemna că trebuia să treacă din nou pe lângă locul exploziei. Lucru pe care nu mai voia să-l facă. Însă n-avea de ales.

O luă de-a lungul holului lung şi întunecat, iluminat de luminile roşii de veghe dispuse din loc în loc. De obicei îi plăcea când muzeul era gol. Îi oferea o perioadă de linişte după agitaţia de peste zi. Adesea cutreiera galeriile, uitându-se la vitrine şi exponate, încărcătura de istorie conferindu-i o senzaţie de confort.

Dar gata cu toate astea. Nu şi în seara asta.

Ventilatoarele de recirculare a aerului fuseseră dispuse ca nişte turnuri de pază pe piloni lungi pe toată lungimea aripii de nord, bâzâind şi huruind zgomotos, încercând fără prea mulţi sorţi de izbândă să disperseze izul neplăcut de lemn carbonizat şi de plastic ars. Radiatoare erau dispuse pe podea, cu cablurile lor de alimentare portocalii întinse peste tot, orientate astfel încât să usuce holurile şi galeriile după ce pompele scoseseră grosul apei pline de funingine. Asta făcea ca atmosfera din hol să fie la fel de înăbuşitoare ca la tropice. Şirul de ventilatoare abia dacă urnea din loc aerul greu.

Abia atingea cu tălpile podeaua de marmură în timp ce traversa galeriile etnografice a muzeului: Sala Celtă, Rusă şi Chineză. Pagubele provocate de explozie creşteau cu cât se apropia mai mult de propria galerie: pereţi afumaţi, fâşii din banda galbenă a poliţiei, grămezi de moloz adunat la un loc, cioburi de sticlă.

Când trecu pe lângă expoziţia egipteană, auzi un clinchet înăbuşit în spatele ei, ca şi cum s-ar fi spart o sticlă. Se opri şi se uită peste umăr. Avu impresia că vede un licăr de lumină în galeria bizantină. Se uită lung preţ de câteva secunde. Locul rămase întunecat.

Se chinui să-şi reprime panica. De când începuseră atacurile, avea dificultăţi în a face distincţie între un pericol real şi unul imaginar. Îşi simţea inima bătându-i cu putere undeva în gât şi i se zburli părul de pe mâini în momentul în care trecu prin dreptul unei elice de ventilator din apropiere, horcăind ca un bolnav de astm.

„Nu-s decât farurile unei maşini în trecere”, se îmbărbăta ea de una singură.

Învingându-şi spaima, se întoarse şi văzu o siluetă întunecată apărând pe holul care ducea spre Galeria Kensington.

Se dădu înapoi.

— Safia? Silueta ridică o lanternă şi-o aprinse brusc, orbind-o cu fasciculul luminos. Dr. Al-Maaz.

Oftă uşurată şi se grăbi în faţă, acoperindu-şi ochii.

— Ryan…

Era şeful pazei, Ryan Fleming.

— Am crezut că aţi plecat acasă.

El zâmbi şi stinse lanterna.

— Chiar eram în drum spre casă când am primit un mesaj de la directorul Tyson. Se pare că doi oameni de ştiinţă americani au insistat să revadă locul exploziei.

O însoţi până în galerie.

Înăuntru, două persoane îmbrăcate în salopete albastre inspectau galeria întunecata. Singura lumină din încăpere provenea de la o pereche de lămpi cu picior, amplasate în fiecare cameră. În lumina difuză, instrumentele investigatorilor străluceau cu putere. Păreau a fi contoare Geiger de măsurare a nivelului de radiaţii. Fiecare din cei doi avea câte un aparat compact cu un ecran de computer aprins. În cealaltă mână, aveau câte o baghetă lungă de un metru, ataşată la unitatea de bază printr-un fir spiralat. Lucrau în tandem, într-una dintre încăperile galeriei, trecându-şi instrumentele peste pereţii pârliţi şi grămezile de moloz.

— Fizicieni de la MIT, spuse Fleming. Au ajuns astă-seară şi au venit aici direct de la aeroport. Probabil că se bucură de ceva influenţă. Tyson a insistat să-i găzduim. „După ce-o să-şi termine treaba”, ca să-l citām pe prea respectabilul nostru director. Ar

trebui să vă fac cunoştinţă.

Încă iritată, Safia încercă să scape.

— Chiar trebuie să mă duc acasă.

Fleming intrase deja în galerie. Unul din americani, un bărbat înalt cu trăsături severe, îi observă la rândul lui.

Îşi lăsă mâna în jos şi le ieşi rapid în întâmpinare.

— Dr. Al-Maaz, ce noroc pe noi. Îi întinse o mână. Speram să pot sta de vorbă cu dumneavoastră.

Ea îi acceptă mâna.

— Sunt Crowe, spuse el. Painter Crowe.

Ochii lui, pătrunzători şi curtenitori, erau albaştri ca piatra de lapislazuli, iar părul lung până la umeri, negru ca abanosul, îi sări în ochi tenul lui bronzat. Un amerindian, bănui ea, însă ochii albaştri o nedumereau. Poate că nu era decât numele. Crowe. Putea să fie şi spaniol. Mai avea şi un zâmbet frumos, dar rezervat.

— Aceasta este colega mea, Coral Novak.

Femeia îi strânse scurt mâna Safiei, dând uşor din cap, pârând nerăbdătoare să se reîntoarcă la munca ei.

Cei doi oameni de ştiinţă n-ar fi putut fi mai diferiţi. În comparaţie cu colegul ei chipeş şi bronzat, femeia părea lipsită de pigment, o umbră palidă. Pielea ei strălucea precum zăpada proaspăt curăţată, buzele îi erau subţiri, iar ochii cenuşii erau glaciali. Pârul blond natural era tuns scurt. Era la fel de înaltă ca şi Safia, mlădioasă, dar puternică. Simţi acest lucru în strângerea de mână fermă.

— Ce căutaţi? întrebă Safia, făcând un pas înapoi.

Painter îşi ridică bagheta.

— Verificăm amprenta radiaţiilor rămase.

— Radiaţii?

Nu putu să-şi ascundă şocul.

El râse – şi nu condescendent, ci doar cu căldură.

— Nu vă fie teamă. Este o indicaţie specifică pe care o căutăm, ceva ce urmează după ce cad fulgerele.

Ea dădu din cap aprobator.

— N-am intenţionat să vă deranjez. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc şi dacă pot face ceva pentru a vă ajuta, vă rog să-mi spuneţi.

Dădu să plece.

Painter porni după ea.

— Dr. Al-Maaz, intenţionam să vă caut. Am câteva chestiuni pe care aş vrea să le discut cu dumneavoastră. Poate mâine la

prânz.

— Mă tem că sunt foarte ocupata.

Ochii aceia pătrunzători o ţintuiră. Era prinsă în capcană, incapabila să se uite în altă parte. Îşi dădu seama de dezamăgirea lui după cum îşi încreţise fruntea.

— Poate… poate c-am putea aranja ceva. Încercaţi la mine la birou mâine-dimineaţă, dr. Crowe.

El dădu din cap.

— Foarte bine.

Îşi întoarse privirea şi Ryan Fleming o salvă din situaţia aceea stânjenitoare.

— Vă însoţesc, spuse el.

Îl urmă de-a lungul holului, refuzând să se uite înapoi. Trecuse mult timp de când nu se mai simţise atât de stânjenită, atât de confuză… din cauza unui bărbat. Trebuia să fie din cauza stării de şoc în care se afla după convorbirea aceea neaşteptată cu Omaha.

— O să trebuiască s-o luăm pe scări. Lifturile încă nu funcţionează.

Ţinea pasul cu Fleming.

— Ciudată adunătură, americanii ăştia, continua el în timp ce coborau scările spre etajul unu. Întotdeauna pe fuga. Au trebuit să vină neapărat în noaptea asta. Altfel indicaţiile aparatelor cu care-şi fac măsurătorile s-ar fi putut deteriora. Trebuia să fie chiar acum.

Safia ridică din umeri când ajunseră la capătul scărilor şi traversară distanţa scurtă până la ieşirea laterala a personalului.

— Nu cred că-i atât o particularitate a americanilor, cât a oamenilor de ştiinţa în general. Suntem o gaşcă de oameni înfumuraţi şi hotărâţi.

El dădu din cap zâmbind.

— Am observat şi eu asta.

Se folosi de cheia de acces ca să descuie uşa fără să declanşeze alarma. O deschise larg, împingând-o cu umărul şi se dădu la o parte ca să poată ieşi ea.

Ochii lui erau încă aţintiţi asupra ei, timizi, oricât de curios părea asta.

— Ştii, Safia, mă întrebam dacă ai avea timp… poate…

Focul de armă nu făcu mai mult zgomot decât o nucă crăpată. Partea dreaptă a capului lui Ryan exploda, împroşcând sânge şi creier pe uşă. Bucăţi de craniu ricoşară din uşa metalică şi intrară în hol.

Trei oameni mascaţi şi înarmaţi se îngrămădiră prin uşa deschisa înainte ca trupul lui Ryan să atingă pământul. O îmbrânciră pe Safia în peretele îndepărtat, împingând-o, acoperindu-i gura cu o mâna.

Apăru şi-o armă, lipită chiar de fruntea ei.

— Unde-i inima?

Painter studie indicatorul roşu al scanerului său. Fluctua şi creştea spre zona portocalie a scalei pe măsură ce trecea tija de detecţie pe deasupra unei vitrine sparte. Era un indiciu semnificativ.

Dispozitivul fusese proiectat de laboratoarele nucleare de la White Sands; scanerele cu raze X erau capabile să detecteze radiaţiile cu nivel scăzut. Dispozitivele lor exacte fuseseră calibrate în mod special pentru a detecta o amprentă unică, în degradare, a anihilării antimateriei. Când un atom de materie şi antimaterie se ciocnesc şi se distrug complet, reacţia eliberează energie pură. Şi pentru descoperirea acesteia fuseseră calibrate detectoarele lor.

— Am o indicaţie foarte puternică aici, îi strigă partenera lui.

Vocea îi fusese lipsita de orice emoţie, ca a unui adevărat profesionist.

Painter se îndreptă spre ea. Coral Novak era nouă la Sigma, recrutată din rândurile CIA cu numai trei ani în urmă. Cu toate astea, în scurtul răstimp de la angajare, obţinuse un doctorat în fizică nucleară şi era deja deţinătoarea centurii negre cu şase dani în arte marţiale. Coeficientul ei de inteligenţă era ieşit din comun şi avea nişte cunoştinţe aproape enciclopedice într-o gamă largă de subiecte.

El auzise de Novak, desigur şi chiar o întâlnise o dată la o întrunire, însă avuseseră la dispoziţie doar scurta călătorie cu avionul, de la Washington la Londra, ca să se cunoască mai bine. Nu fusese suficient timp ca între doi oameni rezervaţi ca ei să se să dezvolte vreo relaţie, dincolo de cea pur profesionala. Nu se putea abţine să n-o compare cu Cassandra, ceea ce nu făcea decât să-i accentueze reticenţa. Lucrurile pe care le aveau în comun cele două femei îi sporeau suspiciunea, în timp ce puţinele diferenţe îl făceau să-şi pună întrebări cu privire la competenţa partenerei sale. N-avea nici un fel de sens. Şi ştia asta.

Numai timpul avea să rezolve această dilemă. Când ajunse lângă ea, Coral îi făcu semn spre tija detectorului de lângă

rămăşiţele topite ale unei urne de bronz.

— Domnule comandant, ar fi bine să veniţi să verificaţi descoperirea mea. Observ ceva aici în secţiunea roşie a scalei.

Painter confirmă cu propriul scaner.

— În mod categoric e ceva fierbinte.

Coral se lăsă într-un genunchi. Purtând nişte mănuşi subţiri de protecţie, examină urna, rotind-o cu grijă. Înăuntru se auzi un zăngănit. Îşi ridică privirea spre el.

El îi făcu semn din cap s-o cerceteze. Ea îşi băgă mâna prin gura urnei, căută, după care scoase fără probleme o bucată de piatră de mărimea unui degetar. O plimbă de colo-colo în palma înmănuşată. Pe o parte era înnegrită de la explozie. Cealaltă era roşiatică, metalică. Nu era piatră… *ci fier.*

— O bucată din meteorit, spuse Coral.

O întinse astfel încât Painter să o poată scana.

Rezultatele indicau faptul că obiectul era sursa detectată de dispozitiv.

— Ia uitaţi-vă la măsurătorile auxiliare. Pe lângă bozonii şi gluonii produşi pe fundalul razelor gamma, aşa după cum se presupune că se întâmplă odată cu anihilarea antimateriei, această mostră emite niveluri foarte joase de radiaţii alfa şi beta.

Painter se încruntă. Avea puţine cunoştinţe în domeniul fizicii.

Coral mută mostra într-un recipient din plumb pentru eşantioane de probă.

— Acelaşi model de radiaţie a fost depistat în uraniul în dezintegrare.

— Uraniu? Ca acela folosit în centralele nucleare?

Ea îl aprobă dând din cap.

— Nepurificat. Probabil că nişte atomi au fost captaţi în fierul meteoritic.

Continuă să studieze rezultatele oferite de dispozitiv. Pe frunte îi apăru o cută, o reacţie dramatică în cazul acestei femei stoice.

— Ce este? întrebă el.

Ea continuă să baleieze cu scanerul ei.

— În timp ce zburam încoace, am revăzut rezultatele cercetătorilor de la DARPA. M-a îngrijorat ceva la teoriile lor despre forma stabilizată a antimateriei captată în meteorit.

— Nu crezi că e posibil aşa ceva?

În mod sigur exista o doză de plauzibilitate. Antimateria întotdeauna se anihila singură şi asta numaidecât, atunci când intra în contact cu orice formă a materiei, chiar şi cu oxigenul din aer. Cum ar putea să existe aici în stare naturală?

Ea ridică din umeri fără să-şi ridice privirea.

— Chiar dacă aş accepta o asemenea teorie, se ridică întrebarea *de ce* antimateria a luat foc *de data asta.* De ce tocmai această furtună cu descărcări electrice a declanşat şi a provocat explozia? Dintr-o pură întâmplare? Sau a fost ceva mai mult?

— Tu ce crezi?

Ea îi făcu semn spre scanerul ei.

— Dezintegrarea uraniului. Este ca un ceasornic. Îşi eliberează energia într-un mod previzibil, în ordine, pe durata a o mie de ani. Poate că nişte praguri critice de radiaţie ale uraniului au provocat începerea destabilizării antimateriei. Această instabilitate a fost cea care a permis ca şocul descărcării electrice să o aprindă.

— Ceva de genul unui cronometru ataşat unei bombe.

— Un cronometru nuclear. Unul setat acum un mileniu.

Era o ipoteză care te punea pe gânduri.

Coral rămăsese încruntată. Se gândea la altceva.

— Ce mai este? întrebă el.

Ea se lăsă pe vine şi se uită pentru prima oară în ochii lui.

— Dacă există o altă sursă a acestei antimaterii – un fel de filon-mamă – poate fi şi ea la rândul ei în curs de destabilizare. Dacă sperăm s-o găsim vreodată, am face bine să ne grăbim. S-ar putea ca acelaşi ceas nuclear să fi început deja numărătoarea inversă.

Painter se uita fix la recipientul de probe din plumb.

— Iar dacă nu găsim filonul ăsta, o să pierdem toate şansele de a descoperi această nouă sursă de putere.

— Sau şi mai rău. Coral se uită în jur la pereţii arşi ai galeriei. De data asta s-ar putea să se întâmple acelaşi lucru la scală mult mai mare.

Painter reflectă la această ipoteză tremurătoare.

În tăcerea care se lăsă se auzi zgomotul unor paşi. Se întoarse. O voce ajunse până la ei şi, deşi nu distinse cuvintele înăbuşite, el recunoscu glasul Safiei.

Painter se nelinişti. De ce se întorcea custodele galeriei?

După care surprinse nişte cuvinte rostite, pe un ton autoritar de către un vorbitor necunoscut.

— Hai la biroul tău. Du-ne acolo.

Era ceva în neregulă. Îşi aminti de soarta celor doi ofiţeri de la Biroul de Ştiinţe al Apărării, împuşcaţi în stilul execuţiilor mafiote în camera lor de hotel. Se întoarse spre Coral. Ochii ei se

îngustaseră.

— Arme? şopti el.

N-avuseseră timp să facă rost de pistoale. E foarte dificil să facă asta în Marea Britanie, extrem de reticentă la arme. Coral se apleacă şi-şi trase în sus cracul pantalonului dând la iveală un cuţit ascuns. El nu ştiuse că îl avea la ea. Zburaseră cu o cursă comercială pentru a nu-şi trăda acoperirea. Probabil că ascunsese arma în bagajul de mână, după care o recuperase la toaleta din Aeroportul Heathrow.

Îşi scoase pumnalul de aproape douăzeci de centimetri lungime, din titan şi oţel, probabil de provenienţă germană. I-l întinse.

— Păstrează-l…

În schimb, el înşfăcă o lopată din grămada de unelte lăsate de echipa de recuperare care acţionase mai devreme.

Paşii se apropiară de uşa de la casa scării. Nu ştia dacă nu cumva erau agenţi de pază ai muzeului, însă nu voia să rişte nimic.

Painter îi explică prin semne lui Coral planul său, după care stinse lampa din apropiere, lăsând intrarea în semiîntuneric. Cei doi îşi ocupară poziţiile de partea cealaltă a uşii, cea dinspre aripa afectată de explozie. Painter ocupă poziţia cea mai apropiată de casa scării, în spatele unui morman de paleţi de lemn. Putea să cerceteze şi să supravegheze atent zona printre stinghii fără a fi descoperit. De partea opusă a intrării, Coral se ghemuise în spatele a trei socluri de marmură.

Painter ridică o mână. „La semnalul meu."

Din ascunzătoare, nu pierdu din ochi calea de acces.

Nu trebui să aştepte prea mult. O siluetă întunecată trecu rapid pragul uşii şi ocupă o poziţie ce flanca deschiderea dinspre casa scării. Bărbatul era mascat şi avea o puşcă de asalt atârnată de umăr.

În mod sigur *nu* erau agenţi de pază. Însă câţi alţii mai erau?

Apăru şi o a doua siluetă, îmbrăcată şi înarmată la fel. Cei doi verificară holul. Huruitul ventilatoarelor rămăsese singurul sunet din incintă. Între ei, îşi făcu apariţia o a treia siluetă mascată. Aceasta din urmă o ţinea pe Safia al-Maaz cu o mână strânsă în jurul gâtului şi cu un pistol înfipt între coaste.

Lacrimile curgeau pe faţa palidă a Safiei. Tremura la fiecare pas pe care era forţată să-l facă înainte. Se chinuia să respire, gâfâind din greu.

— Este… este la mine în birou, în siguranţă, spuse ea, arătând

cu mâna liberă înspre hol.

Cel care n-o slăbea deloc din strânsoare le făcu semn camarazilor săi să continue.

Painter se trase uşor înapoi, se uită în ochii partenerei sale şi dădu semnalul aşteptat. Ea încuviinţă cu un gest din cap şi îşi schimbă uşor poziţia.

De-afară, de pe hol, Safia se uită atent spre intrarea în Galeria Kensington. Bineînţeles că ştia că americanii erau încă acolo. Avea să facă sau să spună ceva necugetat pentru a-i atenţiona?

Încetini pasul şi rosti pe neaşteptate:

— Vă rog… nu mă împuşcaţi!

Răpitorul ei o îmbrânci înainte.

— Atunci fă aşa cum îţi spunem, mârâi el.

Ea se împiedică, însă rămase pe picioare. Se uită din nou cu atenţie spre intrarea în galerie, în timp ce răpitorii se apropiau şi mai mult.

Painter îşi dădu seama că izbucnirea ei plină de groază de mai înainte fusese o încercare de a-i avertiza pe oamenii de ştiinţă americani şi de a-i face să se ascundă.

Respectul lui faţă de curatorul galeriei crescu.

Perechea de bărbaţi mascaţi, cu armele pe umăr, înainta încet, trecând de locul în care se ascundea Painter. Armele lor măturară de colo-colo galeria distrusă de explozie. Nedescoperind nimic, continuară să înainteze pe hol.

La câţiva centimetri în spatele celor doi, al treilea bărbat o târa pe Safia al-Maaz. Aceasta verifică rapid galeria din priviri. Painter îi observă zâmbetul de uşurare în momentul în care descoperise că încăperea era goală.

Când primii doi trecură de poziţia ocupată de el, Painter îi făcu semn partenerei sale. „Dă-i drumul!”

Coral sări din ascunzătoare şi ateriză pe vine între primii doi bărbaţi înarmaţi şi cel care-o capturase pe Safia.

Apariţia ei subită îl făcu să tresară pe individul care-o ţinea pe Safia. Arma îi alunecă dintre coastele captivei. Atât îi trebuia lui Painter. Nu voia ca ostatica să fie împuşcată din reflex. Asta se întâmplă câteodată atunci când îl loveşti pe atacator în cap.

Painter se strecură din întuneric şi mânui lopata cu multă îndemânare.

Îi crăpă capul agresorului într-o parte. Acesta se prăbuşi, trăgând-o şi pe Safia în jos după el, la podea.

— Stai jos, urlă Painter, sărind în ajutorul lui Coral.

Nu era necesar. Partenera sa era deja în mişcare.

Pivotând pe braţul liber, Coral lovi cu putere cu picioarele în genunchii celui mai apropiat dintre mascaţi, doborându-l la pământ. În acelaşi timp, cu cealaltă mână aruncă pumnalul cu o precizie uimitoare, nimerindu-l pe cel de-a doilea dintre mascaţi la baza craniului. Acesta căzu în faţă cu un icnet chinuit. Coral îşi continuă rotirea cu o graţie fluidă, asemenea unei gimnaste la sol. Îl pocni pe primul bărbat în faţă cu tocurile bocancilor săi, în timp ce acesta încerca să se ridice.

Capul acestuia zbură pe spate, după care reveni în faţă, izbindu-se de plăcile de marmură ale pardoselii. Se răsuci spre el, gata să-i mai aplice o lovitură, însă bărbatul era deja inconştient. Cu toate astea, Coral rămase într-o poziţie de apărare. Celălalt bărbat zăcea şi el cu mâinile şi picioarele răşchirate, cu faţa în jos. Singura mişcare dinspre el era balta de sânge care se întindea din ce în ce mai mult pe podeaua de marmură. Era mort.

Şi mai aproape de ea, Safia se chinuia să iasă de sub braţele atacatorului ei, acum mort.

Painter veni în ajutorul ei, lăsându-se într-un genunchi.

— Eşti rănită?

Ea se ridică în picioare, îndepărtându-se de corpul inert şi de Painter.

— N-nu… nu cred.

Îşi plimbă pierduta privirea la carnagiul din jur, fără să se uite undeva anume. O notă înaltă şi ascuţită îi răzbătu în voce:

— Oh, Doamne, Ryan. A fost împuşcat… lângă uşa de jos de la capătul scărilor.

Painter se uită înapoi spre casa scării.

— Mai sunt şi alţi bărbaţi înarmaţi?

Ea clătină din cap, cu ochii măriţi.

— Nu… nu ştiu.

Painter se dădu mai aproape.

— Dr. Al-Maaz, spuse el aspru, captând atenţia destul de zdruncinată a femeii.

Era aproape în stare de şoc.

— Ascultă. A mai fost şi *altcineva?*

Ea trase de câteva ori aer adânc în piept, cu faţa transfigurată de spaimă. Cu un tremur final, vorbi mult mai ferm:

— Nu, jos nu. Însă Ryan…

— O să mă duc să văd ce-i cu el.

Painter se întoarse spre Coral.

— Rămâi cu dr. Al-Maaz. Mă duc jos în recunoaştere şi o să

văd dacă pot să-i alarmez pe cei de la pază.

Se apleacă şi recuperă de pe jos pistolul abandonat al agresorului, un Walther P38. Nu era o armă pe care ar fi luat-o dacă ar fi avut de ales. Prefera Glock-ul său… însă în momentul acela greutatea armei i se părea chiar perfectă în mâna sa.

Coral se apropie cu o bucată de frânghie pe care o găsise într-un morman de moloz, pentru a-l lega pe prizonierul rămas în viaţă.

— Cum rămâne cu acoperirea noastră? şopti ea aruncându-şi rapid privirea spre curatorul galeriei.

— Nu suntem amândoi decât nişte oameni de ştiinţă plini de talente nebănuite, răspunse el.

— Deci cu alte cuvinte, nu facem decât să spunem adevărul. În timp ce se întorcea, în ochi îi scânteie o lucire abia perceptibilă de amuzament.

Painter se îndreptă spre scări. Se putea obişnui cu o parteneră ca ea.

Safia privi cum bărbatul dispare pe scări în jos. Se mişca atât de silenţios, de parcă patina pe gheaţă. „Cine e bărbatul ăsta?”

Ceva ca un mârâit îi atrase atenţia înapoi spre femeie. Stătea cu un genunchi înfipt bine în şalele ultimului atacator, îi prinsese mâinile la spate, dar bărbatul scosese acest sunet de protest. Îi legă cu rapiditate mâinile şi picioarele cu frânghia, mişcându-se cu multă îndemânare. Fie participase la concursuri de rodeo, fie femeia asta se ocupa şi cu altceva în afară de fizică. Dincolo de constatarea asta, curiozitatea Safiei nu putea fi zgândărită mai mult de atât.

Se concentra asupra propriei respiraţii. Încă mai părea să fie o cantitate insuficientă de oxigen în aer, chiar şi cu ventilatoarele care fuseseră aduse acolo. Faţa şi corpul îi erau scăldate în sudoare.

Rămase lângă zid, cu genunchii strânşi şi braţele la piept. Trebuia să se oprească din tremurat. Nu voia să pară *atât de* nebună. Gândul o ajută să se calmeze. De asemenea, continua să se uite în altă parte, ca să nu vadă cele două cadavre. Avea să se dea alarma. Agenţii de pază urmau să-şi facă apariţia cu bastoane de cauciuc, lanterne, iar prezenţa lor o va face să se simtă în siguranţă.

Între timp, holul rămăsese prea gol, prea întunecat, prea umed. Se trezi scrutând cu privirea ieşirea care dădea spre casa scării. Ryan… Atacul îi reveni iar în minte, derulându-se ca o rolă

de film, numai că în tăcere. Veniseră după inima de fier, propria ei descoperire, cea pe care ea fusese atât de mândră s-o scoată la lumină. Ryan murise din cauza asta. Din cauza ei.

Nu din nou...

Un suspin o cutremură. Încercă să se abţină, să-l reţină cu propriile mâini şi descoperi că se sufoca.

— E totul în regulă? întrebă femeia aflată la numai un pas de ea.

Safia se ghemui, tremurând.

— Sunteţi în siguranţă. Dr. Crowe o să vină cu cei de la pază din moment în moment.

Ea rămase chircită, căutând un loc unde să se simtă în siguranţă.

— Mai bine luaţi nişte...

Vocea fizicienei fu întreruptă cu un horcăit. Safia îşi ridică ochii. Femeia stătea la un pas distanţă, cu corpul drept, ţeapănă, cu mâinile pe lângă corp, cu capul dat pe spate. Părea să tremure din tot corpul, din cap până-n picioare. Criză de epilepsie. Horcăitul continuă.

Safia se trase înapoi, nesigură, în patru labe, îndreptându-se spre casa scării. Ce se întâmpla?

Deodată femeia se îndoi de mijloc, apoi se prăbuşi în faţă pe podea. În întunericul holului, o mică flacără albastră îi sfârâi femeii la baza şirei spinării. Din hainele ei ieşi fum. Zăcea nemişcată pe podea.

N-avea nici un sens.

Însă în timp ce flacăra albăstruie dispăru, Safia localiză un cablu subţire. Pleca de la femeie înspre o silueta care stătea în picioare la trei metri distanţă pe hol.

Un alt personaj mascat şi înarmat.

Acesta ţinea un pistol ciudat în mână. Safia mai văzuse un asemenea dispozitiv înainte... în filme, nu în viaţa reală. Un tazer. Un mijloc foarte silenţios de a scăpa rapid şi eficient de cineva.

Safia continuă să se târască de-a buşilea înapoi, cu picioarele alunecând pe marmura lucioasă. Îşi aminti de sperietura pe care o trăsese când plecase din birou. Crezuse că auzise pe cineva, că văzuse un licăr de lumină în galeria bizantină. Nu fusese imaginaţia ei bolnavă.

Silueta lăsă să-i scape tazerul descărcat şi porni după ea.

Adrenalina şi panica o făcură pe Safia se ridice în picioare cu o viteză uimitoare. Casa scării se deschidea în faţă. Dacă putea să

ajungă acolo, să coboare în zona de siguranţă…

Ceva lovi podeaua de marmură în dreapta ei, chiar lângă degetele de la picioare. Şuieră şi împroşcă scântei albăstrui. Un al doilea tazer.

Safia o rupse la fugă şi se îndreptă spre uşă. Avea să dureze câteva secunde ca să reseteze tazerul… asta dacă nu cumva mascatul n-avea şi o a treia armă. Când ajunse la casa scării, se aştepta să fie lovită de fulgerul albăstrui din spate. Sau pur şi simplu împuşcată.

Nu se întâmplă nimic. Căzu pe casa scării.

De jos răzbăteau nişte voci, ţipând. Se auzi o împuşcătură, asurzitoare în spaţiul redus. Jos era mai mulţi bărbaţi înarmaţi.

Mişcându-se din instinct, Safia zburdă în sus pe scări. Numai gândul că putea să scape o făcea să fugă în continuare. Se repezi în sus, sărind câte două trepte odată. Nu exista un al treilea nivel al acestei secţiuni a muzeului.

Aceste scări duceau spre acoperiş.

Se învârti odată cu scara la primul palier, apucând balustrada ca să-şi controleze întoarcerea. Deasupra următorului palier apăru o uşă. O ieşire de urgenţă. Încuiată pe dinafară, se va deschide automat pe dinăuntru. Avea să se declanşeze o alarmă sonoră, însă asta era un lucru bun pentru moment. Se rugă ca uşa să nu fie blocată după terminarea programul de vizitare.

În spatele ei răsunară paşi, la intrarea în casa scărilor.

Se repezi spre uşă, cu braţele în faţă, împingând încuietoarea ieşirii de urgenţă. Era înţepenită. Era încuiată.

Se izbi în uşa de oţel cu un icnet. *Nu…*

Painter ridică mâinile în sus, cu pistolul Walther P38 pe podea, la picioarele sale. Fusese cât pe-aici să fie împuşcat în cap. Glonţul îi trecuse pe lângă obraz, suficient de aproape încât să-i simtă vâjâitul. Numai o eschivă şi o rostogolire rapidă îl salvase.

Însă încă o dată, putu să-şi imagineze cum arăta. El îngenuncheat lângă cadavrul lui Ryan Fleming de la uşa de ieşire, cu arma în mână. Un trio format din agenţi de pază apăruseră la locul faptei şi se dezlănţuise tot haosul. Îi trebuise un moment de negociere rapidă pentru a ajunge în această postură – aruncându-şi arma, cu mâinile sus.

— Dr. Al-Maaz a fost atacată, strigă el la paznicul cu arma îndreptată spre el.

Un altul îl percheziţiona, în timp ce al treilea folosea staţia radio.

— Domnul Fleming a fost împuşcat atunci când ea a fost răpită. Eu şi partenera mea am reuşit să-i anihilăm pe atacatori, acolo sus.

Nu sesiză nici un fel de reacţie din partea paznicului înarmat. La fel de bine putea să fie surd. Nu făcu decât să-şi îndrepte pistolul spre el. Fruntea bărbatului era acoperită cu broboane de transpiraţie.

Paznicul care vorbea în staţia radio se întoarse să discute cu colegii săi.

— O să-l ţinem închis până când soseşte poliţia. Sunt pe drum.

Painter se uită scurt spre casa scării. Îl cuprinse îngrijorarea. Împuşcătura trebuie să fi fost auzită la etaj. Le făcuse pe Coral şi pe curator să se ascundă?

— Hei, tu, spuse paznicul cu pistol. Hai, mâinile sus, pe cap. Mişcă, pe-aici.

Paznicul îi făcu semn cu pistolul înspre hol, îndepărtându-l de casa scării. Era singura armă de foc pe care o aveau cei trei, iar purtătorul ei părea puţin obişnuit cu arma. O ţinea prea neglijent şi prea jos. Probabil că era singura armă de aici, una scoasă extrem de rar de la naftalină. Însă recenta explozie îi făcuse pe toţi iritabili şi foarte vigilenţi.

Painter îşi lipi degetele de creştetul capului şi se întoarse în direcţia care i se indicase. Trebuia să restabilească rapid controlul aici. Cu mâinile la vedere, se răsuci, apropiindu-se de paznicul neexperimentat. În timp ce se întorcea, îşi balansă greutatea pe piciorul drept. Ochii paznicului priviră în altă parte preţ de jumătate de secundă. O mulţime de timp. Painter îşi ridică rapid piciorul stâng, lovindu-l pe paznic peste încheietura mâinii.

Arma zbură şi se rostogoli de-a lungul holului.

Aruncându-se la pământ, Painter apucă Walther-ul abandonat pe podea şi-l ridică îndreptându-l spre trioul rămas mască.

— Acum o să facem cum zic eu.

Disperată, Safia se împinse din nou în uşa ieşirii de urgenţă, care dădea spre acoperiş. Refuza să se clintească. Dădu uşor cu pumnul în toc. După care văzu o tastatură de securitate pe peretele de lângă uşă. Una veche. Nu cu scaner de card electronic, ci cu un cod. Panica îi vâjâia în ureche asemenea unui ţânţar.

Fiecărui angajat în parte îi fusese alocat un cod. Puteau să-l schimbe după bunul plac. Codul reprezenta data de naştere a

fiecărui angajat. Ea nu-şi bătuse niciodată capul să-l schimbe pe-al ei.

Scârţâitul unui călcâi o făcu să se întoarcă.

Urmăritorul său urca scările spiralate. Ajunse pe palierul de dedesubt. O zări. Cei doi se uitară unul la celălalt. Acum, omul avea un pistol în mână. Nu un tazer.

Cu spatele la uşă, Safia pipăi tastele apăsând cifrele datei ei de naştere. După anii petrecuţi la muzeu, era obişnuită să tasteze pe nevăzute parola de acces într-un calculator de evidenţă a prezenţei personalului.

Odată introdus codul, se împinse iar în uşa ieşirii de urgenţă. Se auzi un clic, dar nu se clinti. Era încă încuiată.

— E-o fundătură, spuse urmăritorul ei, cu vocea înăbuşită. Coboară de-acolo sau o să mori.

Lipită de uşă, Safia îşi dădu seama de greşeală. Reţeaua de securitate fusese modificată după intrarea în noul mileniu. Acum, un *an* nu mai era definit prin două cifre, ci prin *patru.* Descleştându-şi degetele, tastă rapid cele opt numere: două pentru ziua de naştere, două pentru lună şi patru pentru an.

Urmăritorul său se apropie urcând încă o treaptă, cu pistolul îndreptat spre ea.

Safia se împinse cu spatele. Uşa se deschise larg.

Aerul rece o învălui când ieşi afară şi sări într-o parte. Un glonţ ricoşa în uşa de oţel. De disperare, ea trânti uşa în faţa mascata a urmăritorului ei.

Nu mai aşteptă, nefiind sigură că uşa avea să se încuie la loc şi o luă la fugă, ocolind colţul micii gherete de pe acoperiş ce adăpostea ieşirea de urgenţă. Noaptea era prea luminoasă. Unde era ceaţa londoneză atunci când aveai nevoie de ea? Căută un loc în care să se ascundă.

Diferitele structuri metalice ofereau un adăpost relativ: guri de aerisire acoperite, coşuri şi tuburi care adăposteau cablurile electrice. Însă acestea erau izolate şi ofereau insuficientă protecţie. Marginile acoperişului lui British Museum arătau precum parapetul unui castel care înconjura o curte centrala cu un acoperiş de sticlă.

Auzi undeva în spate o împuşcătură înăbuşită. O uşă fu deschisă şi trântită cu putere. Urmăritorul său trecuse de ultimul obstacol.

Safia fugi spre cel mai apropiat loc unde putea să se ascundă. Un zid scund înconjura curtea centrala, conturând marginile acoperişului de sticlă şi oţel ale Great Court. Încalecă parapetul

şi-şi dădu drumul în jos, ascunzându-se.

Stătea cu picioarele pe cadrul metalic al acoperişului în formă de dom geodezic de aproape un hectar. Acoperişul pornea din poziţia ei într-o întindere vastă de sticlă, întretăiată în panouri triunghiulare individuale. Câteva dintre ele lipseau, afectate de explozia de noaptea trecută, iar găurile rămase erau acoperite cu folii de plastic. Panourile de sticlă rămase străluceau precum nişte oglinzi în lumina stelelor, toate îndreptate spre mijloc, acolo unde cupola strălucitoare de aramă a sălii de lectură, dispusă central, se înălţa din mijlocul curţii interioare, asemenea unei insule într-o mare de sticlă securizată.

Safia rămase ghemuită, dându-şi seama cât de expusă era.

Dacă urmăritorul căuta dincolo de parapet n-avea unde să mai fugă.

Se auziră paşi scârţâind şi scrâşnind pe acoperişul acoperit cu pietriş. Se învârtiră în jur câteva momente, se opriră un răstimp scurt, după care continuară. În cele din urmă aveau să se îndrepte în direcţia ei.

Safia n-avea de ales. Se târî pe acoperiş, mişcându-se ca un crab peste panourile de sticlă, rugându-se ca acestea să-i susţină greutatea. Dacă s-ar prăbuşi de la doisprezece metri pe marmura de jos ar fi la fel de fatal ca şi un glonţ în cap.

Măcar dacă ar fi putut să ajungă la insula formată de cupola de deasupra sălii de lectură, să se ascundă în spatele ei…

Unul dintre ochiurile de sticlă crăpă sub genunchiul ei ca gheaţa casantă. Probabil că fusese afectat de explozie. Se rostogoli pe-o parte în momentul în care panoul alunecă de sub ea, trosnind şi prăbuşindu-se prin cadrul de oţel. După asta, se auzi o bufnitură puternică, din locul în care panoul se făcu ţăndări pe marmură.

Safia reuşi să se târască până la jumătatea acoperişului imens, arătând ca un fluture prins într-o pânză făcută din oglinzi. Iar păianjenul avea să vină în mod sigur, atras de zgomotul de sticlă spartă.

Trebuia să se ascundă, avea nevoie de o gaură în care să se furişeze.

Safia se uita la dreapta. Exista o singură gaură.

Se rostogoli înapoi spre cadrul de oţel gol şi, fără să se gândească la altceva decât că trebuia să *se ascundă,* îşi strecură picioarele prin cadrul rămas descoperit, după care se târî sprijinindu-se pe burtă. Apucând cu degetele marginea de oţel, îşi dădu drumul, atârnând acum în mâini la doisprezece metri

înălţime.

Se învârti în loc, uitându-se iar spre ascunzătoarea ei iniţială de lângă parapet. Prin sticlă, lumina stelelor era clară şi strălucitoare. Privi cum faţa mascată se uită peste zidul nu foarte înalt, cercetând acoperişul în formă de dom geodezic.

Safia îşi ţinu răsuflarea. Văzut din exterior, acoperişul strălucea ca o oglindă în lumina argintie a stelelor. Ea ar fi trebuit să fie invizibilă. Însă muşchii braţelor începuseră să o doară, iar oţelul ascuţit îi intra în carnea degetelor. Şi încă mai avea nevoie de ceva forţă ca să poată să-şi tragă corpul înapoi.

Se uită în jos scrutând întunericul curţii interioare. Ce greşeală. Era atât de sus.

Singura lumină provenea de la câteva lămpi roşii de siguranţă de pe pereţi. Cu toate astea, localiza panoul de sticlă făcut ţăndări, de sub picioarele ei. Acelaşi lucru avea să se întâmple şi cu oasele ei dacă avea să cadă. Degetele sale apucară cadrul metalic, inima îi bătu şi mai tare.

Îşi întoarse privirea de la hăul de sub ea, uitându-se înapoi, exact la ţanc ca să vadă cum urmăritorul său escalada parapetul. Ce făcea acolo? De îndată ce trecu de zid, acesta începu să meargă pe acoperiş, plasându-şi greutatea în principal pe structura din cadrul de oţel. Se îndrepta direct spre ea. Cum de ştiuse?

După care îi pică fisa. Văzuse găurile din acoperiş acoperite cu folie de plastic. Erau asemenea unor dinţi lipsă care ies la iveală când zâmbeşti larg. O singură gaură era neacoperită. Urmăritorul ei trebuie să fi presupus că prada sa căzuse prin ea şi venea să se asigure că aşa era. Se mişca rapid, spre deosebire de ea, care de-abia se târâse. Cu pistolul în mână, se apropia de locul în care se ascunsese.

Ce putea să facă? Nu mai avea unde să fugă. Luă în consideraţie şi varianta în care să-şi dea pur şi simplu drumul în gol. Cel puţin, ar avea control asupra morţii ei. Ochii i se umplură de lacrimi. Degetele o dureau. Tot ce trebuia să facă era să-şi dea drumul. Însă degetele ei refuzară să se descleşteze. Panica o ţinea acolo, agăţată, în timp ce bărbatul traversa ultimul panou de sticlă.

Localizând-o în cele din urmă, acesta se dădu un pas înapoi, după care o fixă cu privirea, începu să râdă, încet şi înfricoşător, în acest moment, Safia îşi dădu seama de greşeala ei. Îşi îndreptă pistolul spre fruntea Safiei.

— Spune-mi combinaţia…

Răsună pocnetul unui pistol. Sticla se făcu praf.

Safia ţipă, o mână slăbindu-şi strânsoarea şi alunecând, rămânând atârnată numai în cealaltă. Umărul şi degetele mâinii respective parcă i se smulseră din locaş. Abia atunci îl văzu pe trăgătorul de jos de pe podea. O figură cunoscută. Americanul.

Stătea cu picioarele bine înfipte în podea de marmură, ţintind în sus, spre ea.

Îşi întoarse faţa în sus.

Panoul de sticlă pe care stătuse atacatorul său crăpase şi se fărâmiţase într-o mie de bucăţi, ţinute laolaltă numai de folia de siguranţă. Hoţul se clătină lăsându-se pe spate, încercând să-şi recapete echilibrul şi pierzându-şi pistolul. Arma zbură în sus, după care ateriză pe panoul de sticlă spart şi de acolo căzu pe pardoseala de dedesubt.

Hoţul o luă la fugă înapoi pe acoperiş, ca să scape, îndreptându-se înapoi spre zidul de pe margine.

Dedesubt, americanul trase iar şi iar, făcând praf panourile de sticlă, urmărindu-şi ţinta de jos. Însă hoţul era mereu cu un pas înainte. Într-un final, ajungând la parapet, silueta dispăru dincolo de el. Şi dusă fu.

Americanul înjură zgomotos. Se întoarse în grabă înapoi în locul în care Safia atârna într-o mână, asemenea unui liliac pe-un căprior de lemn. Deosebirea era că n-avea nici un fel de aripi.

Safia se zbătu să apuce suportul de sus cu mâna cealaltă. Fu nevoită să-şi ia puţin avânt, însă la final degetele sale apucară strâns oţelul.

— Poţi să te ţii? întrebă el de jos, îngrijorat.

— S-ar părea că nu prea am de ales, strigă ea în jos, repede şi cu hotărâre. Acum ce să fac?

— Dacă-ţi balansezi picioarele, sugeră el, s-ar putea să poţi să le încolăceşti peste următorul cadru metalic.

Ea înţelese la ce se referea. Ţintise în panoul de alături, care, odată spart, lăsase o bară de sprijin între ele. Trase adânc aer în piept, după care, cu un uşor icnet de efort, îşi balansă picioarele, îşi îndoi genunchii şi şi-i trecu peste bară.

Imediat, durerea din mâini slăbi. Trebui să se abţină să nu plângă de uşurare.

— Cei de la pază sunt pe drum.

Safia îşi întinse gâtul în jos, înspre american. Vorbi ca să nu izbucnească în plâns.

— Partenera ta... e...?

— E bine. A fost zgâlţâită puţin, iar bluza aia frumoasă s-a

făcut praf, însă o să vină încoace pe picioarele ei.

Închise ochii, uşurată. „Slavă Domnului…” N-ar fi putut să mai facă faţă unei alte morţi. Nu după Ryan. Mai trase câteva guri de aer în piept.

— Eşti în regulă? întrebă americanul, uitându-se în sus la ea.

— Da. Dar, dr. Crowe…

— Spune-mi Painter… cred că am trecut deja peste formalităţi.

— Se pare că-ţi datorez viaţa pentru a doua oară în noaptea asta.

— Asta ţi se întâmplă dacă stai în preajma mea.

Deşi nu-l vedea, îşi putea imagina zâmbetul său amuzant.

— Nu mi se pare deloc nostim.

— O să fie mai încolo.

Se aplecă şi recupera arma hoţului de pe podea.

Asta o făcu pe Safia să-şi aducă aminte.

— Persoana asupra căreia ai tras. Era *femeie.*

El continua să studieze arma.

— Ştiu…

Painter studie pistolul pe care-l ţinea în mână. Era un Sig Sauer, calibru .45, cu un mâner îmbrăcat în cauciuc. „Nu putea să fie…” îşi ţinu respiraţia în timp ce întoarse pistolul pe o parte. Pârghia de eliberare a încărcătorului era pe partea dreaptă. O armă făcută la comandă pentru un trăgător stângaci atât de rar întâlnit.

Ştia arma asta. Ştia şi cine era trăgătorul.

Se uită în sus la panourile de sticlă spartă.

Cassandra.

PARTEA A DOUA
NISIP ŞI APĂ

6
ÎNTOARCEREA ACASĂ

2 DECEMBRIE, 6.42 A.M.
AEROPORTUL INTERNAŢIONAL HEATHROW

Kara îl întâlni la baza treptelor ce duceau spre uşa Learjetului. Stătea în picioare, blocând calea de acces şi ţinând degetul arătător îndreptat ameninţător spre omul care îi provocase atâta furie.

— Vreau să-ţi fie clar, dr. Crowe, spuse ea cu voce piţigăiată că nu ai nici o autoritate odată ce te-ai urcat la bordul acestui avion. Poate că ai dat din coate ca să participi la expediţia asta, însă în mod sigur nu o faci la invitaţia mea.

— Am înţeles asta din primirea călduroasă pe care mi-a făcut-o grupul dumneavoastră de avocaţi, răspunse americanul, săltându-şi mai sus geanta de umăr. Cine ar fi bănuit că atât de mulţi indivizi la patru ace ar putea să pună în scenă o luptă atât de îndârjită?

— N-a prea folosit la nimic. Dumneata eşti încă aici.

El îi oferi drept răspuns un zâmbet strâmb, după care ridică din umeri.

Ca şi mai înainte, nu dăduse nici o explicaţie cu privire la motivul pentru care guvernul SUA dorea ca el şi partenera sa să însoţească expediţia din Oman. Însă apăruseră nişte piedici de netrecut: de ordin financiar, legal, chiar şi diplomatic. În plus, toate astea erau complicate de circul mediatic creat în jurul tentativei de furt.

Kara considerase întotdeauna că influenţa ei era semnificativă – însă aceasta pălise pe lângă presiunile exercitate de Washington. Statele Unite aveau interese însemnate în Oman. Îşi petrecuse trei săptămâni încercând să găsească o modalitate de

a surmonta piedicile lor, însă călătoria fusese amânată până când cooperase.

Cu toate astea, nu însemna că nu i se făcuseră nişte concesii.

— De aici până la final, spuse ea cu fermitate, o să fiţi sub conducerea noastră.

— Am înţeles.

Răspunsul o irită pe Kara şi mai mult. Fără să aibă de ales, se dădu la o parte.

El ramase nemişcat pe pistă.

— Nu trebuie să fie aşa. Noi nu suntem aici pentru scopuri diferite, Lady Kensington. Căutăm acelaşi lucru.

Ea se încruntă.

— Şi care ar fi acesta?

— Răspunsuri… răspunsuri la mistere.

El se uita fix la ea cu ochii aceia albaştri pătrunzători şi totuşi fără umbra de răceală. Pentru prima oară, ea observă cât de frumos era. Nu frumos ca un model, ci mai mult de o masculinitate debordantă, pe care şi-o expunea cu nonşalanţă, îşi purta părul lung, lăsat neglijent pe umeri şi o barbă de o zi începută la şase dimineaţa. Probabil loţiunea după bărbierit îi mirosea discret a mosc. Sau nu era decât mirosul lui?

Kara îşi păstră faţa imobilă şi vocea scăzută.

— Şi la ce *mister* căutaţi răspunsul, dr. Crowe?

El nici măcar nu clipi.

— Aş putea să vă întreb acelaşi lucru, Lady Kensington. Ce mister încercaţi să dezlegaţi? Sunt sigur că-i ceva mai mult decât interesul ştiinţific faţă de mormintele antice.

Kara se încruntă şi mai tare şi-l fulgeră cu privirea. Preşedinţii diferitelor corporaţii multinaţionale erau reduşi la tăcere de o asemenea privire scrutătoare. Painter Crowe rămase imperturbabil.

În cele din urmă păşi în faţă şi se urcă pe scara avionului Lear – nu înainte de a face un ultim comentariu criptic.

— Se pare că amândoi avem secrete pe care vrem să le păstrăm… cel puţin pentru moment.

Ea îl privi în timp ce urca pe scară.

Painter Crowe fu urmat de însoţitoarea sa: Coral Novak. Era înaltă, cu muşchi bine conturaţi, purtând un costum lejer de culoare gri. Şi ea avea o geantă de umăr identică pentru lucrurile personale. Geamantanele şi cutiile cu echipamentul oamenilor de ştiinţă fuseseră deja încărcate. Femeia măsură din priviri lungimea avionului, cu un aer preocupat.

Privirea încruntată a Karei îi însoţi în timp ce dispăreau la bordul aeronavei. Deşi susţinuseră că nu sunt decât nişte fizicieni aflaţi sub contract cu guvernul SUA, recunoscuse amprenta educaţiei militare: forma fizică de invidiat, ochii hotărâţi, croiala costumelor. Se mişcau, la unison, ca din întâmplare, unul într-o poziţie, celălalt asigurându-i spatele. Probabil că nici măcar nu conştientizau asta.

Şi, în plus, mai era de luat în consideraţie şi incidentul de la muzeu. Kara primise raportul detailat: uciderea lui Ryan Fleming, tentativa de furt a inimii de fier. Dacă n-ar fi fost intervenţia celor doi, totul ar fi fost pierdut. În ciuda faptului că Painter Crowe în mod clar avea ceva de ascuns, Kara îi era datoare – şi chiar pentru mai mult decât păstrarea în siguranţă a artefactului. Se uită de-a lungul pistei şi văzu cum uşa terminalului se deschise larg.

Safia se grăbi spre Lear, trăgând o geantă pe rotile după ea. Dacă totuşi cei doi americani n-ar fi fost prezenţi la muzeu, Safia n-ar fi supravieţuit în mod sigur.

Cu toate astea, prietena ei nu scăpase neafectată după noaptea aceea. Teroarea, vărsarea de sânge, moartea rupseseră ceva în Safia. Nu se mai împotrivise să participe la expediţie. Nu voia să spună ce o făcuse să se răzgândească. Singura ei explicaţie fusese un răspuns lapidar: „Nu mai contează”.

Safia se îndrepta spre avion.

— Am ajuns ultima?

— Toată lumea e la bord.

Kara întinse mâna să-i ia bagajul.

Safia înhaţă mânerul bagajului şi-l ridică ea însăşi.

— Gata, l-am luat.

Kara nu se împotrivi. Ştia ce se afla în bagaj. Inima de fier, cuibărită într-un fel de cochilie din cauciuc. Safia refuzase să lase pe cineva să se apropie de ea – nu ca s-o protejeze, ci ca şi cum ar fi fost o povară pe care trebuia să o care ea însăşi. Datoria de sânge era numai a ei. Descoperirea ei, responsabilitatea ei.

Sentimentul de vinovăţie o urmărea şi o învăluia pe Safia asemenea unui giulgiu de durere. Ryan Fleming fusese prietenul ei. Fusese omorât în faţa ochilor ei. Şi totul pentru o bucată de fier pe care Safia o scosese la suprafaţă.

Kara oftă şi urcă scările după Safia.

Parcă erau din nou la Tel Aviv.

Nimeni nu putuse s-o consoleze pe Safia după aceea… iar acum nu era nici o diferenţă.

Kara se opri la capătul scării şi-şi mai aruncă încă o dată privirea spre înălţimile ceţoase ale Londrei, aflate undeva la distanţă, cu soarele ajuns deasupra Tamisei. Căută în inima ei să vadă dacă simte vreun regret. Însă nu găsi decât nisip. Acesta nu era căminul ei adevărat. Nu fusese niciodată.

Se întoarse cu spatele la Londra şi se sui în avion.

Un bărbat în uniformă se aplecă în afară peste uşa cabinei pilotului şi spuse:

— Doamnă, avem aprobare din partea turnului de control. Suntem gata când doriţi.

Ea dădu din cap aprobator.

— Foarte bine, Benjamin.

Intră în cabina pasagerilor şi uşa se închise în urma ei. Avionul Lear fusese modificat astfel încât să se potrivească perfect nevoilor sale. Interiorul cabinei era acoperit în piele şi lambriuri din lemn de nuc noduros, alcătuind patru separeuri. Florile proaspete umpleau vazele de cristal Waterford, aşezate pe mesele lipite de perete. Un bar lung din lemn de mahon, unul vechi adus din Liverpool, era burduşit, undeva în capătul din spate al cabinei. Dincolo de bar, un set de uşi pliabile marcau intrarea în biroul şi dormitorul personal al Karei.

Îşi permise un zâmbet plin de satisfacţie când îl văzu pe Painter Crowe cum ridică din sprâncene de uimire pe măsură ce trecea în revistă spaţiul din jur. În mod clar nu era obişnuit cu un asemenea lux la salariul lui de fizician, chiar unul suplimentat de munca în folosul guvernului. Stewardul avionului îi oferi un pahar de băutură. Apă minerală cu gheaţă, după câte se părea. Paharul lui scoase un clinchet atunci când el se întoarse.

— Ce… nu sunt şi alune trase-n ciocolată? mormăi el când trecu pe lângă ea. Am crezut că zburăm la clasa întâi.

Zâmbetul ei păli când el se aşeză lângă dr. Novak.

„Ticălos obraznic…”

Toată lumea începu să-şi caute locurile în momentul în care pilotul anunţă plecarea. Safia se aşeză de una singură.

Doctorandul ei, Clay Bishop, îşi pusese deja centura de siguranţă de partea cealaltă a cabinei, stând cu faţa lipită de un hublou. Avea căşti ataşate la un iPod pe care-l ţinea în poală şi era complet detaşat de ce se petrecea în jur.

Totul fiind gata de decolare, Kara se îndreptă spre bar. Băutura ei obişnuită o aştepta: un pahar rece ca gheaţa de Chardonnay. Vinul venea de la St. Sebastian, o podgorie franţuzească. Kara avusese voie să guste prima ei gură de vin la

aniversarea zilei sale de naştere, când împlinise şaisprezece ani, în dimineaţa vânătorii. De atunci, bea câte un pahar în fiecare dimineaţă, în onoarea tatălui ei. Învârti paharul de vin şi inhală buchetul răcoros, ce sugera un amestec de piersică şi stejar. Chiar şi după atâţia ani, mirosul o transpunea imediat în dimineaţa aceea, care promitea atât de mult. Putea să audă râsul tatălui său, mugetul cămilelor din depărtare, adierea vântului odată cu răsăritul soarelui.

„Atât de aproape acum… după atât de mult timp…”

Bău încet, degustând vinul sec, plimbându-l prin gură, fără să-l înghită imediat. Capul îi vâjâia de la cele două pastile pe care le luase după ce se trezise cu două ore în urmă. Îşi simţea tremurul uşor al degetelor care ridicau paharul. Nu ar trebui să amestece alcoolul cu medicamentele prescrise, însă nu era decât un pahar de Chardonnay. Şi îi datora asta tatălui ei.

Lăsă paharul în jos şi descoperi că Safia o studia. Faţa ei era impenetrabilă, însă ochii îi licăreau preocupaţi. Kara îi întâlni privirea, însă nu se eschivă, uitându-i-se drept în ochi. Safia renunţă în cele din urmă şi-şi întoarse privirea, uitându-se pe geam afară.

Nici una din ele n-avea cuvinte pentru a o alina pe cealaltă. Nu mai aveau deloc cuvinte…

Deşertul le luase o parte din vieţi, o parte din inimi. Şi numai acolo, printre nisipuri, mai puteau fi recuperate.

11.42 A.M.
MUSCAT, OMAN

Omaha trânti uşa de la intrarea în Ministerul Patrimoniului Naţional.

Uşa batantă aproape că-l lovi în faţă pe fratele lui, Danny, care venea după el.

— Omaha, calmează-te.

— Birocraţi nenorociţi… îşi continuă tirada afară, în stradă. Ai nevoie de un amărât de permis ca să-ţi târâi fundul pe-aici.

— Ai obţinut ce-ai vrut, spuse Danny pe un ton conciliant.

— A durat toată dimineaţa. Şi singurul motiv pentru care am obţinut într-un final permisul de transport al benzinei pentru Roverari – ca să cari un rahat de benzină – a fost numai că Adolf bin Găoază voia să-şi mănânce nenorocitul ăla de prânz.

— Calmează-te. Danny îl apucă de cot şi-l trase după el până la marginea trotuarului.

Mai multe capete se întoarseră spre ei.

— Iar Safia… avionul Karei aterizează în… Omaha îşi verifică scurt ceasul de la mână. În numai o oră.

Danny făcu semn cu mâna unui taxi. Un Mercedes alb trase pe dreapta dintr-o staţie de taxiuri din apropiere, oprind chiar lângă trotuar. Danny deschise portiera şi-l împinse pe Omaha înăuntru. Din fericire, avea aer condiţionat. Era amiază în Muscat şi temperatura era de peste treizeci şi opt de grade Celsius.

Aerul rece din interior îl făcu să se mai calmeze. Se aplecă în faţă şi bătu uşor în panoul de plexiglas dintre bancheta din spate şi şofer.

— La aeroportul Seeb.

Şoferul dădu din cap în semn că a înţeles şi intră în trafic fără să semnalizeze, pur şi simplu croindu-şi drum în aglomeraţia de la orele prânzului.

Omaha să lăsă pe spate pe banchetă, lângă fratele său.

— Nu te-am văzut niciodată atât de nervos, spuse Danny.

— Ce spui acolo? Nervos? Sunt foc şi pară.

Danny se uita afară pe geam.

— Ai dreptate… ca şi cum faptul că o să te întâlneşti cu fosta ta logodnică, faţă în faţă, nu te-a făcut ţâfnos încă de dimineaţă.

— Safia n-are nimic de-a face cu asta.

— Da-da.

— N-am nici un motiv să fiu nervos.

— Poţi să repeţi asta cât vrei, Omaha.

— Mai taci din gură.

— Tu să taci din gură.

Omaha clătină din cap. Amândoi dormiseră prea puţin încă de când sosiseră aici, în urmă cu două săptămâni. Existau o mie şi unu de detalii care trebuiau puse la punct atunci când organizezi o expediţie într-un timp atât de scurt: obţinerea permiselor şi rezolvarea hârţogăriei, angajarea paznicilor, a mâinii de lucru şi a camioanelor; obţinerea aprobării de acces în spaţiul aerian din partea Bazei Aeriene Thumrait; cumpărarea apei potabile, benzinei, armelor, sării, toaletelor ecologice; organizarea personalului. Şi toate astea căzuseră pe umerii fraţilor Dunn.

Neplăcerile cu care se confruntaseră la Londra întârziaseră sosirea Karei. Dacă ea ar fi ajuns aici după cum fusese planificat, pregătirile pentru expediţie ar fi mers mult mai bine. Lady Kensington era adorată şi onorată în Oman, ca o Maică Tereza a

filantropiei. Pretutindeni în ţară, muzeele, spitalele, şcolile şi orfelinatele, toate aveau pe faţade plăci cu numele ei pe ele. Corporaţia ei ajutase la câştigarea multor contracte lucrative – în domeniul petrolului, minereurilor şi apei potabile – pentru ţara şi poporul ei.

Însă după incidentul de la muzeu, Kara le ceruse celor doi fraţi să păstreze tăcerea, să fie discreţi şi să pomenească numele ei numai în caz de nevoie.

Aşa că Omaha avusese multă bătaie de cap.

Taxiul traversă zona administrativă din Muscat şi se îndreptă spre străzile înguste care separau zidurile de piatră din oraşul vechi. Merseră în urma unui camion încărcat chiar azi, ce lăsa în urmă o dâră de ace uscate.

Brazi de Crăciun. În Oman. Astfel se manifesta deschiderea ţării spre Occident, o ţară musulmană care sărbătorea naşterea lui Hristos. Atitudinea Omanului putea fi pusă pe seama monarhului aflat în fruntea statului, sultanul Qaboos bin Said. Şcolit în Anglia, sultanul îşi deschisese ţara lumii întregi, asigurase numeroase drepturi civile poporului său şi modernizase infrastructura ţării.

Şoferul de taxi pornise radioul. Acordurile de Bach pluteau parcă prin cele două boxe ale maşinii. Favoritul sultanului. Prin decret regal, la amiază putea fi ascultată numai muzică clasică. Omaha se uită la ceasul de la mână. Era exact miezul zilei.

Se uită afară pe fereastră. Probabil că era bine să fi rege.

Danny rupse tăcerea:

— Cred c-am fost urmăriţi.

Omaha se uită la fratele său să vadă dacă glumeşte.

Danny îşi întinsese gâtul şi se uita peste umăr.

— BMW-ul gri, la patru maşini în spate.

— Eşti sigur?

— E un BMW, spuse Danny cu şi mai multă fermitate.

Fratele său – înnebunit să fie la curent cu toate noutăţile, fascinat de toate lucrurile produse de germani – cunoştea bine maşinile.

— Am văzut aceeaşi maşină parcata mai jos pe strada, lângă hotelul nostru, după care la intrarea în parcarea de la Muzeul de Istoria Naturii.

Omaha se uită cu coada ochiului.

— Ar putea să fie o coincidenţă… aceeaşi marcă, maşini diferite.

— Cinci sute patruzeci. Jenţi cromate făcute la comanda.

Geamuri fumurii. Chiar şi…

Omaha îl întrerupse:

— Gata cu prezentarea. Te cred.

Dar dacă erau într-adevăr urmăriţi, mai rămânea o singură întrebare.

De ce?

Îşi aduse aminte de vărsarea de sânge şi de violenţele de la British Museum. Până şi ziarele de aici relataseră despre asta. Kara îl avertizase să fie pe cât posibil prevăzător, să nu iasă în evidenţă cu nimic. Se apleca în faţă.

— La prima, ia-o la dreapta, spuse el în arabă, sperând că astfel fie o să-i piardă pe cei aflaţi pe urmele lor, fie avea sa le confirme prezenţa.

Şoferul îl ignoră şi continuă să meargă tot înainte.

Omaha simţi brusc un acces de panică. Încerca portiera. Era încuiată. Trecuseră de breteaua ce ducea spre aeroport.

Bach continua să se audă în difuzoare.

Împinse iar de mânerul portierei.

„La dracu'."

12.04 P.M. ÎN ZBOR DEASUPRA MĂRII MEDITERANE

Safia se uita fix la cartea pe care o avea în poală, oarba la cuvintele de pe foaie. Nu mai întorsese nici o pagina în ultima jumătate oră. Tensiunea îi întindea nervii la maximum. Muşchii umerilor îi amorţiseră, iar o durere surdă de cap o făcea să o doară şi dinţii.

Se uită afară la cerul albastru luminat de soare. Nici pic de nori. O prelata imensă, fără pată, întinsă pe cer. Era ca şi cum părăsea o viaţă şi se îndrepta spre alta.

Şi în multe feluri chiar asta făcea.

Abandona Londra, apartamentul ei şi zidurile de piatră ale British Museum, tot ceea ce crezuse cândva că-i putea oferi siguranţă în ultimii zece ani. Însă această siguranţa se dovedise a fi o iluzie, atât de fragilă, încât se făcuse praf într-o singură noapte.

Încă o dată, sângele îi păta mâinile. Din cauza muncii *ei.*

Ryan…

Safia nu putea să-şi şteargă din minte imaginea şi licărul de surpriză din momentul în care glonţul îl trimisese pe lumea cealaltă. Chiar şi după câteva săptămâni, încă mai simţea nevoia să se spele pe faţă în mod repetat, câteodată chiar şi în mijlocul nopţii. Săpun aspru şi apă rece. Nimic nu reuşea să înlăture amintirea sângelui.

Şi chiar dacă Safia recunoscuse natura iluzorie a siguranţei conferite de Londra, oraşul devenise căminul ei. Avea prieteni, colegi, o librărie favorită, un cinematograf la care rulau filme vechi, o cafenea unde serveau un cappuccino de caramel perfect. Viaţa ei fusese definită de străzile şi garniturile de metrou ale Londrei.

Şi mai apoi mai era şi Billie. Safia fusese obligata să-şi lase motanul în grija Juliei, o botanistă pakistaneza care închiriase apartamentul de dedesubt. Înainte să plece, Safia îi şoptise la urechi motanului diferite promisiuni, promisiuni pe care spera să le respecte.

Cu toate astea, Safia era îngrijorată până în măduva oaselor. O parte din îngrijorarea ei era inexplicabilă, fiind doar un sentiment copleşitor de damnare. Însă în bună măsură nu era. Se uită de jur împrejur prin cabină. Dacă aveau să sfârşească precum Ryan, zăcând la morga oraşului, după care să fie îngropaţi într-un cimitir rece în timp ce cădea prima zăpadă?

Pur şi simplu nu putea să facă faţă unei asemenea perspective. Până şi simpla viziune îi îngheţa măruntaiele. Începu să respire cu greutate numai la gândul ăsta. Mâinile îi tremurau. Safia se luptă cu valul de panică, simţindu-i rostogolirea bine cunoscută. Se concentra asupra respiraţiei, pe ceea ce se afla în exterior, departe de propria teamă.

De-a curmezişul cabinei, zumzăitul motoarelor îi făcuse pe toţi ceilalţi să-şi lase scaunele pe spate, să prindă cât de puţin somn mai puteau în drumul spre sud. Până şi Kara se retrăsese în spaţiul ei privat – însă nu ca să tragă un pui de somn. Şoaptele ei înăbuşite ajungeau până la ea prin uşă. Kara se ocupa de ultimele detaliile dinainte de sosire. Oare ea dormea vreodată?

Un zgomot îi atrase din nou atenţia Safiei la ce se întâmpla în cabină. Painter Crowe stătea în picioare lângă scaunul ei, apărând ca într-un număr de magie. Avea într-o mână un pahar înalt de apă cu gheaţă, iar cu cealaltă mână îi întinsese un păhăruţ de cristal plin cu un lichid cafeniu-roşcat. Bourbon după miros.

— Bea ăsta.

— Eu nu…
— Bea-l şi gata. Nu-l sorbi. Dă-l pe gât.
Ridică mâna acceptând paharul, mult mai speriată de faptul că ar putea să-l verse decât din dorinţa de a accepta băutura. Nu mai vorbiseră din noaptea aceea sângeroasă, cu excepţia un scurt „mulţumesc” după ce fusese salvată.
Se aşeză în scaunul liber de lângă ea şi îi făcu semn spre băutură.
— Haide.
Cum nu avea chef de ceartă, ridică paharul şi-l dădu peste cap. Băutura o arse pe gât, îi umplu nările cu tăria sa, după care îi aprinse stomacul în flăcări. Îi înapoie paharul.
El îi întinse apoi paharul cu apă.
— Apă minerală cu lămâie. Bea-l încet.
Se conformă, ţinând paharul cu ambele mâini.
— E mai bine?
Ea dădu din cap.
— Sunt bine.
Se uită la ea, aplecat pe jumătate pe-un umăr ca să o vadă mai bine. Ea îşi menţinu privirea într-o parte, concentrându-se asupra lungimii picioarelor lui întinse. El îşi încrucişa gleznele, expunându-şi şosetele. Erau negre cu romburi.
— Nu-i vina ta, spuse el.
Ea înţepeni. Era sentimentul ei de vinovăţie atât de vizibil? Se simţi năpădită de jenă.
— Nu e, repetă el.
Din tonul vocii lui lipsea asigurarea verbală a tuturor celor care încercaseră s-o liniştească frumos cu platitudinile lor: colegii, prietenii, până şi psihologul poliţiei. În schimb, vocea lui Painter era pur şi simplu naturală.
— Ryan Fleming. A fost la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Nimic mai mult.
Ochii ei se mişcară brusc spre el, după care priviră din nou într-o parte. Simţea căldura lui, asemenea bourbonului, cald ca whisky-ul şi atât de masculin. Găsi puterea să vorbească, să-l contrazică:
— Ryan n-ar fi fost acolo… dacă… dacă eu n-aş fi lucrat atât de târziu.
— Pe dracu’.
Reacţia lui dură o făcu să tresară.
Painter continuă:
— Domnul Fleming se afla la muzeu pentru *noi.* Pentru mine şi

pentru Coral. Prezenţa lui în noaptea aceea n-avea nimic de-a face cu tine sau cu descoperirea artefactului de către tine. Dai vina pe noi?

O mică parte din ea aşa făcea. Cu toate astea, Safia clătină din cap, ştiind pe cine să învinovăţească în cele din urmă.

— Hoţii veniseră după inimă, descoperirea făcută de mine.

— Şi sunt sigur că n-a fost prima tentativă de furt din muzeu. Se pare că reeditează o spargere de la miezul nopţii ce viza un bust etrusc de acum două luni. Hoţii şi-au croit calea tăind acoperişul.

Safia îşi ţinu capul plecat.

— Ryan era şeful pazei, îşi făcea meseria. Ştia la ce riscuri se expune.

Deşi nu era convinsă în întregime, nodul strâns din gâtul Safiei mai slăbi un pic. Sau poate că nu era decât alcoolul.

Mâinile lui i le atinseră pe ale ei.

Ea tresări, însă americanul nu-şi retrase mâinile. Îi cuprinse palmele între palmele lui, atingerea lui fiind caldă după paharul rece de apă.

— Poate că Lady Kensington nu priveşte cu ochi buni prezenţa noastră în expediţia asta, însă nu vreau decât să ştii că nu eşti singură. Am intrat în asta împreună.

Safia dădu încet din cap, după care îşi trase mâinile dintre ale bărbatului, nesimţindu-se în largul ei din cauza intimităţii, a atenţiei pe care i-o acorda un bărbat pe care abia dacă îl cunoştea. Totuşi, îşi cuprinse o mână cu cealaltă, păstrându-i căldura.

El se lăsă pe spate, probabil simţind starea ei de disconfort. Ochii lui scânteiară uşor amuzaţi.

— Ţine-te tare… ştiu din experienţă că eşti al naibii de bună la asta.

Safia se imagină atârnând de acoperişul muzeului. Cum trebuie să fi arătat! Şi, pe neaşteptate, un zâmbet îi înflori pe buze, primul după noaptea aceea oribilă.

Painter o studie, pârând să spună: „Iată că se poate”. Se ridică în picioare.

— Ar trebui să încerc să dorm puţin… şi aşa ar trebui să faci şi tu.

Gândindu-se că un asemenea lucru ar putea fi acum posibil, îl privi cum păşeşte calm pe mocheta cabinei, întorcându-se la locul lui. Ridică un deget şi-şi atinse obrazul pe măsură ce zâmbetul îi dispărea. Căldura bombonului încă-i mai persista în

corp, ajutând-o să-şi găsească echilibrul. Cum reuşise ceva atât de simplu să-i aducă atât de multă alinare?

Însă Safia simţi că de fapt asta nu se datora atât alcoolului, cât amabilităţii şi bunăvoinţei bărbatului.

Uitase cum este. Trecuse atât de mult timp. Nu mai simţise asta de când… de când…

12.13 P.M.

Omaha se lăsă pe spate de pe banchetă şi izbi din nou cu picioarele în panoul care-i separa de şoferul taxiului. Călcâiele sale loviră fără nici un efect. Era ca oţelul forjat. Sticlă antiglonţ. Dădu frustrat un cot în geamul lateral.

Prins în capcană. Răpit.

— Încă ne mai urmăresc, spuse Danny, arătându-i cu capul în spate, acolo unde BMW-ul era pe urmele lor, la vreo cincizeci de metri distanţă.

Se puteau vedea şi nişte siluete întunecate care stăteau pe scaunele din faţă şi din spate ale maşinii.

Taxiul trecu printr-o zonă rezidenţială, plină de case cu structura albă. Reflexia soarelui era orbitoare. Cealaltă maşină menţinea ritmul în spatele lor.

Omaha se uită din nou în faţă.

— *Leyh?* izbucni el în arabă. De ce?

Şoferul continuă să-i ignore, stoic şi tăcut, croindu-şi calea prin străzile înguste cu o îndemânare de invidiat.

— Trebuie să ieşim de-aici, spuse Omaha. Să ne încercăm norocul pe stradă.

Danny îşi concentrase atenţia asupra uşii de lângă el, uitându-se la panoul lateral care lambrisa portiera.

— *Ton coup-ongles,* Omaha?

Fratele său vorbea în franceză – încercând în mod clar să-l împiedice pe şofer să tragă cu urechea. Danny întinse mâna, pe jos, ca să nu fie văzut direct de şofer.

Omaha se căută într-unul din buzunare. Ce credea Danny că poate să facă cu această *coupe-ongles?* Cu unghiera? Îl întrebă în franceză:

— Ai de gând să scapi de-aici tăind ceva cu aia?

Danny nu se uită înapoi, ci doar dădu din cap înspre şofer.

— Nemernicul ăla de-acolo ne-a blocat aici folosind sistemul

de protecţie al maşinii pentru copii. Asta-i împiedică pe copii să deschidă uşile din spate.

— Şi?

— Aşa că o să folosim acelaşi sistem ca să ieşim de-aici.

Omaha scoase unghiera din buzunar. Atârna la legătura de chei. I-o dădu lui Danny, care o palmă.

— Ce-ai de…

Danny îi întrerupse cu un „şşşt” rapid, deschise unghiera şi scoase micuţa pilă de unghii.

— Revistele de specialitate au scris despre cât de sensibile sunt sistemele de siguranţă de la Mercedes. Ar trebui să fiu atent chiar şi când o să desfac panoul de acces.

„Panoul de acces?”

Înainte să poată întreba cu voce tare, Danny se întoarse spre el.

— Cât de curând vrei să ieşim de-aici?

„Chiar acum ar fi bine“ se gândi Omaha. Tocmai atunci, în faţă, apăru un *souk*[5] în aer liber. El se lăsă în jos.

— Uite acolo ar fi perfect. Am putea să ne pierdem urma prin dughenele de-acolo. Să scăpăm uşor de cei din BMW-ul din spate.

Danny dădu din cap aprobator.

— Fi gata.

Se lăsă pe spate, îndreptându-şi poziţia corpului. Pila de unghii intră sub cele trei litere imprimate pe la baza geamului pasagerului: SRS. Safety Restraint System[6].

— Airbaguri? întrebă Omaha, de data asta uitând să vorbească în franceză.

— Airbaguri laterale, fu de acord Danny.

Atunci când se deschide un airbag, ca măsură de siguranţa, toate încuietorile se decuplează pentru a permite echipelor de salvare accesul din exterior.

— Deci tu ai de gând să…

— Suntem aproape la *souk,* şuieră Danny.

Şoferul încetini Mercedesul când trecu pe lângă intrarea în piaţă, atent la mulţimea de cumpărători de la amiază.

— Acum, murmură Omaha.

Danny împinse pila de unghii sub panoul SRS şi lovi fără milă în jur, asemenea unui dentist care se chinuieşte cu un molar

---

[5] Souk – piaţă specifica oraşelor arabe (n. tr.).

[6] Sistemul de siguranţa.

încăpăţânat.

Nu se întâmplă nimic.

Maşina trecu de *souk,* mărind viteza.

Danny se apleca şi mai mult asupra uşii, înjurând mărunt din buze. O mişcare greşită. Cu o pocnitură asemănătoare exploziei unor artificii, airbagul lateral fu ejectat, lovindu-l pe Danny în faţă şi dându-i brusc capul pe spate în urma impactului neaşteptat.

În maşină se declanşă o alarmă sonoră. Şoferul frână.

Danny clipi, ţinându-se de nas. Sângele îi picura pe sub degete.

Omaha nu mai stătu pe gânduri. Se întinse peste fratele său şi trase cu putere de mânerul uşii. Aceasta se deschise imediat. „Mulţumescu-ţi Ţie Doamne pentru ingineria germană de calitate."

Omaha îl împinse.

— Ieşi! strigă el.

Ameţit, Danny fu împins şi se rostogoli de pe bancheta din spate împreună cu Omaha. Căzură pe caldarâm şi se rostogoliră cam un metru şi ceva. Maşina care încetinise deja mai avansă puţin, după care opri cu scrâşnet de roţi.

Omaha se ridică foarte greu în picioare, trăgându-l şi pe Danny în sus cu o singură mână, puterea fiindu-i alimentată de frică. Se aflau la numai câţiva paşi de intrarea în piaţă. Însă BMW-ul trecu în viteză pe lângă ei – după care întoarse şi frână în dreptul pieţii. Omaha o luă la fugă, trăgându-l şi pe Danny după el. Se auziră trei uşi trântite cu putere. Din maşină coborâseră nişte siluete întunecate, cu măşti pe cap. Apărură şi nişte pistoale ale căror suprafeţe străluceau în soare. Se agită şi o puşcă în aer.

Omaha ajunse la marginea souk-ului şi se trase într-o parte lângă o femeie care căra un coş plin cu pâine şi fructe.

— Scuzaţi-mă, murmură el şi intră rapid în piaţă.

Danny era chiar în spatele său, cu faţa murdară de la sângele care-i curgea din nas. Oare era spart?

O luară la vale pe culoarul central. *Souk*-ul se întindea haotic, ca un labirint. Căruţe roşii cu coviltir şi tarabe, pline cu baloturi de mătase şi caşmir, baniţe pline de rodii şi fistic, cutii de crabi şi peşte alb la gheaţă, butoiaşe cu murături şi boabe de cafea, buchete de flori proaspăt tăiate, platouri cu pâine, hălci de carne uscată. În aer plutea un fum gros de la grătare care-ţi făcea ochii să lăcrimeze. Gangurile şi pasajele înguste duhneau a capră şi a transpiraţie. Altele miroseau a ceva atât de dulce, încât ţi se

apleca. Tămâie şi miere.

Şi toate astea erau îngrămădite în labirintul acesta, colcăind de o adunătură de oameni de peste tot din Arabia şi nu numai de-acolo. Feţe de toate culorile rămâneau rapid în urmă, cu ochii mari, unele acoperite cu voaluri, dar în marea lor majoritate neacoperite. Vocile îi urmăreau în dialecte de arabă, hindi şi engleză.

Omaha fugi cu Danny prin acest curcubeu şi zgomot asurzitor, mişcându-se de la dreapta la stânga, apoi şerpuind pe nişte alei întortocheate, după care merseseră drept. Oare urmăritorii erau în spatele lor? În faţă? N-avea de unde să ştie. Tot ce putea să facă era să continue să meargă.

În depărtare, se auziră sirenele forţelor de poliţie din Oman, vuind pe deasupra zgomotului asurzitor al mulţimii. Le veneau în ajutor… însă puteau ei să reziste suficient de mult timp ca să profite de asta?

Omaha se uită înapoi, în timp ce intrară într-un bazar de pe o alee lungă şi îngustă. La capătul opus, apăru un bărbat înarmat şi cu mască pe faţă, care-şi mişca întruna capul, asemenea unui radar. Era uşor de reperat, căci oamenii fugeau în toate direcţiile, lăsând spaţiul gol în jurul lui. Se părea că auzise poliţia. Timpul se scurgea şi pentru el.

Omaha n-avea de gând să-i uşureze munca. Îl trase pe Danny în mijlocul mulţimii. Ocoliră colţul unei clădiri şi intrară într-o dugheană care vindea coşuri de nuiele şi vase de lut. Proprietarul îmbrăcat în robă se uită rapid la faţa însângerată a lui Danny şi le făcu semn să iasă, zbierând în arabă.

Avea să fie nevoie de oarece iscusinţă în comunicare pentru a obţine adăpost aici. Omaha îşi scoase portofelul şi îi înşiră pe masă un teanc de bancnote de cincizeci de riali. Zece la număr. Vânzătorul aruncă o privire rapidă teancului de bani, cu un ochi aproape închis. Să facă trocul sau nu? Omaha se întinse să-şi recupereze bancnotele, însă o mână îl opri.

— *Khalas!* declară bătrânul, făcându-le semn să se lase în jos.

Târgul era făcut!

Omaha se ghemui în spatele unei grămezi de coşuri. Danny găsi adăpost şi el în spatele unui vas roşu şi mare de ceramică. Era suficient de mare încât fratele său să se ascundă *înăuntru.* Danny se strânse de nas, încercând să oprească sângerarea.

Omaha supraveghe aleea de-afară. Se auzi zgomotul unor sandale şi foşnetul unor robe. Un bărbat paşi hotărât şi apăru

după colţ, faţa sa mascată căutând rapid în cele patru zări. Sirenele poliţiei se apropiau de *souk.* Pistolarul îşi ridicase capul, încercând să le dea de urmă. Trebuia să abandoneze urmărirea sau risca să fie prins.

Omaha simţi cum îl cuprinde un val de încredere. Asta până când fratele său strănută.

12.45 P.M.
COBORÂREA FINALĂ

Learul se învârtea deasupra apei, pregătindu-se să aterizeze pe Aeroportul Internaţional Seeb. Safia privea pe hubloul micuţ.

Oraşul Muscat se întindea dedesubt. În realitate erau trei oraşe, separate de dealuri în trei cartiere distincte.

Cea mai veche secţiune, denumită, destul de inteligent, Oraşul Vechi, apăru în momentul în care avionul cu reacţie viră brusc spre dreapta. Zidurile de piatră şi clădirile seculare se întindeau cuibărindu-se parcă lângă un golf curbat ca o semilună, cu apă albastră şi cu linia ţărmului delimitată de nisip alb şi întreruptă de palmieri. Înconjurat de zidurile vechi cu porţi, oraşul găzduia palatul Alam şi inconfundabilele forturi din piatră Mirani şi Jalai, ce dominau locul. Amintirile învăluiau tot ceea ce vedea, la fel de subtil ca reflexiile în apele liniştite ale golfului. Evenimente uitate de mult începeau să recapete viaţă: cum alerga cu Kara pe străduţele înguste, primul ei sărut în umbra zidurilor oraşului, gustul bomboanelor cu scorţişoară, vizitarea palatului sultanului, tremurând de emoţie şi într-un nou veşmânt *thob.*

Safia simţi cum o ia cu frig şi nu din cauza aerului condiţionat. Căminul ei şi patria mamă i se înceţoşau în minte. Tragedie şi bucurie.

După care, în timp ce avionul cobora spre aeroport, Oraşul Vechi dispăru, înlocuit de secţiunea Matrah a Muscatului – şi portul oraşului. Pe-o parte a docurilor erau acostate nave moderne, mătăhăloase, pe partea cealaltă *dhow-ul,* acele bărci lungi şi zvelte, cu un singur catarg şi provă ascuţită, vechile ambarcaţiuni cu vele din Arabia.

Safia se uită lung la linia semeaţă de catarge de lemn cu velele împăturite, aflate într-un contrast puternic cu monştrii de oţel cu propulsie diesel. Mai mult decât orice altceva, imaginea era tipică pentru patria ei: străvechiul cu modemul, puse laolaltă,

dar separate pentru totdeauna.

Cea de-a treia secţiune a Muscatului era cea mai puţin interesantă. Dispus în partea interioară, de uscat, dincolo de oraşul vechi şi de port, cocoţat pe dealuri, se înălţa Ruwi, modernul centru de afaceri, cartierul general comercial al Omanului. Sediul birourilor corporaţiei Karei se afla aici.

Traiectoria avionului refăcuse traseul vieţii Safiei şi Karei, de la Oraşul Vechi la Ruwi, de la copiii gălăgioşi care se jucau pe străzi, la vieţile delimitate de birouri şi de muzee prăfuite.

Iar acum prezentul.

Avionul cobori spre aeroport, îndreptându-se spre pistă. Safia se lăsă pe spate în scaun. Ceilalţi pasageri erau călare pe hublouri, cu gura căscată.

Clay Bishop stătea în partea opusă a cabinei. Doctorandul dădea din cap pe ritmul melodiei pe care o asculta la iPod-ul său. Ochelarii lui negri îi tot alunecau pe nas în jos, făcându-l să-i împingă întruna la loc. Purta ţinuta sa obişnuită: blugi şi tricou.

În faţa lui Clay, Painter şi Coral erau amândoi aplecaţi într-o parte, uitându-se afară pe acelaşi hublou. Şuşoteau între ei. Ea îi arătă ceva, el dădu din cap aprobator, trecându-şi de câteva ori mâna prin păr peste un moţ care-i apăruse în creştetul capului în timp ce trăsese un pui de somn.

Kara descuie uşa de la cabina sa privată, iar acum stătea în picioare în pragul uşii.

— Aterizăm, spuse Safia. Ar trebui să stai jos.

Îşi trosni degetele de îngrijorare, însă Kara se îndreptă spre scaunul gol de lângă ea şi se lăsă să cadă, de sus. Nu-şi puse centura de siguranţă.

— Nu pot să dau de Omaha la telefon, rosti ea ca introducere.

— Cum?

— Nu răspunde la mobil. Probabil o face intenţionat.

Nu prea era stilul lui Omaha, se gândi Safia. Poate că uneori era neserios, însă când venea vorba de muncă îşi făcea bine treaba.

— În mod sigur e ocupat. Nu prea l-ai lăsat să piardă vremea. Ştii şi tu cât de sensibili şi de protectori cu teritoriul lor pot fi ataşaţii culturali din Muscat.

Kara nu se abţinu să-şi manifeste nemulţumirea.

— Ar face bine să ne aştepte la aeroport.

Safia băgă de seamă cât de mărite îi erau pupilele în lumina strălucitoare. Arăta obosită, dar în priză.

— Dacă a spus că o să fie acolo, atunci o să fie.

Kara ridică o sprânceană întrebătoare spre ea.

— Domnul Demn de încredere?

Safia simţi un junghi puternic, măruntaiele răsucindu-i-se şi sfârtecându-i-se în două direcţii diferite. Reflexul o făcea să dorească să-i ia apărarea, aşa cum o făcuse şi în trecut. Însă amintirea inelului pe care i-l pusese înapoi în palmă o gâtui. El nu înţelesese profunzimea durerii ei.

Şi dacă era să se gândească mai bine, cine ar fi putut?

Trebui să se abţină să nu se uite la Painter.

— Mai bine ţi-ai pune centura, o avertiză ea pe Kara.

12.53 P.M.

Strănutul lui Danny fusese la fel de puternic ca un foc de armă, speriind o pereche de porumbei închişi într-o colivie dintr-o prăvălie vecina. Aripile lor fâlfâiră şi se loviră de zăbrelele din bambus.

Omaha îl văzu pe bărbatul mascat şi înarmat cum se întoarce spre baracă, îndreptându-se spre ei. La un metru distanţă, Danny îşi acoperise nasul şi gura şi se lăsă şi mai jos în spatele înaltei urne de ceramică. Sângele îi curgea pe bărbie. Omaha se sprijini bine în genunchi, încordat, gata să sară. Singura lor speranţă stătea în elementul surpriză.

Sirenele poliţiei urlau, apropiindu-se. Dacă Danny ar fi putut să se mai abţină încă un minut…

Mascatul îşi ţinea puşca sprijinită pe umăr, îndreptată în faţă, mişcându-se într-o poziţie de luptă, a cuiva cu experienţă. Omaha îşi încleşta pumnii. Avea să-i tragă una peste armă după care avea să sară pe urmăritorul lor.

Înainte să facă vreun gest, proprietarul dughenei, îmbrăcat în veşmântul tradiţional, târşâindu-şi picioarele, ieşi în faţa intrării. Agita un evantai într-o mână, iar cu cealaltă îşi ştergea nasul.

— *Hasaseeya,* murmură el în timp ce aranjă nişte coşuri de deasupra capului lui Omaha, blestemându-şi alergia la polen.

Se prefăcu surprins la vederea bărbatului înarmat, îşi ridica mâinile în sus, evantaiul zburându-i iniţial în sus, ca mai apoi să-i cadă pe jos.

Mascatul murmură o înjurătură printre buze, făcându-i semn cu arma bătrânului să se dea înapoi.

Acesta se conforma, retrăgându-se la o tejghea joasă,

acoperindu-şi capul cu mâinile.

La depărtare, pe direcţia intrării în *souk,* scrâşnetul roţilor frânate brusc anunţa sosirea Poliţiei din Oman. Sirenele urlau.

Tipul înarmat îşi arunca privirea în direcţia lor, după care făcu singurul lucru pe care putea să-l facă. Se îndrepta spre urna mare care-l adăpostea pe Danny şi-şi băga puşca înăuntru. Şi după o scurta verificare de jur împrejur, îşi smulse masca şi o azvârli şi pe aceasta înăuntru. Apoi, cu o rotire rapida a unei mantii de culoarea nisipului, silueta dispăru în agitaţia pieţei, în mod clar făcându-şi planul de a se alătura pur şi simplu masei imense de oameni.

Neştiut de nimeni.

Cu excepţia lui Omaha care îl urmărise din priviri. Era o *femeie.*

Piele cafenie, ochi căprui-închis, un tatuaj reprezentând o lacrima sub ochiul stâng.

O beduina.

Omaha ieşi precaut din ascunzătoare. Danny se târî şi el în patru labe. Omaha îşi ajută fratele să se ridice.

Proprietarul apăru, îndreptându-şi veşmântul cu mişcări energice ale mâinii.

— *Shuk ran,* murmură Danny pe sub nasul său sângerând, mulţumindu-i omului.

Cu bine-cunoscutul obicei al oamenilor din Oman de a nu-şi asuma merite pentru nimic, bărbatul ridică din umeri.

Omaha scoase o altă bancnotă de cincizeci de riali şi i-o întinse.

Negustorul îşi încrucişa braţele, cu palmele în jos.

— *Khalas.*

Înţelegerea fusese deja încheiata. Ar fi fost o insulta pentru el să renegocieze. În schimb, bătrânul se îndrepta spre grămada de coşuri şi alese unul.

— Pentru tine, spuse el. Cadou pentru o femeie frumoasa.

— *Bi kam?* întreba Omaha. Cât costa?

Omul zâmbi.

— Pentru tine? Cincizeci de riali.

Omaha îi zâmbi şi el, ştiind că era păcălit, însă îi dădu bancnota.

— *Khalas.*

În timp ce ieşeau din piaţă şi se îndreptau spre intrare, Danny îl întreba nazal.

— De ce mama dracului încercau tipii ăia să ne răpească?

Omaha ridica din umeri. N-avea nici cea mai vagă idee.

Aparent, Danny nu se uitase la atacatoarea lor aşa cum făcuse el. Nu tipi… *tipe.* Acum, dacă se gândea din nou la ce se întâmplase – după modul în care se mişcau – s-ar putea ca toate să fi fost femei.

Omaha îşi aminti din nou faţa tinerei înarmate. Pielea strălucitoare în lumina soarelui.

Asemănarea era neîndoielnică. Femeia ar fi putut să fie sora Safiei.

7
ORAŞUL VECHI

2 DECEMBRIE, 5.34 P.M.
AEROPORTUL INTERNAŢIONAL SEEB

Painter menţinu ritmul în spatele căruciorului cu instrumente şi echipamente. Căldura emanată de asfaltul pistei părea să fiarbă oxigenul din aer, lăsând în urmă o umiditate grea, numai bună să-ţi pârjolească plămânii. Painter îşi folosi o mână pe post de evantai, agitând-o ca să-şi facă aer. Nu pentru a se răcori – ceva imposibil aici – ci pur şi simplu pentru a mişca puţin aerul din loc, suficient cât să poată respira.

În sfârşit, cel puţin se mişcau din nou. Fuseseră întârziaţi trei ore, reţinuţi la bordul aeronavei ca rezultat al unor măsuri de securitate sporite după tentativa de răpire a unuia dintre asociaţii Karei Kensington. Aparent problema fusese rezolvată suficient cât să le permită să debarce.

Coral mergea alături de el, scrutând cu atenţie tot ce era în jur, extrem de precaută. Singurul semn că arşiţa după-amiezii avusese vreun efect asupra partenerei sale erau broboanele de sudoare de pe fruntea ei întinsă. Îşi acoperise părul blond cu o eşarfă de culoare bej pe care i-o dăduse Safia, un fel de şal tradiţional din Oman, numit *lihaf.*

Painter se uită înainte.

Soarele jos arunca miraje sclipitoare de-a lungul aerodromului, care se răsfrângeau pe fiecare suprafaţă plană, până şi pe clădirea gri-cenuşie către care se îndrepta grupul lor. Oficialii vămii din Oman, îmbrăcaţi în uniforme albastre, escortau grupul, în timp ce membrii unei mici delegaţii trimise de sultan îi flancau din ambele părţi.

Aceştia din urmă arătau superb, îmbrăcaţi în costumele naţionale ale bărbaţilor din Oman: o robă albă fără guler şi cu mâneci lungi, numită *dishdesha,* acoperită cu o mantie neagră

cusută cu broderii din aur şi argint. Purtau şi turbane de bumbac cu diferite modele şi brâuri colorate din piele, împodobite cu argint. De aceste brâuri, fiecăruia îi atârna câte un *khanjar* băgat în teacă, pumnalul tradiţional. În cazul de faţă, acestea erau nişte pumnale Saidi, din argint sau aur pur, un însemn al rangului fiecăruia, un fel de Rolexuri ale argintăriei din Oman.

Kara, urmată de Safia şi de doctorandul ei, rămăsese prinsă într-o discuţie aprinsă cu aceşti bărbaţi. Se părea că oamenii expediţiei trimişi în avans aici, Omaha Dunn şi fratele lui, erau reţinuţi de poliţie. Detaliile asupra răpirii nereuşite erau încă incomplete.

— Şi Danny este bine? întrebă Safia în arabă.

— E bine, bine, doamna mea, o asigură unul dintre cei care îi escortau. Îi curge sânge din nas. Nimic mai mult. Daţi-mi voie să vă asigur că a primit deja îngrijiri.

Kara i se adresă persoanei oficiale cu cel mai înalt rang:

— Şi cât de curând o să putem porni la drum?

— Majestatea Sa, sultanul Qaboos, a făcut personal aranjamente pentru transportul dumneavoastră spre Salalah. Nu o să mai existe şi alte neînţelegeri. Măcar dacă am fi ştiut mai devreme… că dumneavoastră în persoană o să însoţiţi…

Kara îl întrerupse cu un gest sugestiv din mână.

— *Kif, kif,* îl expedie ea în arabă. Nu face nimic. Atâta timp cât nu vom mai fi întârziaţi.

Acesta îi răspunse cu o plecăciune. Faptul că oficialul din Oman nu se arătase deloc jignit de întreruperea ei caustică vorbea de la sine despre influenţa de care se bucura Lady Kensington în Oman.

„S-a zis cu discreţia”, se gândi Painter. Îşi întoarse atenţia spre însoţitoarea Karei. Îngrijorarea încreţea colţurile ochilor Safiei. Liniştea de moment de la sfârşitul zborului dispăruse în momentul în care auzise de necazurile de aici. Îşi luase bagajul de mână ţinându-l strâns cu ambele mâini, refuzând să-l pună cu tot cu încărcătura sa străveche în căruciorul de bagaje.

Şi cu toate astea, văzu o lucire plină de hotărâre în ochii de culoarea smaraldului, sau poate că nu era decât reflexia bucăţilor de aur. Painter şi-o aminti cum atârna de acoperişul muzeului. Simţise un izvor de putere în ea, adânc ascunsă, dar totuşi prezentă. Până şi pământul părea să recunoască asta. Soarele, care orbea în mod neplăcut tot ce mişca în Oman, strălucea deasupra pielii ei, ca şi cum i-ar fi urat bun venit, luminându-i trăsăturile. Părea şi mai frumoasă, asemenea unui

giuvaier a cărui frumuseţe este sporită de o montură perfectă.

În cele din urmă, grupul ajunse la clădirea terminalului privat, iar uşile se deschiseră într-o oază răcoroasă şi confortabilă datorata aerului condiţionat. Era salonul VIP. Şederea lor în această oază se dovedi oricum de scurtă durată. Procedurile de rutină de la vamă fură încheiate în mare grabă sub oblăduirea alaiului trimis de sultan. Paşapoartele fură verificate rapid, vizele aplicate prin ștampilare – după care cei cinci fură împărţiţi în două limuzine negre: Safia, doctorandul şi Kara într-una, Coral şi Painter în cealaltă.

— Se pare că nu prea ne este apreciată compania, comentă Painter suindu-se în limuzina lungă împreună cu partenera sa.

Se aşeză pe o banchetă. Coral i se alătură.

Pe scaunul din faţă, lângă şofer, stătea un irlandez vânjos. Purta o armă proeminentă într-un toc fixat pe un ham de umăr. Painter mai observă şi perechea de vehicule de escortă – unul în faţa limuzinei Karei, celălalt în spate. În mod clar, după tentativa de răpire, paza n-avea să mai fie neglijată.

Painter scoase un telefon celular dintr-un buzunar. Telefonul conţinea un cip de codare prin satelit cu acces la reţeaua de calculatoare a Departamentului Apărării şi avea încorporat o cameră digitală de şaisprezece megapixeli cu bliţ, cu posibilităţi de descărcare şi încărcare imediată de imagini.

Nu pleca niciodată de-acasă fără el.

Îi scoase casca minusculă şi o fixă în ureche. Un microfon micuţ îi atârna în dreptul buzelor. Aşteptă până când telefonul prin satelit transmise un semnal codat care străbătea întregul glob şi era adresat unei singure persoane.

— Comandante Crowe, răspunse o voce într-un final.

Era Sean McKnight, superiorul său direct, şeful Sigma.

— Domnule, am aterizat în Muscat şi ne îndreptăm spre clădirea Kensington. V-am apelat ca să văd dacă aţi primit vreo informaţie cu privire la atacul asupra echipei sosite în avans.

— Avem deja raportul preliminar al poliţiei. Au fost luaţi pe sus de pe stradă. Într-un taxi fals. Sună ca o tentativă tipică de răpire în scop de răscumpărare. O formă obişnuită de-a mai câştiga nişte bani acolo.

Totuşi, Painter sesiză suspiciunea din vocea lui McKnight. Mai întâi necazurile de la muzeu… acum asta.

— Credeţi că incidentul ar putea avea vreo legătură cu Londra?

— E prea devreme să mă pronunţ.

Lui Painter îi reveni în minte imaginea siluetei care dispăruse peste parapetul muzeului. Încă mai simţea în mână greutatea Sig Sauerului Cassandrei. La două zile de la arestarea sa în Connecticut, ea dispăruse de sub escortă. Duba poliţiei cu care se făcea transferul ei către aeroport fusese prinsă într-o ambuscadă, doi oameni muriseră, iar Cassandra Sanchez dispăruse. Painter nu crezuse că avea s-o mai *vadă* vreodată. Ce legătură avea ea cu toate astea? Şi de ce?

McKnight continuă:

— Amiralul Rector a coordonat o acţiune a NSA[7] de strângere de informaţii. O să ştim mai multe peste vreo două ore.

— Foarte bine, domnule.

— Comandante, Novak este cu tine?

Painter se uită la Coral, care privea peisajul ce rămânea rapid în urmă. Ochii ei erau inexpresivi, însă era sigur că memora împrejurimile. Aşa, în caz de ceva.

— Da, domnule. E aici.

— Spune-i că cercetătorii de la Los Alamos au reuşit să descopere particule de uraniu ce se dezintegrează în mostra aceea de fier meteoritic pe care aţi găsit-o la muzeu.

Painter îşi aminti de îngrijorarea ei privind rezultatele obţinute în urma scanării mostrei găsite.

— De asemenea, susţin ipoteza ei că radiaţia rezultată din dezintegrarea uraniului ar putea într-adevăr să acţioneze asemenea unui cronometru nuclear, ce destabilizează uşor antimateria până când este posibil să se producă un electroşoc.

Painter îşi îndreptă spatele şi spuse în receptor:

— Dr. Novak a mai sugerat şi că aceeaşi destabilizare ar putea să se producă la sursa primară a antimateriei, dacă există aşa ceva.

— Exact. Cercetătorii de la Los Alamos şi-au exprimat în mod independent aceeaşi îngrijorare. Aşadar, în misiunea voastră timpul a devenit o coordonată critică, astfel că au fost alocate resurse suplimentare. Dacă există o sursă primară, trebuie să fie descoperită rapid sau totul poate fi pierdut.

— Am înţeles.

Painter revăzu în minte imaginea ruinelor rămase la muzeu în urma exploziei galeriei, oasele paznicului topite pe grilajul metalic de siguranţă. Dacă exista un filon-mamă al acestei antimaterii, pierderea putea să fie mult mai mare decât una de

[7] National Security Agency – Agenţia Naţionala de Securitate.

ordin ştiinţific.

— Ceea ce mă aduce la ultima chestiune, comandante. Avem informaţii proaspete, importante pentru misiunea voastră. Primite de la NOAA[8]. Ni s-a raportat că un val major de furtuni se află în dezvoltare în sudul Irakului şi se îndreaptă spre sud.

— Furtuni?

— Furtuni de nisip. Vântul bate cu o viteză de nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Îţi ia casa pe sus, nu alta. A lovit oraş după oraş, mutând dunele pe străzi. NASA confirmă că se îndreaptă spre Oman.

Painter clipi.

— NASA confirmă? Cât de mare e…

— Suficient de mare să fie văzută din spaţiu. O să-ţi trimit imaginea din satelit.

Painter îşi aruncă privirea spre ecranul digital al telefonului. Ecranul se umplea linie cu linie de sus în jos. Era o hartă meteorologică în timp real a Orientului Mijlociu şi a Peninsulei Arabice. Detaliile erau uimitoare: linia coastei, marea albastră străbătută de nori plutitori, oraşele minuscule. Totul cu excepţia unei pete mari şi ceţoase ce înconjura Golful Persic. Arăta asemenea unui uragan, însă unul pe uscat. Un val roşiatic, imens se extindea chiar şi peste golf.

— Conform prognozelor meteorologice se aşteaptă ca furtuna să se amplifice ca intensitate şi volum pe măsură ce se va deplasa spre sud, continua McKnight în timp ce imaginea se derula pe ecran.

Pata reprezentând furtuna de nisip trecea peste un oraş de pe coasta, acoperindu-l.

— Sunt voci care spun că acolo se produce furtuna secolului. Un val de presiune înaltă de deasupra Mării Arabiei produce vânturi musonice extrem de violente, ce sunt atrase deasupra Sfertului Gol. Furtuna de nisip o să lovească deşerturile de sud în plin, după care o să se stârnească şi mai tare, alimentată de vânturi musonice, creând un val uriaş de furtuni.

— Sfinte Hristoase.

— O să fie iadul pe pământ acolo, o bucata de vreme.

— Şi cam în cât timp o să se întâmple asta?

— Furtuna ar trebui să ajungă la graniţa Omanului până

[8] National Oceanic and Atmospheric Administration – agenţie federala însărcinată cu urmărirea condiţiilor atmosferice şi oceanice, (n. tr.).

poimâine. Iar după estimările actuale se aşteptă ca valul de furtuni să dureze două sau trei zile.

— Amânând expediţia.

— Pentru cât mai puţin posibil.

Painter citi printre rânduri ordinul din spatele cuvintelor directorului. Ridica uşor capul şi se uita rapid spre cealaltă limuzină. O întârziere. Kara Kensington n-avea să fie deloc încântată.

6.48 PM.

— Calmaţi-vă, îi sfătui Safia.

Se adunaseră cu toţii în grădina din curtea reşedinţei Kensington. Pereţii înalţi acoperiţi cu calcar mărunţit datau din secolul al XVI-lea, la fel ca frescele idilice reprezentând o viţă-de-vie căţărătoare ce încadra tablourile cu peisaje terestre şi marine. Cu trei ani în urmă, lucrările de restaurare le readuseseră frescelor gloria de odinioară. Asta era prima dată când Safia vedea cu ochii ei lucrarea în forma finală. Artizanii de la British Museum supravegheaseră detaliile lucrării aici, în timp ce Safia le supervizase de la Londra prin intermediul camerelor digitale şi a internetului.

Fotografiile nu reuşiseră să redea cu acurateţe bogăţia de culori. Pigmenţii albaştri proveniţi de la cochiliile zdrobite de moluşte, cei roşii din petalele presate de trandafir, aşa cum se făcea la origini, în secolul al XVI-lea.

Safia admiră şi restul grădinii, un loc în care se jucase odată, pe vremea când era copil. Alei pavate cu plăci din teracotă roşie traversau printre straturile de trandafiri, gardurile vii tăiate şi parcelele cu plante perene aranjate artistic. O gradină englezeasca, o bucată de Marea Britanie în centrul Muscatului, în contrast însă, patru curmali mari erau plasaţi în fiecare colţ, arcuindu-se şi asigurând umbra unei bucăţi bune de grădina.

Amintirile se suprapuneau peste realitate, declanşate de parfumul iasomiei căţărătoare şi de un iz şi mai profund de nisip al oraşului vechi. Duhurile pluteau probabil în mijlocul dalelor de cărămida – umbre jucăuşe ale trecutului.

În centrul curţii, o fântâna placată cu faianţă tradiţională din Oman, cu un bazin octogonal, arunca apa în sus cu vioiciune. Safia şi Kara obişnuiau să se bălăcească în bazinul fântânii mai

ales în zilele toride şi pline de praf, un obicei cu care tatăl Karei nu era de acord. Safia încă mai putea să-i audă vociferările amuzate ce răsunau dincolo de zidurile grădinii, atunci când se întorcea de la o întâlnire a comitetului director şi le găsea făcând pluta în fântână. „Voi două arătaţi ca două foci eşuate pe uscat.” Cu toate astea, câteodată îşi scotea şi el pantofii şi intra cu picioarele goale alături de ele.

Kara trecu de fântână, păşind apăsat, abia aruncându-şi privirea într-acolo. Amărăciunea din cuvintele ei adusese prezentul înapoi în prim-plan.

— Mai întâi peripeţiile lui Omaha... acum nenorocita asta de vreme. Până o să ajungem s-o luăm din loc, jumătate din Arabia o să ştie de excursia noastră şi n-o să avem nici un moment de pace.

Safia o urmă, lăsând descărcarea limuzinelor pe seama celorlalţi. Painter Crowe anunţase noutăţile cumplite în plan meteorologic la sosirea sa. Expresia feţei lui rămăsese neutră.

— E păcat că vremea bună nu e de cumpărat, terminase el la repezeală.

Părea că se bucură să o necăjească pe Kara. Totuşi, după toate obstacolele pe care le ridicase Kara în calea celor doi americani pentru a-i împiedica să participe la expediţie, Safia nu putea să-l învinovăţească.

Safia o ajunse din urmă pe Kara la intrarea cu arcadă a vechiului palat, o structură cu trei etaje acoperită din plăci de calcar sculptat. Etajele superioare erau împodobite cu balcoane acoperite, sprijinite pe coloane ornate. Plăcile de faianţă de un albastru marin, care acopereau toate suprafeţele interioare ale balcoanelor, calmau şi răcoreau ochiul după lumina strălucitoare şi orbitoare.

Kara părea că nu se simţea deloc confortabil acum că sosise acasă, faţa ei, cu muşchii maxilarului încordaţi, neexprimând nimic altceva decât nervozitate.

Safia îi atinse mâna, întrebându-se în ce măsură proasta ei dispoziţie se datora cu adevărat frustrării şi cât era indusă chimic.

— Furtuna nu reprezintă o problemă, îşi asigură ea prietena. Oricum aveam de gând să mergem mai întâi la Salalah ca să examinăm mormântul lui Nabi Imran. E pe coastă, departe de orice furtună de nisip. Sunt sigură că o să rămânem acolo cel puţin o săptămână.

Kara trase adânc aer în piept.

— Şi totuşi, toată nebunia asta cu Omaha… Sperasem să nu atragem atenţia prea mult…

Fu întreruptă de zarva iscată la poartă. Amândouă femeile se întoarseră.

O maşină a Poliţiei din Oman cu girofarurile pornite, fără sirene, oprise lângă cele două limuzine. Portierele din spate se deschiseră şi doi bărbaţi coborâră.

— Vorbeam de lup… murmură Kara.

Safia simţi deodată că nu prea poate să respire, că rămâne fără aer.

Omaha…

Timpul se scurgea uşor, în ritmul bătăilor slabe şi neclare ale inimii pe care le auzea în urechi. Crezuse că va avea mai mult timp să se pregătească, să se obişnuiască totuşi cu ideea, să se călească. Simţi nevoia să fugă, să scape de-acolo şi se dădu un pas înapoi.

Kara îşi puse o mână pe spatele ei, sprijinind-o.

— Hai că o să fi bine, şopti ea.

Omaha îşi aşteptă fratele – după care trecură împreună printre cele două limuzine negre. Danny era vânăt în jurul ochilor, iar nasul său era susţinut de un bandaj cu atelă. Omaha îşi ţinea cu o mână fratele de braţ. Purta un costum albastru, cu haina atârnată peste celălalt braţ liber, îndoit, cu cămaşă albă cu mânecile suflecate până la coate, pătată de murdărie şi de sânge uscat. Privirea sa zăbovi o clipă asupra lui Painter Crowe, măsurându-l din cap până-n picioare. Omaha dădu din cap în semn de salut, destul de reţinut.

După care se întoarse în direcţia Safiei. Ochii i se măriră, iar picioarele îşi încetiniră ritmul. Faţa îi rămase nemişcată preţ de o secundă, după care începu să zâmbească încet, apoi din ce în ce mai hotărât. Îşi dădu la o parte câteva fire de păr blond, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor ceea ce vedea.

Buzele sale îi pronunţară numele, iar la cea de-a două încercare reuşi chiar s-o spună cu voce tare.

— Safia… Dumnezeule.

Îşi drese vocea şi se duse grăbit spre ea, abandonându-şi pentru moment fratele.

Înainte ca ea să-l poată opri, ajunsese deja la ea şi o îmbrăţişa cu putere, ca şi cum s-ar fi prăbuşit peste ea. Mirosea a sare şi transpiraţie, un miros familiar la fel ca şi cel al deşertului.

— Îmi pare bine să te văd, îi şopti el la ureche.

Ezită să-l îmbrăţişeze la rândul ei.

El o strânse şi mai tare şi se dădu un pas înapoi, înainte ca ea să se poată decide. Începură să se înroşească uşor.

Safia nu reuşi să articuleze nimic pentru moment. Ochii ei se concentrară la mişcarea percepută peste umărul lui Omaha.

Apropiindu-se de ei, Danny îi oferi un zâmbet crispat. Arăta de parcă fusese bătut.

Safia îşi duse mâna spre nas, recunoscătoare pentru întrerupere.

— Credeam… credeam că nu-i rupt…

— Nu-i decât o fisură, o asigură el, cu o urmă de accent de Nebraska în voce, împrospătat recent la ferma familiei. Atela nu-i decât pentru sprijin.

Privirea lui pendula între Omaha şi Safia, făcându-l să-i piară zâmbetul.

Se instala o senzaţie din ce în ce mai apăsătoare de jenă.

Painter îşi făcu apariţia, cu mână întinsă. Se prezentă de unul singur, strângându-le mâna celor doi fraţi. Ochii săi se îndreptară doar pentru o clipă asupra Safiei, pentru a se asigura că era în regulă. Ea-şi dădu seama că el câştiga timp pentru ca ea să-şi adune gândurile.

— Aceasta este partenera mea, dr. Coral Novak, fizician de la Columbia University.

Danny îşi îndreptă corpul, în mod clar nevenindu-i să creadă, în timp ce se chinuia să-şi amintească faţa ei. Vorbi prea repede.

— Acolo am absolvit şi eu. La Columbia. Aşa e.

Coral îi aruncă o privire scurtă lui Painter, ca şi cum i-ar fi cerut aprobarea să vorbească. Nu primi nici un fel de confirmare, însă vorbi oricum:

— Ce mică-i lumea!

Danny deschise gura să spună ceva, dar apoi se răzgândi şi o închise la loc. Ochii lui o urmăriră pe fiziciană în timp ce aceasta se trase într-o parte.

Clay Bishop li se alătură. Safia făcu prezentările, simţindu-se mai bine şi găsindu-şi alinarea în rutina regulilor care ţineau de etichetă.

— Iar acesta este doctorandul meu, Clay Bishop.

El îi apucă mâna lui Omaha cu ambele mâini, strângându-i-o rapid.

— Domnule, am citit tratatul dumneavoastră cu privire la rutele de comerţ ale perşilor din timpul lui Alexandru cel Mare. Sper să avem ocazia să discutăm despre unele dintre prospecţiunile pe care le-aţi făcut de-a lungul graniţei iraniano-

afgane.

Omaha se întoarse spre Safia şi Kara.

— Mi-a spus „domnule”?

Kara întrerupse prezentările, făcându-le semn tuturor să se îndrepte spre intrarea în formă de arcadă a palatului.

— Fiecare are pregătită o cameră, aşa că vă puteţi spăla înainte de cină şi relaxa după aceea.

Îi conduse deschizând drumul spre palat, tocurile eleganţilor ei pantofi Fendi ţăcănind pe dalele vechi.

— Însă să nu vă tihnească prea mult, căci vom pleca de-aici în patru ore.

— Altă călătorie cu avionul? întrebă Clay Bishop, ascunzându-şi un zâmbet de bucurie.

Omaha îl bătu pe umăr.

— Nici chiar aşa. Cel puţin vine şi o chestie bună după toată nebunia din după-amiaza asta. Dădu din cap spre Kara. E plăcut să ai prieteni în poziţii înalte, îndeosebi prieteni cu jucării drăguţe.

Kara se încruntă spre el.

— Au fost făcute toate aranjamentele?

— Proviziile şi echipamentele au fost deja redirecţionate.

Safia se holbă pe rând la cei doi. Pe drum, Kara dăduse nişte telefoane furioase lui Omaha, la Consulatul Britanic şi membrilor staffului sultanului Qaboos. Indiferent care fusese rezultatul, nu părea să o mulţumească şi pe Kara la fel de mult ca pe Omaha.

— Şi cu Fantomele cu rămâne? întrebă Kara.

— Ştiu că ne întâlnim acolo, spuse Omaha dând din cap.

— Fantomele? se miră Clay.

Înainte să-i poată răspundă cineva, ajunseră la un hol care dădea înspre latura sudică a clădirii, aripa destinată oaspeţilor.

Kara dădu din cip către un majordom, un bărbat cu părul cărunt dat cu briantină, cu mâinile la spate, îmbrăcat în negru şi alb – un englez pursânge.

— Henry, vrei, te rog, să le prezinţi oaspeţilor noştri camerele dumnealor?

Acesta dădu din cap băţos.

— Da, doamnă.

Ochii îi scânteiară când ajunse cu privirea la Safia, însă faţa îi rămase impasibilă. Henry fusese majordomul casei aici, încă de pe vremea când Safia nu era decât un copil.

— Pe aici, vă rog.

Grupul îl urmă.

Kara strigă în urma lor:

— Cina o să fie servită pe terasa de sus în treizeci de minute.

Sunase mai mult a poruncă decât a invitaţie.

Safia făcu un pas ca să-i urmeze pe ceilalţi din grup.

— Ce faci? o întrebă Kara, luând-o de mână. Camerele tale au fost aerisite şi pregătite pentru sosirea ta.

O întoarse înspre corpul principal al casei.

Safia se uită în jur în timp ce mergeau. Nu se schimbaseră prea multe. În multe privinţe, casa era în aceeaşi măsură şi muzeu şi reşedinţă. Picturi în ulei atârnau pe pereţi, vechimea familiei Kensington datând din secolul al XIV-lea. În mijlocul încăperii se afla o masă masivă şi veche de mahon, importată din Franţa, la fel ca şi candelabrul Baccarat cu şase niveluri, care atârna deasupra. Safia îşi sărbătorise aici împlinirea a doisprezece ani. Îşi amintea lumânările, muzica, o imagine înceţoşată a festivităţii. Şi râsetele. Aici întotdeauna se râdea. Ecoul paşilor ei răsunară sec în timp ce traversa camera lungă.

Kara o conduse spre aripa privată a casei, cea a familiei.

Când avea cinci ani, Safia fusese adusă de la orfelinat aici, la palat, ca să-i fie tovarăşă de joacă micuţei Kara. Aceasta fusese prima cameră care o avea doar pentru ea… şi o baie privată. Cu toate astea, majoritatea nopţilor şi le petrecuse la Kara în cameră, şuşotind, făcând planuri de viitor care n-aveau să se împlinească niciodată.

Se opriră afară, lângă uşă.

Pe neaşteptate, Kara o strânse cu putere în braţe.

— E-atât de bine să fiu din nou cu tine acasă.

Întorcându-i îmbrăţişarea sinceră, Safia simţi fata dincolo de aspectul ei de femeie, cea mai dragă şi mai veche prietena a ei. *Acasă.* Şi în acest moment, aproape o crezu.

Kara schimbă subiectul. Ochii îi erau strălucitori în lumina reflectata de aplicele de pe pereţi.

— Omaha…

Safia trase adânc aer în piept.

— Sunt bine. Am crezut că sunt pregătită. Însă să-l văd! Nu s-a schimbat deloc.

— Asta aşa e, spuse Kara încruntându-se.

Safia zâmbi şi îi răspunse şi ea cu o îmbrăţişare scurtă.

— Sunt bine… pe bune.

Kara deschise uşa.

— Ţi-am pregătit o baie bună şi găseşti haine de schimb în dulap. Ne vedem la cină.

Se dădu la o parte şi o luă mai departe pe hol. Trecu de fosta ei cameră şi continua, îndreptându-se spre cele două uşi din lemn de nuc de la capătul holului, acolo unde se afla apartamentul stăpânului casei, fostele camere ale tatălui ei.

Safia se întoarse şi intră împingând uşa de la camera ei. Dincolo de uşă se deschidea un hol mic, însă cu tavanul înalt, o cameră de primire folosită cândva pe post de cameră de joacă, dar care era acum cameră de lucru. Aici îşi pregătise toate referatele pentru doctorat. Mirosea a iasomie proaspătă, floarea şi parfumul ei favorite.

Traversă camera, îndreptându-se spre dormitor. Patul acoperit cu o cuvertura din mătase arăta de parcă n-ar fi fost deranjat de când plecase de aici la Tel Aviv, cu atâta timp în urmă. Aceasta amintire dureroasa se atenuă în timp ce-şi trecea degetele peste o cută a cuverturii de mătase şi caşmir. Pe partea opusă a camerei era un şifonier, plasat lângă ferestrele care se deschideau deasupra unei grădini laterale pline de umbra, ce strălucea de la soarele ce apunea. Straturile de plante şi flori crescuseră în dezordine şi dădeau pe-afară faţă de cum erau atunci când privise ultima oară pe geam. Acum erau până şi câteva buruieni, ce ajungeau la un şanţ de drenaj, pe care nici nu şi-l amintea ca fiind atât de adânc.

De ce se mai întorsese? De ce plecase?

Se părea că nu era în stare să facă legătura între trecut şi prezent.

Susurul apei de la baie îi distrase atenţia, făcând-o să se uite înspre camera de toaletă. Nu mai era mult timp până la cină. Îşi scoase hainele, lăsându-le să cadă pe podea. Cada consta într-un bazin de faianţa, ca o albie îngropată în pardoseala, adâncă, dar îngusta. Aburii se ridicau în aer cu un şuierat care aproape că putea fi auzit. Sau poate că era stratul nestatornic de petale albe de iasomie care se roteau la suprafaţa, sursa parfumului din încăpere.

Vederea căzii pline îi smulse un zâmbet obosit.

Se îndreptă spre cadă şi, deşi nu putea să vadă treapta ascunsa dedesubt, sub apă, intră fără ezitare, călăuzită de un instinct căpătat într-un trecut care poate nu era rătăcit şi pierdut în întregime. Se băgă în apa caldă, scufundându-se până la bărbie, lăsându-se pe spate, cu părul răsfirat peste apă şi petale.

Ceva mult mai profund decât muşchii ei amorţiţi se dezmorţi şi se relaxă. Îşi închise ochii.

Acasă...

8.02 P.M.

Paznicul patrula de-a lungul aleii, cu lanterna în mână, cu fasciculul luminos îndreptat spre poteca pavată. Cu mâna cealaltă scapără un băţ de chibrit pe peretele exterior de calcar al reşedinţei Kensington. Flacăra micuţa pâlpâi. Nu reuşi să distingă silueta îmbrăcată în negru ascunsă în zona şi mai întunecată din cauza umbrelor aruncate de frunzele late de curmal ce atârnau pe deasupra coamei zidului.

Lumina ameninţă să expună persoana care aştepta ascunsă acolo. Cassandra apăsă pe trăgaciul armei sale speciale, tip harpon, menite să lanseze o ancoră cu patru gheare, pentru căţărare. Zgomotul uşor al mecanismului uns fu acoperit de lătratul unui câine ce hoinărea în zonă, unul dintre mulţii câini care alergau pe străzile din Muscat. Cu picioarele încălţate în adidaşi uşori, se cocoţă rapid pe zid în timp ce corpul îi era ridicat, tras de cablul subţire de căţărare, din aliaje de oţel, ce se încolăcea la loc pe tamburul pistolului din mâna ei. Ajunsă în vârf, se folosi de momentul creat pentru a-şi sălta corpul sus pe culmea zidului, după care se întinse pe burtă.

Sus pe parapet, de-a lungul zidului, erau încastrate cioburi de sticlă ascuţite ca lama de ras, pentru a-i descuraja pe intruşi, însă acestea nu reuşiră să-i penetreze combinezonul uşor, de culoare neagră, din kevlar şi nici mănuşile aferente. Cu toate astea, simţea un ciob apăsându-i lângă tâmpla dreaptă. Masca îi ascundea şi-i proteja restul feţei, cu excepţia unui decupaj în jurul ochilor. Pe frunte avea o pereche de ochelari de vedere pe timp de noapte, cu infraroşu, ce nu reflectau lumina, gata să fie folosiţi. Lentilele erau capabile să înregistreze imagini cu o cameră digitala timp de o oră şi, în plus, ochelarii erau dotaţi cu un receptor microparabolic pentru ascultare la distanţă.

Designul propriu al lui Painter Crowe.

Gândul ăsta o făcu să zâmbească uşor. Îi plăcea ironia situaţiei. Să folosească chiar echipamentele nenorocitului ăluia, împotriva lui…

Cassandra îl privi pe paznic cum dispare după colţul proprietăţii. Îşi eliberă ancora de căţărare şi o puse la loc la gura ţevii armei sale compacte. Se rostogoli pe spate, scoase cartuşul cilindric, cu aer comprimat, deja folosit, din camera cartuşului pistolului, apucă un cartuş nou de la centură şi-l împinse cu

palma la poziţie. Pregătită, se răsuci la loc şi începu să se deplaseze în patru labe peste parapetul cu crestături al zidului palatului, ţintind să ajungă la corpul principal al clădirii.

Zidul exterior nu se unea cu palatul, ci înconjura clădirea de la o distanţă de zece metri. Nişte grădini mai mici umpleau spaţiul gol şi îngust, unele separate printr-un gard viu în grădini distincte, răcoroase, dotate cu fântâni. Clipocitul apei care curgea ritmic răsuna până la ea, în timp ce continua să meargă de-a lungul parapetului.

Mai devreme examinase proprietatea, asigurându-se de acurateţea schemelor privind planul de pază al locului, pe care i le asigurase Organizaţia. Ştia că era mai bine aşa decât să se încreadă în ce apărea tipărit pe nişte hârtii. Verificase personal poziţia fiecărei camere de supraveghere în parte, orarul celor de la pază, dispunerea pe teren a tot ce era trecut în scheme, a proprietăţii în sine.

Ascunzându-se sub frunzele late ale unui curmal, ce atârnau deasupra zidului, se furişă mult mai încet către o aripă a palatului care strălucea de lumina. O curte mică înconjurată de coloane încadra ferestrele cu arcadă ce dădeau într-un hol lung unde se servea masa. Lumânări, sculptate în forma unor flori delicate şi care pluteau în mici vase de argint, pâlpâiau deasupra mesei, în timp ce altele licăreau în candelabrele extrem de elaborate. Cristalul şi porţelanul fin reflectau lumina flăcărilor. Mai multe persoane erau înşirate în jurul mesei acoperite cu mătase. Servitorii se mişcau de zor printre ei, umplând paharele de apă şi oferindu-le vin celor de la masă.

Întinzându-se pe burtă ca să-şi ascundă silueta, Cassandra îşi puse dispozitivul digital de vedere pe ochi. Nu activa modul de vedere pe timp de noapte, ci acţionă doar clapeta de mărire, uitându-se ca printr-un telescop la ce se întâmpla acolo. Microfonul din ureche bâzâi din cauza conversaţiei amplificate, sunând metalic din cauza prelucrării digitale. Trebui să-şi ţină capul nemişcat pentru a fixa receptorul parabolic asupra conversaţiei.

Ştia că toţi cei vizaţi erau prezenţi.

Slăbănogul acela de doctorand, Clay Bishop, stătea lângă una dintre ferestre, stingher. O tânără care servea se oferi să-i umple paharul de vin. El clătină din cap în semn de refuz.

— *La, shuk-ran,* murmură el. Nu, mulţumesc.

În spatele lui, doi bărbaţi gustau diferite aperitive de pe o tavă cu mâncăruri tradiţionale omaneze, bucăţi de came prăjită şi

apoi fiartă înăbuşit, brânză de capră, măsline şi curmale feliate. Omaha Dunn şi fratele lui, Daniel. Cassandra ştia totul despre cum scăpaseră ca prin urechile acului mai devreme. O treabă de mântuială făcută de răpitori.

Şi totuşi, se uită la cei doi. Ştia că nu era bine să subestimezi un adversar. De aici începea întotdeauna înfrângerea. Se prea putea ca ambii să posede calităţi care să merite studiate.

Omaha mesteca de zor un sâmbure de măslină.

— În timp ce făceai duş, spuse el, sugând sâmburele, am verificat starea vremii la ştirile locale. Furtuna de nisip a lovit Kuwait City şi a făcut o dună de nisip direct pe Strada Principală.

Fratele mai tânăr scoase un zgomot involuntar. Nu părea să acorde vreo atenţie acestui fapt. Urmărea cu privirea o blondă înaltă care intra în încăpere din partea opusă.

Coral Novak, din grupul operativ al Sigma, înlocuitoarea ei.

Cassandra îşi concentra atenţia asupra adversarei sale. Părea să dea dovadă de mult sângele rece, ţinând cont de cât de uşor o doborâse la muzeu, prinsă cu garda jos. Ochii Cassandrei se îngustară plini de antipatie. „Asta-i individa cu care au crezut că pot să mă înlocuiască şi s-o facă partenera lui Painter? O novice de la Sigma?” Nu era de mirare că lucrurile trebuiau să se schimbe.

Imediat după femeie, apăru şi Painter. Înalt, îmbrăcat în pantaloni negri şi cămaşă neagră, elegant şi cu toate astea nepretenţios. Până şi de pe poziţia înaltă şi incomodă de pe zid, Cassandra recunoscu felul în care el examină încăperea, circumspect, cu coada ochiului, uitându-se la tot ce mişca în jur, analizând, calculând.

Apucă cu degetele şi mai strâns cioburile de sticlă de pe zid.

El o expusese, ameninţându-i poziţia faţă de Ghildă, trăgând-o în jos. Ea se comportase perfect, petrecând ani buni ca să-şi cultive rolul de agent operativ principal, câştigând încrederea partenerului ei… şi, la final, poate chiar ceva mai mult decât simpla loialitate.

Simţea cum îi creşte furia în piept. El o făcuse să piardă totul, o scosese din prim-plan, limitându-i rolul la operaţiuni care necesitau un anonimat total. Se ridică din locul în care stătea şi continuă să se deplaseze de-a lungul zidului. Avea o misiune de îndeplinit. Una zădărnicită de Painter, la muzeu. Ştia ce miză era în joc.

N-avea să mai rateze şi noaptea asta. Nimic n-avea s-o oprească.

Cassandra îşi croi drum până la aripa îndepărtată a palatului, către o lumină singuratică în întunericul de la capătul clădirii. Se ridică pe vârfuri şi alergă pe ultima porţiune pe care o mai avea de parcurs. Nu putea risca să-şi rateze ţinta.

În cele din urmă, se aşeză în faţa unei ferestre care domina de sus o grădină neîngrijită. Prin geamul aburit văzu o femeie singură întinsă confortabil într-o cadă îngropată în pardoseală. Cassandra scană rapid şi celelalte camere. Erau goale. Asculta cu atenţie. Nici un sunet, nimic.

Satisfăcută, Cassandra îşi îndreptă harponul spre balconul de deasupra. În urechea stângă, o auzi pe femeie cum mormăie. Părea ameţită, ca într-un vis, un ţipăt înăbuşit: „Nu… nu din nou…”

Cassandra apăsă pe trăgaciul de eliberare a harponului. Se auzi un clanc, iar cârligul zbură prin aer, lăsând în urmă o spirală din cablu de oţel. Mişcarea prin aer fu însoţită de un şuierat inconfundabil. Cârligul trecu peste balustrada balconului de la etajul trei.

Trăgând uşor de cablu, Cassandra sări de pe zid spre grădina de dedesubt. Vântul şuiera. Câinii lătrau pe aleea din vecinătate. Ateriză fără să rupă nici măcar o ramură şi se lipi de peretele de sub fereastră, cu o ureche ciulită gata să audă sunetul alarmei.

Nimic. Linişte deplină.

Verifică fereastra. Fusese lăsată întredeschisă, cam cât un lat de deget. Dincolo, în baie, femeia murmura ceva în somn.

Perfect.

08.18 P.M.

Safia stă în sala de aşteptare a unui spital mare. Ştie ce urmează să se întâmple. O remarcă pe femeia adusă de spate care intră şchiopătând în sală. Faţa şi corpul îi sunt acoperite cu o *berka.* Umflătura de sub mantia femeii e evidentă acum.

…nu ca înainte.

Safia dă sa traverseze sala de aşteptare, înnebunită să prevină ceea ce urmează să se întâmple. Însă copiii se strâng în jurul ei, agăţându-i-se de picioare, apucând-o de mâini. Se chinuieşte să-i dea la o parte, însă ei izbucnesc în plâns.

Ea încetineşte, neştiind dacă este mai bine să-i consoleze sau să meargă mai departe.

În faţă, femeia se pierde în mulţimea de oameni de lângă recepţie. Safia n-o mai vede. Însă asistenta de la recepţie îşi ridică mâna, îndreptând-o spre Safia. I se strigă numele.

…ca înainte.

Mulţimea se desparte în două. Femeia este în centrul atenţiei, în propria lumină, angelică, având mâinile întinse sub pelerină asemenea unor aripi.

„Nu”, spune Safia doar din buze. Nu are deloc aer ca să vorbească, să-i atenţioneze pe ceilalţi.

După care o explozie orbitoare, toată numai lumină, fără nici un zgomot.

Văzul îi revine instantaneu – dar nu şi auzul.

E întinsă pe spate, uitându-se în sus, în timp ce tavanul e cuprins de flăcări, nişte flăcări tăcute. Îşi ascunde faţa ca să se apere de dogoarea insuportabilă, însă aceasta este peste tot. Cu capul întors, îi vede pe copii răşchiraţi, unii în flăcări, alţii prinşi şi striviţi sub piatră. O fetiţă stă întinsă pe spate pe o masă răsturnată. Faţa copilului lipseşte. Un altul se întinde spre ea, însă nu mai are mâini, numai nişte cioate însângerate.

Safia îşi dă acum seama de ce nu aude. Lumea a devenit un ţipăt prelungit la infinit. Ţipătul nu vine dinspre copii, ci de la ea, din propria gură.

După care ceva…

…o atinse.

Safia tresări şi se trezi în cadă, înăbuşindu-şi acelaşi ţipăt. Ţipătul pe care-l avea dintotdeauna înăuntrul ei, încercând să iasă afară. Îşi acoperi gura, înfiorata, ţinând orice altceva înăuntru. Tremura în apa care se răcea, cu mâinile strânse în jurul sânilor. Strânse tare, aşteptând ca ecoul atacului de panică să se micşoreze şi să dispară.

Nu-i decât un vis…

Îşi dorea să creadă asta. Fusese prea puternic, prea intens şi plin de viaţă. Încă mai simţea gustul sângelui în gură. Îşi şterse fruntea, însă continuă să tremure. Voia să dea vina pe vis, pe oboseală, pentru a-şi justifica reacţia – însă asta era o minciună. Era vorba de locul ăsta, de ţara asta, de faptul că era din nou acasă. Şi de Omaha…

Închise ochii, însă visul aştepta în spatele pleoapelor închise. Nu era doar un coşmar. Toate astea *se întâmplaseră.* Totul fusese din vina ei. Imamul local, un lider musulman evlavios, încercase s-o împiedice să facă săpături la mormintele de pe dealurile de lângă Qumran. Ea nu-l ascultase, prea încrezătoare

în protecţia pe care i-o oferea munca de cercetare.

Cu un an înainte, Safia îşi dedicase şase luni descifrării unei singure tăbliţe din lut. Aceasta sugera că un depozit secret de pergamente ar putea fi îngropat în locaţia respectivă, posibil un alt mormânt al faimoaselor Manuscrise de la Marea Moartă. Două luni de săpături dovediseră că avusese dreptate. Scosese astfel la lumină patruzeci de urne conţinând o vastă bibliotecă de scrieri în aramaică, descoperirea anului, însă toate astea urmau să aibă un preţ foarte mare.

Un grup fanatic fundamentalist considerase drept ofensă pângărirea unui loc sfânt al musulmanilor. Mai ales de către o femeie. O femeie cu sânge amestecat, care avea legături strânse cu Occidentul. Neştiind acest lucru la momentul respectiv, Safia devenise ţinta acestora.

Numai că preţul plătit pentru păcatul ei de neiertat ei fusese sângele şi vieţile unor copii nevinovaţi.

Ea fusese unul dintre cei trei supravieţuitori. Un miracol, după cum se scrisese în ziare, un miracol căruia ea îi supravieţuise.

Safia se rugase să nu mai aibă parte de asemenea miracole în viaţa ei.

Toate astea avuseseră un preţ mult prea mare.

Safia deschise ochii, cu degetele încleştate. Furia luă locul oricărui sentiment de durere sau de vinovăţie din trecut. Terapeutul ei îi spusese că era o reacţie perfect normală. Trebuia să-şi permită să simtă această furie. Cu toate astea, se simţea jenată de mânia sa, nemeritată.

Îşi schimbă poziţia şi apa dădu pe dinafară, peste marginile căzii şi se revărsă pe plăcile de gresie, lăsând în urmă o dâră de petale de iasomie. Petalele rămase se adunară în jurul mijlocului ei dezgolit.

Pe sub apă, ceva se frecă de genunchiul ei, ceva la fel de moale ca o floare, însă mult mai greu. Safia se încorda, asemenea unui iepure orbit de farurile unei maşini.

Apa se linişti. Stratul plutitor de petale de iasomie ascundea fundul căzii. După care ceva şerpuit în formă de S tulbură apa de dedesubt.

Safia îngheţă.

Partea de sus a şarpelui ieşi la suprafaţă printre petale, câteva dintre ele agăţându-se de capul maroniu. Ochii verzi se făcură negri în timp ce pleoapa interioară de protecţie se lăsă în jos. Părea că se uită fix la ea.

Safia ştia ce şarpe era, uitându-se la semnul vizibil

reprezentând o cruce deasupra creştetului capului. *Echis pyramidum.* Vipera-tapet. Toţi copiii din Oman ştiau s-o identifice uitându-se la semnul ei distinctiv. Semnul crucii însemna moarte în cazul ei, nu mântuirea creştină. Şarpele era omniprezent în regiune, în locurile umbroase şi putea fi deseori văzut atârnând de crăcile copacilor. Veninul său era atât hemotoxic, cât şi neurotoxic, o combinaţie fatală, care provoca moartea în mai puţin de zece minute de la muşcătură. Viteza cu care îşi ataca victimele era atât de mare, încât cândva se crezuse că era capabil şi să zboare.

Vipera lungă de un metru înota prin cadă, îndreptându-se spre Safia. Ea nu îndrăzni să se mişte şi nici să rişte să o provoace. Probabil că se strecurase în apă după ce adormise, căutând umezeala care o ajuta să-şi lepede pielea mai uşor.

Şarpele îi ajunse până la burtă, ridicându-se puţin din apă, cu limba şfichiuind aerul. Safia simţi o gâdilătură pe piele, în timp ce şarpele se apropia şi mai mult. Pielea de pe mâini i se făcu ca de găină. Se forţă să nu tremure, de fapt să nu se cutremure.

Nesimţind nici un pericol, vipera se sui pe pântecul ei, scurgându-se încet din apă şi urcându-se în sus pe sânul stâng. Făcu o pauză scurtă ca să-şi scoată din nou limba înfricoşătoare. Pielea cu solzi era caldă, nu rece. Mişcările ferme îi trădau musculatura puternică.

Safia îşi menţinu muşchii încordaţi, rigizi. Nu îndrăznea să respire. Însă cât de mult putea să-şi ţină respiraţia?

Şarpelui păru să-i placă situaţia şi nu se mai mişcă, rămânând pe sânul ei. Comportamentul lui era foarte ciudat. De ce nu o simţise, de ce nu-i auzise bătăile inimii?

„Mişcă-te…” îi spuse ea în gând cu toată puterea sa. Măcar dacă s-ar retrage de partea cealaltă a băii, să-şi găsească un colţ unde să se ascundă, să-i dea şi ei o şansă să iasă din cada…

Avea o nevoie crescândă de aer, pe care o resimţea ca pe un junghi în piept, ca pe o presiune insuportabilă în spatele ochilor.

„Pleacă, te rog…”

Vipera şfichiui din nou aerul cu limba sa roşie. Indiferent ce simţea, părea mulţumită. Se instalase acolo ca să se odihnească.

Privirea Safiei se înceţoşa, din cauza lipsei de oxigen şi a tensiunii la care era supusă. Dacă se mişca, murea. Dacă îndrăznea măcar să respire…

După care un joc de umbre îi atrase atenţia spre fereastră. Condensul aburise geamul, făcându-l opac, de nepătruns. Însă nu exista nici o îndoială. Era cineva acolo, afară.

8
ŞERPI ŞI SCĂRI

2 DECEMBRIE, 8.24 P.M.
ORAŞUL VECHI, MUSCAT

— Unde mama naibii e Safia? întreba Omaha, uitându-se la ceasul de la mână.

Trecuseră zece minute peste ora la care trebuiau să se adună cu toţii pentru cină. Femeia pe care o cunoscuse în trecut era exagerat de punctuală, calitate dobândită în timpul studiilor la Oxford. Tocmai atenţia pe care o acorda detaliilor făcuse din ea un custode desăvârşit.

— N-ar fi trebuit să fie aici până acum? spuse el.

— Am pus să i se pregătească o baie, anunţă Kara din uşă. Doar ce s-a dus o cameristă sus cu haine curate.

Kara intră, arătând splendid îmbrăcată într-un *thob,* o rochie tradiţională din Oman, din mătase roşie ce curgea parcă pe ea, cu broderii filigranate din aur de-a lungul manşetelor şi al tivului. Renunţase la orice fel de acoperământ al capului, lăsându-şi părul roşcat liber şi purta sandale Prada. Ca întotdeauna, când venea vorba de Kara, exista o linie clară de demarcaţie între veşmintele tradiţionale şi ce era la modă.

— O baie? mormăi Omaha. Atunci n-o s-o vedem deloc astă-seară.

Safia iubea apa în toate formele sale: de la duşuri, fântâni, robinete, la bălăceli scurte în cursuri de apă şi lacuri, însă în mod special băile. Obişnuia să o tachineze pe tema asta, atribuind fixaţia ei pentru apă pe seama trecutului ei petrecut în deşert. „Poţi să scoţi o fată din deşert, însă n-o să poţi niciodată să scoţi deşertul din fată.”

Cu gândul acesta în minte, fără să vrea, îl năpădiră şi alte amintiri ale băilor lungi pe care le făceau împreună, cu picioarele încolăcite, râsetele, gemetele uşoare, aburii care ieşeau din apă

şi din pielea lor.

— O să vină când o să fie gata, îl avertiză Kara, protectoare, trăgându-l înapoi în încăpere.

După care îi făcu un semn din cap majordomului casei.

— O să servim o cină tradiţională uşoară, înainte să plecăm la drum peste două ore. Luaţi loc, vă rog.

Toată lumea îşi găsi locurile, împărţindu-se în două rânduri de-o parte şi de alta a mesei. Painter şi Coral de-o parte, alături de doctorandul Safiei, Clay. Danny şi Omaha se aşezară în faţa lor. La sfârşit, Kara ocupă singurul scaun din capul mesei.

Ca la un semn, servitorii defilară printr-un set de uşi batante dinspre holul care comunica direct cu bucătăria. Purtau deasupra capului platouri acoperite, ţinându-le cu o singură mână. Alţii cărau în ambele mâini nişte tăvi şi mai mari.

De îndată ce platourile erau lăsate pe masă, servitorii se dădeau pe rând în spate, ridicând capacele pentru a prezenta mâncarea. Totul făcea parte, evident, dintr-o coregrafie perfectă.

Kara enumeră fiecare fel în parte pe măsură ce era prezentat, odată cu ridicarea capacului.

— *Maqbous...* miel cu şofran. *Shuwa...* porc preparat la cuptor. *Mashuai...* peşte flambat servit cu orez şi lămâie.

Urmară multe alte feluri. Printre bunătăţi se numărau şi nişte pâini subţiri, ovale. Acestea îi erau cunoscute lui Omaha. Celebrele *rokhal,* pâinea tradiţională, coaptă pe frunze de palmier.

Kara termină în cele din urmă prezentarea bucatelor.

— Şi ultimul fel, prăjiturele cu miere, unele dintre favoritele mele, aromate cu siropul de ulm.

— Ce… n-avem ochi de oaie? murmura Omaha.

Kara îl auzi.

— Se poate rezolva şi cu delicatesa asta.

El ridică o palmă în sus, conciliator.

— O să trec peste, de data asta.

Kara făcu un gest larg pe deasupra bucatelor întinse pe masă.

— Tradiţia în Oman este să te serveşti de unul singur. Aşa că vă rog să vă bucuraţi de tot ce este pe masă.

Oaspeţii îi urmară sfatul şi începură să-şi pună mâncare în farfurii şi s-o mănânce cu lingura, de pe ţepuşe sau cu mâna. Omaha îşi umplu o ceaşcă dintr-un urcior înalt. *Kohwa.* Cafeaua foarte tare. Poate că arabii se abţin să bea alcool, însă n-au nici un fel de probleme cu dependenţa de cofeină. Luă o gură sănătoasă din ceaşcă şi oftă. Gustul amar al cafelei concentrate

era parfumat cu nucşoară, o aromă distinctă şi bine-venită.

La început discutară mai mult subiecte culinare. Cele mai multe erau nişte exclamaţii de surprindere la descoperirea frăgezimii cărnii sau a iuţelii condimentelor. Clay părea mulţumit doar să-şi umple farfuria cu prăjiturele cu miere. Kara abia dacă gustă ceva, ţinându-i sub supraveghere pe servitori, ghidându-i cu câte un semn sau o întoarcere a capului.

Omaha o studie în timp ce-şi sorbea cafeaua. Era mai slabă, mult mai obosită decât atunci când o văzuse ultima oară.

Ochii Karei erau încă strălucitori, însă acum păreau mult mai febrili. Omaha ştia cât de mult investise ea în călătoria asta. Şi mai ştia şi de ce. Safia şi el mai păstraseră câteva secrete... cel puţin *atunci,* dacă era să se întoarcă în timp. El ştia totul despre Reginald Kensington. Portretul său se uita în jos la Kara de pe peretele din spatele ei. Oare ea mai putea încă să simtă privirea acelor ochi pătrunzători?

Omaha îşi imaginase că nici lui nu i-ar fi picat bine ca propriul tată să dispară în deşert, înghiţit în neant. Însă, slavă Domnului, nu-i *solicita* decât imaginaţia ca să înţeleagă o asemenea pierdere. Tatăl lui, la optzeci şi doi de ani, încă mai lucra şi se ocupa de ferma familiei din Nebraska. Mânca patru ouă, o felie de şuncă şi pâine prăjită cu unt la fiecare mic dejun şi fuma câte un trabuc în fiecare seară. Mama lui era şi mai zdravănă. „Oameni cu vână, obişnuia tatăl său să se laude. Exact ca băieţii mei."

În timp ce Omaha se gândea la familia sa, vocea ascuţită a fratelui său îl făcu să-şi mute atenţia de la Kara. Danny povestea cu amănunte escapada lor cu răpirea, folosindu-şi furculiţa la fel de mult ca vocea ca să spună întreaga păţanie. Omaha remarcă valul de entuziasm ce punea stăpânire pe el, pe măsura ce relata evenimentele zilei. Dădu din cap, dezaprobator, auzind cum fratele său mai mic se lăuda şi-o făcea pe grozavul. Omaha fusese cândva la fel. Nemuritor. Îmbătat de tinereţe.

Nu însă şi acum.

Se uită în jos la propriile mâini. Erau pline de cute şi de cicatrice, la fel ca mâinile tatălui lor. Ascultă povestea lui Danny. Nu fusese chiar aventura măreaţă pe care o descria fratele lui. Fusese o chestiune extrem de gravă.

O voce nouă îl întrerupse.

— O femeie? întreba Painter Crowe încruntându-se. Unul dintre răpitori era femeie?

Danny dădu din cap că da.

— Eu unul n-am văzut-o, însă fratele meu, da.

Omaha văzu cum ochii albaştri pătrunzători ai bărbatului se întorc spre el. Fruntea i se încreţi, privirea concentrându-se asemenea unui laser bine focalizat.

— E-adevărat? întreba Crowe.

Omaha ridică din umeri, surprins de intensitatea privirii.

— Cum arata?

Ultima întrebare fusese pusă prea rapid. Omaha răspunse încet, uitându-se la cei doi.

— Era înalta. Cam cât mine. Din modul în care se mişca, aş spune că avea pregătire militară.

Painter îi aruncă o privire scurtă partenerei sale. Părea că îşi transmit un mesaj tăcut. Ştiau ceva ce nu voiau să spună. Omul de ştiinţa se uită din nou la Omaha.

— Şi la faţă?

— Pâr negru şi ochii verzi. De obârşie beduină. Ah şi un mic tatuaj roşu sub un ochi… sub ochiul drept.

— Beduina, repetă Painter. Eşti sigur?

— Lucrez în regiunea asta de cincisprezece ani, aşa că pot să recunosc membrii fiecărui trib şi fiecărui clan în parte.

— Şi din ce trib era?

— Greu de spus. N-am avut suficient timp să mă uit la ea.

Painter se lăsă pe spate, relaxându-se brusc. Partenera lui se întinse spre una dintre prăjiturelele cu miere şi-o puse pe farfurie şi o lăsă acolo. Deşi de astă dată nu mai avu loc nici un fel de schimb de priviri, era clar că ceva fusese rezolvat.

— De ce atâta interes? întrebă Kara, transpunând în cuvinte gândurile lui Omaha.

Painter ridică din umeri.

— Dacă a fost o răpire la întâmplare doar pentru a scoate nişte bani, atunci probabil că nu contează. Însă dacă nu-i aşa… dacă a avut într-un fel sau altul vreo legătură cu jaful de la muzeu, cred că ar trebui cu toţii să ştim pe cine să stăm cu ochii.

Vorbele sale sunară destul de rezonabil, pragmatic şi logic, însă Omaha simţi că în spatele interesului manifestat de el era vorba de ceva mai mult.

Kara o lăsă aşa, fără să mai insiste. Îşi consultă rapid Rolexul cu diamante de la mână.

— Unde-i Safia? Doar nu-i tot în baie?

9.12 P.M.

Safia îşi ţinu respiraţia trăgând foarte puţin aer în piept.

Nu avea fobie de şerpi, însă învăţase să-i respecte în timp ce explora ruinele prăfuite. Erau şi ei o parte a deşertului, la fel ca nisipul şi vântul. Stătea în cadă perfect liniştită. Apa se răcea pe măsura ce aştepta… sau poate că frica era cea care o făcea să îngheţe.

Vipera-tapet de pe sânul ei stâng părea să-şi fi făcut culcuş pentru o bună bucată de timp, bucurându-se de linişte şi de apă. Safia simţea rugozitatea pielii şarpelui. Era un exemplar bătrân, ceea ce făcea deosebit de dificil procesul prin care îşi lepăda pielea.

Din nou, ochii ei surprinseră o mişcare de dincolo de geam. Însă, deşi încercă să se concentreze, nu văzu decât întunericul liniştit şi tăcut.

Paranoia care preceda adesea un atac de panică, o stare de anxietate care te acapara cu totul, te făcea să vezi ameninţare şi pericol acolo unde de fapt nu existau. Atacurile ei de panică erau de obicei declanşate de stresul sau tensiunea emoţională, nu de ameninţările fizice. De fapt, valul de adrenalină produs de pericolul imediat acţiona ca o zonă-tampon, un bun amortizor împotriva revărsării în cascadă, în mod electrizant, a episodului de panică. Cu toate astea, încordarea cu care aştepta plecarea viperei începuse să-i slăbească şi să-i subţieze această zonă tampon.

Simptomele muşcăturii viperei erau imediate şi serioase: piele înnegrită, senzaţia de arsură, de foc în sânge, convulsii care rupeau oasele. Nu exista nici un antidot cunoscut.

Mâinile începură să-i tremure uşor.

„Nici un antidot cunoscut…”

Se chinui să se calmeze.

Safia expiră uşor, uitându-se din nou la şarpe. Inspiră chiar şi mai uşor, savurând dulceaţa aerului proaspăt. Parfumul de iasomie, o plăcere mai înainte, era acum greţos.

Un ciocănit în uşă o făcu să tresară.

Se mişcă uşor în sus. Apa începu să facă vălurele în jurul ei.

Vipera îşi ridică uşor capul. Simţi cum restul corpului şarpelui se întăreşte şi se împinge în pântecele său gol, tensionându-se, plin de precauţie.

— Domniţă al-Maaz, strigă o voce de pe hol.

Nu răspunse.

Şarpele îşi scoase iar limba biciuind aerul. Corpul lui alunecă uşor în sus, împingându-şi înainte capul triunghiular spre gâtul ei.

— Domniţă?

Era Henry, majordomul casei. Probabil că venise să vadă dacă nu cumva adormise. Ceilalţi probabil că erau în salon. Aici nu era nici un ceas, însă i se părea că trecuse toată noaptea.

În tăcerea mormântală, auzi zgomotul unei chei care se învârtea în broasca veche. După care auzi scârţâitul uşii de afară.

— Domniţă al-Maaz…? acum şi mai puţin înăbuşit. O trimit pe Liza înăuntru.

Pentru Henry, un majordom englez eficient, ar fi fost de neconceput să intre în apartamentul unei lady, mai ales atunci când această lady era în baie. Nişte paşi uşori, grăbiţi, traversară camerele, îndreptându-se spre camera de baie din spate.

Toată zarva şi gălăgia agitară şarpele. Se ridică şi mai sus între sânii ei, asemenea unui campion plin de venin. Era de notorietate faptul că viperele sunt agresive, cunoscute ca fiind capabile să urmărească un om un kilometru întreg dacă erau ameninţate.

Însă vipera aceasta, moleşită de la aburi, nu făcu nici o mişcare ca să atace.

— Auziţi? strigă o voce timidă de-afară, de lângă uşă.

Safia n-avea cum s-o avertizeze pe camerista de-afară.

O tânără fată ruşinoasă, cu capul plecat, apăru în cadrul uşii, cu părul său negru împletit prins sub o boneţică de dantelă. După ce înaintă doi paşi, murmură:

— Îmi pare rău că vă deranjez, domniţă.

În cele din urmă se uită în sus şi întâlni ochii Safiei – după care văzu şarpele care urca şi mai sus, sâsâind ameninţător, răsucindu-se şi şerpuind în aşteptare. Solzii uzi se întrepătrundeau şi se frecau scoţând un sunet ca de glaspapir.

Camerista îşi duse mâna la gură, însă nu reuşi să-şi înăbuşe ţipătul. Atras de zgomot şi de mişcare, şarpele se târî rapid afară din apă, zburând cu totul peste marginea lată a căzii placate cu faianţă, îndreptându-se spre fată.

Camerista era prea înfricoşată ca să se mai mişte.

Însă Safia, nu.

Apucă instinctiv coada viperei ce se mişca agresiv, cu repeziciune, prinzând-o în mijlocul atacului. O trase cu putere înapoi, împiedicând-o să ajungă la cameristă şi dându-i o mişcare

de balans cât era de lungă. Însă şarpele nu era o bucată flască de sfoară.

Se contorsiona şi se zvârcoli la ea în mână, simţindu-i muşchii tari sub degete. Simţi, mai mult decât văzu, cum şarpele se încolăceşte, gata să lovească fulgerător pe cea care îl înhăţase mai înainte. Safia dădu din picioare, încercând să se ridice, să dobândească un uşor avantaj în faţa lui. Însă plăcile alunecoase de faianţă o împiedicară, făcând-o să cadă la loc. Apa se revărsă cu putere pe pardoseală.

Vipera se repezi la încheietura mâinii ei. Numai printr-o răsucire şi o smucitură rapidă a braţului reuşi să evite muşcătura colţilor cu venin. Însă, asemenea unui luptător experimentat, bătrânul şarpe se contorsiona pentru a ataca din nou.

În cele din urmă Safia reuşi să se ridice în picioare. Se învârti în cadă, cu braţul întins, folosindu-se de forţa centrifugă pentru a ţine capul şarpelui departe de ea. Instinctul o făcu să-şi dorească să-i dea drumul în aer. Însă asta nu asigura sfârşitul confruntării. Baia era mică, iar agresivitatea viperei, bine-cunoscută.

În loc de asta, îşi îndoi braţul. Mai folosise şi altă dată un bici şi chiar îi dăduse unul lui Omaha, ca dar de Crăciun, distrându-se pe seama insistenţei cu care Kara îi tot spunea Indiana Jones. Acum folosea aceeaşi tehnică, folosindu-se de încheietura mâinii ca şi cum ar pocni din bici, printr-o răsucire bine exersată.

Vipera, ameţită de-atâta învârtit, nu reuşi să reacţioneze în timp util. Astfel că, în conformitate cu vechile legi ale fizicii, corpul i se smuci în exterior şi se întinse cât era de lung. Şarpele lovi cu capul peretele faianţat cu suficientă forţă de impact încât să ciobească suprafaţa ceramică.

Sângele ţâşni împroşcând ca un spray de culoare roşie.

Corpul i se zbătu în mână cu o ultimă convulsie, după care căzu lipsit de vlagă, plescăind când ajunse în apa din cadă, din jurul coapselor ei.

— Domniţă al-Maaz!

Safia îşi întoarse capul şi-l văzu pe majordom, pe Henry, în pragul uşii, atras de ţipătul cameristei. Avea o mână pe umărul fetei îngrozite.

Safia se uită în jos la şarpele inofensiv şi la propria goliciune. Ar fi trebuit să se simtă jenată şi să încerce să se acopere, însă în loc de asta lăsă corpul plin de solzi să-i alunece dintre degete şi ieşi din cadă.

Numai tremurul mâinii o trăda.

Henry luă un prosop mare de bumbac de pe o etajeră. Îl

deschise larg. Safia păşi înainte, iar Henry o înfăşură cu prosopul, cuprinzând-o cu braţele.

Începură să-i curgă lacrimile şi să suspine încet.

Prin geam se vedea cum răsărise luna, acolo, deasupra zidului palatului. Pentru o fracţiune de secundă, ceva întunecat flutură peste suprafaţa sa. Safia tresări, însă ceea ce văzuse dispăru rapid.

Probabil nu era decât un liliac, prădătorul nocturn al deşertului.

Cu toate astea, începu să tremure şi mai tare în timp ce braţele lui Henry o strânseră şi mai puternic, luând-o pe sus şi cărând-o în patul ei din camera cealaltă.

— Sunteţi în siguranţă, îi şopti el, protector ca un tată.

Ştia că vorbele lui nu puteau să fie mai departe de adevăr.

9.22 P.M.

Afară, lângă fereastră, Cassandra se ghemui în tufişuri. Se uitase cum curatorul muzeului se luptase cu şarpele, mişcându-se rapid şi cum scăpase de el cu iscusinţă. Sperase să aştepte până când femeia avea să plece din cameră, după care să fugă rapid cu geanta care adăpostea inima de fier. Vipera se dovedise a fi un vizitator nedorit pentru amândouă.

Însă, spre deosebire de Safia, Cassandra ştia că prezenţa şarpelui fusese deliberată, planificată, că nu apăruse din neant.

Evitase şi cea mai mică reflexie în geamul transformat într-o oglindă argintie de lumina lunii. Mai fusese cineva acolo. Cineva care se căţărase pe zid.

Cassandra îşi dădu drumul jos şi se depărtă, cu spatele la palat, cu câte un pistol în fiecare mână, două Glock-uri negre, identice, cu suprafaţa mată, scoase din tocurile ataşate la hamul atârnat pe umeri. Surprinse cu privirea o siluetă înfăşurată într-o mantie care plutea în aer peste zidul exterior.

Gata, dispăruse.

Un asasin, oare?

Mai fusese cineva în grădină în afară de ea… iar ea fusese luată prin surprindere.

„Fir-ar să fie, ce nerozie…”

Furia îi acceleră gândurile în timp ce-şi refăcea planul pentru noaptea respectivă.

Cu toată agitaţia din apartamentul curatorului, probabilitatea furării artefactului se diminuase.

Însă hoţul învelit în mantie… asta era o cu totul altă problemă.

Obţinuse deja informaţiile referitoare la tentativa de răpire a lui Omaha şi Daniel Dunn. Nu era clar dacă atacul fusese pur şi simplu o întâmplare nefericită: se aflaseră la momentul nepotrivit în locul nepotrivit. Sau dacă era ceva mai serios, un atac calculat şi premeditat, o încercare de a solicita bani de răscumpărare de la reşedinţa Kensington.

Iar acum ameninţarea la viaţa curatorului.

Nu putea să fie pur şi simplu o întâmplare. Trebuia să existe o legătură, ceva necunoscut de către Ghildă, o a treia parte implicată în toate astea. Însă cum şi de ce?

Toate astea îi trecură prin cap într-o fracţiune de secundă.

Cassandra strânse şi mai tare pistoalele din mâini.

Răspunsurile nu puteau să vină decât dintr-un singur loc.

Încrucişându-şi mâinile, Cassandra vârî ambele pistoale în tocuri şi desfăcu harponul prins la centură. Îl îndreptă, apăsând pe trăgaci şi auzi şuieratul corzii de oţel. Deja era în mişcare în momentul în care se auzi cum gheara de prindere se agăţă de coama zidului. Apăsă pe vinciul de retractare a corzii. În timpul scurt care-i trebui să ajungă la zid, cablul de oţel se întinse şi îi trase greutatea corpului în sus. Încălţările ei cu tălpi moi se căţărară pe zid, în timp ce motoraşul dispozitivului de prindere scoase un zgomot uşor.

Ajungând sus, încalecă parapetul şi-şi asigură arma tip harpon. Uitându-se în jos, îşi trase pe ochi dispozitivul optic de vedere pe timp de noapte. Aleea întunecată se transformă rapid într-un amalgam de contururi verzi şi albe.

Peste drum, o siluetă acoperită cu o mantie se strecura, furişându-se, pe lângă zidul îndepărtat, îndreptându-se spre strada alăturată.

Asasinul.

Cassandra se ridică în picioare pe parapetul acoperit cu cioburi de sticlă şi o luă la fugă în direcţia hoţului cu mantie. Probabil că zgomotul paşilor ei fusese auzit, căci ţinta îşi mări viteza, zbughind-o.

„La naiba.” Cassandra ajunse într-un loc în care se înălţa un alt curmal din perimetrul proprietăţii înconjurate cu ziduri. Frunzele palmierului se întindeau larg, atârnând peste ambele margini ale zidului, împiedicând-o să mai fugă.

Fără să încetinească deloc, Cassandra nu-şi scăpă din ochi

ţinta. Când ajunse la copac, se feri într-o parte, apucând o mână plină de frunze, sărind de pe zidul înalt de şase metri. Ţinându-se strâns de frunze, îşi dădu drumul în jos cu toată greutatea. Frunzele se rupseră printre degetele ei înmănuşate, însă sprijinul temporar o ajută să amortizeze căderea. Ateriză pe alee, genunchii săi absorbind impactul.

Se uită după ţinta sa, care dispăru pe o stradă perpendiculară. Cassandra apăsă nişte butoane. O hartă a peisajului urban din apropiere îi apăru pe ecranul dispozitivului său optic. Era nevoie de un ochi experimentat ca să interpreteze imaginea confuză de pe ecran. Aici, în Oraşul Vechi, harta n-avea nici cap, nici coadă. În jur era doar un labirint de alei şi străduţe pavate. Dacă hoţul ar fi încercat să scape în labirintul ăsta încâlcit... Cassandra îşi mări şi mai tare viteza. Cealaltă persoană trebuia încetinită. Imaginea digitală îi arăta că strada laterală mai avea cel puţin treizeci de metri lungime înainte de a se intersecta cu alte alei.

Cassandra avea o singură şansă.

Se apropie de colţ, scoţându-şi din nou arma tip harpon agăţată la centură. În timp ce intra pe strada laterală, îşi reperă imediat ţinta la treizeci de metri distanţă şi ochi.

Apăsă pe trăgaci.

Cablul metalic şuieră. Cârligul de prindere făcu o boltă joasă de-a lungul aleii, trecând pe deasupra umărului ţintei sale.

Cassandra apăsă pe dispozitivul de retractare, inversând sensul de rotaţie al vinciului, trăgând în acelaşi timp cu putere cu propria mână. Ca la pescuitul la lansetă.

Ghearele cârligului se înfipseră în umărul celuilalt, răsucindu-i corpul şi împiedicându-l să-şi mai controleze picioarele.

Cassandra îşi permise să zâmbească răutăcios, plină de satisfacţie. Însă îşi savura victoria prea devreme.

Adversarul ei continuă să se învârtă în loc, desfăşurându-şi larg mantia, asemenea unor aripi, scoţându-şi-o şi eliberându-se de ea cu atâta abilitate, încât l-ar fi uimit şi pe Houdini.

La lumina lumii, prin dispozitivul cu raze infraroşii văzu cealaltă persoană la fel de bine ca în miezul zilei.

O femeie.

Aceasta ateriză cu graţia unei feline într-o mână, sărind înapoi pe vârfurile picioarelor. Cu părul său negru fluturându-i pe spate, o luă la fugă pe stradă, în jos.

Cassandra înjură şi alergă după ea. Nu se putea abţine să admire abilitatea ţintei sale şi provocarea pe care o reprezenta. Pe de altă parte, ar fi vrut s-o împuşte pe femeie în spate pentru

a nu-şi mai lungi noaptea şi mai mult de atât. Însă avea nevoie de răspunsuri.

Porni pe urmele femeii, ale cărei mişcări dovedeau vioiciune şi stăpânire de sine. Cassandra fusese în liceu campioană la alergare, iar în urma antrenamentelor riguroase din cadrul Forţelor Speciale reuşise să-şi înteţească viteza. Fiind una dintre primele femei din rândul trupelor speciale de infanterie ale Statelor Unite, trebuise să fie rapidă.

Ţinta ei fugi după un alt colţ de stradă.

La ora asta din noapte, străzile erau goale, cu excepţia câtorva câini şi a unor pisici vagaboande. După apus, toate uşile Oraşului Vechi se încuiau, iar obloanele geamurilor erau trântite cu putere, lăsând străzile în întuneric. Ocazional, se auzeau frânturi de muzică şi râsete din curţile interioare. Câteva lumini străluceau de la balcoanele de sus, însă şi acestea aveau gratii împotriva spărgătorilor.

Cassandra îşi verifică harta afişată pe ecranul digital. Pe buze i se întipări iarăşi un zâmbet. Labirintul de alei prin care fugise femeia hăituită era ocolitor şi lung, însă în cele din urmă nu mai avea ieşire, înfundându-se într-o latură masivă a vechiului fort Jalai. Fortăreaţa înconjurată cu ziduri n-avea nici o poartă pe latura asta.

Cassandra îşi menţinu ritmul. Îşi făcuse planul în minte, cum o să decurgă atacul. Îşi scoase unul din cele două Glock-uri. Cu mâna cealaltă, apăsă clapeta staţiei radio.

— Am nevoie de o evacuare în zece minute, spuse ea. Mă detectaţi după GPS.

Răspunsul veni clar şi concis:

— Am înţeles. Evacuare în zece minute.

După cum era planificat, comandantul adjunct al echipei avea să trimită trei motociclete de teren modificate, cu amortizoare de zgomot la eşapament, roţi solide de cauciuc şi motoare tunate. Mobilitatea automobilelor era limitată prin trecerile înguste din Oraşul Vechi. Motocicletele erau mai potrivite pentru această regiune. Cassandra ştia din experienţă că fiecare zonă de desfăşurare a unei misiuni avea specificul său la care trebuiau adaptate mijloacele. În momentul în care avea să-şi ajungă ţinta după colţ, întăririle aveau să fie deja pe drum. Trebuia numai să o ţină pe femeie în şah, acolo, în fundătură. Dacă întâmpina vreun fel de rezistenţă, un glonţ în genunchi trebuia să-i taie elanul.

În faţă, un flash de lumină albă în dispozitivul de vedere

nocturnă o alertă pe Cassandra asupra faptului că ţinta ei încetinea, distanţa micşorându-se. Probabil că-şi dăduse seama de capcana în care intrase.

Cassandra păstră ritmul cu cealaltă femeie, ţinând-o sub observaţie.

În cele din urmă, după o ultimă cotitură a aleii înguste, apăru maiestuos fortul Jalai. Faţadele magazinelor de pe ambele părţi se întindeau până la structura înaltă, creând un canion în miniatura.

Femeia, fără mantie acum, purta numai o cămaşă lungă, albă. Stătea în picioare la baza zidului abrupt din calcar al fortului, uitându-se în sus. Cea mai apropiată pârghie de acces sau deschidere se afla la nouă metri înălţime. Dacă femeia încerca să sară pe acoperişurile magazinelor din vecinătate, Cassandra avea să o descurajeze cu câteva împuşcături bine plasate ale Glock-ului.

Cassandra păşi pe alee, blocându-i orice cale de scăpare.

Femeia o simţi şi se întoarse cu spatele la fort, gata de confruntare.

Cassandra îşi ridică dispozitivul de vedere nocturnă. Aleea era suficient de bine iluminată de lună. Prefera vederea naturală la distanţe atât de mici.

Cu Glock-ul îndreptat agresiv înainte, Cassandra reduse distanţa.

— Nu mişca, spuse ea în arabă.

Ignorând-o, femeia îşi ridică un umăr în sus. Cămaşa îi alunecă de pe forme şi căzu în jurul gleznelor, lăsând-o goală pe stradă. Cu picioarele lungi, cu sânii de mărimea unor mere şi îndoindu-şi gâtul lung şi elegant, nu părea deloc să se jeneze de goliciunea ei, ceea ce era complet neobişnuit într-o ţară arabă. Avea o postură nobilă – statuia grecească a unei prinţese arabe. Singura ei podoabă era un mic tatuaj rubiniu sub ochiul stâng. O lacrimă.

Femeia vorbi pentru prima oară, încet, cu o voce prevenitoare. Totuşi cuvintele ei nu erau în arabă. Posedând vaste cunoştinţe de lingvistică, Cassandra vorbea fluent o duzină de limbi şi se descurca în alte douăzeci. Plecă urechea la cuvintele femeii, părându-i-se cunoscute, însă nereuşind să le înţeleagă.

Înainte ca americanca să poată pricepe ceva, femeia păşi desculţă, ieşind dintre hainele de pe jos şi se dădu înapoi în umbra zidului impozant. Mişcându-se de la lumina lunii în întuneric, silueta îi dispăru brusc.

Cassandra păşi înainte, păstrând distanţa dintre ele. Se uită

mai atent.

Nimic.

Îşi lăsă în jos dispozitivul de vedere pe timpul nopţii. Umbra se evaporase. Zidul din calcar al fortului părea şi mai mare, acum că era focalizat. Se uită în stânga şi în dreapta.

Femeia nu se vedea nicăieri.

Cassandra înaintă în grabă, cu pistolul ridicat. Ajunse la zid din şapte paşi. Întinse o mână, să atingă piatra şi să se asigure că era reală, solidă. Cu spatele la zid, scană aleea cu dispozitivul de vedere nocturnă. Nici o mişcare, nici urmă de femeie.

Era imposibil.

Era ca şi cum se întorsese în întuneric şi dispăruse. Ca un *djinn,* ca un duh al deşertului.

Cassandra nu trebui decât să se uite la mormanul de haine de care se dezbrăcase femeia ca să elimine din start o asemenea posibilitate. De când purtau fantomele pelerine?

Un scârţâit de pietriş şi un huruit uşor îi atrase atenţia spre intrarea în alee. O mică motocicletă se apropia după ultima cotitură, flancată de alte două. Întăririle ei.

Aruncând o ultimă privire în jur, Cassandra se îndreptă spre ei. Se mai învârti în cerc încă de două ori. Când ajunse la prima motocicletă, întrebă:

— Când ai venit încoace ai văzut cumva o femeie goală pe alee?

Faţa motociclistului era acoperită cu o mască, însă în ochi i se putea citi confuzia.

— Goală?

Cassandra pricepu.

— Nu contează, spuse ea.

Se sui şi ea pe motocicletă, în spatele bărbatului. Noaptea se dovedise a fi un eşec total. Se întâmplase ceva ciudat aici. Avea nevoie de timp ca să-i dea de cap.

Îl bătu uşor pe bărbat pe umăr. Acesta întoarse motocicleta şi trioul se întoarse pe unde venise, îndreptându-se spre depozitul gol pe care-l închiriaseră la docuri, ca bază a operaţiunilor din Muscat. Era timpul să încheie misiunea care-i fusese încredinţată. Ar fi fost mai uşor dacă ar fi pus mâna pe inima de fier. Însă existau şi planuri de rezervă. Până la miezul nopţii, aveau să înainteze cu planurile lor de a elimina expediţia lui Crowe.

Chibzui la detaliile finale care trebuiau puse la punct, însă îi era greu să se concentreze. Ce se întâmplase cu femeia?

Existase o uşă secretă de acces în fort? Una necunoscută de sursa ei de informaţii? Era singura explicaţie.

În timp ce cugeta la această ciudăţenie, cuvintele femeii îi răsunară în minte.

Amortizoarele ţevilor de eşapament ale motocicletelor o ajutară să se concentreze.

Unde mai auzise limba aia?

Îşi aruncă scurt privirea spre vechiul fort Jalai, ale cărui turnuri se înălţau semeţ în lumina lunii, deasupra clădirilor mai joase. O structură străveche, dintr-o epocă dispărută.

După care o izbi familiaritatea limbii folosite.

Nu era una modernă. Era una *străveche.*

Auzi din nou cuvintele în minte, rostite pe un ton de avertizare. Deşi nu le putea desluşi, ştia că era o limbă moartă.

Aramaică.

Limba lui Isus Hristos.

10.28 P.M.

— Cum a ajuns acolo? întrebă Painter.

Stătea lângă intrarea în baie, holbându-se la şarpele mort care plutea cât era de lung printre petalele de iasomie.

Toţi cei adunaţi la cină auziseră ţipătul cameristei şi veniseră în goană. Fuseseră ţinuţi lângă firidă de majordom, până când Kara reuşise s-o ajute pe Safia să-şi pună o rochie.

Îi răspunse Kara, aşezată pe un scaun de lângă patul în care se afla prietena sa.

— Nemernicii dracului, întotdeauna apar de unde nu te aştepţi, chiar şi din instalaţie. Camerele Safiei a fost închise ani de zile. Şi-ar fi putut face cuib oriunde aici. Când i-am aerisit camerele şi am făcut curat, probabil că a fost deranjat, după care a fost atras de apa din cadă.

— Îşi lepăda pielea, şopti Safia cu voce răguşită.

Kara îi dăduse o pastilă. Efectul acesteia o făcea să i se împleticească limba, însă părea mai calmă decât atunci când cei din grup veniseră în goană sus. Părul îi atârna ud şi-i umezea pielea. Începea să-i revină uşor şi culoarea în obraji.

— Când năpârlesc, şerpii care-şi leapădă pielea caută apa.

— Atunci mai mult ca probabil a venit de afară, interveni Omaha.

Arheologul stătea lângă arcadă în camera de lucru. Ceilalţi aşteptau afară pe hol.

Kara o bătu uşor pe Safia pe genunchi şi se ridică în picioare.

— Indiferent cum a fost, s-a terminat. Lucrul bun e că suntem pregătiţi de plecare.

— În mod sigur, poate fi amânată cu o zi, spuse Omaha, uitându-se la Safia.

— Nu. Safia îşi revenise din ameţeala provocată de sedative. Mă descurc.

Kara dădu din cap aprobator.

— Trebuie să mergem în port la miezul nopţii.

Painter ridică o mână.

— Nu ne-aţi spus cu ce-o să călătorim.

Kara îl expedie, dând din mână ca şi cum ar fi vrut să împrăştie un miros urât.

— O să vedeţi când o să ajungem acolo. Mai am încă de pus la punct o mie de detalii de ultim moment.

Trecu pe lângă Omaha şi ieşi din cameră. Cuvintele ei se auziră şi înăuntru, în timp ce li se adresa celorlalţi din hol.

— Ne vedem în curte într-o oră.

Omaha şi Painter stăteau de-o parte şi de alta a camerei, flancând-o pe Safia. Nici unul nu se mişca, amândoi fiind la fel de nesiguri dacă se cuvenea să o consoleze pe Safia. Problema fu rezolvată de Henry care intră pe sub arcadă, cu braţele pline de haine împachetate.

Henry dădu din cap spre cei doi bărbaţi.

— Domnilor, am sunat o cameristă să o ajute pe domniţa al-Maaz să se îmbrace şi să-şi adune lucrurile. Dacă aţi fi atât de buni…

Le făcu semn cu capul spre uşă, concediindu-i.

Painter se apropie de Safia.

— Eşti sigură că poţi să călătoreşti?

Dădu din cap aprobator, un efort pentru ea.

— Mulţumesc. O să fiu bine.

— Bun. Dacă ai nevoie de mine sunt afară pe hol.

Asta o făcu să-i zâmbească uşor. El se trezi că face la fel.

— N-o să fie nevoie, spuse ea.

Se întoarse.

— Ştiu, însă o să fiu acolo oricum.

Painter îşi dădu seama că Omaha îl studiază, cu ochii mai îngustaţi decât înainte. După expresia feţei, bărbatul era nervos. În mod clar era suspicios, însă sub această faţadă se putea citi şi

o urmă de supărare.

Painter se îndreptă spre uşă, iar Omaha nu-i făcu loc ca să poată trece. Trebui să-l ocolească puţin ca să treacă de el.

După aceea, Omaha i se adresă Safiei:

— Te-ai descurcat bine, scumpo.

— N-a fost decât un şarpe, răspunse ea, ridicându-se în picioare ca să primească hainele de la majordom. Şi am o grămadă de treabă de făcut înainte să plecăm.

Omaha oftă.

— Bine, bine. Am înţeles.

Şi-l urmă pe Painter afară pe uşă. Ceilalţi plecaseră cu toţii, lăsând holul pustiu.

Painter îşi ocupa poziţia de lângă uşă. Omaha tocmai încerca să treacă de el, când Painter îşi drese vocea.

— Doctore Dunn…

Arheologul se opri, uitându-se la el.

— Şarpele acela, spuse Painter, revenind la o idee abordată anterior. Ai spus că te gândeşti că a venit de afară. De ce?

Omaha ridică din umeri, dându-se puţin înapoi.

— Nu pot să spun sigur de ce. Însă viperelor le place soarele de după-amiază, îndeosebi atunci când năpârlesc. Aşa că nu-mi pot imagina că a stat toată ziua ascunsă acolo.

Painter se uită fix înspre uşa închisă. Camera Safiei era cu vedere la răsărit. Prin urmare, nu era expusă decât soarelui de dimineaţă. Dacă arheologul avea dreptate, şarpele ar fi trebuit să parcurgă o distanţă mare de la locul însorit unde avusese culcuş până la cadă.

Omaha îi citi gândurile.

— Doar nu crezi că l-a pus cineva acolo?

— Poate că sunt paranoic. Însă n-a încercat odată nu ştiu ce grup militant să o omoare pe Safia?

Bărbatul se încruntă.

— Asta a fost acum cinci ani. Tocmai în Tel Aviv. În plus, dacă cineva a adus şarpele, în nici un caz n-ar fi putut să fie nemernicii ăia.

— De ce nu?

Omaha clătină din cap.

— Grupul extremist a fost distrus de comandourile israeliene un an mai târziu. De fapt, a fost *complet eradicat.*

Painter cunoştea detaliile. Dunn fusese cel care-i ajutase pe israelieni să-i hăituiască şi să-i urmărească pe extremişti, folosindu-se de contactele sale din zonă.

Omaha murmură, mai mult pentru el decât pentru Painter, pe un ton amar:

— După aceea, am crezut că Safia va fi uşurată… că o să se întoarcă aici…

„Nu-i atât de simplu, băiete.” Painter deja îşi formase o părere despre Omaha. Bărbatul aborda problemele cu capul sus, depăşindu-le fără să se mai uite înapoi. Nu de asta avea nevoie Safia. Se îndoia că Omaha va înţelege vreodată. Cu toate astea, Painter simţi un abis de tristeţe în el, un abis care fusese umplut de nisipul anilor care trecuseră atât de repede. Aşa că încercă să-l ajute.

— Trauma care nu este depăşită de…

Omaha îl întrerupse tăios:

— Îhî, am mai auzit toate astea. Mulţumesc, dar nu eşti blestematul meu de terapeut. Sau al *ei.* Şi cu asta porni în josul holului, călcând apăsat şi strigându-i ironic: Iar câteodată, doctore, un şarpe nu-i nimic altceva decât un şarpe.

Painter oftă.

Cineva ieşi din umbra arcadei. Era Coral Novak.

— Omul ăsta are probleme.

— N-avem cu toţii?

— Am auzit fără să vreau discuţia voastră, spuse ea. Pur şi simplu făceai conversaţie sau chiar crezi că mai este cineva implicat?

— În mod clar cineva tulbură apele.

— Cassandra?

El clătină uşor din cap.

— Nu, cineva necunoscut.

Coral se încruntă, ceea ce de fapt se reducea la o încreţitură abia perceptibilă în colţul buzelor.

— Asta nu-i a bună.

— Nu… nu, nu este.

— Şi cu muzeografa asta, insistă Coral, făcând semn cu capul spre uşă. Chiar ţi-ai intrat în rolul unui om de ştiinţă *civil* curtenitor şi amabil, aşa cum trebuie.

Painter simţi un avertisment subtil în vocea ei, o îngrijorare mascată că era pe punctul de a încălca linia dintre profesionalism şi ceva personal.

Coral continuă:

— Dacă mai e şi altcineva implicat şi-şi bagă nasul, n-ar trebui să facem nişte cercetări prin împrejurimi ca să găsim şi dovezi în sensul ăsta?

— Bineînţeles. Tocmai de aceea acum o să te duci afară.

Coral ridică dintr-o sprânceană.

— Am o uşă de păzit, spuse el, răspunzându-i la întrebarea nerostită.

— Înţeleg.

Coral dădu să plece.

— Vrei să spui că rămâi aici ca s-o păzeşti pe femeie sau să protejezi misiunea?

Painter răspunse cu un ton autoritar:

— În acest caz, e exact acelaşi lucru.

11.35 P.M.

Safia se uita pe geam la priveliştea care i se derula prin faţa ochilor cu o viteză ameţitoare. Cele două tablete de diazepam o ameţiseră. Luminile de la stâlpii de iluminat public erau estompate ca un fundal fosforos, nişte pete de lumină peste peisajul de la miezul nopţii. Toate clădirile erau cufundate în întuneric. Însă în faţă, o revărsare de lumină marca portul Muscat. Portul comercial era activ douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi strălucea de la lumina reflectoarelor şi de la luciul metalic al depozitelor acoperite cu tablă.

Când maşina luă o curbă strânsă la dreapta, în faţa ochilor le apăru şi portul. Golful era în mare parte gol, majoritatea barjelor de petrol şi a navelor portcontainer acostând înainte de apusul soarelui. Pe timpul nopţii, încărcătura lor avea să fie descărcată şi reîncărcată. Chiar şi acum, macaralele în formă de H şi containerele de mărimea benelor unui autocamion se învârteau prin aer, asemenea unor gigantice cuburi de jucărie. Mult mai în depărtare, lângă orizont, pavoazul electric al unui vas de croazieră plutea pe apele întunecate asemenea lumânărilor de pe un tort, văzute pe fundalul unei puzderii de stele.

Limuzina se îndepărtă de toată agitaţia asta, îndreptându-se spre latura îndepărtată a portului, acolo unde erau acostate tradiţionalele *dhow,* bărcile arăbeşti cu vele. De mii de ani, locuitorii din Oman navigau pe mări, din Africa până în India. Aceste *dhow* erau nişte simple copăi din scândură de lemn cu o velă distinctivă de formă triunghiulară. Variau în mărime, de la cele cu pescaj redus, pentru ape mici, *bodan,* până la cele pentru ape adânci, *baghlah.* Ambarcaţiunile vechi erau aliniate în partea

îndepărtată a portului, înghesuite una lângă alta, cu velele strânse, cu catargele ţintind în sus prin încâlceala de parâme.

— Aproape c-am ajuns, murmură Kara spre Safia de pe cealaltă banchetă a limuzinei.

Celălalt ocupant al maşinii şi singurul pe lângă şofer şi un bodyguard, era doctorandul Safiei, Clay Bishop. Pe jumătate adormit, fornăi uşor pe nas când vorbi Kara.

În spatele lor venea altă limuzină în care erau toţi americanii: Painter şi partenera sa, Omaha şi fratele lui.

Safia stătea acum mai dreaptă în scaun. Kara încă nu-i spusese cum o să ajungă la Salalah, ci numai că se îndreptau spre port. Aşa că presupuse că o să meargă la bordul unui vas. Salalah era un oraş de coastă, asemenea Muscatului şi călătoria între cele două oraşe era aproape mai uşoară pe mare decât prin aer. Transporturile, atât pentru marfă, cât şi pentru pasageri, plecau pe timpul zilei şi al nopţii. Variau de la nave feribot cu motoare diesel până la o pereche de nave rapide pe aripi portante. Luând în consideraţie dorinţa imperioasă a Karei de a porni cât mai repede la drum, Safia bănui că o să ia cea mai rapidă navă posibilă.

Limuzina întoarse prin porţile de la intrare, urmată de cealaltă maşină, identică şi continuă să meargă spre chei, trecând de şiruri întregi de *dhow*-uri acostate. Safia cunoştea bine terminalul obişnuit de pasageri. Şi nu era acesta. Se îndreptau spre un chei greşit.

— Kara…? începu ea.

Limuzina lăsă în urmă şi ultimul birou din port de la capătul cheiului. Dincolo, luminată din belşug şi plină de barăci şi muncitori la docuri, se întindea o privelişte magnifică. După toată agitaţia şi velele desfăcute, nu mai rămânea nici o îndoială: acesta era mijlocul lor de transport.

— Nu, murmură Safia.

— Ba da, îi răspunse Kara, nu prea încântată de reacţie.

— Sfinte Hristoase, spuse Clay, lăsându-se în faţă ca să vadă mai bine.

Kara se uită la ceas.

— N-am putut să-l refuz pe sultan atunci când s-a oferit să ne lase s-o folosim.

Limuzina opri de-a curmezişul în capătului cheiului. Uşile se deschiseră. Safia coborî din maşină şi, odată ajunsă jos, se legănă uşor în timp ce se holba la vârful catargului înalt de treizeci de metri. Lungimea navei era aproape de două ori mai

mare de atât.

— *Shabab Oman,* spuse ea şoptit, plină de respect şi admiraţie.

Vasul cu catarge foarte înalte era mândria sultanului, ambasadorul maritim al ţării în lume, un simbol al istoriei sale nautice. Avea designul tradiţional englezesc al unei ambarcaţiuni vechi, catargul principal şi cel din pupa având atât vele pătrate, cât şi triunghiulare. Construită în 1971 din lemn de stejar scoţian şi de pin uruguayan, era cea mai mare navă din perioada respectivă din lume, care mai era încă în bună stare şi în serviciu activ. În ultimii treizeci de ani navigase pe toate mările lumii, participând la curse şi regate.

Preşedinţi şi premieri, regi şi regine îi călcaseră puntea. Iar acum îi fusese împrumutată Karei pentru a-i duce la Salalah. Mai mult decât orice, asta demonstra respectul şi consideraţia sultanului faţă de familia Kensington. Acum înţelegea Safia de ce Kara nu putuse să-l refuze.

Safia trebui să-şi suprime entuziasmul care-o cuprinsese, începuse să mai uite de groaza provocată de şerpi şi de griji. Poate că nu era decât efectul medicamentelor, însă prefera să creadă că numai mirosul proaspăt de sare al brizei mării îi limpezea capul şi inima. Cât de mult trecuse de când nu se mai simţise astfel?

Sosi şi cealaltă limuzină şi parcă. Americanii coborâră, cu ochii măriţi de uimire la vederea navei.

Numai Omaha părea neimpresionat, fiind deja informat despre schimbarea survenită în privinţa mijlocului de transport. Şi totuşi, nici măcar el nu putea rămâne rece la vederea navei. Deşi, bineînţeles că încerca să ascundă asta.

— Minunat, toată expediţia asta se transformă într-un film măreţ cu Sindbad Marinarul.

— Când eşti la Roma… murmură Kara.

11.48 P.M.

Cassandra privi nava de pe partea opusă a portului. Ghilda făcuse rost de depozitul acesta prin intermediul contactelor pe care le avea cu un traficant de casete video piratate. Jumătatea din spate a structurii de fier ruginite era burduşită cu DVD-uri şi casete video VHS destinate vânzării la negru.

Totuşi, ce mai rămânea din depozit era suficient pentru ce aveau ei nevoie. Pentru un atelier mecanic, era deosebit: avea propriul doc acoperit şi propria dană. Apa lovea continuu în pilonii din apropiere, deranjată de siajul unui trauler care trecea, îndreptându-se spre ieşirea din port.

Mişcarea asta împinse una într-alta ambarcaţiunile din grupul de atac, aduse săptămâna trecută. Unele dintre acestea sosiseră în lăzi, dezasamblate, după care fuseseră reasamblate pe poziţie; altele fuseseră aduse pe mare în toiul nopţii. Lângă dană se balansau trei baleniere tip Boston, fiecare având la bord, amarate şi asigurate pe cavaleţi, skijeturi lucioase, de culoare neagră, modificate de Ghildă şi dotate cu puşti de asalt montate pe postament rotativ. În plus, mai era şi ambarcaţiunea de comandă a Cassandrei, pe aripi portante, capabilă să dezvolte viteze mai mari de o sută de noduri.

Echipa ei formată din doisprezece oameni se agita de zor cu pregătirile finale. La fel ca ea, erau foşti membri ai Forţelor Speciale, însă bărbaţii aceştia duri nu fuseseră niciodată recrutaţi de Sigma. Nu că n-ar fi fost destul de inteligenţi pentru asta. Daţi afară cu tam-tam din Forţele Speciale, majoritatea lucraseră pentru diferite grupări paramilitare şi de mercenari din lume, învăţând lucruri noi, devenind mult mai duri şi mai pricepuţi. Dintre aceştia, Ghilda îi alesese pe cei cu cea mai bună capacitate de adaptare, cu inteligenţa cea mai pătrunzătoare, cei care manifestau cea mai puternică loialitate faţă de echipa din care făceau parte, calităţi pe care până şi Sigma le-ar fi apreciat. Numai că în cazul Ghildei, un criteriu prevala: oamenii ăştia n-aveau nici un fel de reţineri în a ucide, indiferent de ţintă. Locţiitorul său se apropie.

— Doamnă căpitan Sanchez.

Îşi menţinu atenţia concentrată asupra imaginilor video furnizate de camerele de supraveghere de la exterior.

Îi numără pe cei din grupul lui Painter în timp ce se urcau la bordul navei şi erau întâmpinaţi de oficialităţile din Oman. Toată lumea era prezentă. În cele din urmă, îşi îndreptă spatele.

— Da, Kane.

John Kane era singurul din grup care nu era american şi servise în rândul trupelor de elită australiene SAS, Special Air Services. Ghilda nu-i limitase talentul de cercetaş la graniţele SUA, folosindu-l îndeosebi în operaţiuni internaţionale. Înalt de peste doi metri, Kane era solid şi plin de muşchi. Se râdea complet pe cap, lăsându-şi doar o ţăcălie neagră sub bărbie.

Echipa de aici era de fapt formată din oamenii lui Kane, trimişi în Golf până când aveau să fie chemaţi la datorie de către Ghildă. Organizaţia avea echipe staţionate în toată lumea, celule independente care nu ştiau unele de altele, fiecare în parte fiind pregătită să acţioneze la ordin în orice moment.

Cassandra fusese trimisă să activeze această celulă şi să conducă misiunea, fiind numită aici datorită cunoştinţelor ei privind Sigma, duşmanul Ghildei în această operaţiune. Cunoştea modul de operare al Sigma, strategiile şi procedurile lor. În plus, fusese foarte apropiată de cel care conducea misiunea – Painter Crowe.

— Suntem pregătiţi şi cu armamentul gata de luptă, spuse Kane.

Cassandra dădu din cap şi se uită la ceasul de mână. *Shabab Oman* urma să plece de la chei la miezul nopţii. Ei aveau să aştepte o oră în cap, după care aveau să plece în urmărirea ambarcaţiunii. Se uită din nou la monitorul video şi-şi făcu calculele în minte.

— *Argusul?* întrebă ea.

— Ne-a contactat prin radio cu câteva minute în urmă. E deja la poziţie, patrulând în zona noastră de atac pentru a se asigura că nu există intruşi.

Argus era un minisubmarin de patru persoane, capabil să lanseze scafandri fără să iasă la suprafaţă. Motoarele sale cu propulsie pe bază de peroxid şi rezerva de torpile îl făcea să fie la fel de rapid, pe cât era de fatal.

Cassandra dădu din nou din cap. Totul era pregătit.

Nimeni de la bordul lui *Shabab* nu va mai apuca să vadă răsăritul.

MIEZUL NOPŢII

Henry stătea în mijlocul sălii din baie în timp ce apa din cadă se golea, gâlgâind prin scurgere. Îşi lăsase haina de majordom întinsă pe pat. Îşi suflecase mânecile şi-şi pusese o pereche de mănuşi galbene de cauciuc.

Oftă. O cameristă ar fi putut la fel de bine să se ocupe de treaba asta, însă fetele erau deja extenuate după agitaţia din casă, iar el simţise că era de datoria lui să scape de rămăşiţele viperei. În fond, pe umerii lui cădea responsabilitatea asigurării

confortului şi mulţumirea oaspeţilor de la palat, o sarcină pe care astă-seară simţea că nu reuşise s-o ducă la bun sfârşit. Şi deşi grupul lui Lady Kensington plecase, el încă percepea scoaterea şarpelui din cadă ca pe o responsabilitate personală, pentru a-şi corecta greşeala.

Păşind în faţă, se aplecă şi se întinse cu grijă să ia corpul şarpelui.

Plutea în formă de S, deasupra apei, chiar pârând că se răsuceşte uşor, din cauza bulelor produse de şuvoiul de apă de la scurgere.

Mâna lui Henry ezită. Vipera părea că încă mai trăieşte.

Strânse cu putere degetele înmănuşate.

— Stăpâneşte-te, bătrâne.

Trăgând cu putere aer în piept, apucă şarpele de la mijloc. Faţa i se schimonosi de scârba şi rosti printre dinţi:

— Lua-te-ar dracu’ de rahat cu ochi, bodogăni el, revenind la limbajul Dublinul tinereţii sale.

Spuse în gând o rugăciune, mulţumindu-i sfântului Patrick că scosese nenorocitele alea de vipere din Irlanda.

Scoase forma flască din cadă. O găleată de plastic era pregătită pentru mortăciune. Întorcându-se şi ţinând şarpele cu mâna întinsă, îi aşeză coada deasupra găleţii şi-i răsuci corpul pe lângă pereţii găleţii, aranjându-l în formă de colac.

În momentul în care îi lăsa capul deasupra grămezii formate, fu din nou uimit de cât de vie părea creatura. Doar gura pleoştită a şarpelui strica această imagine.

Henry începu să-şi îndrepte corpul, după care se uită mai atent, dând cu ochii de ceva ce n-avea nici un sens.

— Şi-atunci, ce-i asta?

Se întoarse şi luă un pieptene de plastic de pe etajeră. Apucă grijuliu şarpele dinapoia capului şi folosi pieptenele ca să-i deschidă botul, confirmând astfel ceea ce văzuse deja.

— Ce ciudat, mormăi el.

Se folosise de pieptene ca să fie sigur că nu se înşelase. Şarpele n-avea colţi.

9
SÂNGE PE APĂ

3 DECEMBRIE, 1.02 A.M.
MAREA ARABIEI

Safia stătea lângă balustradă, uitându-se la linia coastei întunecate ce rămânea în urma lor. În jurul ei, nava scârţâia şi gemea din toate încheieturile. Vântul se izbea cu zgomot în vele.

Era ca şi cum ar fi fost transportaţi spre altă eră, în care lumea nu era decât vânt, nisip şi apă. Mirosul sării şi clipocitul valurilor care alunecau pe lângă corpul bărcii îţi ştergeau din minte toată agitaţia şi zarva din Muscat. Stelele străluceau deasupra, însă norii se adunau încetul cu încetul. Avea să plouă înainte ca ei să ajungă la Salalah.

Căpitanul navei le comunicase deja rapoartele privind prognoza meteo. O vijelie făcea ca valurile agitate să se ridice până la trei metri…

— Nimic la care *Shabab* să nu poată face faţă, spusese el cu un zâmbet, însă o să fie ceva zdruncinături. Cel mai bine e să rămâneţi în cabinele dumneavoastră când o să înceapă ploaia.

Aşadar, Safia se decisese să se bucure de cerul senin. După toată agitaţia din timpul zilei, se simţea prea îngrădite în cabină. Mai ales acum ca acum efectul sedativelor dispăruse aproape de tot.

Urmărea cum linia întunecată a coastei se scurgea pe nesimţite, rămânând în urmă, fără zgomot. Ultima oază de lumină, un complex industrial de la periferia Muscatului, începu să dispară după un limb de pământ.

Undeva în spatele ei auzi o voce, care se voia indiferentă.

— Acolo dispar ultimele vestigii ale civilizaţiei pe care o cunoaştem noi.

Clay Bishop se îndreptă spre balustradă, o apucă strâns cu o mână, iar cu cealaltă îşi duse o ţigară la buze. Încă mai purta

perechea de blugi Levi's şi un tricou negru pe care scria mare GOT MILK. De doi ani de când era doctorandul ei nu purtase nimic altceva în afară de tricouri, care de obicei făceau reclamă la formaţii rock în culori ţipătoare. Cel cu alb şi negru pe care-l purta acum era în mod clar ţinuta sa oficială.

Uşor iritată de sosirea lui nedorită, ea îşi menţinu vocea inflexibilă şi un ton de pedagog.

— Luminile acelea, spuse ea, făcând semn cu capul spre complexul care dispărea încetul cu încetul, marchează cel mai important punct industrial din oraş. Poţi să-mi spui care este acela, domnule Bishop?

El ridică din umeri, iar după câteva momente de ezitare îşi dădu cu presupusul.

— O rafinărie de petrol?

Era un răspuns la care ea se aşteptase, însă asta nu-l făcea mai puţin greşit.

— Nu, este staţia de desalinizare care asigură alimentarea cu apă dulce a oraşului.

— Apă?

— Poate că petrolul este bogăţia Arabiei, însă apa este esenţa vieţii.

Îi îngădui doctorandului să mediteze puţin la asta. Puţini occidentali cunoşteau importanţa unor asemenea proiecte de desalinizare de aici, din Arabia. Drepturile de proprietate asupra apei şi resursele de apă dulce luau deja locul petrolului ca focar al disputelor şi controverselor dintre Orientul Mijlociu şi Africa de Nord. Unele dintre cele mai aprige conflicte dintre Israel şi vecinii săi – Libanul, Iordania şi Siria – nu fuseseră iscate din cauza ideologiei sau a religiei, ci pentru controlul asupra alimentării cu apă din Valea Iordanului.

În cele din urmă, Clay adăugă şi el ceva:

— „Whisky-ul este pentru băut, apa este pentru luptă."

Ea se încruntă.

— Mark Twain, spuse el.

Încă o dată, o surprinse cât de perspicace şi intuitiv era şi dădu aprobator din cap spre el.

— Foarte bine.

În ciuda înfăţişării de pierde-vară, în spatele acelor ochelari negri cu lentile groase, se afla o minte ascuţită. Acesta era unul dintre motivele pentru care îi permisese tânărului să se alăture acestei expediţii. El chiar avea să ajungă un cercetător respectabil într-o bună zi.

Clay îşi ridică din nou ţigara. Studiindu-l, îi observă pentru prima oară tremurul uşor din capătul aprins al ţigării, mâna de pe balustradă care se albise de la atâta strâns.

— Te simţi bine? întrebă ea.

— Nu sunt un fan prea mare al călătoriilor pe mare. Dacă Dumnezeu voia ca oamenii să umble pe ape cu vase cu vele, nu i-ar fi venit ideea să îngroape dinozaurii şi să-i transforme în combustibil pentru avioane.

Ea se întinse şi-l bătu uşor pe mână.

— Du-te la culcare, domnule Bishop.

Complexul de desalinizare a apei dispăru în cele din urmă după limbul de pământ. Totul se întunecă în jur, cu excepţia luminilor navei, reflectate în apă.

În spatele Safiei, câteva felinare izolate şi becuri cuplate la cabluri electrice luminau punţile, ajutându-i pe cei din echipaj să tragă de parâme şi să manevreze greementul[9] ambarcaţiunii, pregătindu-se pentru marea agitată şi furtuna care se apropia. Echipajul era în majoritate format din cădeţi, tineri din Marina Regală a Omanului, aflaţi în practică, în timp ce nava se afla acasă şi făcea voiaje scurte de-a lungul coastei. *Shabab* urma ca peste două luni să participe la regata Cupa Preşedintelui.

Murmurul tinerilor cădeţi fu întrerupt de un strigăt neaşteptat de la mijlocul punţii, un şuvoi de înjurături în arabă. Se auzi un zgomot. Safia se întoarse ca să vadă cum un tambuchi de la o magazie de pe puntea mijlocie sare în lături, lovindu-l pe unul dintre marinari şi răsturnându-l pe spate. Un alt bărbat ţâşni prin trapa deschisă, aruncându-se într-o parte.

Motivul pentru care marinarul se aruncase pe jos ca un nebun îşi făcu imediat apariţia repezindu-se înainte şi tropăind cu copitele pe puntea de lemn. Un armăsar alb galopa în sus pe rampa de acces pe punte. Scuturându-şi coama, arăta ca o pată argintie în lumina lunii, cu ochii ca două bucăţi de cărbune incandescent. Strigătele răsunau acum peste tot, în jurul lui.

— Dumnezeule, îi scăpă lui Clay.

Calul se ridică pe picioarele din spate, nechezând ameninţător, după care căzu cu putere la loc, cu copitele dansând parcă pe punte. Avea căpăstru, însă capătul funiei era ros şi deşirat.

Oamenii se învârteau în cerc, dând din mâini, încercând să-l facă să intre înapoi de unde ieşise. Acesta refuză să se mişte,

[9] Ansamblu format din catargele, velele şi parâmele unei nave sau ale unei ambarcaţiuni cu pânze, (n. tr.).

încercând să lovească tare cu copita, împingând cu capul sau vrând să muşte.

Safia ştia că armăsarul era unul dintre cei patru cai ţinuţi jos sub punte – doi armăsari şi două iepe – trimişi cu toţii la herghelia regală de lângă Salalah. Probabil că cineva fusese neglijent când legase animalul.

Înţepenită lângă balustradă, Safia urmărea confruntarea echipajului cu armăsarul. Cineva eliberase o bucată de saulă şi încercase să facă un lasou cu care să prindă calul. Se alese cu un picior rupt şi sări în spate într-un picior, cu un ţipăt brusc.

Armăsarul se avântă înainte şi trecu printr-o încâlceală de parâme ce atârnau din greementul navei, smulgându-le. Un cablu electric cu lumini ataşate pe el căzu pe punte. Becurile de sticlă pocniră şi se făcură praf.

Se auziră noi ţipete.

Într-un final, apăru o carabină în mâna unuia dintre marinari.

Armăsarul dezlănţuit punea în pericol viaţa celor de pe navă şi siguranţa acesteia.

— *La!* Nu!

O bucată de piele dezgolită o făcu pe Safia să se uite în direcţia cealaltă. Printre marinarii îmbrăcaţi, un personaj pe jumătate despuiat venea în fugă de la o uşă de pe puntea prova. Purtând numai o pereche de boxeri, Painter sărea în ochi asemenea unui primitiv sălbatic. Părul îi era încâlcit tot, de parcă abia s-ar fi trezit. În mod evident, ţipetele şi bubuitul copitelor calului îl scoseseră din cabină.

Smulse o prelată care acoperea un morman de parâme făcute colac şi trecu în grabă, desculţ, printre ceilalţi.

— *Wa-ra!* strigă el în arabă. Daţi-vă înapoi!

Ieşind din cercul de marinari, Painter flutură prelata. Mişcarea îi atrase atenţia armăsarului. Se ridică iarăşi pe picioarele din spate, după care se trânti cu putere pe cele din faţă, într-o postură ameninţătoare. Însă ochii săi negri ca tăciunele ramaseră fixaţi pe prelată şi pe om. Un matador şi un taur.

— Dii! urlă Painter, dând dintr-o mână.

Armăsarul făcu un pas înapoi, lăsându-şi capul în jos.

Americanul se mişcă repede în faţă – nu direct spre cal, ci dintr-o parte. Aruncă prelata pe capul calului, acoperindu-l complet.

Armăsarul dădu o dată din copită, îşi scutură capul, însă prelata care-i atârna pe cap era prea mare ca s-o poată da jos. Calul se aşeză cu picioarele dinapoi pe podeaua de lemn a punţii

şi ramase liniştit, orbit de prelată, nesigur. Tremura, transpiraţia lucindu-i pe spate în lumina lunii.

Painter rămase la un pas distanţă. Vorbea prea încet pentru ca Safia să poată auzi ce spunea. Însă îi recunoscu tonul. Îl auzise în avion. Era un ton de potolire, de liniştire.

În cele din urmă, păşi cu grijă în faţă şi puse o palmă pe greabănul calului. Acesta necheză şi îşi smuci capul, însă mult mai uşor de astă dată.

Dându-se mai aproape, Painter bătu uşor calul pe gât cu palma, continuând să murmure ceva. Cu mâna cealaltă, se întinse spre funia deşirată prinsă de căpăstru. Încetişor, ghidă armăsarul, făcându-l să meargă.

Neputând să vadă, calul răspunse la semnalele cunoscute, trebuind să se încreadă în omul de la capătul funiei.

Safia îl privea. Pielea lui Painter lucea la fel de tare ca pielea calului. Îşi trecu o mână prin păr. Era oare un uşor tremur în gestul său?

El i se adresă unuia dintre marinari, care dădu din cap. Marinarul îl lăsă să intre în cercul făcut, trăgând calul după el.

— Foarte tare, spuse Clay, pe un ton admirativ, stingându-şi ţigara.

Odată agitaţia încheiată, cei din echipaj se întoarseră încetul cu încetul la treburile lor. Safia se uită cu atenţie în jur.

Băgă de seamă că majoritatea celor din grupul Karei se adunaseră deja pe punte: partenera lui Painter într-un halat strâns cu cordonul, Danny într-un tricou şi pantaloni scurţi. Kara şi Omaha nu-şi schimbaseră hainele. Probabil că încă mai zăboviseră pentru a face ultimele aranjamente. Lângă ei stăteau patra bărbaţi înalţi, duri, îmbrăcaţi în uniforme militare. Safia nu-i recunoscu.

Painter se întoarse de la trapa de acces de pe punte, înfăşurând prelata în mâini.

Echipajul izbucni în urale. Câteva palme îl bătură amical pe spate. El se trase înapoi, crispat de toată atenţia care i se acorda şi-şi trecu o mână prin păr cu un gest de modestie.

Safia se trezi îndreptându-se spre el.

— Bravo, spuse ea când ajunse la Painter. Dacă ar fi trebuit să împuşte calul…

— N-aş fi putut să las să se întâmple aşa ceva. Nu era decât speriat şi nervos.

Kara apăra şi ea, cu braţele încrucişate la piept. Faţa îi era impenetrabilă, însă îi lipsea obişnuita privire încruntată.

— Acesta era armăsarul de prăsilă, campionul sultanului. Ce s-a întâmplat aici o să ajungă la urechile sale. Tocmai ţi-ai făcut un bun prieten.

Painter ridică din umeri.

— Am făcut-o numai pentru binele calului.

Omaha stătea lângă Kara. Se înroşise la faţă, fiind în mod clar iritat de ceva.

— Unde ai învăţat să manevrezi caii, Tonto?

— Omaha… îl avertiză Safia.

Painter ignoră insulta.

— Grajdurile Claremont din New York City. Când eram copil curăţăm boxele.

Uitându-se în cele din urmă în jos, bărbatul păru să-şi dea seama cât era de dezbrăcat.

— Ar trebui să mă întorc în cabină.

Kara interveni, cu fermitate:

— Dr. Crowe, înainte să te duci la culcare, aş aprecia dacă te-ai opri pe la mine la cabină. Aş vrea să ne uităm peste itinerarul pe care-l avem de parcurs odată ajunşi în port.

Făcu ochii mari de surpriză.

— Desigur.

Era primul semn de cooperare din partea Karei. Safia nu era surprinsă. Ştia cât de profundă era afecţiunea Karei faţă de cai, un sentiment pe care nu-l avea faţă de nici un bărbat. Kara fusese campioană la călărie şi dresaj. Intervenţia care salvase armăsarul îl făcuse pe Painter să câştige mai mult decât aprecierea sultanului.

Painter dădu din cap spre Safia şi ochii îi luciră în lumina felinarului. Aceasta se trezi că-şi ţine respiraţia înainte să poată îngăima un noapte bună.

El plecă, trecând printre cei patra bărbaţi din spatele Karei.

Ceilalţi îl urmară încetişor, dispersându-se fiecare în parte spre cabinele lor.

Omaha rămase lângă Safia.

Kara se întoarse şi vorbi în arabă cu unul dintre bărbaţi, un tip înalt cu părul negru, purtând un *shamag,* un acoperământ de cap omanez şi haine militare de culoare kaki. Un beduin. Cu toţii erau îmbrăcaţi la fel. Safia observă armele pe care le aveau în tocurile de la centură. Bărbatul care-şi plecase urechea la ce spunea Kara mai purta la centură şi un pumnal curbat. Nu era un pumnal ceremonial, ci o armă adevărată care arăta ca şi cum ar fi fost folosită extrem de des. În mod clar acesta era şeful, distingându-

se de oamenii săi printr-o cicatrice albă de-a lungul gâtului, groasă ca o frânghie. Dădu din cap în semn că înţelesese ce-i spusese Kara, după care le vorbi oamenilor săi. Grupul mărşălui la unison.

— Cine e bărbatul? întrebă Safia.

— Căpitanul al-Haffi, spuse Kara. De la Poliţia de Frontieră a Omanului.

— Fantomele Deşertului, murmură Omaha, folosind porecla poliţiei de frontieră.

Fantomele erau Forţele Speciale din Oman. Duceau un război continuu cu contrabandiştii şi traficanţii de droguri din deşert, petrecând ani de zile acolo, printre dunele de nisip. În lume nu existau oameni mai duri. Soldaţii din Forţele Speciale americane şi britanice erau antrenaţi în tehnicile de luptă şi supravieţuire în deşert de către foşti membri ai Fantomelor.

Kara continuă:

— El şi echipa sa s-au oferit să ne fie bodyguarzi pe durata expediţiei. Cu aprobarea sultanului Qaboos.

Safia se uita cum bărbaţii se îndreptau spre puntea de jos.

Omaha ridică din umeri şi căscă.

— Mă duc să mă întind câteva ore până când răsare soarele. Se uită din nou la Safia. Ar trebui să mergi să dormi şi tu puţin. Ne-aşteaptă o zi lungă.

Safia ridică din umeri involuntar. Ura să fie de acord cu el chiar şi într-o chestiune atât de banală.

El îşi luă ochii de la ea. Pentru prima dată, ea băgă de seamă cum trecerea anilor îşi pusese amprenta pe faţa lui arsă de soare, cu riduri mai adâncite şi mai alungite pe la coada ochilor, cu cearcăne vineţii. În plus, acum mai avea câteva cicatrice noi. Nu putea să-i nege frumuseţea brută. Părul blond de culoarea nisipului, pielea aspră şi expresia de neînduplecat de pe chip, ochii albaştri trişti. Însă şarmul şi farmecul băieţandrului păliseră. Acum arăta obosit, cu faţa arsă de soare.

Şi totuşi… ceva încă o mai tulburase în interior, în momentul în care el îşi mutase privirea de la ea, o durere veche, la fel de familiară, pe cât era de caldă. Când el se întoarse ca să plece, ea îi simţi parfumul cu iz de mosc, care-i amintea de vremurile când dormea lângă ea, sforăind în nu ştiu ce cort.

Trebui să se abţină să nu întindă mâna după el, ca să-l atingă şi să-l reţină. Însă la ce i-ar fi folosit? Între ei nu mai era nimic de spus, doar tăceri lungi şi stânjenitoare.

El plecă.

Ea se întoarse şi-o văzu pe Kara măsurând-o lung şi clătinând din cap dezaprobator.

— Lasă morţii să se odihnească în pace.

1.38 A.M.

Pe monitorul video apăru echipa de scufundare. Cassandra stătea aplecată peste ecran, ca şi cum ar fi încercat să audă ceva peste huruitul motoarelor navei pe aripă portantă. Imaginile proveneau de la submersibilul echipei, *Argus,* aflat în imersiune la treizeci şi şase de metri adâncime, la cinci mile marine distanţă.

Argus era proiectat cu două compartimente separate. În compartimentul de la prova se aflau pilotul şi copilotul. Cel de la pupa, care se umplea acum cu apă de mare, găzduia doi scafandri de luptă. În momentul în care apa îi inundă pe cei doi acoperindu-i complet, egalizând presiunea din interior cu cea de afară, cupola din pupa se deschise asemenea carapacei unei scoici. Cei doi scafandri ieşiră din habitaclu, în apa din jur, iluminată de reflectoarele submarinului. Fiecare avea prinse în jurul taliei nişte dispozitive de manevrare, cu propulsie pe bază de jet. Dispozitivele, create de DARPA, erau capabile să-i propulseze pe scafandri până la nişte viteze incredibile. La centurile de scufundare le atârnau nişte saci de plasă, în care târau după ei un arsenal întreg de echipamente de detonare.

Auzi în ureche nişte cuvinte şoptite.

— Sonarul a detectat ţinta, raportă pilotul de pe *Argus.* Desfăşurăm echipa de atac. Estimez contactul cu ţinta în şapte minute.

— Foarte bine, răspunse ea scurt.

După care, simţind pe cineva în spatele ei, se uită peste umăr. Era John Kane. Ridică o mână.

— Desfăşurare de mine la zero-doi-zero-zero, termină pilotul.

— Recepţionat, confirmă Cassandra, repetând ora şi confirmând: Terminat.

Îşi îndreptă poziţia corpului şi se întoarse.

Kane ridică un telefon prin satelit.

— Linie securizată. Numai pentru urechile dumneavoastră.

Cassandra acceptă telefonul. „Numai pentru urechile dumneavoastră.” Asta putea să însemne că era unul dintre

superiorii ei. Până acum, probabil primiseră raportul privind eşecul ei din Muscat. Ea lăsase deoparte detaliile privitoare la ciudata femeie beduin care se evaporase. Cu toate astea, raportul îi crease suficiente probleme. Pentru a doua oară, nu reuşise să pună mâna pe artefact.

Îi răspunse o voce mecanică, modificată prin sintetizator, pentru a-i păstra anonimatul. Deşi inflexiunea şi tonul vocii erau mascate, ea ştiu cu cine vorbeşte. Cu şeful Ghildei, al cărui nume de cod era pur şi simplu „Pastorul". Părea o măsură de precauţie prostească, copilărească, însă Ghilda era divizată în celule teroriste. Informaţiile erau transmise echipelor numai în momentul în care se considera absolut necesar şi numai anumitor persoane, fiecare sub o autoritate independentă, care răspundeau numai în faţa eşalonului superior. Ea nu-l cunoscuse niciodată pe Pastor; doar trei persoane îl ştiau, cei trei locotenenţi care conduceau comitetul de supraveghere a operaţiunilor. Şi ea spera să ocupe o asemenea poziţie într-o bună zi.

— Liderul gri, spuse vocea misterioasă modificată de sintetizator, folosind indicativul ei operativ. Parametrii misiunii au fost schimbaţi.

Cassandra înţepeni. Avea tatuat în minte tot programul. Era imposibil să nu meargă strună. Motoarele diesel ale lui *Shabab* aveau să cadă, acesta fiind semnalul pentru un atac rapid din partea skijeturilor dotate cu arme. O echipă de asalt avea să vină în urma lor, curăţând şi pregătind terenul la bord şi tăind orice fel de comunicaţii. De îndată ce puneau mâna pe inima de fier, nava avea să explodeze şi să se scufunde.

— Domnule? Desfăşurarea echipei e în curs de execuţie. Totul s-a pus în mişcare.

— Improvizează, spuse vocea mecanică. Pe lângă artefact trebuie să puneţi mâna şi pe curatorul muzeului. Ai înţeles?

Cassandra încercă să nu pară surprinsă. Nu era o simplă cerinţă. Obiectivul original – obţinerea artefactului de fier – nu impunea nici un fel de parametri legaţi de menţinerea în viaţă a celor de la bordul navei *Shabab Oman.* După cum fusese planificată, era o operaţiune brutală, executată în forţă pentru a pune mâna pe artefact, urmată de o evacuare rapidă. Fără menajamente, sângeroasă şi rapidă. Începu deja să-şi revizuiască planul în minte.

— Pot să vă întreb de ce avem nevoie de curator?

— Se poate dovedi utilă pentru faza a doua. Expertul în

civilizaţia arabă antică pe care l-am avut s-a dovedit… necooperant. Iar promptitudinea şi caracterul expeditiv sunt esenţiale pentru a reuşi să descoperim şi să obţinem sursa acestei puteri. Orice întârziere este echivalentă cu un eşec. Nu trebuie să irosim acest talent pe care, în mod convenabil, îl avem la îndemână.

— Da, domnule.

— Să-mi raportezi când ai încheiat misiunea cu succes.

În aceste ultime cuvinte persista o doză de ameninţare.

După care legătura telefonică se întrerupse.

Ea lăsă telefonul în jos.

John Kane aştepta la câţiva paşi distanţă.

Cassandra se întoarse spre el.

— Modificare de plan. Alertează-ţi oamenii. O să mergem noi primii.

Se uită dincolo de geamul de pe puntea de comanda a navei pe aripă portantă. În depărtare, ambarcaţiunea cu vele luminată de felinare strălucea asemenea unor nestemate învăpăiate împrăştiate în apele întunecate.

— Când pornim?

— Acum.

1.42 A.M.

Painter ciocăni la uşa cabinei. Cunoştea dispunerea camerelor din spatele uşii de lemn sculptate, din stejar scoţian. Acesta era Apartamentul Prezidenţial, rezervat pentru potentaţii şi magnaţii din industrie, iar acum o găzduia pe Lady Kara Kensington. Până să se îmbarce, mai devreme, Painter descărcase în format electronic toate informaţiile şi schemele specifice ale lui *Shabab Oman.*

Cel mai bine era să cunoşti configuraţia locului unde te aflai… chiar dacă erai pe mare.

Un steward deschise uşa cabinei. Bărbatul în vârstă, mai scund de un metru cincizeci înălţime, avea o ţinută şi o postură demne de un om mult mai înalt. Era îmbrăcat complet în alb, de la tichia de pe cap, fără bor, până la sandale.

— Domnule Crowe, îl întâmpină el cu o uşoară plecăciune a capului. Lady Kensington vă aşteaptă.

Omul se întoarse de la uşă, făcându-i semn să-l urmeze. După

anticameră, Painter fu condus către spaţiul principal de locuit. Camera largă era decorată simplu, însă cu eleganţă. Un birou masiv marocan, foarte vechi, marca zona dedicată studiului, încadrat cu rafturi de cărţi. În centrul camerei se aflau două canapele cu tapiţeria de un albastru inconfundabil al Marinei Regale britanice, flancate de o pereche de scaune cu spătar înalt, cu pernuţe în stil tradiţional arab, cu dungi roşii, verzi şi albe – culorile pavilionului statului Oman. În ansamblu, camera păstra dovada întâlnirilor la nivel înalt dintre Marea Britanie şi Oman, o recunoaştere a istoriilor lor comune.

Cu toate astea, caracteristica evident cea mai spectaculoasă a încăperii era şirul de ferestre largi care dominau de sus oceanul întunecat.

Kara stătea în picioare cu faţa la geam, încadrată de imaginea cuprinzătoare de fundal formată de cerul înstelat şi luciul de apă de sub lumina lunii. Îşi dăduse jos hainele, schimbându-se într-un halat gros de bumbac. Era desculţă. Se întoarse în timp ce el intră, văzându-i imaginea reflectată în geam.

— Asta-i tot, Yanni, spuse ea, lăsându-l pe steward să plece.

De îndată ce acesta ieşi din apartament, ea ridică o mână, arătându-i în mod vag spre canapea.

— Ţi-aş oferi un pahar de tărie, însă barca asta dată naibii e la fel de uscată ca toată Arabia.

Painter se îndreptă spre canapea şi luă loc în timp ce Kara se apropie de un scaun şi se aşeză.

— Nici o problemă. Eu, unul, nu beau.

— AA[10]? întrebă ea.

— Preferinţa personală, spuse el, încruntându-se.

Se părea că stereotipul referitor la indianul beţiv persista până şi în Marea Britanie – nu că n-ar fi avut un sâmbure de adevăr. Chiar şi tatăl său găsise mai multă alinare într-o sticlă de Jack Daniel’s decât în familie sau la prieteni.

Ea ridică din umeri.

Painter îşi drese vocea.

— Spuneaţi că vreţi să mă puneţi la curent în legătură cu itinerariul?

— O să fie tipărit şi o să-l primeşti pe sub uşă înainte de răsăritul soarelui.

El miji ochii.

— Şi-atunci care-i motivul acestei întâlniri târzii în noapte?

---

[10] AA – Alcoolicii Anonimi.

Îşi dădu seama că se uita la gleznele ei dezgolite în timp ce-şi încrucişa picioarele. Îl chemase ea aici din motive mult mai personale? Ştia din instructajul primit că lady Kara Kensington schimbase bărbaţii la fel de des pe cât îşi schimbase coafura.

— Safia, răspunse ea simplu, surprinzându-l.

Painter clipi de mai multe ori, uitându-se ţintă la ea.

— Mi-am dat seama după cum se uită la tine.

Urmă o pauză lungă.

— E mult mai fragilă decât pare.

„Şi mult mai dură decât credeţi voi toţi”, adăugă el în sinea lui.

— Dacă intenţionezi să te foloseşti de ea, atunci ai face mai bine să-ţi găseşti un colţ uitat de lume în care să te ascunzi. Dacă e vorba doar de sex, mai bine rămâi închis la prohab sau o să-ţi pierzi o parte importantă a anatomiei bărbăteşti. Deci, cum stau lucrurile?

Painter clătină din cap în semn că n-avea dreptate. Pentru a doua oară în decurs de numai câteva ore, era întrebat ce sentimente nutrea pentru Safia: prima oară de partenera sa, iar acum de această femeie.

— Nici una din variantele astea, spuse el mult mai dur decât îşi propusese.

Faţa lui Painter rămase impenetrabilă. Putea să o expedieze pe Kara la fel de uşor cum făcuse mai devreme cu Coral. De fapt, misiunea avea să decurgă mai bine dacă îşi asigura cooperarea ei, în locul ostilităţii de până acum. Însă păstră tăcerea. Nici măcar nu putea să născocească o minciună bună. Cele mai bune minciuni erau cele mai apropiate de adevăr – însă care era adevărul? Ce sentimente *avea* el faţă de Safia?

Pentru prima oară, îşi puse întrebarea mai serios. Fără îndoială, o găsea atrăgătoare: ochii ei de culoarea smaraldului, pielea neteda de culoarea cafelei, modul în care până şi un zâmbet uşor îi lumina faţa. Însă avusese de-a face cu multe femei frumoase în decursul vieţii. Atunci ce era aşa deosebit la femeia asta? Safia era inteligentă, cultivată şi talentată în ceea ce făcea şi în mod sigur avea o putere interioară pe care se părea că ceilalţi nu o vedeau, un miez de granit care nu putea fi spart.

Cu toate astea dacă se uita în urmă Cassandra fusese la fel de puternică, de ingenioasă şi de frumoasă, iar lui îi trebuiseră ani ca să reacţioneze în vreun fel la toate astea. Atunci ce avea Safia de-l răscolise atât de repede?

Avea oarece bănuieli, însă nu voia să admită asta… nici măcar

faţă de sine însuşi.

Uitându-se spre geamurile navei, Painter îşi imagină ochii Safiei, rana nevindecată din spatele strălucirii de smarald. Îşi aminti de braţele ei strânse în jurul umerilor săi din momentul în care fusese coborâtă de pe acoperişul muzeului, lipindu-se strâns de el, şoapta de uşurare, lacrimile. Chiar şi atunci, fusese ceva în gestul rugător cu care ea îi întinsese mâna, dornică să fie atinsă, ceva ce răscolise bărbatul din el. Spre deosebire de Cassandra, Safia nu era doar dură ca granitul. Era un amestec de putere şi vulnerabilitate, de duritate şi blândeţe.

În fundul inimii sale, ştia că această contradicţie era cea care-l fascina mai mult decât orice altceva. Ceva ce voia să exploreze mult mai profund.

— Ei bine? îl presă Kara după tăcerea lui îndelungată.

Nu mai trebui să găsească un răspuns, din cauza primei explozii.

1.55 A.M.

Omaha se trezi cu o bubuitură în urechi. Se ridică în fund, speriat, simţind vibraţia până în oase, auzind zăngănitul micului hublou de la cabină. Ştiuse că urmau să intre într-un val de furtună. Se uită la ceasul de la mână. Trecuseră mai puţin de zece minute. „Prea devreme pentru furtună...”

Danny cobori din cuşeta de sus, cât pe ce să se rostogolească, sprijinindu-se cu o mână şi trăgându-şi boxerii cu cealaltă.

— Ce mama naibii a fost asta?

Auziră şuieratul unui schimb de focuri undeva deasupra. Urmară nişte strigăte.

Omaha aruncă pilota într-o parte. Intraseră într-adevăr într-o furtună... însă nu în cea prognozată de meteorologi.

— Suntem atacaţi!

Danny îşi înşfăcă ochelarii din sertarul de sus al unui măsuţe.

— Cine ne atacă? De ce?

— De unde dracu’ vrei să ştiu?

Omaha sări în picioare şi-şi trase un tricou peste cap, simţindu-se mai puţin expus astfel. Se înjură de unul singur pentru că lăsase puşca şi pistoalele să-i fie băgate la cală. Ştia cât de nesigure puteau fi apele Mării Arabiei, străbătute de piraţi moderni şi de facţiuni paramilitare care aveau legături cu

organizaţiile teroriste. Se părea că în larg ambarcaţiunile încă mai cădeau pradă jafului. Însă nu-i trecuse nici un moment prin minte că nava amiral a marinei din Oman va fi atacată.

Omaha deschise uşor uşa, cât să bagi un deget şi verifică foarte precaut culoarul de acces. O singura aplică de perete arunca o lumina lângă scara care dădea spre cele doua punţi intermediare de mai sus şi, respectiv, puntea exterioară. Ca de obicei, Kara le dăduse lui Omaha şi fratelui sau cele mai proaste cuşete, într-o cabină situată deasupra santinei[11], o cabină pentru membrii echipajului, asta spre deosebire de spaţiile de cazare mult mai luxoase, destinate pasagerilor. De partea opusă a culoarului de acces, se deschise o altă uşă de cabină, de către cineva care se uita pe furiş.

Omaha şi fratele său nu erau singurii care primiseră cabine la puntea inferioara.

— Crowe, strigă el.

Uşa cealaltă se deschise mai larg şi, în locul lui Crowe, o văzu pe partenera acestuia.

Novak ieşi desculţa, furişându-se, în echipament sportiv, cu pantaloni şi tricou scurt mulat, cu părul blond atârnându-i pe umeri. Ea îi făcu semn să tacă. Avea în mâna dreaptă un pumnal lung, cu o lamă lucioasă din oţel inoxidabil, cu mâner negru ca tăciunele. Model militar. Îl ţinea în jos, ferm şi ameninţător, chiar şi cu focul de baraj care izbucnise în rafale deasupra capetelor lor.

Era singură.

— Unde-i Crowe? şuieră el.

Ea îi făcu semn cu degetul mare în sus.

— A plecat sa se întâlnească acum douăzeci de minute cu Kara.

„Acolo unde se pare că se concentrează schimbul de focuri”, adăugă Omaha în gând.

Se uita în sus spre scări cu ochii mijiţi. Safia şi doctorandul ei aveau cabine private sub apartamentul Karei, ambele în apropierea locului unde se dădea lupta. La fiecare foc de arma i se strângea inima. Trebuia să o scoată de acolo. Începu sa se îndrepte spre scări.

Izbucni o nouă rafala de împuşcături, răsunând de deasupra scărilor. Se auzi tropăitul unor paşi care veneau înspre ei.

---

[11] Spaţiu în fundul unei nave, unde se strâng apele de condensare, de infiltraţie etc. Care sunt eliminate apoi cu ajutorul pompelor, (n. tr.).

— Arme, ceva? îl întreba în şoapta Coral.

Omaha se întoarse şi-i arată mâinile goale. Fuseseră obligaţi să abandoneze toate armele personale înainte să se urce la bordul navei.

Ea se încruntă şi se duse în grabă la baza scării înguste. Se folosi de mânerul pumnalului ca să spargă singurul bec ce lumina pe coridor. Se aşternu întunericul.

Zgomotul paşilor se îndreptă în goană spre ei. Mai întâi apăru o umbră.

Coral păru a vedea ceva în umbră şi îşi schimbă în mod subtil poziţia, pregătindu-se să lovească, cu mâna lăsată în jos.

O siluetă întunecată se prăvăli în jos pe scări, pe ultimele trepte.

Coral scoase un picior afară, lovindu-l pe om în genunchi. Acesta căzu cât era de lung pe coridor, ţipând. Nu era decât un membru al echipajului. Bucătarul de la bucătăria navei. Faţa acestuia se izbi cu putere de podeaua de lemn, capul fiindu-i aruncat pe spate de forţa impactului. Gemu lung, însă rămase întins, năuc şi ameţit.

Coral se repezi asupra lui cu cuţitul pregătit, nesigură de starea victimei.

Schimburile de focuri continuară deasupra, însă sporadice acum, sunând mult mai hotărâte, mai concentrate asupra unei ţinte sigure.

Omaha ţâşni în faţă, uitându-se la scări.

— Trebuie să ajungem la ceilalţi.

La Safia.

Coral se ridică în picioare şi-l opri cu o mână.

— Avem nevoie de arme.

Deasupra se auzi detunătura unei puşti, asurzitoare în spaţiul îngust.

Toţi făcură un pas înapoi.

Coral îi surprinse privirea lui Omaha. El se uita fix în sus, oscilând între a da fuga la camera Safiei şi a se mişca precaut. Prudenţa nu era una dintre calităţile sale. Cu toate astea, femeia avea dreptate. Pumnii împotriva gloanţelor nu reprezentau o opţiune pentru un plan de salvare bun.

El se întoarse în loc.

— Sunt arme şi muniţie depozitate în cală, spuse el şi arătă spre tambuchiul de pe punte, care dădea jos, în santină. Ar trebui să putem să ne strecurăm pe acolo şi să ajungem la ele.

Coral strânse şi mai tare mânerul pumnalului şi dădu din cap

aprobator. Se îndreptară spre tambuchi, îl dădură la o parte cu forţă şi coborâră pe scara scurtă spre santină, compartimentul cu tavanul foarte jos. Mirosea a alge, a sare şi a răşină de stejar. Omaha coborî ultimul.

Izbucni un nou foc de baraj, întrerupt din când în când de câte un strigăt ascuţit. Al unui bărbat, nu al unei femei. Totuşi, Omaha se ruga în sinea lui ca Safia să se fi adăpostit.

Urându-se pe sine însuşi, închise tambuchiul în urma sa. Fură învăluiţi de întuneric. Fără să vadă nimic, sări de pe scara scurtă, aterizând cu un pleoscăit uşor în santina propriu-zisă.

— A luat cineva vreo lanternă? întrebă el. Nu răspunse nimeni. Minunat, murmură Omaha, minunat.

Ceva îi trecu în grabă peste picior şi dispăru odată cu un zgomot de uşoare plescăituri. Şobolani.

1.58 A.M.

Painter se aplecă peste una dintre ferestrele navei. Un skijet de două persoane bâzâia dedesubt, năpustindu-se pe sub proeminenţa provei ieşite mult în afară. Dispăru în spate cu un huruit abia perceptibil, având amortizor la evacuare, lăsând în urmă un siaj în formă de V peste valuri. Chiar şi în întuneric, recunoscu modelul.

Prototipul experimental produs de DARPA, destinat operaţiunilor sub acoperire.

Pilotul stătea jos, ghemuit, în spatele apărătoarei de apă şi vânt. Pasagerul său stătea mai sus, manevrând o puşcă de asalt montată pe un postament rotativ, în partea din spate, stabilizata giroscopic. Ambii bărbaţi purtau dispozitive de vedere pe timp de noapte.

Toată patrula trecu huruind pe lângă nava. Până acum numărase patru. Probabil mai erau şi altele, undeva în apropiere. Serata marea întunecata, însă nu reuşi să vadă nici urmă din nava principală de atac, cea care în mod sigur descărcase şi lansase echipa de asalt. Mai mult ca sigur aceasta fusese în apropierea unuia dintre bordurile navei, după care dispăruse în grabă, menţinând o distanţa de siguranţă până când venea timpul să adune din nou echipa.

Îşi băgă capul la loc.

Kara se ghemuise în spatele unei canapele, pârând mai mult

enervata decât speriata. Imediat după ce prima explozie cutremurase nava, Painter verificase spaţiul din afara cabinei. Prin tambuchiul din punte, văzuse un vârtej de fum şi o flacăra incandescenta, de culoare roşie, care nu prevestea nimic bun, în partea din spate a navei.

O grenada incendiara.

Până şi ocheada asta aproape că-l costase viaţa. Un bărbat în echipament de camuflaj de culoare neagră apărase deodată în pragul uşii, la câţiva paşi distanţă. Painter se băgase înapoi la ţanc, în timp ce bărbatul trăsese o rafală lungă în deschizătura. Dacă n-ar fi fost armatura metalica a uşii Apartamentului Prezidenţial, Painter ar fi fost despicat în două. După ce încuie uşa, îi prezentă Karei părerea lui despre ce se întâmpla.

— Au ocupat staţia radio.

— Cine?

— Nu ştiu… un grup paramilitar după cum arată.

Painter îşi abandonă postul de observare de lângă fereastra şi se ghemui lângă Kara.

Ştia cu certitudine cine conducea echipa. Nu exista nici o îndoiala. *Cassandra.* Skijeturile erau nişte prototipuri DARPA, furate. Ea trebuia să fie pe-afară, pe undeva, pe-acolo. Posibil chiar la bord, conducând echipa de asalt. Îşi imagina licărul plin de hotărâre din ochii Cassandrei, cele două cute care-i apăreau pe frunte atunci când se concentra. Renunţă la gândul ăsta, surprins de durerea bruscă pe care o simţi, ceva între furie şi un sentiment acut de pierdere.

— Ce facem acum? întrebă Kara.

— Rămânem pe loc… pentru moment.

Baricadaţi în Apartamentul Prezidenţial, cei doi erau în siguranţă şi la adăpost faţa de orice ameninţare imediată, însă ceilalţi erau în pericol. Militarii marinei din Oman fuseseră bine pregătiţi, reacţionând rapid la ameninţare, răspunzând cu un baraj de foc intens. Însă marinarii de la bordul navei era în marea lor majoritate tineri şi înarmaţi moderat, iar Cassandra precis le cunoştea toate punctele slabe. Nava avea să cadă în mâinile ei în curând.

Însă ce urmărea ea, de fapt?

Painter era ghemuit lângă Kara. Închise ochii şi lua o gură zdravănă de aer. Avea nevoie de un moment în care să se oprească, să nu se mai gândească la nimic, să se concentreze. Tatăl lui îl învăţase câteva incantaţii al tribului Pequot, o palidă încercare de a-i insufla fiului său tradiţia tribală, făcută de obicei

cu respiraţia duhnindu-i a tequila şi bere. În ciuda acestui fapt, Painter învăţase incantaţiile, şoptindu-le în întuneric atunci când părinţii săi se certau, urlând şi înjurând, în camera învecinată. Se simţea mai bine şi se putea concentra mai bine după ce le repeta, fără să le cunoască înţelesul – nici atunci, nici acum.

Buzele i se mişcară uşor, meditativ. Făcu abstracţie de schimburile de focuri. Din nou, îi reveni în minte imaginea Cassandrei. Putea intui scopul atacului. Cel de a obţine ceea ce căuta de la început. Inima de fier. Singurul indiciu solid referitor la misterul asupra exploziei antimateriei. Inima era încă în cabina curatorului. Prin minte îi trecură rapid diferite scenarii de atac, parametrii misiunii…

În mijlocul incantaţiei, îşi dădu seama. Se ridică din nou în picioare.

De la început, fusese intrigat de caracterul confuz al atacului. De ce să distrugă compartimentul staţiei radio şi să alerteze prematur echipajul? Dacă ar fi fost un grup obişnuit de mercenari, ar fi putut să dea vina pentru lipsa de planificare şi de precizie, pe lipsa de experienţă, însă dacă era Cassandra în spatele întregii operaţiuni, toate astea…

Simţi un gol în stomac.

— Ce-i? întrebă Kara, ridicându-se şi ea odată cu el.

Schimburile de focuri de armă dincolo de cabină se întrerupseră şi se aşternu o tăcere mormântală. În liniştea creată se auzi un huruit puternic.

Se îndreptă spre geam şi-şi scoase capul afară.

Patru skijeturi se apropiau cu viteză din întuneric – însă fiecare avea la bord numai pilotul. Fără pasageri. Scaunele din spate erau goale.

— Fir-ar să fie…

— Ce-i? întrebă Kara din nou, teama începând să i se resimtă în voce.

— E prea târziu.

Ştia cu certitudine că explozia grenadei nu marcase *începutul* misiunii, ci *sfârşitul* ei.

Se înjură în tăcere pentru propria prostie. Acesta era sfârşitul întregului joc. Şi nici măcar nu fusese jucat. Fusese luat în totalitate pe nepregătite. Îşi permise acest moment de mânie, după care se concentra asupra situaţiei.

Sfârşitul jocului nu însemna neapărat sfârşitul în sine.

Se holbă la cele patru skijeturi care zburdau spre ambarcaţiunea lor. Veneau să-i recupereze pe ultimii membri ai

echipei de asalt, santinela din pupa, echipa de distrugere menita să arunce în aer compartimentul staţiei radio. Probabil că unul dintre marinarii din Oman dăduse din întâmplare peste aceşti oameni, ceea ce condusese la schimbul de focuri de pe punte.

Izbucniră alte focuri de armă, răsunând de la depărtare, mult mai hotărâte, aproape de pupa navei. Încercau să se retragă.

Painter se uita afară pe geam cum ultimul dintre skijeturi făcea un cerc larg, precaut din cauza schimbului de focuri. Celelalte, cele cu oamenii care operau puştile de asalt montate pe postamente rotative, nu se vedeau deloc. De asemenea, nu auzi nici un zgomot care să implice angajarea lor în operaţiune. Plecaseră. Împreună cu echipa care acţionase punctual, îşi imagină Painter. Împreuna cu premiul.

Însă unde? Încă o dată cerceta apa din jur pentru a depista nava principală de asalt. Era pe-acolo, pe undeva. Însă nu se vedeau decât apele învăluite în întuneric. Norii de furtună acopereau acum atât luna, cât şi stelele, transformând lumea într-o întindere întunecată. Degetele lui strânseră cu putere pervazul ferestrei spaţioase.

În timp ce tot căuta cu privirea în jur, un licăr de lumină îi atrase atenţia, făcându-l să se uite atent – însă nu *de-a lungul* luciului de apă, ci *dedesubtul ei.*

Se aplecă şi mai mult şi se holba înspre adâncuri.

Din străfundurile apei, o lumină strălucitoare urca uşor în sus, de sub nava. După care alunecă spre tribord şi ieşi cu putere la suprafaţă. Painter se încrunta. Recunoscuse ceea ce vedea în faţa ochilor. Un submersibil. De ce?

Răspunsul îi veni imediat. Misiunea odată încheiată, submarinul şi echipa principală de asalt puteau să se retragă. Tot ce le mai rămânea de făcut era să facă rapid curăţenie, să-i lichideze pe cei rămaşi în viaţă. Să nu lase nici un martor.

Ştia care era scopul prezenţei submarinului. Să vină pe ascuns, în linişte, prea mic ca să fie detectat…

— Au minat nava, spuse el cu voce tare.

Calculă în minte cât i-ar trebui unui minisubmarin să iasă din zona expusă exploziei.

Kara spuse ceva, însă el nu mai avea urechi pentru ea. Painter se întoarse de la geam şi se repezi spre uşă. Schimbul de focuri părea să se fi rărit şi se rezuma acum la câteva împuşcături sporadice. Asculta la uşă. Nu se auzea nimic în apropiere. Trase uşor zăvorul.

— Ce faci? întrebă Kara, aflată acum lângă umărul lui, ţinând

aproape de el, în mod clar iritată de nevoia pe care o simţea de a face asta.

— Trebuie să părăsim nava asta.

Deschise uşa şi o crăpă puţin, exact cât să vadă afară. La câţiva paşi mai încolo se afla deschiderea spre puntea mijlocie. Vântul se înteţise pe măsură ce marginea valului de furtună venea rapid peste *Shabab Oman.* Velele pocneau asemenea unor bice. Parâmele băteau ritmic în catarge.

Studie puntea, descifrând-o ca pe o tablă de şah.

Echipajul n-avusese nici o şansă să acţioneze şi să asigure velele. Marinarii din Oman era ţintuiţi locului de doi, nu, de *trei* bărbaţi înarmaţi, ascunşi în spatele unei grămezi de butoaie puse unul peste altul la capătul îndepărtat al punţii mijlocii. Atacatorii aveau un punct perfect de observare care domina secţiunile dinspre prova ale navei. Unul dintre ei îşi ţinea puşca îndreptată spre pupa înălţată, apărându-le spatele.

Mai aproape, un al patrulea bărbat cu armă, mascat, zăcea cu mâinile şi picioarele întinse pe punte, cu faţa în jos, cu o baltă de sânge în jurul capului, cadavrul aflându-se la numai câţiva paşi de Painter.

Aprecie situaţia dintr-o privire. În mod similar, ascunşi în spatele unor lăzi mari dispuse pe partea aceasta a punţii mijlocii, erau cei patru membri ai poliţiei de frontieră din Oman, Fantomele Deşertului. Aceştia stăteau pe burtă, cu puştile îndreptate spre atacatori. Era o scurtă perioadă de acalmie, în care nici una din părţi nu părea să aibă câştig de cauză. Probabil că Fantomele fuseseră cei care îi atrăseseră în cursă pe cei din ariergarda echipei de asalt, îi blocaseră acolo, împiedicându-i să sară peste balustradă şi să scape.

— Haideţi, spuse Painter şi o luă pe Kara de cot.

O trase prin uşa apartamentului, înspre scările ce coborau o punte mai jos.

— Unde mergem? întrebă ea. Cum rămâne cu abandonarea bărcii?

Nu-i răspunse. Era prea târziu, însă trebuia să fie sigur. Cobori în grabă scările până la următorul palier, o punte mai jos. Un coridor scurt conducea spre spaţiile de locuit.

În mijlocul holului, scăldat în lumina singurului bec din plafon, un corp zăcea pe punte. Cu faţa în jos, asemenea mascatului. Însă acesta nu era unul dintre atacatori.

Purta numai o pereche de boxeri şi un tricou alb. O pată mică, închisă la culoare, înflorise în mijlocul spatelui său. Împuşcat din

spate în timp ce încerca să fugă.

— E Clay… murmură Kara în stare de şoc, grăbindu-se să înainteze alături de Painter.

Îngenunche lângă corpul bărbatului, însă Painter trecu peste el. N-avea timp de jelit. Se grăbi să ajungă la uşa spre care se îndreptase şi doctorandul, căutând un loc unde să se ascundă sau să-i avertizeze pe ceilalţi. Prea târziu.

Pentru toţi fusese prea târziu.

Painter se opri pe hol, lângă uşă. Era pe jumătate deschisă. Lumina corpurilor de iluminat dinăuntru invada holul. Painter ascultă, concentrându-se la maximum. Linişte. Se pregăti pentru ceea ce avea să găsească.

Kara strigă spre el, ştiind de ce se temea el.

— Safia?

2.02 A.M.

Omaha se sprijini într-o mână în timp ce nava se mişca sub el. Întunericul din santină îl făcea să nu-şi mai poată controla echilibrul. Apa i se revărsă peste pantofi, îngheţându-i gleznele.

În spate auzi ceva prăbuşindu-se… şi o înjurătură. Danny nu se descurca nici el mai bine.

— Ştii încotro mergem? îl întrebă Coral pe Omaha, vocea ei îngheţată răsunând puţin în umezeala santinei.

— Da, se răsti el la ea.

Era o minciună. Continua să-şi plimbe una din mâini peste peretele înclinat al bordajului din stânga, rugându-se să găsească o scară care să-i scoată iar la lumină. Următoarea trebuia să-i ducă la magazia principală de depozitare a calei, de sub puntea mijlocie.

Continuară să meargă în tăcere. Şobolanii chiţăiau, într-un protest clar şi mai asurzitor în întuneric, pârând la fel de mari ca nişte buldogi uzi. Numărul lor era sporit de imaginaţia lui surescitată. Omaha auzea cum corpurile le clipoceau prin apa din santină, fugind din calea lor, probabil îngrămădindu-se într-o masă furioasă către pupa navei. Pe o alee din Calcutta, văzuse cândva cadavrul unui om mâncat de şobolani. Nu mai avea ochi, îi mâncaseră organele genitale şi-i ciopârţiseră toate zonele moi. Nu-i plăceau şobolanii.

Însă teama pentru soarta Safiei îl făcu să meargă înainte, tot

mai speriat din cauza întunericului, a focurilor de armă. Imagini sângeroase îi trecură prin faţa ochilor, mult prea îngrozitoare ca să mai stăruie asupra lor. De ce amânase să-i spună ce mai simţea pentru ea? S-ar fi aruncat bucuros în genunchi acum, numai s-o ştie în siguranţă.

Mâna lui atinse ceva solid. Se întinse şi descoperi nişte trepte şi capete de cuie. O scară.

— Uite-o aici, spuse el cu mai multă încredere decât simţise până atunci.

Nu-i mai păsa dacă avea dreptate sau nu, sau unde mama naibii ducea scara asta. Era deja cocoţat pe ea.

În timp ce Danny şi Coral se apropiau şi ei, urcă treptele.

— Ai grijă, îl avertiză Coral.

Focurile de armă continuau să se audă deasupra. Aproape de ei. Ceea ce era destul de îngrijorător.

Ajungând la ultima treaptă de sus, căută până găsi mânerul interior al tambuchiului de acces. Rugându-se să nu fie încuiat sau blocat sub greutatea mărfii din cală, îl împinse în sus.

Tambuchiul se deschise cu uşurinţă, dându-se pe spate şi lovindu-se de un montant de sprijin.

Coral sâsâi spre el. Fără un cuvânt, ci doar cu urmă de protest.

Fu învăluit într-o lumină binecuvântată, strălucind orbitor după bezna de jos. Mirosul era la fel de reconfortant după izul de mucegai şi sare din santina navei.

Mirosea a fân proaspăt cosit.

O umbră masivă se mişcă undeva, în dreapta sa.

Se întoarse şi se trezi în faţa unui cal mare, care se contura ameninţător deasupra sa. Era acelaşi armăsar pursânge arab care scăpase mai devreme din laţ şi ieşise pe punte. Calul dădu din cap şi fornăi spre el. Cu ochii albi plini de spaimă, îşi ridică ameninţător o copită, gata să-l calce în picioare pe intrusul apărut pe neaşteptate în grajdul amenajat la bord.

Omaha se trase înapoi, blestemându-şi bafta pe care o aveau. Tambuchiul de la santină se deschidea exact în boxa armăsarului. Văzu şi ceilalţi cai în boxele învecinate. Îşi concentră atenţia asupra armăsarului. Calul legat trăgea de căpăstrul care-i limita spaţiul de manevră. Oricum, armăsarul nervos era mai bun decât orice individ înarmat care-ar fi stat de pază. Însă trebuiau să iasă de-acolo şi să ajungă la armele depozitate în cală.

Teama pentru Safia parcă îi ardea sângele din vene. Ajunsese atât de departe…

Având încredere în frânghia cu care era legat calul, ieşi din cadrul tambuchiului, se rostogoli pe scândurile de pe jos şi trecu pe sub gardul ce îngrădea boxele. Ridicându-se în picioare, îşi scutură genunchii dezgoliţi.

— Mişcaţi-vă repede!

Găsi o pătură cu care se acopereau caii, colorată strălucitor în roşu şi galben. O flutură spre armăsar, distrăgându-i atenţia, astfel încât şi ceilalţi să poată ieşi în siguranţă. Calul necheză la mişcările lui, însă în loc să pară şi mai deranjat de următorii intruşi, trase de frânghia cu care era legat, atras de pătura care i se punea pe spinare.

Omaha îşi dădu seama că probabil îşi recunoscuse propria pătură, un semnal promiţător al cuiva care era pe cale de a-l scoate la o plimbare, de a-l scoate din boxe. Panica îi sporise armăsarului dorinţa de a scăpa de acolo.

Cu regret, lăsă pătura deoparte, de îndată ce Danny şi Coral ajunseră de partea cealaltă. Ochii mari ai armăsarului îi întâlniră pe ai săi, speriaţi, dornici de a fi liniştit într-un fel.

— Unde sunt armele? întrebă Coral.

Omaha îşi întoarse privirea de la boxă.

— Ar trebui să fie pe undeva, pe-acolo.

Arătă cu degetul dincolo de rampa care ducea în sus, pe punte. O grămadă de lăzi de lemn, trei la număr, erau dispuse de-a lungul peretelui din spate. Fiecare era marcată cu emblema familiei Kensington.

Omaha străbătu cala în fruntea lor lăsându-şi capul în jos la fiecare împuşcătură ce se auzea de deasupra. Un schimb repetat de focuri de armă, ca într-o partidă de volei, în care mingea e pasată înainte şi înapoi. Meciul mortal suna de parcă ar fi venit de la uşile duble care dădeau afară, la capătul superior al rampei.

Îşi aminti de întrebarea de mai devreme a lui Danny. Cine-i ataca? Era imposibil să fi fost o bandă amărâtă de piraţi. Atacul era prea susţinut, prea organizat, al naibii de îndrăzneţ.

Ajungând la lăzi, verifică ce scrie pe declaraţiile de la vamă prinse pe lemn. Fiindcă se ocupase el însuşi de asigurarea proviziilor, ştia că trebuia să existe o ladă cu puşti şi pistoale. Găsi lada cu pricina. Folosind o rangă, o forţă şi o deschise.

Danny luă una dintre puşti.

— Ce facem acum?

— *Tu* o să stai jos, spuse Omaha, apucând în grabă un pistol Desert Eagle.

— Cu tine cum rămâne? întrebă Danny.

Omaha ciuli urechea la împuşcăturile de-afară, în timp ce-şi încărca pistolul pe podea.

— Trebuie să ajung la ceilalţi. Să mă asigur că sunt în siguranţă.

Însă, de fapt şi-o imagină doar pe Safia, zâmbind, mult mai tânără. O dăduse în bară cu ea înainte – n-avea s-o facă din nou.

Coral scotoci şi ea prin ladă, scoţând, într-un final, un singur pistol. Îi încărcă rapid şi eficient încărcătorul cu cartuşe de 9 mm, după care îl împinse cu putere la poziţie, în tocul armei. Înarmată acum, părea mult mai relaxată, relaxarea unei leoaice gata de vânătoare.

Se uită în ochii lui.

— Ar trebui să ne întoarcem înspre prova prin santină. Să ne alăturăm celorlalţi de-acolo.

Se auziră alte împuşcături, dincolo de uşile duble.

— Am pierde prea mult timp.

Omaha aruncă o privire scurtă spre rampa care dădea chiar în locul unde avea loc schimbul de focuri.

— S-ar putea să mai fie o modalitate.

Coral se încruntă în timp ce el îi schiţă planul său.

— Probabil glumeşti, murmură Danny.

Însă când Omaha termină, Coral dădu din cap aprobator.

— Merită să încercăm.

— Atunci hai să mergem, spuse el. Înainte să fie prea târziu.

10
MIEZUL FURTUNII

3 DECEMBRIE, 2.07 A.M.
MAREA ARABIEI

Era prea târziu.

Painter se apropie de uşa deschisă de la cabina Safiei. Din interior strălucea o lumină. În ciuda grabei care-l mâna, faptul că ştia că nava fusese minată, îl făcu să ezite puţin.

În spatele său, Kara rămăsese lângă corpul lui Clay Bishop. Painter se temea să n-o găsească pe Safia în aceeaşi condiţie. Moartă pe podea. Însă putea să facă faţă realităţii. Ea avusese încredere în el. Oamenii muriseră din vina sa. Nu fusese suficient de vigilent. Misiunea avusese loc sub nasul lui, pe cartul lui. Stând într-o parte, împinse uşa şi o deschise mai larg. Fără să clipească, atent, cercetă dintr-o privire cabina. Era goală.

Nevenindu-i să creadă, păşi cu grijă peste pragul uşii. Parfumul de iasomie încă mai persista în cameră. Însă asta era tot ce mai rămăsese din femeia care ocupase această cabină. Nu exista nici un semn de violenţă. Cu toate astea, servieta metalică în care se afla artefactul de la muzeu nu se vedea nicăieri.

Rămăsese acolo, paralizat pe moment, undeva între îngrijorare şi confuzie. În spatele său auzi un geamăt.

Se întoarse.

— Clay încă mai trăieşte, strigă Kara de pe holul de acces.

Painter se întoarse pe hol, împleticindu-se.

Kara era în genunchi, deasupra corpului tânărului. Ţinea ceva strâns între degete.

— I-am găsit asta în spate.

În timp ce se îndrepta spre ea, Painter băgă de seamă ca pieptul băiatului se mişca uşor în sus şi-n jos.

Cum de-i scăpase asta? Însă ştia răspunsul. Fusese prea grăbit, prea sigur că soarta le fusese pecetluită.

Kara îi întinse obiectul pe care îl ţinea în mână. O mică săgeţică însângerată.

— Tranchilizant, confirmă el.

Se uită înapoi spre cadrul uşii deschise. *Tranchilizante.* Aşadar, o voiau pe Safia în viaţă. Adică era vorba despre o răpire. Dădu din cap, abţinându-se să nu râdă – pe jumătate în semn de apreciere pentru isteţimea Cassandrei, pe jumătate fiindcă acum se simţea mai uşurat.

Safia era încă în viaţă. Pentru moment.

— Nu putem să-l lăsăm aici, spuse Kara.

El aprobă din cap, având în minte imaginea luminii submersibilului care strălucea în întuneric, trezindu-l din nou la realitate, la caracterul urgent al situaţiei în care se aflau. Cât timp mai aveau?

— Rămâneţi cu el.

— Unde te du…

El nu-i dădu nici o explicaţie. Se grăbi să ajungă mai jos cu o punte şi să-i caute şi pe ceilalţi membri ai grupului: pe fraţii Dunn şi pe partenera lui. Ca şi în camera Safiei, cabinele lor erau goale. Oare îi luaseră şi pe ei? Pe jos găsi un membru al echipajului ghemuit de frică, unul dintre cei de la bucătărie, cu nasul însângerat. Încercă să-l încurajeze pe bărbat să meargă cu el sus, însă acesta părea paralizat de fiică.

Painter n-avea timp să-l convingă, aşa că ţâşni înapoi pe scări.

Kara reuşise să-l facă pe doctorand să se ridice în picioare. Era năuc, capul atârnându-i greoi. Din gură îi ieşeau cuvinte neinteligibile.

— Haide.

Painter îl apucă pe Clay de o subsuoară, târându-l după el. Era ca şi cum ar fi manevrat un sac ud de ciment.

Kara îi luă ochelarii de pe jos.

— Unde mergem?

— Trebuie să coborâm de pe nava asta.

— Cu ceilalţi cum e?

— Au dispărut cu toţii. Safia şi ceilalţi.

Painter deschidea calea în sus pe scări.

Când ajunseră la ultimul palier al scărilor, o persoană se scurse rapid în jos, spre ei. Bărbatul vorbea rapid în arabă, prea repede pentru ca Painter să poată înţelege ce spunea.

— Căpitanul al-Haffi, spuse Kara rapid, făcând prezentările.

Painter avea informaţii referitoare la omul acesta. Era şeful Fantomelor Deşertului.

— Avem nevoie de mai multă muniţie din rezervele din cală, spuse căpitanul cu rapiditate. Trebuie să vă ascundeţi cu toţii.

Painter îi blocă drumul.

— Cât de mult puteţi să rezistaţi cu ce mai aveţi?

Acesta ridică din umeri.

— Doar câteva minute.

— *Trebuie* să-i ţineţi pe loc. Nu trebuie să părăsească nava.

Painter gândea cu repeziciune. Îşi imagină că singurul motiv pentru care *Shabab Oman* nu fusese făcut bucăţi era faptul că echipa de distrugere era încă la bord. De îndată ce plecau, nimic n-avea s-o mai oprească pe Cassandra să detoneze minele.

Painter observă din cadrul uşii o formă prăvălită pe jos. Era unul dintre bărbaţii mascaţi, cel pe care-l văzuse prăbuşit pe punte. Se lăsă în jos şi merse de-a buşilea direct spre acesta. Poate că reuşea să găsească la atacator ceva care s-ar putea să-i fie de folos. O staţie radio sau orice altceva.

Căpitanul al-Haffi i se alătură.

— L-am târât înapoi, până aici, sperând că are muniţie asupra lui. Sau o grenadă.

Spuse asta cu o amărăciune de nedescris. O singură grenadă ar fi pus capăt impasului la care se ajunsese pe punte.

Painter pipăi cadavrul, smulgându-i masca. Bărbatul avea o staţie radio. O trase şi-şi băgă casca în ureche. Nimic. Nici măcar un fâşâit, pe fundal. Peste comunicaţiile echipei se aşternuse tăcerea.

În timp ce căuta mai departe, băgă în buzunar echipamentul de vedere pe timpul nopţii şi un fel de chingă groasă, de culoare roşie, scoasă de pe pieptul omului. Un monitor EKG.

— La dracu'.

— Ce-i? întrebă Kara.

— Noroc că n-ai găsit grenada aia, spuse el. Toţi atacatorii sunt echipaţi cu monitoare care indică dacă sunt vii sau morţi. Dacă ar fi omorâţi ar fi exact acelaşi lucru ca în cazul în care ar scăpa. De îndată ce vor dispărea peste bord sau o să fie morţi, ceilalţi vor arunca nava în aer.

— Să arunce nava în aer? repetă al-Haffi, cu ochii micşoraţi, vorbind în engleză acum.

Painter îi explică rapid ce văzuse şi ce implicaţii avea asta.

— Trebuie să părăsim nava asta înaintea celor din ariergardă. Am văzut o barcă uşoară cu motor la pupa.

— Este şalupa navei, confirmă căpitanul.

Painter dădu din cap aprobator. O barcă dotată motor, cu corp

din aluminiu.

— Însă necredincioşii stau între noi şi şalupă, argumentă al-Haffi. Poate că am putea încerca să mergem pe sub ei, prin burta vaporului, însă imediat ce oamenii mei vor opri focul, ceilalţi vor scăpa.

Painter renunţă la percheziţia pe care i-o făcea bărbatului şi se uită cu atenţie afară, pe puntea deschisă. Schimbul de focuri de armă se mai domolise; rămânând fără muniţie, ambele tabere trebuiau să numere fiecare cartuş în parte.

Fantomele erau în dezavantaj. Nu puteau să-i lase pe atacatori să scape, dar nici să-i omoare. O altă situaţie fără ieşire.

Se întoarse în loc, străfulgerat de o idee.

Înainte să apuce să spună ceva, un zgomot puternic se auzi de pe puntea de la pupa.

Se uită în spate, în exterior. Trapa de la cală fusese aruncată într-o parte, în mod violent, împinsă de greutatea unui trio format din cai. Caii arabi, pur-sânge, galopau şi tropăiau din copite pe puntea bătută de vânt, dând peste lăzile de lemn şi încurcându-se printre saule şi parâme. Urmă haosul. Becurile se făcură praf. Noaptea se aşternu şi mai întunecată de-a lungul navei.

Unul dintre animale, o iapă, îşi luă avânt direct prin baricadă şi călcă totul în picioare. Se auziră focuri de armă. Un cal necheză de durere.

În mijlocul confuziei create, apăru şi cel de-al patrulea cal din cală, galopând plin de spume. Era armăsarul alb. Ţâşni de pe rampă direct pe punte, copitele bătându-i cu putere în scândurile punţii.

Însă de data asta nu mai era atât de sălbatic şi de nestăpânit. Călare pe spatele armăsarului, Omaha se ridică din şa, cu pistoale în ambele mâini. Se îndreptă spre bărbaţii mascaţi cei mai apropiaţi şi trase cu amândouă armele, golindu-le fără milă, de la mică distanţă.

Doi dintre atacatori se prăbuşiră în timp ce el trecea mai departe.

— Nu, strigă Painter, împingând cu putere uşa.

Barajul de foc îi acoperi vorbele. O altă mişcare din zona trapei de la pupa şi Coral se strecură afară, furişându-se ca un lunetist în poziţie de luptă. Avea o puşcă pe umăr. Ochi spre singurul bărbat înarmat rămas în picioare. Acesta se îndrepta spre balustradă, intenţionând să sară peste bord.

Răsună un singur foc de armă cu o scânteie la gura ţevii.

Bărbatul se smuci în aer ca şi cum ar fi fost lovit de un cal-fantomă. Jumătatea stângă a capului îi explodă într-o parte. Corpul îi alunecă pe punte, rămânând atârnat peste balustradă.

Painter se stăpâni şi-şi înghiţi un geamăt Situaţia fără ieşire în cele din urmă avea un final. Cu cei din ariergardă acum morţi, nimic n-avea s-o oprească pe Cassandra să arunce nava în aer.

2.10 A.M.

Cassandra se uită la ceasul de mână în timp ce se urca de pe barca Zodiac înapoi la bordul navei pe pernă de aer. Orarul misiunii era în urmă cu zece minute. Pe punte o întâmpină locţiitorul.

John Kane se îndreptă spre ea. Se răsti la doi oameni pentru a da o mână de ajutor şi să tragă în sus, la bord, silueta inertă a curatorului muzeului.

Apele mării erau din ce în ce mai agitate pe măsură ce vântul bătea cu putere, făcând din suitul la bord un exerciţiu de echilibristică şi sincronizare. Cassandra trase în sus valiza cu artefactul.

În ciuda întârzierii survenite, îşi îndepliniseră misiunea.

Kane păşi alături de ea. Arăta mai mult ca o nălucă decât ca o fiinţă omenească, îmbrăcat în negru, de la bocanci până la fesul negru tricotat.

— *Argus* a raportat prin radio că de opt minute este la o distanţa de siguranţă. Aşteaptă ordinul dumneavoastră ca să detoneze minele.

— Ştim ceva despre echipa de distrugere?

Cassandra auzise schimbul de focuri de la bordul lui *Shabab.* În timp ce se întorcea în mare grabă înapoi, împuşcăturile sporadice răsunau peste ape. Însă în ultimele minute, nu mai fusese nimic decât o linişte apăsătoare.

El dădu din cap în semn că nu.

— Pe monitoarele care indică starea băieţilor au apărut numai linii drepte.

Morţi. Cassandrei îi trecură prin faţa ochilor feţele bărbaţilor. Mercenari bine pregătiţi.

Se auziră paşi care tropăiau grăbiţi pe punte dinspre timonerie.

— Doamnă căpitan Sanchez!

Era operatorul radio al echipei. Alunecă şi se opri pe suprafaţa netedă şi lucioasă.

— Am recepţionat din nou semnalele. Toate trei!

— De la echipa de distrugere?

Cassandra scrută apa mării. Ca şi cum cineva ar fi sesizat interesul ei, un nou baraj de foc izbucni de la bordul lui *Shabab.* Se uită rapid la Kane, care dădu din umeri.

— Am pierdut contactul pentru o perioadă scurtă de timp, raportă radiotelegrafistul. Probabil interferenţele datorate furtunii. Însă semnalul s-a întors, puternic şi compact.

Cassandra continuă să scruteze apele mării spre luminile navei. Ochii i se îngustară, imaginându-şi din nou feţele oamenilor.

Kane stătea chiar lângă ea.

— Ordine?

Cu o privire aprigă fixă nava din depărtare în timp ce o ploaie densă începu să răpăie pe punte. Abia dacă-i simţea pişcăturile din obraz.

— Detonaţi minele.

Operatorul radio tresări, însă ştia că era mai bine să nu pună nici o întrebare. Se uită rapid la Kane, care dădu aprobator din cap. Bărbatul strânse pumnii şi fugi spre timonerie.

Pe Cassandra o deranjase să vadă că i se pun la îndoială ordinele şi că se întârzie executarea lor. Văzuse cum operatorul radio căutase din priviri confirmarea locţiitorului ei. Deşi Cassandra fusese numită să conducă această operaţiune, aceştia erau oamenii lui Kane.

Iar ea tocmai îi condamnase la moarte pe trei dintre ei.

Deşi după expresia feţei şi a ochilor lui de gheaţă, Kane îi acceptase decizia fără intenţia de a comenta, ea încercă să-i explice.

— Sunt deja morţi, spuse ea. Noul semnal este fals.

Kane se încruntă.

— Cum de puteţi fi atât de şi…

Ea îl întrerupse:

— Deoarece Painter Crowe este acolo.

2.12 A.M.

Ghemuit laolaltă cu ceilalţi, Painter verifică atent curelele din

jurul piepturilor goale ale lui Omaha şi Danny. Aparatele care aparţinuseră atacatorilor morţi, cele care monitorizau bătăile inimii, păreau să funcţioneze bine. Dispozitivul de pe propriul piept bătea regulat, transmiţând pulsul său către nava de atac ascunsă undeva, în zare.

Danny îşi şterse picăturile de ploaie de pe ochelari.

— Chestiile astea n-o să ne electrocuteze dacă o să se ude?

— Nu, îl asigură Painter.

Toată lumea se adunase la pupa: Kara, fraţii Dunn, Coral. Clay îşi revenise suficient cât să se ţină pe picioare. Însă tangajul exagerat al navei în valurile înalte îl făcea să se clatine şi să aibă nevoie de sprijin. La câţiva paşi distanţă, cei patru membri ai poliţiei de frontieră din Oman trăgeau cu puştile periodic, simulând schimbul de focuri de dinainte.

Nu ştia cât de mult avea să ţină şmecheria asta. Din fericire, suficient de mult cât să poată abandona nava. Căpitanul al-Haffi se alăturase celor din echipaj, barca cu motor a navei fusese dezasigurată şi era gata pentru ambarcarea lor.

Cealaltă barcă de salvare era rabatată în afara bordajului, gata de lansare. Supravieţuiseră doar zece membri ai echipajului. Neavând timp de pierdut, cei morţi aveau să rămână în urma lor.

Painter se uită la marea din ce în ce mai agitată, dintr-o poziţie aflată la adăpost, neriscând să fie descoperit de skijeturile care patrulau în zonă. Valurile crescuseră până la trei metri şi jumătate. Vântul biciuia velele, făcându-le să pocnească, în timp ce ploaia mătura în rafale puntea. Barca de aluminiu se lovea ritmic de pupa, acum că atârna liberă.

Însă furtuna încă nu se declanşase pe deplin.

Painter văzu unul dintre skijeturile negre deasupra unui val înalt, plutind parcă în aer, după care cobori în viteză pe partea cealaltă a valului. În mod instinctiv se lăsă mai jos, însă nu era nevoie. Pilotul manevră skijetul pentru a se îndepărta. Painter se ridică în picioare. Skijetul se *îndepărta.*

Ea ştia… Painter se răsuci.

— Toată lumea la bărci, ţipă el. Acum!

2.14 A.M.

Safia se trezi în întuneric odată cu bubuitura tunetului. Stropii reci de ploaie o împroşcau pe faţă. Era întinsă pe spate, udă

până la piele. Se ridică în fund. Pământul se învârtea cu ea. Auzea voci. Vedea picioare. O altă bubuitură a tunetului. Se ghemui la auzul zgomotului, căzând înapoi pe spate.

Simţea cum se clatină, cum pluteşte. „Sunt într-o barcă.”

— Tranchilizantele îşi pierd efectul, spuse cineva în spatele ei.

— Duceţi-o jos.

Safia îşi roti capul ca să vadă cine vorbea. O femeie. Stătea la nici un metru distanţă, scrutând marea, cu un dispozitiv optic ciudat fixat la ochi. Era îmbrăcată în negru şi-şi purta părul lung, negru ca abanosul, strâns ca să nu-i cadă pe faţă.

O ştia pe femeia asta. Amintirile o năpădiră cu rapiditate. Un strigăt al lui Clay, urmat de un ciocănit la uşa ei. „Clay?” Ea refuzase să răspundă, simţind că era ceva în neregulă. Îşi petrecuse prea mulţi ani la limită, ca să nu fie prevăzătoare, însă nu contase. Încuietoarea fusese deschisă la fel de repede ca şi cum ar fi avut o cheie.

Femeia care stătea acum în faţa ei fusese prima care intrase pe uşă. Ceva o înţepase pe Safia în gât. Se pipăi acum cu degetele şi simţi un loc sensibil sub obraz, pe gât. Se târâse până în partea îndepărtata a cabinei, sufocându-se, panica îngustându-i vederea până ajunsese cât un punct. După care până şi imaginea asta redusă dispăruse cu totul. Simţise cum se prăbuşeşte, însă nu mai simţise şi impactul cu podeaua. Tot ce era în jur dispăruse în ceaţă.

— Dă-i nişte haine uscate, spuse femeia din nou.

Şocată, Safia recunoscu vocea, dispreţul şi tonalitatea ascuţită şi consonantă. Acoperişul de la British Museum. „Spune-mi combinaţia.” Era hoaţa de la Londra.

Safia dădu din cap ca şi cum ar fi vrut să scape de ceva. Trăia un coşmar.

Înainte să poată să răspundă, doi bărbaţi o traseră în sus, ridicând-o în picioare. Încercă să-şi recapete echilibrul, să stea pe propriile picioare, însă abia dacă atingea puntea cu vârfurile degetelor, fiind dusă pe sus. Avea genunchii moi, ca de plastilină. Până şi faptul că încerca să-şi ţină bărbia în sus presupunea o grămadă de efort.

Safia se uită dincolo de balustrada metalică a bărcii. Furtuna începuse deja. Valurile mării se ridicau şi coborau asemenea unor cocoaşe întunecate, asemenea spinării balenelor, lucioase şi netede. Alte valuri, cu crestele înspumate, scânteiau în nuanţe argintii în lumina slabă. Însă ceea ce-i atrase privirea şi o făcu să se forţeze să ţină capul sus era epava în flăcări aflată la o

distanţă nu prea mare.

Toate puterile o părăsiră.

O navă arzând pe coama valurilor, cu catargele transformate în torţe. Velele erau fluturate cu putere şi rotite ca într-un vârtej, lăsând în urmă bucăţi incandescente şi cenuşă, purtate de vântul puternic în rafale. Corpul navei era distrus. De jur împrejur pluteau bucăţi de lemn, rămăşiţe din navă şi alte mărunţişuri cuprinse de flăcări, decorând apele mării ca nişte focuri de tabără răzleţe.

Ştia ce navă era. *Shabab Oman.*

Râmase fără aer. Fu gâtuită de un strigăt înăbuşit de disperare. Din cauza mişcării de tangaj i se făcu rău subit. Vomită pe punte, împroşcându-le pantofii celor care o păzeau.

— Ce Hristosu' mă-sii, bă… înjură unul din cei doi, împingând-o fără milă.

Cu toate astea, ochii Safiei rămaseră fixaţi pe ce vedea în zare. Gâtul o ardea.

„Nu din nou… nu toţi cei pe care îi iubesc…”

Însă o parte din ea ştia că merita durerea, pierderea asta. De la Tel Aviv încoace se aşteptase să piardă totul. Viaţa era crudă şi deodată tragică. Nu exista nici un sentiment de continuitate, de siguranţa.

Lacrimile îi curgeau, arzându-i parcă obrajii.

Safia se uită la rămăşiţele în flăcări ale *Shabab Oman.* Mai avea o umbră de speranţă că existau supravieţuitori – dar chiar şi aceasta fu spulberată de cuvintele celei care o capturase.

— Trimiteţi patrula înapoi, spuse femeia. Omorâţi tot ce mişcă.

2.22 A.M.

Painter îşi şterse sângele de pe tăietura de deasupra ochiului stâng. Dădu din picioare, călcând apa, ca să se menţină la suprafaţă, în timp ce marea se tot ridica şi cobora. Ploaia cădea cu putere din cerul acoperit şi fulgere brăzdau cerul. Tunetul duduia.

Se uită înapoi la barca răsturnată cu chila în sus care se ridica şi cobora pe valuri odată cu el. În jurul taliei, o bucată de saulă îl ţinea legat în siguranţă de prova bărcii. În imediata sa apropiere, marea rămăsese la fel de neagră, ca şi cum ar fi plutit în ţiţei. Însă la distanţă, se vedeau mici focuri care sfârâiau în apele

agitate, apărând şi dispărând, iar în centrul acestora, se contura corpul navei *Shabab Oman,* cuprinsă de flăcări, pe jumătate scufundată, arzând până jos, la linia de plutire.

Ştergându-şi sângele şi apa de ploaie ce-i intrau în ochi, Painter scrută apele din jur căutând orice fel de ameninţări. Prin minte îi trecu o vagă îngrijorare legată de rechini, îndeosebi din cauza sângelui. Speră că valurile înalte o să ţină la distanţă astfel de prădători.

Însă Painter se uita după alt fel de prădători.

N-avea să mai aştepte prea mult. În lumina numeroaselor bucăţi de navă în flăcări, un skijet îi apăru în faţa ochilor, învârtindu-se larg în cerc. Painter se ridică puţin mai sus, trăgându-şi peste ochi dispozitivul de vedere pe timpul nopţii.

După care se scufundă mai adânc, ascunzându-şi silueta. Lumea se transformă în imagini amestecate, verzi şi albe. Flăcările din jur apăreau ca nişte pete strălucitoare orbitoare, în timp ce marea căpătă un luciu argintiu acvamarin. Se concentră asupra skijetului. Prin dispozitivul optic, cerul strălucea acum, la fel de puternic ca focurile din jur. Acţionă butonul de mărire a imaginii. În faţă era pilotul, ghemuit. În spatele lui, pasagerul mânuia puşca de asalt, capabilă să tragă o sută de lovituri pe minut.

Cu dispozitivul cu raze infraroşii pe ochi, Painter localiză cu uşurinţă alte două skijeturi care se învârteau în zona unde erau împrăştiate rămăşiţele navei. Iniţial descriau nişte cercuri largi, după care făceau spirale din ce în ce mai strânse.

Undeva, dincolo de grămada de resturi ale navei cuprinse încă de flăcări, izbucni răpăitul unei arme de foc. Urmă un ţipăt, care se stinse imediat, însă nu şi focurile de armă.

Scopul acestor prădători care se repezeau ca nişte vulturi la hoituri era clar.

Să nu mai rămână supravieţuitori. Să nu mai rămână martori.

Painter înotă înapoi ca să dea barca peste cap, la loc, asemenea unui dop de plută în apele agitate. Lângă ambarcaţiunea uşoară, se scufundă şi se băgă sub ea. Dispozitivul de vedere nocturnă era etanş şi rezistent la apă. Era ciudat cât de strălucitoare erau apele mării văzute prin dispozitivul optic. Văzu mai multe picioare care călcau apa acolo dedesubt, sub barca răsturnată.

Manevrând astfel încât să treacă printre ele, ieşi la suprafaţă sub barca cu motor. Chiar şi cu dispozitivul optic pe ochi, detaliile erau estompate. Corpurile celorlalţi atârnau, fiind prinse de

marginea bordajului şi de scaunele de aluminiu prinse în punte. Opt persoane în total. Ascunse sub barcă. Aerul era deja stătut şi apăsător din cauza sentimentului acut de fiică.

Kara şi fraţii Dunn îi dădeau o mână de ajutor lui Clay Bishop, ca să rămână pe poziţie. Doctorandul părea aproape recuperat. Căpitanul al-Haffi îşi ocupase o poziţie lângă parbrizul şalupei. Ca şi ceilalţi doi oameni ai săi, îşi dăduse jos mantia folosită în deşert şi avea numai o învelitoare în jurul brâului. Soarta celui de-al patrulea membru al Fantomelor rămânea necunoscută.

Explozia avusese loc chiar în momentul în care barca atinsese apa. Zguduitura şi şocul produs îi aruncase în apă, răsturnând mica ambarcaţiune. Cu toţii aveau diferite răni uşoare. După aceea, în mijlocul confuziei, Painter şi Coral îi mânaseră pe ceilalţi sub barcă, în timp ce rămăşiţele rezultate în urma exploziei cădeau de sus. În plus, era un paravan bun pentru orice pereche de ochi care-ar fi cercetat locul exploziei.

Coral îi şopti la ureche:

— A trimis vreo echipă care să facă curăţenie?

Painter dădu din cap în semn că da.

— Trebuie să sperăm că furtuna o să le scurteze căutarea.

Huruitul de motoare se auzi şi mai aproape, scăzând în intensitate pe măsură ce barca, împreună cu pasagerii săi ascunşi, se ridica şi cobora pe valuri. Într-un final, zgomotul deveni mai puternic.

Probabil că skijetul îşi schimbase traiectoria şi se îndrepta spre ei.

Painter avu un presentiment.

— Toată lumea sub apă! avertiză el. Şi staţi cât număraţi până la treizeci!

Aşteptă să se asigure că toată lumea se conformase. Coral fu ultima care dispăru. Painter trase adânc aer în piept, după care…

Focurile de armă răpăiră pe bordul bărcii de aluminiu. Erau asurzitoare. Asemenea grindinei mari cât oul de găină care cade pe un acoperiş subţire. Însă nu era grindină. De la o distanţă foarte mică, vreo câteva perforaseră fundul dublu al bărcii.

Painter se scufundă în apă. Vreo două gloanţe ricoşară şi şuierară prin apă. Se uită cum ceilalţi se chinuiau să rămână în apă, sub şalupă, cu braţele în sus, apucându-se cu mâinile de bordul fals al bărcii. Painter speră că viteza gloanţelor avea să fie atenuată de fundul dublu şi de impactul cu apa.

Painter privi cum una dintre traiectoriile gloanţelor îi trecu pe lângă umăr.

Îşi ţinu respiraţia până când barajul de foc se opri, după care ieşi la suprafaţă. Huruitul skijetului încă se auzea la suprafaţă. Bubuiturile răsunară sub corpul de aluminiu al şalupei ca reverberaţiile bătăilor unui clopot.

Omaha ieşi rapid lângă el, urmat şi de ceilalţi, pe măsură ce erau copleşiţi de nevoia de aer. Nu vorbea nimeni. Cu toţii ascultau motorul ce torcea parcă în apropiere. Fiecare era pregătit să se scufunde din nou dacă era necesar.

Skijetul veni şi mai aproape, lovindu-se de unul din bordurile bărcii răsturnate.

„Dacă încercau să o întoarcă la loc... să folosească o grenadă...”

Un val mare ridică barca şi pasagerii ascunşi sub ea. Skijetul se înălţă şi mai sus, aruncat de furia furtunii. De-afară se auzi o înjurătură, spusă cu năduf. Motorul hurui mai puternic şi începu să se depărteze.

— Am putea să punem mâna pe skijetul ăla, îi şopti Omaha. Noi doi. Încă mai avem cele două pistoale.

Painter se încruntă spre el.

— Şi după asta ce facem? Doar nu crezi că n-o să observe că lipseşte unul dintre skijeturi? E o navă pe acolo pe undeva, una rapidă. O să se repeadă asupra noastră într-o clipită.

— N-ai prins ideea, insistă Omaha. Nu vorbeam de plecare. Nu spun decât să ne ducem cu drăcovenia aia acolo de unde a venit. Să mergem sub acoperire. S-o salvăm pe Safia.

Painter trebui să admită că tipul ăsta avea sânge-n el. Din păcate, nu era la pachet şi cu puţin creier.

— Ăştia nu sunt amatori, izbucni el. Mergi la pleznească dacă faci asta. Au toate avantajele asupra noastră.

— Cine mama dracului mai dă doi bani pe şansă? Aici e vorba de viaţa Safiei.

Painter clătină din cap.

— N-ai să ajungi la nici o sută de metri de nava lor şi-o să fi descoperit şi făcut arşice.

Omaha refuză să dea înapoi.

— Dacă nu mergi tu, îl iau pe frate-meu.

Painter încercă să-l oprească, apucându-l de mână, însă Omaha îi dădu mâna la o parte.

— Eu, unul, n-o părăsesc la nevoie.

Omaha se întoarse cu spatele şi începu să înoate spre Danny.

Painter recunoscu durerea în vocea celuilalt bărbat, furia. Şi el simţea la fel. Răpirea Safiei era greşeala sa, responsabilitatea sa.

O parte din el voia să încerce să pună planul nebunesc în practică, să pornească la atac, să rişte totul.

Însă în aceeaşi măsură era o acţiune inutilă. Iar el ştia asta. Omaha îşi scosese pistolul.

Painter nu putea să-l oprească – însă ştia cine putea s-o facă. Se întoarse şi apucă, brusc, cu putere, mâna unei alte persoane.

— Ţin la ea, spuse el pe neaşteptate.

Kara încercă să-şi elibereze braţul, însă Painter o ţinea strâns.

— Ce naiba spui? întrebă ea.

— Întrebarea pusă de tine mai devreme… în cabină. *Ţin* la Safia, spuse el fără să se mai formalizeze.

Îi era greu să admită asta cu voce tare, însă n-avea de ales decât să recunoască adevărul. Şi chiar ţinea la ea. Deşi poate că nu era iubire… nu încă… voia să vadă unde putea să ducă toată povestea asta. Iar faptul ăsta îl surprinse la fel de mult cum se părea că o surprindea pe Kara.

— Chiar ţin, insistă Painter. Şi o s-o aduc înapoi – dar nu astfel. Dădu din cap spre Omaha. Nu cum vrea *el* s-o facă. Aşa mai mult ca sigur o să fie ucisă. Acum e în siguranţă. Mult mai în siguranţă decât suntem noi. Trebuie să supravieţuim de dragul ei. Noi toţi. Asta dacă mai există o speranţă pentru ea de a fi salvată *cu adevărat.*

Kara ascultă. Fiind dintotdeauna un lider de corporaţie desăvârşit, nu-şi amână deloc decizia. Se întoarse spre Omaha.

— Lasă nenorocita aia de armă.

Afară, dincolo de corpul de aluminiu al şalupei, skijetul prădătorilor îşi ambală deodată motorul. Se îndepărta.

Omaha se uită în direcţia acestuia – după care înjură şi lăsă pistolul jos.

— O s-o găsim, spuse Painter, însă se îndoi că bărbatul celălalt auzise.

Probabil că aşa era mai bine. După cât de mult o făcuse pe grozavul, nu ştia totuşi dacă era o promisiune pe care s-o poată respecta. Era încă zguduit de pe urma atacului, a înfrângerii pe care o suferiseră. Încă de la început, Cassandra fusese cu un pas înaintea lui.

Avea nevoie să-şi limpezească gândurile.

— Am de gând să continui supravegherea. Să mă asigur că au plecat.

Se scufundă din nou şi ieşi la suprafaţă în afara bărcii. Rămăsese cu gândul la capacitatea Cassandrei de a le anticipa orice mişcare. Cum de reuşise asta? Îi încolţi o idee care-l

nelinişti şi îngrijoră profund. Exista vreun trădător printre ei?

2.45 A.M.

Omaha apucă parapetul bărcii, ridicându-se şi lăsându-se în jos odată cu valurile. Ura să stea şi să aştepte în întuneric. Auzea respiraţia celorlalţi. Nimeni nu vorbea. Rămăseseră cu toţii pierduţi în propriile gânduri şi griji.

Îşi întări strânsoarea mâinii pe cadrul de aluminiu în timp ce şalupa urca pe un alt val, trăgându-i pe toţi în sus odată cu ea.

Toţi cu o singură excepţie. Safia.

De ce-l ascultase pe Painter? Ar fi trebuit să încerce să pună mâna pe skyjetul acela. La dracu' cu tot ce credeau alţii. Îi crescuse atât de mult tensiunea, încât îl gâtuia. Îşi suprimă senzaţia de sufocare, nefiind sigur că dacă o să deschidă gura n-o să se elibereze suspinând şi plângând în hohote sau ţipând. În întuneric, îl năpădi trecutul ca şi cum ar fi ieşit la suprafaţă de pe fundul mării.

El se depărtase de ea.

După Tel Aviv, ceva murise în Safia, luându-i toată dragostea. Ea se retrăsese la Londra. El încercase să rămână împreună cu ea, însă cariera lui, pasiunea lui era în altă parte. De fiecare dată când se întorcea, descoperea că o parte din ce în ce mai mare din ea nu mai era acolo. Se irosea, se consuma pe interior. Se trezi că-i este teamă să se mai întoarcă la Londra din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii. Se simţea prins în capcană. În curând, vizitele sale se răriseră din ce în ce mai mult. Ea nu băgase de seamă asta şi nici nu se plânsese. Asta-l duruse cel mai tare.

Şi când se terminase, când se transformase dragostea în praf şi pulbere?

Nu putea să spună. Fusese cu mult înainte de momentul în care, în cele din urmă, se recunoscuse învins şi-i ceruse înapoi inelul bunicii lui. Asta fusese în timpul unei cine lungi şi reci. Nici unul din ei nu vorbise. Amândoi ştiau ce avea să urmeze. Tăcerea lor spunea mai multe decât încercarea lui şovăielnică de a-i da explicaţii.

În cele din urmă, ea dăduse din cap şi-şi scosese inelul de pe deget. Cu uşurinţă. I-l pusese în palmă, după care se uitase în ochii lui. Privirea ei nu arăta nici pic de durere sau amărăciune,

doar uşurare.

Acesta fusese momentul în care el plecase.

Ceilalţi se agitară în timp ce Painter ţâşni spre ei. Se ridică la suprafaţă printre ei, răsuflând uşurat.

— Cred că ne-au lăsat în pace. N-am mai văzut nici urmă de skijeturi de zece minute încoace.

Toată lumea răsuflă uşurată.

— Ar trebui să pornim spre mal. Aici în larg, suntem prea expuşi.

În întuneric, Omaha băgă de seamă uşorul accent de Brooklyn al bărbatului. Îl mai observase şi înainte. Îl enervă fiecare cuvânt pe care-l rostea. Instrucţiunile lui Painter sunau mai mult a ordine. Sigur avea cunoştinţe militare. Pregătire de ofiţer.

— Sunt două vâsle asigurate în suporturile pentru rame, pe fiecare bord al bărcii. O să avem nevoie de ele să răsturnăm barca la loc.

Se mişcă încet printre ei şi le arătă cum să elibereze vâslele.

Omaha se trezi cu o vâslă împinsă în mână.

— O să trebuiască să ne împărţim în două grupuri. Un grup să se folosească de greutatea lor şi să tragă barca în jos, în babord, în timp ce ceilalţi o să folosească vâslele ca să împingă în sus tribordul. Ar trebui să reuşim s-o întoarcem pe partea cealaltă. Însă mai întâi o să-i desprind motorul. S-a tras asupra lui, e avariat, iar acum curge benzina din el.

După alte câteva precizări finale, toată lumea se băgă la fund şi ieşi la suprafaţă.

Ploaia care cădea de sus, din cerul întunecat, împroşca totul în jur. Vântul scăzuse în intensitate transformându-se în câteva rafale nu foarte puternice. După intervalul de timp în care se ascunsese sub barcă, noaptea i se păru mai strălucitoare lui Omaha. Fulgerele licăreau printre nori, luminând oceanul. Mai văzu câteva flăcări plutind deasupra apei. Nu mai era nici urmă din *Shabab Oman.*

Omaha se întoarse puţin, căutând în jur. Painter înotase spre pupa şalupei şi se chinuia să elibereze motorul din locaşul său. Lui Omaha îi trecu prin cap să-i dea o mână de ajutor, însă nu făcu nimic altceva decât să se uite cum se lupta bărbatul cu şplintul de siguranţă de pe talpa motorului. După ce trase de câteva ori cu putere, Painter reuşi într-un final să elibereze motorul. Acesta căzu în mare. Dădu cu ochii de Omaha.

— Hai să întoarcem bărcuţa asta.

Operaţiunea nu era aşa de uşoară pe cât o descrisese Painter.

Le trebuiră patru încercări până când îi puse pe toţi pe-o parte, lăsându-se cu toată greutatea în jos. Painter şi Omaha, fiecare în parte înarmat cu câte o vâslă, împinseră bordul tribord în sus. În plus, sincronizară mişcarea cu unduirea unui val. Însă, în cele din urmă, barca reveni în poziţie normală, cu chila în jos, pe jumătate plină cu apă.

Se cocoţară la bord şi scoaseră apa din barcă cu ispolul[12]. Omaha puse vâslele în locaşurile lor.

— Tot mai intră apă, spuse Kara când nivelul apei dinăuntru începu să crească la loc, sub greutatea lor.

— Sunt găuri de la gloanţe, răspunse Danny, simţind prin apă despre ce era vorba.

— Continuaţi să scoateţi apa, le ceru Painter, din nou cu tonalitatea aceea de şef. O să alternăm între a da la rame şi a scoate apa. E mult de mers până la mal.

— Aveţi grijă, spuse căpitanul al-Haffi, cu pieptul gol, însă neclintit. Curenţii de-aici sunt înşelători. Trebuie să fim atenţi la recife şi stânci.

Painter confirmă dând din cap şi-i făcu semn cu mâna lui Coral spre prova bărcii.

Omaha se uita fix la câteva bucăţi de lemn care pluteau în flăcări, după care din nou în partea cealaltă. Coasta era abia vizibilă, un banc uşor întunecat de nori. Fulgerele de pe cer îi confirmară cât de departe erau faţă de ţărm.

Şi Painter se uita în jurul bărcii. Însă nu-l preocupau rechinii sau linia coastei. Încordarea i se vedea din felul în care-şi ţinea strânse buzele. Pe-acolo pe undeva erau ascunşi oamenii care o răpiseră pe Safia. Însă oare se temea pentru siguranţa ei sau pentru propria piele?

Cuvintele de mai devreme îi reveneau iar şi iar în minte lui Omaha.

„Ţin la ea… la Safia.”

Omaha simţi cum valul de furie care-l cuprinse îi dădea o senzaţie de cald atenuând frigul ce-i intrase în oase de la hainele ude. Oare minţise tipul ăsta sau nu? Omaha îşi strânse pumnii pe cele două vâsle şi-şi îndreptă spatele. Începu să vâslească. Painter, la pupa, îi aruncă o privire studiindu-l cu ochi reci, prin dispozitivul optic de vedere nocturnă. Ce ştiau ei despre omul ăsta? Avea de dat socoteală pentru multe.

---

[12] Căuş de lemn sau de tablă folosit pentru scoaterea apei din barcă, luntre etc. (n. tr.).

Muşchii maxilarului îl dureau pe Omaha de la atâta strâns din dinţi.

Ţin la ea.

Vâslind, Omaha nu era sigur care variantă l-ar fi enervat mai tare. Dacă bărbatul minţea… sau dacă spunea adevărul.

3.47 A.M.

O oră mai târziu, Painter înainta cu greu prin apa înaltă până la brâu, trăgând de saula de legare peste umăr. Plaja se întindea argintie înainte să fie încadrată de faleza stâncoasă ce nu urmărea o linie anume. Restul coastei era în beznă, cu excepţia câtorva lumini rare dinspre nordul îndepărtat. Un mic sătuc. Tot ce era în imediata vecinătate părea pustiu. Cu toate astea, se uită cu prudenţă în jur. Îi dăduse dispozitivul de vedere pe timp de noapte lui Coral pentru ca ea să execute observarea din barcă.

În timp ce continua să înainteze, pantofii săi se afundau adânc în nisipul pietros. Simţea că-l ard coapsele de la atâta efort. Umerii îl dureau de când îi venise rândul la tras la rame. Valurile îl ajutau şi-l împingeau spre ţărm.

Încă puţin…

Cel puţin ploaia se oprise.

Îşi propti umărul în saulă şi trase după sine barca spre pământ solid. În spatele său, Danny trăgea la rame în timp ce Painter ghida ambarcaţiunea printre stânci. În sfârşit, plaja li se deschise în faţă, o imagine clară, neobturată de nimic.

— Trage tare, strigă Painter înapoi spre Danny.

Saula slăbi, devenind din ce în ce mai moale, în timp ce Danny se conformă. Barca avansă odată cu mişcarea vâslelor. Painter se agita, încercând să-şi scoată picioarele din apa adâncă până la genunchi. Trase în faţă şi apoi într-o parte.

Barca alunecă pe un ultim val şi trecu pe lângă Painter, în dreapta sa. El se feri, evitând să fie lovit.

— Scuze, strigă Danny spre el, recuperând vâslele şi băgându-le înapoi în barcă.

Barca intră cu prova în nisip cu un scârţâit de aluminiu. Valul se retrase, lăsând-o pe uscat, pe plajă.

Painter se târî în patru labe şi ieşi din apă, apoi se ridică în picioare. Cele opt persoane, bărbaţi şi femei, coborâră din barcă.

Coral o ajută pe Kara, în timp ce Danny, Omaha şi Clay aproape că se prăbuşiră din barcă. Numai cele trei Fantome ale Deşertului – căpitanul al-Haffi şi cei doi oameni ai săi – erau în picioare, cercetând cu atenţie plaja.

Painter se poticni mai departe, dincolo de apă, ud fleaşcă, cu picioarele ca de plumb. Trecu de linia descrisă de valuri, ajungând la nisipul uscat. Apoi se întoarse să vadă dacă ceilalţi coborâseră din barcă. Trebuiau s-o ascundă, s-o târască pe undeva sau s-o scufunde.

O umbră se ivi pe neaşteptate în spatele său. Nu apucă să vadă pumnul ridicat. Fu lovit direct în faţă. Prea slăbit, căzu pur şi simplu pe spate, în fund.

— Omaha! strigă Kara.

Painter îşi recunoscu acum atacatorul. Omaha stătea deasupra lui.

— Ce fa…

Înainte ca Painter să poată termina, bărbatul era călare pe el împingându-l cu spatele în nisip, cu o mână în gâtul său şi cu cealaltă pregătită să-l lovească din nou.

— Fir-ai al dracu’ de nenorocit!

Înainte ca pumnul să-l lovească, nişte mâini îl apucară pe Omaha de umăr cu tot cu cămaşă. Fu tras în spate. Se zbătu, răsucindu-se, însă Coral îl ţinea strâns de gulerul cămăşii. În plus, era foarte puternică. Bumbacul pârâi şi se rupse de-a lungul cusăturii.

Painter profită de ocazie ca să se târască înapoi. Ochiul stâng îi lăcrima din cauza pumnului încasat.

— Dă-mi drumul! zbieră Omaha.

Coral îl aruncă scurt, cu totul în nisip.

Kara ocoli şi veni pe partea cealaltă.

— Omaha! Ce mama dracului faci?

El se ridică în picioare, roşu la faţă.

— Nemernicul ăsta ştie mai multe decât ne-a spus. După care o arătă cu degetul pe Coral. El şi prietena lui amazoană.

Până şi fratele său încercă să-l calmeze.

— Omaha, nu-i momentul să fi…

Omaha se ridică în genunchi, respirând greu, scuipând cu putere.

— La dracu’, chiar acum e momentul potrivit! Ne-am luat după nemernicul ăsta până acum. Vreau nişte răspunsuri înainte să mergem mai departe.

Se ridică în picioare, clătinându-se uşor.

Painter se ridică şi el în picioare, sprijinindu-se pe braţul întins de Coral.

Toţi ceilalţi se uitau la ei, ca şi cum ar fi fost trasată o linie în nisip care să-i despartă. Kara stătea în centru, uitându-se la fiecare grup în parte. Îşi ridică o mână, pârând să-i ia partea lui Omaha. Se uită la Painter.

— Ai spus că ai un plan. Hai să începem de-aici.

Painter trase adânc aer în piept şi confirmă, dând din cap.

— Salalah. Acolo o vor duce pe Safia. Acolo unde trebuie să mergem şi noi.

Omaha strigă:

— De unde ştii asta? De ce eşti atât de sigur? Ar putea s-o ducă oriunde… pentru răscumpărare, ca să vândă artefactul. Cine mama naibii ştie unde o s-o ducă?

— Eu ştiu, răspunse Painter calm. Lăsă să se aştearnă tăcerea înainte să continue: Echipa care ne-a atacat n-a făcut-o la întâmplare. S-au concentrat pe ceva anume, atacul lor având un scop clar. S-au mişcat repede şi au pus mâna pe Safia şi pe inima de fier. Ştiau ce caută şi ştiau şi cine cunoaşte cele mai multe detalii despre asta.

— De ce? întrebă Kara, oprindu-l cu o mână pe Omaha care era gata să izbucnească. Ce vor de fapt?

Painter făcu un pas în faţă.

— Ce vrem şi noi. Nişte indicii privind adevărata locaţie a oraşului pierdut Ubar.

Omaha înjură în barbă. Ceilalţi pur şi simplu se holbau.

Kala dădu din cap neîncrezătoare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Adoptă un ton mai grav. Ce *vor de fapt?* Ce caută şi pe ce vor să pună mâna dacă găsesc Ubarul?

Painter îşi trecu limba peste buze.

— Asta-i vrăjeală! urlă Omaha. O împinse pe Kara, trecând rapid de ea.

Painter rămase hotărât pe loc, făcându-i semn cu mâna lui Coral să nu se bage. N-avea să mai încaseze nici un pumn.

Omaha îşi ridică arma. Metalul luci în lumina slabă. Un pistol îndreptat spre capul lui Painter.

— Ne-ai dus destul cu zăhărelul. Răspunde-i femeii la întrebare. Ce mama dracului se întâmplă?

— Omaha, îl avertiză Kara, însă fără prea multă energie în voce.

Coral se dădu într-o parte, poziţionându-se astfel încât să

ajungă în flancul lui Omaha. Painter îi făcu din nou semn să se abţină.

Omaha împinse arma şi mai tare.

— Răspunde! Ce fel de joc e ăsta? Pentru cine lucrezi de fapt?

Painter n-avea de ales şi trebuia să spună adevărul. Avea nevoie de cooperarea grupului. Dacă voia să mai aibă vreo speranţă s-o oprească pe Cassandra, s-o salveze pe Safia, avea nevoie de ajutorul lor. Nu putea s-o facă numai cu Coral.

— Lucrez pentru Departamentul Apărării al SUA, spuse el într-un final. Mai exact pentru DARPA. Ramura de cercetare şi dezvoltare a Departamentul Apărării.

Omaha dădu din cap neîncrezător.

— Al dracului de minunat. Sistemul militar? Ce dracu' are de-a face asta cu ei? Noi suntem o expediţie arheologică.

Kara răspunse înainte ca Painter să poată s-o facă:

— Explozia de la muzeu.

Omaha se uită rapid la ea, după care din nou la Painter.

El dădu din cap aprobator.

— Are dreptate. N-a fost o explozie obişnuită. Radiaţia reziduală a scos la iveală o chestie extraordinară.

Toţi stăteau cu ochii aţintiţi asupra lui, cu excepţia lui Coral, care-şi concentrase toată atenţia asupra lui Omaha şi a armei.

— Este foarte probabil ca meteoritul care a explodat să conţină nişte forme de antimaterie.

Omaha lăsă să-i scape un hohot exploziv de râs în bătaie de joc, ca şi cum s-ar fi abţinut pe tot timpul discuţiei să nu râdă.

— *Antimaterie…* ce vrăjeală ordinară! Drept cine ne iei?

Coral interveni de lângă el, rece, pe un ton de adevărat profesionist:

— Domnule Dunn, îţi spune adevărul. Am testat noi înşine zona unde a avut loc explozia şi-am detectat bozoni şi gluoni, particule descompuse provenite din interacţiunea dintre antimaterie/materie.

Omaha se încruntă, mai puţin sceptic ca înainte.

— Ştiu că sună absurd, spuse Painter. Însă dacă laşi arma în jos o să-ţi explic.

În loc de asta, Omaha întinse pistolul şi mai mult.

— Până acum ăsta a fost singurul care te-a făcut să vorbeşti.

Painter oftă. Meritase să încerce.

— Atunci fă cum vrei.

Cu arma aţintită spre el, făcu o prezentare succintă: explozia de la Tunguska, din Rusia, în 1908, radiaţiile gama, singurele

detectate acolo, dar şi la British Museum, caracteristicile exploziei ce făceau trimitere la plasmă şi cum aceste dovezi sugerau că undeva în deşertul din Oman exista o posibilă sursă de antimaterie, păstrată într-o formă necunoscută pentru a o face stabila şi nereactivă în prezenţa materiei.

— Deşi acum se poate să fi intrat într-o stare instabilă, încheie Painter. Poate de aceea a explodat meteoritul la muzeu. Şi ar putea să se întâmple şi aici. Timpul este o chestiune vitală. Poate fi singura ocazie să descoperim şi să păstrăm intactă sursa acestei puteri fără limite.

Kara se încruntă.

— Şi ce intenţionează guvernul Statelor Unite să facă oare cu o asemenea sursă nelimitată de putere?

Painter citi suspiciunea în privirea femeii.

— Pentru început, să o protejeze. Acesta este obiectivul principal şi imediat. S-o protejeze de cei care ar putea abuza de ea. Dacă puterea aceasta ar cădea în mâinile cui nu trebuie…

Vocea i se stinse şi se aşternu tăcerea. Ştiau cu toţii că frontierele nu împărţeau lumea pe cât o făceau ideologiile. Deşi nu era declarat, începuse un nou război mondial, în care decenţa şi respectul fundamental al drepturilor omului erau supuse asaltului din partea forţelor intoleranţei, despotismului şi fervorii oarbe. Şi, în timp ce bătăliile sale erau duse la vedere – în New York, în Irak – lupta cea mai grea se ducea pe fronturi invizibile, în secret, cu eroi necunoscuţi, cu ticăloşi ascunşi.

Vrând, nevrând, grupul adunat aici pe plajă intrase în acest război.

În cele din urmă, Kara vorbi:

— Şi grupul celălalt, răpitorii Safiei. Sunt aceeaşi care au dat spargerea de la British Museum.

Painter dădu aprobator din cap.

— Aşa cred.

— Cine sunt ei?

Omaha încă-şi ţinea pistolul îndreptat spre el.

— Nu ştiu… nu sunt sigur.

— Pe dracu'!

Painter ridică o mână în sus.

— Tot ce ştiu cu siguranţă este identitatea persoanei care conduce echipa. O parteneră cu care am lucrat odată, o cârtiţă infiltrată în DARPA.

Era prea obosit ca să-şi mai ascundă mânia.

— Numele ei este Cassandra Sanchez. N-am descoperit

niciodată pentru cine lucrează. O putere străină. Terorişti. Un grup de pe piaţa neagră. Tot ceea ce ştiu este că sunt bine plătiţi, bine organizaţi şi că acţionează cu sânge rece.

Omaha pufni ironic.

— Iar tu şi partenera ta sunteţi genul plin de afecţiune, care umblă numai cu mănuşi.

— Noi nu omorâm oameni nevinovaţi.

— Nu, voi sunteţi *şi mai răi!* ripostă el. Îi lăsaţi pe alţii să vă facă treburile murdare. Ştiaţi că-i posibil să intrăm în rahat până în gât, însă n-aţi spus nimic. Dacă am fi ştiut dinainte ce ne aşteaptă, poate c-am fi fost pregătiţi. Am fi putut opri răpirea Safiei.

Painter rămase fără replică. Omul avea dreptate. Fusese luat pe nepregătite, punând în pericol misiunea şi vieţile lor.

Plin de remuşcări, nu reuşi să răspundă în timp util. Omaha se mişcă brusc şi-i lipi ţeava pistolului de frunte, făcându-l să se dea un pas înapoi.

— Nenorocitule… toate astea-s numai din vina ta!

Auzi durerea şi suferinţa din vocea lui Omaha. Bărbatul nu mai raţiona. Painter simţi un val de furie crescându-i în piept. Îi era frig, era mâhnit şi sătul să i se fluture o armă prin faţa ochilor. Nu ştia dacă va trebui să-l omoare pe Omaha.

Coral aştepta, încordată.

Sprijinul îi veni de unde nu se aştepta. Tropăitul unor copite sparse, pe neaşteptate, tăcerea de pe plajă. Toţi îşi întoarseră privirea, inclusiv Omaha. Se dădu în spate şi lăsă în cele din urmă arma în jos.

— Fir-ar să fie… murmură el.

Peste întinderea de nisip, o apariţie uimitoare se apropia în galop. Un armăsar alb, în goană, ale cărui copite aruncau nisipul în aer. Era calul de pe *Shabab Oman.*

Armăsarul se îndreptă spre ei, probabil atras de vocile lor ridicate. Probabil că înotase până la ţărm după explozie. Se opri la câţiva metri de ei, fornăind şi scoţând aburi în aerul rece al nopţii. Scutură din cap.

— Nu pot să cred c-a scăpat, spuse Omaha.

— Caii sunt nişte înotători nemaipomeniţi, bombăni Kara, însă fără să poată să-şi ascundă emoţia din voce.

Unul dintre Fantomele Deşertului se apropie uşor de cal, cu palma întinsă, şoptindu-i ceva în arabă. Tremura, dar îi dădu voie să se apropie de el. Obosit, speriat, avea nevoie să-l liniştească cineva.

Sosirea bruscă a calului detensionă situaţia. Omaha îşi privi arma ca şi cum n-ar fi fost sigur cum de-i ajunsese în mână.

Kara păşi în faţă şi se uită la Painter.

— Cred că-i timpul să încetăm să ne mai certăm. Să căutăm vinovaţi. Cu toţii avem motive pentru care am venit aici şi planuri secrete.

Îi aruncă o privire scurtă lui Omaha, care-i ocoli privirea. Painter putea să ghicească probabil ce plan avea bărbatul. Era clar din modul în care se uitase la Safia, din mânia şi furia de mai devreme. Era îndrăgostit.

— De aici înainte, continuă Kara, trebuie să ne dăm seama ce e de făcut ca s-o salvăm pe Safia. Aceasta este prioritatea noastră. Se întoarse spre Painter. Şi-acum încotro o luăm?

Painter dădu din cap. Durerea îi săgetă ochiul stâng.

— Ceilalţi cred că suntem morţi. Asta ne conferă un avantaj pe care cel mai bine e să-l păstrăm. În plus, ştim încotro se îndreaptă ei acum. Trebuie să ajungem la Salalah cât mai repede posibil. Asta înseamnă să parcurgem aproape cinci sute de kilometri.

Kara se uită fix la luminile satului din depărtare.

— Dacă aş putea să ajung la un telefon, sunt sigură că aş putea vorbi cu sultanul să…

— Nu, o întrerupse el. Nimeni nu trebuie să ştie că suntem în viaţă. Nici măcar guvernul din Oman. Orice cuvânt, spus oriunde, că încă suntem în viaţă ar putea pune în pericol infimul nostru avantaj. Grupul condus de Cassandra a reuşit s-o răpească pe Safia prin avantajul conferit de elementul-surpriză. Putem să-i învingem la rândul nostru în acelaşi mod.

— Însă cu ajutorul sultanului, Salalah ar putea fi închis şi cercetat.

— Grupul Cassandrei s-a dovedit deja a fi al naibii de descurcăreţ şi plin de resurse. Au venit cu o forţă semnificativă, atât în oameni, cât şi în echipament şi arme. Asta n-ar fi putut să se întâmple fără anumite resurse din cadrul guvernului.

— Şi dacă scoatem capul, răpitorii o să afle asta, murmură Omaha.

Îşi băgase pistolul la betelia pantalonilor şi-şi freca încheieturile degetelor. Izbucnirea de mai devreme părea că-l calmase.

— Răpitorii ar dispărea înainte să putem întreprinde ceva. Am pierde-o pe Safia.

— Exact.

— Şi-atunci ce facem? întrebă Kara.

— O să găsim un mijloc de transport.

Căpitanul al-Haffi făcu un pas în faţă. Painter nu era lămurit ce părere va avea omul acesta despre faptul că aveau de gând să înşele guvernul ţării sale, însă, la urma urmei, când erau pe teren, Fantomele Deşertului acţionau pe deplin independent. Dădu din cap aprobator spre Painter.

— O să-l trimit pe unul dintre oamenii mei în sat. El n-o să trezească nici un fel de suspiciune.

Căpitanul probabil că citise ceva pe faţa lui Painter, vreo întrebare legată de motivul pentru care erau atât de dispuşi să-i ajute cu dragă inimă.

— Mi-au omorât unul dintre oameni. Kalil. Era vărul soţiei mele.

Painter dădu din cap cu compasiune.

— Fie ca Allah să-l ducă acasă.

Ştia că nu exista loialitate mai puternică decât cea faţă de membrii propriului trib şi familie.

Aplecându-se pe jumătate în faţă în semn de mulţumire, căpitanul al-Haffi îi făcu semn cu mâna celui mai înalt din cei doi oameni ai săi, un adevărat uriaş, pe numele său Barak. Vorbiră rapid în arabă. Barak dădu din cap în semn că a înţeles şi o luă din loc.

Kara îl opri.

— Cum o să faci rost de-un camion fără bani?

Barak îi răspunse în engleză.

— Allah îi ajută pe cei care se ajută singuri.

— Ai de gând să furi unul?

— Să împrumut. Există o tradiţie printre triburile noastre din deşert. Oricine poate împrumuta ceva de care are nevoie. Furtul e o crimă.

Cu această mică doză de înţelepciune, bărbatul se îndreptă spre luminile din depărtare, în pas alergător, dispărând în noapte asemenea unei fantome adevărate.

— Barak n-o să dea greş, îi asigură căpitanul al-Haffi. O să găsească o maşină suficient de mare să ne care pe noi toţi... şi calul ăsta.

Painter se uită în spate la ţărmul stâncos. Fantoma care mai rămăsese, un tânăr taciturn pe care-l chema Sharif, plimba calul trăgându-l cu o bucată de frânghie.

— De ce să luăm şi calul? întrebă Painter, îngrijorat de perspectiva expunerii într-o maşină mare. Aici e un loc bun de

păşunat şi o să-l găsească fără îndoială cineva.

Căpitanul al-Haffi răspunse:

— Avem bani puţini. Iar calul ar putea fi dat la schimb, vândut. Folosit chiar şi pentru transport dacă-i nevoie. De asemenea, reprezintă o bună acoperire pentru noi în călătoria spre Salalah. Crescătoriile de cai de-acolo sunt binecunoscute. O să reducă suspiciunile dacă avem cu noi un armăsar pe timpul călătoriei. Şi, în plus, albul poartă noroc.

Iar argumentul din urmă îl spuse cu o seriozitate absolută. Norocul era la fel de important pentru arabi ca acoperişul de deasupra capului.

Încropiră o mică tabără. În timp ce Omaha şi Painter cărau barca pe plajă ca s-o ascundă în spatele unor stânci, ceilalţi făcură focul din lemnul scos la mal de curenţi, adăpostindu-l de vânt în spatele coamei unei stânci. Ascuns acolo, focul avea să fie greu de observat şi ei toţi se puteau bucura de căldura şi lumina lui.

Peste patruzeci de minute, huruitul unui motor îi anunţă că sosise mijlocul de transport. Lumini de faruri se învârtiră într-o curbă de pe şoseaua de coastă. Îşi făcu apariţia un camion cu platforma din spate neacoperită.

Barak sări din cabină.

— Văd că ai găsit ceva de *împrumutat,* spuse Kara.

El ridica din umeri.

Stinseră focul. Barak mai reuşise *să împrumute* şi nişte haine: robe şi pelerine. Se îmbrăcară rapid, ascunzându-şi hainele occidentale.

Odată pregătiţi, căpitanul al-Haffi şi oamenii săi ocupară cabina camionului, în caz că erau opriţi de cineva. Ceilalţi se suiră în spate. Trebuiseră să lege calul la ochi ca să-l facă să urce în camion pe platforma din spate. Îl priponiră lângă cabină. După care Painter şi ceilalţi se îngrămădiră în spate.

În timp ce camionul o luă pe drumul de coastă, Painter studie armăsarul. „Albul poartă noroc.” Painter spera să fie aşa… căci aveau nevoie de orice dram de noroc.

PARTEA A TREIA
MORMINTE

11
ÎN DERIVĂ

3 DECEMBRIE, 12.22 P.M.
SALALAH

Safia se trezi într-o celulă, dezorientată şi cu o senzaţie acută de vomă. Când mişca puţin capul i se părea că întunericul din jur se învârte cu ea. Lăsă să-i scape un geamăt adânc. O fereastră înaltă, cu zăbrele, lăsa să intre înăuntru câteva raze deranjante de lumină. Prea strălucitoare, prea tăioase.

Un val de greaţă o încerca.

Se întoarse într-o parte şi-şi trase capul, prea greu pentru umerii ei, deasupra marginii patului de campanie. Avea o senzaţie ciudată în stomac, de parcă o strângea o gheară. Nu vomită nimic. Cu toate astea, simţi gustul fierii în gură în timp ce se prăbuşea la loc.

Trase de mai multe ori aer în piept şi încet-încet pereţii nu se mai învârtiră. Deveni conştientă de sudoarea care-i acoperea corpul, trecând prin cămaşa subţire de bumbac, pe picioare şi pe piept. Căldura era înăbuşitoare. Îşi simţea buzele crăpate, uscate. Cât timp fusese sub efectul drogurilor? Îşi amintea de bărbatul cu seringa. Rece, înalt, îmbrăcat în negru. O obligase să-şi schimbe hainele ude la bordul navei cu nişte haine kaki. Cu grijă, Safia se uită în jur. Camera avea pereţi înalţi de piatră, cu duşumea de lemn pe jos. Puţea a ceapă prăjită şi picioare murdare. Patul de campanie era unica piesă de mobilier. Singură uşă dintr-un lemn tare de stejar era închisă. Şi fără îndoială, încuiată.

Zăcu timp de mai multe minute fără să se mişte. Mintea i se învârtea, pe jumătate amorţită de efectele drogului pe care i-l administraseră. Cu toate astea, în străfundul ei, panica i se încolăcea în jurul inimii. Era singură, prizonieră. Ceilalţi erau morţi. Văzu în faţa ochilor flăcările în noapte, reflectându-se în

apa agitată de furtună. Amintirea o ardea asemenea bliţului unui aparat foto în întuneric. Sângerie, dureroasă, prea strălucitoare să dispară într-o clipită. Respiraţia i se precipită din cauza nodului din gât. Voia să plângă, însă nu putea. Dacă începea să plângă, ştia că n-avea să se mai oprească niciodată.

Într-un final, se ridică în capul oaselor şi-şi lăsă picioarele pe covor. Nu o mâna nici un fel de hotărâre, ci numai presiunea apăsătoare din vezica ei urinară. O nevoie biologică, doar ceva care-i amintea că trăia. Se ridică în picioare, şovăind, cu o mâna pe zid. Pietrele reci erau bine-venite.

Se uită în sus la fereastra cu zăbrele. După cât era de cald, după unghiul soarelui, trebuia să fie aproape miezul zilei. Însă care zi? Unde se afla? Trase în piept mirosul de apă de mare şi de nisip care răzbătea de afară. Era încă în Arabia, era sigură de asta. Traversă camera. Senzaţia insuportabilă din vezică deveni şi mai acută.

Se duse şontâc-şontâc până la uşă, ridică o mână în sus. Aveau s-o drogheze din nou? Îşi pipăi pata vineţie de la mâna stângă, la îmbinarea antebraţului cu braţul, acolo unde îi înfipseseră acul. N-avea de ales. Nevoia imediată cântărea mai mult decât orice precauţie. Se propti şi bătu în uşă, strigând răguşită:

— Alo! Mă aude cineva?

După care repetă cuvintele în arabă.

Nu răspunse nimeni.

Ciocăni şi mai tare, până când începură s-o doară articulaţiile, o durere pe care-o simţi şi între omoplaţi, undeva între umeri. Era slăbită, deshidratată. O lăsaseră acolo să moară?

În cele din urmă, auzi nişte paşi ca răspuns la toată zarva făcută ea. Un zăvor greoi scârţâi în uşa de lemn şi uşa se deschise larg. Se trezi în faţa aceluiaşi bărbat de dinainte. Era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât ea, îmbrăcat într-o cămaşă neagră şi blugi tociţi. Fu surprinsă să vadă că era ras în cap. Nu-şi amintea acest amănunt. Nu, pentru că atunci purtase o şapcă neagră. Singurul păr de pe faţă se rezuma la sprâncenele sale negre şi o ţăcălie în barbă. Însă nu uitase ochii aceia, albaştri şi reci, de nepătruns, imperturbabili. Nişte ochi de rechin.

Tremură când el se holbă la ea, căldura dispărând brusc din încăpere.

— Te-ai trezit, spuse el. Vino cu mine.

Sesiză o urmă de accent australian, însă unul tocit de trecerea

anilor petrecuţi departe de casă.

— Unde... trebuie să merg la toaletă.

El se încrunta spre ea, după care o luă din loc.

— Vino după mine.

O conduse la o baie mică de pe hol. Era un veceu turcesc, fără scaun, cu un duş fără perdea şi o mică chiuvetă pătată, cu un robinet care curgea. Safia intră. Întinse mâna spre mânerul de la uşă, nefiind sigură dacă i se va permite să aibă intimitate.

— Să nu stai mult, spuse el, împingând uşa şi închizând-o complet.

Rămasă singură, se uită prin camera mică, căutând arme, orice fel de mijloace de scăpare. Şi aici, singura fereastră avea zăbrele. Cel puţin pe asta putea să se uite afară. Se grăbi să ajungă la geam şi aruncă o privire spre micul cartier de jos, cuibărit chiar lângă mare. Palmierii şi clădirile albe se întindeau între ea şi apă. În stânga, fluturau nişte copertine în culorile curcubeului, indicând existenţa unei pieţe – *souk*-ul. La depărtare, parcele verzi dincolo de oraş conturau plantaţiile de banane, de nuci de cocos, trestie de zahăr şi papaya.

Ştia locul acesta.

Oraşul-Grădină din Oman. Salalah.

Era capitala provinciei Dhofar, destinaţia iniţială a navei *Shabab Oman.* Era o regiune luxuriantă, verde, cu căderi de apă şi râuri care alimentau păşunile şi islazurile. Numai în această zonă a Omanului vânturile, musonii binecuvântau pământul cu reprize de precipitaţii, o ploaie regulată şi o ceaţă aproape continuă deasupra munţilor din vecinătatea coastei. Era o climă cum nu mai întâlneai în Golf şi care permitea creşterea rarilor copaci din care se extrăgea tămâia, o sursă de belşug şi abundenţă în vremurile de demult. Bogăţiile de aici duseseră la fondarea oraşelor legendare Sumharam, Al-Balid şi, nu în ultimul rând, a oraşului pierdut Ubar.

De ce o aduseseră răpitorii ei aici?

Se îndreptă spre toaletă şi se uşură rapid. După aceea se spălă pe mâini şi-şi privi chipul reflectat în oglindă. Părea o umbră a femeii care fusese, sfrijită, încordată, cu ochii afundaţi în orbite.

Însă era în viaţă.

Auzi un ciocănit în uşă.

— Ai terminat?

Neavând ce să facă, Safia se întoarse la uşă şi o deschise.

Bărbatul dădu din cap.

— Pe aici.

O luă înainte, fără ca măcar să se uite înapoi, foarte sigur că deţinea controlul asupra situaţiei. Safia îl urmă. N-avea de ales, însă abia îşi târa picioarele, îngreunate de disperare. O conduse în jos, printr-un scurt coridor cu scări, apoi de-a lungul altui hol. Alţi bărbaţi, cu priviri dure şi puşti pe umăr, trândăveau în spatele intrărilor sau stăteau de pază. Într-un final ajunseră la o uşă înaltă.

Bărbatul ciocăni şi împinse uşa, deschizând-o.

Safia se trezi într-o cameră mobilată spartan: un covor jerpelit, demult decolorat de soare, o singură canapea şi două scaune de lemn. Două ventilatoare bâzâiau, învârtind aerul din încăpere. O masă lipită la perete se încovoia sub greutatea unei mulţimi de arme, echipament electronic şi un laptop. Mai era un cablu care ajungea până la fereastra din apropiere către o antenă mică de satelit, de mărimea unei palme, îndreptată spre cer.

— Asta-i tot, Kane, spuse femeia, plecând din faţa computerului.

— Doamnă căpitan.

Bărbatul dădu din cap şi plecă, închizând uşa. Safiei îi trecu prin minte posibilitatea de a se întinde spre una dintre armele de pe masă, însă ştia că n-ar ajunge la nici un pas distanţă de ele. Era prea slăbită, prea nesigură pe picioare.

Femeia se întoarse spre ea. Purta nişte pantaloni negri largi, un tricou gri şi peste acesta o cămaşă lejeră cu mâneci lungi, descheiată la nasturi, cu manşetele suflecate până la coate. Safia observă tocul negru al unui pistol pe care-l ţinea într-o parte.

— Te rog, ia loc, îi spuse ea, arătându-i unul dintre scaunele de lemn.

Safia se mişcă încet, însă se conformă.

Femeia rămase în picioare, plimbându-se de colo-colo în spatele canapelei.

— Dr. Al-Maaz, se pare că reputaţia dumitale de expertă în perioada antică a acestei regiuni a intrat în atenţia superiorilor mei.

Safia abia dacă îi înţelegea cuvintele. Se trezi holbându-se la faţa femeii, la părul ei negru, la buzele ei. Aceasta era femeia care încercase s-o omoare la British Museum, care orchestrase moartea lui Ryan Fleming, care-i omorâse toţi prietenii noaptea trecută. Feţele lor, imaginile i se amestecau în minte, distrăgându-i atenţia de la cuvintele ei.

— Mă asculţi, dr. Al-Maaz?

Nu putea să-i răspundă. Căuta să vadă ce era funest în această femeie, de unde izvora o asemenea cruzime şi sălbăticie. Vreun semn, vreo cicatrice, o anumită înţelegere. Nimic din toate astea. Cum de se putea aşa ceva?

Femeii îi scăpă un oftat profund. Ocoli canapeaua şi luă loc, aplecându-se în faţă, cu coatele pe genunchi.

— Painter Crowe, spuse ea.

Numele pe care nu se aşteptase să-l audă o făcu pe Safia să tresară, străfulgerată de un val brusc de furie.

— Painter… a fost partenerul meu.

Şocul şi neîncrederea o cuprinseră pe Safia. „Nu…”

— Văd că ţi-am captat atenţia.

Un zâmbet de satisfacţie abia perceptibil i se întipări pe buze.

— Trebuie să afli adevărul. Painter Crowe se folosea de tine. De voi toţi. Punându-vă în pericol fără să fie nevoie. Păstrând anumite secrete.

— Minţi, bombăni ea într-un final, printre buzele-i uscate.

Femeia se lăsă pe spate în canapea.

— N-am de ce să mint. Spre deosebire de Painter, eu o să-ţi spun adevărul. Chestia asta în care ai fost implicată accidental, o descoperire făcută după o nenorocire, poate reprezenta, cu puţină şansă, cheia unei puteri colosale.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Vorbesc despre *antimaterie.*

Safia se încruntă, nevenindu-i să creadă. Femeia continuă, vorbindu-i despre explozia de la muzeu, urmele radiaţiei, căutarea sursei primare a unei forme stabile de antimaterie. În ciuda dorinţei sale de a nega totul, o mare parte din toate astea începeau să capete sens. Câteva dintre cuvintele lui Painter, o parte din aparatura lui, presiunile exercitate de guvernul SUA.

— Fragmentul de meteorit care a explodat la muzeu, continuă femeia. S-a afirmat că stătuse de pază la adevăratele porţi ale oraşului pierdut Ubar. Aici este locul unde intervii dumneata ca să ne deschizi calea.

Ea clătină din cap, mai mult a negare.

— Dar e absurd.

Femeia o mai fixă cu privirea încă un moment, se ridică în picioare şi traversă camera. Trase ceva de sub masă şi luă un dispozitiv din echipamentul de pe masă. Când se întoarse, Safia îşi recunoscu propria geantă-diplomat.

Femeia desfăcu încuietorile, dându-le peste cap şi deschise

larg capacul. Inima de fier era aşezată pe o bucată de polistiren negru, mulat după forma inimii. Avea o strălucire roşiatică în lumina puternică a soarelui.

— Acesta este artefactul pe care l-ai descoperit. În interiorul unei statui datând cam din anul 200 î.Hr. Având scris pe suprafaţa sa numele Ubar.

Safia dădu uşor din cap, aprobator, surprinsă de cunoştinţele femeii. Se părea că ştia totul despre ea.

Femeia se aplecă şi trecu dispozitivul pe care-l ţinea de mâner pe deasupra artefactului. Dispozitivul pârâi şi trosni, ca un contor Geiger.

— Indică un nivel al radiaţiei extrem de scăzut. Abia detectabil. Însă e acelaşi ca şi în cazul meteoritului explodat. Ţi-a spus Painter vreodată chestia asta?

Safia îşi aduse aminte că Painter testase artefactul cu un dispozitiv similar. Oare putea fi adevărat? Disperarea o cuprinse din nou, resimţind-o ca pe o piatră rece în stomac.

— Avem nevoie de dumneata ca să-ţi continui munca pentru noi, spuse femeia închizând geanta la loc. Să ne conduci spre porţile oraşului pierdut Ubar.

Safia tresări la zgomotul produs la închiderea genţii. Toată vărsarea de sânge, toţi morţii… toate erau legate de descoperirea ei. Din nou.

— N-o s-o fac! murmură ea.

— O s-o faci sau o să mori.

Safia clătină din cap şi ridică din umeri. Nu-i păsa. Tot ceea ce iubise îi fusese luat. De femeia asta. N-avea s-o ajute niciodată.

— O să mergem mai departe cu sau fără dumneata. Mai sunt şi alţi experţi în acest domeniu. Şi dacă refuzi, pot să-ţi fac ultimele ore din viaţă *foarte* neplăcute.

Ultimele cuvinte îi smulseră un râset uşor. „Neplăcute?” După tot iadul prin care trecuse… Safia îşi ridică privirea, uitându-se pentru prima oară în ochii femeii, unde până acum se temuse să se uite. Nu erau reci ca ai bărbatului care o adusese aici. Aveau o sclipire de furie profundă… dar şi de confuzie. Din cauza expresiei de încrâncenare de pe faţă, buzele îi erau subţiate.

— Fă ceea ce trebuie să faci, spuse Safia, dându-şi seama de puterea pe care i-o dădea propria disperare.

Femeia asta nu putea să se atingă de ea, să-i facă vreun rău. Îi luaseră prea mult noaptea trecută. Nu mai rămăsese nimic cu care s-o ameninţe. Şi amândouă ştiau asta.

Văzu o undă de îngrijorare pe faţa celeilalte femei.

„Are nevoie de mine”, ştiu Safia cu certitudine în acel moment. Femeia minţise că putea să apeleze la alţi experţi. Nu mai avea la cine să apeleze. Safia simţi cum îi curge oţel prin vine, întărindu-i hotărârea şi spulberându-i şi ultimele rămăşiţe ale moleşelii induse de droguri.

Cu mult timp în urmă, o femeie apăruse de nicăieri şi intrase în viaţa ei, cu o bombă prinsă de piept, plină de pasiunea fanatismului religios, curmând vieţi fără pic de milă. Toată acţiunea fusese îndreptată împotriva Safiei.

Acea femeie murise în explozia produsă atunci la Tel Aviv. După aceea, Safia nu avusese cum să se confrunte cu ea, s-o facă responsabilă pentru ceea ce se întâmplase. În schimb, îşi asumase ea toată vina. Însă era chiar mai mult de atât. Safia nu putuse niciodată să se răzbune exact la fel pentru morţii care-i zăceau la picioare, să se purifice şi să scape de vina asumată.

Ceea ce nu se mai putea spune şi acum.

Se uită la cea care o capturase, fără să renunţe nici un moment la contactul vizual.

Îşi aminti că şi-ar fi dorit să o poată opri pe femeia aceea în Tel Aviv, s-o vadă mai devreme, să prevină în vreun fel explozia, moartea celor din jur. Oare era adevărată povestea asta cu sursa de antimaterie? Îşi fixă în minte explozia de la British Museum şi efectele devastatoare de după. Ce ar vrea cineva ca femeia asta să facă oare cu o asemenea putere? Câţi alţii ar mai muri?

Safia nu putea îngădui să se întâmple asta.

— Cum te cheamă?

Întrebarea o făcu să tresară pe cea care o ţinea captivă. Reacţia îi provocă o plăcere deosebită Safiei, un sentiment dureros, dar plin de satisfacţie, la fel de strălucitor ca lumina soarelui.

— Ai spus că o să-mi spui adevărul.

Femeia se încruntă şi mai tare, însă răspunse pe un ton scăzut:

— Cassandra Sanchez.

— Ce-o să mă pui să fac, *Cassandra?*

Safiei îi făcu plăcere privirea iritată pe care i-o aruncă brusc cealaltă la auzul propriului nume.

— Dacă o să cooperez.

Femeia se ridică în picioare, plină de furie.

— Într-o oră o să plecăm spre mormântul lui Imran. Acolo unde a fost găsită statuia din care ai scos inima. Acolo unde planificaseşi să mergi împreună cu ceilalţi. O să începem de

acolo.

Safia se ridică în picioare.

— O ultimă întrebare.

Femeia se uită le ea, derutata.

— Pentru cine lucrezi? Spune-mi şi o să cooperez.

Înainte să răspundă, se îndreptă spre uşă, o deschise şi-i făcu semn bărbatului să-şi ia prizoniera de-acolo. Îi vorbi din pragul uşii:

— Lucrez pentru guvernul SUA.

1.01 P.M.

Cassandra aşteaptă până când curatorul muzeului ieşi şi uşa fu închisă. Îi dădu un şut unui coş de hârtii împletit din frunze de palmier, aruncându-l de partea cealaltă a camerei, împrăştiindu-i conţinutul pe duşumea. O cutie de Pepsi zăngăni şi se rostogoli până când se opri lângă canapea „Jigodia dracului…”

Trebuia să se abţină de la alte izbucniri, înfrânându-şi furia. Femeia păruse învinsă. Cassandra nu şi-o imaginase atât de vicleană. Văzuse schimbarea survenita în privirea celeilalte, cum avusese loc transferul de putere de la ea la prizonieră. Iar ea nu fusese în măsură să împiedice asta. Cum de se întâmplase aşa ceva?

Strânse din pumni, după care îşi relaxă degetele şi-şi scutură mâinile.

— Jigodia… murmură ea spre camera goală.

Însă cel puţin prizoniera avea de gând să coopereze. Era o victorie care ar fi trebuit s-o satisfacă. Pastorul avea să fie mulţumit.

Cu toate astea, simţea un gust de fiere în gură, făcând-o să aibă aceeaşi proastă dispoziţie. Femeia era mult mai puternică decât îşi imaginase Cassandra. Începu să înţeleagă interesul pe care Painter îl manifesta pentru această femeie.

Painter…

Cassandra scoase un oftat plin de îngrijorare. Cadavrul lui nu fusese găsit. Asta îi dădea un sentiment de nesiguranţă. Ce bine ar fi fost dacă…

Un ciocănit în uşă îi întrerupse gândurile. John Kane intră înăuntru chiar înainte ca ea să se poată întoarce. O cuprinse iritarea la invadarea ostentativă a intimităţii ei, la lipsa de

respect a bărbatului.

— I-am dus masa de prânz prizonierei, spuse el. O să fie gata de drum la ora 14.00.

Cassandra se îndreptă spre masa cu echipamente electronice.

— Cum merge dispozitivul băgat sub piele?

— Înregistrează perfect. Semnalul de urmărire e foarte puternic.

Noaptea trecută, după ce prizoniera fusese drogată, îi implantaseră un microtransmiţător sub piele, între omoplaţi. Acelaşi tip de dispozitiv pe care Cassandra se presupunea că trebuia să i-l implanteze lui Zhang, când erau în Statele Unite. Cassandra avusese o deosebită satisfacţie să se folosească de propriul dispozitiv al lui Painter în această chestiune. Microtransmiţătorul avea să acţioneze ca o lesă electronică asupra prizonierei, atunci când aveau să se afle pe stradă. Puteau astfel s-o urmărească pe muzeografă într-un cerc cu raza de şaisprezece kilometri. Orice tentativă de a scăpa din ghearele lor avea să fie zadarnică.

— Foarte bine, spuse ea. Vezi dacă oamenii tăi simt pregătiţi.

— Sunt.

Kane se zbârli la ordinul ei, însă ştia că şi capul său era în joc dacă această misiunea dădea, greş.

— Vreo declaraţie de la autorităţile locale legată de explozia navei de azi-noapte?

— CNN dă vina pe terorişti necunoscuţi, spuse el, pufnind la aceste ultime cuvinte.

— Dar despre supravieţuitori? Sau cadavre?

— În mod clar n-au fost supravieţuitori. Cei cu operaţiunile de salvare abia au demarat cercetările pentru a determina cauza şi numărul cadavrelor rămase în urmă.

Ea dădu din cap, în semn că a înţeles.

— OK, pregăteşte-ţi oamenii. Eşti liber.

Dându-şi ochii peste cap, el se întoarse şi ieşi din cameră, trăgând uşa după el, însă aceasta nu se închise complet. Ea trebui să se ducă până la uşă şi s-o închidă. Clanţa se închise cu un clic.

„Continuă să mă enervezi, Kane… şi răzbunarea o să fie pe măsură.”

Suspinând plină de frustrare, se duse înapoi la canapea. Se aşeză pe margine. N-au fost supravieţuitori. Şi-l imagină pe Painter, amintindu-şi prima oară când el îi cedase avansurilor ei subtile, seducţiei orchestrate cu mare grijă. Primul lor sărut. El

avea gustul dulce al vinului pe care-l băuseră la cină. Braţele lui în jurul ei. Buzele lui… mâinile lui care alunecau uşor în jos, urmând forma şoldurilor.

Puse mâna acolo unde zăbovise palma lui şi se lăsa pe spate pe canapea, mai puţin hotărâtă decât fusese înainte cu un minut. Simţea mai multă mânie decât satisfacţie după misiunea din noaptea trecută. Şi ştia şi de ce. Până când n-avea să vadă cadavrul înecat al lui Painter şi numele lui trecut pe lista morţilor recuperaţi din apă, n-avea să ştie niciodată cu certitudine.

Mâna i se mişcă în jos de-a lungul şoldului, aducându-şi aminte. S-ar fi putut oare ca lucrurile între ei doi să evolueze într-un alt mod? Închise ochii, degetele încleştându-i-se pe pântece, urându-se chiar şi pentru că se gândea la această posibilitate.

„Să te ia naiba, Painter.”

Indiferent de fanteziile ei, s-ar fi sfârşit rău. Asta era ceea ce învăţase din trecut. Mai întâi tatăl ei… strecurându-se noaptea în patul ei, începând chiar de când avea unsprezece ani, drogat în ultimul hal, făcându-i promisiuni, ameninţând-o. Cassandra se retrăsese în lumea cărţilor, ridicând un zid între ea şi lumea din jur. Din cărţi învăţase cum potasiul opreşte inima. Fără să poată fi depistat. În ziua în care ea împlinise şaptesprezece ani, tatăl ei fusese găsit mort în fotoliul său. Nimeni nu dădu atenţie unei înţepături de seringă, pe lângă celelalte înţepături. Mama ei o suspectă însă pentru asta şi se temu de ea.

Neavând nici un motiv să rămână acasă, se înrolase în armată la optsprezece ani, descoperind că-i face plăcere să se întărească, să-şi testeze limitele. După care răspunsese ofertei de a intra în rândul Forţelor Speciale, în programul trăgătorilor de elită. Era o onoare, însă nu toată lumea gândea la fel. La Fort Bragg, un gradat o împinsese pe o alee, intenţionând să-i aplice o corecţie. O culcase la pământ şi-i smulsese cămaşa de pe ea. „Cine-i tăticu’ tău acum, curvă?” O mare greşeală. Îi rupsese ambele picioare. În plus, medicii nu mai fuseseră niciodată în măsură să-i vindece organele genitale. I se permisese să părăsească serviciul militar atâta timp cât îşi ţinea gura.

Era bună la păstrat secrete.

După aceea, urmase înrolarea în Sigma şi apoi în Ghildă. Acum totul începea să aibă legătură cu puterea. O altă modalitate de a se căli. Iar ea acceptase.

După care Painter… cu zâmbetul lui, cu calmul lui…

Simţi o durere acută. Era viu sau mort?

Trebuia să afle. Ştia că nu era bine să facă presupuneri,

trebuia să se gândească la planuri de rezervă. Se ridică de pe canapea şi se duse spre masa cu echipamente. Laptopul era deschis. Verifică semnalul de la microtransmiţătorul plantat în pielea prizonierei şi verifică atent caracteristicile sistemului de monitorizare prin GPS-ul aferent. Pe ecran apăru o reţea tridimensională. Dispozitivul de urmărire, reprezentat de un cerc albastru rotativ, indica faptul că femeia era în celulă.

Dacă Painter era în apropiere, avea să vină după ea.

Se uită fix pe ecranul calculatorului. Poate că prizoniera ei credea că mai devreme câştigase un avantaj, însă Cassandra gândea pe termen lung.

Modificase transmiţătorul lui Painter, destinat implantării sub piele, combinându-l cu unul proiectat de Ghildă. Hibridul necesita amplificarea celulei energetice, însă odată făcută, modificările îi permiteau Cassandrei ca în orice moment să detoneze o granulă încastrată de explozibil C4, care să distrugă coloana vertebrală a femeii, omorând-o prin simpla apăsare a unei taste.

Aşadar, dacă Painter încă mai trăia şi era pe-acolo pe undeva, era aşteptat cum se cuvine.

Era pregătită să pună capăt tuturor incertitudinilor.

1.32 P.M.

Se prăbuşiră cu toţii pe nisip, cu oasele înţepenite. Din camionul fără prelată, furat, aflat pe şoseaua îngustă de coastă din spatele lor, ieşeau aburi de sub capota deschisă. Întinderea de nisip alb se desfăşura într-un arc de cerc, înconjurată de vârfuri stâncoase de calcar care se prăvăleau în mare la capătul opus. În plus, era pustie, izolată de orice sat.

Painter se uită fix spre sud, încercând să străbată cu privirea cei aproximativ optzeci de kilometri care-i mai despărţeau de Salalah. *Safia trebuia să fie acolo.* Se rugă să nu fie deja prea târziu.

În spatele său, Omaha şi cei trei membri ai Fantomelor Deşertului se contraziceau în arabă deasupra motorului camionului.

Ceilalţi căutau umbra stâncilor, prăbuşindu-se istoviţi în urma nopţii lungi petrecute pe drumul accidentat.

Platforma de oţel a camionului nu amortiza în nici un fel zdruncinăturile datorate hârtoapelor din şoseaua de coastă.

Painter aţipise pe alocuri, însă nu reuşise să se odihnească în adevăratul sens al cuvântului, ci doar să viseze şi să perpelească în somn.

Îşi atinse ochiul stâng, umflat şi cu pleoapa pe jumătate închisă. Durerea îl făcu să se concentreze asupra situaţiei în care se aflau. Călătoria, deşi susţinută, fusese făcută cu viteza mică, fiind constrânşi de teren şi de starea în care se afla drumul vechi. Iar acum se spărsese un furtun de la radiator.

Această întârziere punea totul în pericol.

Zgomotul unor paşi pe nisip îi atrase atenţia spre Coral. Purta o rochie largă, un pic prea scurtă, care-i lăsa la vedere gleznele dezgolite. Părul şi hainele îi erau mânjite de petele de benzină de pe platforma din spate a camionului.

— Întârziem, spuse ea.

El dădu din cap aprobator.

— Însă cât de mult?

Coral se uită la ceasul de mână, un ceas de scafandru marca Breitlinger. Era considerată ca fiind una dintre cei mai buni în materie de logistică şi strategie din cadrul Sigma.

— Estimez că echipa de atac a Cassandrei a ajuns la mal, la Salalah, nu mai târziu de ora 10. O să întârzie doar cât o să fie necesar să se asigure că nu i-a reperat cineva şi nu-i face responsabili pentru explozia de la bordul navei *Shabab* şi să-şi asigure o poziţie de rezervă în oraş.

— Şi cum ar sta lucrurile în cel mai bun şi în cel mai rău caz?

— În cel mai rău caz, au ajuns la mormânt acum două ore. În cel mai bun caz, se îndreaptă într-acolo chiar acum.

Painter clătină din cap.

— Nu-i un interval prea mare de timp.

— Nu, nu este. Oricum, nu putem să ne furăm singuri căciula. Se uită la el. Echipa de atac şi-a demonstrat eficacitatea şi capacitatea de concentrare. După victoria repurtată pe mare, o să acţioneze cu şi mai mare hotărâre. Însă mai e o speranţă.

— Care?

— Deşi sunt foarte hotărâţi, o să acţioneze cu multă prudenţă.

El se încruntă neîncrezător.

Coral îi explică:

— Ai menţionat mai devreme elementul-surpriză. De fapt, nu ăsta e punctul nostru forte. Din profilul psihologic al căpitanului Sanchez, pe care l-am primit eu, nu e o persoană care să-şi asume riscuri. O să acţioneze ca şi cum *s-ar aştepta* să fie urmărită.

— Şi asta-i în avantajul nostru? În ce sens?

— „Când cineva se tot uită înapoi, mai mult ca sigur o să se-mpiedice."

— Câtă filosofie Zen ai în tine, Novak.

Ea ridică din umeri.

— Maică-mea a fost budistă.

Îi aruncă o privire scurtă. Răspunsul fusese rostit pe un ton atât de neutru, încât nu putea să spună dacă glumise sau nu.

— OK, strigă Omaha, în momentul în care motorul se înecă, gâjâi şi porni.

Făcea mult mai mult zgomot decât înainte, însă mergea.

— Toată lumea, sus!

Izbucniră câteva proteste înăbuşite în timp ce se ridicau de pe nisip.

Painter sări în spatele camionului înaintea Karei, dându-i o mână de ajutor ca să urce şi ea. Simţi un tremur în mâinile femeii.

— Vă simţiţi bine?

Ea îşi eliberă mâna, evitând să se uite în ochii lui.

— Sunt bine. Nu-s decât îngrijorată pentru Safia.

După care îşi găsi un loc umbros în colţul din spate.

Ceilalţi făcură acelaşi lucru. Soarele începuse să încingă platforma metalică.

Omaha sări şi el în spate în timp ce uriaşul Barak închise capota. Era mânjit de benzină şi vaselină de la coate până în vârful degetelor.

— L-aţi făcut să meargă, spuse Danny, uitându-se cu ochii mijiţi la fratele său, nu atât din cauza strălucirii soarelui, cât a faptului că nu vedea prea bine.

Îşi pierduse ochelarii de vedere în timpul exploziei. Fusese o iniţiere cam dură în secretele Arabiei pentru acest tânăr, însă se părea că-i face faţă.

— Crezi că motorul o să reziste până la Salalah?

Omaha dădu din cap, prăbuşindu-se pe platformă lângă fratele său.

— L-am cârpit la repezeală. Am blocat furtunul ăla crăpat ca să nu mai curgă. S-ar putea ca motorul să se supraîncălzească, însă mai avem cam optzeci de kilometri de mers. O să ajungem.

Painter şi-ar fi dorit să-i împărtăşească entuziasmul. Îşi făcuse culcuş undeva între Coral şi Clay. Camionul porni pe neaşteptate, împingându-i unii în alţii, făcând armăsarul să necheze neliniştit. Bătu cu copitele în platforma incomodă. Rotocoale de fum de la

ţeava de eşapament se ridicară în aer în timp ce camionul se clatină şi intră din nou pe şosea îndreptându-se spre Salalah.

Cum soarele se reflecta de pe orice suprafaţă, Painter închise ochii ca să se protejeze împotriva strălucirii supărătoare. Fără nici o şansă să tragă un pui se somn, se trezi gândindu-se la Cassandra. Rememoră experienţa trăită în trecut cu fosta sa parteneră: şedinţele legate de strategii, întâlnirile între diferitele structuri, diversele operaţiuni desfăşurate pe teren. Cassandra se dovedise egala sa. Însă el fusese orb la subterfugiile ei, la doza ei de sânge rece. Aici reuşise ea să-l surclasase, devenind un agent operativ de teren mai bun ca el.

Cugetă la cuvintele spuse de Coral mai devreme: „Când cineva se tot uită înapoi, mai mult ca sigur o să se-mpiedice”. Oare aşa făcuse şi el? Încă de la tentativa de furt de la muzeu, pe care o dejucase, fusese prea conştient de trecutul său comun cu al Cassandrei, se concentrase prea mult asupra ei şi asta îl zăpăcise, neîngăduindu-i să creeze un echilibru între prezent şi trecut. Nici măcar în inima lui. Oare de-asta lăsase garda jos la bordul lui *Shabab Oman?* O credinţă nemărturisită în esenţa de fapt bună a Cassandrei? Dacă se îndrăgostise de ea însemna că se petrecuse totuşi ceva adevărat între ei.

Acum ştia cum stăteau lucrurile.

Un mârâit de protest îi atrase atenţia revenind la ce se întâmpla pe platforma camionului. Clay trase cu putere roba ca să-şi acopere genunchii. Nu arăta mai deloc a arab, cu pielea palidă, cu părul roşcat ras şi cerceii lui din urechi. Îi surprinse privirea lui Painter şi-l întrebă:

— Aşadar, ce crezi? O să ajungem acolo la timp?

Painter ştia că de-acum înainte era mai bine să fie sincer.

— Nu ştiu.

2.12 P.M.

Safia stătea pe bancheta din spate a maşinii Mitsubishi cu tracţiune integrală. Alte trei vehicule identice veneau în urma lor. Compuneau un mic convoi funerar ce se îndrepta spre mormântul tatălui Fecioarei Maria, Nabi Imran.

Safia stătea ţeapănă. SUV-ul mirosea a maşină nouă. Interiorul scorţos – pielea de culoarea tăciunelui, ornamentele din titan, luminile care ieşeau în evidenţă de culoare albăstruie – toate

contrastau cu starea deplorabilă în care se afla pasagera sa. Şi pentru confuzia din mintea ei nu putea să dea vina decât pe efectele secundare ale sedativelor. De fapt, o derutase extrem de tare conversaţia avută mai devreme cu Cassandra.

„Painter...”

Cine era el? Cum de putuse să fie cândva partenerul Cassandrei? Ce însemna asta? Se simţi mâhnită, chiar jignită, în timp ce-şi imagină zâmbetul lui ambiguu, modul în care mâna lui i le atinsese uşor pe ale ei, liniştitor. Ce altceva îi mai ascunsese? Safia îşi reprimă sentimentele, nefiind încă în măsură să înfrunte, nefiind sigură nici măcar de ce o afectează atât de mult. Abia dacă-l cunoştea.

În loc de asta, îşi concentra atenţia asupra celeilalte afirmaţii îngrijorătoare a Cassandrei. Cum de lucra pentru guvernul SUA? Oare aşa ceva era posibil? Deşi Safia cunoştea bine faptul că politica externă americană putea fi ocazional nemiloasă, nu putea să înţeleagă cum politicienii din SUA ar fi putut sprijini acest atac. Până şi oamenii din subordinea Cassandrei aveau ceva brutal, o sclipire de mercenari în privire. Simpla lor apropiere îi făcea pielea de găină. În nici un caz nu erau nişte soldaţi americani obişnuiţi.

Şi după aceea mai era şi bărbatul acela pe care-l chema Kane, îmbrăcat întotdeauna în negru. Îi recunoscuse accentul de Queensland. Un australian. Conducea maşina lor, apăsând puţin cam tare pe acceleraţie. Lua curbele prea strâns, aproape nervos. Care era povestea lui?

Celălalt ocupant al maşinii stătea lângă Safia. Cassandra se uita la peisajul din jur care rămânea cu repeziciune în urmă, cu mâinile în poală, asemenea oricărui turist. Cu excepţia faptului că avea trei arme asupra ei. Cassandra i le arătase Safiei. Ca avertisment. Una într-un toc de umăr, o alta la baza spatelui, iar ultima prinsă la gleznă. Safia suspecta faptul că exista şi o a patra armă, ascunsă. Încolţită, n-avea altceva de făcut decât să stea acolo, liniştită.

În timp ce traversau zona centrală din Salalah, Safia privi harta electronică de pe bordul maşinii. Ocoliră o staţiune la malul mării, Hilton Salalah, după care intrară direct în trafic, fără să mai ocolească, îndreptându-se spre districtul municipal din interior, zona al-Quaf, acolo unde îi aştepta mormântul lui Nabi Imran.

Nu mai era mult de mers. Salalah era un oraş mic, pe care-l parcurgeai în câteva minute de la un capăt la celălalt. Atracţiile

principale ale oraşului se aflau dincolo de municipalitate, dincolo de minunăţiile naturale ale peisajului înconjurător: magnifica plajă de nisip Mughsal, ruinele străvechi Sumhurran, numeroasele plantaţii care prosperau sub valul de ploi musonice. Şi puţin mai departe, în partea centrală, munţii înverziţi Dhofar care păreau un paravan în zare, unul dintre puţinele locuri din lume unde creşteau rarii copaci ce produceau tămâie.

Safia se uită spre munţii învăluiţi în ceaţă, un loc al misterului şi abundenţei eterne. Deşi petrolul înlocuise tămâia ca sursă principală de bogăţie a Omanului, aceasta încă mai domina economia locală din Salalah. Pieţele tradiţionale în aer liber parfumau oraşul cu mirosul mostrelor făcute din apă din petale de trandafir, ambră cenuşie, lemn de santal şi smirnă. Era centrul mondial al parfumurilor. Toţi producătorii de top dădeau o fugă până aici cu avionul pentru sticluţele cu mostre.

Cu toate astea, în trecut, tămâia fusese adevărata comoară a ţării, surclasând până şi aurul. Schimburile făcute cu preţiosul parfum alimentau comerţul din Oman, oamenii îşi conduceau bărcile – *dhow* – peste mări, având ca destinaţii în nord, Iordania şi Turcia, iar spre vest, Africa. Însă mai era şi ruta parcursă pe uscat, Drumul Tămâii, care devenise subiect de legenda. Ruine străvechi marcau din loc în loc drumul secret şi misterios, iar istoriile lor se amestecau cu religia iudaică, creştină şi islamică. Dar cel mai faimos era Ubar, oraşul celor o mie de coloane, întemeiat de descendenţii lui Noe, un oraş care se îmbogăţise datorită rolului important pe care-l jucase ca sursă majoră de apă pentru caravanele care treceau prin deşert.

Acum, după un mileniu, Ubar devenise din nou un centru al puterii. Fusese vărsat sânge ca să i se descopere secretul, ca să iasă la suprafaţă inima sa.

Safia trebui să se abţină să-şi arunce privirea peste umăr la geanta argintie din spate. Inima de fier provenise din Salalah, o firimitură de pâine lăsată în urmă, un semn care ducea spre adevărată bogăţie a Ubarului.

Antimateria.

Oare era posibil?

Mitsubishi-ul încetini, se întoarse şi intră pe o stradă laterală nepavată. Trecură de un şir de tarabe dispuse la marginea drumului, adăpostite de palmieri, unde se vindeau curmale, nuci de cocos şi grapefruit. Maşina lor trecu uşor pe lângă ele. Safia se gândi să sară din maşină, să încerce să scape. Însă fusese prinsă cu centura de siguranţă. Orice mişcare pe care ar fi făcut-

o ca să-şi desfacă brusc centura ar fi fost oprită.

Şi apoi mai erau şi vehiculele din spate, pline de oameni înarmaţi. Unul dintre acestea întoarse şi intră pe străduţă în urma lor, celelalte continuară să meargă înainte, probabil ca să ocolească şi să intre prin capătul opus al străzii, închizând cordonul de siguranţă. Safia se minună de atâtea măsuri suplimentare. Kane şi Cassandra păreau mai mult decât suficienţi să se ocupe de prizoniera lor. Safia ştia că nu exista nici o cale de scăpare.

Orice ar fi încercat ar fi însemnat moarte sigură.

Simţea cum un val de căldură febrilă, o furie îndelung suprimată, o ardea pe dinăuntru. N-avea să se sacrifice în mod inutil. Avea să le cânte în strună, aşteptând să se ivească o oportunitate. Se uită dintr-o parte la Cassandra. Trebuia să se răzbune... pentru prietenii ei, pentru ea însăşi. Gândul acesta îi dădu putere în momentul în care maşina lor opri lângă un set de porţi din fier forjat.

Intrarea spre mormântul lui Nabi Imran.

— Nu încerca nimic, o avertiză Cassandra, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

John Kane vorbi cu un portar, aplecându-se pe jumătate afară pe geam. După care îi strecură în mână câţiva riali, moneda naţională din Oman. Paznicul de la poartă apăsă pe un buton, iar poarta se deschise larg, permiţând maşinii să intre. Kane intră încetişor şi parcă.

Cealaltă camionetă ocupă o poziţie de aşteptare lângă tarabele de pe marginea drumului.

Kane coborî rapid şi veni în spate să-i deschidă uşa. În condiţii normale, putea să fie un gest galant. Însă acum era doar o măsură de precauţie. Îi oferi o mână de ajutor ca s-o ajute să coboare.

Safia îl refuză, coborând de una singură. Cassandra veni prin spatele maşinii. Căra şi geanta cu ea.

— Ce facem acum?

Safia se uită în jur. De unde să înceapă?

Stăteau în mijlocul unei curţi cu dale de piatră, înconjurate de nişte mici grădini foarte bine îngrijite. În partea cealaltă a curţii se înălţa o mică moschee. Minaretul său, văruit în alb, se ridica orbitor înspre soarele strălucitor al miezului zilei, având în vârf un dom de aur roşiatic. Un minibalcon circular amplasat sus de tot marca locul de unde muezinul cânta *adhan,* chemarea musulmană la rugăciune, de cinci ori pe zi.

Safia se rugă şi ea în gând. Tăcerea fu singurul răspuns, însă o făcu să se simtă mai bine, alinând-o. În interiorul curţii, sunetele oraşului din jur erau atenuate, aproape în surdină, ca şi cum până şi vântul se domolise datorită sfinţeniei acestui sanctuar. Cu toate astea, câţiva credincioşi se perindau discret, plini de respect faţă de cavoul care se întindea de-a lungul unei laturi a curţii: o construcţie lungă, joasă, încadrată de arcade, vopsită în alb şi decorată cu verde. În interiorul construcţiei se afla mormântul lui Nabi Imran, tatăl Fecioarei Maria.

Cassandra păşi în faţa ei. Nerăbdarea şi nervozitatea femeii, energia ei înăbuşită clintiră aerul, lăsând o dâră aproape palpabilă în urma ei.

— Aşadar, cu ce începem?

— Cu începutul, murmură Safia şi porni înainte.

Aveau nevoie de ea. Deşi era prizonieră, n-avea s-o grăbească nimeni. Cunoştinţele ei îi serveau drept scut de protecţie.

Cassandra porni în urma ei.

Safia păşi spre intrarea în criptă. Un bărbat îmbrăcat cu o robă, unul dintre îngrijitorii mormântului, le ieşi în întâmpinare.

— *Salam alaikum,* le ură el.

— *Alaikum as salam,* răspunse Safia.

— *As fa,* se scuză el, făcându-le semn spre capul său. Femeilor nu li se permite accesul înăuntru cu capul descoperit.

După care scoase două eşarfe verzi, gratuite.

— *Shuk ran,* îi mulţumi Safia punându-şi rapid eşarfa pe cap.

Degetele i se mişcau cu o dexteritate pe care crezuse c-o pierduse de mult. Resimţi o satisfacţie sporită atunci când omul trebui s-o ajute pe Cassandra.

Îngrijitorul se dădu la o parte.

— Pacea fie cu voi, le spuse el în timp ce se retrăgea în galeria întunecată, întorcându-se la post.

— O să trebuiască să ne scoatem pantofii şi sandale, spuse Safia, făcându-le semn cu capul spre şirul de încălţări abandonate afară, lângă uşă.

După ce se descălţară, intrară în criptă.

Sanctuarul era constituit pur şi simplu dintr-un hol lung, care se întindea pe toată lungimea clădirii. La unul din capete se ridica o piatră funerară din marmură maronie, de mărimea unui mic altar. Deasupra marmurei, într-o pereche de vase identice de bronz, ardea nişte tămâie, răspândind în jur o mireasmă medicinală. Însă mormântul aflat sub piatra de căpătâi îţi capta atenţia imediat. În mijlocul holului se întindea un cavou lung de

treizeci de metri, înălţat la jumătate de metru deasupra podelei şi drapat cu nişte pânze în formă de curcubeu, pânze imprimate cu fraze din Coran. De-o parte şi de alta a mormântului, podeaua era acoperită de covoraşe de rugăciune.

— Ăsta-i ditamai mormântul, spuse Kane încet.

Singurul credincios aflat acolo se ridică de pe covoraşul său, se uită la nou-veniţi şi ieşi în tăcere din incintă. Aveau tot spaţiul la dispoziţia lor.

Safia parcurse încet cei treizeci de metri din lungimea mormântului acoperit cu pânze. Se spunea că dacă măsurai această lungime pe-o parte a mormântului, n-aveai să mai obţii aceeaşi valoare dacă făceai acelaşi lucru pe partea cealaltă. Ea nu gustase niciodată genul acesta de folclor, de poveşti transmise din gură în gură.

Cassandra veni alături de ea, uitându-se atent în jur.

— Ce ştii despre locul acesta?

Safia ridică din umeri în timp ce ocolea capătul mormântului şi începu drumul înapoi spre piatra funerară.

— La mormânt lumea se închină încă din Evul Mediu, însă tot ce este în jur… Dădu din mână ca să cuprindă cripta şi curtea din jur. Toate acestea sunt relativ noi.

Safia merse înainte, spre piatra funerară din marmură. Puse o mână pe suprafaţa ei.

— Acesta a fost locul în care Reginald Kensington a săpat şi dezgropat statuia de calcar care ascundea inima de fier, cu aproximativ patruzeci de ani în urmă.

Cassandra păşi în faţă cu mica geantă. Făcu ocolul altarului din piatră. Firişoarele uşoare de tămâie care ieşeau din cele două vase de bronz se agitară şi se răsuciră în aer la trecerea ei, într-o mişcare nervoasă, bruscă.

Kane întrerupse tăcerea:

— Deci aici este îngropat pe bune tatăl Fecioarei Maria?

— Există nişte controverse pe tema asta.

Cassandra îi aruncă o privire.

— Principalele grupuri creştine – catolicii, bizantinii, nestorienii, iacobiţii – cred că tatăl Mariei a fost un bărbat pe numite Ioachim. Însă acest lucru este contestat. Coranul susţine că ea se trăgea dintr-o familie extrem de respectată, familia Imran. La fel consideră şi credinţa iudaică. Potrivit legendelor lor, Imran şi soţia sa voiau un copil, însă femeia era stearpă. Imran s-a rugat să aibă un copil, un *băiat* pe care să-l dedice templului din Ierusalim. Rugăciunea sa a avut parte de răspuns, soţia lui a

rămas însărcinată – având însă o *fată.* Maria. În ciuda acestui fapt, bucuroşi, părinţii au făgăduit că fata îşi va dedica viaţa credinţei, în semn de slavă pentru miracolul Domnului.

— Asta până când a rămas gravidă cu un înger.

— Da, de-aici au început să se complice lucrurile între religii.

— Dar cum rămâne cu statuia, cea de la capul mormântului? întrebă Cassandra, aducând conversaţia înapoi la ceea ce o interesa. De ce a fost amplasată aici?

Safia stătea în faţa pietrei funerare din marmură şi-şi punea în sinea ei aceeaşi întrebare, aşa cum făcuse pe tot timpul călătoriei de la Londra încoace. De ce ar pune cineva un indiciu despre Ubar într-un loc legat de Fecioara Maria, un personaj venerat de toate cele trei credinţe religioase – iudaică, creştină şi islamică? Oare din cauză că se ştia că locul avea să fie protejat de-a lungul vremii? Fiecare religie avea interesul ei în păstrarea neschimbată a mormântului. Nimeni n-ar fi putut să anticipeze că Reginald Kensington avea să dezgroape statuia şi o s-o adauge colecţiei sale de-acasă, din Anglia.

Însă cine adusese prima dată statuia în acest loc sfânt şi de ce? Oare datorită faptului că Salalahul marcase punctul de plecare în Drumul Tămâii? Fusese statuia primul semn, primul reper semnificativ care ducea spre inima Arabiei?

Mintea Safiei se învârtea în jurul diferitelor scenarii posibile: vârsta statuii, misterele care învăluiau mormântul, veneraţia de care se bucura acest loc în ochii mai multor credinţe.

Se întoarse spre Cassandra.

— Trebuie să văd inima.

— De ce?

— Fiindcă ai dreptate. Statuia trebuie să fi fost amplasată aici dintr-un motiv anume.

Cassandra se uită lung la ea, după care îngenunche pe un covoraş de rugăciune şi deschise capacul genţii. Inima de fier avea un luciu mai, acolo pe pernuţa ei cauciucată, de culoare neagră.

Safia i se alătură şi ridică inima. Din nou o surprinse greutatea ei. Părea prea densă pentru o inimă scobită pe dinăuntru. Aşa cum stătea în picioare, simţi clipocitul uşor din interior, ca şi cum compartimentele interioare ale inimii de fier ar fi fost umplute cu plumb topit.

O duse cu grijă până la altar.

— Se spune că statuia a fost amplasată exact aici.

În timp ce se învârtea, câteva bucăţele de tămâie se scurseră

din capătul unui vas de sânge al inimii şi se împrăştiară precum sarea pe partea de sus a altarului.

Safia aduse inima în dreptul pieptului, punând-o în poziţie anatomică – având ventriculele în jos, arcul aortic trecând spre stânga – ca şi cum ar fi stat în propriul ei corp. Stătea deasupra mormântului lung şi îngust şi-şi imagină statuia de la muzeu înainte ca explozia s-o fi făcut praf.

Era înaltă de aproape doi metri şi zece, împodobită şi acoperita cu o învelitoare a capului şi o eşarfă de faţă, articole tipice beduinilor de azi. Personajul reprezentat de statuie purta pe umăr un fel de lampă lungă în care se ardea tămâia la procesiunile funerare, ca şi cum ar fi avut o puşcă.

Safia se uită în jos la granulele vechi de tămâie. Fusese oare aceeaşi tămâie care arsese cândva aici? Ţinu inima de fier cu un braţ şi luă de pe altar câteva dintre granulele cristaline căzute, aruncându-le în cel mai apropiat dintre vasele de bronz, spunând o rugăciune pentru prietenii ei. Acestea sfârâiră şi emanară un miros proaspăt şi dulceag în aerul din jur.

Închizând ochii, inhală aerul acesta mirosind a tămâie. Mirosul trecutului antic. Cu fiecare respiraţie, i se păru că porneşte înapoi în timp, până în vremurile de dinainte de Hristos.

În faţa ochilor îi apăru copacul de mult dispărut, cel care produsese tămâia aceasta. Un copac strâmb, pitic, cu frunze micuţe, gri-verzui. Şi-i imagină pe oamenii care recoltaseră substanţa lipicioasă. Erau dintr-un trib izolat din munţi, atât de izolat şi de vechi, încât limba lor precedase araba modernă din zilele noastre. Doar o mână de oameni din trib mai supravieţuiau încă izolaţi, acolo în munţi, ducând o existenţă precară. În minte le auzi limba, o incantaţie şuierătoare care era comparată cu cântecul păsărilor. Aceşti oameni, Shahra, susţineau că sunt ultimii descendenţi în viaţă ai Ubarului, trăgându-şi obârşia din părinţii fondatori ai oraşului.

Oare chiar aceşti oameni culeseseră tămâia asta?

Pe măsură ce se transpunea în trecut cu fiecare gură de aer în parte, se simţi slăbită, aproape leşinată şi camera începu să se învârtă cu ea. Nemaiputând să distingă pentru moment care era tavanul şi care era podeaua, se apucă de marginea altarului, simţind că o lasă genunchii.

John Kane o prinse de cot, cotul cu care susţinea inima.

Asta îi slăbi strânsoarea braţului… şi inima căzu.

Se lovi de altar cu putere, cu un zgomot înfundat şi se rostogoli peste marmura lucioasă, învârtindu-se pe suprafaţa ei

de fier, uşor inegal şi şovăielnic, ca şi cum lichidul care se afla acolo înăuntru îi stricase echilibrul.

Cassandra se întinse după ea s-o ridice.

— Nu! strigă Safia. Las-o aşa!

Inima se mai învârti încă o dată după care păru că pendulează şi se învârte uşor în sens contrar, apoi se opri complet.

— N-o atinge.

Safia se lăsă în genunchi, ajungând cu ochii la nivelul altarului de piatră. Tămâia făcea ca aerul să devină apăsător.

Inima stătea exact în poziţia în care o ţinuse mai înainte, cu ventriculele în jos şi arcul aortic în sus şi spre stânga.

Safia se ridică în picioare. Îşi ajustă poziţia corpului pentru a se potrivi din nou cu poziţia inimii, ca şi cum aceasta ar fi fost plasată în propriul piept. Odată aflată în poziţia dorită, îşi corectă modul în care-şi ţinea picioarele şi-şi ridică braţele, prefăcându-se că ţine o armă invizibila în mâini – sau aşa-zisa lampă funerară de ardere a tămâiei.

Împietrită în poziţia statuii antice, Safia se uită în jos de-a lungul braţului său ridicat, urmărindu-l cu privirea. Era îndreptat direct spre axul lung al criptei, aliniat perfect. Safia îşi lăsă braţele în jos şi se uită drept la inima de fier.

Care erau şansele ca inima de fier să se fi aşezat din pură întâmplare în această poziţie? Îşi aminti de clipocitul dinăuntru, îi reveni imaginea inimii învârtindu-se şi oprindu-se şovăind în final.

Asemenea unei busole.

Măsură cu privirea lungimea foarte mare a mormântului, ridicându-şi mâna ca să vadă mai bine. Privirea îi trecu dincolo de ziduri, afară, pe deasupra oraşului din jur şi dincolo de acesta. La distanţă de coastă. Departe, spre munţii înverziţi din zare.

După care îşi dădu seama.

Trebuia să fie sigură.

— Am nevoie de-o hartă.

— De ce? întrebă Cassandra.

— Fiindcă ştiu încotro o să mergem mai departe.

12
MĂSURI DE SIGURANŢĂ

3 DECEMBRIE, 3.02 P.M.
SALALAH

Omaha, pe jumătate aţipit pe platforma camionului, simţi un pârâit dedesubt. „Ce dracu'...” Vibraţia platformei se intensifică, până la o trepidaţie puternică. Cei care moţăiseră, cu capetele atârnându-le într-o parte, se uitară în sus, cu feţele încruntate, încordate de îngrijorare.

În partea din faţă a camionului, motorul se forţă, trosnind pentru ultima dată, după care muri scoţând fum cu un şuierat întretăiat. Nori negri se ridicară deasupra camionului, ieşind de sub capotă. Îi însoţi un miros de motorină arsă. Vehiculul alunecă până la marginea şoselei, izbindu-se cu roţile de costişa de lângă drum, unde se opri brusc.

— Capătul liniei, spuse Omaha.

Armăsarul arab, pursânge, bătu din copita în semn de protest.

„Sunt de aceeaşi părere”, gândi Omaha. Se ridică în picioare alături de ceilalţi, îşi scutură roba de praf şi se îndreptă spre partea din spatei a benei. Trase maneta. Partea metalică se rabată în exterior şi se prăvăli cu putere în nisip.

Coborâră cu toţii în timp ce căpitanul al-Haffi şi cei doi oameni ai săi, Barak şi Sharif, eliberau cabina. Fumul se ridica uşor spre cer.

— Unde suntem? întrebă Kara, punându-şi mâna la ochi şi urmărind cu privirea drumul şerpuit.

Pe partea cealaltă a drumului, câmpurile de trestie-de-zahăr se ridicau în straturi de frunze dense, făcând neclare distanţele la depărtare.

— Cât de departe suntem de Salalah?

— Cam la vreo trei kilometri, spuse Omaha, ridicând în cele din urmă din umeri.

Nu era sigur. Putea să fie de două ori distanţa asta.

Căpitanul al-Haffi se apropie de grup.

— Ar trebui să plecăm acum.

Făcu semn cu mâna spre fum.

— Sigur o să vină cineva să vadă despre ce e vorba.

Omaha dădu aprobator din cap. N-ar fi fost bine să fie găsiţi învârtindu-se în jurul unui camion furat. Nici chiar a unuia *împrumutat.*

— O să trebuiască să mergem pe jos restul drumului, spuse Painter.

Fusese ultimul care coborâse din camion. Ţinea armăsarul de o frânghie. Conduse calul nervos jos de pe platformă. Pe teren solid, aceasta se scutură şi se mişcă puţin.

În timp ce Painter îl mângâia şi-l încuraja, Omaha observă că ochiul stâng al bărbatului începuse să se învineţească, deşi părea mai puţin umflat. Se uită într-o parte, ruşinat pentru ieşirea lui de mai devreme, dar încă furios în adâncul sufletului său.

Fără nici un fel de echipament, porniră în curând la drum, mergând fără entuziasm pe lângă marginea drumului. Se deplasau asemenea unei caravane mici, în coloană, câte doi. Căpitanul al-Haffi se afla în frunte. Painter şi Coral, împreună cu calul, erau ultimii.

Omaha îi auzi pe cei doi vorbind în şoaptă, probabil punând la cale o strategie de acţiune. Încetini ca să ajungă lângă ei. Refuza să rămână în afara discuţiei. Kara băgă şi ea de seamă acest lucru şi li se alătură.

— Odată ajunşi în Salalah ce facem? întrebă Omaha.

Painter se încruntă.

— O să rămânem în umbră. Eu şi Coral o să mergem la…

— Aşteaptă, îl întrerupse Omaha. N-o să mă lăsaţi deoparte. N-am de gând să mă ascund în vreun hotel în timp ce voi doi o să hălăduiţi pe-acolo.

Ieşirea sa nervoasă fu auzită de toţi.

— Nu putem să mergem cu toţii la mormânt, răspunse Painter. Am fi uşor de reperat. Eu şi Coral suntem antrenaţi în tehnici de supraveghere şi culegerea informaţiilor. O să trebuiască să executăm o recunoaştere a zonei, s-o căutăm pe Safia, să stăm la pândă dacă ea n-a ajuns încă acolo.

— Şi ce faci dacă a fost deja acolo şi-a plecat? întrebă Omaha.

— Putem să aflăm asta. O să punem câteva întrebări discrete.

Kara interveni:

— Dacă a plecat deja, n-o să ştim încotro au dus-o.

Painter se uită fix la ea. Omaha văzu umbra de nelinişte din ochii bărbatului, la fel de negri ca şi vânătaia de sub ochiul

stâng.

— Crezi că e deja prea târziu, afirmă Omaha.

— Nu ştim cu certitudine.

Omaha se uită lung în zare scrutând în depărtare. Câteva clădiri puteau fi văzute la linia orizontului. Marginea oraşului. Era prea departe. Prea târziu.

— Cineva trebuie să meargă în faţă, spuse Omaha.

— Cum? întrebă Kara.

Fără să se întoarcă, Omaha făcu semn cu degetul mare înapoi, arătând peste umăr.

— Cu calul. Unul dintre noi… poate doi… ar putea să călărească spre oraş. Să meargă direct la mormânt. Să verifice locul. Să stea la pândă. Să o caute pe Safia. Să pornească pe urmele ei dacă a plecat.

Drept răspuns se lăsă tăcerea.

Coral îi întâlni privirea.

— Eu şi Painter tocmai discutam despre asta.

— Ar trebui să plec eu, spuse Painter.

Omaha se opri, întorcându-se ca să se uite direct în ochii bărbatului.

— Şi de ce dracu' ar fi aşa? Eu cunosc oraşul. Ştiu toate străzile lăturalnice.

Painter îi susţinu privirea.

— N-ai experienţă în supraveghere. Nu-i momentul pentru amatori. O să fi descoperit. O să ne spulberi avantajul.

— Ei, pe dracu'! N-oi avea eu nici un fel de antrenament special, însă am în spate anii de lucru pe teren, în locuri unde cel mai bine e să nu fi văzut. Pot să mă amestec şi să mă pierd în mulţime dacă e nevoie.

Painter spuse lucrurilor pe şleau, fără urmă de bravadă:

— Însă eu sunt mai bun. Cu asta mă ocup.

Omaha îşi strânse pumnii. Simţise siguranţa din vocea celuilalt. O parte din el voia să-l contrazică, însă altă parte îl credea. El n-avea experienţa lui Painter. Care era cea mai bună alegere? Cum putea să meargă pe jos când îi venea s-o ia la fugă după Safia? Inima îi era prinsă ca într-o gheară, provocându-i multă durere.

— Şi ce faci dac-o găseşti?

— Nimic, continuă Painter. O să-i studiez pe inamici. O să le găsesc punctul slab. O să aştept momentul oportun.

Kara interveni, cu mâinile în şolduri:

— Şi cu noi cum rămâne?

Coral îi răspunse în timp ce Omaha şi Painter îşi continuau disputa ajunsă în impas:

— Avem o casă sigură, pentru situaţii de urgenţă, în Salalah. Cu bani gheaţă şi provizii.

„Bineînţeles că aveau”, se gândi Omaha.

— Arme? întrebă Kara.

Coral confirmă, dând din cap.

— Mai întâi o să mergem acolo. Să luăm tot ce e necesar. O să stabilesc legătura cu Washingtonul. Să-i informez asupra situaţiei. Să fac aranjamente pentru alte…

— Nu, o întrerupse Painter. Fără comunicaţii. O să vă contactez eu pe toţi cât pot de repede. De-acolo o să mergem mai departe pe cont propriu. Fără nici un ajutor din afară.

Omaha înţelese mesajul pe care Painter i-l transmisese partenerei sale. Se părea că Painter nu suspecta doar guvernul din Oman de scurgeri de informaţii, ci şi guvernul american. Această femeie, Cassandra Sanchez, fusese întotdeauna cu un pas înaintea lor. Probabil că primea informaţii din interior.

Painter îl privi din nou pe Omaha.

— Suntem de acord cu planul ăsta?

Omaha aprobă uşor din cap, deşi era ca şi cum fusese obligat să accepte asta. Painter vru să se întoarcă, însă Omaha îl opri, venind mai aproape de el. Îşi scoase pistolul de sub robă şi i-l dădu lui Painter.

— Dacă ai vreo şansă… orice şansă…

— O să-l iau, spuse el, acceptând arma.

Omaha se dădu înapoi, iar Painter încăleca pe armăsar. Îl călărea fără şa, folosind nişte hăţuri improvizate dintr-o frânghie.

— Ne vedem cu toţii în Salalah, murmură el făcând calul s-o ia la trap, după care la galop, aplecat pe coama animalului.

— Sper că e la fel de bun ca spion pe cât este ca şi călăreţ, spuse Kara.

Omaha privi cum Painter dispare după o cotitură. Grupul porni din nou la drum, înaintând încet, prea încet, către oraşul din zare.

3.42 P.M.

Safia stătea aplecată deasupra hărţii topografice a regiunii Dhofar. Era desfăcută şi întinsă pe capota camionetei lor. Avea o

busolă digitală pusă chiar în centra, alături de o riglă de plastic cu marginile perfect drepte. Făcu o schimbare uşoară în poziţia riglei pe hartă, aliniind-o exact de-a lungul aceleiaşi axe de coordonate cu mormântul lui Nabi Imran. Înainte să părăsească incinta criptei, petrecuse mai multe minute folosindu-se de busola calibrată prin laser, pentru a o obţine o măsurătoare precisă.

— Ce faci? o întrebă Cassandra pentru a cincea oară, peste umărul său.

Ignorând-o în continuare, Safia se aplecă şi mai mult, cu nasul aproape lipit de hârtie. „Asta-i tot ce pot face fără calculatoare.” întinse o mână.

— Îmi trebuie ceva de scris.

Kane îşi băgă mâna în buzunarul hainei şi îi dădu un pix. Uitându-se în sus, ea surprinse rapid cu privirea pistolul atârnat în hamul de la umăr şi luă cu grijă pixul dintre degetele bărbatului. Refuză să-i întâlnească privirea. Mai mult decât Cassandra, bărbatul o neliniştea, zdruncinându-i hotărârea de care dădea dovadă.

Safia se concentra asupra hărţii, canalizându-şi întreaga atenţie asupra misterului. Următorul indiciu care ducea spre inima secretă a Ubarului.

Trasă o linie de-a lungul marginii riglei, după care o luă de acolo. O linie albastră se întindea de la mormântul lui Nabi Imran peste regiunile rurale. Urmări linia cu degetul, observând terenul peste care trecea, căutând un nume.

Avea idee cam ce urma să găsească.

În timp ce ea urmărea cu degetul dramul dincolo de oraşul Salalah, liniile hărţii grafice începură să se multiplice pe măsură ce peisajul se ondula formând dealuri joase şi mai apoi munţi. Urmări linia albastră până când trecu printr-un punct negru deasupra muntelui cu margini abrupte. Degetul i se opri şi bătu uşor în locul respectiv.

Cassandra se aplecă şi ea mai mult şi citi numele tipărit de sub degetul ei:

— Jebal Eitteen.

Se uită la Safia.

— *Muntele* Eitteen, spuse Safia şi studie mica bulină neagră ce marca acest munte mic. Aici în vârf este un alt mormânt. Şi, ca şi cel de-aici, locul acela este venerat de toate credinţele – creştinism, iudaism şi islamism.

— Al cui este mormântul?

— Al unui alt profet. Ayoub. Cunoscut altfel drept Iov.

Cassandra se încruntă nedumerită.

— Iov apare atât în Biblie, cât şi în Coran, îi explică Safia. A fost un om înstărit, cu o familie numeroasă şi a rămas neclintit în credinţa şi dăruirea lui faţă de Dumnezeu. Pentru a fi pus la încercare i-a fost luat totul: averea, copiii şi până şi propria sănătate. Problemele sale de sănătate erau atât de groaznice, încât a început să fie evitat de toţi şi obligat să trăiască aici în izolare.

Bătu uşor cu degetul pe hartă.

— Pe Muntele Eitteen. Cu toate astea şi în ciuda acestor greutăţi, Iov a persistat în credinţa şi devotamentul său faţă de Dumnezeu. Pentru loialitatea sa, Domnul i-a spus lui Iov să „lovească pământul cu piciorul”. De-acolo a ţâşnit un izvor, din care Iov a băut apă şi în care s-a îmbăiat. Bolile i s-au vindecat, iar el a redevenit un om tânăr. Şi-a trăit restul vieţii pe Muntele Eitteen şi în cele din urmă a fost îngropat acolo.

— Şi crezi că mormântul acesta este următorul punct de pe calea spre Ubar?

— Dacă *primul* reper a fost amplasat în acest mormânt, nu rezultă decât că următorul se află, cel mai probabil, într-o loc similar. O altă cripta a unui personaj sfânt venerat de toate religiile din regiune.

— Atunci acolo trebuie să mergem în continuare.

Cassandra se întinse să ia hartă.

Safia bătu cu palma în partea de sus a hârtie, oprind-o.

— N-avem de unde să ştim cu certitudine asta, iar dacă e ceva acolo, o să aflăm la faţa locului. Am mai fost în mormântul lui Iov. N-am văzut nimic semnificativ legat de Ubar. Şi n-avem nici un indiciu de unde să începem să căutăm. Nici măcar o inimă de fier.

Îşi aminti din nou cum inima pendulase pe deasupra altarului de marmură, indicând direcţia asemenea unei busole.

— Ar putea să dureze ani de zile până să descoperim următoarea piesă a acestui puzzle.

— De aceea te afli aici, îi spuse Cassandra, smulgându-i harta şi făcându-i semn lui Kane să ducă prizoniera înapoi la SUV. Ca să rezolvi enigma asta.

Safia clătina din cap. Părea o sarcină imposibilă. Sau aşa voia s-o facă pe Cassandra să creadă. În ciuda protestelor sale, avea o idee clară asupra modului în care trebuia să procedeze, însă nu era sigura cum să-şi folosească cunoştinţele în avantajul ei.

Se sui din nou în spate împreună cu Cassandra, iar maşina ieşi pe poarta prin care intraseră. În stradă, vânzătorii ambulanţi începuseră deja să-şi încarce marfa. Un câine vagabond, numai piele şi os, rătăcea indiferent printre tarabele goale şi căruţe. Îşi ridică nasul tocmai când un cal trecea încet prin spatele şirului de tarabe, condus de un bărbat acoperit din cap până-n picioare într-o robă de beduin.

Camioneta continuă să coboare în josul străzii, îndreptându-se spre un alt Mitsubishi parcat la capătul străzii. Procesiunea avea să continue până la dealurile joase din vecinătatea muntelui.

Safia se uită fix la sistemul de navigaţie GPS de pe bord. Străzile se răspândeau în exterior din locul în care se aflau. Regiunea rurală îi aştepta.

Şi un alt mormânt.

Spera că nu va fi şi mormântul ei.

4.42 P.M.
MUNTELE EITTEEN

„Blestemaţii ăştia de scorpioni...”

Dr. Jacques Bertrand strivi sub călcâi intrusul cu platoşa neagră, înainte să se aşeze pe covoraşul pe care-l întinsese acolo unde lucra. Fusese plecat doar câteva minute ca să-şi mai aducă nişte apă din Land Roverul său, iar scorpionii îi invadaseră deja firida umbroasă, din vârf. În acest peisaj nemilos format din pământ arid, tufişuri pipernicite şi piatră, nimic nu era irosit. Nici măcar un loc la umbră.

Jacques se întinse pe spate în nişă, cu faţa în sus. Pe tavanul nişei acoperite – o criptă antică – fusese gravată o inscripţie în sudarabică. Peisajul din jur era plin de astfel de cripte, toate fiind eclipsate de mormântul lui Iov, aflat pe vârful muntelui unde lucra. Întreaga regiune devenise un cimitir în toată regula. Acesta era a treia cripta pe care o cerceta astăzi. Ultima pe ziua asta lungă, fierbinte, interminabilă.

Deja visa la apartamentul său din hotelul Salalah Hilton, la o baie în piscină, la un pahar de Chardonnay.

Cu gândul ăsta întipărit ferm în minte, se apucă de lucru. Dădu cu o perie din păr de cămilă peste inscripţie şi o curăţă de tot. În calitate de arheolog specializat în epigrafie, Jaques era actualmente implicat într-un proiect care avea ca scop alcătuirea

unui ghid al scrierilor semitice timpurii, trasându-le descendenţa din trecut până în prezent. Aramaică, elymaică, palmyreneană, nabateeană, samariteană, ebraică. Mormintele erau nişte surse de cuvinte scrise, imortalizând rugăciuni, cuvinte de slavă şi epitafuri.

Înfiorat, Jacques îşi lăsă peria în jos. Deodată avu sentimentul că era privit. Se simţi năpădit de o senzaţie clară de pericol.

Ridicându-se într-un cot, se uită în jos la picioarele sale. Regiunea mişuna de hoţi şi bandiţi. Însă în umbra mormântului lui Iov, unul dintre cele mai sfinte locuri, nimeni nu s-ar fi aventurat să comită o crimă. Echivala cu pedeapsa cu moartea. Ştiind asta, îşi lăsase puşca în Rover.

Se uită afară în lumina strălucitoare.

Nimic.

Cu toate astea, îşi trase picioarele încălţate în bocanci la adăpostul nişei. Dacă era cineva acolo, cineva care intenţiona să-i facă rău, ar fi putut să nu-l vadă dacă rămânea ascuns.

Din stânga auzi o pietricică rostogolindu-se cu zgomot în apropiere. Îşi ciuli urechile. Se simţea prins în cursă.

După care distinse un contur care se îndrepta spre intrarea în criptă.

Trecu de intrare, deplasându-se cu paşi regulaţi, relaxaţi, cu mişcări leneşe, domoale, dar sigure de sine şi de puterea lor. Blana sa roşie, ce părea pătată din cauza umbrei, se amesteca şi se confunda cu roca roşie.

Pe Jacques îl cuprinse disperarea, nevenindu-i să creadă ce avea în faţa ochilor.

Auzise poveşti, fusese avertizat de prezenţa acestora în ţinutul sălbatic al Munţilor Dhofar. *Panthera pardus nimr.* Leopardul arab. Aproape pe cale de dispariţie, însă nu suficient de mult pe cât şi-ar fi dorit el.

Felina trecu mai departe.

Însă nu era singură.

Un al doilea leopard îi apăru în faţa ochilor, mişcându-se mai repede, fiind mai tânăr, mult mai agitat. După care un al treilea. Un mascul. Nişte labe imense, cu gheare galbene.

O haită.

Îşi ţinu respiraţia, rugându-se frenetic ca un om al cavernelor împotriva pericolelor care se prefigurau la intrarea vizuinii sale.

După care o altă siluetă îi trecu prin faţa ochilor.

Nu o felină.

Cu picioarele dezvelite, desculţă, mişcându-se cu aceeaşi

graţie de felină.

O femeie.

Din poziţia sa, nu putea să vadă nimic mai sus de coapsele acesteia.

Ea îl ignoră la fel ca leoparzii, mergând rapid înainte, îndreptându-se spre vârful muntelui.

Jacques începu să se strecoare afară din criptă, asemenea lui Lazăr ridicându-se din mormânt. Nu putea să se abţină. Îşi scoase capul afară şi se târî pe coate şi genunchi. Femeia se căţăra pe stânca abruptă, urmând o potecă ştiută numai de ea. Avea pielea de culoarea cafelei cu lapte, păr negru lucios, lung până în talie şi era goală-goluţă, fără a se ruşina.

Păru să-i surprindă privirea bărbatului, cu toate astea nu se întoarse.

El simţi din nou acel sentiment copleşitor că îl privea cineva. Ideea nu îi dădea pace şi simţea furnicături în tot corpul. Deşi era mort de spaimă, nu putea să-şi întoarcă privirea.

Ea mergea printre leoparzi, continuând să urce, direct spre vârf. Silueta ei părea să pâlpâie – o fată morgana pe fundalul căldurii emanate de nisipul încins.

Un zgomot cunoscut, ca şi cum cineva răzuia ceva, îi atrase privirea spre mâinile şi genunchii săi. O pereche de scorpioni îi trecea grăbită peste degetele de la mână. Nu erau otrăvitori, însă puteau să-ţi administreze o înţepătură foarte păcătoasă. Icni de spaimă pe măsură ce din ce în ce mai mulţi ieşeau de sub crăpăturile şi fisurile din rocă, scurgându-se în jos pe pereţii din jur, căzând de pe tavan. Un cuib. Ieşi târându-se de-a buşilea din criptă. Simţi înţepături, ace de foc în spate, în glezne, în gât, pe mâini.

Se prăbuşi în afara nişei şi se rostogoli pe solul tare. Simţi alte înţepături, ca şi cum ar fi fost ars cu ţigara. Urlă, înnebunit de durere.

Se ridică în picioare, scuturându-şi membrele, aruncându-şi haina, trecându-şi o mână prin păr. Bătu din picioare, călcându-i, apoi o luă împleticindu-se la vale. Scorpionii continuau să iasă din criptă.

Se uită în sus, temându-se ca nu cumva să le fi atras atenţia leoparzilor. Însă nici urmă de ei.

Femeia şi felinele dispăruseră. Era imposibil. Însă arsurile de la înţepăturile scorpionilor îi alungaseră curiozitatea. Se dădu în spate şi într-o parte, retrăgându-se spre Roverul său. Cu toate astea, ochii săi scrutară în continuare muntele, mutându-se mai

sus, în vârf.

Acolo unde se afla mormântul lui Iov. Deschise larg uşa Roverului şi se sui în el. Îl făcuseră să plece. Ştia asta cu o certitudine îngrijorătoare.

Acolo sus avea să se întâmple ceva oribil.

4.45 P.M. SALALAH

— Safia e încă în viaţă, rosti Painter de îndată ce intră pe uşa casei conspirative, folosite ca adăpost.

Nu prea era o casă propriu-zisă, ci doar un apartament cu două camere, situat deasupra sediului unei firme de import-export din apropierea souk-ului, al-Haffa. Sub un asemenea paravan, nimeni n-avea să pună întrebări despre străinii care se perindau acolo. Era ceva normal pentru afacere. Zgomotul şi forfota pieţei din vecinătate se reducea la un murmur şi un amestec de voci care se tocmeau în diferite limbi. Camerele miroseau a curry şi a saltele vechi.

Painter trecu pe lângă Coral, care-i deschisese uşa.

Îi văzuse deja pe cei doi membri ai Fantomelor Deşertului postaţi discret afară, în faţa clădirii, urmărind cine se apropia de casa folosită ca adăpost.

Ceilalţi erau adunaţi în camera din faţă, extenuaţi după călătorie. Din baia învecinată se auzea apa curgând. Painter remarcă absenţa Karei. Danny, Omaha şi Clay aveau cu toţii părul ud. Făcuseră duş pe rând, scăpând de praful şi murdăria adunate de pe drum. Căpitanul al-Haffi îşi găsise o robă, însă era prea strâmtă pentru umerii săi.

Omaha se ridică când Painter intră în cameră.

— Unde e?

— Safia şi ceilalţi plecau de la mormânt chiar când am ajuns. Într-o caravană de SUV-uri. Înarmaţi până-n dinţi.

Painter se îndreptă spre micul spaţiu folosit ca bucătărie. Se aplecă deasupra chiuvetei, dădu drumul la apă şi-şi băgă capul sub robinet.

Omaha stătea în spatele său.

— Şi-atunci de ce nu eşti pe urmele lor?

Painter se îndreptă, dându-şi părul ud pe spate. Şiroaiele de apă i se scurseră în jos pe gât şi pe spate.

— Sunt. Îi aruncă o privire aprigă lui Omaha, după care trecu pe lângă el îndreptându-se spre Coral. Cum stăm cu echipamentul?

Ea-i dădu din cap spre uşa care dădea spre camera din spate.

— Am crezut că-i mai bine să te aştept. Tastatura electronică s-a dovedit mai complicată decât mi-am imaginat.

— Arată-mi.

Îl conduse spre uşă. Apartamentul era una dintre casele conspirative ale CIA, una dintre numeroasele răspândite în toată lumea. Sigma fusese informată cu privire la existenţa acestei locaţii atunci când puseseră la cale misiunea. O variantă de rezervă în cazul în care aveau nevoie de ea.

Acum aveau.

Painter văzu tastatura electronică ascunsă sub faldurile unei perdele.

Coral trăsese perdeaua într-o parte. O grămadă de instrumente improvizate erau împrăştiate pe podea: o unghieră, lame de ras, pensete şi o pilă de unghii.

— Sunt de la baie, spuse Coral.

Painter se lăsă în genunchi în faţa panoului de comandă cu taste. Coral îi desfăcuse carcasa, lăsând la vedere echipamentul electronic. El se uită atent la circuite.

Coral se aplecă lângă el, arătându-i cu degetul nişte fire desfăcute, roşu şi albastru.

— Am reuşit să deconectez alarma silenţioasă. Ar trebui să putem avea acces la echipamentul din magazie fără să alertăm pe nimeni. Însă am crezut c-ar fi mai bine să verifici tu ce-am făcut. Asta-i specialitatea ta.

Painter dădu aprobator din cap. Încuietorile de genul ăsta erau cuplate astfel încât să trimită în mod silenţios un semnal de alarmă, care anunţa CIA în momentul când era folosită una dintre casele sale conspirative, pe post de adăpost. Painter nu voia ca o asemenea înştiinţare să ajungă la ei. Nu încă. Nu la atât de multă lume. Ei erau morţi… iar el voia ca ei să creadă acest lucru cât mai mult timp posibil.

Parcurse cu privirea circuitele, urmărind alimentările cu energie electrică, firele false şi cele folosite în mod real. Toate păreau în ordine. Coral reuşise să întrerupă alimentarea liniei telefonice, lăsând neatinsă alimentarea cu curent electric a tastaturii şi neafectând-o în vreun fel. Pentru o fiziciană, se dovedise a fi un bun inginer electronist.

— Pare în regulă.

— Atunci putem să intrăm.

În timpul briefingului dinaintea misiunii, Painter memorase codul de acces. Se întinse spre tastele panoului de comandă şi apăsă pe prima cifră din codul compus din zece cifre, de la zero la nouă. Avea o singură şansă să-l formeze corect. Dacă introducea codul greşit, tastatura avea să se deconecteze singură, blocându-se. O măsură de siguranţă în plus în caz de eroare.

Continuă cu mare grijă.

— Ai nouăzeci de secunde la dispoziţie, îi reaminti Coral.

O altă măsură de siguranţă care bloca tastatura. Setul de zece cifre trebuia tastat într-un interval de timp prestabilit. Tastă fiecare cifră în parte cu grijă, fără ezitare. Când ajunse la a şaptea cifră din succesiunea de zece – numărul nouă – degetul îi rămase în aer. Butonul respectiv, luminat, părea puţin mai opac decât cele din jur, foarte greu de observat. Îşi menţinu degetul în aer. Era oare prea paranoic? Tresărea la orice umbră?

— Care-i problema? întrebă Coral.

Deja Omaha li se alăturase, împreună cu fratele său.

Painter stătea pe vine şi chibzuia. Îşi strângea şi-şi relaxa degetele. Se uita fix la butonul numărului nouă. În mod sigur nu…

— Painter, şopti Coral printre buze.

Dacă mai aştepta mult, sistemul avea să se blocheze. N-avea timp de pierdut – însă ceva nu era în regulă. Putea să simtă asta.

Omaha aştepta lângă el, făcându-l să conştientizeze că timpul se scurgea rapid. Dacă Painter voia s-o salveze pe Safia, atunci avea nevoie de ceea ce era depozitat de partea cealaltă a acestei uşi.

Ignorând tastatura, Painter luă de jos penseta şi pila de unghii. Cu îndemânare de chirurg, ridică foarte atent tasta corespunzătoare cifrei nouă. Aceasta îi căzu în mână. Mult prea uşor. El se aplecă şi mai aproape, mijindu-şi ochii.

„Fir-ar să fie…”

În spatele tastei era plasat un mic cip, având în centru un minipiston, acţionat la apăsarea pe buton. Cipul era încolăcit strâns cu un filament metalic subţire. O antenă. Era un microtransmiţător. Dacă ar fi apăsat pe buton, l-ar fi activat. După modul grosolan în care fusese integrat acolo, acesta nu fusese montat de la bun început.

Cassandra fusese aici.

Broboane de sudoare i se rostogoliră lui Painter în ochiul

stâng. Nici măcar nu fusese conştient de transpiraţia de pe frunte.

Coral se holbă peste umărul lui.

— Rahat!

Era puţin spus.

— Scoate-i pe toţi afară de-aici.

— Ce se întâmplă? întrebă Omaha.

— E o bombă, spuse Painter, furia făcând ca vorbele sale să explodeze ca o rafală de armă automată. Afară! Acum!

— Ia-o pe Kara! îi ordonă Coral lui Omaha, împingându-l în baie.

Îi făcu pe toţi ceilalţi să se îndrepte spre uşă.

În timp ce ceilalţi ieşeau, Painter rămase în faţa tastaturii. Prin minte îi trecu o cavalcadă de înjurături asemenea unui cântec favorit. Cântase cântecul ăsta de prea multe ori. Cassandra era întotdeauna cu un pas înaintea lui.

— Treizeci de secunde! îl avertiză Coral, înainte să trântească aprig uşa de la intrare a apartamentului.

Mai avea jumătate de minut până când tastele panoului de comandă aveau să se blocheze.

Singur, studie cipul.

„Acum e numai între noi doi, Cassandra."

Painter lăsă jos pila de unghii şi luă unghiera. Dorindu-şi să fi avut geanta lui cu scule, se apucă să scoată transmiţătorul, respirând adânc, rămânând calm, fără să se precipite. Atinse carcasa metalică pentru a înlătura orice fel de electricitate statică, după care se apucă de treabă. Tăie cu grijă de-a lungul izolaţiei din plastic ce acoperea firul de alimentare cu curent electric, ca la disecţie, după care, la fel de grijuliu, îndepărtă stratul protector de pe fir, fără să-l rupă. De îndată ce firul de împământare fu expus, îl apucă cu penseta şi-l îndoi în sus, până atinse firul încins. Se auzi o pocnitură şi un sfârâit. Un miros de plastic ars se ridică în aer.

Transmiţătorul era prăjit.

Opt secunde…

Tăie transmiţătorul ars şi-l smulse din loc. Îl strânse între degete, simţind cum marginea tăioasă a acestuia îi intră în palmă.

„Lua-te-ar dracu', Cassandra."

Painter termină şi tastarea ultimelor trei cifre. Lângă el, încuietorile uşii se deschiseră, basculându-se cu un zbârnâit de componente mecanice.

Abia atunci răsuflă uşurat.

Îndreptându-şi corpul, inspecta cadrul uşii înainte să-i verifice mânerul. Arăta neatins. Cassandra se bazase pe faptul că transmiţătorul o să facă toată treaba.

Painter roti mânerul sferic. Uşa era grea, armată cu oţel. Mai spuse o ultimă rugăciune în timp ce o împingea.

Din cadrul uşii, se holbă înăuntru. Un bec atârnat de două fire ilumina camera.

„Fir-ar să fie…”

Camera de alături era plină de rafturi şi stative, din podea până în tavan. Toate erau goale. Complet jefuite.

Din nou, Cassandra nu riscase nimic, nu lăsase nici o firimitură în urma ei, ci doar cartea ei de vizită: jumătate de kilogram de explozibil C4, cuplat la un detonator electronic.

Dacă ar fi apăsat pe butonul cu numărul nouă, întreaga clădire ar fi sărit în aer. Intră în cameră şi decuplă detonatorul.

Frustrarea se manifestă printr-o durere insuportabilă pe care o simţea în coşul pieptului. Îi venea să urle. În schimb, se întoarse şi se duse la uşa de la intrare a apartamentului şi strigă că totul era în regulă.

Coral urcă nerăbdătoare scările.

— Ne-a lăsat în fundul gol, spuse Painter când partenera sa ajunse înăuntru.

Omaha se încruntă, intrând imediat după Coral.

— Cine…?

— Cassandra Sanchez, izbucni Painter. Răpitorii Safiei.

— Cum mama dracului a aflat de casa asta conspirativă?

Painter dădu din cap în semn că nu ştia. Într-adevăr, cum de ştia? Îi conduse în magazia goală, păşi înăuntru şi se îndreptă spre bombă.

— Ce faci? îl întrebă Omaha.

— Iau explozibilul. S-ar putea să avem nevoie de el.

În timp ce Painter lucra, Omaha intră în magazie. Kara îl urmă, cu părul ud şi încâlcit, în urmă duşului întrerupt, cu corpul înfăşurat într-un prosop.

— Cum rămâne cu Safia? întrebă Omaha. Ai spus că poţi să-i dai de urmă.

Painter termină şi scoase explozibilul C4 din cameră.

— Am spus. Acum avem o problemă. Aici ar fi trebuit să fie un calculator conectat prin satelit. O cale de a ajunge la un server al Departamentului Apărării.

— Nu înţeleg, rosti Kara enervată.

Era galbenă la faţă în lumina fluorescentă a neoanelor. Părea slăbită, ceea ce-l făcu pe Painter să suspecteze faptul că nu drogurile o aduseseră în starea asta, ci *lipsa* lor.

Painter îi conduse înapoi în camera principală, pe de-o parte revizuindu-şi planurile, pe de altă parte înjurând-o aprig pe Cassandra. Ea ştiuse de existenţa acestei case conspirative, obţinuse codul de acces al magaziei şi amplasase o bombă. Cum de le ştia fiecare mişcare? Îşi îndrepta privirea asupra grupului de-aici.

— Unde-i Clay? întrebă Painter.

— Îşi termină ţigara pe scări, răspunse Danny. A găsit un pachet în bucătărie.

Ca la comandă, Clay intră pe uşă. Toată lumea îşi întoarse privirea spre el. Rămase înmărmurit de toată atenţia care i se acorda.

— Ce-i? întrebă el.

Kara i se adresă lui Painter:

— Ce facem în continuare?

Painter se întoarse spre căpitanului al-Haffi.

— Am lăsat afară calul sultanului, cu Sharif. Crezi că ai putea să vinzi armăsarul şi să faci rost rapid de nişte arme şi de un autovehicul cu care să ne deplasăm?

Căpitanul dădu aprobator din cap, liniştindu-l.

— Am nişte contacte discrete aici…

— Ai la dispoziţie o jumătate de oră.

— Cum rămâne cu Safia? insistă Omaha. Pierdem prea mult timp.

— Safia e în siguranţă pentru moment. Cassandra încă mai are nevoie de ea, altfel Safia ar fi împărţit chiar acum mormântul acela cu tatăl Fecioarei Maria. Au răpit-o cu un motiv anume. Dacă vrem s-o salvăm, cel mai bine ar fi s-o facem la adăpostul nopţii. Aşa că avem ceva timp disponibil.

— De unde ştii unde o duc pe Safia? întrebă Kara.

Painter se uită cercetător la feţele din jur, neştiind cât de liber putea să vorbească.

— Ei bine, îl presă Omaha Cum naiba ai de gând s-o găseşti?

Painter se îndrepta spre uşă.

— Găsind cea mai bună cafea din oraş.

5.10 P.M.

Omaha deschidea calea prin piaţa al-Haffa. Numai Painter îl urma. Ceilalţi rămăseseră la casa conspirativă ca să se odihnească şi să aştepte întoarcerea căpitanului al-Haffi şi a mijlocului lor de transport. Omaha spera că aveau şi o destinaţie, un loc unde să meargă cu maşina.

Simţi cum furia oarbă îi pulsează în vene cu fiecare pas făcut. Painter o văzuse pe Safia, fusese la câţiva paşi de ea... şi-i lăsase pe răpitori să scape, să plece nestingheriţi cu prada lor. Încrederea bărbatului în abilitatea sa de a-i da de urmă se spulberase de-atunci. Omaha văzuse ceva în ochii lui Painter. *Nelinişte.*

Nemernicul ăsta ar fi trebuit să încerce s-o salveze atunci când avusese ocazia s-o facă. La naiba cu sorţii de izbândă. Prudenţa insuportabilă de care dădea dovadă omul ăsta avea s-o omoare pe Safia. Şi după aceea toate eforturile lor aveau să fie în zadar.

Omaha mergea supărat printre dughenele şi prăvăliile din piaţă, fără să audă flecăreala şi vocile din jur, ţipetele comercianţilor, târguiala enervantă, ţipetele gâştelor ţinute în cuşti, răgetele unui catâr. Toate se amestecau într-un zgomot de fond nedefinit.

Piaţa era aproape de închidere pe măsură ce soarele parcă se scufunda sub linia orizontului, răspândind umbre întinse în jur. În aer se simţea din ce în ce mai puternic vântul de seară. Copertinele trosneau, vârtejurile de praf dansau printre grămezile de marfă refuzată, iar aerul mirosea a sare, a mirodenii şi a promisiunii unei ploi adevărate.

Sezonul musonilor trecuse, însă prognozele meteo dădeau avertismente legate de o furtună în decembrie, un front atmosferic ce avansa spre zona de uscat. Urmau să aibă parte de ploaie până la căderea nopţii. Furtuna de astă-noapte nu fusese decât prima dintr-o lungă serie. Se auzea că acest front atmosferic avea să treacă peste munţi şi să intre în coliziune cu furtuna de nisip ce se deplasa spre sud, creând astfel o furtuna uriaşă, perfectă.

Însă Omaha avea motive de îngrijorare mai mari decât vremea nefavorabilă.

Omaha se grăbi să traverseze piaţa spre o zonă modernă cu facilităţi comerciale, incluzând un local Pizza Hut şi un mic magazin universal. Omaha trecu ca o vijelie printre ultimele dughene, pe lângă prăvălii unde se vindeau parfumuri contrafăcute, beţişoare parfumate, banane, tutun, bijuterii

confecţionate manual, veşminte tradiţionale Dhofari din catifea ornate cu mărgele şi paiete.

În cele din urmă, ajunseră la strada care separa *souk*-ul de mallul modern.

— Aici e, îi spuse Omaha. Şi cum o să te ajute locul acesta să o găseşti pe Safia?

Painter îi făcu semn cu capul să traverseze.

— O să-ţi arăt.

Omaha îl urmă. Făcu ochii mari văzând semnul pe care scria cu majuscule: SALALAH INTERNET-CAFE. Localul, specializat în preparate din cafea, oferea şi o gamă variată de ceaiuri, cappuccino şi espresso. Locuri similare puteau fi găsite în majoritatea zonelor îndepărtate de civilizaţie. Tot ceea ce-ţi trebuia era o legătură telefonică şi chiar şi în cele mai izolate locuri din lume puteai să navighezi pe web.

Painter intră. Se apropie de tipul de la tejghea, un englez cu părul blond, pe nume Axe, care purta un tricou pe care scria: „FREE WINONA” şi-i spuse numărul cărţii sale de credit şi data când aceasta expira.

— Ai memorat toate astea? îl întrebă Omaha.

— Nu se ştie niciodată când o să fi atacat de piraţi pe mare.

În timp ce bărbatul tasta numărul, Omaha întrebă:

— Credeam că vrei să mergi pe burtă. Dacă-ţi foloseşti cartea de credit n-o să te deconspiri că încă mai trăieşti?

— Şi-aşa nu cred că mai contează.

Aparatul electronic de citit cărţile de credit ţiui. Bărbatul îi făcu semn că totul era în regulă.

— Cât de mult vrei să stai?

— E o conexiune de mare viteză?

— DSL, prietene. N-ai altă variantă aici.

— Treizeci de minute ar trebui să fie suficient.

— Minunat. Calculatorul din colţ e liber.

Painter îl conduse pe Omaha spre computer, un Gateway Pentium 4. Painter se aşeză, accesă conexiunea la internet şi tastă o lungă adresă IP.

— Accesez un server al Departamentului Apărării, explică el.

— Şi cum o să te ajute asta s-o găseşti pe Safia?

El continuă să tasteze, cu degetele zburdând deasupra tastaturii, ecranul fiind străfulgerat de diferite ferestre şi căsuţe ce tot apăreau şi dispăreau.

— Prin intermediul Departamentului Apărării, pot dobândi acces la majoritatea sistemelor de proprietate care intră sub

incidenţa Legii naţionale de securitate. Uite aici.

Pe ecran apăru o pagină cu logoul mărcii Mitsubishi. Omaha văzu asta peste umărul lui.

— Cauţi să cumperi o maşină nouă?

Painter folosi mouse-ul ca să cerceteze acest site. Părea să aibă acces total, trecând fără probleme de casetele în care trebuia să introduci parolele de acces.

— Grupul Cassandrei călătorea la bordul unor SUV-uri Mitsubishi. N-au catadicsit să-şi ascundă vehiculele de rezervă, în care se aflau întăririle. Nu mi-a fost prea greu să ajung suficient de aproape ca să citesc numărul VIN al unuia aflat afară, pe alee.

— VIN[13] Numărul de Identificare a Vehicului?

Painter dădu aprobator din cap.

— Toate maşinile cu sisteme de navigaţie GPS sunt în contact permanent cu sateliţii de pe orbită, care păstrează în memorie traiectoria lor, permiţându-i şoferului să ştie tot timpul unde se află.

Omaha începu să înţeleagă.

— Iar dacă ai numărul VIN, poţi să accesezi de la distanţă datele privind vehiculul. Să afli unde se află.

— Pe asta mă bazez şi eu.

Pe ecran apăru o casetă, unde se solicita numărul VIN. Painter îl tastă, fără să se uite la degete. Apăsă pe butonul Enter, după care se lăsă pe spate. Mâna îi tremura uşor. Îşi strânse pumnul încercând să ascundă asta.

Omaha putea să citească însă ce era în mintea lui. Oare îşi amintise numărul corect? Dar dacă răpitorii decuplaseră GPS-ul? Atâtea lucruri puteau să meargă prost.

Însă după un moment destul de lung, apăru o hartă digitală a Omanului, asigurată de o pereche de sateliţi geosincroni, aflaţi pe orbită undeva departe, deasupra lor. Într-o căsuţă mică, dedicată coordonatelor, se modificau întruna valorile longitudinii şi latitudinii. Asta însemna locaţia în mişcare a SUV-ului.

Painter răsuflă uşurat. Omaha făcu la fel, ca un ecou.

— Dacă am putea să ne dăm seama unde o ţin pe Safia…

Painter făcu clic pe funcţia zoom şi dădu pe rezoluţie zero pe hartă. Astfel apăru oraşul Salalah. Însă mica săgeată albastră ce marca locaţia camionetei se afla dincolo de graniţele oraşului, îndreptându-se hotărât spre interiorul ţării.

Painter se aplecă şi mai mult în faţă.

---

[13] Vehicle Identification Number, (n. tr.).

— Nu…

— Fir-ar să fie. Părăsesc oraşul!

— Probabil că au găsit ceva la mormântul ăla.

Omaha se întoarse cu totul.

— Atunci trebuie să plecăm. Acum!

— Nu ştim *încotro* se îndreaptă, spuse Painter, rămânând la computer. Trebuie să-i urmăresc. Până când se opresc.

— Nu există decât o singură autostradă. Cea pe care merg ei acum. Putem să-i ajungem din urmă.

— Nu ştim dacă o să meargă doar pe şosea. Aveau maşini cu tracţiune integrală.

Omaha nu ştia ce să facă: să asculte sfatul practic al lui Painter sau să fure primul vehicul pe care-l găsea şi să pornească într-o cursă nebună pe urmele Safiei. Însă ce-ar fi făcut chiar dacă ar fi ajuns-o din urmă? Cum ar fi putut s-o ajute?

Painter îl apucă de braţ. Omaha îşi strânse celălalt pumn.

Painter îi aruncă o privire tăioasă.

— Am nevoie să-ţi pui mintea la contribuţie, Dunn. De ce ar pleca din oraş? Unde ar putea să se ducă?

— De unde dracu' ar trebui să…

Painter îl strânse de braţ.

— Cunoşti la fel de bine ca Safia regiunea asta. Ştii pe ce drum au luat-o, ce se află de-a lungul acestui drum. Mai există şi altceva acolo spre care ar putea să facă trimitere mormântul de-aici din Salalah?

El clătină din cap, refuzând să răspundă. Pierdeau timpul aiurea.

— Lua-te-ar naiba, Omaha! Încearcă măcar o dată în viaţă să nu mai reacţionezi aşa şi *gândeşte!*

Omaha îşi eliberă braţul.

— Du-te dracului!

Însă nu plecă. Râmase pe loc, tremurând.

— Ce-i acolo? Unde se duc?

Omaha îşi aruncă privirea pe ecran, neputând să se uite la Painter, de frică să nu-i învineţească şi ochiul celălalt. Încerca să dezlege puzzle-ul. Se uită fix la săgeata albastră pe măsură ce aceasta se îndepărta de oraş şerpuind, în sus spre dealurile joase.

„Ce descoperise Safia? Încotro se îndreptau?”

Îi trecură prin minte toate posibilităţile de ordin arheologic, toate siturile împrăştiate de-a lungul şi de-a latul pământului străvechi: morminte, sanctuare, cimitire, mine, peşteri, crevase.

Erau prea multe. Dacă întorceai orice piatră de-aici aveai şanse să descoperi o fărâmă de istorie.

Însă după aceea îi veni o idee. Exista un mormânt mai important lângă autostradă, doar la câţiva kilometri de drum.

Omaha se duse înapoi la computer. Urmări mica săgeată albastră care se deplasa de-a lungul drumului.

— Este o ieşire la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri în sus pe autostradă. Dacă întorc acolo, ştiu unde se duc.

— Asta înseamnă că mai aşteptăm puţin, spuse Painter.

Omaha se ghemui lângă computer.

— Se pare că n-avem de ales.

5.32 P.M.

Painter mai plăti şi pentru un alt computer. Îl lăsă pe Omaha să monitorizeze SUV-ul. Dacă puteau să obţină un indiciu care să le dea de înţeles unde o ducea Cassandra pe Safia, aveau un punct de plecare. Era o speranţă infimă.

Singur cu computerul său, Painter accesă din nou serverul Departamentului Apărării. Nu exista nici un motiv s-o mai facă pe mortul. Lăsase deja suficient de multe urme electronice. În plus, ţinând cont de capcana minuţioasă pusă la cale la casa conspirativă, Cassandra ştia că el era în viaţă... sau, cel puţin, acţiona ca şi cum ar fi ştiut.

Acesta era unul dintre motivele pentru care trebuia să acceseze iarăşi site-ul Departamentului Apărării. Îşi introduse codul personal şi-şi accesă e-mailul. Tastă adresa superiorului său, Sean McKnight, şeful Sigma. Dacă era să aibă încredere în cineva, acesta era Sean. Trebuia să-şi informeze comandantul despre cursul evenimentelor, să-i comunice situaţia în care se afla operaţiunea.

Se deschise o fereastră de e-mail, iar el tastă cu repeziciune, făcând o relatare scurtă evenimentelor. Sublinie rolul pe care-l avusese Cassandra, posibilitatea existenţei unei cârtiţe în sânul organizaţiei. În nici un caz Cassandra n-ar fi putut să aibă cunoştinţă de casa conspirativă, să ştie codul electronic pentru magazia cu echipamente, fără să aibă informaţii de la cineva din interior.

Termină astfel:

Nici nu pot să exprim cât este de urgentă investigarea problemelor apărate acolo unde vă aflaţi dumneavoastră. Succesul acestei misiuni depinde de întreruperea scurgerilor de informaţii. Să n-aveţi încredere în nimeni. Astă-seară o să încercăm s-o salvăm pe dr. Al-Maaz. Credem că ştim încotro o duce grupul Cassandrei pe doamna doctor. Se pare că se îndreaptă spre…

Painter făcu o pauză, trase adânc aer în piept, după care continuă să scrie:

…graniţa cu Yemenul. Ne îndreptăm chiar acum într-acolo, în încercarea de a-i opri să treacă frontiera.

Painter se uită fix la scrisoarea din faţa ochilor. Înţepeni numai la gândul că exista această posibilitate.

Omaha îi făcu semn cu mâna de la calculatorul vecin.

— Au întors pe drumul ăla lateral!

Painter apăsă pe butonul de expediere a mesajului. Scrisoarea dispăru, însă nu şi sentimentul său de vină.

— Haide.

Omaha se îndrepta spre ieşire.

— Putem să reducem distanţa.

Painter îl urmă. De la uşă, mai aruncă o ultimă privire, înapoi, la calculatorul la care scrisese. Se rugă să se înşele.

13
PE URMELE PROFETULUI

3 DECEMBRIE 5.55 P.M.
MUNŢII DHOFAR

Safia se uita pe fereastră în timp ce camioneta rula pe drumul plin de serpentine, care şerpuia prin zona muntoasă. După ce ieşiseră de pe autostradă, asfaltul lăsase loc pietrişului, iar acesta, la rândul lui, se transforma treptat într-o potecă roşie cu şleauri. Mergeau încet, atenţi la defileul adânc care se deschidea ca un hău înspre stânga.

Dedesubt, valea se întindea în nuanţe din ce în ce mai închise şi dispărea, înghiţită de umbrele de la bază, pe măsură ce soarele se deplasa spre vest. Pe pantă se observau o mulţime de baobabi, nişte copaci monstruoşi cu trunchiurile răsucite, ancorate în nişte rădăcini care păreau mult mai preistorice decât specimenele lumii moderne. Peste tot, pământul era colorat în diferite nuanţe de smarald, datorită umbrelor din jur. O cascadă strălucea între două dealuri din depărtare, căderea de apă scânteind în ultimele raze ale soarelui.

Dacă Safia îşi mijea ochii, aproape că putea să-şi imagineze că se afla din nou în Anglia.

Toată vegetaţia luxuriantă a ţinuturilor înalte se datora vânturilor musonice anuale, *khareef,* ce spălau dealurile joase şi munţii cu o burniţă continuă, ceţoasă, din iunie până în septembrie. Chiar şi acum, în timp ce soarele apunea, vântul începuse să bată constant, lovind întruna camioneta. Cerul de deasupra se întunecase, transformându-se într-un gri-închis, acoperit cu nori spumoşi care atingeau dealurile mai înalte.

Pe durata călătoriei, radioul fusese fixat pe un canal local de ştiri. Cassandra ascultase reportajele privind operaţiunea de salvare a vasului *Shabab Oman,* încă în derulare. Încă nu găsiseră nici un supravieţuitor şi o nouă furtună se apropia.

Însă ceea ce domina prognozele meteo era ştirea legată de cumplita furtună de nisip ce continua să mături totul în sudul Arabiei Saudite, îndreptându-se asemenea unui tren de marfă

înspre deşertul Oman, lăsând în urmă un lung şir de distrugeri.

Vremea haină se potrivea cu starea de spirit a Safiei: închisă la culoare, ameninţătoare şi plină de neprevăzut. Simţea o forţă care creştea în interiorul ei, undeva sub stem, asemenea unei furtuni într-un pahar cu apă. Rămăsese tensionată, agitată. Asta-i amintea de un atac de anxietate iminent, însă acum nu mai era vorba de teamă, ci de o hotărâre de nezdruncinat. N-avea nimic, aşa că nu putea să piardă nimic. Se gândi la anii petrecuţi în Londra. Fusese la fel. Căutase să-şi asigure liniştea, devenind o anonimă, nemergând nicăieri, autoizolându-se. Însă abia acum acest lucru îi reuşise cu adevărat. Era pustiită, rămânându-i un singur scop în viaţă: s-o oprească pe Cassandra. Şi asta-i era de ajuns.

Cassandra rămăsese pierdută în propriile gânduri, aplecându-se ocazional în faţă ca să şuşotească puţin cu John Kane, aflat la volan. Telefonul ei celular sunase în urmă cu câteva minute. Ea răspunsese răspicat, întorcându-se uşor într-o parte, vorbind în şoaptă. Safia auzi numele lui Painter. Încercase să tragă cu urechea, însă femeia îşi menţinuse tonul vocii scăzut, acoperit de sonorul radioului. După aceea închisese, mai dăduse alte două telefoane şi se cufundase în tăcere, teribil de tensionată. Mânia părea să radieze valuri-valuri în jurul femeii.

Din acel moment, Safia îşi canalizase atenţia asupra a ceea ce se afla în jur, căutând din priviri locuri în care ar putea să se ascundă, schiţându-şi în minte harta terenului, asta dacă i se ivea prilejul.

După încă zece minute de mers cu viteză redusă, apăru un deal şi mai mare, al cărui vârf era încă scăldat în lumină. Domul aurit al unui turn nu prea înalt străluci în soare.

Safia îşi îndreptă poziţia corpului. Mormântul lui Iov.

— Acela este locul? întrebă Cassandra, cu ochii încă mijiţi.

Safia dădu aprobator din cap, simţind că acum nu era momentul s-o provoace pe cea care o ţinea captivă. SUV-ul continuă să meargă şi ajunse la un ultim povârniş, făcu un cerc la baza muntelui, apoi începu să urce panta, destul de lungă, pentru a ajunge în vârf, rulând încet pe serpentine. Un grup de cămile se odihnea la marginea drumului, când maşina se apropie de mormântul din vârful dealului mai înalt. Toate animalele erau culcate, rezemate în genunchii lor noduroşi. Câţiva oameni stăteau la umbra unui baobab, probabil membri ai triburilor de pe dealuri. Atât cămilele, cât şi oamenii urmăriră cu privirea trecerea celor trei camionete.

După o ultimă serpentină, apăra şi complexul înconjurat cu ziduri, constând într-o clădire de culoare bej, o moschee mică văruită în alb şi o frumoasă grădină formată din arbuşti indigeni şi flori. Parcarea era de fapt întinderea de pământ din faţa complexului, momentan goală din cauza orei târzii.

Ca şi mai înainte, Kane opri maşina, după care veni să-i deschidă portiera Safiei. Ea cobori, îndreptându-şi gâtul. Cassandra li se alătură, în timp ce celelalte două SUV-uri parcară şi ele, iar oamenii coborâră. Erau îmbrăcaţi în haine civile: pantaloni kaki şi blugi Levi’s, tricouri cu mânecă scurtă, sau tricouri polo. Însă toţi bărbaţii purtau nişte geci identice cu logoul Sunseeker Tours, toate mai mari cu o mărime, ascunzându-le armele ţinute în tocuri. Se dispersară rapid într-un cordon desfăşurat lângă drum, prefăcându-se interesaţi de gradină şi de zidurile complexului. Doi dintre ei aveau binocluri şi scanară zona din jur, întorcându-se uşor, în cerc.

Cu excepţia drumului care ajungea aici, în rest toate variantele pe care te puteai apropia erau abrupte, aproape nişte pereţi verticali de stâncă. Era foarte greu să pleci de-aici pe jos.

John Kane se duse în mijlocul oamenilor săi, dând din cap şi transmiţându-le ultimele instrucţiuni, după care se întoarse.

— Unde mergem prima dată?

Safia făcu un semn vag spre moschee şi cavou. „Dintr-un mormânt în altul.” O luă înainte, deschizând calea spre intrarea din zid.

— Locul pare pustiu, comentă Kane.

— Trebuie să fie un îngrijitor pe undeva pe-aici, spuse Safia şi arătă spre lanţul de oţel care atârna lângă intrare.

Nimeni nu încuiase porţile.

Cassandra făcu semn către doi dintre oamenii ei.

— Verificaţi împrejurimile.

Conformându-se, cei doi o luară din loc.

Cassandra deschise calea în urma lor. După ea mergeau Safia, cu Kane alături. Intrară în curtea dintre moschee şi micul cavou. Complexul mai avea o singură parte importantă şi anume un set de ruine vechi, aproape de latura din spate, în vecinătatea mormântului. Acestea constituiau o cameră de rugăciune antică, presupusă a fi tot ceea ce mai rămăsese din casa lui Iov.

În apropierea acestor ruine, uşa de mormânt era deschisă, neîncuiată, exact ca şi poarta de la intrare. Safia se uită înspre calea de acces.

— Ar putea să dureze ceva timp. N-am nici cea mai vagă idee

de unde să încep să caut următorul indiciu.

— Dacă o să dureze toată noaptea, atunci toată noaptea să fie.

— O să rămânem aici?

Safia nu reuşi să-şi ascundă surpriza din voce.

Cassandra avea o expresie dură întipărită pe faţa.

— Atâta timp cât e nevoie.

Safia mătură curtea cu privirea. Se rugă ca îngrijitorul să fi neglijat să încuie locul şi să fi plecat deja. Se temea să nu audă vreun foc de armă pe undeva prin jur, ceea ce ar fi marcat moartea lui. Şi dacă mai veneau şi alţi pelerini? Câţi alţii aveau să mai moară?

Safia se simţea indecisă. Cu cât Cassandra obţinea mai rapid ceea ce voia, cu atât erau mai puţine şanse să mai moară şi alţi oameni nevinovaţi. Însă asta însemna s-o ajute. Ceea ce nu era dispusă să facă.

Neavând de ales, traversa curtea şi intră în cripta.

Avea o vagă bănuială cu privire la ceea ce trebuia să găsească – însă nu şi unde ar putea fi ascuns.

Râmase un moment în cadrul uşii. Cripta de aici era mai mica decât mormântul lui Nabi Imran, de forma unui pătrat perfect. Pereţii erau văruiţi în alb, iar podeaua era verde. O pereche de covoraşe persane de rugăciune, de culoare roşie, flancau mormântul, care şi aici era drapat cu ţesături din mătase imprimate cu pasaje din Coran. Sub aceste pânze era pământul gol în care se spunea că fusese îngropat corpul lui Iov.

Safia ocoli încet mormântul, de jur împrejur. Nu exista nici o piatră funerară din marmură ca în mormântul lui Imran, ci doar o mulţime de vase de lut în care ardea tămâia, înnegrite din cauza folosirii frecvente şi o tăviţă pentru vizitatori, în care să lase monede. De altfel, camera nu era ornamentată, cu excepţia unei hărţi de perete pe care erau înşirate numele profeţilor: Moise, Avraam, Iov, Isus şi Mohamed. Safia speră că n-o să trebuiască să dea de urma mormintelor tuturor acestora ca să găsească Ubarul. Când termină ocolul, era cu spatele la uşa de la intrare, fără să fie deloc mai lămurită decât la început.

Cassandra vorbi din cadrul uşii:

— Cum rămâne cu inima de fier? Putem s-o folosim şi aici?

Ca şi mai înainte, adusese servieta argintie şi o lăsase afară, lângă uşă.

Safia clătină din cap, simţind că inima n-avea să fie de prea mare ajutor aici. Ieşi din încăpere, strecurându-se printre

Cassandra şi Kane.

În timp ce ieşea afară, Safia îşi dădu seama că păşise prin mormânt încălţată în pantofi. Şi nici nu-şi mai acoperise părul. Se încruntă.

Unde era îngrijitorul?

Se uită prin împrejurimi, temându-se pentru siguranţa omului, sperând din nou că acesta se dusese acasă. Vântul se intensificase, bătând cu putere prin curtea interioară, plecând capetele unui strat de crini. Locul părea pustiu, în afara timpului.

Cu toate astea Safia simţea ceva... ceva ce nu putea să definească, ceva ce parcă stătea să se întâmple. Poate că de vină era lumina. Învăluia tot ce era în jur – moscheea, marginile zidurilor, până şi pietrişul care acoperea complet poteca din grădină – dezvăluind detalii clare ca un negativ argintiu ţinut în dreptul unei lămpi. Simţea că dacă avea să aştepte suficient de mult, totul urma să fie dezvăluit pe deplin în culori şi cu claritate perfectă.

Însă n-avea timp.

— Şi-acum? o presă Cassandra, trăgând-o înapoi.

Safia se întoarse. Lângă uşa de la intrare, la nivelul solului, se afla o mică uşă metalică, ca o trapă. Ea se aplecă după mâner, ştiind ce se afla dincolo de uşă, dedesubt.

— Ce faci? întrebă Cassandra.

— Îmi fac treaba.

Safia o trată cu dispreţ, prea obosită să-i mai pese dacă o provoca pe cea care o ţinea prizonieră. Trase de uşă în sus.

Dedesubt, ascunsă privirii, se afla o groapă superficială, adâncă de patruzeci de centimetri, săpată în piatră. Pe fundul gropii era o pereche de urme pietrificate: o urmă a tălpii unui bărbat şi una a unei copite de cal.

— Ce reprezintă astea? întrebă Kane.

Safia explică:

— Dacă vă amintiţi legenda lui Iov, el fusese chinuit de boală până în momentul în care Dumnezeu i-a poruncit să lovească uşor cu piciorul în pământ, iar asta a făcut să ţâşnească un izvor tămăduitor.

Le arătă în groapa săpată în piatră, spre urma lăsată de talpă.

— Aceasta se presupune a fi urma piciorului lui Iov, rămasă acolo unde a lovit pământul. După care le arătă gaura din pământ. Iar aici este locul în care izvorul a ţâşnit în sus, alimentat de o sursă de apă de la baza dealului.

— Apa a venit în sus, în vârful dealului? întrebă Kane.

— Altfel n-ar mai fi fost un miracol.

Cassandra se uita cu atenţie în jos.

— Ce-are a face urma de copită cu miracolul?

Fruntea Safiei se încreţi în timp ce se uita la urma de copită. Era tot din piatră.

— Nu există nici o legendă asociată cu ea, murmură ea.

Cu toate astea, ceva nu-i dădea pace, agasându-i memoria.

„Urmele pietrificate ale unui cal şi ale unui om.”

De ce-i suna asta atât de familiar?

În regiune circulau nenumărate poveşti despre oameni sau animale care se transformaseră în piatră. Unele chiar făceau referire la Ubar. Căută printre amintiri. Se găseau două asemenea poveşti în colecţia *O mie şi una de nopţi* – „Oraşul împietrit” şi „Oraşul de Bronz” – despre descoperirea unui oraş pierdut în deşert, un loc atât de păcătos, încât fusese osândit la chinurile iadului, iar locuitorii săi fuseseră fie pietrificaţi, fie transformaţi în bronz, în funcţie de poveste. Oricum, erau o aluzie clară la Ubar. Însă în cea de-a doua poveste, vânătorii de comori nu găsiseră oraşul blestemat în mod accidental. Existaseră indicii şi repere care îi conduseseră la porţile oraşului.

Safia îşi aduse aminte de cel mai semnificativ detaliu al acestei poveşti: o sculptură din bronz. Reprezenta un călăreţ pe cal, care ţinea în aer o suliţă care avea în capăt un cap tras în ţeapă. Pe cap se găsea o inscripţie. Ştia pe de rost acest paragraf al poveştii, în urma cercetării extinse pe care o făcuse pentru Kara cu privire la misterele Arabiei:

> O tu, cel care spre mine vii, dacă poate cumva calea ce duce spre Oraşul de Bronz n-o ştii, mâna călăreţului s-o freci, iar el se va roti şi-apoi se va opri şi indiferent de direcţia în care se va opri, într-acolo mai bine ai porni, căci în Oraşul de Bronz te vei opri.

Spre Ubar.

Safia zăbovi, meditând la ce voia să spună pasajul acesta. O sculptură din metal care se întorcea atunci când o atingeai spre a-ţi indica următorul reper. Îşi aminti modul în care inima de fier se aliniase asemenea acului unei busole deasupra altarului de marmură. Similitudinea era stranie.

Iar acum asta.

Se uită în groapă.

Un om şi-un cal. Pietrificaţi.

Safia observă că atât urma piciorului, cât şi cea a copitei erau orientate în aceeaşi direcţie, ca şi cum omul îşi ducea calul la pas. Care era următoarea direcţie? Se încruntă, simţind că răspunsul era prea uşor, prea evident.

Lasă capacul în jos şi se ridică în picioare.

Cassandra rămase lângă ea.

— Ai prins un fir, ceva?

Safia scutură din cap – cufundată în această enigmă. Începu să păşească în direcţia urmelor din piatră, mergând înspre locul în care profetul mort cu atâta timp în urmă s-ar fi îndreptat împreună cu calul său. Se opri la intrarea în micul sit arheologic aflat în spatele mormântului principal, despărţit de clădirea mai nouă printr-o alee îngustă. Ruinele erau de fapt o structura greu de definit, formată din patru pereţi dărăpănaţi, fără acoperiş, ce dădeau contur unei camere mici, late de trei metri. Părea că făcuse cândva parte dintr-o casă mai mare, dispărută cu mult timp în urmă. Păşi peste pragul uşii şi intră în interior.

John Kane rămase de pază la uşă, iar Cassandra intră după ea.

— Ce-i locul ăsta?

— O cameră veche de rugăciune.

Safia se uită în sus la cerul tot mai întunecat pe măsură ce soarele apunea, după care călcă peste un covoraş de rugăciune.

Safia merse până în locul unde doi dintre cei patru pereţi erau prevăzuţi cu nişte nişe grosolane, nefinisate, ridicate pentru a-i orienta pe credincioşi spre direcţia în care să se roage. Ştia că cea nouă era îndreptată spre Mecca. Se îndreptă spre cealaltă, spre nişa veche.

— Iată locul unde se ruga profetul Iov, murmură Safia, mai multe pentru sine decât pentru Cassandra. Întotdeauna cu faţa spre Ierusalim.

Spre *nord-vest.*

Safia intră în nişă şi se întoarse invers, cu faţa înspre direcţia din care venise. Prin întunericul care se instala, văzu capacul metalic al gropii. Urmele din piatră conduceau direct aici.

Studie nişa. Era făcută dintr-un zid solid de calcar, crăpat pe alocuri. Firida se constituia dintr-o masă de blocuri de piatră cu spaţii mari între ele, deteriorate de trecerea anilor. Atinse peretele interior.

„Calcar… ca şi sculptura în care fusese descoperită inima de fier.”

Cassandra păşi alături de ea.

— Ce ştii şi nu ne spui şi nouă?

Îi vârî Safiei un pistol în coaste, sub cutia toracică. Safia nici măcar nu văzuse când femeia scosese arma.

Ţinându-şi mâna lipită de zid, Safia se întoarse spre Cassandra. Nu pistolul fu cel care o făcu să vorbească, ci propria curiozitate.

— Îmi trebuie un detector de metale.

6.40 P.M.

Când se întunecă, Painter ieşi de pe autostradă ca să intre pe drumul lateral. Pe un indicator verde, era scris cu litere în arabă: „JEBAL EITTEEN – 9 km”. Maşina sări de pe suprafaţa de asfalt pe pietriş. Painter nu încetini, aruncând o ploaie de pietre pe autostradă. Acestea răpăiră în apărătoarele roţilor, răsunând clar, asemenea unui foc de armă automată. Asta îi spori anxietatea ce pusese stăpânire pe el.

Omaha şedea pe scaunul din dreapta şoferului, cu geamul coborât pe jumătate. Danny se afla în spatele fratelui său, pe bancheta din spate.

— Nu uita, amărâta asta de maşină nu are tracţiune integrală.

Dinţii îi clănţăneau în acelaşi ritm cu cel al maşinii.

— Nu pot să risc să încetinesc, îi răspunse Painter. De îndată ce ne apropiem o să trebuiască să merg cu mai multă grijă. Cu luminile stinse. Însă pentru moment trebuie să-i dăm talpă.

Omaha mormăi aprobator.

Painter călcă pedala de acceleraţie în momentul în care ajunseră la o pantă destul de înclinată. Spatele vehiculului se balansă necontrolat dintr-o parte în alta. Painter se chinui să-l redreseze. Nu era un autovehicul potrivit pentru o călătorie în afara oraşului, însă n-avuseseră de ales.

Imediat după ce se întorsese de la internet-cafe, Painter îl găsise pe căpitanul al-Haffi aşteptând cu un Volkswagen Eurovan, model 1988. Coral examinase celelalte cumpărături: trei puşti Kalaşnikov şi o pereche de pistoale Heckler & Koch, calibrul 9 mm. Toate obţinute în schimbul armăsarului sultanului. În timp ce armele erau eficiente, având o grămadă de muniţie de rezervă, microbuzul nu fusese pe gustul lui Painter. Căpitanul nu ştiuse că o să plece din oraş. Şi cum se grăbeau, n-avuseseră timp să caute un alt mijloc de transport.

În pofida acestor neajunsuri, cel puţin microbuzul putea să-i

care pe toţi. Danny, Coral şi cei doi membri ai Fantomelor Deşertului stăteau îngrămădiţi pe bancheta din spate, Kara, Clay şi căpitanul al-Haffi pe al treilea rând de scaune, suplimentar. Painter încercase să-i convingă să nu meargă cu el, însă nu reuşise să-şi impună punctul de vedere. Ceilalţi voiau să vină şi, din nefericire, ştiau prea multe.

Salalah nu mai reprezenta un loc sigur pentru nici unul dintre ei. Cassandra putea să trimită oricând nişte asasini ca să-i reducă la tăcere. Nu se ştia unde-şi plasase iscoadele, iar Painter nu ştia în cine să aibă încredere. Aşa că rămăseseră împreună.

Microbuzul se zdruncină într-o curbă strânsă. Farurile se rotiră odată cu maşina, după care orbiră un animal mare aflat pe şosea. Cămila se holba la maşină în timp Painter frână brusc. Maşina derapă, apoi se opri.

Cămila se uită spre autovehicul, cu ochii strălucind în roşu şi traversa agale ce mai rămăsese din drum. Painter trebui să se strecoare pe lângă marginea drumului ca să o poată ocoli.

De îndată ce trecu de animal, acceleră – doar ca să frâneze din nou peste alţi cincisprezece metri. O mulţime şi mai mare de cămile umplea drumul, mergând de colo-colo în dezordine.

— Claxonează, spuse Omaha.

— Şi să-i alertez astfel pe oamenii Cassandrei? îi replică Painter încruntându-se. Cineva va trebui să se dea jos şi să facă o potecă printre ele.

— Eu mă descurc cu cămilele, spuse Barak şi cobori din maşină.

Imediat ce atinse pietrişul de sub picioare, o mână de oameni ieşiră de după stânci şi de la adăpostul umbrelor. Îşi îndreptară puştile spre microbuz. Painter surprinse mişcare şi în oglinda retrovizoare. Mai erau alţi doi oameni, acolo în spate. Purtau robe prăfuite, lungi până la glezne şi acoperăminte pentru cap de culoare neagră.

— Bandiţii, izbucni Omaha, întinzând mâna după pistolul din toc.

Barak stătea lângă uşa deschisă a microbuzului. Rămase cu mâinile goale, departe de arma de la brâu.

— Nu-s bandiţi, şopti el. Sunt din tribul Bait Kathir.

Beduinii nomazi puteau deosebi diferitele triburi de la o distanţă de o sută de metri: de la modul în care îşi înnodau acoperământul capului, până la culorile robelor, de la şeile puse pe spatele cămilelor până la modul în care îşi cărau puştile. Painter nu avea această abilitate, dar fusese autodidact în ceea

ce privea toate triburile locale din partea de sud a Arabiei: Mahra, Rashid, Awamir, Dahm, Saar. Ştia şi de Bait Kathir, oamenii triburilor din munţi şi deşert, un grup retras şi izolat, iute la mânie, gata să se considere jigniţi din orice. Puteau fi periculoşi dacă erau provocaţi şi erau foarte protectori cu cămilele lor, chiar mai mult decât erau cu propriile neveste.

Unul dintre oamenii tribului păşi în faţă, un bărbat ars de soare şi măcinat de nisip, numai pielea şi osul.

— *Salam alaikum,* murmură el. Pacea fie cu voi.

Aceste cuvinte erau foarte ciudate venind de la cineva care ţinea încă o armă îndreptată spre ei.

— *Alaikum as salam,* îi răspunse Barak, cu mâinile goale. Pace şi ţie. Continuă în arabă: Ce mai e nou?

Bărbatul îşi lăsă arma în jos pentru o fracţiune de secundă. „Ce mai e nou?” era întrebarea pe care toţi membrii triburilor o puneau când se întâlneau. Nu puteai să nu răspunzi. Între Barak şi celălalt bărbat avu loc un schimb fructuos de cuvinte: informaţii despre vreme, despre furtuna de nisip care ameninţa deşertul, despre megafurtuna ce se prefigura la orizont, despre numeroşii beduini care fugeau din calea *ar-rimal,* a nisipurilor, despre vitregiile cu care se confruntau pe drum, despre cămilele pierdute.

Barak îl prezentă pe căpitanul al-Haffi. Toţi oamenii deşertului ştiau despre Fantome. Un murmur trecu printre ceilalţi bărbaţi. Puştile fură într-un final lăsate deoparte.

Painter se dăduse jos din microbuz şi stătea pe marginea drumului. Un intrus. Aşteptă ca ritualul prezentărilor şi noutăţilor să fie împărtăşit de ambele părţi. Se părea că, dacă înţelesese în mod corect ce se discuta, străbunica lui Sharif făcuse figuraţie în filmul *Lawrence al Arabiei,* împreună cu bunicul şefului acestei cete de oameni. Cu o asemenea legătură şi trecut comun, în aer începea să plutească o atmosferă de sărbătoare. Vocile crescură în intensitate, mult mai însufleţite.

Painter se înclină spre căpitanul al-Haffi.

— Întreabă-i dacă au văzut SUV-urile.

Căpitanul dădu aprobator din cap, adoptând un ton serios al vocii. Drept răspuns, mai mulţi oameni ai deşertului dădură din cap în semn că da. Liderul lor, şeicul Emir ibn Ravi, le spuse că maşinile trecuseră cam cu patruzeci de minute în urmă.

— S-au şi întors? rosti Painter, în arabă, băgându-se în discuţie.

Probabil că pielea lui cafenie, care nu spunea prea mult

despre etnia lui, ajuta la reducerea suspiciunii lor faţă de faptul că era străin.

— Nu, răspunse şeicul, făcând semn cu mâna spre pământurile înalte. Au rămas la mormântul lui Nabi Ayoub.

Painter se uită în sus pe drumul întunecat. Aşadar încă mai erau acolo, sus. Omaha stătea lângă uşa deschisă a pasagerului din dreapta. Auzise schimbul de replici.

— E de-ajuns, interveni el. Hai să pornim.

Cei din tribul Bait Kathir începuseră să grupeze cămilele şi să le alunge din drum. Animalele protestară cu râgâituri şi fornăituri nervoase.

— Aşteaptă, spuse Painter. Se întoarse spre căpitanul al-Haffi. Câţi bani ţi-au mai rămas din vânzarea armăsarului?

Bărbatul ridică din umeri.

— Mai nimic cu excepţia unui pumn de riali.

— Suficient cât să cumpărăm sau să închiriem câteva cămile?

Ochii căpitanului se îngustară.

— Vrei cămile. Pentru ce? Pentru acoperire?

— Să ajungem mai aproape de mormânt. Câţiva dintre noi.

Căpitanul dădu din cap şi se întoarse spre şeicul Emir. Cei doi lideri vorbiră cu rapiditate, sfătuindu-se.

Omaha păşi spre Painter.

— Microbuzul e mai rapid.

— Pe drumurile astea nu este *cu mult* mai rapid. Iar cu cămilele, ar trebui să fim în măsură să ajungem foarte aproape de mormânt fără să-i alertăm pe oamenii Cassandrei. Sunt sigur că i-a văzut pe beduinii ăştia când au trecut pe aici. Prezenţa noastră nu va fi una neaşteptată. Se va încadra perfect în peisajul natural de-aici.

— Şi ce-o să facem când ajungem sus?

Painter avea deja un plan în minte. I-l spuse în mare lui Omaha. Până în momentul în care termină, căpitanul al-Haffi ajunsese la o înţelegere cu şeicul.

— O să ne împrumute cămilele, spuse căpitanul.

— Câte?

— Pe toate.

Căpitanul răspunse la expresia de uimire de pe faţa lui Painter.

— E de neconceput pentru un beduin să refuze cererea unui oaspete. Însă cu o condiţie.

— Şi care-i asta?

— I-am spus că vrem să salvăm o femeie din ghearele grupului de la mormânt. Ei sunt foarte încântaţi să dea o mână de ajutor.

Ar fi o onoare pentru ei.
— Plus că le place să-şi folosească armele, adăugă Barak.
Painter şovăia, nedorind să-i pună în pericol.
Omaha nu-i împărtăşi ezitarea.
— Oamenii ăştia chiar au arme. Dacă planul tău o să meargă, cu cât avem mai multe puşti, cu-atât e mai bine.
Painter trebui să fie de acord.
Cu acceptarea în silă a lui Painter, şeicul zâmbi larg şi se alătură oamenilor săi. Şeile fură asigurate, cămilele fură îngenuncheate ca să poată fi încălecate, iar muniţia fu împărţită în jur, asemenea unor atenţii cu ocazia unei petreceri.
Painter îşi adună propriul grup laolaltă, scăldat în lumina a farurilor Eurovanului.
— Kara, vreau ca tu să rămâi în urmă cu microbuzul.
Ea deschise gura ca să protesteze, însă era un efort lipsit de vlagă. Faţa îi strălucea, acoperită cu o peliculă de sudoare, în ciuda vântului şi frigului nopţii.
Painter o întrerupse:
— O să avem nevoie de cineva care să ascundă microbuzul în afara drumului, după care să-l aducă sus la semnalul meu. Clay şi Danny o să rămână cu tine cu o puşcă şi un pistol asupra lor. Dacă vom eşua în încercarea noastră, iar Cassandra fuge cu Safia, voi o să fiţi singurii capabili să o luaţi pe urmele lor.
Kara se încruntă, iar pielea feţei i se încreţi foarte tare, însă dădu aprobator din cap.
— Aţi face bine să nu daţi greş, spuse ea cu încrâncenare.
Însă până şi această ieşire păru să o coste.
Într-o parte, Danny se contrazicea cu fratele său, vrând să meargă cu ei. Omaha rămase ferm pe poziţie.
— Nici măcar n-ai blestemaţii ăia de ochelari. O să sfârşeşti trăgându-mi din greşeală un glonţ în fund. Cu toate astea, îi puse fratelui mai mic o mână pe umăr. Contez pe tine aici. O să fi în ultima linie în caz că dăm de belea. Nu pot risca s-o pierd din nou.
Danny îl aprobă dând din cap şi se întoarse.
Clay n-avu nici o obiecţie să fie lăsat în urmă. Stătea la un pas distanţă, cu o ţigară arzând între degete. Se uita în gol, aproape copleşit. Era aproape de capătul puterilor.
Lucrurile odată stabilite, Painter se întoarse spre cămilele care-i aşteptau.
— Toată lumea sus!
Omaha mergea pe lângă el.

— Ai călărit vreodată o cămilă?
— Nu.
Painter îi aruncă o privire scurtă.
Pentru prima oară pe ziua aceea, Omaha rânji cu gura până la urechi.
— Atunci o să fie amuzant.

7.54 P.M.

Scăldată în lumina proiectoarelor, Cassandra se uita cum unul dintre oamenii lui Kane baleia detectorul de metale pe deasupra peretelui din spate al firidei. Chiar în centrul peretelui, detectorul bâzâi, anunţând că descoperise ceva. Cassandra se încorda şi se întoarse spre Safia.
— Ştiai că o să găsim ceva. De unde?
Safia ridică din umeri.
— Inima de fier a fost plasată lângă mormântul lui Imran de lângă coastă, ascunsă într-o statuie din calcar. Şi indica spre locul ăsta. În sus, spre munţi. N-ar fi avut sens decât dacă următorul indiciu avea să fie ceva similar. O altă bucată de fier, precum inima. Singurul mister rămas era *unde* anume a fost poziţionat.
Cassandra se uită fix la zid. În ciuda mâniei pe care o resimţea faţă de prizonieră, curatorul îşi dovedise într-adevăr valoarea.
— Şi-acum?
Safia scutura din cap deznădăjduită.
— O să trebuiască să săpăm şi să-l scoatem la lumină. Să-l scoatem din piatră. Aşa cum am scos inima de fier din statuie.
Se uită la Cassandra. O să trebuiască s-o facem cu grijă. Un singur pas greşit şi artefactul îngropat ar putea fi afectat. O să dureze câteva zile să-l scoatem de-acolo.
— Poate că nu.
Cassandra se întoarse şi se îndepărtă, lăsând-o pe Safia în grija lui Kane. Ieşind din camera de rugăciune, se îndreptă spre maşini, mergând pe poteca albă din pietriş, care trecea prin grădina întunecată. Când trecu cu paşi hotărâţi pe lângă intrarea în mormântul principal, surprinse cu coada ochiului o umbră tremurândă.
Printr-o mişcare fluidă, Cassandra se lăsă într-un genunchi, scoţându-şi pistolul din toc, nu numai din reflex, ci şi de

îngrijorare. Acoperi intrarea şi aşteptă cât ai trage de două ori aer în piept. Vântul şuieră printre frunzele unui palmier pitic. Îşi ciuli urechile ca să audă mai bine.

Nimic. Nici o mişcare dinspre mormânt.

Se ridică uşor, cu pistolul aţintit înspre intrarea în criptă. Se mişcă încet spre intrare, ieşind de pe potecă şi călcând pe pământul gol pentru a evita scârţâitul pietrişului. Ajunse în cadrul uşii, verifică o parte a încăperii, intră înăuntru şi verifică şi partea cealaltă. Ferestrele din spate permiteau să intre destulă lumină reflectată de la puternicele proiectoare folosite la nişă.

Mormântul era o movilă acoperită de umbră. Nu exista nici un fel de mobilier în încăpere. Nici un loc în care să te ascunzi. Cavoul era gol.

Ieşi din nou afară şi-şi băgă pistolul în toc. Nu fusese decât o iluzie optică, un joc de lumini şi umbre. Probabil trecuse cineva prin faţa unuia din proiectoare.

Cu o ultimă privire aruncată în jur, reveni pe potecă. Se îndreptă cu paşi hotărâţi spre maşini, iritată de faptul că nişte umbre pe pereţi o făcuseră să tresară.

Însă la urma urmei avea un motiv întemeiat să fie nervoasă.

Dădu acest gând deoparte în momentul în care ajunse la maşinile de teren. SUV-urile nu transportaseră doar oamenii lui Kane, ci şi echipament arheologic. Ştiind că se duceau la o vânătoare de comori, Ghilda îi furnizase o varietate de unelte obişnuite: cazmale şi lopeţi, târnăcoape, ciocane, perii şi site. Însă, pe lângă acestea, o utilaseră şi cu echipament electronic de ultimă generaţie, incluzând un sistem radar de penetrare a solului şi o legătură rapidă prin calculator la sistemul prin satelit LANDSAT. Acesta din urmă era capabil să cerceteze până la adâncimi de douăzeci de metri sub nisip pentru a oferi o hartă topografică detailată a ceea ce se afla dedesubt.

Cassandra se îndreptă spre locul unde unul dintre vehicule fusese descărcat pentru a putea fi scos detectorul de metale. Ştia de ce ustensilă avea nevoie acum.

Folosi o rangă ca să deschidă lada de lemn. Interiorul era plin cu paie şi spumă poliuretanică menită să protejeze această piesă de echipament, un prototip al Ghildei realizat pe baza unui proiect de cercetare al DARPA. Arăta precum o carabină, însă capătul ţevii avea un fel de pâlnie. Iar patul armei, din material ceramic, era supradimensionat, suficient de larg cât să poată intra bateria de alimentare a dispozitivului.

Căutând prin cutie, Cassandra scoase bateria masivă şi o fixă

în poziţie. Dispozitivul era destul de greu. Îl ridică pe umăr şi se înapoie la camera de rugăciune.

Răspândiţi de-a lungul perimetrului, oamenii lui Kane rămăseseră extrem de vigilenţi. N-o lăsaseră deloc mai moale, nu glumeau între ei. Kane îi antrenase foarte bine.

Cassandra o luă pe poteca din grădină şi se îndreptă spre camera de rugăciune. Când intră, Kane văzu ce ţinea în braţe. Ochii îi luciră.

Safia stătea ghemuită în faţa peretelui. Trasase cu cretă un dreptunghi. Lat de treizeci de centimetri şi înalt de un metru şi douăzeci de centimetri.

— Am avut semnal în toată zona asta, spuse curatorul, ridicându-se în picioare.

Se încrunta în momentul în care surprinse cu privirea dispozitivul din braţele Cassandrei.

— E un laser ULS, îi spuse Cassandra. Folosit ca să sapi în piatră.

— Însă…

— Dă-te la o parte.

Cassandra ridică dispozitivul pe umăr şi-l îndrepta cu ţeava, cu acea pâlnie în capăt, spre perete.

Safia se dădu la o parte.

Cassandra apăsă pe butonul plasat lângă degetul mare, echivalentul siguranţei la o armă obişnuita. La atingerea ei, ţâşniră nişte raze micuţe de lumină roşie înspre exterior, asemenea jetului de apă de la para de duş. Fiecare rază în parte era o mică armă cu laser, concentrata printre cristale alternante de alexandrit şi erbiu. Cassandra îl îndrepta spre secţiunea trasată cu cretă. Punctele mici ale laserului care mergea în gol formau un cerc perfect.

Apăsă pe trăgaci. Dispozitivul vibră pe umărul ei în timp ce raza formata de micile fascicule laser începu să se rotească, din ce în ce mai repede. Un sunet asurzitor îi sfredelea urechile. Se concentra, uitându-se peste ţeava dispozitivului.

Acolo unde fasciculul roşiatic lovea peretele, piatra începuse să se dezintegreze, formând un nor de praf şi siliciu. De zeci de ani, dentiştii folosiseră ultrasunetele pentru detartrarea dinţilor. Aici se aplica acelaşi principiu, intensificat doar de energia concentrată a laserelor. Calcarul continuă să se dizolve sub asaltul la care era expus.

Cassandra plimba încet raza laser de-a lungul zidului, înainte şi înapoi, în timp ce calcarul dispărea treptat, strat după strat.

Laserul ULS putea fi folosit doar în cazul materialelor agregate, mai moi, precum calcarul. Piatra mai dură, precum granitul, era impenetrabilă pentru el. Nu era periculos nici pentru piele. În cel mai rău caz tot ceea ce avea să facă era să lase o urma ca de arsură solară.

Continuă să sape în zid. Nisipul şi praful din jur umpleau camera de rugăciune, însă vântul care bătea cu putere menţinea o vizibilitate relativ bună. După trei minute, săpase deja cam la zece centimetri în adâncimea zidului.

— Stop! striga Safia, ridicând o mână.

Cassandra eliberă trăgaciul. Schimbă poziţia armei ce mergea în gol, ridicând-o în sus. Safia îşi şterse nisipul de pe faţă şi se apropie de perete. Vântul îndepărtă şi ultimul nor de praf înecăcios prin aşa-zisul tavan, în timp ce Safia se aplecă în faţă.

Cassandra şi Kane i se alăturară. Kane plimbă fasciculul unei lanterne prin săpătura făcuta de raza laser. O bucată de metal luci în tente arămii.

— Fier, spuse Safia, cu o urmă de teamă şi uimire în voce, un amestec de mândrie şi neîncredere. La fel ca inima.

Cassandra se dădu în spate şi-şi lăsă arma în jos.

— Atunci hai să vedem ce premiu zace în nenorocita asta de cutie cu surprize.

Apăsă din nou pe trăgaci, de astă dată concentrându-se în jurul artefactului de fier.

Razele laser rotative dezintegrară din nou calcarul şi-l transformară în praf, erodând şi îndepărtând strat după strat. O suprafaţă tot mai mare din artefact deveni vizibilă, luminată de fasciculul roşiatic. Din piatră, începură să apară la lumină diferite detalii: un nas, o frunte lată, un ochi, un colţ de buză.

— E o faţa, spuse Safia.

Cassandra îşi continuă operaţiunea, cu mare grijă, curăţând piatra ca şi cum ar fi fost noroi, scoţând la iveală faţa de dedesubt. Părea că se zbate să iasă de sub piatră direct spre ei.

— Oh, Doamne... murmură Kane, îndreptându-şi fasciculul luminos al lanternei spre bucata de metal.

Asemănarea era prea remarcabilă ca să fie doar pură întâmplare.

Kane se uită la Safia.

— E faţa ta.

7.43 P.M.

Painter stătea pe cămilă, uitându-se de-a lungul văii întunecate ce-i despărţea de Jebal Eitteen. În vârful dealului îndepărtat, mormântul era învăluit de lumină pe fundalul cerului întunecat al nopţii, fără pic de lună. Strălucirea luminii era îmbunătăţită de dispozitivul optic de vedere pe timpul nopţii pe care-l avea la ochi, transformând mormântul într-o baliză luminoasă.

Studie terenul din jur. Era un loc foarte uşor de apărat. Nu exista decât o singură cale de acces: drumul prăfuit ce şerpuia în sus pe latura sudică a muntelui. Îşi ajustă butonul de mărire a imaginii. Numărase paisprezece inamici, însă nici urmă de Safia. Probabil că era deja în interiorul complexului.

Cel puţin aşa spera.

Trebuia să mai fie în viaţă. Altă alternativă era de neconceput.

Îşi scoase dispozitivul de vedere nocturnă şi încercă să se aşeze într-o poziţie mai confortabilă pe spatele cămilei. Nu reuşi.

Căpitanul al-Haffi stătea pe cămilă în dreapta sa, iar Omaha în stânga. Amândoi păreau la fel de relaxaţi ca şi cum ar fi stat în fotoliu. Şeile, din două straturi de lemn care aveau la mijloc nişte frunze de palmier, ofereau foarte puţin confort şi nu amortizau în nici un fel mişcările animalului, fiind poziţionate pe greabănul animalelor, în faţa cocoaşei. Pentru Painter, era un aparat de tortură proiectat de un arab sadic.

După numai o jumătate de oră, se simţea ca şi cum ar fi fost despicat puţin câte puţin în două, asemenea unui iadeş.

Cu o grimasă sugestivă, Painter arătă spre pantă.

— O să mergem ca un grup compact până la baza văii. După care o să-mi trebuiască zece minute ca să ajung în poziţie. După aceste zece minute, toată lumea o să înceapă să urce pe drumul care duce la mormânt. Şi să faceţi mult zgomot. Odată ajunşi la ultima serpentină, vă opriţi şi vă instalaţi ca şi cum aveţi de gând să înnoptaţi acolo. Faceţi focul. Asta o să le orbească dispozitivele de vedere nocturnă. Lăsaţi cămilele să pască. Mişcarea lor o să vă facă mai uşoară ocuparea poziţiilor de tragere. După care aşteptaţi semnalul meu.

Căpitanul al-Haffi dădu din cap şi le transmise instrucţiunile oamenilor săi, în timp ce cobora uşor panta.

Coral îi luă locul căpitanului, în dreapta lui Painter. Se aplecă puţin în faţă în şa, cu faţa crispată. Se părea că nici partenera lui

nu era mai încântată decât el de mijlocul lor de transport.

Ea-şi încrucişă braţele, cocoţată în şa.

— Poate că ar trebui să preiau eu conducerea în operaţiunea asta. Am mai multă experienţă în misiuni de infiltrare decât tine. Îşi coborî vocea: Şi sunt mai puţin implicată în plan personal.

Painter se ţinu mai bine în momentul în care cămila se suci sub el.

— Sentimentele mele pentru Safia nu mă vor împiedica să-mi fac bine datoria.

— Mă refeream la Cassandra, fosta ta parteneră. Şi-şi ridică o sprânceană. Încerci să demonstrezi ceva? E vreo parte din toată operaţiunea asta direcţionată în acest sens?

Painter îşi aruncă rapid privirea spre mormântul care strălucea în vârful dealului din apropiere. Atunci când cercetase complexul, observând terenul şi numărul oamenilor de pe poziţii, căutase de asemenea şi un semn lăsat de Cassandra. Ea orchestrase totul încă de la British Museum. Cu toate astea, el tot trebuia să-i vadă faţa. Oare cum avea să reacţioneze? Ea trădase, omorâse, răpise, toate astea în numele cărei cauze? Ce-ar fi putut s-o determine să se întoarcă împotriva Sigma... împotriva lui? Doar banii? Sau era ceva mai mult de-atât?

N-avea nici un fel de răspuns.

Se uită la luminile de sus. Fusese asta o parte a motivului pentru care insistase să aibă ultimul cuvânt în această misiune? S-o vadă pentru el însuşi? Să se uite în ochii ei?

Coral rupse tăcerea:

— Nu-i da nici un fel de libertate de acţiune. Fi fără milă, nu ezita. Să rămâi calm sau totul o să se ducă de râpă.

El rămase tăcut, în timp ce cămilele îşi continuau drumul greu, încet, spre baza văii. Vegetaţia creştea din ce în ce mai deasă pe măsură ce coborau pe drumul de pământ. Baobabii înalţi asigurau o copertină groasă, în timp ce nişte tamarini masivi, plini de flori galbene, stăteau de pază ca nişte santinele. Peste tot, lianele ca nişte frânghii se încolăceau printre ghirlandele de iasomie.

Grupul se opri în această parcelă de pădure deasă. Cămilele începură să se lase în jos, îngăduindu-le să coboare celor care le călăreau. Unul dintre membrii tribului Bait Kathir se apropie de cămila lui Painter, ajutându-l să îngenuncheze animalul.

— Farha, krr, krr... spuse omul păşind înaintea animalului.

Farha era numele cămilei, însemnând „bucurie”. Pentru Painter, nimic n-ar fi putut să fie mai departe de adevăr. Singura

bucurie pe care şi-o putea imagina nu era decât să coboare de pe cocoaşa ei.

Cămila de sub el se lăsă la pământ, legănându-se înapoi şi lăsându-se pe picioarele din spate. Painter se ţinu cu putere, cu picioarele strânse ca un cleşte. Apoi cămila se prăbuşi pe partea mijlocie a picioarelor dinapoi, târându-şi genunchii şi rămânând să se odihnească la pământ.

Cu cămila culcată, Painter alunecă din şa. Îşi simţea picioarele ca de cauciuc, coapsele cu cârcei. Se împletici câţiva paşi, în timp ce beduinul se ghemui lângă cămilă şi-o sărută pe nas, făcând astfel animalul să scoată un fornăit uşor. Se spunea că bărbaţii din Bait Kathir îşi iubeau cămilele mai mult decât pe neveste. În mod sigur aşa stăteau lucrurile şi cu acest individ.

Scuturând din cap, Painter se duse să li se alăture celorlalţi. Căpitanul al-Haffi stătea pe vine lângă şeicul Emir, ţinând în sus o lanternă-stilou şi trasând schiţa în praful de pe drum, arătându-i cum era mai bine să-şi distribuie oamenii. Sharif şi Barak se uitau la Omaha şi Coral, care îşi pregăteau puştile Kalaşnikov. Fiecare dintre ei aveau câte un pistol Desert Eagle, de producţie israelită, ca armă de rezervă.

Painter profită de moment pentru a-şi verifica propriile arme, o pereche de pistoale Heckler & Koch. În întuneric, îşi scoase şi verifică încărcătoarele cu muniţie de 9 mm, a câte şapte cartuşe fiecare. Mai avea încă două încărcătoare în plus, la centură, încărcate şi gata să fie folosite. Satisfăcut, îşi băgă armele la loc, unul la tocul de la centură şi altul în cel de umăr.

Omaha şi Coral se apropiară de el în timp ce-şi prindea borseta la brâu. El nu-i mai verificase conţinutul, căci îi făcuse inventarul atunci când încă erau la Salalah.

— Când începe numărătoarea inversă a celor zece minute? întrebă Omaha, scoţând la iveală ceasul de mână şi apăsând pe un buton ca să-i ilumineze ecranul.

Painter îşi sincroniza propriul ceas cu Breidingerul lui Coral.

— *Acum.*

Coral îi surprinse privirea, ochii ei albaştri fiind plini de îngrijorare.

— Să-ţi păstrezi sângele rece, comandante.

— Ca gheaţa, şopti el.

Omaha îi tăie calea în timp ce se întorcea ca să pornească spre mormântul din vârful dealului.

— Să nu te întorci fără ea.

Era în aceeaşi măsură o rugăminte şi o ameninţare.

Painter dădu din cap aprobator, confirmând ambele variante şi se îndepărtă.
Zece minute.

8.05 P.M.

Lucrând la lumina a două proiectoare, Safia folosi un şpiţ şi o perie ca să scoată artefactul din strânsoarea calcarului. Vântul se intensificase, amestecând nisipul şi praful într-un nor prins între pereţii camerei de rugăciune, lipsite de acoperiş. Safia se simţea învăluită de norul de praf, ca o statuie de calcar plină de viaţă.

Odată cu căderea nopţii, temperatura scăzuse brusc. Fulgerele care scânteiau spre sud, apropiindu-se, erau acompaniate ocazional de câte un tunet puternic, o promisiune clară de ploaie.

Purtând mănuşi, Safia îndepărtă cu peria granulele şi pietrişul fin de pe suprafaţa artefactului, temându-se să n-o zgârie. Odată ieşit la lumină, bustul din fier în mărime naturală reprezentând o femeie străluci în lumina puternică, uitându-se fix la ea. Safia se temu de această privire şi se concentră asupra muncii ei.

Cassandra şi Kane şuşoteau în spatele ei. Cassandra dorise să-şi folosească arma cu laser ca să termine de scos artefactul de fier din calcar, însă Safia o prevenise că trebuia să lucreze cu grijă, altfel acesta avea să fie afectat. Se temea că laserul ar putea să strice suprafaţa metalului, ştergând detaliile.

Safia îndepărtă ultima bucată de piatră. Încercase să nu studieze trăsăturile femeii sculptate, însă nu se putu abţine. Fără îndoială, faţa semăna cu a ei. Ar fi putut să fie o versiune mai tânără a ei înseşi. Probabil undeva în jurul vârstei de optsprezece ani. Însă asta era imposibil. Nu putea fi decât o coincidenţă de ordin rasial. Reprezenta o femeie provenită din sudul Arabiei, iar ca nativă din această regiune, Safia moştenise anumite trăsături, în ciuda sângelui ei amestecat.

Cu toate astea, asemănarea chiar o enerva. Era ca şi cum s-ar fi uitat la propria mască funerară.

Mai ales că bustul era tras în ţeapă, în vârful unei suliţe de fier, de un metru şi douăzeci lungime.

Safia se lăsă pe spate. Artefactul ocupa centrul dreptunghiului trasat cu cretă pe peretele nişei din camera de rugăciune. Suliţa din fier roşiatic stătea dreaptă, cu bustul înfipt exact în vârful ei. Deşi priveliştea o tulbura, Safia nu era complet surprinsă. În mod

sigur, avea o semnificaţie istorică anume.

— Dacă mai durează mult, îi întrerupse Cassandra gândurile, o să folosesc din nou blestematul ăsta de laser ULS.

Safia îşi întinse mâna şi verifică atent cât de tare mai era prins obiectul de fier. Acesta se mişcă la atingerea ei.

— Încă un minut.

Şi se apucă de treabă.

Kane îşi schimbă poziţia corpului, umbra sa dansând pe perete.

— Trebuie s-o scoatem de-acolo? Poate că e deja orientată în direcţia care trebuie.

— E orientată spre sud-est, îi răspunse Safia. Către coastă. Asta n-are cum să fie direcţia corectă. Mai e încă o enigmă de dezlegat.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, artefactul de fier, mai greu în partea de sus, se smulse din piatră şi căzu cu faţa în jos. Safia îl prinse pe umăr.

— Era şi timpul, murmură Cassandra.

Safia rămase în picioare, susţinând bustul. Ţinea mânerul suliţei cu ambele mâini înmănuşate. Era greu. Cu capul de fier sprijinit lângă urechea sa, auzi clipocitul uşor de dinăuntru. *La fel ca inima.* Ceva asemănător plumbului topit, ce zăcea în miezul său.

Kane îi luă artefactul, ridicându-l ca şi cum ar fi fost o tulpină de porumb.

— Şi-acum ce facem cu el?

Cassandra îi arătă o lanternă.

— Ne întoarcem în mormânt, ca în Salalah.

— Nu, spuse Safia. Nu şi de data asta.

Se strecură pe lângă Cassandra şi o luă înainte. Se gândise să întârzie cercetările, să tragă de timp. Însă auzise clinchetul clopoţeilor cămilelor, răsunând de jos, din vale. Asta însemna că în apropiere beduinii îşi ridicau o tabără pe timpul nopţii. Dacă vreunul dintre ei ar rătăci până sus, aici…

Safia grăbi pasul şi se îndreptă spre groapa acoperită de lângă intrarea în mormânt. Se aplecă şi-i deschise capacul, ridicându-l în sus. Cassandra îşi îndreptă fasciculul lanternei spre groapa de jos, iluminând cele două urme pietrificate. Safia îşi aminti de povestea care o făcuse sa urmeze aceste amprente de picior: cea a călăreţului de bronz ţinând o suliţa în mână, suliţă în care era înfipta o căpăţână.

Safia se uită înapoi peste umărul Cassandrei, la Kane şi la

artefact. După secole greu de calculat, ea găsise suliţa.

— Şi acum? întrebă Cassandra.

În groapă mai exista un singur lucru neobişnuit căruia nu reuşise încă să-i dea nici un sens: gaura din centrul gropii.

Potrivit Bibliei şi Coranului, prin această gaura ţâşnise un izvor magic, izvorul care produsese miracolele. Safia se rugă pentru un nou miracol.

Arătă gaura cu degetul.

— Pune-l acolo.

Kane încăleca marginile gropii, poziţiona capătul suliţei şi-l băgă în gaură.

— Se potriveşte la fix.

Bărbatul se dădu înapoi. Suliţa rămase în picioare, bine înfiptă. Bustul din vârful său se uita în jos, spre vale.

Safia se plimba în jurul suliţei cu bustul în vârf. În timp ce-l inspecta, ploaia începu să cadă din cerul întunecat, răpăind înfundat în praful şi în piatra de pe jos.

Kane bodogăni:

— Minunat!

Îşi scoase o şapcă de baseball şi şi-o trase peste capul ras.

În câteva momente, ploaia începu să cadă şi mai tare.

Safia mai făcu o dată ocolul suliţei, pentru a doua oară, de astă dată încruntându-se. Cassandra îi împărtăşea îngrijorarea.

— Nu se întâmplă nimic.

— Pur şi simplu ne scapă ceva. Dă-mi lanterna.

Safia îşi scoase mănuşile murdare şi întinse mâna să ia lanterna. Cassandra i-o înmână cu o repulsie vizibila.

Ghemuită, Safia plimbă fasciculul luminos de-a lungul suliţei. Aceasta avea striaţii dispuse la intervale regulate. Era doar un ornament sau ceva semnificativ? Neavând idee, Safia îşi îndreptă corpul şi rămase în picioare în spatele bustului. Kane pusese suliţa cu faţa orientata spre sud, înspre mare.

În mod clar nu era orientată bine.

Ochii i se plimbară în jos spre bust. Uitându-se cu atenţie în partea din spate a capului, văzu un scris micuţ undeva la baza gâtului, umbrit de linia pârului. Aduse lanterna şi mai aproape. Literele probabil că fuseseră parţial acoperite de praful rămas, însă ploaia îl spăla acum, curăţându-i suprafaţa. Patru litere deveniră acum clare.

Cassandra băgă de seamă atât faptul că era foarte atentă acum, cât şi scrisul.

— Ce înseamnă asta?

Safia îi traduse, încruntându-se şi mai tare.

— Numele unei femei: *Biliqis.*

— Ea e femeia sculptată aici?

Safia nu-i răspunse, mult prea uluită. „Oare era posibil?” Se învârti în jurul suliţei şi studie faţa femeii.

— Dacă-i adevărat, atunci e o descoperire de o importanţă fenomenală. Biliqis era o femeie venerată de toate credinţele. O femeie pierdută în mister şi mit. Despre care se spunea că e pe jumătate om, pe jumătate spirit al deşertului.

— N-am auzit niciodată de ea.

Safia îşi drese glasul, încă şocată de descoperirea făcută:

— Biliqis este mai cunoscută după titlul ei: regina din Saba.

— Cea din povestea regelui Solomon?

— Printre nenumărate alte poveşti şi povestiri.

Ploaia curgea şiroaie peste faţa de fier, statuia părând că plânge.

Safia se întinse şi şterse lacrimile de pe obrazul reginei. La atingerea ei, bustul se mişcă ca şi cum ar fi pivotat pe o suprafaţă alunecoasă de gheaţă, răsucită de degetele ei. Se învârti o dată complet, după care încetini şi pendulă uşor, oprindu-se cu faţa în direcţia opusă.

Spre nord-est.

Safia îi aruncă o privire rapidă Cassandrei.

— Harta, îi ordonă Cassandra lui Kane. Adu harta.

14
JEFUITORII DE MORMINTE

3 DECEMBRIE, 8.07 P.M.
JEBAL EITTEEN

Painter îşi verifică iute ceasul de la mână. Încă un minut.

Stătea întins pe burtă la rădăcina unui smochin, adăpostit în spatele unui tufiş de acacia. Ploaia răpăia pe frunzele de deasupra capului. Se afla mult în dreapta drumului, alegându-şi cu grijă calea pe care urcase, aproape de peretele abrupt al stâncii pentru a ajunge aici. Avea o privelişte foarte bună asupra parcării.

Cu dispozitivul de vedere pe timpul nopţii fixat pe faţă, santinelele erau uşor de localizat în întuneric, cu toţii îmbrăcaţi în geci impermeabile albastre, având acum şi glugile ridicate pentru a se feri de ploaie. Majoritatea erau postaţi lângă drumul care conducea aici sus, însă alţi câţiva se învârteau încet într-un cerc mai larg. Pierduse câteva minute preţioase să se furişeze până pe poziţie, avansând doar atunci când santinele o luau în direcţia opusă.

Painter respira încet, regulat, pregătindu-se. Până la cel mai apropiat SUV trebuia să fugă aproape treizeci de metri. Recapitula planul, îl vizualiză, îl perfecţiona. De îndată ce lucrurile începeau să se deruleze, nu va mai avea timp să se gândească, ci doar să reacţioneze.

Îşi aruncă privirea la ceasul de la mână. Era timpul.

Se ridică uşor într-o poziţie ghemuită, rămânând mic, compact. Se chinui să audă ceva, dincolo de ploaia care cădea întruna. Nimic. Se mai uită o dată la ceasul de la mână. Cele zece minute trecuseră. Unde erau…

După care auzi. Un cântec, cântat de o mână de oameni, se înălţa din vale, în spatele său. Se uită rapid peste umăr. Prin lentilele dispozitivului de vedere nocturnă, lumea apărea în

nuanţe de verde, însă nişte raze tăioase de lumină strălucitoare apăreau de dedesubt. Torţe şi lanterne. Se uita cum oamenii tribului Bait Kathir începură să urce încet, cu paşi egali şi hotărâţi, în sus pe drum, cântând.

Painter îşi îndreptă atenţia din nou spre complexul mormântului.

Santinelele observaseră prezenţa membrilor tribului şi-şi schimbaseră uşor poziţiile ca să se concentreze asupra drumului. Doi bărbaţi intrară în tufişurile ce flancau drumul şi o luară în jos pe serpentine.

Cu forţele odată îndepărtate de SUV-urile parcate, Painter trecu la fapte. Ieşi din ascunzătoarea sa, rămânând ghemuit şi o luă la fugă, parcurgând cei aproximativ treizeci de metri până la cea mai apropiată maşină. Îşi ţinu respiraţia în timp ce alerga, evitând băltoacele care ar fi plescăit zgomotos. Nimeni nu dădu alarma.

Ajungând la primul SUV, se ghemui în spatele lui, în timp ce deschidea fermoarul uns al rucsacului. Scoase pachetele de explozibil C4, care aveau deja fitilul cuplat, fiecare în parte învelit în celofan şi băgă unul sub aripa maşinii, lângă rezervorul de benzină.

Painter îi mulţumi în tăcere Cassandrei pentru explozibilul făcut cadou. Nu făcea decât să-i dea înapoi ceea ce îi aparţinea.

Rămânând ghemuit, se grăbi să ajungă la următorul SUV şi plantă al doilea pachet. Lăsă cea de-a treia maşină neatinsă, verificând doar dacă avea cheile în contact. O asemenea măsură de prevedere era o practică destul de comună în cazul oricărei operaţiuni. Atunci când lucrurile aveau s-o ia razna, nu voiai să fi nevoit să-l găseşti pe şoferul la care erau cheile.

Mulţumit, verifică restul parcării. Atenţia santinelelor rămăsese concentrată asupra grupului de cămile şi de oameni care se apropia.

Întorcându-se, porni ca din puşcă spre zidul jos care înconjura complexul funerar. Menţinu linia SUV-urilor între el şi cei care stăteau de pază. În spate, auzi strigăte ce veneau de jos… în arabă… o dispută amicală, plină de veselie. Cântecul încetase. Vreo două cămile mugiră trist, acompaniate de clinchetul clopoţeilor de pe harnaşament. Beduinii erau la jumătatea drumului ce urca dealul.

Trebuia să se grăbească.

Painter încalecă zidul jos. Avea doar un metru şi douăzeci înălţime. Alesese un loc izolat, din spatele moscheii. Ateriză cu

un zgomot mai mare decât bufnitura înăbuşită pe care o intenţionase, însă ploaia îl acoperi cu un tunet.

Făcu o pauză. Ambele părţi laterale ale moscheii erau scăldate de lumina ce venea dinspre curtea din faţa clădirii. Strălucea orbitor prin dispozitivul său de vedere pe timpul nopţii. Auzi murmure de voci, însă din cauza ploii nu putu să distingă nimic. N-avea nici o idee câte persoane erau acolo.

Ghemuindu-se ca să-şi menţină silueta sub linia zidului exterior, porni de-a lungul peretelui din spate al moscheii, rămânând la umbră. Ajunse la o uşă din spate şi-i verifică mânerul. Era încuiată. Putea să forţeze uşa, însă ar fi făcut prea mult zgomot. Continuă de-a lungul peretelui, uitându-se după un geam sau o altă cale de a intra. Ar fi fost prea expus dacă ar fi încercat să ajungă la curtea centrală direct din laterala clădirii. Nu exista nici un adăpost şi era mult prea multă lumină. Avea nevoie de o cale de acces prin moschee, o modalitate de a ajunge mai aproape. Pentru a putea să o ia pe Safia de sub nasul Cassandrei, avea nevoie să fie mai aproape de locul acţiunii.

Ajunse la colţul îndepărtat al moscheii. Nici aici nu erau geamuri. Cine construise un loc fără nici un fel de geamuri în spate? Se afla într-o mică grădină de zarzavaturi plină de buruieni. Doi curmali stăteau de strajă deasupra ei.

Painter se uită în sus. Unul din copaci creştea aproape de peretele moscheii, acoperindu-i marginea acoperişului. Acoperişul moscheii era plat. Dacă ar putea să escaladeze curmalul… să ajungă la acoperiş…

Se uită atent la grămada de curmale ce atârnau sub frunze. N-avea să fie uşor, însă trebuia să rişte.

Cu o gură zdravănă de aer, sări în sus cât putu de mult, încolăcindu-şi braţele în jurul trunchiului şi încercând să se agaţe cu picioarele. Scoarţa nu-i dădu nici o şansă. Alunecă imediat înapoi, căzând pe spate în noroi.

În timp ce încerca să se ridice, observă două lucruri, amândouă fiind ascunse în spatele unui şir de tufişuri ce flancau peretele din spate: o scară de aluminiu… şi o mână lividă.

Painter se încordă.

Mâna nu se mişca.

Se târî în faţă, intrând printre tufişuri. O scară era sprijinită pe peretele din spate, alături de o pereche de foarfece de tuns verdeaţa. Bineînţeles că trebuia să existe o modalitate să ajungi la curmalele ce atârnau. Ar fi trebuit să ştie să caute o scară, ceva.

Se apropie de personajul ce zăcea la pământ.

Era un arab bătrân, într-o robă *dishdasha,* brodată cu fir de aur. Mai mult ca sigur era un membru al personalului complexului, un îngrijitor sau ceva de genul acesta. Zăcea în noroi, nemişcat. Painter apăsă cu degetele pe gâtul omului. Era cald încă. Un puls uşor bătea sub degetele lui Painter. Era în viaţă. În stare de inconştienţă.

Painter se ridică. Oare Cassandra folosise un tranchilizant şi în cazul acestui om, aşa cum făcuse în cazul lui Clay? Şi-atunci de ce-l mai târâse până aici ca să-l ascundă? N-avea nici un sens, însă n-avea timp să reflecteze ca să dezlege misterul ăsta.

Luă scara, se asigură că era încă ascuns privirilor santinelelor şi o propti în zidul din spate al moscheii. Scara ajunse exact la limita marginii acoperişului.

Suficient.

Se sui rapid pe trepte. În timp ce urca, aruncă o privire peste umăr. Văzu cum santinelele se deplasaseră să blocheze complet drumul. În jos, pe panta drumului, zări lanternele şi torţele celor din clanul Bait Kathir, care se îngrămădeau la o distanţa mică. Se opriseră şi începuseră să-şi ridice tabăra. Auzi frânturi ocazionale de cuvinte spuse pe un ton ridicat, toate în arabă, pe măsură ce oamenii continuau să se prefacă a fi călători nomazi care se pregăteau să înnopteze acolo.

Ajungând în vârful scării, Painter apucă marginea acoperişului şi se trase în sus, punând un picior pe buza zidului şi rostogolindu-se ca să nu fie văzut.

Rămânând chircit, se grăbi să traverseze acoperişul, îndreptându-se spre minaretul din apropierea zidului frontal. La nici un metru deasupra liniei acoperişului, un balcon deschis înconjura turnul, de acolo de unde se făcea chemarea la rugăciune a credincioşilor locali. Nu-i fu greu să se apuce de balustradă şi să sară peste ea.

Painter se ghemui şi se învârti în jurul balconului. Ţinea sub observaţie curtea interioară, asemenea unei păsări de pradă. Era mult prea strălucitoare pentru echipamentul său de vedere nocturnă, aşa că-l ridică de pe ochi şi studie perimetrul din jur.

Chiar în faţă, o clădire mică în mină strălucea de lumină.

O lanternă zăcea abandonată lângă intrarea în cripta din apropiere.

Aceasta lumina un stâlp de metal înfipt în pământ. Părea să aibă deasupra un fel de sculptură, un bust, după cum arăta.

De dedesubt se auzeau voci… răzbătând din cripta nu prea

înaltă. Uşa acesteia, care dădea în curte, era larg deschisă. Şi din interior străluceau lumini.

Auzi o voce familiară:

— Arată-ne pe hartă.

Era Cassandra. Painter simţi un junghi în inimă.

După care Safia îi răspunse:

— N-are nici un sens. Ar putea fi oriunde.

Painter se aplecă şi mai mult. Slavă Domnului că încă mai era în viaţă. Îl năpădi un val de uşurare şi totodată de îngrijorare reînnoită. Câţi oameni mai erau cu ea? Petrecu vreo câteva minute studiind umbrele prin geamurile aburite. Era greu de apreciat, însă nu părea că ar fi mai mult de patru persoane în încăpere. Se uită în curte să vadă dacă mai erau şi alte santinele. Curtea rămăsese în linişte deplină. Se părea că toată lumea se afla în clădire, adăpostindu-se de ploaie.

Dacă avea să se mişte rapid…

În momentul în care dădea să se întoarcă, o siluetă ieşi din cadrul uşii de la criptă, un bărbat musculos îmbrăcat în negru. Painter înţepeni, temându-se să nu fi fost observat.

Bărbatul îşi trase cozorocul unei şepci de baseball peste ochi şi se repezi în ploaie. Se îndreptă spre stâlp şi îngenunche lângă acesta.

Painter îl spionă pe bărbat în timp ce acesta începu să măsoare încet de la baza parului cu degetele, în sus, pe toată lungimea acestuia. Ce mama naibii făcea? Ajungând la vârful stâlpului metalic, bărbatul se ridică în picioare şi se întoarse în grabă spre clădirea care adăpostea mormântul, scoţându-şi şapca de pe cap.

— Şaizeci şi nouă, spuse el în timp ce dispărea înăuntru.

— Eşti sigur?

Din nou vocea Cassandrei.

— Da, sunt al dracului de sigur.

Painter nu mai zăbovi. Se strecură printr-o arcadă pentru a ajunge la scările turnului ce coborau în spirală până la moschee, îşi puse din nou dispozitivul de vedere pe timpul nopţii şi inspecta casa scării învăluită în întuneric.

Părea în regulă.

Îşi scoase pistolul şi cobori piedica.

Având grijă să nu dea nas în nas cu santinelele, începu să coboare cu un umăr lipit de zid, cu arma îndreptată în faţă. Continuă de-a lungul spiralei scurte, măturând cu privirea camera de rugăciune a moscheii pe măsură ce cobora pe trepte,

într-un verde total, datorită dispozitivului optic, camera era goală, cu covoraşele de rugăciune făcute stivă în spate. Păşi înăuntru şi se îndreptă spre intrarea din faţă.

Uşile de-afară erau deschise. Îşi ridică din nou dispozitivul optic pe frunte şi merse cu grijă spre ieşire. Se aplecă într-o parte. O verandă acoperită se întindea de-a lungul faţadei. În faţă, trei trepte dădeau direct spre curtea interioară a complexului. De fiecare laterală, un perete mic de tencuială încadra veranda, având deasupra deschideri arcuite.

Painter aşteptă şi verifică zona din imediata vecinătate.

Curtea rămăsese goală. Se auzeau voci murmurând de peste drum. Dacă avea să se deplaseze în mare grabă spre mormânt, să se ascundă afară lângă cadrul uşii de la intrare...

Painter îşi făcu socotelile în minte, fără să clipească. Pentru ca planul să meargă, viteza era esenţială. Se îndreptă, ţinând pistolul drept în faţă.

Un zgomot uşor o făcu să înţepenească pe loc. Venea de undeva din spate.

Un sentiment brusc de teroare îl făcu să se cutremure.

Nu era singur.

Se întoarse ghemuindu-se la pământ, cu pistolul îndreptat spre interiorul moscheii. Din întuneric, două siluete întunecate se apropiau tiptil de el, cu ochii strălucind în lumina reflectată din curte. Sălbatice şi înfometate.

Leoparzi.

La fel de tăcute şi silenţioase ca şi noaptea, cele două feline ajunseră aproape de el.

8.18 P.M.

— Arată-mi pe hartă, spuse Cassandra.

Curatorul îngenunche pe podeaua criptei. Desfăcuse şi întinsese aceleaşi hărţi ca mai înainte. O linie dreaptă de culoare albastră se întindea de la primul mormânt de pe coastă până la acesta din munţi. Acum urma o a doua linie, de astă dată de culoare roşie, ce se întindea de la locaţia actuală, îndreptându-se spre nord-est, traversând munţii şi intrând într-o zonă aridă de deşert, Rub'al-Khali, imensul Sfert Gol al Arabiei.

Safia dădu din cap fără să înţeleagă, plimbându-şi un deget de-a lungul liniei ce se întindea în exterior, printre nisipuri.

— N-are nici un sens. Ar putea fi oriunde.

Cassandra studie cu atenţie harta, inspirând şi expirând. Căutau un oraş pierdut în deşert. Trebuia să fie undeva de-a lungul liniei, însă unde? Linia trecea prin centrul întinderii imense de nisip. Putea să fie oriunde.

— Încă ne scapă ceva, spuse Safia, sprijinindu-se pe călcâie.

Îşi frecă tâmplele.

Staţia radio a lui Kane bâzâi, întrerupându-i. Acesta vorbi în microfonul de la gât.

— Câţi sunt?

Urmă o pauză lungă.

— OK, ţineţi-i sub observaţie strictă. Ţineţi-i la distanţă. Anunţaţi-mă dacă se modifică totuşi ceva.

Cassandra se uită la el când termină. El ridică din umeri.

— Şobolanii ăia ai nisipurilor pe care i-am văzut pe marginea drumului s-au întors. Îşi fac tabără acolo unde i-am văzut mai devreme.

Cassandra observă îngrijorarea de pe faţa Safiei. Femeia se temea pentru siguranţa concetăţenilor săi. „Bun”.

— Ordonă-le oamenilor tăi să împuşte pe oricine se apropie.

Safia se încorda la auzul acestor cuvinte.

Cassandra arătă cu degetul spre hartă.

— Cu cât dezlegăm acest mister mai devreme, cu atât o să plecăm de-aici mai repede.

Asta trebuia s-o pună pe jar pe muzeografă.

Safia se uita ursuză la hartă.

— Trebuie să fie vreun marcator de distanţă undeva pe suprafaţa artefactului. Ceva care ne-a scăpat. O modalitate prin care să determinăm cât trebuie să mergem de-a lungul liniei roşii.

Safia îşi închise ochii, legănându-se pe călcâie. După care se opri brusc.

— Ce-i? întrebă Cassandra.

— Suliţa, spuse ea, aruncându-şi privirea spre uşă. Am văzut nişte striaţii de-a lungul mânerului suliţei, nişte urme crestate acolo. Credeam că nu sunt decât de ornament. Însă în trecutul antic, măsurătorile erau adesea trecute în forma unor caneluri făcute pe un băţ.

— Aşadar, crezi că numărul crestăturilor ar putea să însemne echivalentul unei distanţe?

Safia dădu din cap aprobator şi începu să se ridice în picioare.

— Trebuie să le număr.

Cassandra n-avea încredere în femeie. Ar fi fost uşor să mintă şi să-i ducă într-un loc greşit. Avea nevoie de precizie.

— Kane, du-te afară şi numără câte crestături sunt.

El făcu o grimasă sugestivă, însă se conformă, trăgându-şi pe cap şapca îmbibată de apă. După ce plecă, Cassandra se ghemui lângă hartă.

— Aceasta trebuie să fie locaţia. Prima oară pe coastă, după aceea în munţi, iar acum în deşert.

Safia ridică din umeri.

— Probabil că ai dreptate. Numărul trei este semnificativ în credinţele străvechi. Indiferent dacă e vorba de treimea creştină Dumnezeu – Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh – sau de vechea treime celestă: luna, soarele şi luceafărul dimineţii.

Kane apăru în pragul uşii, scuturându-şi şapca de stropii de ploaie.

— Şaizeci şi nouă.

— Eşti sigur?

Bărbatul se încruntă la Cassandra.

— Da, sunt al dracului de sigur.

— Şaizeci şi nouă, spuse Safia. Trebuie să fie distanţa corectă.

— De ce? întrebă Cassandra, concentrându-şi din nou toată atenţia asupra muzeografei, în timp ce se apleca deasupra hărţii.

— Şase şi nouă, explică Safia deasupra hărţii. Multipli de trei. Exact despre ce vorbeam. De asemenea, două numere care urmează unul după celălalt. Un număr cu mare încărcătură magică.

— Şi eu care întotdeauna am crezut că „şaizeci şi nouă” însemna cu totul altceva, comentă Kane.

Făcându-se că nu-l aude, Safia îşi continuă munca, măsurând cu un raportor şi butonând un calculator. Cassandra o supraveghea îndeaproape.

— Aici sunt cele şaizeci şi nouă de mile de-a lungul liniei roşii, spuse Safia încercuind locul cu pricina. Se termină în acest loc din deşert.

Cassandra se lăsă în genunchi, luă raportorul şi mai verifică o dată măsurătorile făcute. Se uită fix la cercul roşu, reţinând longitudinea şi latitudinea.

— Deci asta ar putea să fie locaţia oraşului pierdut?

Safia dădu din cap aprobator, continuând să fixeze harta cu privirea.

— Cel puţin din câte-mi dau eu seama.

Cassandra se încruntă, simţind că femeia îi ascundea ceva.

Aproape că putea să vadă cum îşi făcea calcule în minte.

O apucă pe Safia de încheietura mâinii.

— Ce-mi ascunzi…

O împuşcătură izbucni în apropiere, întrerupând-o.

Putea să fie doar un foc accidental. Putea să fie doar unul dintre beduini care trăgea aiurea cu puşca în aer. Însă Cassandra nu era naivă. Se învârti în loc.

— Painter…

8.32 P.M.

Painter trase primul foc instinctiv, în timp ce cădea pe spate în pragul uşii, aruncându-se afară pe verandă. Un colţ al zidului fu spulberat într-o ploaie de ghips şi mortar. Înăuntru, leoparzii se despărţiseră, dispărând în întunericul moscheii.

Painter se aruncă într-o parte, adăpostindu-se în spatele jumătăţii de zid de pe verandă. Ce stupid. N-ar fi trebuit să tragă. Reacţionase din instinct, din spirit de conservare. Nu era stilul lui. Însă teroarea de a se afla faţă în faţă cu leoparzii pusese întru totul stăpânire pe el.

Iar acum eliminase şi elementul-surpriză.

— Painter!

Strigătul venea din direcţia mormântului.

Era Cassandra.

Painter nu îndrăzni să se mişte. Leoparzii îi dădeau târcoale dinăuntru, iar Cassandra de-afară. Ce alegea, femeia sau tigrul? În acest caz, amândouă opţiunile însemnau moartea.

— Ştiu că ai venit după ea! strigă Cassandra în ploaie.

Bubuitul unui tunet îi sublinie cuvintele.

Painter păstră tăcerea. Cassandra n-avea de unde să ştie cu siguranţă din ce direcţie venise împuşcătura. Sunetul circula destul de curios printre aceste dealuri muntoase. Îşi imagină cum era ascunsă în criptă, strigând afară din cadrul uşii. N-avea tupeu să iasă la iveală. Ea ştia că el era înarmat, însă nu ştia unde se afla.

Cum putea să folosească acest lucru în avantajul său?

— Dacă nu ieşi cu mâinile sus, fără nimic în ele, în următoarele zece secunde împuşc prizoniera.

Trebui să gândească rapid. Dacă ieşea acum n-avea să însemne nimic altceva decât moartea sa, pe lângă cea a Safiei.

— Ştiam c-o să vii, Crowe! Chiar te gândeai că o să pun botul şi o să cred că te îndrepţi spre graniţa cu Yemenul?

Painter tresări de durere. Îi trimisese acel e-mail şefului său cu numai câteva ore în urmă, plin de informaţii false, printr-un server securizat. Fusese un test. După cum se temuse, cele scrise acolo ajunseseră în întregime la Cassandra. Îl cuprinse un sentiment de disperare. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Trădarea începea la cel mai înalt nivel din cadrul Sigma.

Sean McKnight… propriul şef…

Acesta fusese motivul pentru care Sean îl pusese să facă pereche cu Cassandra încă de la început?

Părea imposibil.

Painter închise ochii şi luă o gură zdravănă de aer, simţindu-se foarte singur.

Acum era aici, izolat. N-avea pe nimeni pe care să poată contacta, pe nimeni în care să aibă încredere. În mod ciudat, gândul acesta nu făcu decât să-l ajute şi să-i dea energie. Simţea un sentiment ameţitor de libertate. Trebuia să se bazeze pe sine însuşi şi pe cele mai apropiate resurse de care dispunea.

Asta avea să fie de ajuns.

Painter îşi băgă mâna în rucsacul de pe piept şi prinse în palmă transmiţătorul radio. Tunetul bubui, ca din gât, gutural. Ploaia cădea şi mai tare.

— Cinci secunde, Crowe.

„Tot timpul din lume…”

Apăsă pe butonul transmiţătorului şi se rostogoli înspre scări.

8.34 P.M.

De la şaizeci şi cinci de metri distanţă, Omaha simţi vibraţia în momentul în care exploziile aruncară cele două SUV-uri în aer, la fel de luminoase ca şi fulgerele de pe cer. Întunericul nopţii deveni strălucitor. Şocul îi presă timpanele, simţindu-l ca pe o bubuitură de tunet în coşul pieptului.

Era semnalul lui Painter. Pusese mâna pe Safia.

Un moment mai devreme, Omaha auzise o singură împuşcătură, ceea ce-l îngrozise.

Acum flăcările şi rămăşiţele maşinilor cădeau peste tot prin zona parcării. Oamenii care stăteau de pază zăceau întinşi în

noroi. Doi dintre ei ardeau de vii, după ce fuseseră împroşcaţi cu benzina.

Era timpul să se mişte.

— Acum! strigă Omaha, însă i se păru că strigătul său sunase slab.

Cu toate astea, focurile de puşcă izbucniră din pădure, din ambele părţi ale lui Omaha. În plus, sclipiră şi câteva flăcări de la ţevile puştilor, de pe o poziţie mai înaltă ce domina parcarea, venind de la o pereche de trăgători din tribul Bait Kathir.

Sus lângă complex, două santinele se aruncaseră la pământ. După care deodată se smuciră, ca şi cum ar fi fost cuprinşi de convulsii şi corpurile le fură aruncate în spate. Fuseseră împuşcaţi.

Alte santinele căutau adăpost, reacţionând rapid. Aceştia nu era nişte amatori. Se retraseră peste zidurile complexului, căutând undeva acoperire.

Omaha îşi ridică binoclul.

În vârful platoului dealului, cele două SUV-uri în flăcări luminau parcarea. Al treilea vehicul fusese împins câţiva metri mai încolo de şocul exploziei. Bălţile de combustibil în flăcări era răspândite atât pe pământ, cât şi pe capota maşinii, scoţând aburi în ploaia torenţială. Se presupunea că Painter o să folosească vehiculul ca pe un mijloc de scăpare. Ar fi trebuit să fi ajuns deja acolo până acum.

Unde era? Ce mai aştepta?

Un strigăt se auzi din dreapta lui Omaha. Clopoţeii zdrăngăniră. Mai bine de zece cămile o luaseră în sus pe deal. În mijlocul lor alergau mai mulţi beduini din tribul Bait Kathir. Din spatele liniei copacilor începu un foc de acoperire.

Acum se auziră şi câteva focuri răzleţe, drept răspuns. O cămilă zbieră şi căzu într-un genunchi, după ce alunecase în noroi. O explozie ţâşni în coasta dealului, în stânga lui Omaha. O pălălaie de foc distruse crengile copacilor, arzând frunzele şi împroşcând noroiul.

O grenadă.

După care un sunet nou.

Venea dinspre defileul adânc din dreapta.

„Ce dracu'…"

Cinci elicoptere mici apărură în câmpul vizual, la fel de rapide precum ţânţarii şi la fel de mici. Erau pentru o singură persoană, având doar palele, rotorul şi pilotul. Arătau ca nişte sănii zburătoare. Măturau pământul cu reflectoarele lor puternice,

concomitent cu focurile de armă automată cu care mitraliau zona.

Cămilele şi oamenii fugeau în toate direcţiile.

Omaha îşi strânse cu putere pumnii. Nemernica aia îi aşteptase. Avusese întăriri din forţe rămase în aşteptare, gata să-i prindă în ambuscadă. Cum de ştiuse nenorocita?

Coral şi Barak apărură lângă Omaha.

— Painter o să aibă nevoie de ajutor, şuieră Coral printre dinţi. Nu mai poate să ajungă la vehiculul pe care l-a păstrat ca să scape. E prea expus.

Omaha aruncă o privire spre tabăra care se transformase într-o baie de sânge, de oameni şi cămile.

Din pădure, se trăgeau focuri de armă în sus spre elicoptere, făcându-le să zboare mai sus. Însă ele continuau să se învârtă în zigzag deasupra complexului.

Tot planul se dusese de râpă.

Însă Safia era acolo sus. Omaha n-avea să plece fără ea.

Coral îşi scoase pistolul.

— Gata, eu mă duc acolo.

Omaha o apucă de braţ. Muşchii ei erau tari ca oţelul. El o ţinea strâns, nelăsând loc nici unui fel de împotrivire.

— De data asta, mergem amândoi.

8.35 P.M.

Kara se holba la Kalaşnikovul din poală. Bătea darabana pe patul armei, încercând cu greu să se concentreze. Îi era greaţă şi îşi simţea ochii prea mari pentru capul ei, prevestind o migrenă.

Visa la o pastiluţă portocalie.

Lângă ea, Clay se chinuia să pornească motorul. Învârti din nou cheia în contact, însă n-avu sorţi de izbândă. Danny stătea pe bancheta din spate cu singurul pistol pe care-l aveau.

Explozia luminase dealurile dinspre nord, asemenea soarelui care tocmai răsare. Era semnalul lui Painter. Peste cele două văi despărţitoare, ecoul împuşcăturilor, ce se auzeau de ici-colo, răsunau ca nişte focuri de artificii.

— Ce drăcia dracului, înjură Clay, lovind cu putere cu mâna în volan.

— Hai c-ai înecat motorul, spuse Danny cu amărăciune, din spate.

Kara se uita afară pe geamul din dreapta al pasagerului. O strălucire arămie persista înspre nord. Gata, începuse nebunia. Dacă totul mergea cum trebuia, ceilalţi aveau să coboare dealul în goană, într-unul dintre SUV-urile răpitorilor. Restul grupului avea să se împrăştie în sus, pe dealuri. Beduinii Bait Kathir cunoşteau multe poteci prin munţii împăduriţi.

Însă simţea că nu era ceva în regulă.

Poate că nu erau decât oboseala şi durerea de cap care o chinuia pe Kara din ce în ce mai mult cu fiecare respiraţie. Parcă ar fi avut nişte ace în spatele ochilor. Până şi luminiţele din bordul maşinii i se păreau dureros de strălucitoare.

— O să omori bateria, îl avertiză Danny în timp ce Clay mai încercă încă o dată să pornească motorul. Mai lasă-l puţin. Măcar cinci minute.

Kara auzi un bâzâit insuportabil direct în creier, ca şi cum corpul ei ar fi fost o antenă, ce capta zgomot alb. Trebuia să se mişte. Nu mai putea să stea fără să facă nimic. Trase de încuietoarea uşii şi se prăbuşi pe jumătate prin portieră afară, bălăngănindu-şi puşca.

— Ce faci? o întrebă Clay, speriat.

Ea nu-i răspunse şi continuă să meargă. Microbuzul fusese băgat la adăpost sub crengile unui tamarin. Ieşi în spaţiu deschis şi parcurse o distanţă scurtă în sus pe drum, fără s-o mai vadă cei din microbuz.

Focurile de armă continuau să răsune.

Kara le ignoră, atenţia fiindu-i concentrată undeva mai aproape.

O femeie bătrână stătea în mijlocul drumului, cu faţa la Kara, ca şi cum ar fi aşteptat-o. Era îmbrăcată într-o robă lungă tradiţională, cu faţa ascunsă în spatele unui voal negru. Între degetele-i osoase ţinea o bucată lemn noduros, neted şi lucios.

Kara simţea cum îi pulsează capul. După care zgomotul alb din cap găsi o destinaţie adecvată. Durerea şi greaţa se scurseră din ea. Pe moment simţi că pluteşte, ca într-o stare de imponderabilitate.

Femeia pur şi simplu se uita la ea.

Amorţeala punea stăpânire pe spaţiile goale din interiorul ei. Nu se opuse acestei senzaţii. Degetele moi ale Karei lăsară să-i scape puşca.

— Ea o să aibă nevoie de tine, rosti femeia în cele din urmă, întorcându-se.

Kara merse în urma străinei, mişcându-se ca în transă.

Din spate, de sub tamarin, auzi motorul microbuzului cum dă din nou rateu la o tentativă eşuată de a-l porni. Kara continuă să meargă, lăsând drumul în urmă şi îndreptându-se spre valea împădurită. Nu opunea rezistenţă, chiar dacă ar fi putut s-o facă.

Ştia cine avea nevoie de ea.

8.36 P.M.

Safia fusese obligată să îngenuncheze, cu mâinile pe cap. Cassandra se ghemuise lângă ea, cu un pistol înfipt în ceafa ei şi cu celălalt îndreptat spre intrare. Amândouă erau cu faţa spre cadrul uşii, aşteptând încordate în partea îndepărtată a camerei. Movila de pământ a mormântului se interpunea între ele şi ieşirea din criptă.

Odată cu izbucnirea exploziei, Cassandra stinsese luminile şi-l trimisese pe Kane afară, printr-un geam din spate. Ca să facă înconjurul clădirii. Să-l doboare pe Painter.

Safia îşi încleştă degetele. Oare putea să fie adevărat? Putea Painter să mai fie în viaţă, pe undeva, pe-afară? Dacă era aşa, supravieţuiseră şi ceilalţi? O podidiră lacrimile. Indiferent de cum reuşiseră să facă asta, nu mai era singură. Painter trebuia să fie afară.

Împuşcăturile încă mai răsunau dincolo de zidurile complexului. Flăcările aruncau lumini roşii.

Auzi zgomotul elicopterelor, răpăiturile de foc automat.

— Lasă-ne să plecăm şi-atât, o rugă Safia. Ai deja locaţia Ubarului.

Cassandra rămase tăcută în întuneric, cu toată atenţia concentrată asupra uşii şi a geamurilor. Safia nu ştia nici măcar dacă îi auzise rugămintea.

De afară, de dincolo de uşă, ajunse până la ele un zgomot ca şi cum cineva şi-ar fi târşâit picioarele. Venea cineva. Painter sau Kane?

De-a lungul pragului uşii trecu o umbră foarte mare, iluminată momentan de singura lanternă rămasă încă afară, în curte.

O cămilă.

Era o privelişte supranaturală, aşa cum trecea, udă fleaşcă din cauza ploii. În urma ei, apăru o femeie în cadrul uşii. Era goală. Părea să licărească la lumina roşiatică a flăcărilor din vecinătate.

— Tu! icni Cassandra.

Într-o mână, necunoscuta căra geanta argintie cu inima de fier. Aceasta fusese lăsată afară, chiar lângă uşă.

— Nu, n-o s-o iei, nenorocito!

Cassandra trase de două ori cu pistolul, asurzitor de aproape de urechea Safiei.

Zgomotul puternic o făcu pe Safia să se arunce în faţă pe unul din covoraşele de rugăciune. Se rostogoli într-o parte, cam un pas, spre movila de pământ a mormântului.

Cassandra o urmă, încă trăgând spre uşă.

Safia îşi îndreptă gâtul, ridicându-şi capul în sus, cu urechile ţiuind. Cadrul uşii era din nou gol. Se uită la Cassandra, care luase o poziţie de tragere, cu ambele pistoale îndreptate spre uşa deschisă.

Safia întrezări o şansă. Apucă marginea covoraşului de rugăciune, pe care stătea şi Cassandra. Se ridică şi, dintr-o mişcare, smuci covoraşul cu ea.

Luată pe nepregătite, Cassandra se dezechilibra şi căzu.

Un pistol se descărcă.

Tencuiala sări din tavan.

În timp ce Cassandra cădea pe spate, Safia sări peste mormânt rostogolindu-se spre uşă. La intrare, se aruncă cu capul înainte peste prag.

O altă împuşcătură.

Safia simţi o lovitură în umăr care o trânti la pământ. Căzu şi alunecă în noroi. Umărul o ardea. Fusese împuşcată. Panicată, reacţiona din instinct pur, rostogolindu-se într-o parte, departe de cadrul uşii.

Ploaia curgea peste ea.

Se târî de-a buşilea şi o coti, forţându-se şi intrând printr-un şir de tufişuri direct în aleea îngustă dintre mormânt şi ruinele camerei de rugăciune.

În momentul în care ajunse la adăpost, o mână ţâşni din întuneric, din spate, acoperindu-i gura cu putere, de i se învineţiră buzele.

8.39 P.M.

Painter o ţinea strâns pe Safia, agăţându-se de ea.

— Stai liniştită, îi şopti el la ureche, sprijinindu-se de peretele ruinelor.

Ea tremura în strânsoarea lui.

El se ascunsese acolo de câteva minute, ţinând curtea sub observaţie, încercând să găsească o modalitate de a o scoate pe Cassandra afară. Însă fosta sa parteneră părea sigură pe ea acolo înăuntru, aşteptând răbdătoare, lăsându-şi echipa să facă treaba în locul ei, în timp ce-şi păzea prada. Luminile proiectoarelor elicopterelor ce planau prin aer se încrucişau în curte, ţinându-l ţintuit la pământ. Din nou, Cassandra fusese mai deşteaptă decât el, ascunzând o forţă aeriană, probabil trimisă aici în avans.

Totul părea lipsit de speranţă.

După care, cu un minut în urmă, văzuse o cămilă rătăcind prin ploaie, indiferentă la schimbul de focuri, mişcându-se cu hotărâre, în ritm constant, trecând de ascunzătoarea lui şi dispărând în faţa mormântului. Iar în momentul următor, auzise un ropot de împuşcături şi Safia ieşise afară, prăbuşindu-se la pământ.

— Trebuie să ajungem la zidul din spatele complexului, şopti el, luând-o în jos pe alee.

Se auzeau prea multe împuşcături de-afară, din faţă. Trebuiau să rişte şi să-şi încerce norocul pe panta abruptă din spate, ca să ajungă la adăpost. O eliberă din strânsoare, însă ea mai rămăsese lipită de el.

— Rămâi în spatele meu, îi spuse el ferm.

Întorcându-se în loc, Painter deschise calea ghemuindu-se, îndreptându-se din nou înspre partea din spate a complexului. Umbrele erau mai mari acolo. Continuă să scruteze prin dispozitivul de vedere pe timpul nopţii, prudent şi încordat, cu pistolul îndreptat în faţă. Nu mişca nimic. Vedea totul în nuanţe de verde. Dacă ar fi putut să ajungă la zidul îndepărtat ce înconjura complexul…

Mai făcu un pas şi aleea se umplu brusc de lumină, orbitor de strălucitoare prin lentilele de la ochi, arzându-l parcă până în străfundul capului. Îşi dădu la o parte dispozitivul optic.

— Nu mişca!

Painter îngheţă. Un bărbat era întins pe coama zidului ruinelor. Ţinea într-o mână o lanternă şi un pistol în cealaltă, ambele îndreptate spre Painter.

— Nici măcar nu clipi, îl avertiză bărbatul.

— Kane, suspină Safia în spatele său.

Painter înjură pe tăcute. Bărbatul stătuse în aşteptare deasupra zidului, ţinând totul sub observaţie de la înălţime,

aşteptând până când ei intraseră în câmpul lui vizual.

— Aruncă arma!

Painter n-avea de ales. Dacă refuza s-o facă, ar fi fost împuşcat acolo unde se afla. Lăsă pistolul să-i cadă dintre degete.

O voce nouă strigă cu asprime de undeva din spatele lui, venind dinspre intrarea pe alee. Cassandra.

— Împuşcă-l şi gata!

8.40 P.M.

Omaha se ghemui alături de Coral, în timp ce ea termina de cercetat cadavrul întins pe pământ. Barak îi acoperea cu puşca sa. Erau ascunşi la marginea parcării, aşteptând o şansă să o poată lua la fugă peste spaţiul liber, deschis.

Strângând cu putere pistolul Desert Eagle, Omaha se chinui să-şi controleze bătăile inimii. Nu mai putea să respire. Cu un minut în urmă se auziseră focuri de armă din interiorul complexului…

Safia…

În faţă, parcarea era încă luminată de arderea combustibilului. O pereche de elicoptere măturau perimetrul pe deasupra lor, proiectoarele încrucişându-se într-un joc mortal. Ambele tabere ajunseseră într-un punct mort. Numai câteva focuri de armă mai răsunau ocazional, risipind tăcerea.

— Hai să mergem, spuse Coral, ridicându-se în picioare, încă ascunsă după crengile smochinului sălbatic.

Cercetă cu privirea ce se întâmpla pe cer. Se uită cum o a doua pereche de elicoptere se năpustea de deasupra, din aer.

— Fi gata s-o iei la fugă.

Omaha se încruntă – după care văzu grenada din palma femeii, cea luată de la santinela moartă aflată la picioarele sale.

Ea trase cuiul de siguranţă şi ieşi de sub copac, la vedere, concentrându-şi întreaga atenţie la ce se întâmpla pe cer. Îşi balansă braţul înapoi, aplecându-se, asemenea unui aruncător la baseball, pe un picior. Rămase în poziţia aceea timp de câteva secunde.

— Ce faci? întrebă Omaha.

— Rezolv o problemă de fizică, răspunse ea. Analiza vectorilor, coordonare în timp, unghiul de ascendenţă.

Aruncă grenada cu o mişcare smucită a întregului corp.

Omaha îi pierdu imediat urma în întuneric.

— Fugi!

După ce aruncă grenada, Coral o luă din loc.

Înainte ca Omaha să apuce să se mişte, grenada explodă deasupra capului într-o văpaie luminoasă, aprinzând burta aeronavei de o singură persoană. Reflectorul acesteia se răsuci brusc în momentul în care resimţi şocul loviturii. Schijele muşcară din burta elicopterului. Probabil că o bucată de şrapnel îi lovise tancul de combustibil. Elicopterul explodă într-o mare de flăcări.

— Fugi! strigă Coral din nou.

Barak era deja pe urmele lui Coral.

Omaha o luă la fugă. Rămăşiţele elicopterului cădeau de sus, undeva în dreapta lui. O bucată de rotor se lovi de sol cu un şuierat asurzitor. După care aparatul de zbor se prăbuşi printre copaci, aruncând în sus flăcări şi fum negru.

El continuă să fugă de-a lungul parcării. Celelalte elicoptere făcură stânga-mprejur, împrăştiindu-se ca un stol de ciori speriate.

În faţă, Coral ajunsese la singurul SUV rămas intact. Sări pe scaunul şoferului.

Barak deschise portiera din spate, lăsându-i scaunul din faţă, al pasagerului, lui Omaha.

În timp ce degetele sale închideau portiera, motorul maşinii hurui, trezindu-se la viaţă. Omaha abia deschisese portiera în momentul în care Coral băgă în viteză şi călcă acceleraţia, răsucindu-i braţul lui Omaha. Acesta trebui să fugă şi să sară în maşină.

Coral n-avea timp de pierdut, să stea după toţi mocăiţii.

Omaha se prăbuşi în scaun în momentul în care răsună o detunătură de puşcă.

Omaha îşi băgă capul la cutie, însă împuşcătura nu fusese din partea inamicului.

De pe bancheta din spate, Barak trăsese prin trapa maşinii. Dădu cu cotul ca să înlăture definitiv geamul securizat deja crăpat, după care îşi vârî corpul prin deschiderea făcută cu tot cu puşca din mână. Imediat începu să tragă, în timp ce Coral se lupta cu volanul, roţile învârtindu-se în noroiul de pe sol.

Când ea făcu o întoarcere bruscă spre poarta complexului, maşina derapă. Roţile se înnămoliră. SUV-ul se chinui să se urnească din loc.

Un alt elicopter apăru la vedere, coborând cu palele elicei într-un unghi ameninţător. Rafale de foc automat ţâşniră din botul maşinăriei, gloanţele clănţănind şi înfigându-se în pământ direct spre vehiculul lor blocat în noroi. Le-ar fi tăiat maşina în două.

Coral apucă schimbătorul de viteze şi băgă SUV-ul în marşarier, călcând cu putere pedala de acceleraţie. SUV-ul îşi reluă tracţiunea, ţâşnind în trombă înapoi, în timp ce rafala de gloanţe ce acţiona ca o ghilotină trecu razant la doar câţiva centimetri pe lângă bara de protecţie din faţă.

Un al doilea elicopter se năpusti asupra lor.

Barak deschise focul spre cer. Proiectorul elicopterului se făcu praf.

Însă acesta continua să vină spre ei.

Încă mergând cu spatele, Coral învârti de volan. Maşina derapă, mişcându-se necontrolat în noroi.

— Omaha, în stânga ta!

În timp ce Barak era ocupat cu elicopterul, una dintre santinele decisese să profite de neatenţia lui. Bărbatul îşi ridică puşca la umăr. Omaha se lăsă pe spate în scaun. SUV-ul se răsuci ca să ajungă cu faţa spre trăgător. Neavând de ales, Omaha trase cu pistolul său Desert Eagle prin parbriz, după care mai trase încă de două ori. Parbrizul securizat rămase în loc, deşi crăpat, semănând cu o imensă plasă de păianjen.

Santinela se feri, lăsându-se în jos.

Roţile SUV-ul muşcară din pământ mai tare, mărind tracţiunea şi porniră în viteză de-a lungul parcării, tot în marşarier. Cu capul întors, Coral manevră vehiculul ca o expertă, îndreptându-se spre poarta complexului, gonind nebuneşte cu spatele, urmărită de elicoptere.

— Ţineţi-vă bine!

8.44 P.M.

Safia era blocată pe alee, între Painter şi Cassandra. În faţă, Kane îşi ţinea arma îndreptată spre ei. Când elicopterul explodă în spatele lor, încremeniră cu toţii preţ de o jumătate de secundă.

— Împuşcă-l, repetă Cassandra, rămânând concentrată asupra lui.

— Nu!

Safia încercă să-l ocolească pe Painter, ca să-l apere, creându-i un scut uman. Umărul o ardea la fiecare mişcare. Sângele îi curgea pe braţ în jos.

— Omoară-l şi nu te mai ajut! N-o să descoperi niciodată secretul Ubarului!

Painter o ţinu în spate, protejând-o de Kane.

Cassandra îşi forţă intrarea prin gardul viu.

— Kane, ai primit un ordin.

Safia îşi plimbă privirea între cei doi atacatori înarmaţi. Văzu o umbră care flutură prin spatele bărbatului. Ceva se ridica din poziţia ghemuit, împărţind aceeaşi coamă a zidului cu Kane. Ceva ai căror ochi străluceau într-o nuanţă de roşu sălbatic, aducător de moarte.

Painter se încorda lângă ea.

Cu un răget înfiorător, leopardul se aruncă asupra lui Kane. Pistolul i se descărcă.

Safia simţi cum glonţul îi şuieră pe lângă ureche, după care intră în noroi, clipocind înăbuşit. Omul şi felina se prăvăliră laolaltă de pe zid, jos, în camera de rugăciune.

Painter se lăsă în jos, o apucă pe Safia de braţ şi o trase înapoi în spatele său, în timp ce el se întorcea ca s-o înfrunte pe Cassandra. Avea în mâna liberă cel de-al doilea pistol.

Trase.

Cassandra sări înapoi, prăbuşindu-se printre tufişuri. Glonţul o ratase, retezând colţul clădirii ce adăpostea mormântul. După care se trase într-o parte.

În camera vecină, se auziră urlete ascuţite, însetate de sânge. Era imposibil să distingi care erau ale omului şi care ale fiarei.

Gloanţele ricoşară din pereţii de calcar, în timp ce Cassandra se întorcea, ghemuită, după colţ, trăgând prin gardul viu.

Painter o împinse pe Safia lipind-o de peretele criptei, scoţând-o din bătaia directă a focurilor de armă… cel puţin pentru moment.

— Du-te spre zidul exterior, o sili el, împingând-o spre alee.

— Şi tu ce faci?

— O să ne urmărească. Panta e prea expusă.

Intenţiona să o ţină pe Cassandra pe loc, în incintă.

— Dar tu…

— Fir-ar să fie, *du-te!*

Şi o împinse şi mai tare.

Safia se împletici pe alee. Cu cât ajungea mai repede la adăpost, cu atât mai repede putea şi Painter să scape de-acolo.

Aşa îşi justifică fuga. Însă, într-un fel ştia că fugea pur şi simplu pentru a-şi salva viaţa. Cu fiecare pas pe care-l făcea, umărul îi zvâcnea de durere. Cu toate astea, continuă să alerge.

Schimbul de focuri continuă şi el.

În camera de rugăciune, se aşternuse o tăcere mormântală, soarta lui Kane rămânând necunoscută. Mai multe focuri de armă izbucniră din parcare. Un elicopter străluci la o altitudine joasă, undeva deasupra, biciuind şi dispersând ploaia cu mişcarea rotorului.

Ajungând la capătul aleii, Safia o luă de-a lungul grădinii ude spre peretele îndepărtat al complexului. Era de numai un metru şi douăzeci de centimetri înălţime, însă cu umărul ei rănit, se temea că n-o să poată să-l sară. Cămaşa îi era îmbibată de sânge.

De sub un baobab, apăru o cămilă din partea mai îndepărtată a zidului. Era în mişcare, venind direct spre ea. Părea a fi aceeaşi cămilă care trecuse mai devreme prin faţa intrării în criptă. De fapt, avea aceeaşi companioană: o femeie goală puşcă.

Numai că de data asta era călare pe cămilă.

Safia nu ştiu dacă putea să aibă încredere în această necunoscută sau nu, dar dacă şi Cassandra trăsese asupra ei, atunci femeia trebuia să fie de partea ei. „Duşmanul duşmanului meu…”

Necunoscuta îi oferi o mână de ajutor când Safia ajunse la zid – după care îi vorbi. Nu în arabă sau în engleză. Însă Safia o înţelegea şi asta nu datorită faptului că studiase această limbă – ceea ce într-adevăr făcuse – ci fiindcă părea că vorbele i se traduceau singure în cap.

— Bine ai venit, soră, îi spuse necunoscuta în aramaică, limba moartă a acestui ţinut. Mergi în pace.

Safia se întinse să prindă mâna femeii. Aceasta o apucă strâns. Se simţi trasă în sus fără nici un efort. Durerea o străfulgera, făcând-o să-şi lase rapid în jos mâna rănită. Îi scăpă şi un ţipăt involuntar. Privirea i se înceţoşă, totul întunecându-se în jur până se reduse la un mic punct.

— Pace ţie, repetă femeia cu blândeţe.

Safia simţi cum cuvintele o învăluie, cum trec prin ea, luându-i durerea şi lumea din jur odată cu ea. Se clătină şi alunecă într-o parte.

8.47 P.M.

Painter trase de grătarul de protecţie al ferestrei de lângă capul său, care ceda imediat, fiind foarte fragil. Cu spatele lipit de peretele criptei, trase de două ori cu pistolul, ţinând-o pe Cassandra la distanţă, în incinta complexului.

Îşi folosi palma să gliseze geamul şi să-l deschidă. Slavă Domnului, nu era blocat. Se uită în jos pe alee şi o văzu pe Safia dispărând după colţ.

Lăsându-se într-un genunchi în jos, Painter mai trase un foc de armă, scoţându-şi încărcătorul din patul pistolului.

Luă un altul de la brâu şi-şi încarcă arma.

Cassandra trase din nou. Glonţul lovi zidul lângă piciorul său.

„Unde e celălalt leopard blestemat atunci când ai nevoie de el?”

Painter ripostă, trăgând şi el, după care îşi băgă arma în toc. Fără să arunce nici măcar o privire, sări în sus, vârându-se prin cadrul ferestrei şi căzu în criptă.

Se ridică în picioare. Zări în mijlocul ei o movilă acoperită cu nişte pânze. Continuă să meargă spre zid şi ocoli mormântul propriu-zis, având pistolul din nou în mână, îndreptat spre uşă. Se retrase spre geamul din spate şi simţi o adiere umedă.

„Deci pe-aici a ieşit nemernicul ăla cu care m-am trezit în cârcă.”

Painter se uită pe geam afară. Dincolo de zid, observă o cămilă, îndreptându-se spre povârnişul din spate.

O femeie goală era călare pe ea, părând că o dirijează cu genunchii. Ţinea în braţe o altă femeie. Fără vlagă, inertă.

— Safia…

Cămila şi cele două femei cocoţate pe ea coborâră, dispărând din raza lui vizuală. O pereche de leoparzi ţâşni din grădina întunecată, fugind spre zid, după care săriră peste el, urmând cămila.

Înainte să se poată decide dacă s-o urmărească sau nu, Painter auzi pe cineva care-şi târşâia picioarele pe lângă uşă. Îşi dădu drumul jos şi se întoarse. O umbră se distingea clar în faţa intrării.

— Nu s-a terminat, Crowe! strigă Cassandra.

Painter îşi ţinu pistolul aţintit, gata de tragere. Un huruit zgomotos îi ajunse la urechi. O maşină. Se auziră împuşcături. Recunoscu riposta unui Kalaşnikov. Cineva din grupul lui. Umbra

Cassandrei dispăru, retrăgându-se.

Painter se grăbi să ajungă la uşă, cu arma pregătită. Se uită la harta desfăşurată de pe podea. Se apleacă şi o înhăţă, mototolind-o în mâna liberă.

Afară, în curtea interioară, una dintre maşinile Mitsubishi trecea prin grădină, lăsând în urmă nişte dâre zimţate, ca nişte brazde. O siluetă era ieşită în afară prin trapa maşinii. O ţeavă de armă, îndreptată în sus, spre cer, fulgera în mod repetat. Barak.

Painter verifică restul curţii. Părea goală. Cassandra se retrăsese şi se ascunsese, pentru scurt timp depăşită numeric. Păşi afară din criptă şi făcu semn cu harta mototolita.

De îndată ce-l văzu, şoferul Mitsubishi-ului schimbă brusc direcţia. Bara de protecţie din spate era îndreptată spre el. Se lăsă să cadă pe spate. SUV-ul derapă şi se opri, zgâriindu-şi vopseaua de pe aripi şi de pe uşi. Portiera din spate se deschise exact în dreptul mormântului.

O văzu pe Coral pe scaunul şoferului.

— Urcă! strigă Barak.

Painter aruncă o privire spre geamul din spate al mormântului. „Safia…”

Indiferent cine o luase, cel puţin se îndepărtau, ieşind din raza imediată de acţiune, fără să rişte să fie rănită. Asta trebuia să-i fie suficient pentru moment.

Întorcându-se, apucă mânerul, se sui în maşină şi trânti uşa cu putere.

— Dă-i drumul! strigă el spre scaunele din faţă.

Coral băgă SUV-ul în viteză, iar maşina demară în trombă.

O pereche de elicoptere porniră în urmărirea lor. Barak trase spre ele din turela improvizată de deasupra maşinii. SUV-ul zburdă nebuneşte spre poarta deschisă a complexului. Coral se aplecă în faţă ca să se uite atent prin parbrizul crăpat.

Ieşiră din incinta complexului, sărind peste un jgheab plin de noroi, rămaseră un moment în aer, după care se loviră cu putere de pământ. Roţile se învârtiră din nou pe sol, iar SUV-ul intră cu viteză pe drum, îndreptându-se spre acoperirea pe care le-o conferea pădurea deasă.

Din scaunul din dreapta din faţă, Omaha se uită în spate la el, cu ochii pierduţi.

— Unde-i Safia?

— A dispărut. Painter dădu din cap deconcertat, fără să clipească. A dispărut.

15
DRUMUL DIN MUNTE

4 DECEMBRIE, 12.18 A.M.
MUNŢII DHOFAR

Safia se trezi din somnul liniştitor cu o senzaţie de cădere. Îşi aruncă braţele în lături, cuprinsă de panică, la fel de familiară ca propria respiraţie. Umărul îi era străpuns de o durere cumplită.

— Calmează-te, soră, îi şopti cineva lângă ureche. Te-am prins.

Lumea se învârti cu ea până reuşi să se dumirească unde se afla în bezna din jur. Stătea rezemată de o cămilă îngenuncheată care rumega, netulburată. Lângă ea se desluşea o siluetă de femeie, cu un braţ sub umărul ei teafăr, ridicând-o în sus.

— Unde…? murmură ea, însă buzele păreau că îi sunt lipite.

Încercă să-şi recapete echilibrul, însă nu reuşi. Amintirile începeau să-i revină uşor. Lupta de la mormânt. Focurile de armă îi umpleau capul. Frânturi de imagine. O faţă. Painter… Tremura în braţele femeii. Ce se întâmplase? Unde era?

În cele din urmă, găsi suficienta putere să se ridice în picioare, sprijinindu-se cu toată greutatea de cămilă. Observă că umărul rănit îi fusese bandajat provizoriu, înfăşurat astfel încât să încetinească sângerarea. Durerea o străfulgera ori de câte ori se mişca.

Femeia de lângă ea, mai mult o umbră în întuneric, părea a fi cea care o salvase, numai că acum purta veşminte tradiţionale.

— Vin şi ajutoarele, îi şopti cealaltă femeie.

— Cine eşti? se forţă ea să întrebe, simţind frigul de pe timpul nopţii.

Se afla într-un fel de adăpost format de vegetaţia din jur. Ploaia se oprise, însă stropii de apă încă mai picurau de pe bolta de deasupra. Palmierii şi tamarinii se ridicau la cer, de jur împrejurul ei. Liane încâlcite şi tufe de iasomie se vedeau

pretutindeni în jur, parfumând aerul.

Femeia rămase tăcută. Îi arătă ceva cu o mână.

O rază de lumină răzbătea prin vegetaţia de deasupra, strălucind cu putere prin viţele dese. Venea cineva, purtând o torţă sau o lampă cu gaz.

Safia pe simţi tentată să fugă, însă corpul îi era prea slăbit ca să o mai asculte.

Femeia o strânse şi mai tare de umăr, ca şi cum îi auzise chemarea lăuntrică, însă nu părea că încearcă să o ţină pe Safia captivă, ci numai să-i aline durerea şi s-o liniştească.

În câteva momente, Safia se obişnui suficient de mult cu lumina ca să-şi dea seama că vegetaţia din imediata ei apropiere ascundea un vârf stâncos din calcar, acoperit cu tufişuri, iederă, plante agăţătoare şi mici tufişuri. Lumina care se apropia venea dintr-un tunel din faţa stâncii. Asemenea caverne şi pasaje străbăteau Munţii Dhofar, formate prin infiltrarea apei din anotimpul ploios al musonilor, care înmuia şi dizolva calcarul.

În momentul în care lumina ajunse la intrarea în tunel, Safia văzu trei persoane: o bătrână, o copilă de vreo doisprezece ani şi o a doua femeie tânără care ar fi putut fi sora geamănă a celei de lângă ea. Toate trei erau îmbrăcate la fel, în robe, cu glugile lăsate pe spate.

În plus, fiecare avea câte un tatuaj rubiniu în colţul exterior al ochiului stâng. O lacrimă. Până şi copila care ducea lampa cu gaz.

— Ea e cea care s-a rătăcit, intonă femeia de lângă ea.

— A venit acasă, spuse bătrâna, sprijinindu-se într-un baston.

Părul ei era cărunt, strâns în coadă, însă faţa, deşi foarte ridată, părea plină de viaţă.

Safia descoperi că îi era greu să se uite în ochii ei, însă şi să privească în altă parte.

— Bine ai venit, spuse bătrâna, vorbind în engleză şi dându-se la o parte.

Safia fu ajutată să meargă spre intrare, sprijinită de femeie.

De îndată ce ajunseră, copila le deschise calea, cu lampa ridicată. Femeia în vârstă rămăsese în spatele lor, lovind surd cu bastonul în dalele de piatră. A treia femeie ieşi din tunel şi se duse spre cămila îngenuncheată.

Safia fu condusă mai departe.

Făcură mai mulţi paşi fără să spună cineva ceva.

Safia, măcinată de întrebări, nu se putu abţine:

— Cine sunteţi? Ce vreţi de la mine?

Vocea îi sună iritată până şi ei.

— Mergi în pace, şopti femeia mai în vârstă în spatele ei. Eşti în siguranţă.

„Pentru moment”, adăugă Safia în gând. Remarcase pumnalul lung pe care-l purta la brâu femeia care ieşise din tunel în spatele lor.

— La toate întrebările o să-ţi răspundă *hodja* noastră.

Safia tresări. *Hodja* era şamanul tribului, întotdeauna o femeie. Ele erau păstrătoarele tradiţiei, aveau puteri tămăduitoare şi ţineau oracolele. Cine erau femeile astea? În timp ce mergea, simţi parfumul persistent de iasomie care plutea în aer. Mirosul o calma, amintindu-i de casă, de mama ei, de vremea când era în siguranţă.

Cu toate astea, durerea din umăr o făcea să rămână concentrată la ceea ce era în jur. Rana începuse să sângereze din nou.

Auzi un zgomot de paşi în spatele ei. Îşi aruncă rapid privirea peste umăr. Cea de-a treia femeie se întorsese. Ducea două lucruri pe care le luase de pe cămilă. Într-o mână avea geanta argintie, acum destul de turtită, în care se afla mima de fier. Iar pe umăr îi atârna suliţa cu bustul Reginei din Saba.

Furaseră cele două artefacte de la Cassandra.

Simţi un junghi în inimă.

Erau pur şi simplu nişte hoaţe? Fusese salvată sau răpită din nou?

Tunelul se întindea în faţă, continuând mai adânc în inima muntelui.

Trecuseră de tuneluri laterale şi grote orientate fiecare în alte direcţii, aleatoriu. În curând se simţi pierdută. Unde o duceau?

Într-un final, aerul păru să se împrospăteze, devenind mai tare, iar parfumul de iasomie, mai puternic. Pasajul se lumina în faţă. O duseră mai departe. Simţi un curent de aer care venea în jos prin interiorul tunelului, de undeva din faţă.

După ce trecură de un cot, tunelul se deschise într-o peşteră mare.

Safia păşi înăuntru.

Nu, nu era o peşteră, ci o scobitură mare în formă de amfiteatru, pe acoperişul căreia, undeva foarte sus, se afla o mică deschidere prin care se vedea cerul liber. Prin gaură se prelingea apa formând o cascadă lungă ce se scurgea într-un mic iaz de dedesubt. Cinci mici focuri de tabără încercuiau bazinul, asemenea colţurilor unei stele, iluminând coardele de viţă-de-vie

ce atârnau ca nişte ghirlande, destul de încâlcite, agăţate de tavan, unele atingând scobitura nu foarte adâncă de jos.

Safia recunoscuse caracteristicile geologice. Era unul dintre nenumăratele puţuri naturale care împestriţau regiunea. Unul dintre cele mai adânci care se găseau în Oman.

Safia rămase cu gura căscată.

Mai multe persoane îmbrăcate în robe se mişcau sau stăteau pur şi simplu în încăpere. Vreo treizeci sau treizeci şi ceva. Îşi întoarseră feţele spre ea în momentul în care micul grup intră înăuntru. Caverna iluminată îi amintea Safiei de peştera hoţilor lui Ali Baba.

Numai că aceşti patruzeci de hoţi erau cu toţii femei.

De toate vârstele.

Safia intră împleticindu-se în încăpere, deodată slăbită de drumul până aici, cu sângele prelingându-i-se în jos pe braţ şi tremurând din tot corpul.

O femeie se ridică de lângă unul dintre focuri.

— Safia?

Ea se concentra asupra celei care vorbea. Femeia nu era îmbrăcată la fel ca toate celelalte. Safia nu putea să înţeleagă ce căuta ea aici.

— Kara?

1.02 A.M.
BAZA AERIANĂ THUMRAIT, OMAN

Cassandra se aplecă deasupra mesei pe care era întinsă harta, în biroul căpitanului. Folosind o hartă prin satelit a regiunii, ea redesenase harta trasată de muzeografă. Cu un marker albastru trasase o linie de la mormântul din Salalah până la cel din munţi şi, respectiv, cu un marker roşu, o linie din mormântul lui Iov spre inima deşertului. Încercuise destinaţia lor tot cu roşu, locaţia oraşului pierdut.

Poziţia ei actuală, Baza Aeriană Thumrait, se afla la patruzeci şi opt de kilometri distanţă.

— Cât de repede putem să primim azi toate materialele pe care le-am cerut? întrebă ea.

Tânărul căpitan îşi umezi buzele. Era şeful depozitului Harvest Falcon, sursa de provizii şi materiale de război a USAF pentru bazele şi trupele sale din întreaga regiune. Avea un clipboard pe

care bifa diferitele articole cu pixul.

— Corturile, paravanele, echipamentele, raţiile de mâncare, combustibilul, apa, medicamentele şi generatoarele sunt deja încărcate în elicopterele de transport. O să le primiţi pe teren, la locul stabilit, la ora 7.00 conform instrucţiunilor.

Ea confirma dând din cap.

Omul studia în continuare încruntat locul în care aveau să fie desfăşurate forţele şi materialele.

— Locul ăsta e chiar în mijlocul deşertului. Refugiaţilor li se trimit ajutoare din incinta bazei aeriene din oră în oră. Nu văd cum plasarea unei tabere atât de avansate ar putea să fie de vreun ajutor.

O rafală de vânt făcu să zdrăngăne acoperişul clădirii.

— Ai primit nişte ordine, căpitane Garrison.

— Am înţeles.

Însă privirea îi păru puţin schimbata, mai ales atunci când se uită pe geam afară, la cei o sută de oameni care încărcau pachetele, verificau armele, purtând uniforme de camuflaj de culoarea nisipului, fără însemne de grad sau ale vreunei organizaţii.

Cassandra îl lăsă să-şi pună întrebări şi se îndreptă spre uşă. Căpitanul primise ordine, transmise pe scară ierarhica de la Washington. Urma s-o ajute să-şi echipeze adecvat oamenii. Cei de la comanda Ghildei orchestraseră povestea paravan pentru această operaţiune. Echipa Cassandrei era unitatea de căutare şi salvare trimisă să-i ajute pe refugiaţi să fugă din calea furtunii de nisip şi să le ofere asistenţa în orice operaţiune de salvare pe durata furtunii propriu-zise. Aveau cinci camioane de teren cu nişte roţi gigantice, speciale pentru nisip, un tractor de deşert M4 de optsprezece tone, de mare viteză, două transportoare Huey şi şase elicoptere de o singură persoană de tip VTOL, fiecare dintre ele fiind fixate pe camionetele cu tracţiune integrală, cu platformă deschisă. Echipa terestră avea să plece în jumătate de oră. Ea avea să-i însoţească.

Ieşind din clădirea comandamentului Harvest Falcon, Cassandra se uită la ceas. Furtuna de nisip avea să ajungă în regiune peste opt ore. Rapoartele primite anunţau vânturi în rafale cu viteze de până la o sută treizeci de kilometri pe oră. Vântul deja bătea cu putere aici, unde munţii se întâlneau cu deşertul.

Iar ei se îndreptau exact în direcţia furtunii. N-aveau de ales. Primiseră informaţia de la comanda Ghildei, o indicaţie preţioasă

vizând faptul că sursa de antimaterie ar putea fi destabilizata, adică s-ar putea autodistruge înainte să fie descoperită. Asta nu trebuia să se întâmple. Timpii din programul orar fuseseră acceleraţi.

Cassandra cercetă aerodromul întunecat. Se uita cum un VC10 greoi, un avion-cisternă britanic, ateriza undeva la depărtare. Conducerea Ghildei trimisese oamenii şi echipamentul suplimentar de ieri. Pastorul pusese personal totul la cale, împreuna cu ea, după aprigul schimb de focuri din noaptea trecută. Fusese al naibii de norocoasă că aflase locaţia oraşului pierdut înainte ca Safia să dispară. Cu o descoperire atât de semnificativă, Pastorul mârâise satisfăcut de modul în care-şi îndeplinise misiunea.

Ea nu era. Îşi aminti cum stătea Painter ghemuit pe aleea dintre ruine şi criptă. Privirea lui ascuţită, fruntea încreţită de concentrare, rapiditatea cu care îşi scoase arma. Ar fi trebuit să-l împuşte în spate, atunci când avusese şansa s-o facă. Riscase cu Safia, însă oricum o pierduse pe femeie. Cu toate astea, Cassandra nu trăsese în el. Chiar şi atunci când Painter se întorsese spre ea, făcuse o pauză timp de o fracţiune de secundă, căzând pe spate, în loc să se arunce în faţă.

Îşi strânse pumnii. Ezitase. Se înjură singură, la fel de mult cât îl înjură pe Painter. N-avea să mai facă greşeala asta şi a doua oară. Se uită fix la întinderea de asfalt şi pietriş.

Oare avea să apară din nou?

Observase că îi furase harta atunci când scăpase la bordul unuia dintre vehiculele lor – propria ei maşină. O găsiseră abandonata, fără nici un fel de echipament la bord, ascunsă în pădure la câţiva kilometri mai jos, pe drumul pe care coborâseră.

Deci Painter avea harta. Bineînţeles că urma să vină. Dar nu înainte ca ea să fie pregătită să-l întâmpine cum se cuvine. Avea o droaie de oameni şi o grămadă de arme şi muniţie la dispoziţie, cât să facă faţă unei armate întregi acolo, la locul cu pricina. Numai să încerce să vină.

N-avea să mai ezite şi a doua oară.

O siluetă apăru dintr-o dependinţă de lângă locul unde erau parcate maşinile, centrul ei de comanda temporar. Era John Kane, cu piciorul stâng prins într-o atelă. Se îndrepta încruntat spre ea. Partea stângă a feţei îi era acoperită etanş cu un gel antiseptic, dând trăsăturilor feţei o tentă albăstruie. Pe sub gel, urmele ghearelor se întindeau de-a lungul obrazului şi gâtului, înnegrite din cauza iodului. Ochii îi străluceau mai tare decât de

obicei în luminile puternice, portocalii, de pe pistă. Era urmarea dozei de morfină.

Refuza să fie lăsat deoparte.

— Operaţiunea de curăţare s-a încheiat în urmă cu o oră, spuse el, băgându-şi la loc microfonul radio. N-a mai rămas nimic.

Ea confirmă dând din cap. Toată probele care le-ar fi putut trăda prezenţa şi implicarea în schimbul de focuri de la criptă fuseseră îndepărtate: cadavre, arme şi până şi epava elicopterului VTOL.

— Ştim ceva despre echipa lui Crowe?

— Toţi au dispărut în munţi. S-au împrăştiat care încotro. Există drumuri laterale şi poteci pentru cămile peste tot prin munţi. Şi petice de pădure deasă în toate văile adânci din jur. El şi şobolanii ăia ai nisipurilor şi-au pus coada pe spinare şi-au dispărut, s-au ascuns.

Cassandra se aşteptase la asta. După lupta de aseară, echipa ei rămăsese cu un număr prea mic de oameni pentru a putea porni într-o misiune de urmărire şi de căutare ca la carte. Trebuiseră să aibă grijă de propriii răniţi şi să cureţe locul înainte ca autorităţile locale să răspundă atacului înverşunat. Ea plecase cu primul transport aerian şi informase prin radio conducerea Ghildei despre evoluţia operaţiunii, minimizând haosul produs şi subliniind faptul că descoperiseră oraşul Ubar.

Informaţia asta îi salvase viaţa.

Şi ea ştia cui îi era datoare pentru asta.

— Dar despre curatorul muzeului se ştie ceva? întrebă ea.

— Am oameni care patrulează prin munţi. Încă nu i-am detectat semnalul.

Cassandra se încruntă. Microtransmiţătorul pe care i-l implantase femeii avea o bătaie de şaisprezece kilometri. Cum fusese posibil ca ei să nu-i detecteze semnalul? Poate din cauza munţilor. Poate din cauza furtunii. Indiferent de motiv, în cele din urmă femeia avea să-şi demaşte poziţia. Avea să fie găsită.

Cassandra îşi aminti de granula mică de C4 incorporată în transmiţător. Poate că Safia scăpase… însă era deja moartă.

— Hai să-i dăm drumul, spuse ea.

1.32 A.M.
MUNŢII DHOFAR

— Bavo, Saff, murmură Omaha.

Painter se agită în postul său de observare de lângă drum. Ce mai descoperise omul ăsta? Prin dispozitivul său de vedere nocturnă urmărise drumul neasfaltat, de pământ. Volkswagenul Eurovan era parcat sub un pâlc de copaci.

Omaha şi ceilalţi se adunaseră în spatele microbuzului, la portiera din spate. Omaha şi Danny erau aplecaţi asupra hărţii pe care Painter o furase din situl funerar.

Lângă ei, Coral îşi făcea inventarul materialelor şterpelite din spatele SUV-ului Cassandrei.

Pe drumul de coborâre de la mormânt, se întâlniseră cu Clay şi Danny, înnebuniţi de dispariţia Karei. Îi găsiseră puşca pe drum, însă nici urmă de femeie. O tot strigaseră, însă nu primiseră nici un răspuns. Iar cu Cassandra pe urmele lor şi cu elicopterele în aer, nu puteau să aştepte prea mult timp. În timp ce Painter şi Omaha o căutau pe Kara, ceilalţi scoseseră în grabă toate materialele şi echipamentele din SUV şi le băgaseră în Eurovan, după care abandonaseră SUV-ul lângă o coastă abruptă. Painter se temea că vor fi urmăriţi de Cassandra prin sistemul GPS, aşa cum făcuse şi el.

În plus, ea nu ştia nimic despre Eurovan. Un mic avantaj.

Aşa că o luaseră din loc, sperând că prietena lor Kara era ascunsă pe undeva.

Painter cercetă drumul, îngrijorat de decizia sa. Nu găsiseră nici un cadavru, nimic. Unde plecase Kara? Oare dispariţia ei avea de-a face cu faptul că rămăsese fără droguri? Luă o gură de aer zdravănă. Poate că aşa era cel mai bine. Departe de ei, Kara putea să aibă o şansă mai mare de a supravieţui. Cu toate astea, Painter continuă să meargă mai departe.

Barak fuma împreună cu Clay. Cei doi bărbaţi, atât de deosebiţi ca înălţime, gabarit şi filosofie de viaţă, erau legaţi de ceva comun – tutunul. Barak cunoştea munţii şi-i condusese printr-o serie de drumuri cu şleauri, bine camuflate. Merseseră cu luminile stinse, cât de repede le permitea drumul ca să rămână în siguranţă, oprindu-se din când în când, atunci când se apropia zgomotul elicopterelor.

Acum mai erau doar şase: el şi Coral, Omaha şi Danny, Barak şi Clay. Soarta căpitanului al-Haffi şi a lui Sharif rămăsese necunoscută, probabil împrăştiindu-se în patru zări cu cei din tribul Bait Kathir. Nu puteau decât să spere că nu li se întâmplase nimic grav.

După trei ore de condus în condiţii vitrege, se opriseră să se odihnească, să se regrupeze, să planifice ce aveau să facă în continuare. Tot ceea ce aveau pentru a-i călăuzi erau reperele trecute cu cerneală pe hartă.

La maşină, Omaha îşi îndreptă spatele care-i trosni de se auzi până la drum.

— A păcălit-o pe nemernica aia.

După ce se convinse că în valea muntelui era linişte şi întuneric, Painter se întoarse ca să li se alăture celorlalţi.

— Despre ce vorbeşti?

Omaha îi făcu semn cu mâna.

— Vino să vezi.

Painter se duse lângă el. Cel puţin, ostilitatea lui Omaha faţă de el se mai atenuase. Pe drum, Painter le povestise despre leoparzi, despre schimbul de focuri şi despre intervenţia femeii necunoscute. În cele din urmă, Omaha părea să se fi convins că atâta timp cât Safia se afla departe de Cassandra, era în mai mare siguranţă.

Omaha arătă spre hartă.

— Uită-te la liniile astea. Cea albastră duce în mod clar de la cripta din Salalah spre mormântul lui Iov de-aici, din munţi. Probabil că Safia a găsit un indiciu la primul mormânt care a condus-o aici, la cel de-al doilea.

Painter dădu din cap aprobator.

— OK, cum rămâne cu linia roşie?

— Safia a găsit un indiciu şi la mormântul lui Iov.

— Pilonul metalic cu un bust în capăt?

— Probabil. Nu mai contează. Uită-te aici. A trasat un cerc de-a lungul liniei roşii. Undeva în deşert. Ca şi cum aici ar fi locul în care să meargă mai departe.

— Locaţia Ubarului.

Painter avu senzaţia că se prăbuşeşte, că-i vine să vomite. Dacă Cassandra ştia deja unde era…

— Nu, nu e locaţia, spuse Danny.

Omaha dădu din cap.

— Am măsurat-o. Cercul e marcat la şaizeci şi nouă de mile de mormântul lui Iov, de-a lungul liniei roşii.

Painter le adusese la cunoştinţă toate detaliile, inclusiv că trăsese cu urechea şi-l auzise pe bărbatul înalt strigând numărul şaizeci şi nouă, măsurând ceva de-a lungul bastonului.

— Deci se potriveşte cu numărul pe care l-am auzit, spuse Painter.

— Însă au înţeles că-i vorba de mile, spuse Omaha. Milele *noastre.*

— Şi?

Omaha se uită la el ca şi cum ar fi fost evident.

— Dacă artefactul pe care l-au găsit la mormântul lui Iov e datat în aceeaşi perioadă ca inima de fier – şi de ce n-ar fi? – atunci e din jurul anului 200 î.Hr.

— OK, căzu de acord Painter.

— Dacă ne ducem cu gândul în perioada aia, definiţia unei mile era dată de romani. O milă era calculată ca fiind egală cu cinci mii de picioare romane. Iar un picior roman are numai unsprezece inci şi jumătate, faţă de cei doisprezece din ziua de azi. Safia ştia sigur chestia asta! A lăsat-o pe Cassandra să creadă că e vorba de mile moderne. A trimis-o pe nemernica aia după cai verzi pe pereţi.

— Şi-atunci care e distanţa reală? întrebă Painter, apropiindu-se şi mai mult de hartă.

Lângă el, Omaha îşi rodea unghia de la degetul mare, făcând în mod clar calcule în minte. După un moment, îi răspunse:

— Şaizeci şi nouă de mile *romane* sunt echivalentul a puţin peste şaizeci şi trei de mile moderne.

— Are dreptate, spuse Coral.

Îşi făcuse şi ea propriul calcul.

— Aşa că Safia a trimis-o pe Cassandra cu şase mile mai departe de adevărata locaţie.

Painter se încruntă. Nu i se părea prea departe.

— În deşert, îl contrazise Omaha, şase mile echivalează cu şase sute.

Painter nu descurajă mândria pe care bărbatul o manifesta faţă de fapta Safiei, însă ştia că trucul n-avea s-o păcălească prea mult pe Cassandra. Imediat ce avea să-şi dea seama că nu se găsea nimic în locaţia falsă, urma să înceapă să pună întrebări. Cineva avea să rezolve misterul. Painter estima că trucul Safiei le asigura un avans de una sau maximum două zile.

— Aşadar, unde e pe hartă adevărata locaţie? întrebă Painter.

Omaha dădu din cap, entuziasmat.

— Hai să aflăm.

Îşi ajustă rapid instrumentele, verificând încă o dată măsurătorile. Se încruntă.

— N-are sens. Înfipse o piuneză în hartă.

Painter se aplecă şi citi numele din dreptul acesteia:

— Shisur.

Omaha dădu din cap în semn că nu înţelege, cu vocea cuprinsă de disperare.

— A fost o vânătoare de cai verzi pe pereţi încă de la început.

— Ce vrei să spui?

Omaha continuă să se uite pe hartă şi să se încrunte, ca şi cum ea ar fi fost de vină.

Îi răspunse Danny în locul lui:

— Shisur este locul unde au fost descoperite ruinele Ubarului. Descoperirea a fost făcută în 1992 de Nicolas Clapp şi de alţi câţiva.

Danny se uită la Painter.

— Nu-i nimic aici. Toate nebunia asta nu duce decât spre un loc care a fost deja descoperit şi scormonit în adâncime.

Lui Painter nu-i venea să creadă.

— Trebuie să fie ceva.

Omaha bătu cu pumnul în hartă.

— Eu însumi am fost acolo. E o fundătură. Toată nebunia asta şi vărsarea de sânge… pentru nimic.

— Trebuie să fie ceva ce n-a văzut nimeni, insistă Painter. Toată lumea a crezut că cele două morminte la care am fost până acum fuseseră examinate în întregime, însă iată că în câteva zile şi colo şi dincolo, s-au făcut noi descoperiri.

— Descoperiri făcute de Safia, le aminti Omaha cu amărăciune.

Pentru un lung interval de timp, nimeni nu mai spuse nimic.

Painter se concentră asupra cuvintelor lui Omaha. Deodată îşi dădu seama de ceva.

— O să se ducă acolo.

Omaha se întoarse spre el.

— Despre cine vorbeşti?

— De Safia. A minţit-o pe Cassandra ca s-o împiedice să ajungă la Ubar. Însă ca şi noi, ştie încotro duc cu adevărat indiciile.

— Spre Shisur. Spre vechile ruine.

— Exact.

Omaha se încruntă.

— Însă după cum v-am spus, acolo nu-i nimic.

— Şi după cum ai spus, Safia a descoperit indicii acolo unde nu le-a mai găsit nimeni înainte. Crede c-o să poată face la fel şi la Ubar. O să se ducă acolo chiar şi pentru singurul motiv de a o împiedica pe Cassandra să pună mâna pe indiferent ce s-ar putea afla acolo.

Omaha trase adânc aer în piept.
— Ai dreptate.
— Asta doar dacă i se va permite să plece, spuse şi Coral dintr-o parte. Cum rămâne cu femeia care a luat-o de-acolo? Cea cu leoparzii.
Barak îi răspunse, cu o voce oarecum stânjenită:
— Am auzit poveşti despre asemenea femei, spuse în jurul focurilor de tabără din deşert. Spuse în sânul tuturor triburilor din ţinutul nisipurilor. E vorba de războinicele deşertului. Care sunt mai mult nişte djinni decât muritoare. Care pot vorbi cu animalele. Care dispar ca la comandă.
— Îhî, ai dreptate, spuse Omaha.
— Într-adevăr, femeia aia avea ceva ciudat, admise Painter. Şi nu cred că-i prima oară când avem de-a face cu ea.
— Ce vrei să spui?
Painter dădu din cap spre Omaha.
— Răpitorii tăi. În Muscat. Persoana pe care ai văzut-o în piaţă era femeie.
— Ce? Crezi că-i aceeaşi femeie?
Painter ridică din umeri.
— Sau poate una din acelaşi grup. Mai e o parte implicată în toate astea. Ştiam asta. Nu ştiu dacă e vorba de femeile războinice ale lui Barak sau de un grup care caută să facă nişte bani. Indiferent despre ce-i vorba, au luat-o pe Safia cu un anumit motiv. De fapt, Omaha, s-ar fi putut să fi încercat să te răpească datorită afecţiunii pe care ţi-o poartă Safia. Să te folosească poate ca pe un instrument de schimb.
— Instrument de schimb pentru ce?
— Să o facă pe Safia să le ajute. Am mai văzut şi geanta argintie legată de cocoaşa cămilei. De ce să ia artefactul dacă n-ar avea un motiv serios? Totul face trimitere la Ubar.
Omaha îşi cântări bine cuvintele, dând din cap.
— Atunci într-acolo o să mergem. Cu nemernica aia momentan păcălită, o să aşteptăm să vedem dacă Safia o să-şi facă şi ea apariţia acolo.
— Şi între timp o să scotocim locul, spuse Coral.
Făcu semn cu capul spre echipamentul foarte scump pe care puseseră mâna.
— Aici avem un bloc radar de penetrare a solului, foarte bun pentru a căuta pe sub nisip. Şi mai avem o ladă de grenade, câteva puşti în plus şi… nu ştiu ce e chestia asta.
Ridică în sus o armă care arăta ca o carabină cu o pâlnie în

capătul ţevii. După sclipirea din ochii ei, murea de nerăbdare să-l încerce.

Toată lumea se întoarse spre Painter, ca şi cum ar fi aşteptat acordul lui.

— Bineînţeles că mergem, spuse el.

Omaha îl bătu uşor pe umăr.

— În cele din urmă am căzut şi noi de acord asupra unui lucru.

1.55 A.M.

Safia o strânse în braţe pe Kara.

— Ce faci aici?

— Nu sunt sigură, răspunse Kara, tremurând în îmbrăţişarea ei.

Îi simţea pielea rece şi umedă, lipicioasă.

— Ceilalţi? L-am văzut pe Painter... Ce ştii despre Omaha, despre fratele lui...?

— Din câte ştiu, toată lumea e bine. Însă eu am stat departe de luptă.

Safia trebui să se aşeze, cu picioarele slăbite, cu genunchii moi. Peştera se învârtea puţin în jurul ei. Susurului cascadei care curgea prin gaura din tavan îi părea că sună asemenea unor clopote de argint. Lumina flăcărilor de la cele cinci focuri de tabără o orbea.

Se prăbuşi pe o pătură ponosită de lângă foc. Nu putea să simtă căldura flăcărilor.

Kara se lăsă şi ea în jos.

— Umărul tău! Sângerezi.

— *M-a împuşcat.*

Safia nu ştia dacă vorbise cu voce tare sau nu. Se apropiară trei femei cu braţele pline. Cărau un lighean din care ieşeau aburi, haine împăturite, un coş cu jar acoperit şi oricât de curios ar părea ţinând cont de locul în care se aflau, o cutie cu crucea roşie pe ea, aşadar, o trusă de prim ajutor. O femeie în vârstă, nu cea care o condusese încoace, le urmă ajutându-se de un baston lung, care strălucea în lumina incandescentă a focului de tabără. Era foarte bătrână, cu umerii aplecaţi, cu părul alb, însă pieptănat cu grijă şi strâns la spate, peste urechi. Două rubine îi împodobeau lobii urechilor, potrivindu-se la culoare cu tatuajul din colţul ochiului.

— Întinde-te, fiica mea, spuse femeia bătrână melodios. Din nou în engleză. Lasă-ne să-ţi vedem rănile.

Safia n-avea putere să se opună, însă Kara se aşeză lângă ea protector. Trebuia să aibă încredere în faptul că prietena ei avea s-o protejeze dacă era necesar.

Îi scoaseră bluza Safiei. Bandajul murdar fu apoi înmuiat cu o cataplasmă aburindă făcută din aloe şi mentă şi tras uşor de pe rană. Parcă i-ar jupuit pielea de pe umăr. Icni de durere, după care văzu negru în faţa ochilor.

— Vedeţi c-o doare, le avertiză Kara.

Una dintre cele trei femei se lăsase în genunchi şi deschisese trusa medicală de prim-ajutor.

— Am o fiolă de morfină, *hodja,* spuse femeia.

— Lasă-mă să-i văd rana.

Bătrâna se apleacă, sprijinită de asistentele ei.

Safia se întoarse spre ea cu umărul gol.

— Glonţul a trecut fără să lase urme adânci sau să afecteze ceva. E o rană superficială. E bine. N-o să trebuiască s-o operăm. Ceaiul dulce de smirnă o să-i amelioreze durerea. La fel şi două tablete de Tylenol cu codeină. Puneţi o perfuzie în braţul bun şi administraţi-i un litru de LRS încălzit.

— Cu rana cum rămâne? întrebă cealaltă femeie.

— O s-o cauterizăm, o pansăm şi o să-i înfăşăm umărul, după care o să-i imobilizăm braţul cu o eşarfă.

— Am înţeles, *hodja.*

Safia fu ridicată în fund. Cea de-a treia femeie turnă ceai într-o cană aburindă şi i-o dădu Karei.

— Ajut-o să bea. O să-i dea putere.

Kara se conformă, acceptând cana cu ambele mâini.

— Cel mai bine ar fi să iei şi tu câte o gură, îi spuse bătrâna Karei. Ca să-ţi limpezească puţin capul.

— Mă îndoiesc că ceaiul ăsta e suficient de puternic.

— Îndoiala n-o să-ţi fie de folos aici.

Kara bău ceaiul, se strâmbă, după care i-l oferi Safiei.

— Ar trebui să bei. Arăţi ca naiba.

Safia o lăsă să-i toarne puţin între buze. Căldura se scurse în jos în cavitatea rece pe care o simţea în stomac. Mai luă câteva guri. În faţa ei apărură două pastile.

— Pentru durere, îi şopti cea mai tânără dintre cele trei femei.

Toate trei arătau de parcă erau surori, despărţite de numai câţiva ani distanţă.

— Ia-le, Saffie, o îndemnă Kara. Sau le iau eu.

Safia deschise gura, acceptând medicamentele şi le înghiţi cu încă o gură de ceai.

— Acum întinde-te pe spate în timp ce noi o să-ţi oblojim rănile, spuse *hodja.*

Safia se prăbuşi pe pătură, simţindu-se mai încălzită.

Hodja se lăsă uşor pe pătură de lângă ea, mişcându-se cu o graţie care-i dezminţea vârsta. Îşi lăsă bastonul pe genunchi.

— Odihneşte-te, fiica mea. Fi liniştită.

Şi-şi puse o mână deasupra Safiei.

O senzaţie nedefinită de ameţeală puse stăpânire pe ea, atenuându-i toată durerea din corp, făcând-o să plutească. Safia simţi mirosul de iasomie care învăluia peştera.

— Cine… cine eşti? întrebă Safia.

— Suntem mama ta, draga mea.

Safia tresări, negând posibilitatea asta, ofensată. Mama ei era moartă.

Femeia asta era prea bătrână. Probabil că o spunea în sens metaforic. Înainte să poată bombăni ceva, toată priveliştea îi dispăru din faţa ochilor. Mai auzi doar câteva cuvinte.

— Noi toate. *Toate* suntem mama ta.

2.32 A.M.

Kara se uita la grupul de femei care se ocupau de Safia în timp ce prietena ei stătea întinsă pe pătură. Îi introduseseră un cateter într-o venă de la mâna dreaptă în care îi fixaseră un picurător intravenos ataşat la o pungă caldă de soluţie salină, ţinută în sus de una dintre asistentele care o îngrijeau pe Safia. Celelalte două îi curăţaseră şi-i dezinfectaseră rana provocată de glonţul ce-i trecuse prin umăr. Rana era mai mică decât o monedă de zece cenţi. Pe zona afectată îi împrăştiaseră din belşug o pudră ce cauteriza, apoi rana fusese dată cu iod, acoperită cu tifon şi pansată cu mâini de expert.

Safia se zvârcoli uşor, însă rămase cufundată în somn.

— Să aveţi grijă să-şi ţină mâna într-o eşarfă, ceru bătrâna, supraveghindu-le pe celelalte. Când se trezeşte, aveţi grijă să bea o cană de ceai.

Hodja îşi ridică bastonul, îl propti în pământ şi se ridică. Se întoarse cu faţa spre Kara.

— Vino. Lasă-le pe fiicele mele să aibă grijă de sora ta.

— N-o las singură aici.

Kara se dădu şi mai aproape de Safia.

— O să fie bine îngrijită. Vino. E timpul să afli ceea ce ai căutat.

— Despre ce vorbeşti?

— Răspunsuri despre viaţa ta. Dacă vrei vii, dacă nu, poţi să rămâi. Pentru mine nu contează. Bătrâna o luă din loc. N-o să mă cert cu tine.

Kara aruncă o privire rapidă spre Safia, după care se uită la femeia în vârstă. „Răspunsuri despre viaţa ta."

Kara se ridică încet.

— Dacă i se întâmplă ceva...

Însă nu ştia pe cine ameninţa. Surorile păreau să aibă mare grijă de prietena ei.

Dând din cap, Kara porni şi ea după *hodja.*

— Unde mergem?

Fără să-i răspundă, *hodja* continuă să meargă. Lăsară cascada susurând şi focurile de tabără în spate şi se îndreptară spre cotloanele mai întunecate ale cavernei.

Kara se holbă în jur. Abia dacă-şi mai amintea cum intrase în peştera asta. Fusese conştientă de acest fapt, însă era ca şi cum se deplasase printr-o ceaţă plăcută, mergând greoi în spatele unei bătrâne, din acest trib de femei îmbrăcate la fel. După ce coborâse din microbuz, merseseră mai bine de o oră, printr-o pădure întunecată, spre un izvor străvechi, secat, la care aveai acces printr-o nişă îngustă tăiată în stâncă. Coborâseră în spirală în interiorul muntelui, o bucată bună de timp. De îndată ce ajunseseră la peştera de aici, Kara fusese abandonată lângă foc, spunându-i-se să aştepte şi ceaţa i se ridicase de pe ochi. Odată cu disiparea ceţii, durerea de cap, tremurăturile şi starea de greaţă reveniseră asemenea unei pături de plumb. Abia dacă se simţea în stare să se mişte, aşa că nici nu se punea problema să încerce să iasă din labirintul acesta de tuneluri. Întrebările pe care le pusese fuseseră ignorate.

Şi avusese multe întrebări.

Acum se uita fix la spatele bătrânei care mergea în faţa ei. „Cine sunt aceste femei? Ce vor de la mine şi de la Safia?"

Ajunseră la un tunel care se deschidea într-un perete. O copila aştepta la intrare, având în mână o lampă de ulei din argint, asemenea celei din poveşti, din care ieşea un duh. O flacără micuţă pâlpâia în capătul metalic al lămpii. Fata, nu mai mare de opt ani, purta o robă tradiţională care părea prea mare pentru

ea, tivul ajungându-i până la degetele de la picioare. Se uita cu ochi mari la Kara, ca şi cum ar fi văzut în extraterestru, însă în privirea ei nu era frică, doar curiozitate.

Hodja îi făcu semn din cap copilei s-o ia înainte.

— Mergi, Yaqut.

Copila se întoarse şi plecă, târşâindu-şi picioarele înainte, prin tunel. *Yaqut* era cuvântul în arabă pentru „rubin”. Era pentru prima oară când auzea un nume rostit aici.

Se uită fix la *hodja.*

— Cum te cheamă?

În sfârşit, bătrâna se uită spre ea. Ochii verzi îi scânteiau intens în lumina flăcării lămpii.

— Mi se spune în mai multe feluri, însă numele meu de botez este Lu'lu. Cred că în limba ta asta înseamnă „perlă”.

Kara dădu aprobator din cap.

— Toate femeile tale au nume de pietre preţioase?

Nu primi nici un răspuns şi continuară să meargă în spatele copilei, în tăcere, însă Kara simţi recunoaşterea tacită a femeii. În tradiţia arabă, asemenea nume de pietre preţioase erau date numai unei anumite caste.

Sclavelor.

De ce-şi aleseseră femeile astea asemenea nume? În mod sigur păreau mai libere decât majoritatea femeilor arabe.

Copila ieşi din tunel într-o încăpere din calcar. Înăuntru era rece şi pereţii umezi scânteiau în lumina lămpii. Pe jos era întins un covoraş de rugăciune, căptuşit cu un strat de paie. Dincolo de acesta se înălţa un altar de piatră neagră.

Kara simţi că o trec fiori. De ce o aduseseră aici?

Yaqut merse până la altar, îl ocoli, se aplecă şi dispăru în spatele lui. Deodată flăcările sfârâiră şi deveniră mai luminoase în spatele pietrei. Yaqut îşi folosise lampa cu gaz ca să aprindă focul. Kara simţi mirosul de lemn, lemn parfumat pe care se turnase gaz ca să se aprindă mai uşor. Gazul arse foarte repede, lăsând în urmă numai mirosul dulceag de tămâie.

Pe măsură ce flăcările deveneau din ce în ce mai mari, Kara îşi dădu seama că se înşelase. Altarul întunecat nu era opac, ci cristalin, asemenea unei bucăţi de obsidian[14] negru, numai că mult mai translucid. Incandescenţa flăcărilor strălucea prin piatră.

---

[14] Rocă vulcanica neagra, asemănătoare cu sticla, formată prin întărirea rapida a lavei, (n. tr.).

— Vino, spuse Lu'lu şi o conduse pe Kara la covorul de rugăciune. Îngenunchează!

Kara, extenuată din cauza lipsei de somn şi slăbită de pe urma lipsei de adrenalină din sistemul său nervos, indusă atât pe cale naturală, cât şi artificială, se prăbuşi plină de recunoştinţă pe covorul moale.

Hodja rămase în spatele ei.

— Aici se află ceea ce te-a făcut să vii de atât de departe şi ceea ce cauţi de atâta timp.

Şi-şi îndreptă bastonul spre altar.

Kara se holbă la blocul de piatră translucidă. Ochii i se măriră în timp ce mormanul de lemne ardea în spatele altarului, strălucind prin el.

Nu era piatră opacă… ci sticlă brută.

Flăcările luminau interiorul, până în inima blocului de sticlă, înăuntru, încastrată asemenea unei muşte în chihlimbar, se afla o siluetă, în mod clar umană, înnegrită până la os, cu picioarele strânse în poziţia fătului, însă cu braţele întinse în agonie. Kara mai văzuse ceva similar, un corp ars complet, în ruinele de la Pompei. O formă transformată în piatră, îngropată şi pietrificată sub cenuşa fierbinte în urma erupţiei din vechime a Vezuviului. Aceeaşi postură a unei morţi în chinuri.

Însă ceea ce era cel mai rău pentru Kara era faptul că ştia de ce fusese adusă aici, de ce i se arătase asta.

„Răspunsuri despre viaţa ta."

Se sprijini în mâini pe covor, simţindu-şi corpul deodată prea greu.

Nu… Lacrimile îi ţâşniră din ochi. Ştia cine zăcea îngropat în blocul de sticlă.

Îi scăpă un strigăt, smulgându-i cu forţa totul din corp: puterea, vederea, speranţa, până şi dorinţa de a mai trăi, golind-o pe dinăuntru.

— Papa…

3.12 A.M.

Safia se deşteptă învăluită de muzică şi căldură. Era întinsă pe o pătură moale şi, deşi se trezise complet, mai lâncezi puţin. Ascultă sunetul plăcut al coardelor unei lăute, acompaniat de sunetele joase ale unui instrument de suflat, gen caval, obsedant

şi stingher. Flăcările dansau pe acoperişul de deasupra, înfăţişând nişte ornamente florale, coarde de viţă şi iederă. Susurul apei adăuga şi contrapunctul acestei muzici.

Ştia unde se afla. Nu i se părea deloc greu să revină la realitate, ci simţea doar o uşoară stare de ameţeală de la codeina pe care o înghiţise. Auzi voci care vorbeau încet, câte un hohot de râs ocazional, câte un copil jucându-se.

Se ridică uşor, ceea ce-i aminti din nou de durerea din umăr. Însă durerea era surdă, mai mult o durere profundă decât un junghi acut. Se simţea nefiresc de odihnită. Se uită la ceasul de la mână. Dormise cam o oră şi ceva, însă se simţea de parcă se odihnise zile întregi. Relaxată şi odihnită.

O femeie tânără păşi spre ea, se lăsă în genunchi, ţinând o cană aburindă în mâini.

— *Hodja* vrea să bei asta.

Safia acceptă şi luă cana cu mâna ei sănătoasă. Cealaltă îi atârna într-o eşarfă de-a curmezişul pântecului. Bău puţin câte puţin, recunoscătoare şi remarcă absenţa clară a prietenei sale.

— Unde-i Kara? Prietena mea?

— Când termini ceaiul, o să te duc la *hodja.* Te aşteaptă împreună cu sora ta.

Safia dădu din cap aprobator. Îşi sorbi ceaiul pe cât de repede îi permiteau căldura şi aburul ce ieşea din cană. Ceaiul dulce o încălzi. Puse ceaşca jos, pe pământ şi se ridică de-a buşilea în picioare.

Însoţitoarea ei se oferi s-o ajute, însă Safia o refuză, simţindu-se destul de sigură pe picioare.

— Pe-aici.

Safia fi condusă spre partea îndepărtată a peşterii, loc de unde intrară într-un alt tunel. Cu un felinar în mână, ghida ei o conduse fără ezitare prin labirintul de căi de acces şi pasaje subterane.

Safia i se adresă însoţitoarei sale:

— Cine sunteţi voi?

— Suntem Rahim, răspunse ea simplu.

Safia îşi traduse cuvântul în minte. *Rahim* era cuvântul din arabă pentru „uter". Oare erau un fel de trib de femei-beduin? Nişte amazoane ale deşertului? Medită la numele lor. De asemenea, mai avea conotaţii legate de divinitate, renaştere şi continuitate.

Cine erau femeile astea?

În faţă apăru o lumină, strălucind dintr-o cavernă laterală.

Femeia care o escorta se opri la câţiva paşi de intrare şi-i făcu semn Safiei s-o ia înainte.

Ea continuă să meargă, simţind pentru prima oară de când se afla aici o senzaţie de nervozitate, ceva ca o furnicătură. Aerul păru să devină mai dens, mai greu de respirat. Se concentra şi inspiră şi expiră în mod repetat, trecând peste momentul de teamă şi de nelinişte de mai înainte. În timp ce se apropia mai mult, auzi pe cineva cum plânge în hohote, cu suspine sfâşietoare.

Kara…

Îşi lăsă temerile deoparte şi se grăbi să ajungă în peşteră. O găsi pe Kara prăbuşită pe un covoraş de rugăciune. Bătrâna *hodja* era în genunchi lângă ea, legănând-o. Ochii verzi ai bătrânei îi întâlniră pe ai Safiei.

Safia se grăbi spre ele.

— Kara, ce s-a întâmplat?

Kara îşi ridică privirea, cu ochii afundaţi în orbite, cu obrajii plini de lacrimi. Nu putea să vorbească. Îi arătă cu o mână spre o piatră imensă având un foc în spatele ei. Safia recunoscu îndată ce era, o bucata de zgură sticloasă, de nisip topit care se solidificase. Găsise şi ea asemenea bucăţi în jurul locurilor în care fulgerase. Acestea erau venerate de oamenii din antichitate, folosite ca bijuterii, obiecte sacre, pietre de rugăciune.

Nu înţelesese până în momentul în care văzu persoana dinăuntrul sticlei.

— Oh, nu…

Kara murmură:

— E… e tatăl meu.

— Oh, Kara.

Lacrimi năvăliră în ochii Safiei. Se lăsă şi ea în genunchi de partea cealaltă a Karei. Reginald Kensington îi fusese şi ei ca un tată. Înţelegea durerea prietenei sale, însă dincolo de asta se simţea complet derutată.

— Cum? De ce…?

Kara se uită la bătrână, mult prea copleşită de durere ca să poată vorbi.

Hodja o bătu uşor pe Safia pe mână.

— După cum i-am explicat deja prietenei tale, lordul Kensington nu este necunoscut poporului nostru. Povestea lui ne aduce aici întocmai ca şi povestea voastră. În ziua în care a murit a intrat în nisipurile interzise. Fusese avertizat, însă a ales să nu

ţină cont de asta. Şi n-a ajuns din întâmplare la aceste nisipuri. Căuta Ubarul, la fel ca fiica sa. Ştia că acele nisipuri erau aproape de inima oraşului şi n-a putut să renunţe.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Dacă păşeşti pe nisipurile din jurul Ubarului rişti să stârneşti mânia unei puteri supranaturale care zace ascunsă de milenii întregi. O putere şi un loc pe care noi, femeile de aici, le păzim. El auzise de locul acesta, era atras de el. Asta a fost soarta lui.

Kara se ridică în picioare – în mod clar mai auzise toate astea.

— Ce este puterea asta?

Hodja clătină din cap în semn că nu ştia.

— Asta nu ştim. Porţile Ubarului sunt închise pentru noi de două milenii. Ce se află dincolo de aceste porţi s-a pierdut în negura vremilor. Noi suntem Rahim, ultimele dintre protectoarele sale. Cunoştinţele noastre au trecut din gură în gură, de la o generaţie la alta, însă două secrete n-au fost niciodată spuse după distrugerea Ubarului, n-au fost niciodată transmise clanului nostru de regina supravieţuitoare a Ubarului. Atât de mare a fost tragedia, încât a închis oraşul şi, odată cu moartea ei, au murit şi cele două secrete: unde sunt ascunse cheile porţilor oraşului şi ce putere zace sub nisip, în inima Ubarului.

Fiecare cuvânt rostit de bătrână ridica o mie de întrebări în mintea Safiei. „Porţile Ubarului. Ultimele dintre protectoarele sale.” „Inima oraşului pierdut.” „Cheile ascunse.” însă ceva familiar îi sună în minte.

— Cheile… murmură ea. Inima de fier.

Hodja dădu aprobator din cap.

— Care să conducă spre inima Ubarului.

— Şi suliţa cu bustul lui Biliqis, Regina din Saba.

Bătrâna făcu o plecăciune.

— Ea este cea care a fost mama noastră a tuturor. Prima din casa regală a Ubarului. Este firesc să orneze cea de-a doua cheie.

Safia trecu din nou în revistă istoria cunoscută a Ubarului. Oraşul fusese într-adevăr fondat în jurul anului 900 î.Hr., în aceeaşi perioadă în care trăise istorica Regină din Saba. Ubarul prosperase până la prăbuşirea unei pâlnii de eroziune care distrusese oraşul în jurul anului 300 d.Hr. Dăinuise o perioadă lungă. Iar existenţa unei case regale aflate la putere era bine documentată.

Safia întrebă despre acest lucra.

— Credeam că regele Shaddad a fost primul domnitor al

Ubarului, stră-strănepotul lui Noe. Exista până şi un clan izolat de beduini, Shahra, care pretindeau a fi descendenţii aceluiaşi rege.

Bătrâna clătină din cap.

— Clanul Shaddad se compunea doar din cei cu atribuţii pe linie administrativă. Clanul din care se trăgea Biliqis era compus din adevăraţii domnitori, un secret ascuns de toată lumea, însă crezut de marea majoritate. Ubarul i-a dat puterile sale reginei, a ales-o pe ea, i-a permis să dea naştere unei linii genealogice puternice şi sigure. O linie care continuă până în ziua de azi.

Safia îşi aduse aminte de chipul femeii de pe bust. Tinerele de aici semănau izbitor de mult cu ea. Putea o asemenea linie să rămână pură timp de mai mult de două milenii?

Safia clătină din cap, neîncrezătoare.

— Vrei să spui că tribul tău se trage încă de pe vremea Reginei din Saba?

Hodja îşi plecă din nou capul.

— E mai mult de-atât… mult mai mult. Îşi ridică ochii. Noi *suntem* Regina din Saba.

3.28 P.M.

Kara se simţea rău, îi era greaţă – însă nu de la lipsa de droguri. De fapt, de la sosirea ei aici, în aceste peşteri, se simţea mult mai puţin ameţită, tremurăturile devenind mai puţin violente, ca şi cum îi făcuseră ceva la cap. Însă ceea ce o făcea să sufere pe ea acum era de o mie de ori mai rău decât lipsa amfetaminelor. Se simţea strivită, deznădăjduită, epuizată, devastată. Toate aceste discuţii despre oraşe secrete, puteri misterioase, genealogii antice nu însemnau nimic pentru ea. Stătea cu ochii aţintiţi asupra rămăşiţelor tatălui tău, a cărui gură împietrise într-un rictus de agonie.

Cuvintele spuse de *hodja* îi blocaseră creierul.

„Căuta Ubarul, la fel ca fiica sa.”

Kara îşi reaminti ziua morţii tatălui ei, vânătoarea organizată cu ocazia împlinirii vârstei de şaisprezece ani. Întotdeauna se întrebase de ce merseseră tot drumul acela până la zona respectivă de deşert. Existau locuri bune pentru vânătoare mult mai aproape de Muscat; de ce să zboare până la Baza Aeriană Thumrait, să meargă cu nişte Rovere până acolo, după care să-şi înceapă urmărirea călare pe ATV-uri? Se folosise de ziua ei de

naştere ca de un pretext pentru a porni în căutarea acelor ţinuturi?

Simţea cum furia îi creşte în piept, ţâşnind din ea ca flăcările din spatele bucăţii de sticlă. Însă nu era îndreptată spre nimeni anume. Era furioasă pe aceste femei care păstraseră secretul acesta atâta amar de vreme, pe tatăl ei pentru că-şi pierduse viaţa într-o căutare care se dovedise mortală, pe ea însăşi pentru că mersese pe urmele lui… chiar şi pe Safia pentru că n-o făcuse niciodată să se oprească, nici măcar când căutarea o distrugea pe dinăuntru. Focul furiei sale îi mistuia urmele bolii.

Kara se aşeză la loc şi se întoarse spre bătrâna *hodja.* Îi întrerupse lecţia de istorie pe care i-o ţinea Safiei, cu amărăciune în voce:

— De ce căuta tatăl meu Ubarul?

— Kara… spuse Safia ca s-o consoleze. Cred că asta mai poate aştepta.

— Nu. Furia făcuse ca reacţia ei să sune ca un ordin. Vreau să aflu acum.

Hodja rămase complet rece la demonstraţia ei de forţă, plecându-se în faţa furiei Karei precum trestia în faţa vântului.

— Ai tot dreptul să întrebi. Ăsta e motivul pentru care vă aflaţi amândouă aici.

Kara se încruntă, pielea încreţindu-i-se de la buze până la frunte.

Femeia îşi plimbă privirea de la Kara la Safia şi invers.

— Dacă deşertul ia ceva, atunci dă altceva în schimb.

— Ce vrei să spui? se repezi Kara.

Hodja oftă.

— Deşertul ţi-a luat tatăl. Şi făcu semn cu mâna spre piatra ce-ţi dădea fiori. Dar ţi-a dat o soră.

Şi dădu din cap spre Safia.

— Safia a fost întotdeauna cea mai dragă prietenă a mea.

În ciuda furiei, vocea Karei tremura de emoţie. Adevărul şi profunzimea cuvintelor ei, spuse cu voce tare, loviră în inima ei rănită cu un impact mai mare decât şi-ar fi imaginat, încercase să se debaraseze de ele, însă era prea rănită.

— Ea e mult mai mult decât o prietenă. E sora ta atât în spirit… cât şi în sânge. *Hodja* îşi ridică bastonul şi-l îndreptă spre corpul încastrat în sticlă. Aici zace tatăl tău… *şi al Safiei.*

Hodja se întoarse cu faţa spre cele două femei năuce.

— Voi două sunteţi surori.

3.33 A.M

Mintea Safiei nu putea să accepte ceea ce spunea femeia.

— E imposibil, spuse Kara. Mama mea a murit când m-am născut.

— Voi aveţi acelaşi tată, nu aceeaşi mamă, le lămuri *hodja.* Safia s-a născut dintr-o femeie care aparţine poporului nostru.

Safia clătină din cap neîncrezătoare. Erau surori vitrege. Pacea pe care o resimţise după momentele de slăbiciune se dusese pe apa sâmbetei. De ani de zile, nu ştia nimic despre mama ei, în afară de faptul că murise într-un accident de autobuz atunci când ea avea patru ani. Nu ştia nimic despre tatăl ei. Chiar şi printre amintirile vagi din copilăria sa de dinaintea orfelinatului – frânturi înceţoşate, parfumuri, o şoaptă la ureche – nu existase niciodată vreun personaj masculin, un tată. Tot ceea ce-i mai rămăsese de la mama ei era numele ei, al-Maaz.

— Calmaţi-vă. Femeia îşi ridică ambele mâini, cu câte o palmă îndreptată spre fiecare din ele. E un dar, nu un blestem.

Cuvintele ei mai potoliră bătăile sălbatice ale inimii Safiei, aşa cum ar face o palmă pusă pe un diapazon ce încă mai vibrează. Cu toate acestea, nu putea să-şi îndrepte privirea spre Kara, mult prea jenată, ca şi cum prezenţa ei ar fi întinat în vreun fel amintirea lordului Kensington. Mintea Safiei se transpuse în timp până în ziua în care fusese luată de la orfelinat, o zi extrem de înfricoşătoare şi totodată plină de speranţă. Reginald Kensington o alesese dintre toate celelalte fete – o copilă cu sânge mixt o luase acasă şi-i dăduse o cameră numai a ei. Kara şi Safia se îndrăgiseră imediat. Îşi dăduseră oare seama, chiar şi la acea vârstă fragedă, de o legătură secretă, de un sentiment de familie care le unea? De ce nu le spusese Reginald Kensington niciodată acest secret, că erau surori?

— Dacă aş fi ştiut… bolborosi Kara, întinzându-se spre Safia.

Safia îşi ridică privirea. Nu citi nici un fel de învinuire în ochii prietenei sale, furia de mai înainte se stinsese. Tot ceea ce văzu fu uşurare, speranţă şi iubire.

— Poate că am ştiut… murmură Safia şi se lăsă îmbrăţişată de sora sa. Poate că noi am ştiut întotdeauna în străfundul inimii.

Începură să plângă. Dintr-odată, nu mai erau doar prietene – împreună formau *o familie.*

Se îmbrăţişară un moment foarte lung, însă în cele din urmă întrebările le făcură să se despartă. Kara păstră mâna Safiei în mâna ei.

Într-un final vorbi şi *hodja.*

— Povestea voastră comună se întoarce la descoperirea statuii

de la mormântul lui Nabi Imran de către lordul Kensington. Această descoperire remarcabilă a fost importantă pentru noi. Statuia data de pe vremea fondării Ubarului, îngropată lângă un mormânt care avea legătură cu o femeie miraculoasă.

— Fecioara Maria? întrebă Safia.

Bătrâna îi răspunse dând din cap afirmativ.

— În calitate de protectoare a Ubarului, una dintre noi trebuia să se apropie, să examineze obiectul funerar. Se spunea că cheile porţilor Ubarului aveau să iasă singure la suprafaţă la momentul potrivit. Aşa că a fost trimisă Almaaz.

— Al-Maaz, spuse Safia, observând că pronunţia era puţin diferită.

— *Almaaz,* repetă *hodja* mult mai ferm.

Kara îi strânse mâna cu putere.

— Toate femeile de aici au nume de pietre preţioase. Numele lui *hodja* este Lu'lu. Perlă.

Ochii Safiei se măriră.

— *Almaaz.* Numele mamei mele era Diamant. Cei de la orfelinat au crezut că numele ei de familie era al-Maaz. Deci ce s-a întâmplat cu ea?

Hodja, Lu'lu, dădu din cap, încruntându-se, obosită.

— Ca multe dintre femeile noastre, mama ta s-a îndrăgostit. Pe durata cercetării împrejurărilor în care a fost descoperită statuia şi-a permis să se apropie prea tare de lordul Kensington… şi el la rândul lui de ea. Erau înnebuniţi unul după celălalt. Iar după câteva luni, în pântecele ei a început să crească un copil, însămânţat în mod natural ca la toate femeile.

Safia se încruntă la strania alegere a cuvintelor, însă n-o întrerupse.

— Sarcina a panicat-o pe mama ta. Era interzis ca una dintre noi să aibă un copil provenit din vintrele unui bărbat. A fugit de lordul Kensington. S-a întors la noi. Am avut grijă de ea până când a născut. Însă după naşterea ta, a trebuit să plece. Almaaz încălcase regula noastră. Iar tu, un copil cu sânge amestecat, nu erai o femeie Rahim pură.

Bătrâna îşi atinse tatuajul reprezentând o lacrimă, simbolul rubiniu al tribului. Safia n-avea un astfel de tatuaj.

— Mama ta te-a crescut cât a putut de bine în Khaluf, pe coasta Omanului, nu departe de Muscat. Însă accidentul te-a lăsat orfană. În tot acest răstimp, lordul Kensington n-a renunţat nici un moment s-o caute pe mama ta… şi pe copilul pe care era posibil să-l aibă. A bătut Omanul în lung şi-n lat, a cheltuit o

avere, însă atunci când una dintre femeile noastre nu vrea să fie văzută, poate fi de negăsit. Sângele lui Biliqis ne-a binecuvântat în multe feluri.

Bătrâna se uită la toiagul ei.

— Când am aflat că eşti orfană, nu puteam să te abandonăm. Am găsit locul în care erai şi i-am pasat informaţia lordului Kensington. Era disperat să audă veşti legate de Almaaz, însă aşa cum deşertul ia ceva, tot aşa îţi dă ceva înapoi. Lui i-a dat înapoi o fiică. Te-a luat de-acolo şi te-a băgat în familia lui. Bănuiesc că plănuise să mai aştepte până când aveaţi să fiţi amândouă suficient de mari ca să înţelegeţi ce este dragostea înainte să vă dezvăluie faptul că aveţi acelaşi sânge.

Kara se mişcă.

— În dimineaţa vânătorii... tatăl meu mi-a spus că avea să-mi spună ceva important. Ceva ce, având deja şaisprezece ani, eram suficient de mare să aflu. Înghiţi în sec, cu vocea pierdută. Am crezut că nu era vorba decât despre ceva legat de şcoală sau de universitate. Nu... nu...

Safia îi strânse mâna cu putere.

— E în regulă. Acum ştim.

Kara îşi ridică privirea în sus, cu ochii plini de confuzie.

— Însă de ce căuta Ubarul? Nu înţeleg.

Hodja oftă.

— E unul dintre multele motive pentru care ni se interzice să avem relaţii cu bărbaţi. Probabil că i-a scăpat o şoaptă, ceva spus între aşternuturi. O poveste spusă între îndrăgostiţi. Însă tatăl tău a aflat de Ubar. Şi astfel a căutat oraşul pierdut, probabil ca pe o modalitate de a fi mai aproape de femeie pe care o pierduse. Însă Ubarul e periculos. Sarcina de a-l păzi şi de a-l ocroti este una foarte grea.

Ca şi cum ar fi vrut să demonstreze asta, bătrâna se ridică în sus cu un efort considerabil.

— Şi cu noi cum rămâne? întrebă Safia, ridicându-se împreună cu Kara.

— O să vă spun pe drum, spuse ea. Trebuie să mergem undeva.

— Unde să mergem? întrebă Safia. Întrebarea păru să o surprindă pe *hodja.*

— Tu eşti una de-a noastră, Safia. Tu ne-ai adus cheile.

— Inima şi suliţa?

Primi un răspuns aprobator din cap. Se întoarse.

— După două milenii, o să mergem să descuiem porţile

Ubarului.

PARTEA A PATRA
PORŢILE UBARULUI

16
RĂSPÂNTII

4 DECEMBRIE, 5.55 A.M.
MUNŢII DHOFAR

Când începu să lumineze de ziuă, Omaha reduse viteza microbuzului în vârful defileului montan. Drumul continua mai departe până pe celălalt versant al muntelui… dacă această cărare plină de pietre şi de şleauri putea fi numită *drum.* Îl dureau şalele de la hârtoapele neîntrerupte şi zgâlţâitul de care avuseseră parte pe ultimii şaisprezece kilometri.

Omaha frână şi opri. Aici drumul urca pe coamă pentru ultima trecătoare prin munţi. În faţă, înălţimile coborau spre întinderi pline de sare şi pietriş. În oglinda retrovizoare se vedeau câmpurile verzi de plante de munte, cu floricelele lor albe, pe unde hoinăreau ici-colo vacile ieşite la păscut. Trecerea de la munte la câmpie era foarte abruptă.

De partea cealaltă a microbuzului se găsea o stâncă roşiatică, arătând exact ca suprafaţa Lunii, presărată cu pâlcuri de copaci, cu scoarţa roşie, aplecaţi de vânt deasupra defileului. *Boswellia sacra.* Copacii foarte rari şi preţioşi de tămâie. Sursa de bogăţie în vremurile din trecut.

În momentul în care Omaha frânase, Painter se trezi brusc din moţăiala.

— Ce e? întrebă el confuz.

Avea o mână pe pistolul din poală.

Omaha îi arătă în faţă. Drumul cobora printr-o albie de râu secată. Era o vale instabilă, plină de piatră, înşelătoare, potrivita pentru vehiculele cu tracţiune integrală.

— De aici drumul o ia numai la vale, explică Omaha.

— Ştiu locul ăsta, spuse Barak în spatele lor.

Omul ăsta părea că nu doarme niciodată, şoptindu-i lui Omaha direcţiile pe unde s-o ia printre munţi.

— Ăsta-i Wadi Dhikur, Valea Aducerii-Aminte. Costişele de pe

ambele părţi sunt, de fapt, un cimitir străvechi.

Omaha băgă maşina în viteză.

— Să sperăm că n-o să fie şi al nostru.

— De ce am venit pe aici? întrebă Painter.

Pe al treilea rând de scaune, Coral şi Danny dormeau sprijinindu-se unul de altul. Îşi îndreptară poziţia corpului, ascultând. Clay, care stătea lângă Barak, sforăia uşor, cu capul atârnându-i pe spate, total absent la ce se petrecea.

Barak îi răspunse lui Painter la întrebare:

— Numai tribul local Shahra cunoaşte ruta asta ce coboară din munţi către deşert. Adună încă tămâie din copacii din jur în stilul tradiţional.

Omaha nu cunoscuse pe nimeni din clanul Shahra. Acesta era un grup izolat, care trăia aproape ca în epoca de piatră, încremeniţi, parcă îngheţaţi în modul de viaţă tradiţional. Limba lor fusese studiată amănunţit. Nu semăna cu limba arabă modernă, ci avea sunete înalte, subţiri, aproape melodioase şi conţinea opt silabe fonetice adiţionale. De-a lungul timpului, majoritatea limbilor *pierd* sunete, devenind mult mai rafinate pe măsură ce se maturizează. Cu silabele adiţionale, limba Shahri era considerată a fi una dintre cele mai vechi din toată Arabia.

Însă şi mai mult de-atât, cei din tribul Shahra îşi spuneau Poporul lui Ad, numindu-se aşa după regele Shaddad, primul conducător al Ubarului. Legendele spuneau că erau descendenţii locuitorilor Ubarului, cei care scăpaseră după distrugerea sa în anul 300 d.Hr. De fapt, era posibil ca Barak să-i conducă la vale chiar pe cărarea care ducea spre Ubar, cea pe care Poporul lui Ad o folosise cândva ca să se refugieze după distrugerea oraşului.

Un gând care le dădea fiori, îndeosebi acum când erau înconjuraţi de morminte.

Barak termină ideea:

— De la baza acestui *wadi,* nu mai sunt decât treizeci de kilometri până la Shisur. Nu e departe.

Omaha începu coborârea, cu viteza întâi, abia târându-se la sub zece kilometri pe oră. Dacă mergea mai tare risca să patineze în argila moale şi grohotişul alunecos. În ciuda precauţiilor, microbuzul derapa des, ca şi cum ar fi mers pe gheaţă. După jumătate de oră, mâinile lui Omaha erau ude pe volan.

Însă cel puţin soarele răsărise, asemenea unui trandafir prăfuit pe cer.

Omaha recunoscu semnul. Venea furtuna. Urma să lovească zona în câteva ore. Vântul deja ridica nisipul de pe fundul văii seci, mugind la impactul cu microbuzul care nu avea câtuşi de puţin o formă aerodinamică.

În timp ce Omaha lua o curbă strânsă, două cămile şi o pereche de beduini îmbrăcaţi în robe le apărură în faţă. Apăsă frâna mult prea puternic, derapând şi lovind partea din spate a maşinii de nişte pietre stivuite de-a lungul drumului. Metalul se îndoi. Bucăţile de piatra se rostogoliră.

Clay tresări şi se trezi.

— S-au dus dracului banii pe care i-am lăsat garanţie când am închiriat maşina asta, se plânse Danny.

Cele două cămile încărcate cu baloţi şi coşuri mugeau şi-şi legănau capetele, în timp ce treceau pe lângă microbuzul oprit brusc. Arătau de parcă ar fi cărat în spate o întreagă gospodărie.

— Refugiaţi, spuse Painter, arătând spre alte cămile la fel de încărcate, catâri şi cai care mergeau de-a lungul albiei secate. Fug din calea furtunii.

— E toată lumea teafără? întreba Omaha, îi timp ce se lupta cu schimbătorul de viteze, ca să pornească maşina.

Microbuzul se clătină, se mişcă uşor după care, într-un final, roţile începură din nou să se învârtă.

— Ce-am lovit acolo în spate? întrebă Coral, holbându-se la pietrele desprinse din mal.

Danny arătă spre alte grămezi similare de piatră dispuse în jurul mormintelor.

— Trilitoni, răspunse el. Pietre de rugăciune străvechi.

Fiecare era compus din trei lespezi sprijinite una pe cealaltă pentru a forma o mică piramidă.

Omaha continuă să meargă la vale, atent la stivele din pietre suprapuse. Acest lucru era tot mai dificil pe măsură ce „traficul” devenea mai dens, cu cât coborau mai jos pe albia râului secat.

Oamenii fugeau din deşert în număr mare, ca o turmă.

— Credeam c-ai spus că nimeni nu ştie de portiţa asta de scăpare din munţi, îi zise Painter lui Barak.

Arabul ridică din umeri.

— Când te confrunţi cu mama tuturor furtunilor de nisip, fugi către cea mai înaltă formă de relief. Oricare ar fi ea. Pun pariu că orice albie de râu este luată cu asalt la fel ca aceasta. Pe şoselele principale în mod sigur e mai rău.

Auziseră rapoartele periodice de la radio în ciuda recepţiei fluctuante. Furtuna de nisip crescuse în intensitate, cuprinzând

toată coasta de est, iar viteza vântului ajungea până la o sută treizeci de kilometri pe oră. Lovea dunele de nisip ca şi cum ar fi fost valurile înspumate ale unei mări măturate de furtună.

Iar asta nu era cel mai rău. Sistemul atmosferic de presiune ridicată venit dinspre larg începea să se deplaseze deasupra uscatului. Cele două sisteme de furtună urmau să se întâlnească deasupra deşertului Oman, o combinaţie rară de condiţii meteo care aveau să dea naştere unei furtuni cum nu se mai văzuse vreodată.

Chiar şi când se miji de ziuă, orizontul din partea nordică rămase învăluit într-o negură fumurie. Pe măsură ce coborau pe drumul de munte, furtuna din faţă era din ce în ce mai înaltă, ca un val de maree.

În cele din urmă ajunseră la baza albiei secate. Pantele stâncoase se năruiau parcă de ambele părţi ale drumului, scurgându-se şi prelungindu-se pe întinderile nisipoase de sare.

— Bine aţi venit în Rub'al-Khali, anunţa Omaha. Sfertul Gol.

Numele nu putea să se potrivească mai bine.

În faţă se întindea o câmpie întinsa de pietriş cenuşiu, străbătut de liniile pictografice ale suprafeţelor netede de sare alb-albăstruie. Iar dincolo de toate acestea, coamele roşietice marcau marginea acelei unduiri infinite a dunelor întinse de-a lungul Arabiei. Din poziţia în care se aflau, nisipurile străluceau în nuanţe de roz, maro, purpuriu şi roşu aprins. O paleta cu o varietate largă de culori.

Omaha se uită la indicatorul de combustibil. Cu puţin noroc, le ajungea până la Shisur. Îşi aruncă privirea la Fantoma Deşertului, singurul lor ghid.

— Treizeci de kilometri, corect?

Barak se lăsă pe spate şi ridică din umeri.

— Cam aşa ceva.

Exasperat, Omaha dădu din cap şi îşi întoarse privirea spre întinderea nesfârşită de nisip din faţa ochilor. Câţiva oameni încă îşi mai târşâiau picioarele spre munţi. Refugiaţii nu arătară nici un fel de interes faţă de microbuzul ce se deplasa *înspre* furtună. Nu erau decât nişte nebuni.

Nimeni din maşină nu vorbea, stând cu toţii cu ochii pe furtună. Singurul sunet ce se auzea era scârţâitul nisipului sau scrâşnetul pietrişului de sub roţi. Cum terenul devenise mai „prietenos”, Omaha riscă şi mări viteza microbuzului până la cincizeci de kilometri pe oră.

Din nefericire, se părea că vântul se intensifică la fiecare

kilometru parcurs, spulberând firicele de nisip de pe dune. Aveau să fie norocoşi dacă, atunci când ajungeau la Shisur, pe maşină mai rămânea vreo urmă de vopsea.

Danny vorbi în cele din urmă:

— E greu de crezut că aici a fost cândva o savană imensă.

Clay se încruntă.

— Ce spui acolo?

Danny se aplecă în faţă.

— Aici n-a fost dintotdeauna deşert. Hărţile prin satelit ne arată prezenţa unor albii de râuri, a unor lacuri şi torente pe sub nisip, sugerând că Arabia a fost cândva plină de păşuni şi păduri, plină de hipopotami, bivoli şi gazele. Un adevărat rai.

Clay se uită la terenul arid din jur.

— Şi când a fost asta?

— Cam cu douăzeci de mii de ani în urmă. Încă se mai pot găsi artefacte din Neolitic: lame de topoare, râzătoare de piele, capete de săgeată. Danny arătă cu capul spre terenul arid. După care a început o perioadă de hiperariditate care a uscat Arabia şi a transformat-o într-un deşert.

— De ce? Ce a declanşat o asemenea schimbare?

— Nu ştiu.

O voce nouă interveni, răspunzându-i lui Clay la întrebare:

— Schimbarea climatică s-a datorat Oscilaţiei Milankovici.

Toată atenţia se întoarse spre cea care vorbea. Coral Novak.

Ea explică:

— În mod periodic, Pământul pendulează uşor pe orbita sa din jurul Soarelui. Aceste pendulări sau „forţe orbitale” declanşează schimbări climatice masive. Precum deşertificarea Arabiei şi a unor părţi din India, Africa şi Australia.

— Însă ce ar putea produce pendularea Pământului? întrebă Clay.

Coral ridică din umeri.

— Ar putea fi pur şi simplu *precesiunea.* Schimbările naturale, periodice, survenite la nivelul orbitelor. Sau ar putea fi ceva mai dramatic. O inversare a polarităţii Pământului, ceva ce s-a întâmplat de o mie de ori în istoria geologiei. Sau ar fi putut să fie o hurducătură în rotaţia miezului de nichel al Pământului. Nimeni nu poate spune cu certitudine.

— Indiferent de cum s-a întâmplat, concluziona Danny, acesta este rezultatul.

Înaintea lor, dunele crescuseră şi se transformaseră în nişte movile masive de nisip roşiatic, unele ajungând până la o sută

optzeci de metri înălţime. Între dune, pietrişul încă mai persista, formând nişte cărări şerpuite, haotice, poreclite „străzile dunelor”. Era uşor să te pierzi în labirintul acesta de străzi, însă cea mai directă rută peste dune putea să blocheze cel mai puternic vehicul. Ceea ce nu-şi puteau permite.

Omaha făcu semn în faţă şi-i adresă o întrebare lui Barak, a cărui privire o întâlni în oglinda retrovizoare.

— Ştii pe unde s-o luăm pe-acolo, nu-i aşa?

Arabul uriaş ridică din nou din umeri. Răspunsul său obişnuit la tot ce era întrebat.

Omaha se holba la dunele care se înălţau în zare şi dominau zona... şi dincolo de ele, la zidul format de nisipul agitat, închis la culoare, care se ridica de la orizont, asemenea marginii pline de fum a unui păşuni cuprinse de incendiu, ce înainta rapid spre ei.

N-aveau timp să întoarcă la întâmplare şi să se rătăcească.

7.14 A.M.

Safia merse alături de Kara printr-un alt tunel. Atât în faţa, cât şi în spatele lor se aflau femei din clanul Rahim cu lămpi cu gaz care luminau întunericul din jur. Mergeau pe jos de trei ore, făcând opriri regulate ca să bea apă sau să se odihnească. Pe Safia începuse s-o doară umărul. Însă nu se plânse.

Întregul clan pornise la drum. Până şi copiii.

O femeie care se ocupa de copii mergea la câţiva paşi în faţă, însoţită de şase fetiţe, cu vârste cuprinse între şase şi unsprezece ani. Fetele mai mari le ţineau de mână pe cele mici. Ca toate femeile din clanul Rahim, până şi copilele erau înveşmântate în robe cu glugă.

Safia le studie pe cele mai mici în timp ce-i aruncau priviri, pe furiş. Toate păreau a fi surori. Ochi verzi, păr negru, piele brună. Până şi când zâmbeau timid erau fermecătoare datorită gropiţelor din obraji.

Chiar dacă femeile erau uşor diferite – unele erau slabe, altele mai bine clădite, unele aveau părul lung, altele îl aveau scurt şi sârmos – trăsăturile lor erau izbitor de asemănătoare.

Lu’lu, *hodja* tribului, mergea şi ţinea pasul cu ele. După ce anunţase călătoria pe care aveau s-o facă la porţile Ubarului, plecase să organizeze deplasarea clanului. Ca protectoare ale Ubarului de secole întregi, nici una dintre femeile tribului Rahim

n-avea să rămână pe dinafara cu această ocazie de seamă.

De îndată ce plecară la drum, Lu'lu se cufundă în tăcere, lăsându-le Karei şi Safiei o mulţime de timp ca să discute despre faptul că erau surori. Asta li se părea ceva ireal. De patru ore încoace, nici una din ele nu mai spusese nimic, fiind pierdute în propriile gânduri.

Kara fu prima care întrerupse tăcerea:

— Unde sunt bărbaţii voştri? întrebă ea. Taţii acestor copii? O să ni se alăture pe drum?

Lu'lu se încrunta spre Kara.

— Nu există bărbaţi. Acest lucru e interzis.

Safia îşi aminti de ceva ce spusese *hodja* mai devreme. Despre faptul că naşterea ei fusese interzisă. Trebuiau să obţină permisiunea să facă asta? De asta arătau toate la fel? Vreo tentativă de eugenie prin care să-şi păstreze moştenirea genetica pură, sângele nealterat?

— Nu sunteţi decât femei? întrebă Kara.

— Tribul Rahim număra odată sute de membre, explică Lu'lu cu voce scăzută. Acum nu mai suntem decât treizeci şi şase. Darurile cu care am fost înzestrate prin sângele lui Biliqis, Regina din Saba, au slăbit în timp, devenind din ce în ce mai fragile. Avem probleme cu o grămadă de copile născute moarte. Altele îşi pierd darurile cu care ar trebui să fie înzestrate. Lumea a devenit din ce în ce mai toxică pentru noi. Numai săptămâna trecută Mara, una dintre cele mai în vârstă dintre noi şi-a pierdut puterile atunci când s-a dus la spital în Muscat. Nu ştim de ce.

Safia se încruntă.

— Ce daruri sunt acestea despre care tot vorbeşti?

Lu'lu oftă.

— O să-ţi spun pentru că eşti una de-a noastră. Ai fost pusă la încercare şi s-a descoperit că ai anumite înzestrări.

— Pusă la încercare? întreba Kara, aruncându-şi privirea spre Safia.

Lu'lu dădu din cap afirmativ.

— La un moment dat, testăm copiii clanului care au pe jumătate sângele nostru. Almaaz n-a fost prima care a plecat dintre noi, ca să se culce cu un bărbat, să-şi părăsească neamul şi să renunţe la linia descendentă pentru iubire. S-au mai născut aşa şi alţi copii. Puţini dintre ei au acest dar. Îşi puse o mână pe cotul Safiei. Când am auzit de miraculoasa ta supravieţuire în atacul terorist cu bombă din Tel Aviv, ne-am dat seama că probabil în sângele tău există un strop de putere.

Safia se împiedică auzind-o pomenind de atacul cu bombă, îşi aduse aminte de relatările din ziare care prezentau caracterul *miraculos* al supravieţuirii sale.

— Însă ai plecat din ţară înainte să te putem testa, fără să te mai întorci vreodată. Aşa că am crezut că te-am pierdut. După care am auzit de descoperirea cheii. În Anglia. La muzeul la care lucrai tu. Trebuia să fie un semn.

Vocea femeii fu cuprinsă de fervoare şi speranţă.

— Când te-ai întors aici, ne-am străduit să dăm de tine. Lu'lu privi în jos şi continuă cu voce scăzută: La început am încercat să punem mâna pe logodnicul tău. Ca să-l folosim pentru a te atrage şi pe tine.

— Voi aţi fost cele aţi încercat să-l răpiţi, rosti Kara pe nerăsuflate.

— Şi n-ai putea zice că nu e un om deosebit, recunoscu bătrâna cu jumătate de zâmbet. Înţeleg de ce i-ai dăruit inima ta.

Safia simţi c-o mustră conştiinţa şi se ruşină.

— Şi după ce răpirea n-a fost încununată de succes, ce-aţi făcut?

— Cum n-am reuşit să te atragem pe calea asta, am venit noi la tine. Te-am testat aşa cum se făcea în vechime. Cu şarpele.

Safia se opri în tunel, amintindu-şi incidentul de pe proprietatea Karei.

— Voi mi-aţi trimis vipera aia?

Lu'lu se opri odată cu Kara. Câteva femei din spate trecură pe lângă ele, continuându-şi drumul.

— Asemenea creaturi simple îi recunosc pe cele care au darul, pe cele binecuvântate de Ubar. N-o să-i facă niciodată rău unei asemenea făpturi, o s-o lase în pace.

Safia îşi aminti de vipera cuibărită pe pieptul ei gol, ca şi cum ar fi stat la soare pe o piatră, total satisfăcută. După care servitoarea intrase şi ţipase, fapt ce declanşase reacţia animalului şi încercarea de a se repezi la fată.

— Cineva ar fi putut să moară din cauza asta.

Lu'lu le făcu semn să meargă mai departe.

— Prostii. Nu suntem inconştiente. Nu ne cramponăm de vechile tradiţii din punctul ăsta de vedere. I-am scos colţii şarpelui. N-ai fost supusă nici unui risc.

Safia continuă să meargă prin tunel, prea năucită ca să mai vorbească.

Kara nu era.

— Toate astea erau legate de acest dar? Cum se presupunea

că o să simtă şarpele chestia asta la Safia?

— Cele care au binecuvântarea Ubarului au capacitatea de a-şi proiecta şi impune voinţa asupra altor minţi. Animalele sunt deosebit de sensibile, plecându-se în faţa voinţei noastre, supunându-se ordinelor noastre. Cu cât animalul e mai simplu, cu atât e mai uşor de controlat. Vino să vezi.

Lu'lu păşi spre peretele tunelului, acolo unde în podeaua nisipoasă se întrezărea o gaură mică. Îşi deschise mâinile. Safia auzi un chiţăit. Din gaură, apăra o şoricel orb, care-şi mişca rapid mustăţile. Se cocoţă, la fel de docil ca o pisică, în palma lui *hodja.* Lu'lu îl mângâie cu un deget, după care îl lăsă să plece. Dispăru înapoi în gaura lui, surprins că se afla afară, expus.

— Asemenea creaturi simple sunt uşor de influenţat.

Lu'lu dădu din cap spre Kara, în timp ce-şi continuă drumul prin tunel.

— Aşa cum sunt minţile slăbite în urma abuzurilor.

Kara se uita într-o parte.

— Cu toate astea, deţinem un control redus asupra minţii omeneşti. Ce putem face în cel mai bun caz este să le păcălim percepţiile atunci când ne aflăm în apropierea lor. Să ne ascundem prezenţa pentru un interval de timp scurt… şi chiar şi atunci reuşim s-o facem *numai* cu propriul nostru corp. Până şi hainele sunt greu de făcut să dispară. Cel mai bine e s-o faci în pielea goală şi în întuneric.

Kara şi Safia se uitară una la cealaltă, prea uimite să mai spună ceva. Era o formă de telepatie, de subjugare a minţii.

Lu'lu îşi aranja roba.

— Şi bineînţeles că darul poate fi folosit doar asupra ta, o concentrare a voinţei direcţionată înspre interior. Aceasta este cea mai mare binecuvântare a noastră, asigurându-ne descendenţa încă din vremea reginei Biliqis, cea care a fost prima şi ultima noastră regină.

Safia îşi aduse aminte de poveştile legate de Regina din Saba, poveşti răspândite pretutindeni în Arabia, Etiopia şi Israel. Multe dintre acestea implicau podoabe şi ornamente fantastice: covoare magice, păsări vorbitoare, până şi teleportarea. Iar despre cel mai important om din viaţa ei, regele Solomon, se spunea că era în măsură să vorbească şi cu animalele, aşa cum susţinea *hodja* acum. Safiei îi trecu prin faţa ochilor imaginea leopardului care-l atacase pe Kane. Puteau femeile astea să controleze asemenea fiare? Era acest talent sursa poveştilor mai sălbatice vehiculate despre Regina din Saba?

Kara vorbi, rupând tăcerea apăsătoare:

— Ce se întâmpla când îţi direcţionezi acest dar înspre interior?

— Cele mai mari binecuvântări, repeta Lu'lu cu o doză de nostalgie în voce. Ne maturizam şi avem copii. Copii care nu sunt făcuţi cu un bărbat.

Kara şi Safia se uitară una la alta neîncrezătoare.

— O virgina ce dă naştere… şopti Kara.

„Asemenea Fecioarei Maria, cugetă Safia când auzi dezvăluirea. De-asta prima cheie, inima de fier, fusese ascunsă în mormântul tatălui Mariei? Într-un fel o recunoaştere făcută de o virgină unei alte virgine."

Lu'lu continuă:

— Însă naşterile noastre nu sunt orice fel de naşteri. Copilul din corpul nostru este corpul nostru, născut din nou, pentru a continua linia descendenta.

Safia dădu din cap confuza.

— Ce vrei să spui?

Lu'lu îşi ridica bastonul şi-l plimbă înainte şi înapoi cuprinzând tot clanul dintr-o mişcare amplă.

— Suntem cu toate aceleaşi femei. Dacă e s-o spunem în termeni moderni, suntem identice din punct de vedere genetic. Cea mai mare binecuvântare dintre toate este darul de a ne menţine pura linia descendenţei, de a produce o nouă generaţie din propriile noastre pântece.

— Clone, rosti Kara.

— Nu, spuse Safia.

Înţelesese ceea ce le descria *hodja.* Era vorba de un proces reproductiv specific unor insecte şi animale, cele mai notabile dintre acestea fiind albinele.

— Partenogeneză, rosti Safia cu voce tare.

Kara părea derutată.

— Este o formă de reproducere în care o femelă produce un ovul cu un nucleu intact conţinând propriul ei cod genetic, care va creşte şi va da naştere unei copii genetice identice cu a mamei.

Safia se uită de-a lungul tunelului, în sus şi-n jos. Toate femeile astea…

Într-un fel sau altul, darul lor telepatic le permitea să se reproducă singure, să rămână intacte din punct de vedere genetic. *Reproducere asexuată.* Îşi aminti de unul dintre profesorii ei de biologie de la Oxford, de cum menţionase că

reproducerea de natură sexuală era pentru corpul uman o chestiune relativ ciudată. Că în mod normal o celulă a corpului se diviza pentru a produce o copie a ei înseşi. Numai celulele embrionare din ovare sau testicule se divizau în asemenea fel pentru a produce celule cu numai jumătate din codul lor genetic original – ovulele la femei, spermatozoizii la bărbaţi – ce permit amestecul de material genetic. Însă dacă o femeie ar putea printr-o voinţă absolută să stopeze această divizare celulară în ovulul ei nefertilizat, progenitura care ar rezulta în urma acestui proces ar fi o copie exactă a mamei.

Mama...

Safiei îi rămase aerul în gât. Se opri şi studie feţele din jurul său. Dacă ceea ce spunea Lu'lu era adevărat, dacă mama ei făcea parte din clanul acesta, atunci toate femeile din jurul său arătau exact ca mama ei. Se uita la ea şi o vedea în toate încarnările posibile: de la bebeluşul nou-născut care sugea de la sânul mamei până la cea care avea grijă de ea, de la tânăra care mergea mână în mână cu sora ei mai mare până la această soră mai mare. Toate erau mama ei.

Safia înţelese acum cuvintele criptate spuse de *hodja* mai devreme.

„Noi toate. Toate suntem mama ta."

Nu era o metaforă. Era un fapt.

Înainte ca Safia să se poată mişca sau vorbi, două femei trecură pe lângă ea. Una căra geanta argintie în care se afla inima de fier. Cealaltă ducea suliţa de fier cu bustul Reginei din Saba. Safia observă chipul de fier al statuii. Faţa Reginei din Saba. Faţa acestor femei.

Deodată Safia înţelese totul, aproape orbită de această revelaţie. Trebui să se sprijine de peretele tunelului.

— Saba...

Lu'lu dădu aprobator din cap.

— Ea e prima şi ultima dintre noi. Noi toate suntem ea.

O remarcă rostită mai devreme de *hodja* îi răsună în minte: „Noi suntem Regina din Saba".

Safia privea cum femeile în robe mărşăluiau mai departe. Aceste femei se reproduseseră în mod asexuat, încă din vechime, trăgându-şi codul genetic de la o singură femeie, prima care făcuse un copil în felul acesta, regenerându-se de una singură.

Biliqis, Regina din Saba.

Se holbă la faţa lui Lu'lu, uitându-se în ochii verzi ai reginei

moarte cu-atâta timp în urmă. Trecutul care trăia în prezent. Prima şi ultima.

Cum de era posibil aşa ceva?

Din primul rând se auzi un strigăt.

— Am ieşit din munţi, spuse *hodja.* Veniţi. Porţile Ubarului ne aşteaptă.

7.33 A.M.

Painter îşi acoperi ochii în timp ce se uita la dubiţa oprită, la soarele ce răsărea, la munţii de nisip din jur. Acesta n-avea să fie cel mai bun loc în care să rămâi blocat în momentul când începea să lovească furtuna de nisip. Îşi imagină dunele acestea mari, care arătau ca nişte munţi, prăvălindu-se asupra lor asemenea unor valuri ce se sparg de stânci.

Trebuiau să pornească din nou la drum.

Cu câteva minute în urmă, dubiţa derapase pe nisip, ridicându-se pe marginile dunelor, asemenea unei plăci de surfing marca Volkswagen. „Străzile” cu pietriş pe care se deplasaseră, în cele din urmă, dispăruseră complet, făcându-i să înainteze prin urmele adânci lăsate prin nisipul bătătorit.

Numai că nu tot nisipul era bătătorit.

— Scăldătoare de cămilă, comentă Barak, în genunchi, holbându-se la spatele maşinii.

Roţile din faţă şi din spate erau înfundate în nisip până la osii.

— Nisipul de-aici e foarte instabil. Şi adânc. Asemenea nisipurilor mişcătoare. Cămilele se rostogolesc în ele, ca şi cum s-ar bălăci, pentru a-şi curăţa corpul.

— Putem să săpăm şi să scoatem dubiţa de-aici? întrebă Omaha.

— N-avem timp, spuse Painter.

Barak dădu aprobator din cap.

— Şi cu cât sapi mai mult, cu-atât vehiculul se va afunda mai adânc.

— Atunci o să trebuiască să descărcăm tot ce putem. O să mergem pe jos.

Danny, care stătea în fund pe nisip, oftă.

— Chiar trebuie să avem mai multă grijă când ne alegem mijloacele de transport. Prima oară camionul cu platformă, iar acum rabla asta.

Painter se îndepărtă, mult prea plin de energie, sau poate că era din cauza electricităţii din aer, un fel de nor cu încărcătură statică împins în faţa furtunii de nisip.

— O să mă urc pe duna aia de-acolo. Să văd dacă pot să localizez Shisur. Nu poate fi mai mult de-un kilometru şi jumătate până acolo. Între timp, goliţi dubiţa. Scoateţi armele, echipamentul, totul.

Painter începu să urce pe duna de nisip. Omaha se duse după el.

— Pot să verific de unul singur, spuse Painter, făcându-i semn cu mâna să rămână pe loc.

Omaha îşi continuă urcuşul, cu paşi apăsaţi, ca şi cum ar fi vrut să pedepsească nisipul de sub picioare. Painter n-avea chef să se certe cu el. Aşa că în cele din urmă cei doi urcară greoi pe muntele de nisip. Era mai mult decât un simplu urcuş la pas, aşa cum îşi imaginase Painter când pornise de jos.

Omaha veni mai aproape de el.

— Îmi pare rău…

Painter se încruntă.

— De dubiţă, murmură Omaha. Ar fi trebui să observ fundătura aia.

— Nu-ţi mai bate capul. Şi eu aş fi intrat acolo, stai liniştit.

Omaha continuă să urce.

— Nu voiam decât să-ţi spun că-mi pare rău.

Painter simţi că scuzele bărbatului nu vizau numai vehiculul împotmolit în nisip.

În cele din urmă, ajunseră pe coama ca o muchie de cuţit a dunei. Aceasta se sfărâmă sub picioarele lor. Fire de nisip se scurseră pe partea cealaltă.

Deşertul era învăluit într-o linişte perfectă. Nici un cântec sau tril de pasăre, nici un ţârâit ori, zumzet de insectă. Până şi vântul se potolise pe moment. Calmul dinaintea furtunii.

Painter rămase cu gura căscată la întinderea din faţa ochilor. Dunele se întindeau până la linia orizontului, cât vedeai cu ochii. Însă ceea ce îi atrase atenţia fu zidul învolburat dinspre nord, un adevărat uragan de nisip. Norii întunecaţi îi aminteau lui Painter de cei de furtună, atunci când tună şi fulgeră. Văzu până şi câteva străfulgerări albăstrui. Descărcări statice. Asemănătoare cu fulgerele.

Trebuiau să ajungă la adăpost.

— Acolo, spuse Omaha, arătându-i cu mâna întinsă. Pâlcul acela de curmali.

Painter văzu o parcelă mică de verdeaţă cam la vreo opt sute de metri distanţă, îngropată printre dune, pe care puteai s-o ratezi foarte uşor.

— Oaza din Shisur, spuse Omaha.

Nu era departe.

Când se întoarse, surprinse o mişcare. Pe cer, înspre est, zbura ceva ca un ţânţar negru, ce se distingea clar în lumina soarelui de dimineaţă. Îşi lăsă pe ochi dispozitivul optic de vedere pe timpul nopţii, făcând trecerea pe lentilele obişnuite fără să activeze funcţia de vedere nocturnă. Se uită mai îndeaproape la obiectul zburător.

— Cee?

— Un elicopter de transport. United States Air Force. Probabil din Thumrait. Face ture ca să aterizeze acolo.

— O misiune de salvare, din cauza furtunii?

— Nu. E Cassandra.

Painter auzi în minte vocea femeii. „Chiar te gândeai că o să pun botul şi o să cred că te îndrepţi spre graniţa cu Yemenul?”

Asta nu era decât o confirmare în plus a faptului că grupul Cassandrei avea legături la nivel înalt la Washington. Cum ar fi putut să spere Painter că o să aibă câştig de cauză? Nu avea decât cinci oameni cu el şi foarte puţini cu pregătire militară.

— Eşti sigur că-i ea?

Painter privi cum rotorul elicopterului cobora înspre nisipuri, dispărând printre dune.

— Da. Acela este locul încercuit pe hartă. La şase mile mai sus.

Painter îşi scoase dispozitivul optic. Cassandra era prea aproape ca să mai zăbovească.

— Trebuie să o luăm din loc, spuse el.

Painter memoră punctele de reper spre destinaţia lor şi începu s-o ia la vale. Cei doi bărbaţi coborâră, mai mult alunecând, reducând semnificativ timpul, faţă de urcuş. Ajungând la bază, Painter îşi aruncă privirea la echipamentul pus claie peste grămadă. Avea să fi o povară. Însă nu-şi permitea să lase ceva de care puteau să aibă nevoie mai târziu.

— Cât de departe e? întreba Coral.

— Opt sute de metri, spuse Painter.

Ceilalţi se uitară unii la alţii uşuraţi.

Însă Coral se apropie de el, observându-i tensiunea.

— Cassandra e deja acolo, spuse el. Înspre est.

Coral ridică din umeri.

— Ăsta-i un lucru bun. Când o să lovească furtuna de nisip, o să fie blocată acolo. Astfel s-ar putea să mai câştigăm un avans de una sau chiar două zile. Mai ales dacă frontul ăla atmosferic de presiune ridicată de pe coastă se dezlănţuie asupra noastră. Faimoasa megafurtună anunţată de-atâta timp.

Painter dădu din cap aprobator, trăgând cu putere aer în piept. Coral avea dreptate. Mai puteau încă s-o scoată la capăt.

— Mulţumesc, murmură el spre ea.

— Oricând ai nevoie, comandante.

Îşi împărţiră rapid echipamentul. Cea mai mare cutie adăpostea blocul radar de penetrare a solului. Painter şi Omaha o apucară de la capete. Era îngrozitor de grea, însă dacă voiau să cerceteze ruinele era posibil să aibă nevoie de un asemenea instrument.

Apoi porniră la drum, ocolind o dună imensă ce se înălţa până la echivalentul a două terenuri de fotbal, după care se suiră şi coborâră pe dunele mai mici. Soarele continua să urce pe cer, încălzind nisipul şi aerul. În curând îşi încetiniră ritmul de mers, căci pe măsură ce erau secătuiţi de adrenalină, simţeau efortul şi durerea până la oase şi deveneau din ce în ce mai extenuaţi.

Însă în cele din urmă, urcară pe o dună joasă şi descoperiră un mănunchi de clădiri moderne din cărămizi de zgură, nişte structuri de lemn şi o moschee mică în valea de dincolo de ele. Satul Shisur.

Jos, în vale, întinderea roşiatică a Rub'al-Khali era întreruptă de o pată verde. Tufişurile de acacia creşteau de-a lungul clădirilor, smocurile dese de tribulus cu flori galbene se întindeau peste nisip, alămii de desişurile de palmieri pitici. Din copacii mai mari, cu fiori ca mimozele, atârnau până la pământ ghirlande înflorite, răspândind umbră în jur. Iar curmalii omniprezenţi se înălţau şi mai sus.

După călătoria infernală prin deşert, acolo unde singura formă de vegetaţie fusese compusă din câteva tufişuri încâlcite şi câteva smocuri de iarbă, oaza din Shisur era edenul.

În sat, nu era nici o mişcare. Locul părea pustiu. Vântul începuse să bată din nou, pe măsură ce marginea furtunii înainta în forţă spre ei. Bucăţile de gunoi se roteau în vârtejurile care ridicau praful la cer. Perdelele improvizate din cârpe fluturau în afara ferestrelor deschise.

— Nu-i nimeni aici, observă Clay.

Omaha păşi în faţă, scanând cu privirea micuţa aşezare.

— E evacuată. În plus, locul este în bună măsură abandonat

pe durata extrasezonului. Shisur este mai mult o haltă pentru tribul nomad de beduini Bait Musan. Ei vin şi pleacă tot timpul. Odată cu descoperirea ruinelor de lângă orăşel şi începerea turismului aici, s-a dezvoltat, transformându-se într-un fel de târg permanent. Însă chiar şi aşa este populat doar pe durata sezonului.

— Şi unde anume sunt ruinele? întrebă Painter.

Omaha arătă înspre nord. Un mic turn din piatră mărunţită se înălţa deasupra nisipurilor netede.

Painter crezuse că e o ridicătură naturală de calcar, una dintre multele terase stâncoase care ieşeau la suprafaţă ici-colo prin deşert. Abia acum băgă de seamă pietrele suprapuse ce compuneau structura. Arăta ca un turn de observaţie.

— Citadela Ubarului, spuse Omaha. Cel mai înalt punct al său. Majoritatea minelor sunt ascunse dedesubt, nefiind la vedere.

Şi cu asta porni spre aşezarea pustie.

Ceilalţi începură şi ei să meargă cu un ultim efort, aplecându-se să se apere de vânt, cu feţele întoarse, ferindu-se de rafalele puternice.

Painter mai rămase încă puţin pe loc. Într-un final reuşiseră să ajungă la Ubar. Însă ce aveau să găsească? Se uită fix la pericolul ce se contura nedesluşit înspre nord. Furtuna de nisip umpluse orizontul, făcând să dispară lumea din jur. Chiar în timp ce scurta orizontul, Painter văzu cum o porţiune şi mai mare din deşert era înghiţită de tăvălug.

Din nou apărură trosniturile şi pârâiturile provocate de electricitatea statică acolo unde furtuna era înfruntată de nisipuri. Se uită la o descărcare electrică de dimensiuni impresionante ce se rostogolea pe costişa unei dune, asemenea unui balon aruncat înaintea unui rafale puternice de vânt. Se atenuă şi păli în câteva momente, părând că se scurge în nisip şi dispare. Painter îşi ţinu respiraţia. Ştia la ce fusese martor.

Fulgerul globular.

La fel cu cel care aprinsese meteoritul de la British Museum. Iată că acum se închidea cercul.

O voce se auzi lângă umărul său, făcându-l să tresară:

— Djinnul albastru al nisipurilor, spuse Barak, care observase şi el acelaşi fenomen natural. Furtunile scot întotdeauna la iveală djinnul.

Painter se uită rapid la Barak, întrebându-se dacă omul chiar credea că acestea erau nişte spirite nefaste sau doar o poveste care să explice asemenea fenomene.

Barak păru să-i sesizeze întrebarea nerostită.

— Indiferent ce sunt, nu sunt niciodată de bun augur.

Şi începu şi el să coboare dealul după ceilalţi.

Painter mai studie preţ de câteva momente furtuna monstruoasă, simţind că îl usturǎ ochii de la nisipul din aer. Nu era decât începutul.

În timp ce cobora panta, îşi aruncă privirea spre est. Nu mişca nimic. Dunele ondulate ascundeau totul. Ca o mare întinsă. Însă Cassandra şi echipa ei aşteptau pe undeva, pe-acolo.

Rechini... care-ţi tot dau târcoale...

8.02 A.M.

Safia nu se aşteptase la aceste mijloace de transport, nu din partea unui clan străvechi care-şi trăgea rădăcinile încă de pe vremea Reginei din Saba. Cartul urca în viteză costişa abruptă a dunei, roţile sale imense cu striaţii având o tracţiune foarte bună. Trecu peste coama dunei, zbură prin aer pentru scurt timp, după care ateriză cu putere pe panta descendentă. Roţile şi amortizoarele absorbiră impactul.

Cu toate astea, Safia se ţinea cu mâna teafără de bara cilindrică din faţă, care semăna cu o bară de protecţie dintr-o maşinuţă într-un montaigne russe. Kara se ţinea la fel de strâns, având încheieturile albe de la efort. Ambele femei purtau robe identice de deşert, cu glugile pe cap şi cu nişte eşarfe trase pe faţă, pe sub ochi, pentru a se proteja de vântul tăios, pe care îl simţeau precum glaspapirul pe piele. De asemenea, mai purtau şi ochelari de soare cu lentile polarizate, asemănători celor de schi.

Pe scaunul pasagerului, Lu'lu stătea alături de şoferiţă, o femeie tânără în vârstă de şaisprezece ani, pe nume Jehd. Şoferiţa – sau pilotul, după cum era cazul, din când în când – îşi ţinea buzele strânse ferm, cu hotărâre, deşi în ochi avea strălucirea plină de emoţie a unei fetişcane.

Alte carturi le urmau, în fiecare aflându-se câte cinci membre ale clanului. Acestea îşi încrucişau în mod repetat urmele lăsate în nisip, făcând un fel de zigzaguri, pentru a evita norii de nisip aruncaţi de roţile vehiculelor din faţă. De ambele părţi, flancând carturile, se aflau câteva ATV-uri fabricate special pentru traversarea deşertului, cu nişte roţi uriaşe care muşcau din

dârele lăsate în urmă de vehiculele mai mari sărind pe deasupra crestelor dunelor.

Viteza caravanei era impusă de nevoia de a ajunge cât mai rapid.

Spre nord, furtuna de nisip venea ca un tăvălug spre ele.

De îndată ce ieşiseră din labirintul de tuneluri subterane, Safia se trezise de partea cealaltă a Munţilor Dhofar, la marginea deşertului Rub'al-Khali. Traversaseră muntele pe dedesubt, pe întreaga lăţime a acestuia. Pasajele prin care trecuseră erau albiile unor râuri vechi, săpate prin străfundurile rocii de calcar.

Odată ieşite din tuneluri, văzuseră carturile şi ATV-urile staţionate. Kara comentase cu privire la vehiculele alese, aşteptându-se la cămile sau la nişte mijloace de transport mai puţin sofisticate. Lu'lu le explicase: „Poate că ne tragem obârşia din trecut, însă trăim în prezent”.

Femeile Rahim nu-şi trăiau întreaga viaţă în deşert, ci, asemenea Reginei din Saba, colindau lumea, se instruiau şi chiar prosperau. Aveau conturi în bancă, portofolii de capital, bunuri imobiliare, afaceri în domeniul petrolier.

Grupul gonea acum spre Shisur, încercând să ajungă înaintea furtunii.

Safia nu se opusese acestei plecări în pripă. Nu ştia cât de mult o să ţină trucul folosit ca s-o inducă în eroare pe Cassandra. Dacă voiau să pună mâna pe potul cel mare înaintea Cassandrei, atunci aveau nevoie de orice avantaj posibil.

Lu'lu şi celelalte se bazau pe Safia ca să le ghideze şi să le deschidă calea. După cum spusese *hodja:* „Cheile ţi s-au dezvăluit de la sine. Aşa o să fie şi în cazul Porţilor”. Safia se ruga ca femeia să aibă dreptate. Îşi folosise intuiţia şi cunoştinţele de specialitate ca să ajungă atât de departe. Spera ca datorită lor să poată parcurge şi restul drumului şi să ajungă până la capăt.

Pe scaunul din faţă, Lu'lu ridică o staţie de emisie-recepţie Motorola şi ascultă, după care vorbi în ea. Toate cuvintele erau acoperite de huruitul motoarelor şi de rafalele de vânt. După ce încheie convorbirea, se întoarse în scaunul ei de care era legată cu centura de siguranţă.

— S-ar putea să avem probleme, strigă Lu'lu. Cercetaşele pe care le-am trimis înainte au raportat că un grup mic de necunoscuţi înarmaţi au intrat în Shisur.

Safia simţi cum îi sare inima în gât. „Cassandra...”

— Poate că nu caută decât să se adăpostească. Cercetaşele

au găsit şi un vehicul. O dubiţă veche împotmolită într-o scăldătoare de cămilă.

Kara se aplecă în faţă, cu putere.

— O dubiţă… era un Volkswagen albastru?

— De ce?

— S-ar putea să fie prietenii noştri. Cei care ne ajutau.

Kara se uită rapid la Safia, cu ochii plini de speranţă.

Lu'lu îşi ridică staţia mobilă şi purtă o conversaţie scurtă.

Dădu din cap, după care se întoarse cu faţa spre Kara şi Safia.

— Era un Eurovan albastru.

— Atunci ei sunt, exclamă Kara. Cum de-au ştiut unde să ne găsească?

Safia clătină neîncrezătoare din cap. Părea imposibil.

— Totuşi, ar trebui să avem grijă. Poate că nemernica aia de Cassandra sau oamenii ei i-au capturat.

Şi chiar dacă erau prietenii lor, Safia îşi simţi din nou inima prinsă în ghearele fricii. Cine mai supravieţuise? Painter încercase s-o salveze, riscase totul, rămăsese în urmă ca să-i acopere ei retragerea. Oare reuşise să iasă de acolo? Schimbul de focuri pe care-l auzise în timp ce fugea din mormânt îi mai răsuna încă în minte.

Toate răspunsurile se aflau la Shisur.

După încă zece minute de cursă printre şi de-a lungul dunelor, mica aşezare Shisur apăru peste o movilă, într-o vale, înconjurata de deşertul ondulat. Moscheea satului îşi înălţa minaretul deasupra cocioabelor de lemn şi a clădirilor din cărămidă. Toate carturile opriseră după coama ultimei dune. Câteva femei se cocoţară pe crestele din nisip. Se aruncară pe burtă, robele lor confundându-se cu nisipul, ţinând în mâini puşti cu lunetă.

Temându-se de un schimb de focuri accidental, Safia cobori din cart. Kara o urmă. Se îndreptă spre coama dunei. Din motive de prudenţă continuă să meargă în patru labe.

În micul sătuc nu văzu nici un fel de mişcare. Oare ceilalţi auziseră când se apropiaseră carturile şi se ascunseseră rapid, temându-se de grupul necunoscut?

Safia cercetă toată zona.

Spre nord, ruinele se întindeau pe şase hectare, înconjurate de ziduri dărăpănate, săpate din nisipuri şi reconstruite. Turnurile de pază întrerupeau zidurile la intervale regulate, nişte cercuri din piatră fără acoperiş, înalte cam cât un etaj. Însă cea mai de efect caracteristică a ruinelor o constituia citadela centrală, o structură

de trei etaje din piatră suprapusă. Castelul se înălţa pe un deal jos aflat lângă o fisură adâncă şi neregulată ce se căsca în pământ. Gaura înconjura o mare parte din terenul cuprins între ziduri. Fundul ei zăcea învăluit în umbră.

Safia ştia că ruinele fortăreţei de pe vârful dealului reprezentau numai jumătate din structura originală. Cealaltă jumătate zăcea pe fundul fisurii. Fusese distrusă atunci când această pâlnie de eroziune se deschisese sub ea, ducând la prăbuşirea unor secţiuni de zid şi a jumătate din castel. Tragedia fusese explicată prin scăderea continuă a stratului de apă din sol. Sub oraş se afla un rezervor natural din calcar. Pe măsură ce apa din acesta se reducea din cauza secetei şi a utilizării excesive, lăsa în urmă o cavernă subterană, ca o scorbură, care în cele din urmă se prăbuşise de la sine împreună cu jumătate din oraş.

Atenţia Safiei reveni din nou la sătucul situat la patruzeci şi cinci de metri distanţă, atunci când percepu o mişcare. Din cadrul unei uşi de dedesubt, din vale, apăru o siluetă, îmbrăcată într-o robă *dishdasha,* având capul înfăşurat într-o acoperitoare tradiţională pentru locuitorii din Oman. Bărbatul ridică o cană în sus.

— De-abia am pus de ceai. Dacă vreţi o cană, aţi face bine să vă mişcaţi fundurile încoace.

Safia se ridică în picioare. Recunoscuse acel zâmbet şmecheresc şi dezinvolt.

Omaha…

Fu cuprinsă de un val de uşurare. Înainte să-şi dea seama, alerga în jos spre el, cu ochii plini de lacrimi. Chiar în timp ce alerga, fu surprinsă de reacţia ei profundă.

Se împletici pe drumul din pietriş.

— Rămâi unde eşti, o avertiză Omaha, dându-se un pas înapoi.

De la ferestrele şi cadrul uşilor din apropiere, apărură brusc nişte puşti.

O capcană…

Safia se opri, năucă, rănită. Înainte să poată reacţiona, cineva ţâşni din spatele unui zid mic unde se ascunsese, o înşfacă şi-o întoarse cu spatele spre el. Cu o mână o apucă strâns de păr şi-o trase înapoi, dezvelindu-i gâtul. Ceva rece îi atingea pielea gâtului.

Un pumnal lung străluci, apăsat cu putere.

O voce îi şopti cu o ferocitate care te îngheţa. Şi-o îngheţă mai tare decât cuţitul de la gât.

— Ne-ai luat o prietenă.

Omaha păşi spre umărul ei.

— Te-am spionat în timp ce veneai. N-aş uita faţa cuiva care a încercat să mă răpească.

— Ce-ai făcut cu dr. Al-Maaz? îi şuieră vocea la ureche, în timp ce pumnalul fu apăsat şi mai tare.

Safia îşi dădu seama că încă mai avea faţa acoperită de eşarfă şi ochelari. Credeau că era una dintre acele femei, probabil o bandă de răufăcătoare. Speriată şi fără să mai respire, îşi scoase eşarfa şi ochelarii de pe faţă.

Omaha rămase perplex. Se uită la ea cu gura căscată, după care se repezi şi dădu la o parte mâna bărbatului, eliberând-o.

— Oh, Doamne Dumnezeule, Saffie…

O strânse în braţe cu putere.

Umărul îi zvâcni ca şi cum ar fost arsă cu fierul.

— Omaha, braţul meu.

El se trase înapoi. Ceilalţi apărură în pragul uşilor şi la ferestre.

Safia se uită rapid în spate. Un bărbat stătea acolo în picioare, cu pumnalul în mâini. Painter. Nici măcar nu-i recunoscuse vocea. Îi fu destul de greu să se împace cu ideea că acest bărbat era acelaşi cu cel pe care şi-l imagina. Încă mai simţea lama apăsându-i cu putere pe piele şi mâna înfiptă zdravăn în păr.

Painter se dădu un pas în spate. Faţa lui radia de uşurare, însă şi ochii lui albaştri străluceau plini de o emoţie aproape prea brută pentru a o desluşi. Ruşine şi regret. Îşi aruncă privirea într-o parte, spre povârnişul din apropiere.

ATV-urile şi carturile erau acum aliniate pe creastă, cu motoarele ambalate. Clanul Rahim se pregătise să vină s-o salveze. Femeile, toate îmbrăcate şi acoperite precum Safia, apărură pe lângă colţurile clădirilor, cu puştile la umăr, gata de tragere.

Kara coborî în grabă de pe culme, cu mâinile în aer.

— Toată lumea înapoi! strigă ea cu voce tare. N-a fost decât o neînţelegere.

Omaha dădu din cap.

— Femeia aceea n-are nevoie să-şi scoată masca. Aş recunoaşte ordinele astea stridente oriunde s-ar afla.

— Kara… spuse Painter, năuc. Cum aşa?

Omaha se întoarse spre Safia.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine, reuşi ea să spună cu un suspin.

Kara li se alătură. Îşi scoase eşarfa de pe faţă.

— Lăsaţi-o în pace. Dădu din mână ca să-i îndepărteze. Faceţi-i loc ca să poată respira.

Omaha se dădu în spate. Făcu semn din cap spre povârnişul dunei. Cu precauţie, clanul Rahim începuse să mărşăluiască, coborând în vale.

— Aşadar, cine sunt prietenele voastre?

Kara ridică din umeri.

— S-ar putea să dureze ceva timp ca să-ţi explic.

8.22 A.M.
ÎN DEŞERT

Cassandra se îndreptă spre cortul ei, un model al armatei americane pentru supravieţuire în deşert, proiectat să reziste la vânturi de până la o sută treizeci de kilometri pe oră. În plus, îl întărise cu un paravan de protecţie împotriva vântului şi nisipului, dispus în partea de unde bătea acesta.

Echipa ei avea aceleaşi condiţii de cazare. Camioanele mai mari de transport fuseseră poziţionate ca paravan.

Ajunsă la cortul ei, Cassandra îşi scutură nisipul de pe uniformă. Purta o pălărie cu boruri largi, legată în jurul urechilor şi o eşarfă peste faţă. Vântul bătea acum în rafale, pocnind şnururile de amarare ale corturilor, făcând ca straturile de nisip să se mişte ca şi cum ar curge pe sub picioare. Furtuna de nisip duduia asemenea unui tren mărfar.

De-abia se întorsese dintr-o inspecţie finală a punctului de desfăşurare a forţelor, asigurându-se că toate elicopterele erau la adăpost. Oamenii ei plantaseră deja balizele GPS pentru a le determina poziţia, coordonate cu sateliţii geostaţionari de pe orbită. Informaţiile trebuiau să curgă în sistemul ei computerizat de hărţi electronice.

Cassandra avea la dispoziţie vreo două ore înainte ca electricitatea statică a furtunii de nisip să-i ameninţe aparatura electronică, ceea ce impunea oprirea acestora. Asta însemna o grămadă de timp pentru a intercepta datele de la satelitul LANDSAT pe măsură ce se focaliza pe balizele ei GPS. Radarul satelitului avea capacitatea de a scana până la aproximativ douăzeci de metri sub nisip. Asta avea să-i ofere o imagine de ansamblu a ceea ce se afla dedesubt. Un indiciu asupra locului în care să înceapă să sape. De îndată ce furtuna avea să treacă,

echipa ei trebuia să se apuce de treabă cu buldozere şi excavatoare. Până să-şi dea cineva seama că acolo se săpase, ei aveau să fie plecaţi de mult timp.

Acesta era planul.

Cassandra intră în cort. Interiorul era foarte puţin mobilat. Un pat de campanie şi un sac de dormit. Spaţiul rămas era ocupat cu un sistem elaborat de comunicaţii prin satelit. Mai avea şi alte echipamente electronice dispuse în genţi de mână.

Se îndreptă spre laptop şi se aşeză pe patul de campanie ca şi cum ar fi stat pe scaun în faţa calculatorului. Făcu legătura la JPL în Houston şi introduse autorizarea adecvata pentru a accesa datele LANDSAT. Transferul ar fi trebuit să fie gata de acum cinci minute. Datele erau disponibile şi o aşteptau. Apăsă pe taste şi începu să descarce informaţiile primite.

Odată încheiată operaţiunea, se lăsă pe spate şi se uită cum pe ecran apare încetul cu încetul imaginea deşertului. Îşi localiză vehiculele, corturile, chiar şi latrina săpată în nisip. Era imaginea de monitorizare. Un aliniament perfect.

O a doua imagine se încărcă încet pe ecranul laptopului. Scanarea în profunzime.

Cassandra se aplecă mai mult.

Terenul scanat în profunzime prezenta o conformaţie diferită, dezvăluind privirii temelia solidă din piatră, de sub nisip. Era o fosilă din alte vremuri, păstrată în calcar. Deşi majoritatea terenului era neted, era parcă gravat de albia unui râu vechi, care curgea dinspre unul dintre colţurile imaginii. Se scurgea în cadrul unui lac străvechi îngropat chiar sub locaţia lor.

Cassandra studie imaginea, un instantaneu dintr-o altă epocă.

Nu văzu nimic semnificativ. Nici un crater de meteorit, nici un fel de artefacte.

Se lăsă iarăşi pe spate. Avea să le-o trimită unor geologi aflaţi în slujba Ghildei. Probabil că ei puteau să judece mai bine imaginea asta.

Un zgomot de-afară îi atrase atenţia la ce se întâmpla în jur.

John Kane intră şchiopătând în cort.

— Am detectat-o pe dr. Al-Maaz.

Cassandra se întoarse cu faţa spre el.

— Când? Unde?

— Acum opt minute. Ne-au mai trebuit câteva minute să-i determinăm poziţia. Semnalul de la ea a început să pulseze la şaisprezece kilometri vest de aici. Până în momentul în care i-am făcut încadrarea prin triangulaţie, deja s-a oprit din mers. Şi-

acum se află undeva la aproximativ şase mile de-aici.
Se aplecă deasupra hărţii de pe masa ei de lucru şi bătu uşor cu degetul.
— Chiar aici.
Cassandra se apropie de el, citind numele.
— Shisur. Ce-i acolo?
— L-am întrebat pe unul dintre tehnicienii de la Thumrait. Spune că acesta e locul unde fost găsite vechile ruine ale Ubarului. Undeva prin anii 1990.
Cassandra se uită fix la hartă. La liniile ei trasate cu albastru şi roşu. Cercul roşu marca poziţia ei actuală. Îşi puse degetul pe cerc şi urmă linia roşie înapoi.
Trecea prin Shisur.
Îşi îngustă ochii. Îşi aminti expresia de pe faţa curatorului din momentul în care Cassandra trasase cercul. Aceasta continuase să studieze harta. Avusese o privire distantă, făcându-şi calcule în minte.
— Nenorocita dracului…
Degetul Cassandrei de pe hartă se alătură celorlalte pentru a le închide şi a forma un pumn strâns.
Furia care o năpădi o ardea în interior. Cu toate astea, în străfundul ei, simţi o doză de respect pentru cea care o dusese de nas.
John Kane stătea în picioare încruntat.
Cassandra se uită din nou la imaginea LANDSAT.
— Nu-i nimic aici. Ne-a tras-o. Nu ne aflăm unde trebuie.
— Doamnă căpitan?
Se întoarse spre Kane.
— Adună-ţi oamenii. Plecăm de-aici. Vreau ca-n zece minute maşinile să fie în mişcare.
— Dar furtuna de nisip…
— Dă-o dracului. Avem suficient timp. Plecăm de-aici. Nu putem să rămânem ţintuiţi locului. Şi-l împinse pe Kane spre uşă. Lasă echipamentele, corturile, proviziile. Luăm doar armele.
Kane ieşi afară.
Cassandra se întoarse spre una dintre genţile cu echipamente. O deschise rapid şi scoase un transmiţător radio digital, portabil. Îi rabată capacul, îl fixă pe frecvenţa şi pe canalul transmiţătorului implantat Safiei.
Îşi ţinu un deget deasupra butonului de transmitere. Cu o singură atingere şi pastila de C4 implantată în ceafa femeii avea să explodeze, distrugându-i coloana vertebrală şi omorând-o

instantaneu. Simţea un impuls copleşitor de a acţiona butonul. În schimb, opri echipamentul.

Nu din milă. Safia dovedise o abilitate ieşită de comun în rezolvarea misterelor. S-ar fi putut să mai aibă nevoie de o asemenea iscusinţă. Însă mai mult decât atât, nu ştia cu siguranţă dacă Painter era şi el acolo.

Asta era o chestie importantă.

Cassandra voia ca Painter s-o vadă pe Safia murind.

17
DESCHIDEREA UNEI UŞI

4 DECEMBRIE, 9.07 A.M.
SHISUR

Safia îşi puse la loc ochelarii de protecţie.

— Are toată lumea echipamentul pregătit?

— Parcă ar veni noaptea, rosti Clay prin uşa deschisă. Acoperiseră ferestrele clădirii din cărămidă. Aleseră această casă în mod special deoarece avea o uşă solidă. În plus, se deschidea spre sud, la adăpost faţă de atacul direct al furtunii.

Din uşă, Safia putea să vadă cum cerul dimineţii fusese înghiţit de norul înalt de nisip care se deplasa cu viteză, întunecând lumea şi transformând-o într-un crepuscul misterios. Norii de praf acopereau soarele. La o aruncătură de băţ, şuvoaie de nisip se roteau ca nişte vârtejuri de-a lungul aleilor, de ambele părţi ale casei, învolburându-se în faţa uşii. Aceasta era marginea frontală a furtunii, primul val, cel de impact. La o distanţă mai mare, inima furtunii de nisip gemea şi mugea, asemenea unor bestii hămesite, ca un scrâşnet imens de-a lungul deşertului.

N-aveau prea mult timp la dispoziţie.

Safia se întoarse cu faţa spre grupul adunat în camera principală a casei. Majoritatea clădirilor din Shisur nu fuseseră încuiate. Rezidenţii sezonieri pur şi simplu goliseră locul până la tencuială înainte să o ia din loc, nelăsând nimic care să poată fi furat, cu excepţia câtorva articole ciobite din ceramică, o farfurie murdară abandonată într-un lighean din bucătărie şi o droaie de scorpioni verzui. Până şi perdelele fuseseră luate.

— Vi s-au desemnat tuturor locuri unde să căutaţi, spuse Safia.

Avea o hartă bătută în cuie în perete. Împărţise locaţia în cinci secţiuni, câte una în parte pentru fiecare dintre detectoarele de metale şterpelite din baraca de materiale de la ruine. Aveau staţiile de emisie-recepţie Motorola pentru a păstra legătura. Toată lumea, cu excepţia celor mai tinere copile, primise un caroiaj unde să ajute la operaţiunea de căutare, fiind înarmate cu

târnăcoape, lopeţi şi cazmale.

— Dacă detectaţi ceva, marcaţi locul. Lăsaţi-i pe ceilalţi să sape. Continuaţi să mergeţi mai departe. Continuaţi să căutaţi.

Ordinele ei fură întâmpinate cu aprobări tacite din cap. Toţi cei care efectuau căutarea purtau robe maronii de deşert, asigurate de Lu'lu. Feţele le erau acoperite. Ochii le erau protejaţi de ochelari. Era ca şi cum se pregăteau să meargă pe sub apă.

— Dacă găsiţi ceva care vă atrage atenţia, anunţaţi prin radio. O să vin să văd despre ce-i vorba. Şi nu uitaţi... Bătu uşor în ceasul de la încheietura mâinii atârnată în eşarfă. Peste cincizeci şi cinci de minute, o să ne întoarcem cu toţii aici. Atacul principal al furtunii urmează să aibă loc în mai puţin de-o oră. O să ne adăpostim aici, examinând orice vom găsi şi vom pleca iarăşi când vântul se va mai domoli. Întrebări?

Nimeni nu ridică mâna.

— Atunci, hai să mergem.

Cele treizeci de persoane implicate în căutare porniră înfruntând furtuna ce venea din faţă. Deoarece citadela era cel mai probabil loc de căutare a porţilor Ubarului, Safia îi condusese pe majoritatea membrilor echipei spre ruinele fortăreţei, pentru a-şi concentra atenţia într-acolo. Painter şi Clay cărau radarul de penetrare a solului. Barak ţinea detectorul de metale pe umăr, ca pe o puşcă. În spatele lui, Coral şi Kara cărau unelte de săpat. În urma lor, încheind şirul, veneau Lu'lu şi şoferiţa cartului, Jehd. Celelalte membre ale clanului Rahim se despărţiseră în echipe mai mici, desemnate să cerceteze celelalte sectoare ale caroiajului.

Safia dădu colţul clădirii de cărămidă. Fu imediată împinsă în spate de o rafală de vânt. Parcă o mână a Domnului o împingea, cu o palmă aspră şi plină de nisip. Se aplecă în vânt şi o porni spre porţile de la intrarea care dădea spre mine.

Băgă de seamă modul în care Painter o studia pe *hodja.* Îşi povestiseră peripeţiile prin care trecuseră înainte de a se reîntâlni, fiecare fiind pus la curent cu cele întâmplate. Povestea Safiei, bineînţeles, fusese cea mai şocantă şi, după câte se părea, cea mai bizară şi fantezistă: un trib secret de femei, care-şi trăgeau obârşia de pe vremea Reginei din Saba printr-o linie descendentă care le asigura nişte puteri mentale ciudate provenite dintr-o sursă din inima Ubarului. Deşi faţa lui Painter era învelită într-un şal, iar la ochi avea ochelari de protecţie, postura lui explicită exprima îndoială şi neîncredere. Păstra ritmul, destul de prudent, între Safia şi *hodja.*

Traversară tot sătucul şi intrară prin porţile de lemn spre mine. Fiecare echipă se dispersă spre locul unde fusese desemnată să execute căutarea. Omaha şi Danny îşi ridicară mâinile în semn de salut şi se îndreptară spre puţul de sub citadelă.

Având în vedere experienţa lor, cei doi bărbaţi aveau să supravegheze cercetarea acestei gropi imense. Aceasta fisură era o altă locaţie probabilă pentru o posibilă descoperire importantă, din moment ce un colţ al falnicei fortăreţe se prăbuşise înăuntru, în gaură.

Cu toate astea, Omaha nu fusese prea bucuros când primise sarcina. De la sosirea Safiei, o urmărise pas cu pas, stătuse lângă ea, privirea lui rămânând adesea fixată pe chipul ei. Atenţia pe care i-o acorda o făcu să roşească pe jumătate de jenă, pe jumătate de iritare. Însă înţelegea uşurarea bărbatului care descoperise că ea trăia şi nu-i făcu nici o observaţie.

Painter, pe de altă parte, stătea retras, imperturbabil.

Îşi făcea de lucru, ascultând povestea Safiei fără să reacţioneze. Se schimbase ceva între ei, transformându-se în ceva stânjenitor. Ea ştia despre ce era vorba. Se abţinuse să nu se frece la gât cu mâna, acolo unde îi ţinuse el pumnalul. Îi arătase o altă latură a lui, o latură feroce, mai tăioasă decât pumnalul însuşi. Nici unul din ei nu ştia cum să reacţioneze la asta. Ea era prea şocata, prea tulburată. El se închisese în sine.

Concentrându-se asupra misterului de-aici, Safia îşi conduse echipa pe o potecă abruptă spre fortăreaţa din vârful dealului. Pe măsură ce urcau, întregul sistem de ruine începea să răsară în jurul lor. Trecuse un deceniu de când Safia îşi plimbase ultima oară privirea pe deasupra ruinelor. Înainte, nu fusese decât citadela, într-o stare decrepită, doar un morman de pietre şi o scurtă secţiune de zid. Acum meterezele împrejmuitoare erau în întregime scoase la suprafaţă dintre nisipuri, reconstruite parţial de către arheologi, alături de bazele cilindrice ale celor şapte turnuri care stăteau de strajă zidurilor sale.

Până şi gaura, adâncă de nouă metri, fusese excavată şi cercetată amănunţit.

Însă majoritatea cercetărilor fuseseră dedicate citadelei. Mormanul de pietre fusese pus la loc, bucată cu bucată, ca într-un mozaic. Baza castelului avea o formă pătrată, cu latura de treizeci de metri, sprijinindu-i tumul de pază circular.

Safia îşi imagina gărzile păşind pe parapete, atenţi la jefuitori, atenţi la caravanele care se apropiau. Sub zidurile fortăreţei prosperase un oraş extrem de ocupat: comercianţi care vindeau

articole de ceramică, haine vopsite, carpete din lână, ulei din măsline, bere de palmier, vin de curmale; cioplitori în piatră care se chinuiau să construiască ziduri şi mai înalte; şi de-a lungul oraşului, câinii lătrând, cămilele zbierând şi copiii fugind printre dughene şi prăvălii, râzând. Dincolo de ziduri, câmpurile irigate se întindeau verzi, pline de sorg, bumbac, grâu şi orz. Fusese o oază plină de viaţă.

Ochii Safiei ajunseră la groapa imensă de dedesubt. După care, într-o singură zi, totul se spulberase. Un oraş distrus. Oamenii fugiseră înspăimântaţi de o teroare superstiţioasă. Şi aşa Ubarul dispăruse sub straturile de nisip şi sub trecerea anilor.

Însă toate astea fuseseră spre suprafaţă. Poveştile Ubarului mergeau mai departe, vorbind despre puteri magice, regi, tirani, comori imense, despre oraşul celor o mie de coloane.

Safia îşi aruncă privirea spre cele două femei, una bătrână, una tânără, nişte gemene identice separate de câteva zeci de ani. Cum de coexistau poveştile Ubarului: cea mistică şi cea pământeană? Răspunsurile zăceau ascunse pe undeva, pe-aici. Safia era sigură de asta.

Ea ajunse la intrarea în citadela şi se uită în sus la fortăreaţă.

Painter aprinse o lanternă şi un fascicul de lumină se revărsă în interiorul întunecat al citadelei.

— Ar trebui să începem căutarea.

Safia păşi peste pragul de la intrare. Imediat ce intră în fortăreaţă, vântul încetă complet, iar bubuitul din depărtare al furtunii de nisip se atenuă.

Acum i se alătură şi Lu'lu.

Barak le urmă, pornind detectorul de metale. Începu să-l plimbe în spatele ei ca şi cum i-ar fi şters urmele paşilor de pe nisip.

La şapte paşi mai încolo, se deschidea o cameră fără ferestre, o cavernă artificială, făcută de mâna omului. Peretele din spate era o ruină prăbuşită din piatră nefinisată.

— Ia toată camera la puricat, îi dădu Safia indicaţii lui Barak.

Arabul înalt dădu din cap aprobator şi-şi începu căutarea în speranţa de a descoperi orice artefact ascuns acolo. Painter şi Clay aranjară şi pregătiră radarul de penetrare a solului după cum îi instruise ea.

Safia îşi roti lanterna peste ziduri şi tavan. Acestea n-aveau nici un fel de ornament. Cineva făcea cândva foc aici. Funinginea pătase tavanul.

Safia străbătu podeaua la pas, căutând cu privirea orice fel de

indiciu. Barak se tot plimba înainte şi înapoi, concentrat asupra detectorului său de metale, cercetând podeaua şi pereţii. Cum camera era mică, nu-i luă prea mult. Ridică ochii complet dezamăgit. Nu bâzâise nici măcar o dată.

Safia stătea în centrul încăperii. Camera aceasta era singurul sanctuar interior care mai rămăsese intact. Turnul de deasupra se prăbuşise, distrugând toate camerele de dedesubt.

Painter activă radarul de penetrare a solului, rabatându-i monitorul portabil. Clay intră în cameră, târâind uşor cadrul roşu pe deasupra podelei de piatră acoperită cu nisip, trăgându-l asemenea unui bou la jug. Safia se aplecă deasupra ecranului şi studie imaginea scanată, fiind mult mai familiarizată să interpreteze rezultatele. Dacă existau camere secrete la subsol, acestea aveau să apară pe radar.

Ecranul rămase întunecat. Nimic. Doar piatră solidă. Calcar.

Safia îşi îndreptă corpul. Dacă era vreo inimă secretă a Ubarului, trebuia să zacă pe undeva pe dedesubt. Însă unde?

Poate că Omaha avea mai mult noroc. Safia ridică staţia radio.

— Omaha, mă auzi?

Urmă o pauză scurtă.

— Îhî, ce se întâmplă? Ai găsit ceva?

— Nu. E ceva acolo jos în groapă?

— Abia am terminat căutarea, însă până acum nimic.

Safia se încruntă. Acestea erau cele mai bune locuri în care se aşteptase să găsească nişte răspunsuri. Aici era centrul spiritual al Ubarului, casa sa regală. Regina străveche sigur ar fi vrut să aibă acces imediat la inima secretă a Ubarului. Şi-ar fi păstrat intrarea aproape.

Safia se întoarse spre Lu'lu.

— Spuneai că după tragedia de aici regina a închis Ubarul şi i-a împrăştiat cheile.

Lu'lu dădu din cap aprobator.

— Până când a venit timpul potrivit ca Ubarul să se deschidă din nou.

— Aşadar, poarta n-a fost distrusă când s-a deschis hăul de dedesubt.

„Ăsta a fost un strop de noroc. Un noroc mult prea mare."

Medita la asta, simţind că aici trebuia să existe un indiciu.

— Poate că ar trebui să aducem cheile aici, spuse Painter.

— Nu, se opuse ea.

Respinsese această posibilitate. Cheile aveau să devină importante doar dacă porţile erau găsite. Însă unde, dacă nu în

citadela oraşului?

Painter oftă, cu mâinile încrucişate.

— Dar dacă încercăm să recalibrăm radarul, îi mărim intensitatea şi cercetăm mai adânc?

Safia clătină din cap.

— Nu, nu, gândim într-un mod total greşit. E prea multă tehnologie de vârf. Asta n-o să rezolve puzzle-ul ăsta.

Painter avea o privire uşor rănită. Contase întotdeauna pe tehnologie.

— Gândim prea modern. Detectoare de metale, radare, caroiaje, reprezentări grafice. Toate astea au mai fost făcute şi înainte. Poarta, ca să supravieţuiască atât de mult, netulburată, trebuie să fi fost înrădăcinată în peisajul natural. Ascunsă vederii. Altfel ar fi fost găsită până acum. Trebuie să încetăm să ne mai lăsăm conduşi de aparatură şi să începem să gândim cu capetele noastre.

Observă că Lu'lu se uita fix la ea. *Hodja* avea faţa reginei care încuiase Ubarul. Însă oare aveau şi aceeaşi fire?

Safiei îi trecu prin faţa ochilor imaginea lui Reginald Kensington înţepenit pentru totdeauna în sticlă, un simbol al durerii şi torturii. *Hodja* nu dezvăluise nimic în toţi anii aceştia. Probabil că săpase şi scosese cadavrul afară, îl luase şi-l dusese în bârlogul lor montan şi-l pusese la adăpost. Numai descoperirea cheilor Ubarului o făcuse pe femeie să rupă tăcerea, îi dezlegase limba ca să scoată la iveală secretele. Era o hotărâre necruţătoare în toate astea.

Iar dacă regina străveche fusese precum *hodja,* sigur ar fi protejat Ubarul cu aceeaşi hotărâre nestrămutată.

Safia se simţi cuprinsă de fiori ca de gheaţă, aducându-şi aminte de întrebarea ei iniţială. „Cum de supravieţuise poarta într-un mod atât de convenabil prăbuşirii pâlniei de eroziune?” Ea ştia răspunsul. Închise ochii îngrozită. Abordase toată chestiunea într-un mod total greşit. Dădu filmul înapoi. Totul avea un sens pervers.

Probabil că Painter simţise starea ei neaşteptată de îngrijorare.

— Safia…

— Ştiu cum a fost închisă poarta.

9.32 A.M.

Painter se întoarse în grabă de la clădirea din cărămizi. Safia îl trimisese să aducă scanerul cu raze X. Echipamentul fusese luat din SUV-ul furat. Aparent, Cassandra însăşi i-o demonstrase Safiei, atunci când încă erau la Salalah, arătându-i cum inima de fier avea un semn ce anunţa descompunerea antimateriei, pentru a o convinge pe Safia de motivul căutării sale.

Pe lângă scanerul cu raze X, Painter mai descoperise o geantă întreagă de echipament pentru analize, mult mai sofisticat decât orice altceva cu care era el obişnuit, însă ochii lui Coral străluciseră de nerăbdare când se uitase la echipament. Singurul ei comentariu: „Ce jucării mişto”.

Painter luase toată cutia. Safia prinsese un fir, ceva.

Se luptă cu furtuna în timp ce trecu prin poarta de lemn şi printre ruine. Nisipul îi biciuia fiecare centimetru de piele expusă, vântul dădea să-i smulgă şalul şi roba de pe el. Se aplecă în faţă, în vânt. Cerul se întunecase. Iar asta nu era decât marginea frontală a furtunii.

Spre nord, lumea se termina într-un zid de întuneric, fulgerând în văpăi rapide, albăstrui. Încărcări statice. Painter simţea electricitatea din aer. NASA făcuse studii pentru o misiune pe Marte, pentru a analiza modul în care echipamentele şi oamenii ar rezista unei asemenea furtuni de nisip. Cele mai ameninţătoare pentru echipamentele lor electronice nu erau praful şi nisipul, ci încărcăturile electrostatice extreme din aer, formate dintr-o combinaţie de aer uscat şi energie cinetică. Suficiente cât să prăjească circuitele în câteva secunde, creând efecte dureroase la nivelul pielii. Iar acum furtuna asta antrena în vârtejul ei un val imens de electricitate statică.

Şi era pe cale de a se năpusti asupra lor.

Painter se ghemui în timp ce se apropie de dealul jos, croindu-şi drum prin vântul şi nisipul ridicat în aer. Când ajunse în zonă o luă în jos în loc s-o ia în sus, urmând poteca abruptă, care cobora în groapa rezultată în urma prăbuşirii. Cavitatea adâncă se întindea de la est la vest de-a lungul axei sale mai lungi. La capătul vestic, citadela se înălţa maiestuos pe dealul ei, de veghe deasupra gropii.

Safia şi echipa ei se ghemuiseră de partea cealaltă, la capătul estic al acestei prăpăstii. Între timp, femeile clanului Rahim se adunaseră şi ele în jurul gropii. Majoritatea stăteau culcate pe burtă pentru a-şi mai reduce expunerea la vântul necruţător.

Ignorându-le, Painter o luă în jos, alunecând pe poteca de

nisip. Ajungând la bază, o luă înainte grăbit.

Safia, Omaha şi Kara erau aplecaţi asupra monitorului blocului radar de penetrare a solului. Safia bătea uşor cu degetul pe ecran.

— Chiar aici. Vedeţi zona aia, ca o pungă? E numai la un metru adâncime faţă de suprafaţă.

Omaha se lăsă pe spate.

— Clay, trage cadrul radarului jumătate de metru înapoi. Aşa, chiar acolo.

După care se aplecă din nou deasupra monitorului.

Li se alătură şi Painter.

— Ce-aţi găsit?

— O cameră, spuse Safia.

Omaha se încruntă.

— Nu-i decât o rămăşiţă a vechiului puţ. Care a secat de mult timp. Sunt sigur că e deja confirmata şi documentată de alţi cercetători.

Painter se dădu mai aproape, în timp ce Omaha apăsă pe un buton de pe monitor. Drept rezultat, pe monitor apăru o secţiune transversală, aproape tridimensională a terenului de sub cadrul radar. Avea o formă conică, îngustă la vârf şi lată la bază.

— Nu are decât trei metri lăţime, în zona cea mai lată, spuse Omaha. Nu-i decât o secţiune care nu s-a prăbuşit din rezervorul original.

— Chiar arată ca o nişă izolată, fu de acord Kara.

Safia îşi îndreptă spatele.

— Nu, nu e. Se întoarse spre Painter. Ai adus detectorul de radiaţii?

Painter ridică uşor cutia.

— L-am adus.

— Porneşte scanerul.

Painter deschise cutia, apucă tija de detectare de la baza scanerului cu raze X şi-o activă. Acul roşu se plimbă înainte şi înapoi, calibrându-se. O lumină verde ce pâlpâi iniţial se fixă, transformându-se într-una continuă.

— Gata.

Începu să se învârtă încet. Oare ce suspecta Safia, ce mirosise acolo?

Acul roşu rămase la gradaţia zero.

— Nimic, strigă el.

— Ţi-am spus, e… începu Omaha.

După care fu întrerupt.

— Acum verifică faţa zonei cu piatră.

Safia îi indică puţul de piatră. Mai aproape.

Painter se conformă, ţinând scanerul în faţă ca pe o vergea de foraj. Nisipul se rotea în interiorul adânciturii din sol, asemenea unui zone aride în miniatură, agitate de vântul de deasupra. El se aplecă deasupra scanerului când ajunse la povârnişul din piatră. Trecu tija detectorului pe deasupra suprafeţei rocii, în marea ei majoritate calcar.

Acul tremură pe ecran.

Ţinea scanerul mult mai ferm, protejându-l de vânt cu propriul corp. Acul nu mai varie, oprindu-se la gradaţie. Era o citire foarte slabă, acul abia mişcându-se, însă era o citire pozitivă.

Strigă peste umăr:

— Am găsit ceva aici!

Safia îi făcu semn să se dea înapoi.

— Trebuie să săpăm acolo unde e poziţionat cadrul. La un metru adâncime. Să deschidem punga asta obturată.

Omaha se uită la ceasul de la mână.

— Mai avem încă douăzeci de minute.

— Putem s-o facem. Nu-i decât nisip tasat şi pietriş. Dacă sapă mai multe persoane în acelaşi timp…

Painter fu de acord, simţind cum îl cuprinde un val de entuziasm.

— Hai s-o facem.

În mai puţin de un minut, un cerc de săpători se apucă de treabă. Safia stătea în spate, cu braţul rănit atârnându-i în eşarfă.

— Eşti gata să ne dai o explicaţie? întrebă Omaha.

Safia dădu din cap.

— Trebuia să fiu sigură. Ne-am gândit la chestia asta într-un mod total greşit. Ştim cu toţii că pâlnia de eroziune s-a deschis sub Ubar şi a distrus jumătate de oraş, gonindu-i pe locuitorii săi, care se temeau că asta era pedeapsa lui Dumnezeu. După dezastru, ultima regină a Ubarului i-a pecetluit pentru totdeauna inima, pentru a-i proteja secretele.

— Şi? întrebă Kara, stând lângă *hodja.*

— Nu vi se pare cel puţin ciudat faptul că poarta a fost cruţată într-un mod convenabil în dezastrul care s-a petrecut aici? Că în timp ce locuitorii oraşului fugeau, regina a rămas să se ocupe de toate chestiile astea secrete: a închis poarta astfel încât n-a mai fost descoperită niciodată, a creat nişte chei din fier şi le-a ascuns în nişte locuri sacre la momentul acela.

— Bănuiesc că da, spuse Kara.
Omaha se lumină la faţă.
— Înţeleg unde vrei să ajungi.
Îşi aruncă rapid privirea spre săpători, după care din nou la Safia, apucând-o de braţul ei cel bun.
— Căutăm exact invers faţă de locul unde ar trebui.
— Ar vrea cineva să ne explice şi nouă, neiniţiaţilor? întrebă Painter, iritat de faptul că Omaha înţelese despre ce era vorba.
Omaha îi explică:
— Probabil cronologia a fost greşita. Ca-n povestea cu cine a fost mai întâi, oul sau găina. Noi am crezut că gaura a fost motivul pentru care Ubarul a fost încuiat.
— Acum gândiţi-vă la asta într-o lumină nouă, adăugă Safia. Ca şi cum voi aţi fi fost regina. Oare de ce ar conta un asemenea dezastru pentru casa regală? Adevărata bogăţie a Ubarului, sursa sa de putere, se afla în altă parte. Regina ar fi putut pur şi simplu să-l reconstruiască. Ea avea bogăţia şi puterea s-o facă.
Omaha se băgă în vorbă, cei doi completându-se ca o echipă experimentată:
— Oraşul nu era important. Nu era decât o mască menită să ascundă adevăratul Ubar. O faţadă. O unealta.
— Una menită a fi folosită cu un scop, spuse Safia. Un mijloc de a ascunde poarta.
Kara clătină din cap, în mod clar la fel de confuză ca şi Painter.
Omaha oftă.
— Ceva a speriat-o pe regină foarte tare, suficient ca s-o gonească de la bogăţia şi puterea Ubarului şi s-o oblige atât pe ea, cât şi pe descendentele ei să ducă o existenţă nomadă, la marginea civilizaţiei. Chiar credeţi că o simplă gaură ca asta ar fi speriat-o în halul ăsta?
— Bănuiesc că nu, spuse Painter.
Observă entuziasmul Safiei şi al lui Omaha. Erau în elementul lor. El era exclus, lăsat pe dinafară. Simţi cum îl cuprinde gelozia.
Safia reluă firul discuţiei:
— Ceva a speriat familia regală, suficient cât să-şi dorească să izoleze Ubarul de restul lumii. Nu ştiu ce eveniment anume a provocat asta, însă regina n-a acţionat în pripă. Uitaţi cât de metodice au fost la urma urmei pregătirile pe care le-a făcut. A făcut cheile, le-a ascuns în locuri sacre, venerate de oameni, le-a învăluit în mister. Sună toate astea ca o reacţie iraţională? Totul a fost calculat, planificat şi executat. Ca şi cum ar fi fost primul pas în închiderea Ubarului.

Safia se uită scurt la Omaha.

El aduse completarea finală:

— Regina a provocat în mod deliberat prăbuşirea pâlniei de eroziune.

Urmă un moment năucitor de tăcere.

— Şi-a distrus propriul oraş? întrebă Kara în cele din urmă. De ce?

Safia dădu aprobator din cap.

— Oraşul n-a fost decât un mijloc de a ajunge la final. L-a folosit pentru a-şi atinge scopul. De a îngropa poarta Ubarului.

Omaha se uită de jur împrejur.

— Actul în sine a avut şi un motiv psihologic. I-a pus pe oameni pe fugă, făcându-i să se teamă să se mai apropie vreodată. Pun pariu că regina însăşi a răspândit unele istorioare referitoare la pedeapsa Domnului. Ce altă modalitate mai bună avea pentru a afişa pe aceste pământuri o aşa-zisă pancartă religioasă cu mesajul „Nu încălcaţi proprietatea”?

— Cum de-ai ajuns la concluzia asta? întrebă Painter.

— N-a fost decât o ipoteză, spuse Safia. Trebuia s-o testez. Dacă groapa a fost folosită să ascundă ceva, atunci ar trebui să se afle ceva aici jos. Şi fiindcă detectoarele de metale n-au descoperit nimic, asta însemna fie că obiectul era îngropat prea adânc, fie că era o cameră.

Painter se uită la cei care săpau.

Safia continuă:

— Aşa cum am văzut la siturile mormintelor, regina a ascuns indiciile în simboluri şi mitologie. Chiar şi prima cheie. Inima de fier. Ea simboliza inima Ubarului. Şi în majoritatea oraşelor, inima comunităţii lor era fântâna. Aşa că ea a ascuns porţile Ubarului în puţ, le-a îngropat în nisip, aşa cum inima de fier fusese zăvorâtă în piatra de nisip, după care a lăsat să se prăvălească pâlnia de eroziune peste ele.

— Îndepărtându-i pe oameni, murmură Painter. Îşi drese vocea şi vorbi mult mai clar: Cum rămâne cu urma de radiaţie?

— Ar fi nevoie de dinamită ca să produci prăbuşirea acestei pâlnii de eroziune, răspunse Omaha.

Safia dădu din cap aprobator.

— Sau de vreo formă de explozie a antimateriei.

Painter se uită la Lu'lu. *Hodja* rezistase cu stoicism şi rămăsese tăcută în tot acest răstimp. „Chiar folosiseră strămoşii ei o asemenea putere?”

Bătrâna păru să bage de seamă atenţia pe care i-o acorda

începu să se mişte. Avea ochii acoperiţi de ochelarii de protecţie.

— Nu. Nu faceţi nimic altceva decât s-o calomniaţi. Regina, înaintaşa noastră, n-ar fi omorât atât de mulţi oameni nevinovaţi doar pentru a ascunde secretul Ubarului.

Safia se îndrepta spre ea.

— N-au fost niciodată găsite rămăşiţe umane în această groapă sau în jurul ei. Probabil că a avut o modalitate de a goli oraşul. O ceremonie sau ceva de genul acesta. După care a provocat prăbuşirea. Mă îndoiesc că a murit cineva aici.

Cu toate asta, *hodja* nu era convinsă şi chiar se depărtă puţin de Safia.

Se auzi un strigăt din mijlocul celor care săpau.

— Am găsit ceva! strigă Danny.

Se întoarseră cu toţii spre el.

— Veniţi să vedeţi înainte să săpăm mai departe.

Painter şi ceilalţi o luară din loc. Coral şi Clay se dădură într-o parte ca să-i lase să treacă. Danny le arătă ceva cu lopata din mână.

În mijlocul gropii, nisipul roşiatic închis se transforma în ceva care semănă a zăpadă.

— Ce-i asta? întrebă Kara.

Safia se lăsă în jos, sprijinindu-se cu un genunchi pe sol şi pipăi suprafaţa.

— Nu e nisip, spuse ea uitându-se în sus. E tămâie.

— Ce? întrebă Painter.

— Tămâie argintie, intră Safia în detalii şi se ridică în picioare. La fel ca aceea pe care am găsit în inima de fier, ce astupa vasele de sânge. O formă scumpă de ciment. Astupa partea de sus a camerei ascunse asemenea unui dop de sticlă.

— Şi sub ea? întrebă Painter.

Safia ridică din umeri.

— Există o singură modalitate să aflăm.

9.45 A.M.

Cassandra îşi apucă strâns laptopul în timp ce autotractorul M4 de mare viteză se avântă peste o altă dună mică. Vehiculul de transport arăta ca o rulotă care se balansa pe o pereche de şenile de tanc şi, în ciuda unei greutăţi de optsprezece tone, înainta hotărât de-a lungul peisajului cu eficienţa unui BMW pe o

autostradă.

Menţinu un ritm rezonabil, ţinând cont de teren şi de vreme. Vizibilitatea era slabă, de numai câţiva metri. Nisipul purtat de vânt zbura în jur, biciuind vârfurile dunelor în valuri imense. Cerul se întunecase, fără pic de nori, soarele nefiind mai mare decât o lună palidă, undeva sus. Nu îndrăznise să rişte să împotmolească autotractorul în nisip. Nu l-ar mai fi scos niciodată de-acolo. Aşa că înaintau cu o grijă sporită.

În spatele ei veneau celelalte cinci maşini de teren cu tracţiune integrală, mergând pe urmele autotractorului. La urmă de tot se aflau vehiculele cu platformă pe care erau amarate elicopterele tip VTOL.

Se uită la ceasul din colţul ecranului laptopului. Deşi le trebuiseră cincisprezece minute în cap ca să pună caravana în mişcare, acum scoteau un timp bun pentru această cursă imposibilă. Aveau să ajungă la Shisur peste douăzeci de minute.

Cu toate astea, rămase cu un ochi pe ecran. Două ferestre erau deschise. Una prezenta informaţii în timp real primite de la satelitul NOAA care urmărea traiectoria furtunii de nisip. N-avea nici o îndoială că puteau să ajungă la adăpostul oazei înainte ca furtuna să lovească în plin, deşi la mustaţă. Mai îngrijorător era faptul că sistemul de presiune ridicată de pe coastă se deplasa spre interiorul uscatului, urmând să se ciocnească în câteva ore cu această furtună de nisip. O vreme aici avea să fie iadul pe pământ.

Cealaltă fereastră de pe monitor prezenta o altă hartă a zonei, o prezentare topografică schematică a acestui colţ de deşert. Schema cuprindea orice clădire şi structură din Shisur, inclusiv ruinele. Un cerculeţ albastru pulsând, de mărimea radierei din capătul unui creion cu gumă, strălucea în centrul ruinelor.

Dr. Safia al-Maaz.

Cassandra se uita la pata albăstrie, strălucitoare. „Ce naiba pui la cale?” Femeia o pusese pe drumuri, îndepărtând-o de marele premiu. Se gândise să-l fure de sub nasul Cassandrei, folosindu-se de acoperirea furtunii. Deşteaptă fată. Că doar graţie inteligenţei ei ajunsese atât de departe. Puterea braţelor era la fel de importantă. Sigma o învăţase asta, că muşchii şi creierul erau la fel de importante. „Suma tuturor bărbaţilor.” Mottoul Sigma.

Cassandra avea s-o înveţe lecţia asta pe dr. Al-Maaz.

„Poate că eşti tu deşteaptă, însă puterea e la mine.”

Se uită în oglinda laterală la coloana de vehicule militare,

înăuntru se aflau o sută de oameni înarmaţi până-n dinţi şi dotaţi cu echipamente de ultimă oră. Chiar în spatele ei, pe platforma de transport a autotractorului, stăteau John Kane şi oamenii lui. Puştile lor străluceau în timp ce executau inspecţia finală a armelor, ca într-o ceremonie solemna mortală. Ei erau cei mai buni dintre cei buni, gărzile ei pretoriene.

Cassandra se uita drept în faţă, în timp ce autotractorul îşi croia drum înainte. Încercă să răzbată cu privirea prin peisajul sumbru bătut de vântul nemilos.

Dr. Al-Maaz ar putea să descopere comoara.

Însă, în cele din urmă, Cassandra avea să i-o ia.

Aruncă o privire la ecranul laptopului. Furtuna înghiţise harta regiunii, devorând parcă totul în drumul ei. Pe cealaltă fereastră de pe ecran, schema cu oraşul şi ruinele strălucea în cabina întunecată.

Cassandra se încordă brusc. Cercul albastru dispăru de pe hartă.

Dr. Al-Maaz dispăruse.

9.53 A.M.

Safia atârna agăţată de scara suspendată. Se uită în sus la Painter. Lanterna lui o orbea. Îşi aminti de momentul în care ea era atârnată de acoperişul de sticlă de la muzeu, iar el era dedesubt, încurajând-o să-i aştepte pe cei de la pază. Numai că de data asta rolurile se inversaseră. El se afla deasupra, ea dedesubt. Cu toate astea, tot ea era cât pe ce să cadă.

— Mai ai doar câţiva paşi, spuse el, cu şalul mişcându-se în jurul gâtului.

Ea se uită în jos, la Omaha. Acesta ţinea scara de la bază, menţinând-o dreaptă pe verticală.

— Te-am prins.

Bucăţele de tămâie fărâmiţată cădeau mereu pe lângă ea. Fragmente mai mari zăceau la picioarele lui Omaha, iar aerul din camera subterană îţi amintea de mireasma ei. Le trebuiseră doar câteva minute ca să perforeze cu târnăcoapele cavitatea în formă de con.

De îndată ce reuşiseră să spargă crusta de sus, Omaha lăsase o lumânare în jos, atât pentru a verifica dacă aerul era bun, cât şi pentru a lumina interiorul. După aceea coborâse pe scara

telescopică, inspectând el însuşi camera. Numai când se lămurise ce era înăuntru o lăsase să coboare pe Safia. Cu umărul ei rănit, ea slăbise strânsoare mâinii stângi, lăsându-se cu aproape toată greutatea pe mâna dreaptă.

Se chinui tot restul coborârii. Omaha îşi încolăci mâna în jurul taliei ei, iar femeia se aplecă şi se lăsă recunoscătoare în strânsoarea lui. O ajută să ajungă pe podea.

— Sunt bine, spuse ea în momentul în care el îşi menţine mâna pe cotul ei.

El îşi lăsă mâna în jos.

Era mult mai linişte aici, la adăpost, iar faptul că nu mai auzea vântul o făcu să se simtă parcă asurzită. Painter deja încălecase scara, coborând la rândul lui, mişcându-se foarte rapid. În curând trei lanterne îşi plimbau fasciculele strălucitoare de-a lungul pereţilor.

— E ca şi cum am fi înăuntrul unei piramide, spuse Painter.

Safia aprobă dând din cap. Trei pereţi nefinisaţi, cu asperităţi mari, se înălţau spre gaura de sus.

Omaha îngenunche pe podea, trecându-şi degetele pe deasupra solului.

— Piatră de gresie, spuse Safia. Toţi cei trei pereţi şi podeaua.

— Şi e o chestie deosebită? întrebă Painter.

— Nu e natural. Pereţii şi podeaua sunt din plăci brute de piatră de gresie. Acesta este o structură făcută de mâna omului. Construită deasupra unei temelii solide de calcar, din câte-mi pot da seama. Apoi au turnat nisip pe-afară, de jur împrejur. Odată închisă, au astupat gaura de sus şi au acoperit-o cu şi mai mult nisip.

Omaha se uită în sus.

— Şi pentru a fi siguri că n-o s-o găsească nimeni în mod accidental, au prăbuşit pâlnia de eroziune deasupra, speriind pe toată lumea cu poveşti înfricoşătoare despre fantome.

— Însă de ce ar fi făcut asta? întreba Painter. Şi ce vrea să fie asta?

— Nu-i evident?

Omaha rânji spre el şi apoi îi aruncă brusc Safiei o privire pătrunzătoare. Ochelarii de protecţie îi atârnau sub bărbie, eşarfa şi gluga erau date pe spate. Nu se răsese de vreo două zile şi avea o barbă ţepoasă pe obraji şi bărbie, cu părul vâlvoi.

Ea uitase cum arăta pe teren. Pe jumătate sălbăticit, neîmblânzit. Era în elementul lui, asemenea unui leu în savană.

Toate astea îi trecură prin minte văzându-i rânjetul sugestiv.

El iubea toate astea – şi cândva, ea făcuse la fel. Şi ea fusese la fel de sălbatică şi dezinhibată, asemenea companionului, iubitului, prietenului, colegului ei. După care urmase Tel Avivul…

— Ce-i aşa evident? întrebă Painter.

Omaha flutură din mână.

— Structura asta. Ai mai văzut una astăzi.

Painter se încruntă.

Safia ştia că Omaha îl sâcâia pe tema asta, dar nu din răutate, ci pur şi simplu din plăcere şi admiraţie.

— Ne-am lovit de una din astea – una mai mică – în timp ce coboram din munţi.

Painter făcu ochii mari, măturând spaţiul din jur cu privirea.

— Pietrele acelea de rugăciune.

— Un triliton, spuse Omaha. Suntem în interiorul unui triliton gigantic.

Safia avea impresia că lui Omaha îi venea să ţopăie de bucurie, iar entuziasmul lui deveni molipsitor. Nici măcar ea nu putu să rămână calmă.

— Trebuie să aducem cheile aici jos.

— Cum rămâne cu furtuna? o avertiză Painter.

— Dă-o dracu' de furtună, spuse Omaha. Tu şi ceilalţi puteţi să mergeţi şi să vă puneţi la adăpost în oraş. Eu rămân aici. Ochii lui se fixară asupra Safiei.

Ea dădu aprobator din cap.

— Avem un adăpost bun aici. Dacă ar putea cineva să aducă artefactele de fier, apă şi câteva provizii, eu şi Omaha o să încercăm să aflăm ce să facem cu ele. Am putea să dezlegăm misterul înainte ca furtuna să lovească locul cu toată puterea. Altfel, o să pierdem o zi întreagă.

Painter oftă.

— Ar trebui să rămân şi eu aici.

Omaha îl concedie dintr-o mişcare a mâinii.

— Crowe, nu ne eşti de prea mare folos. Pentru a-ţi folosi propriile cuvinte, de mai devreme, acesta este specialitatea *mea.* Arme, operaţiuni militare… asta e *a ta.* Aici, nu faci decât să ne încurci.

Nori întunecaţi de furtună se adunară în ochii albaştri ai lui Painter.

Safia îşi puse conciliantă o mână pe braţul bărbatului.

— Omaha are dreptate. O să folosim staţiile radio dacă avem nevoie de ceva. Cineva trebuie să se asigure că prietenii noştri sunt în siguranţă când o să lovească furtuna.

Deşi nu era de acord, Painter se îndreptă spre scară. Privirea lui zăbovi asupra ei, după care se uită la Omaha şi apoi într-o parte. Urcă pe scară şi strigă înspre ei:

— Anunţaţi prin radio dacă aveţi nevoie de ceva.

După care îi goni pe toţi cei de-afară, mânându-i laolaltă înapoi, la adăpostul caselor de cărămidă.

Safia îşi dădu brusc seama că era singură cu Omaha. Ceea ce păruse atât de natural cu numai un moment în urmă acum era ciudat şi inconfortabil, ca şi cum aerul ar fi devenit deodată stătut şi urât mirositor. Camera părea prea înghesuită, claustrofobică. Poate că la urma urmei nu fusese o idee atât de grozavă.

— De unde începem? întrebă Omaha, cu spatele la ea.

Safia îşi puse din nou mâna în eşarfa de pe umăr.

— Căutăm indicii.

Se dădu într-o parte şi-şi plimba lanterna în sus şi-n jos de-a lungul fiecărui zid. Fiecare în parte părea să fie identic, ca mărime şi formă. Singurul semn era o adâncitură mică, pătrată, tăiată la jumătatea unuia dintre pereţi, probabil un loc în care să pui o lampă cu ulei.

Omaha ridică un detector de metale de pe podea.

Safia îi făcu semn să-l lase în jos.

— Mă îndoiesc că asta o să…

De îndată ce el îl porni, detectorul bâzâi. Omaha îşi ridică sprâncenele în sus de uimire.

— Vorbeai de norocul începătorului.

Însă pe măsură ce trecea dispozitivul pe o zonă şi mai întinsă a podelei, detectorul continuă să bâzâie, ca şi cum peste tot ar fi fost metal. Îl ridică şi îl plimbă şi de-a lungul pereţilor din piatră de nisip. Alte bâzâituri.

— Bine, se dădu bătut Omaha, lăsând detectorul în jos, fără să-l mai îndrepte undeva anume. Chiar încep s-o urăsc pe regina asta.

— A ascuns un ac în carul cu fân.

— Toate astea probabil c-au fost la prea mare adâncime pentru detectoarele de suprafaţă. E timpul să renunţăm la tehnologia asta sofisticată.

Omaha scoase un carneţel şi un creion. Cu busola în mână, începu să facă schiţa trilitonului.

— Şi cum rămâne cu cheile alea?

— Ce-i cu ele?

— Dacă sunt din perioada în care s-a prăbuşit Ubarul, cum de-

au ajuns într-o statuie din anul 200 î.Hr.? Sau la mormântul lui Iov? Ubarul s-a prăbuşit în anul 300 d.Hr.

— Uită-te în jur, spuse Safia. Erau nişte meşteri care se pricepeau să lucreze cu piatra de gresie. Probabil că au găsit lăcaşurile astea sfinte şi-au căutat să echilibreze sursele de energie care se află în chei. Antimaterie sau orice ar fi. Şi au îngropat artefactele în elemente aflate deja în morminte: statuia din Salalah, peretele de rugăciune de la mormântul lui Iov. După care le-au acoperit la loc, etanş, cu piatră de nisip, cu o îndemânare care a făcut ca rezultatele muncii lor să rămână nedetectabile.

Omaha dădu din cap aprobator, continuând să facă schiţa.

Zgomotul din staţia radio îi făcu să tresară pe amândoi. Era Painter.

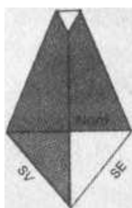
— Safia. Am artefactele. O să mă întorc cu apă şi două pachete de raţii. Mai aveţi nevoie de ceva? Vântul devine din ce în ce mai cumplit.

Ea se gândi la spusele lui, se uită la pereţii din jur, după care îşi dădu seama că exista ceva ce i-ar fi fost de folos. Îi spuse şi lui.

— Am înţeles. O să-l aduc, răspunse el.

Când termina transmisia radio, se trezi cu ochii lui Omaha aţintiţi asupra ei. Îşi mută prea rapid privirea spre carneţelul din mână.

— Cam asta-i schiţa pe care am reuşit s-o fac, murmură el, arătându-i şi ei desenul.

— Te gândeşti la ceva? întrebă ea.

— Ei bine, în mod tradiţional cele trei faţete de piatră ale trilitonului reprezintă triada de pe cer. Sada, Hird şi Haba.

— Luna, soarele şi luceafărul de dimineaţa, spuse Safia, folosind numele sub care le ştim în zilele noastre. Trei aştri veneraţi de religiile timpurii din regiune. Din nou regina n-a manifestat nici un tratament preferenţial faţă de credinţe.

— Însă ce corp ceresc este reprezentat de fiecare lespede de

piatră în parte? întrebă Omaha.

Ea dădu din cap.

— De unde să încep?

— De la dimineaţă aş spune eu. Luceafărul dimineţii apare pe cer la mijirea zorilor înspre sud-est. Omaha bătu uşor cu palma pe peretele respectiv. Aşadar, asta pare destul de evident.

— Ceea ce înseamnă că ne mai rămân ceilalţi doi pereţi, spuse Safia, preluându-i ideea. Peretele nordic este aliniat de-a lungul axei est-vest, drept ca o săgeată.

— Traiectoria pe care soarele se deplasează pe cer.

Safia se lumină la faţă.

— Chiar şi scobitura asta pătrată din peretele de nord ar putea reprezenta o fereastră, să lase soarele înăuntru.

— Atunci asta înseamnă că peretele acesta, ultimul rămas, e pentru lună.

Omaha păşi spre peretele de sud-vest.

— Nu ştiu de ce acesta reprezintă luna, însă Sada era divinitatea predominantă pentru triburile din deşertul Arabiei. Aşa că trebuie să fie important.

Safia dădu aprobator din cap. În majoritatea culturilor, soarele era divinitatea majoră, supremă, dătătoare de viaţă, care încălzea pământul. Însă în deşerturile fierbinţi, soarele ardea mistuitor, necruţător, mortal. Aşa că în loc de soare, luna, Sada, era cea mai venerată pentru atingerea ei răcoroasă. Luna era aducătoare de ploaie şi era reprezentată printr-un taur cu coame în formă de semilună. Fiecare pătrar al lunii era numit *Il* sau *Ilah,* ceea ce peste ani şi ani avea să fie cunoscut ca fiind unul dintre termenii folosiţi pentru Dumnezeu. În ebraică, *Eli* sau *Elohim.* În arabă, *Allah.*

Luna era puterea supremă.

— Cu toate astea, peretele pare a fi gol, fără nimic pe el, spuse Omaha.

Safia se apropie de el.

— Trebuie să fie ceva.

Şi se apucă şi ea de căutat. Suprafaţa era aspră, ciupită şi ciobită pe alocuri.

Scârţâitul nisipului anunţă sosirea lui Painter.

Omaha urcă până la jumătatea scării şi-i dădu proviziile Safiei, jos.

— Cum mergea treaba acolo? strigă Painter în timp ce lăsa în jos un bidon de plastic de apă, de cinci litri.

— Destul de încet, spuse Safia.

— Însă facem progrese, interveni şi Omaha.

Painter se aplecă în vânt. Acum, după ce le pasase proviziile, părea ca şi cum următoarea rafală l-ar putea lua pe sus. Omaha coborî la loc. Firicele de nisip suflat de vânt veniră după el.

— Mai bine te-ai întoarce la adăpost, strigă Safia în sus, îngrijorată pentru siguranţa lui Painter.

El îi răspunse cu un salut şi se întoarse în furtuna de nisip.

— Unde rămăsesem? întrebă Omaha.

10.18 A.M.

Odată ieşit din groapa prăbuşită, Painter se luptă să răzbată prin furtună. Se aşternuse o noapte care-ţi dădea fiori. Praful acoperea soarele, dându-i lumii o nuanţă de roşu aprins. Vizibilitatea scăzuse drastic, la sub un metru în faţa sa. Avea dispozitivul de vedere nocturnă pe ochi, însă chiar şi aşa nu câştiga decât un metru în câmpul vizual. Abia dacă observa porţile în timp ce intră aplecat, cu capul între umeri, prin ele.

Printre clădirile orăşelului, nisipul i se scurgea pe sub picioare odată cu vântul, ca şi cum ar fi mers de-a lungul unei albii de apă. Hainele sale pocniră, încărcate cu electricitate statică. O simţea în aer. Se simţea de parcă avea cretă în gură, iar buzele îi erau uscate şi crăpate.

Într-un final, dădu colţul şi intră în adăpostul lor. Odată scăpat din colţii furtunii, se simţi în stare să respire adânc. Nisipul era ridicat în aer în nişte vârtejuri învolburate, scurgându-se peste acoperiş. Păşi sprijinindu-se cu o mână de-a lungul zidului de cărămidă.

Cam la un metru în faţa lui, din trombele întunecate, apăru o siluetă ghemuită, o fantomă care căpăta formă. O fantomă cu o puşcă. Era una dintre cercetaşele clanului Rahim, care stătea de pază. N-o văzuse până când ajunse deasupra ei. Dădu din cap când trecu pe lângă ea. Nu primi nici un răspuns. Se îndreptă spre uşă.

Apoi se opri şi se uită rapid înapoi. Ea nu mai era acolo, dispăruse.

Era doar furtuna sau era parte din capacitatea ei de a se confunda cu fundalul, de a-ţi zăpăci percepţia? Painter stătea în faţa uşii. Auzise povestea spusă de Safia, însă păruse prea fantezistă ca s-o creadă. Ca o demonstraţie a abilităţilor ei

mentale, *hodja* pusese un scorpion verde pal pe podea şi-l determinase să facă opturi în praful de jos, de nenumărate ori, părând că are control asupra lui. Fusese vreo scamatorie? La fel ca vrăjirea şarpelui cu cântecul din fluier?

În momentul în care atinse mânerul, vântul se auzi puţin mai altfel, mai pătrunzător. Vuietul crescuse atât de constant, încât abia dacă îl mai auzea. Însă pentru un moment, se auzi un huruit şi mai profund, un sunet purtat de vânt, mai degrabă altceva decât vântul. Râmase nemişcat, ascultând ca să-l audă din nou, încercând să răzbată prin valul năvalnic de nisip. Furtuna îşi continuă mârâitul neîntrerupt. Huruitul nu se mai repetă.

Fusese doar furtuna? Se uită înspre est. Era sigur că sunetul venise din direcţia aceia. Deschise cu putere uşa şi se strecură înăuntru, răsucindu-se, pe jumătate împins de vânt.

Încăperea era plină. Auzi un copil plângând la etaj.

N-avu nici un fel de problemă ca s-o găsească pe Coral printre celelalte femei, un gheţar într-o mare întunecată. Ea se ridică din poziţia în care stătea, cu picioarele încrucişate. Îşi curăţa unul din pistoale.

Observându-i îngrijorat, se îndreptă spre el cu paşi rapizi.

— Ce nu e în regulă?

10.22 A.M.

Toate camionetele se adunaseră la adăpostul unei dune, aliniate de parcă ar fi aşteptat începerea unei parade. Oamenii se ghemuiseră la adăpostul relativ al vehiculelor, însă detaliile se pierdeau în întuneric. Se aflau la patru sute de metri de Shisur.

Cassandra mergea pe jos cu Kane, printre rânduri. Avea dispozitiv de vedere nocturnă la ochi, ţinută de camuflaj kaki şi un poncho pentru nisip, cu glugă, prins cu centură în talie.

Kane mergea acoperindu-şi cu o mână casca din ureche, de la staţia radio, ascultând un raport. Un pluton de douăzeci de soldaţi plecase cu cinci minute în urmă.

— Am înţeles. Aşteptaţi să primiţi ordine. Îşi lăsă mâna în jos şi se aplecă spre Cassandra. Echipa a ajuns la marginea oraşului.

— Lasă-i să încercuiască zona. Atât oraşul, cât şi minele. Să ocupe poziţii din care să poată să deschidă focul. Nu vreau să părăsească cineva sau ceva locul ăla.

— Am înţeles, doamnă căpitan.

Se întoarse să vorbească la microfon, ca să retransmită ordinele ei.

Continuară să meargă spre coada şirului, acolo unde se aflau camionetele cu platformă cu elicopterele VTOL. Elicopterele erau acoperite cu prelate şi legate de ramele de transport. Continuară până la ultimele două maşini. Oamenii eliberau chingile de amarare ale aparatelor de zbor. O prelată fu umflata de vânt şi luată pe sus.

Cassandra se încruntă.

— Ăştia doi sunt cei mai buni piloţi ai tăi, îl întrebă Cassandra pe Kane când acesta termină de vorbit în staţia radio.

— Ar face bine să fie.

Ochii lui Kane erau aţintiţi asupra furtunii.

Atât viaţa Cassandrei, cât şi cea a lui Kane depindeau de succesul acestei misiuni. Eşecul de la mormânt îi pusese pe amândoi într-o lumină proastă. Trebuiau să demonstreze contrariul în faţa celor de la comanda Ghildei. Însă mai mult de-atât, Cassandra observase o calitate deosebită a bărbatului, o încrâncenare nouă, mai puţin umor, o furie şi mai profundă. El fusese cel înfrânt, schilodit, cu cicatrice. Nimeni nu-i făcea aşa ceva lui John Kane şi să mai trăiască să povestească despre asta.

Ajunseră la grupul camioanelor cu platformă.

Cassandra găsi doi piloţi în aşteptare. Se duse spre ei. Aceştia aveau căştile sub braţ, de care atârnau nişte cabluri electrice prin care trebuiau să primească datele de la radar. Ca să zboare pe această vreme însemna să se ghideze numai după instrumente. Nu era deloc vizibilitate.

Luară poziţia drepţi de îndată ce o recunoscură, ceea ce era destul de dificil cu toată lumea înfofolită şi înfăşurată în ponchouri.

Cassandra îi măsură din cap până-n picioare.

— Gordon. Fowler. Voi doi credeţi că puteţi să ridicaţi drăciile astea în aer? Pe furtuna asta?

— Da, doamnă, afirmă Gordon.

Fowler dădu şi el din cap.

— Am ataşat filtre de nisip electrostatice la gurile de aspiraţie ale motoarelor şi am încărcat un program special pentru furtuna de nisip în programul echipamentelor radar. Suntem pregătiţi.

Cassandra nu sesiză nici o urmă de frică pe feţele lor, nici chiar când vântul urlă turbat. De fapt, amândoi arătau entuziasmaţi, doi surferi gata să încalece valurile uriaşe.

— O să rămâneţi în contact permanent cu mine personal,

spuse Cassandra. Aveţi canalul meu de comunicaţii.

Ei confirmară dând din cap.

— Unul va cerceta oraşul, celălalt ruinele. Kane are un program soft pe care o să-l încarce în computerele voastre de bord. Asta o să vă permită să recepţionaţi semnalul de la ţinta primară. Ţintei nu i se va face – şi vă repet, *nu* i se va face nici un rău.

— Am înţeles, murmura Gordon.

— Oricare alte persoane ostile, încheie Cassandra, vor fi împuşcate pe loc. Atunci hai să ridicăm elicopterele în aer.

10.25 A.M.

Omaha se uită la Safia, care se târa de-a buşilea, dând la o parte nisipul de pe podea cu o mână, ca şi cum ar mătura. Lui îi venea greu să se concentreze. Uitase cât de minunat era să lucreze cu ea. Observase broboanele de transpiraţie de pe fruntea ei, modul în care îşi închidea ochiul stâng atunci când o intriga ceva, dâra de praf de pe obrazul ei. Aceasta era Safia pe care o cunoscuse dintotdeauna… dinainte de Tel Aviv.

Safia continuă să înlăture cu mâna praful de pe jos.

Oare mai exista vreo speranţă pentru ei doi?

Ea se uită la el, observând că se oprise.

El se mişcă din loc şi-şi drese vocea.

— Ce faci? întrebă şi i se alătură la „măturat” podelei.

Fata-n casă vine mâine să facă curat.

Ea se aşeză în fund şi bătu uşor cu palma în peretele înclinat deasupra capului ei.

— Aceasta este latura de sud-est. Lespedea de piatră a trilitonului care reprezintă luceafărul de dimineaţă, care se înalţă în zori pe cer în sud-est.

— Aşa e, eu ţi-am spus asta. Deci?

Safia lucrase în tăcere în ultimele zece minute, aranjând proviziile pe care le adusese Painter aici, foarte metodic, în felul ei obişnuit de a face lucrurile. Îşi petrecuse majoritatea timpului examinând cheile. Ori de câte ori încercase să-i pună vreo întrebare, îl oprea ridicând o palmă în sus.

Safia se întoarse la cercetarea podelei.

— Deja am stabilit ce perete corespunde fiecărui corp ceresc în parte – lunii, soarelui sau luceafărului de dimineaţă, însă acum

trebuie să aflăm care *chei* se potrivesc acestor corpuri cereşti.

Omaha aprobă, dând din cap.

— OK şi la ce concluzie ai ajuns?

— Trebuie să gândim în contextul vremurilor de demult. Ceva ce n-a reuşit Cassandra să facă, acceptând milele moderne, în locul celor romane. Răspunsul se ascunde aici.

Safia îi aruncă o privire rapidă, testându-l.

El se uita fix la perete, hotărât să rezolve misterul.

— Luceafărul de dimineaţă nu e de fapt o stea. Este o *planetă.* Venus, ca să fiu mai exact.

— Identificata şi numită aşa de către romani.

Omaha se ridică, după care se aplecă să studieze artefactele.

— Venus era zeiţa romană a iubirii şi a frumuseţii.

Îngenunche şi atinse suliţa de fier, cea cu bustul Reginei din Saba aflat în vârf.

— Iar aici este o întrupare a frumuseţii.

— Exact aşa am gândit şi eu. Aşadar, exact ca la mormântul lui Iov, trebuie să existe un loc în care s-o băgăm. O gaură în pământ.

Şi-şi continuă căutarea, înlăturând nisipul cu mâna.

El i se alătură, însă căută în cu totul altă parte.

— Ai pus problema greşit, spuse el. *Peretele* este important. Nu podeaua.

Îşi trecu palma peste suprafaţa peretelui şi-şi continuă ideea, bucurându-se de potrivirea lor de idei în rezolvarea acestui mister.

— Placa asta înclinată este cea care reprezintă luceafărul de dimineaţă, aşadar, în ea o să găseşti…

Lăsă fraza neterminată în momentul în care degetele sale dădură peste o scobitură destul de adâncă în perete. Cam la înălţimea taliei. Părea naturală, uşor de ratat în întunericul din jur. Îşi băgă degetul arătător în întregime în gaură. Se ghemui acolo.

Safia se ridică şi veni lângă el.

— Ai găsit-o.

— Adu artefactul.

Safia păşi într-o parte, apucând suliţa de fier. Omaha îşi scoase degetul şi o ajută să bage suliţa în gaură. Era un proces dificil din cauza înclinării peretelui. Însă reuşiră, mişcând-o de mai multe ori. Continua să intre din ce în ce mai adânc. Coada suliţei fu înghiţită în întregime, afară rămânând numai bustul care atârna pe perete precum un trofeu uman.

Safia îl manipula, împingându-l şi mai mult.

— Uite cum este crestat peretele pe partea astea. Se potriveşte cu pometele ei. Întoarse bustul şi îl împinse cu putere.

Se potriveşte perfect. După care se dădu înapoi. Ca o cheie în broasca uşii.

— Şi uite unde se uită regina de fier acum.

Safia urmări privirea bustului.

— La peretele lunii.

— Acum inima, spuse Omaha. Aparţine peretelui soarelui sau al lunii?

— Aş spune că peretelui soarelui. Luna este divinitatea predominantă a regiunii. Lumina ei slabă aducea vânturile răcoritoare şi roua dimineţii. Cred că, indiferent ce căutăm în continuare, ultima cheie sau un indiciu, o să aibă legătură cu peretele ăla.

Omaha păşi spre peretele din nord.

— Deci inima aparţine acestui perete. Soarele. Stăpânul neîndurător.

Safia îşi aruncă privirea la artefact.

— O zeiţă cu inima de fier.

Omaha ridică artefactul în sus. Nu exista decât un singur loc în care se putea fixa. În ferestruica tăiată în faţada peretelui de nord. Însă înainte s-o pună la poziţie, îşi plimbă degetele de-a lungul pervazului, trebuind să se ridice pe vârfurile degetelor de la picioare ca să simtă această parte a nişei.

— Sunt nişte spaţii nedefinite aici, ceva ca nişte striaţii. Ca şi pe perete.

— Un suport pentru inimă.

— O broască şi o cheie.

Trebui s-o învârtă puţin ca să găsească poziţia în care suprafaţa inimii de fier şi striaţiile ca nişte amprente ale acesteia din piatra de nisip să se potrivească perfect. În cele din urmă o fixă la poziţie. Stătea dreaptă, pe verticală. Capătul obturat cu tămâie era îndreptat spre peretele lunii.

— OK, aş spune că aceasta e o lespede importantă, spuse Omaha. Acum ce facem?

Safia îşi trecu degetele de-a lungul ultimului perete.

— Aici nu-i nimic.

Omaha se întoarse uşor în cerc.

— Nimic pe care să-l putem observa în întuneric.

Safia se uită la el.

— Lumină. Toate corpurile cereşti iluminează. Soarele

străluceşte. Luceafărul de dimineaţă străluceşte.

Omaha îşi aruncă privirea spre ea.

— Însă *ce* luminează?

Safia se dădu înapoi. Observase din nou suprafaţa neobişnuit de aspră a peretelui.

— Lanternele, murmură ea.

Fiecare recuperă câte una de pe jos. Safia se duse lângă bustul înfipt în perete. Omaha se îndrepta spre inima din mica fereastră a lunii.

— Atunci hai să facem lumină.

Ţinând lanterna deasupra capului, îi poziţiona fasciculul ca şi cum ar fi fost lumina soarelui care se revărsa prin fereastră, înclinată astfel încât să ajungă la capătul obturat cu tămâie al inimii.

— Soarele străluceşte printr-o fereastră înaltă.

— Iar luceafărul de dimineaţă străluceşte jos la orizont, spuse Safia, îngenunchind lângă bust, îndreptând fasciculul lanternei sale în direcţia privirii bustului.

Omaha cercetă din priviri peretele lunii, luminat pieziş de cele două surse de lumină ale lor, venite din două unghiuri diferite. Imperfecţiunile de pe perete creau umbre şi crevase. O formă căpătă contur pe perete, zugrăvită de aceste umbre.

Omaha se uită concentrându-se cu multă atenţie.

— Pare a fi un cap de cămilă. Sau poate de vacă.

— E un *taur!*

Safia se uită lung la Omaha, cu ochii strălucindu-i ca nişte tăciuni aprinşi.

— Sada, zeul lunii, este reprezentat ca un taur, datorită coarnelor în formă de semilună.

Omaha studie umbrele.

— Şi-atunci unde sunt coarnele taurului?

Animalul de pe perete n-avea nimic între urechi.

Safia îi făcu semn spre grămada de materiale de jos.

— Dă-mi aia în timp ce ţin lumina asta.

Omaha îşi plasă lanterna în fereastră, lăsând-o să stea lângă inima de fier. Se îndreptă spre echipamentul indicat şi apucă dispozitivul ce arăta ca o carabină, doar că avea capătul ţevii convex, asemenea unei miniantene prin satelit. Safia îl rugase în mod special pe Painter să-l aducă. El de-abia aştepta să vadă cum funcţiona drăcia asta.

Îi pasă dispozitivul femeii, ocupând poziţia ei de dinainte şi ţinându-i lanterna.

Ea se duse spre centrul încăperii şi îndreptă acest excavator cu laser. Pe perete apăru un cerc de lumină roşie. Îl fixă deasupra figurii zugrăvite de umbre, între urechi.

Apăsă pe trăgaciul dispozitivului. Luminile roşii se învârtiră, iar piatra de nisip începu imediat să se facă fărâme pe măsură ce energia laserului vibra în structura cristalină. Nisipul şi praful începură să se ridice în valuri. La fel şi nişte bucăţele mici, lucioase. Un fel de solzi de metal, roşietici.

„Aşchii de fier”, îşi dădu seama Omaha, înţelegând acum de ce detectorul de metale bâzâise în mod constant. Arhitecţii acestui puzzle amestecaseră aşchii de fier cu nisipul din piatră.

Pe perete, fasciculul acţiona ca o tornadă, brăzdând prin piatră ca şi cum ar fi fost pământ moale. Omaha privea, ţinând lanterna drept. Încetul cu încetul, un luciu strălucitor ieşi la iveală din interiorul pietrei.

O bucată de fier.

Safia continuă să sape, mişcând laserul în sus şi-n jos. În câteva minute, apărură nişte coarne arcuite, dispuse deasupra imaginii neclare, ieşite din amestecul de lumini şi umbre.

— În mod clar e un taur, fu de acord Omaha.

— Sada, murmură Safia, lăsându-şi echipamentul în jos. Luna.

Păşi în faţă şi atinse suportul cu coarnele încastrate, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că sunt reale. O ploaie de scântei albastre ţâşni la contact.

— Au!

— Eşti bine?

— Da, spuse ea, scuturându-şi degetele. Nu-i decât un şoc static.

Cu toate astea, se dădu un pas înapoi, studiind coarnele prinse de perete. Coarnele semănau cu o semilună ascuţită, ieşită în afara rocii. Nisipul şi praful formate în urma excavării se învârtiră ca un vârtej în aerul încăperii în momentul în care vântul de deasupra crescu brusc în intensitate, pârând să răzbată direct prin gaura din tavan.

Omaha îşi ridică privirea. Deasupra găurii, cerul era întunecat, însă ceva şi mai închis la culoare se învârtea în aer, năpustindu-se în jos. Deodată, o lumină ţâşni din chestia aia.

„Oh, nu…”

10.47 A.M.

Safia se trezi înşfăcată de mijloc şi smucită într-o parte. Omaha o trase în zona întunecată de sub plăcile înclinate.

— Ce fa…

Înainte să apuce să termine, un fascicul de lumină strălucitoare pătrunse prin gaura de deasupra, luminând interiorul trilitonului.

— E un elicopter, îi strigă Omaha la ureche.

Safia auzi acum zgomotul rotoarelor pe fundalul mugetului înăbuşit al furtunii.

Omaha o strânse cu putere.

— E Cassandra.

Lumina licări şi dispăru pe măsură ce reflectorul se deplasă în altă direcţie. Însă zgomotul surd al rotoarelor elicopterelor persistă. Încă erau undeva pe-afară, căutând în furtună.

Safia îngenunche lângă Omaha. Fără lumina proiectorului, camera era cufundată în beznă.

— Trebuie să-l alertez pe Painter, spuse Safia.

Se târî de-a buşilea spre staţia radio Motorola. În timp ce degetele ei se întinseră spre suprafaţa acesteia, un alt arc electric se formă între staţia radio şi degetele ei, simţind o înţepătură ca de viespe. Îşi trase rapid mâna înapoi. Doar acum băgă de seama sporirea electricităţii statice. O simţea în piele, furnicând-o. Părul îi pocni şi scoase scântei în momentul în care îşi aruncă privirea spre Omaha.

— Safia, vino înapoi, aici.

Ochii lui Omaha erau lărgiţi. El ocoli în cerc spre ea, rămânând în umbră. Atenţia nu-i mai era concentrată asupra elicopterului, ci spre centrul camerei.

Safia i se alătură. El îi luă mâna, ceea ce făcu să se zburlească părul amândurora.

În centrul camerei, o strălucire albăstruie se ridica acolo unde fusese fasciculul proiectorului elicopterului. Licărea, agitându-se sus, în aer, marginile sale trimiţându-te cu gândul la o stafie. La fiecare respiraţie, se întrepătrundea, învârtindu-se şi învolburându-se în interior.

— Electricitate statică, spuse Omaha. Uită-te la chei.

Cele trei artefacte din fier – inima, bustul şi coamele – străluceau într-o nuanţă mată de roşu.

— Atrag electricitatea din aer. Acţionează ca nişte paratrăsnete pentru încărcătura statică a furtunii de deasupra, asigurând energie cheilor.

Strălucirea albăstruie crescuse în intensitate, transformându-se într-un nor de scântei în mijlocul camerei. Se agita şi se învolbura pe loc. Cheile străluceau chiar mai tare. Aerul din jur pârâia şi trosnea. Linii curbe formate de încărcătura electrică scânteiau din fiecare cută a robei sau eşarfei.

Safia rămase cu gura căscată la vederea lor. Piatra de nisip era un material izolator, ce nu acţiona în nici un caz ca un conductor electric. Eliberarea coamelor din piatră probabil completase un circuit între cele trei. Iar camera funcţiona ca o butelie magnetică şi care ţinea energiile în capcană.

— Trebuie să ieşim dracului de-aici, o îndemnă Omaha.

Safia continuă să se holbeze, în transă. Erau martori la o imagine pusă în mişcare în urmă cu milenii. Cum ar fi putut să plece?

Omaha o apucă de cot, degetele lui intrându-i în carne.

— Saff, cheile! Sunt la fel ca şi cămila de fier de la muzeu. Iar acum un fulger globular se formează aici, înăuntru.

Safia îşi aminti de înregistrarea video de la British Museum. Strălucirea roşiatică a meteoritului, învolburarea albăstruie a fulgerului globular… Omaha avea dreptate.

— Cred că tocmai am activat o bombă aici, spuse Omaha, ridicând-o pe Safia în picioare şi împingând-o spre scara telescopică. Şi e pe cale de a exploda.

În momentul în care ea-şi puse piciorul pe prima treaptă, tot ce era în jur fu învăluit într-o lumină orbitoare. Tresări, apoi înţepeni pe loc, asemenea unei căprioare surprinse de farurile unei maşini.

Elicopterul se întorsese, planând exact deasupra capetelor lor. Moartea îi aştepta deasupra… la fel de sigură cum era şi dedesubt.

18
PRIN GAURA DE ŞOARECE

4 DECEMBRIE, 11.02 A.M.
SHISUR

Painter stătea întins pe acoperişul clădirii din cărămidă. Îşi prinsese strâns roba sub picioare, cu capetele şalului vârâte între pliuri. Nu voia să lase nici o bucată de material textil să fluture şi să-i deconspire poziţia.

Aştepta ca elicopterul să treacă din nou pe deasupra oraşului. Putea să tragă doar o singură dată. Bănuia că elicopterul era dotat cu dispozitiv de vedere nocturnă. Luminiţa de la ţeava armei avea să-i indice poziţia. Aşteptă cu carabina Galii cu lunetă lipită de obraz, sprijinită pe o crăcană. Cu arma israeliană, împrumutată de la una dintre luptătoarele clanului Rahim, se putea trage cu precizie la două sute şaptezeci şi cinci de metri. Însă nu şi pe furtuna asta, nu pe o vizibilitate atât de scăzută. Avea nevoie ca elicopterul să se apropie mai mult.

Painter aştepta întins pe burtă.

Elicopterul era undeva sus, în căutare. Un vânător aerian ascuns în furtună. Orice mişcare şi ar fi deschis focul cu armele sale duble.

Painter observă strălucirea venind de undeva, din direcţia ruinelor. Un al doilea elicopter. Se rugă ca Safia şi Omaha să-şi fi ţinut capetele la cutie. Încercase să-i contacteze prin staţia radio mai devreme, atunci când bănuise pentru prima oară pericolul, însă ceva blocase semnalul. Probabil interferenţa de la încărcătura statică a furtunii. Încercase să ajungă la ei pe jos, însă elicopterele se năpustiseră deasupra lui, ţintind fără îndoială tot ce mişca.

Dacă elicopterele erau în aer, atunci asta nu era o grupă de cercetare.

Cassandra învăţase într-un fel sau altul din greşelile ei şi

deplasase forţe complete.

Casca radio din ureche fâşâia de la electricitatea statică, pe canalul lăsat deschis. Pe fundal auzi nişte cuvinte:

— Comandante.

Era Coral, dându-i raportul de pe teren.

— După cum ai bănuit, există forţe ostile care vin din toate părţile. Acum execută cercetarea fiecărei clădiri în parte.

Painter îşi atinse transmiţătorul, încrezător că datorită furtunii discuţia lor avea să rămână privată.

— Copiii şi femeile în vârstă?

— Sunt gata. Barak aşteaptă semnalul tău.

Painter cerceta cerul. „Unde eşti?” Trebuia să doboare elicopterul dacă voiau să aibă vreo speranţă să scape din laţul întins în jurul orăşelului. Conform planului, urmau să lovească la vest de ruine, recuperându-i pe Safia şi Omaha pe drum, riscând totul în aceste condiţii meteo potrivnice. Deşi furtuna se înrăutăţea cu fiecare minut, putea să le acopere retragerea. Dacă reuşeau să lase ruinele în urmă, probabil Cassandra avea să fie suficient de satisfăcută ca să nu-şi dea prea mult silinţa să-i urmărească. Dacă ar putea să ajungă înapoi în munţi…

Painter simţi cum îl cuprinde furia. Ura să se retragă, s-o lase pe Cassandra să obţină o victorie aici. Mai ales având în vedere descoperirea camerei secrete de sub pâlnia de eroziune prăbuşită. În mod sigur Cassandra avea să aducă echipament greu de excavare. Acolo se afla ceva. Clanul Rahim era dovada vie a acestei istorii extraordinare. Singura lui speranţă era să fugă împreuna cu Safia, întârziind-o pe Cassandra suficient cât să poată alertă pe cineva din Washington, pe cineva în care să poată să aibă încredere.

Care în mod sigur să nu fie din structura de comandă a Sigma.

Mânia creştea în el, pârjolindu-l pe dinăuntru.

Fusese tras pe sfoară. Cu toţii fuseseră.

În minte îi reveni Safia. Încă îi mai putea simţi bătaia inimii de-atunci de când îi ţinuse pumnalul lipit de gâtlej. Îi văzuse privirea din ochi după aceea, cum se uitase la el ca la un străin. Însă la ce se aşteptase ea? Asta era meseria lui.

Câteodată trebuie să iei decizii grele şi să acţionezi dur.

Ca acum.

Potrivit raportului lui Coral cu privire la mişcarea forţelor de la periferia orăşelului, aveau să fie înconjuraţi în câteva minute. Nu mai putea să aştepte ca elicopterul să-şi facă apariţia. Trebuia să-l atragă cumva.

— Novak, momeala este gata?
— Când ordoni, comandante.
— Să pornească motoarele.
Painter aşteptă, cu obrazul lipit de armă, privind cu un ochi prin lentilele telescopice şi cu celălalt spre cer. O lumină strălucitoare ţâşni de jos dinspre orăşel, strălucind din cadrul unei uşi deschise. Detaliile erau de nepătruns, însă prin dispozitivul său de vedere nocturnă, lumina strălucea de-ţi lua ochii. Un motor hurui şi se ambală nervos.
— Daţi-i bătaie, ordonă Painter.
— Momeala e liberă.
Din clădire ţâşni o motocicletă de nisip. Direcţia de mers era evidentă pe măsură ce lumina ei strălucitoare îşi croia drum printre clădiri. Făcu un zigzag prin încâlceala de străzi. Painter scrută cerul de deasupra lui.
La scurt timp apăru elicopterul, năpustindu-se asemenea unui şoim.
Armele lui răpăiră, sclipind în furtună.
Painter îşi potrivi puşca, ţinti înspre sursa de foc şi apăsă trăgaciul. Simţi reculul în umăr asemenea loviturii de copită a unui catâr. Nu mai aşteptă. Mai trase de încă trei ori, cu urechile ţiuindu-i.
După care îl văzu, într-o vâlvătaie de flăcări. La scurt timp, o explozie lumină furtuna. Bucăţi incandescente, în flăcări, zburară în toate direcţiile, însă corpul aparatului căzu brusc. Se lovi de o clădire, explodând încă o dată, după care se prăbuşi pe drum.
— Daţi-i drumul, urlă Painter în staţia radio.
Îşi puse puşca pe umăr şi se rostogoli peste marginea acoperişului. Nisipul moale îi amortiză căderea. Pretutindeni în jur, motoarele porneau cu bubuituri şi huruituri. Luminile sclipiră. Motocicletele şi carturile ţâşniră din ganguri, de sub şoproane şi din cadrul uşilor. O motocicletă trecu în viteză pe lângă Painter. O femeie era aplecată peste ghidon, o alta stătea în spatele ei, cu o puşcă pe umăr. Femeile aveau să deschidă o potecă, păzindu-le spatele.
Din cadrul uşii, apăru şi Kara, cu o fată în braţe. Urmară şi alte femei. Barak ajuta o femeie bătrână, urmată de alte două, care se sprijineau una pe cealaltă. Clay şi Danny ţineau nişte copii de mână, câte unul de fiecare parte. Nu se auzi nici măcar un scâncet din partea lor. Nici măcar din partea lui Clay.
— Veniţi după mine, spuse Painter şi porni la drum.
Îşi ţinea puşca pe umăr, însă avea un pistol într-o mână.

În momentul în care dădea colţul adăpostului lor, un baraj de foc răsuna dinspre mine. În beznă se aprinse un proiector. Cel de-al doilea elicopter.

— Oh, Doamne… spuse Kara în spatele lui, ştiind ce însemnau acele focuri de armă.

Safia şi Omaha fuseseră descoperiţi.

11.12 A.M.

— Fugi! striga Omaha luând-o la fugă în fundul gropii, însă fără să-şi poată auzi propriile cuvinte.

Răpăitul armelor era asurzitor. O împinse pe Safia în faţa sa. Fugeau, orbiţi de nisipul ce se învârtea ca într-un vârtej, urmăriţi de o linie dublă care muşca din pământul din jur.

Chiar în faţa se înălţa costişa vestica a găurii prăbuşite, ţinuta în umbra de minele citadelei de deasupra. Colina era uşor crestată, având o mică boltă. Dacă puteau să ajungă sub buza rocii, să iasă de sub linia directa a focului, aveau să aibă parte de oarece adăpost.

Safia fugea la o lungime de braţ în faţa lui, uşor stânjenită de eşarfa atârnată la gât, vântul câinos încurcându-i roba printre picioare. Nisipul îi orbea. Nici măcar n-avuseseră timp să-şi pună ochelarii de protecţie.

Cu câteva momente în urmă, hotărâseră că, dintre cele două rele, elicopterul era răul cel mai mic. Butoiul de pulbere ce se forma în incinta trilitonului însemna o moarte sigură. Aşa că merseseră la noroc şi o luaseră la fugă.

Răpăitul armelor se auzea tot mai tare pe măsură ce elicopterul venea pe urmele lor. Singurul motiv pentru care supravieţuiseră atât de mult era furtuna. Pilotul se chinuia să-şi menţină aparatul de zbor pe o direcţie dreapta în pofida vântului puternic. Era lovit în permanenţa de rafalele de vânt şi vibra, precum o biată păsărică într-o furtuna, împiedicându-l pe pilot să ochească.

Cei doi fugeau în căutarea unui posibil adăpost, complet orbiţi.

Omaha aştepta ca gloanţele să-l ciuruiască. Cu un ultim efort, avea s-o împingă pe Safia ca să fie în siguranţa, dacă era nevoie.

Însă nu fu necesar.

Tirul încetă brusc, ca şi cum aparatul de zbor ar fi rămas fără muniţie. Tăcerea instaurată pe neaşteptate îi atrase atenţia lui

Omaha care se uită peste umăr, cu urechile încă ţiuindu-i. Proiectorul elicopterului se înclină într-o parte. Elicopterul se retrăgea.

Cu atenţia distrasă acum, se împiedică de o piatră şi căzu cu putere.

— Omaha…!

Safia veni înapoi ca să-l ajute. El îi făcu semn din mână să plece.

— Du-te la adăpost!

Omaha şchiopăta în urma ei, cu glezna arzându-i de durere, răsucită, scrântită, din fericire probabil nefisurată. Înjura gândindu-se cât fusese de nesăbuit.

Elicopterul se retrase de partea cealaltă a gropii. Îi prinsese clar în colimator. Ei n-ar fi reuşit să ajungă la adăpost. Oare de ce dăduse înapoi?

Ce mama naibii se întâmpla?

11.13 A.M.

— Eagle one, nu mai trage în nenorocita aia de ţintă! urlă Cassandra în staţia radio.

Dădu cu pumnul în mânerul scaunului său din vehiculul blindat M4. Se uita fix pe ecranul laptopului la cercul pulsatoriu de culoare albastră care reprezenta transmiţătorul implantat Safiei. Acesta licărise şi apăruse mai devreme pe ecran.

Focul de armă o obliga pe Safia să rămână descoperită, în spaţiu deschis.

Eagle One răspunse, vocea pilotului auzindu-se cu întreruperi.

— Gata, m-am oprit. Sunt două persoane. Nu pot să spun care din ele e ţinta.

Cassandra intervenise la timp. Îşi şi imaginase cum pilotul o secera pe femeie. Curatorul era cea mai bună şansă pe care o avea să scoată rapid la iveală secretele de aici şi să fugă cu marele premiu. Iar idiotul ăsta de pilot aproape că o omorâse.

— Lasă-i pe amândoi, spuse ea. Păzeşte văgăuna din care au ieşit.

Indiferent în ce cavernă dispăruse curatorul, trebuia să fie foarte importantă. Cassandra se apleacă mai tare spre laptop, uitându-se atent la strălucirea albăstruie. Safia încă era pe fundul gropii imense. Nu putea să se ducă nicăieri unde Cassandra să n-

o poată găsi. Chiar dacă femeia dispărea într-o altă grotă, Cassandra va şti unde să caute intrarea.

Ea se întoarse spre şoferul vehiculului, John Kane.

— Du-ne acolo.

Cu motorul încă mergând, băgă în viteză. Vehiculul se smuci, apoi urcă duna după care se ascunseseră şi care-i despărţea de oraşul Shisur. Cassandra se lăsă pe spate, cu o mână pe laptop, ţinându-l ferm pe poziţie.

În momentul în care ajunseră în vârful dunei, botul autotractorului se ridică în sus, apoi alunecă de partea cealaltă a pantei. Valea oraşului Shisur li se întindea în faţa ochilor. Însă nu puteau să vadă nimic dincolo de câţiva metri, în ciuda farurilor cu xenon ale vehiculului. Furtuna înghiţise restul.

Totul, cu excepţia unor luminiţe dispersate, care marcau oraşul. Vehicule în mişcare.

Schimbul de focuri între forţele ei şi un adversar necunoscut încă mai continua.

De la distanţă, ajungeau la ea ecourile focurilor de armă sporadice.

Căpitanul forţelor sale de avangardă îi transmisese prin radio evaluarea sa: „Toate par a fi femei”.

N-avea nici un sens. Totuşi, Cassandra îşi aminti de femeia pe care o urmărise pe aleile lăturalnice din Muscat. Cea care dispăruse din faţa ei. Exista oare vreo legătură?

Cassandra îşi scutură capul. Nu mai conta. Ăsta era sfârşitul jocului, iar ea n-avea să mai tolereze să-i pună cineva beţe în roate.

Urmărind în continuare luminile din întuneric, îşi ridică staţia radio şi vorbi cu şeful artileriei sale.

— Bateria avansată, sunteţi în poziţie?

— Vă raportez că da. Suntem gata să acţionăm la ordinul dumneavoastră.

Cassandra îşi verifică laptopul. Cercul albastru al transmiţătorului se afla în acelaşi loc. Nimic altceva nu mai conta. Indiferent ce căutau, era clar că se afla printre ruine, acolo unde era şi curatorul.

Ridicându-şi privirea, Cassandra urmări licăritul luminilor, acolo de unde se întindea oraşul Shisur. Îşi ridică staţia radio, apelând trupele de avangardă şi ordonându-le retragerea. După care schimbă canalul şi reveni la căpitanul responsabil cu artileria.

— Distrugeţi oraşul.

11.15 A.M.

În timp ce Painter îi scotea pe ceilalţi din oraş, auzi prima şuierătură. Răzbătuse prin vâjâitul furtunii.

Se întoarse chiar când primul proiectil lovi aşezarea. O văpaie de foc ţâşni spre cer, luminând pentru scurt timp un petic de oraş. Bubuitul în reverberă până în măruntaie. În jur auzi icnete de spaimă. Urmară alte şuierături, umplând parcă aerul din jur.

Rachete şi mortiere.

Nu bănuise ca Sanchez dispunea de o asemenea putere de foc.

Painter apucă pe pipăite staţia radio.

— Coral! Stingeţi orice lumină!

Indiferent de avantajul datorat elementului-surpriză pe care-l obţinuseră prin neaşteptata ţâşnire a vehiculelor lor din ascunzători, acesta se încheiase. Era timpul să plece.

În orăşel, luminile vehiculelor fură stinse în întregime. Sub acoperirea întunericului, femeile erau pe cale să se retragă spre ruine. Mai multe rachete loviră, provocând spirale năvalnice de foc, răsucite şi şfichiuite de vânt.

— Coral! strigă el în staţia radio.

Nici un răspuns.

Barak îl apucă de braţ.

— Ele ştiu unde trebuie să ne întâlnim.

Painter se învârti în loc. Resimţi şi mai multe zguduituri şi şocuri în măruntaie.

Deasupra gropii, focurile de armă provenite de la al doilea elicopter încetaseră. Ce se întâmpla?

11.17 A.M.

Safia se înghesuise cu Omaha sub buza unei stânci. Bombele răpăiau şi aruncau pietre de la ruinele citadelei aflate deasupra.

Înspre sud, cerul întunecat strălucea în culori roşietice din cauza flăcărilor. Un alt bubuit reverberă prin zgomotul ca un tânguit al furtunii. Oraşul era distrus. Avuseseră ceilalţi timp să scape? Safia şi Omaha îşi lăsaseră staţiile radio acolo jos, în incinta trilitonului. N-aveau cum să afle dacă plecaseră ceilalţi.

Painter, Kara…

Lângă ea, Omaha îşi lăsă aproape toată greutatea pe piciorul drept. Îl văzuse cum căzuse în timp ce fugeau încoace. Îşi scrântise glezna.

Omaha murmură prin eşarfa sa:

— Încă ai mai putea să scapi.

Ea era epuizată, iar umărul o durea.

— Elicopterul…

Încă se mai învârtea deasupra lor. Proiectorul acestuia fusese stins, însă îl auzeau. Se învârtea lent deasupra fundului nisipos al gropii, ţintuindu-i pe loc.

— Pilotul şi-a încetat atacul de mai înainte. Probabil că e pe jumătate orb din cauza furtunii. Dacă ajungi la zid şi fugi repede… chiar aş putea să trag de aici.

Omaha încă mai avea pistolul asupra lui.

— Nu plec fără tine, şopti Safia.

Declaraţia ei nu fusese în întregime altruistă. Îi strânse mâna bărbatului, având nevoie să-i simtă tăria.

El încercă să-şi elibereze mâna.

— Nu-ţi mai bate capul. N-aş face altceva decât să te încetinesc.

Ea îl strânse şi mai tare.

— Nu… *Nu pot* să plec fără să te am alături de mine.

Deodată el păru să înţeleagă semnificaţia mai profundă a cuvintelor ei, teama ei justificată. O trase mai aproape de el. Ea avea nevoie de puterea lui. Iar el era acolo ca s-o sprijine.

Elicopterul le trecea pe deasupra capetelor, zgomotul ritmic al rotorului său devenind deodată mult mai puternic. Se îndrepta din nou spre centrul găurii imense, invizibil, traiectoria sa fiind descrisă doar de bătaia elicelor prin aer.

Ea se lipi de Omaha. Uitase cât de laţi erau umerii lui şi cât de bine se potrivea ea pe conturul trupului lui. Uitându-se în spate, Safia observa licăritul unei lumini albăstrui de-a lungul găurii, un fel de dans al luminii.

„Oh, Doamne…”

Îl apucă pe Omaha mai tare şi mai strâns.

— Saff, murmura Omaha, cu buzele lângă urechea ei. După Tel Aviv…

Explozia asurzitoare acoperi orice alte cuvinte. Un val de aer supraîncălzit îi lovi pe amândoi, lipindu-i de zid şi făcându-i să se lase în genunchi. Urma un fulger strălucitor, după care nu mai văzură nimic.

Pietrele curgeau de sus pe lângă ei. Auziră un pârâit înfricoşător de undeva de deasupra lor. Un bolovan imens lovi buza stâncii sub care se adăposteau şi căzu cu o bufnitura surdă în nisip. Se desprinseră şi mai multe pietre, ca un torent de roci. Pe jumătate orbita, Safia simţi ceva sub genunchi. Pământul aluneca.

Citadela se prăbuşea.

11.21 A.M.

Painter ajunsese la marginea găurii adânci chiar când se produsese explozia. Singurul avertisment: un flash luminos de culoare albăstruie localizat în adâncitura imensa. După care o coloana de foc albastru erupsese din deschizătură de deasupra camerei, luminând fiecare colţişor în parte, împingând înapoi furtuna atât prin strălucirea, cât şi prin suflul său fierbinte.

Pământul i se cutremura sub picioare.

Simţi cum valul de fierbinţeala îi şfichiuieşte faţa, venind în sus, direcţionat de pereţii hăului adânc din faţa sa, însă contracurentul produs încă îl mai lovea din spate.

Auzi ţipetele din jurul său.

Coloana de foc azurie care ţâşnise lovi ultimul elicopter rămas în partea de jos a fuzelajului, aruncându-l în sus, imprimându-i o mişcare circulara, asemenea unei roţi uriaşe. Rezervorul de combustibil explodă împrăştiind flăcări şi văpăi roşii în jur, de efect pe fundalul albăstrui. Epava elicopterului se împrăştie, nu în piese, ci în jeturi lichide de material topit, cuprins de flăcări. Întreaga aeronavă se topise în baia flăcării ca de cobalt.

După aceea, de pe marginea sudică a gropii, Painter privi cum minele citadelei, aplecate, gata să se prăvălească peste marginea vestică, încep să coboare încetişor spre interiorul prăpastiei. Iar la baza sa, sub lumina flăcărilor mari ca ale unui mg ce începeau să pălească, văzu două siluete împleticindu-se pe fundul gropii, înconjurate de pietrele care continuau să cadă de sus.

Safia şi Omaha.

11.22 A.M.

Ameţit, Omaha se sprijinea de Safia. Ea avea un braţ trecut pe sub umerii lui. Se chinuiau să înainteze prin nisipul din jur. Ochii lui încă erau afectaţi de lumina orbitoare de mai devreme, care parcă-i arsese retina, însă vederea începea să-i revină încetul cu încetul. Iniţial distinse ceva într-o formă strălucitoare, destul de neclar, albăstrui. După care văzu umbrele întunecate care cădeau în jurul său, bufnind la contactul cu nisipul, ceva ţeapăn şi solid.

O ploaie de pietre. Un blestem biblic.

— Trebuie să ieşim de-aici! urlă Safia, iar vorbele ei sunară de parcă ar fi fost rostite de sub apă.

Ceva îl lovi în partea din spate a piciorului sănătos. Amândoi fură aruncaţi în nisip. Un huruit continuu şi profund se auzi în spatele lor, deasupra lor, asemenea unui zeu mânios.

— Se prăbuşeşte!

11.33 A.M.

Painter o rupse la fugă pe potecă înspre groapă.

În stânga sa, jumătatea din spate a citadelei se răsturnă în prăpastie, tunând înfiorător. Piatra şi nisipul se scurseră într-unul din capetele gropii. Painter fusese martor la o alunecare de teren din timpul unei furtuni cu ploaie, când un deal întreg parcă se lichefiase. Acum era la fel. Numai că un pic mai lent. Piatra se dovedise a fi mult mai încăpăţânată.

Îi întrezări pe Safia şi Omaha încercând pe bâjbâite să fugă de avalanşă pe măsură ce aceasta se apropia de ei, urmărindu-i pe fundul gropii imense. Căzură din nou în momentul în care Omaha fu lovit în umăr şi se învârti în loc.

Painter n-avea să ajungă la ei în timp util.

Un bubuit gutural răsună din spatele său şi un urlet:

— Dă-te la o parte!

Strigătul îl făcu să sară într-o parte. O lumină se mişcă rapid, lovindu-l direct în faţă, ca o suliţă. Fu orbit, însă văzu suficient în sutimea aceea de secunda cât să sară într-o parte.

Motocicleta de nisip trecu pe lângă el în josul pantei, aruncând în urmă pietriş şi nisip. Sări de pe potecă de la trei metri de fundul gropii, cu roata din faţă ridicată în sus, iar roata butucănoasă din spate învârtindu-se. Ateriză cu o lovitură puternică, o şerpuire, un scârţâit al nisipului – după care ţâşni

de-a lungul fundului gropii imense.

Painter continuă să coboare în jos pe potecă.

O văzuse pe motociclistă, aplecată peste ghidon. Era Coral Novak, învelită în robă şi cu ochelari pe faţă, cu gluga aruncată pe spate, părul deschis la culoare fluturându-i în spate.

Painter renunţă s-o mai urmărească, uitându-se cum motocicleta gonea de-a lungul pantei. Farul său licărea înainte şi înapoi pe măsură ce Coral se învârtea şi evita obstacolele. După care ajunse la cei doi, frânând şi derapând puternic. O auzi cum strigă:

— Ţineţi-vă bine!

După care porni din nou, zburdând direct peste fundul prăpastiei, departe de pietrele gata să se prăbuşească, cărându-i pe Omaha şi Safia, care formaseră un tot unitar pe scaunul din spate, cu picioarele atârnând.

Cursa nebună continuă până se depărtară suficient de stânca enormă care o luase la vale.

Painter ajunse pe fundul hăului, la adăpost de tumultul de piatră şi nisip. Până să ajungă jos, totul se sfârşise. Prăbuşirea dealului şi fortăreţei se oprise. Costişa abruptă era acum o pantă lină.

La marginea întinderii imense formate din pietrele şi nisipul scurs jos, Painter se grăbi să ajungă la motocicleta cu motorul la ralanti. Safia coborâse pe picioarele ei. Omaha se sprijinea cu o mână pe scaun. Coral stătea călare pe motocicletă.

Se holbau cu toţii la gaura din pământ din faţa lor. Scotea aburi şi se învârtoşa, ca un fel de intrare în iad. Acolo fusese până de curând poarta spre camera trilitonului. Numai că acum avea trei metri diametru, lărgită în urma exploziei.

Şi clocotea cu bule de apă.

Farul motocicletei ilumină suprafaţa aburindă. În timp ce Painter se uita, apele se retraseră, scurgându-se rapid. Ceea ce văzură îi lăsă pe toţi muţi de uimire.

11.23 A.M.

Cassandra se uita atent, fără să clipească, prin parbrizul vehiculului blindat M4. Cu un minut în urmă, priviseră cum un flash albastru de foc izbucnise în sus, pe cer. Venise chiar din faţă.

Din direcţia minelor.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Kane de pe scaunul şoferului.

Opriseră autotractorul la o sută de metri distanţă. Spre stânga, oraşul pâlpâia mistuit de flăcările numeroaselor incendii. Direct în faţă, minele fuseseră din nou cuprinse de întuneric, pierdute în furtună.

— N-a fost mâna noastră, spuse Kane.

„E al naibii de sigur că n-a fost." Cassandra îşi aruncă privirea spre laptop. Semnalul luminos de la transmiţătorul curatorului continua să strălucească, deşi mai slab, ca şi cum ar fi existat o anumită interferenţă. Ce se întâmpla acolo?

Încercă să ia legătura radio cu singura persoană care putea să ştie.

— Eagle One, mă auzi?

Aşteptă un răspuns. Nu primi nici unul.

Kane clătină din cap.

— Ambele elicoptere au fost doborâte.

— Ordonă altor două elicoptere să se ridice în aer. Vreau acoperire aeriană.

Kane ezită. Cassandra ştia de ce era îngrijorat. Deşi furtuna lovea cu furie, abia începea să crească în intensitate. Încă nu se dezlănţuise cu toată puterea. Iar dinspre sud se apropia un alt pericol, ameninţând să provoace o urgie de nedescris când cele două fenomene meteorologice aveau să se ciocnească. Cum fuseseră înzestraţi cu numai şase elicoptere VTOL, prin trimiterea în aer a încă două aparate de zbor riscau să rămână cu numai jumătate din forţa aeriană.

Însă Kane înţelese necesitatea. Nu îndrăzneau să-şi păstreze resursele. Era totul sau nimic. Transmise ordinele Cassandrei prin staţia radio. Apoi se uită la ea, întrebând-o tacit cum să procedeze.

Îi făcu semn cu capul spre înainte.

— Mergem acolo.

— N-ar trebui să aşteptăm până când elicopterele o să fie în aer?

— Nu, suntem blindaţi.

Se uită peste umăr la bărbaţii care stăteau jos în compartimentul din spate, echipa de comando a lui Kane.

— Şi avem suficient sprijin terestru cu noi. Se întâmplă ceva acolo. Simt asta.

El dădu din cap, băgă în viteză şi puse vehiculul în mişcare. Tancul greoi înainta agale spre mine.

11.26 A.M.

Safia se lăsă într-un genunchi şi întinse o mână peste marginea găurii. Verifică atentă cu palma cât de mare era temperatura. Vântul o smuci cu putere. Nisipul se învârtea şi era măturat, însă nu cu aceeaşi violenţă de mai devreme. Furtuna se calmase uşor, o pauză momentană, ca şi cum explozia îi mai slăbise din forţă.

— Ai grijă, îi spuse Omaha, de lângă ea.

Safia se uită în jos la gaura de la picioarele sale. Apele continuau să se retragă.

Părea imposibil. Pe măsură ce apele se scurgeau şi dispăreau, apăru o rampă înclinată din sticlă, ce făcea spirale până în adâncuri. Camera trilitonului dispăruse. Tot ce mai rămăsese era *sticla, ce* curgea spiralat în jos în formă de tirbuşon.

Intrarea spre Ubar.

Safia îşi apropie palma de suprafaţa rampei şerpuitoare, încă mai scânteia de la stropii de apă, strălucitor pe suprafaţa neagră, reflectând lumina farului motocicletei.

Nu simţi nici un fel de dogoare.

Safia îndrăzni şi atinse cu un deget sticla neagră. Era caldă încă, foarte caldă, însă nu ardea. O apăsă cu toată palma.

— E solidă, spuse ea. Încă se mai răceşte, însă suprafaţa e tare.

Ciocăni uşor ca să demonstreze asta.

Ridicându-se, întinse un picior în afară şi-l puse pe planul înclinat. Îi susţinu greutatea.

— Probabil că apele au răcit-o suficient ca să se întărească.

Painter păşi spre ea.

— Trebuie să ieşim de-aici.

Coral vorbi, călare încă pe motocicletă. Îşi lăsă în jos staţia radio de la buze:

— Comandante, tot clanul Rahim s-a adunat. Putem porni la ordinele tale.

Safia se întoarse spre marginea de sus a prăpastiei, însă era învăluită în întuneric. Se uită în jos spre orificiul de la intrarea în această spirală de sticlă.

— Asta este ceea ce am venit să căutăm.

— Dacă nu plecăm acum, Cassandra o să ne prindă aici.

Omaha li se alătură.

— Şi unde-o să mergem?

Painter indică spre vest.

— În deşert. O să folosim furtuna ca acoperire.

— Ai înnebunit? Ăsta nu e decât începutul. Iar ce este mai rău abia urmează să vină. Cum rămâne cu blestemata aia de megafurtună? Să bântuim aiurea prin deşert? Omaha clătină din cap. Aş prefera să-mi încerc norocul cu nemernica aia.

Safia îşi aminti chipul Cassandrei, stilul ei agresiv, cruzimea din ochi. Indiferent ce mister se afla dedesubt, avea să cadă pe mâna Cassandrei ca să-l exploateze. Ea şi cei care o angajaseră. Nu putea să permită să se întâmple una ca asta.

— Mă duc jos, spuse ea punând capăt disputei.

— Vin cu tine, adăugă Omaha. Cel puţin, e la adăpost de furtuna.

Noi focuri de armă izbucniră brusc de sus de pe coamă.

Toată lumea se lăsă în jos şi se întoarse.

— Se pare că s-a luat deja o decizie în ce ne priveşte, murmură Omaha.

Coral răcni în staţia sa radio, Painter în a lui.

De-a lungul coamei, licăreau lumini de faruri. Motoarele erau turate. Vehiculele începură să coboare înspre prăpastie, venind cu viteză la vale.

— Ce fac? întrebă Omaha.

Painter îşi aruncă deoparte staţia sa radio, cu o expresie amară.

— Cineva de-acolo a văzut tunelul. Una dintre femei.

„Hodja”, îşi imagina Safia. Cu Ubarul acum deschis, clanul Rahim n-avea s-o ia la fugă. Aveau să apere locul cu preţul vieţii. Lu’lu aducea jos întregul trib. O pereche de carturi merseră până într-acolo încât săriseră peste suprafaţa unde se produsese alunecarea de teren.

Vehiculele se apropiară de poziţia în care se aflau ei.

Schimbul neaşteptat de focuri de armă încetase.

Coral le explică, ţinându-şi staţia radio la ureche:

— O echipă de cercetare ostilă a ocupat o poziţie de tragere în vârful unuia dintre turnuri. Iar ele s-au repliat.

Safia simţi respectul din vocea ei. Femeile clanului Rahim îşi dovediseră curajul şi înflăcărarea în această încleştare de forţe.

În câteva momente, carturile şi motocicletele încărcate cu femei frânară în nisip. În primul cart se aflau nişte feţe familiare: Kara, Danny şi Clay. Barak îi urma pe o motocicletă.

Kara coborî, mergând în fruntea celorlalţi. Vântul creştea din nou în intensitate şi bătea nemilos, făcând eşarfele să pocnească, fluturând marginile robelor. Kara ţinea un pistol într-o mână.

— Am văzut nişte lumini care vin încoace, spuse ea şi arătă în direcţia opusă, la depărtare înspre est. Şi sunt multe. Camioane, unele foarte mari. Şi cel puţin un elicopter a decolat. I-am văzut pentru o fracţiune de secundă lumina proiectorului.

Painter îşi strânse pumnii.

— Cassandra face mişcarea finală.

Hodja îşi croi drum prin îmbulzeală.

— Ubarul este deschis. O să ne protejeze.

Omaha îşi aruncă privirea înapoi spre gaură.

— Cu toate astea, eu, unul, o să-mi păstrez arma.

Painter se uita fix spre est.

— N-avem de ales. Duceţi pe toată lumea jos. Rămâneţi împreună. Luaţi cât puteţi să duceţi. Arme, muniţie, lanterne.

Hodja dădu din cap spre Safia.

— Tu o să ne deschizi calea.

Safia se uită în jos spre spirala din sticlă închisă la culoare, simţindu-se dintr-odată mai puţin sigură de decizia ei. Începu să respire precipitat. Când fusese vorba doar de viaţa ei, riscul era acceptabil. Însă acum erau în joc şi alte vieţi.

Îşi fixă privirea asupra celor două fetiţe care-l ţineau pe Clay cu putere de mâini. Copilele păreau la fel de îngrozite ca şi tânărul dintre ele. Însă Clay le ţinea ferm de mâini.

Safia nu putea să se lase mai prejos. Inima continuă să-i bubuie în piept, însă îşi calmă respiraţia.

Se auzi un zgomot nou, adus de vânt. Huruitul ca de bas al unui motor, ceva imens. Marginea estică a hăului se lumină.

Cassandra aproape că ajunsese aici.

— Daţi-i drumul! urlă Painter.

Întâlni privirea Safiei.

— Du-i jos! Repede!

Încuviinţând din cap, Safia se întoarse şi începu să coboare.

Îl auzi pe Painter vorbind cu Coral:

— Am nevoie de motocicleta ta.

11.44 A.M.

Cassandra urmări cum cercul albastru al transmiţătorului care pulsase până acum dispăru. Strânse din pumni. Curatorul fugea din nou.

— Du-ne acolo, rosti Cassandra printre dinţii încleştaţi. Acum.

— Suntem deja aici.

Din întuneric ieşi la iveală un zid de piatră, fărâmiţat, erodat de nisip, mai mult contur decât substanţă, iluminat de farurile lor.

Ajunseseră la ruine.

Kane se uită la ea.

— Ce ordonaţi?

Cassandra indică spre o breşă din zid, lângă un turn distrus.

— Poziţionează-ţi oamenii la sol. Vreau să blocaţi ruinele. Să nu iasă nimeni din abisul ăsta.

Kane reduse viteza autotractorului suficient de mult încât echipa sa de comando bine antrenată să se rostogolească afară prin uşile laterale, sărind peste şenilele care se învârteau lent. Douăzeci de oameni, înarmaţi până-n dinţi, se răspândiră în furtună, dispărând prin gaura din zid.

Kane conduse vehiculul greu înainte, mişcându-se cu viteza melcului.

Autotractorul încăleca fundaţia de piatră a zidului străvechi şi intră în incinta oraşului antic Ubar. Farurile vehiculului răzbăteau la doar câteva zeci de centimetri, în timp ce furtuna vâjâia şi ridica rotocoale de nisip.

Abisul se întindea în faţa ochilor lor, întunecat şi tăcut.

Era timpul să pună capăt la toate astea.

Autotractorul frână. Farurile sale răzbăteau prin bezna din faţă.

Oamenii se culcară pe burtă lângă marginea hăului, folosind drept acoperire bolovanii şi bucăţile măcinate de ruine. Cassandra aşteptă până când echipa îşi ocupă poziţiile, deplasându-se rapid pe partea cealaltă, încercuind prăpastia adâncă. Ascultă discuţiile pe care le purtau prin radio.

— Cadranul trei, în poziţie…

— Mangusta patru, din turn…

— Aruncătoarele de grenade sunt încărcate şi armate…

Cassandra apăsă pe tasta Q a tastaturii ei şi douăzeci şi unu de triunghiuri roşii apărură pe harta schematică. Fiecare dintre membrii comandoului avea o baliză de localizare ataşată la uniformă. Urmări pe ecran cum acţiona echipa pentru a ajunge la poziţie, fără pic de ezitare, eficient şi rapid.

Kane îşi direcţiona oamenii din cabina vehiculului de comandă. Stătea jos, cu palmele pe bord, aplecat în faţă ca să se uite afară prin parbriz.

— Sunt cu toţii pe poziţii. N-au văzut nici o mişcare acolo jos. Totul e în beznă.

Cassandra ştia că Safia se afla acolo, ascunzându-se sub pământ.

— Luminaţi locul.

Kane transmise ordinul.

De jur împrejurul hăului, de pe margini, se aprinseră o mulţime de proiectoare cărate de soldaţi şi îndreptate în jos spre gaură. Hăul era acum luminat în furtună.

Kane ţinea o mână peste casca radio din ureche. Ascultă puţin, după care vorbi:

— Tot n-au văzut nici un fel de forţe ostile. Jos nu sunt decât motociclete şi carturi.

— Se vede o intrare în vreo peşteră, ceva?

Kane dădu din cap.

— Acolo unde sunt parcate vehiculele. O gaură neagră. Imaginile video ar trebui să fie transmise chiar acum. Pe canalul trei.

Cassandra deschise o altă fereastră pe ecranul laptopului. Imaginile video transmise în timp real apărură pe ecran. Imaginea era tremurătoare, oscilând şi vibrând. Interferenţe statice. Licăritul unei descărcări electrice se scurse în jos pe antena filară prinsă afară, în partea laterală a autotractorului.

Furtuna lovea acum cu forţă maximă.

Cassandra se aplecă mai mult. Pe ecran, văzu imagini fluctuante ale fundului prăpastiei de sub ei. Motociclete de nisip cu roţi butucănoase, imense. O mulţime de carturi Sidewinder, de deşert, împrăştiate peste tot. Însă toate erau abandonate. Unde dispăruseră cei care le folosiseră? Imaginea se roti, centrându-se pe o gaură întunecată, largă de vreo trei metri. Arăta ca o excavaţie proaspăt făcută, ce strălucea, reflectând în spate lumina proiectoarelor.

Deschiderea unui tunel.

Şi toţi şobolanii ăia dispăruseră în gaură.

Imaginea video se întrerupse, după care apăru şi dispăru din nou. Cassandra se abţinu să nu înjure. Voia să vadă asta cu ochii ei. Închise fereastra care tot fluctua pe ecran şi se uită rapid la harta schematică pe care se prezenta răspândirea oamenilor lui Kane pe teren. Asiguraseră zona, aceasta fiind practic blocată.

Cassandra îşi scoase centura de siguranţă.

— Mă duc să fac o verificare vizuală. Ţine fortul sub control.

Se strecură spre compartimentul din spate şi împinse uşa laterală, deschizând-o. Vântul o lovi în spate, după care o plesni în plin în faţă. Se îndoi în vânt cu o grimasă pe faţă, îşi trase o eşarfă peste gură şi nas şi ieşi afară. Folosind şenila autotractorului ca pe o treaptă, sări în nisip.

Se îndrepta spre partea din faţă a autotractorului, sprijinindu-se cu o mână de şenilă. Simţi că vântul o culca la pământ. Respectul ei faţă de oamenii lui Kane spori. Atunci când stătuse confortabil în interiorul cabinei vehiculului de comandă, desfăşurarea acestora i se păruse satisfăcătoare: rapidă, eficientă, fără şovăieli. Acum i se părea extraordinară.

Cassandra se duse în faţa autotractorului, păşind între faruri. Urmă fasciculele de lumină înspre hăul din faţă. Era la numai câţiva paşi distanţă, însă până în momentul în care ajunse pe marginea prăpastiei abia dacă mai putea să audă huruitul vehiculului peste mugetul furtunii.

— Cum stau lucrurile, doamnă căpitan? auzi în casca din ureche întrebarea lui Kane.

Îngenunche şi examină cu atenţie locul de dedesubt. Hăul se întindea în faţa ei. De cealaltă parte a prăpastiei era o pantă pietroasă, care încă se mai rostogolea încet. O alunecare de teren. Ce mama naibii se întâmplase? Îşi mută privirea mai jos.

Intrarea în tunel parcă se uita la ea, ca un ochi strălucitor, cristalin.

Sticlă.

I se acceleră pulsul. Acesta trebuia să fie intrarea spre indiferent ce comoară zăcea dedesubt. Mătură cu privirea vehiculele parcate. Nu putea să-i lase să-i fure premiul.

Îşi atinse laringofonul.

— Kane. Vreau o echipă completă gata să pătrundă în tunelul ăla în cinci minute.

Nu primi nici un răspuns.

— Kane, strigă ea mai tare, întorcându-se complet.

Farurile autotractorului o orbiră.

Se dădu într-o parte. O cuprinse îndoiala.

Merse tot înainte şi abia atunci văzu obiectul culcat la pământ lângă vehicul, la adăpostul zidului abandonat, pe jumătate acoperit în nisip.

O motocicletă de nisip.

O singură persoană era atât de abilă.

11,52 A.M.

Pumnalul îi apăru în faţă. Disperat, Painter se răsuci şi îşi întoarse capul, ca să evite o lovitură fatală în ochi. Lama îi sfâşie obrazul, atingându-i osul de sub ochi.

Furia şi disperarea îi dădură putere lui Painter. În ciuda faptului că-i curgea sânge, îşi ţinu picioarele strânse în jurul picioarelor celuilalt bărbat, cu braţul drept încleştat în jurul gâtului adversarului.

Nemernicul dracului era la fel de puternic ca un taur, dând din picioare agitat, rostogolindu-se.

Painter îl ţintuise locului, prinzându-i şi blocându-i mâna în care avea cuţitul.

În timp ce se cocoţa prin uşa laterală a autotractorului, lăsată deschisă în mod convenabil de Cassandra, îl recunoscuse pe bărbat. Painter se ascunsese, îngropat sub nisipul moale, bătut de vânt şi adunat grămadă lângă zidul măcinat de vreme. Cu cinci minute mai înainte, încălecase pe o motocicletă de nisip şi urcase cu o viteză ameţitoare din prăpastie până ajunse lângă gaura din zidul de est. Ştia că forţele Cassandrei veniseră acolo cu nişte vehicule.

Nu se aşteptase la o huidumă de autotractor, un monstru de douăzeci de tone după cum arăta. Un vehicul dotat cu şenile de tanc. Însă se potrivea mai bine scopului său decât un camion obişnuit.

Se târâse de-a buşilea, ieşind din ascunzătoare, atunci când autotractorul se oprise, mergând în gol în furtună şi se băgase sub şenilele din spate. După cum se aşteptase, toată atenţia inamicului era concentrată asupra prăpastiei din faţă.

După care Cassandra coborâse din vehicul, facilitându-i gura de acces de care avea nevoie. Painter se strecurase în compartimentul din spate cu pistolul în mână.

Din nefericire, partenerul său de wrestling, John Kane, probabil că-i surprinsese reflexia lui Painter în parbriz. Acesta se întorsese într-un picior prins în aţele şi lovise cu celălalt, zburându-i lui Painter pistolul din mână.

Acum se luptau pe podeaua maşinii.

Painter continua să-l sugrume. Kane încercă să-l lovească pe Painter la rădăcina nasului cu partea din spate a capului. Painter

evită lovitura. În schimb, trase capul omului mai jos, dându-l cu ceafa de podeaua metalică a maşinii.

Urmă un geamăt de durere.

Repetă manevra de încă trei ori. Bărbatul căzu lat, fără să mai mişte. Painter continuă să-l sugrume cu antebraţul, după care văzu sângele ce se întindea de-a lungul metalului gri. Îi spărsese nasul.

Timpul fiind scurt, Painter îi dădu drumul. Se ridică în picioare şi se trase înapoi. Dacă nemernicul acesta n-ar fi avut de-a face mai întâi cu leopardul, Painter n-ar fi câştigat niciodată lupta.

Se repezi spre scaunul şoferului, apucă schimbătorul de viteze şi călcă acceleraţia autotractorului. Gigantul greoi scrâşni şi porni înainte, surprinzător de agil. Painter îşi verifică reperele de pe teren şi îndreptă vehiculul spre traiectoria dorită, direct spre prăpastia din faţă.

Deodată auzi răpăit de gloanţe pe laterala autotractorului. Arme automate. Prezenţa lui fusese descoperită.

Zgomotul era asurzitor.

Painter continuă să meargă tot înainte, fără să-şi facă griji. Autotractorul era blindat. Iar el încuiase uşa laterală.

Marginea hăului îi apăru în faţă. Menţinu autotractorul în mişcare.

Gloanţele continuau să răsune, asemenea unor pietre aruncate într-o cutie metalică.

Botul autotractorului trecu de buza prăpastiei.

Poziţia asta era suficient de bună pentru Painter. Luându-şi elan, se ridică de pe scaun. Autotractorul încetini însă şi se târî încetişor peste marginea prăpastiei. Botul vehicului se lăsă în jos pe măsură ce marginea ceda sub greutatea monstrului. Podeaua maşinii se înclină în faţă.

Painter se chinui să ajungă la uşa din spate, intenţionând să se arunce, înainte ca autotractorul să se prăbuşească în hău, riscând şi încercând să scape printre membrii comandoului. Însă o mână îi înşfăcă cracul pantalonului, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Căzu cu putere, simţind că rămâne fără aer.

Kane îl trase pe Painter spre el, fiind încă extrem de puternic.

Painter n-avea timp de asta. Podeaua vehiculului se înclină foarte mult. Dădu din picior, lovindu-l pe Kane cu călcâiul în nasul deja spart. Capul bărbatului se dădu brusc pe spate. Iar glezna îi fu imediat eliberată din strânsoare.

Painter se târî de-a buşilea şi se apucă de podeaua maşinii, căţărându-se parcă pe o culme de oţel. Echipamentele din

interior se prăvăliră spre partea din faţă a monstrului, lovindu-l. Simţi că alunecă în mod necontrolat. Acum gravitaţia acţiona asupra autotractorului. Şenilele muşcau din piatra de dedesubt.

Deja se prăbuşea peste marginea hăului.

Săltându-se, Painter apucă mânerul trapei din spate. Din nefericire, aceasta se deschidea în exterior. N-avea cum să o poată împinge în sus ca s-o deschidă. Ridicându-se pe vârfuri şi împingându-se în gambe, abia reuşi să ridice trapa cam vreo treizeci de centimetri.

Vântul făcu restul. Furtuna izbi uşa şi o azvârli într-o parte.

Painter o urmă, corpul fiindu-i tras afară.

Chiar atunci, autotractorul căzu, plonjând în hăul de dedesubt.

El reuşi să se împingă cu piciorul. Sărind de pe partea din spate a vehiculului, se îndreptă spre marginea prăpastiei, cu braţele întinse.

Abia reuşi să se prindă. Se lovi cu burta de margine. Se trânti cu fundul de pământ, cu picioarele atârnate în gol. Avea degetele de la mâini înfipte în malul de pământ. Sub el se auzi un trosnet şi un scârţâit puternic. Observă nişte siluete care se îndreptau spre el.

N-aveau să ajungă la el în timp util.

Se lăsă scurgându-se în jos. N-avea de ce să se apuce. Şenilele autotractorului distruseseră cu totul marginea. Reuşi să apuce pentru scurt timp o piatră îngropată în pământ.

Rămase atârnat într-o mână şi se uită în jos.

La doisprezece metri sub el, autotractorul intrase cu botul în groapa de sticlă, distrugând totul în jur, boţindu-se şi turtindu-se, asemenea unui dop de douăzeci de tone.

Asta şi intenţionase.

Piatra de care se ţinea cedă sub greutate şi se desprinse. Painter căzu în hău, ca într-un salt mortal.

De la distanţă îşi auzi numele.

După care se lovi cu umărul de o piatră care ieşea mult în afară şi fu aruncat, prin ricoşeu, la pământ.

PARTEA A CINCEA
FOCUL DIN ADÂNCURI

19
UN PORT ÎN MIJLOCUL FURTUNII

4 DECEMBRIE, 12.02 P.M.
SUB PĂMÂNT

Safia se grăbi să coboare prima rampa în formă de spirala. Izbitura puternica de deasupra îi făcuse să intre în panică. O grămadă de resturi şi de sfărâmături se rostogoliră peste ei de sus: sticlă, pietre, pânză şi o jantă distrusa din metal. Se rostogoli asemenea unui cerc de copil, învârtindu-se în jurul spiralei, trecând printre oamenii care-şi căutam refugiu, până jos, în adâncuri.

Omaha o urmări cu lumina lanternei până n-o mai văzu. Zgomotul de deasupra se reduse, atenuându-se treptat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Safia.

Omaha clătină din cap.

— Bănuiesc c-a fost Painter.

Kara mărşăluia lângă ea, de partea cealaltă.

— Barak şi Coral s-au dus înapoi să verifice.

În spatele lor veneau Danny şi Clay, purtând în spate rucsacuri pline cu echipamente. Ei ţineau lanternele. Clay o ţinea pe a sa cu ambele mâini, ca şi cum ar fi fost unicul fir călăuzitor printr-un labirint. Safia se îndoia că avea să se mai ofere vreodată voluntar pentru o expediţie pe teren.

Dincolo de ei mărşăluiau femeile din clanul Rahim, la fel de împovărate de provizii şi pachete. Numai câteva lanterne străluceau în întuneric. Lu'lu, prinsă într-o discuţie cu o altă femeie în vârstă, mergea în fruntea lor. Pierduseră şase femei în timpul luptelor şi al bombardamentului la care fuseseră supuşi cu toţii. Safia văzuse mâhnirea şi durerea profundă din ochii lor, ai tuturor. O copilă plângea uşor, acolo în spate. La cât de izolat era clanul Rahim, o singură moarte era devastatoare. Numărul lor scăzuse la treizeci, un sfert dintre ele fiind copii şi femei bătrâne.

Brusc, sticla brută de sub picioarele lor fu înlocuită de piatră. Safia se uită în jos, în timp ce mergeau şerpuind în jurul spiralei.

— Piatră de gresie, spuse Omaha. Am ajuns la capătul zonei în care s-a extins explozia.

Kara aruncă fasciculul de lumină al lanternei în urmă, apoi din nou în faţă.

— Explozia a făcut toate astea?

— A fost un fel de încărcătură explozivă direcţională, spuse Omaha, părând neimpresionat. Probabil că majoritatea acestei rampe spiralate era deja aici, în adâncuri. Camera de sus a trilionului n-a fost decât dopul. Bomba pur şi simplu i-a zburat partea de sus.

Safia ştia că Omaha simplifica lucrurile. Continuă să meargă înainte. Dacă trecuseră de zona în care se făcuse tranziţia de la sticlă la piatra, atunci capătul trebuia să fie aproape. Piatra de gresie de dedesubt era încă udă. Dar dacă tot ceea ce descoperiseră nu era decât un pasaj inundat? Ar fi trebuit să se întoarcă... s-o înfrunte pe Cassandra.

Atenţia îi fu atrasă spre Coral şi Barak, care veneau cu paşi rapizi spre ei.

Safia se opri.

Coral arătă cu degetul înapoi.

— Painter a reuşit! A răsturnat un camion peste intrare!

— Un camion *mare,* detalie Barak.

— Păi şi Painter? întrebă Safia.

Coral îşi umezi uşor buzele, cu ochii îngustaţi de îngrijorare.

— Nici urmă de el.

Safia se uită peste umărul femeii, căutând cu privirea.

— Asta n-o s-o împiedice la infinit pe Cassandra să nu ne calce pe urme. Am auzit deja nişte oameni săpând acolo sus.

Coral îi făcu semn să continue să meargă înainte.

— Painter ne-a mai asigurat o marjă de timp, aşa că hai s-o folosim.

Safia trase adânc aer în piept şi se cutremură. Coral avea dreptate. Se întoarse şi continuă să coboare. Nimeni nu vorbi în timp ce mai parcurseseră încă o spirală.

— La ce adâncime suntem? întrebă Kara.

— Aş spune că la mai mult de şaizeci de metri, răspunse Omaha.

După încă o serpentină, în faţă li se deschise o cavernă, cam de mărimea unui garaj dublu. Luminile lor se reflectară într-un rezervor de apă din centru. La suprafaţă, apa se mişca uşor,

cuprinsă de ceaţă. Din tavan picurau stropi de apă.

— Sursa de apă de mai devreme, spuse Omaha. Suflul exploziei produse de încărcătura direcţională trebuie s-o fi absorbit în sus, asemenea laptelui sorbit prin pai.

Intrară cu toţii în cavernă. Rezervorul de apă avea piatră de jur împrejur.

— Ia uitaţi, spuse Kara indicându-le cu lanterna o uşă în partea îndepărtată a cavernei.

Se apropiară cu toţii de bazinul de apă.

Omaha îşi lipi palma de suprafaţa uşii.

— Din nou fier. E limpede că le plăcea să extragă metalul şi să-l topească.

Exista şi un mâner, însă de-a curmezişul cadrului uşii era un drug de fier.

— Ca să menţină etanşă presiunea din cameră, spuse Coral din spatele lor. Pentru vacuumul exploziei.

Şi făcu semn cu capul înapoi spre bazinul de apă.

Undeva deasupra lor, răsună un duduit puternic.

Omaha apucă drugul de fier şi trase de el. Nici nu se clinti.

— Fir-ar să fie. E blocat.

Îşi şterse mâinile pe roba de pe el.

— Şi e plin de unsoare.

— Ca să reziste coroziunii, spuse Danny.

Încercă să-l ajute, însă nici împreună cei doi fraţi nu reuşiră să o clintească.

— Avem nevoie de-o rangă sau ceva de genul ăsta.

— Nu, spuse *hodja* din spatele lor.

Îşi făcu loc cu bastonul împingându-i pe cei din jur şi se opri lângă Safia.

— Încuietorile Ubarului pot fi deschise doar de una dintre femeile clanului Rahim.

Omaha îşi şterse mâinile din nou.

— Dragă doamnă, eşti mai mult decât bine-venită să încerci.

Lu'lu bătu uşor cu bastonul în drugul de fier.

— E nevoie de cineva binecuvântat de Ubar, care să fi dobândit sângele primei regine, ca să clintească asemenea artefacte sacre. *Hodja* se întoarse spre Safia. De o persoană care este înzestrată cu harurile clanului Rahim.

— Eu? întrebă Safia.

— Tu ai fost testată, îi reaminti Lu'lu. Cheile au fost sensibile şi au reacţionat la intervenţia ta.

Safia îşi aminti ce se petrecuse la mormântul lui Iov.

Îşi aminti cum aşteptase ca suliţa şi bustul să indice Ubarul. La început nu se întâmplase nimic, atunci când purtase mănuşi de protecţie. Kane se dusese şi plasase suliţa în gaură. Nu se mişcase. Nu până în momentul în care ea ştersese stropii de ploaie, care se scurgeau ca nişte lacrimi pe obrazul bustului, cu degetele goale, fără mânuşi. Nu până în momentul în care o *atinsese.*

Abia după aceea se mişcase.

Şi în cazul coarnelor în formă de semilună ale taurului. Nu se întâmplase nimic până în momentul în care le examinase ea, scoţând scântei datorită electricităţii statice. Aprinsese bomba cu o simpla atingere a degetului de-a lungul suprafeţei metalice.

Lu'lu îi făcu semn din cap să meargă înainte.

Safia păşi ca în transă.

— Aşteaptă.

Coral scoase din buzunar un mic dispozitiv.

— Ce-i asta? întrebă Omaha.

— Verific o teorie, spuse ea. Am studiat mai devreme cheile cu unul dintre echipamentele electronice ale Cassandrei.

Coral dădu din mână spre Safia, îndemnând-o să continue.

Trăgând aer în piept, Safia se întinse şi apucă drugul cu mâna teafără. Nu simţi nimic special, nu se produse nici o scânteie. Trase drugul. Acesta se ridică, fără probleme. Şocată, se dădu înapoi.

— La naiba! icni Omaha.

— Oh, *asta* chiar te impresionează, spuse Kara.

— Probabil că l-am slăbit eu mai devreme.

Coral clătină din cap.

— E o încuietoare magnetică.

— Ce? întrebă Safia.

— Acesta e un magnetometru, spuse Coral, ridicând dispozitivul pe care-l ţinea în mână. Monitorizează încărcătura magnetică. Polaritatea bucăţii aceleia de fier s-a schimbat atunci când ai atins-o.

Safia se holbă la drugul de fier.

— Ce vrei să spui?

— Fierul este un conductor puternic şi este sensibil la magnetism. Freacă un ac cu un magnet şi o să-i transferi încărcătura sa magnetică. Nu ştiu cum, dar aceste obiecte reacţionează în prezenţa ta, la energia pe care tu o emani.

Safia îşi aminti de rotirea inimii de fier de deasupra altarului de marmură de la mormântul lui Imran. Se *mişcase* ca o busolă

magnetică, aliniindu-se de una singură de-a lungul unei axe.

De sus se auzi un alt bubuit.

Omaha păşi în faţă.

— Oricum, dacă tot s-a deschis, hai s-o folosim.

Cum drugul fusese scos, apucă de mâner şi trase. Balamalele unse se învârtiră cu uşurinţă. Uşa dădea spre o scară întunecată, săpată în piatră, care cobora în jos.

După ce închise şi blocă uşa, Omaha le lumină calea cu lanterna, având-o pe Safia alături. Restul grupului îi urmă îndeaproape.

Pasajul era săpat drept, dar abrupt. Ducea în jos încă treizeci de metri şi se termina într-o cavernă de patru ori mai mare decât prima. Şi aici încăperea avea un bazin, întunecos şi sticlos. Aerul mirosea ciudat. În mod sigur a umezeală şi igrasie, însă se mai simţea şi o dâră de ozon, acel miros ce însoţeşte o furtună cu tunete şi fulgere.

Însă nimic din toate astea nu-i reţinu atenţia Safiei mai mult de un moment.

La câţiva paşi mai încolo, un chei din piatră se întindea în apă. La capătul cheiului plutea un minunat *dhow* din lemn, o barcă arabă cu vele, lungă de nouă metri. Bordurile sale sclipeau de la uleiul cu care era tratat lemnul, strălucind puternic în lumina lanternelor. Catargele şi balustradele erau decorate cu poleială de aur. Velele, nefolositoare aici, dar totuşi prezente, erau împăturite şi legate la poziţie.

Se auzeau murmure de uimire şi înfiorare, pe măsură ce membrii grupului se adunau lângă ambarcaţiune.

În stânga, se întindea un tunel plin cu apă, care dispărea în întuneric.

La prova *dhow-ului* se înălţa silueta unei femei, cu pieptul gol, cu braţele încrucişate virtuos peste sâni, cu faţa îndreptată spre tunelul inundat cu apă.

Chiar şi de aici Safia recunoscu chipul. Regina din Saba.

— E din fier, spuse Omaha lângă ea, observând încotro se uita.

Fixă fasciculul luminos al lanternei pe galionul ambarcaţiunii. Statuia era sculptată în întregime în fier. Se apropie de chei.

— Se pare că o să navigăm din nou.

12.32 P.M.

La baza prăpastiei, Cassandra se uită fix la corpul mutilat de jos. Nu ştia ce să simtă. Regret, mânie, o urmă de teamă. N-avea timp să rezolve dilema asta. În schimb se gândi cum să folosească asta în avantajul ei.

— Căraţi-l până sus şi băgaţi-l într-un sac de plastic.

Doi membri ai comandoului îşi luară fostul şef pe sus, scoţându-l dintre resturile autotractorului distrus. Alţii se cocoţară şi coborâră prin trapa din spate, salvând ce mai reuşiseră să găsească, amplasând încărcăturile de explozibil pentru a pulveriza grămada de fiare a vehiculului contorsionat. Alţi bărbaţi trăgeau şi eliberau rămăşiţele din cale, folosindu-se de carturile speciale de deşert.

Alţi doi membri ai comandoului derulau un fir lung printr-o gaură din rămăşiţele mastodontului.

Totul era în regulă.

Cassandra se întoarse spre motocicleta de nisip şi o încăleca. Îşi trase pe faţă şi-şi fixă eşarfa şi ochelarii, după care o porni spre partea de sus a gropii. Urmau să mai treacă alte cincisprezece minute până când aveau să fie montate şi încărcăturile explozive. Urcă în viteză pe potecă şi ieşi din craterul uriaş.

În timp ce trecea de marginea gropii, forţa furtunii de nisip o lovi în plin, făcând-o să se învârtă în loc. La dracu', deja devenise mult mai puternică. Se chinui să-şi recapete tracţiunea roţilor, iar după ce reuşi, plecă în trombă spre punctul de comandă, aflat într-una dintre clădirile de cărămidă care mai rămăseseră în picioare. Camioanele parcate în cerc o înconjurau.

Frână şi derapă până când se opri, sprijini motocicleta de zid şi sări într-un picior. Se îndreptă spre uşă şi intră înăuntru.

Răniţii erau întinşi pe pături şi pe paturile de campanie. Mulţi fuseseră răniţi în timpul schimbului de focuri cu strania echipă a lui Painter. Auzise rapoartele despre măiestria femeilor în domeniul tehnicilor de luptă. Despre modul cum apăreau din neant şi dispăreau la fel de uşor. Nu se putuse estima numărul lor.

Însă acum dispăruseră toate. Acolo jos, în gaură.

Cassandra se îndreptă spre unul dintre paturi. Un medic se ocupa de un bărbat inconştient, bandajându-i o ultimă sutură în zigzag făcută la o rană de pe obraz. Medicul nu putea să facă nimic cu privire la cucuiul mare de deasupra frunţii.

Painter putea să aibă nouă vieţi precum o pisică, însă de astă dată nu mai aterizase în picioare. Se lovise serios la cap. Singurul

motiv pentru care trăia era nisipul moale dispus de-a lungul marginii interioare a gropii imense, care-i atenuase căderea.

După privirile obosite şi pline de ură aruncate de oamenii lui, aceştia nu erau prea bucuroşi de norocul lui Painter. Aflaseră cu toţii de sfârşitul sângeros al lui John Kane.

Cassandra se opri la piciorul patului.

— Cum se simte?

— A suferit o comoţie uşoară. Pupilele sunt în regulă şi sunt sensibile la lumină. Nemernicul n-a suferit decât un şoc şi acum e inconştient.

— Atunci trezeşte-l. Dă-i săruri mirositoare.

Medicul oftă, însă se supuse. Avea şi alţi oameni, propriii oameni, de care să se ocupe. Însă Cassandra încă era la comandă. Iar ea mai avea nevoie de Painter.

12.42 A.M.

— Deci ce facem, întrebă Omaha. Vâslim, ieşim în larg şi ne croim pur şi simplu drum prin apă?

De la prova bărcii, se uită în spate. Întregul grup se îmbarcase la bordul neobişnuitului *dhow.* Barak se aplecase deasupra echei[15] cârmei. Clay îngenunchease şi răzuia o bucată din foiţa de aur. Danny şi Coral păreau că studiază structura cârmei, aplecându-se peste oglinda bărcii şi uitându-se în jos. Femeile clanului Rahim se răspândiseră peste tot în ambarcaţiune, examinând detaliile.

Dhow-ul era şi mai impresionant când îl vedeai de aproape. Pojghiţa de aur împodobea majoritatea suprafeţelor. Mânerele erau decorate cu perle uriaşe. Catargele erau din argint masiv. Până şi parâmele aveau fire de aur împletite printre ele. Ambarcaţiunea reprezenta şalupa regală.

Însă pe cât era de frumoasă, pe-atât era de inutilă, neputând să fie folosită ca barcă dotată cu vele. Asta dacă nu cumva avea să bată un vânt puternic, aşa, din senin.

În spatele lui Omaha, Kara şi Safia stăteau tot la prova, încadrând bustul de fier al Reginei din Saba. *Hodja* se sprijinea în baston.

— Aşa, nu te sfii, atinge-o, o îndemnă Kara pe Safia.

---

[15] Bară fixata pe axul sau pe pana cârmei unei ambarcaţiuni sau a unei nave mici, servind la manevrarea acestora. (n. tr.).

Hodja îi recomandase acelaşi lucru.

Safia îşi ţinea mâna teafără încrucişată pe sub eşarfa care-i susţinea braţul rănit. Pe faţă i se citea îngrijorarea.

— Nu ştim ce-o să se întâmple.

În ochii ei, Omaha văzu strălucirea flăcărilor din momentul erupţiei din camera trilitonului. Safia îşi aruncă privirea spre noul echipaj al *dhow*-ului. Se temea să-i pună pe ceilalţi în pericol, mai ales cu bună ştiinţă.

Omaha veni lângă ea. Îi puse o mână pe umăr.

— Saff, Cassandra e pe cale să coboare aici, cu armele zăngănind. Eu, unul, aş prefera să-mi încerc norocul cu doamna asta de fier decât cu nemernica aia cu inimă de oţel.

Safia oftă. El simţi cum ea se înmoaie sub palma lui.

— Nu mişca, îi şopti ea.

Se apleca în faţă şi atinse umărul statuii de fier, exact aşa cum Omaha o atingea pe ea. În momentul în care atinse fierul cu palma, Omaha simţi o uşoară furnicătură şi un fior electric îi străbătu tot corpul. Safia părea că nu are nici pe naiba.

Nu se întâmplă absolut nimic.

— Nu cred că eu sunt cea care să…

— Nu, spuse Omaha, întrerupând-o. Ţine-te bine.

Simţi un tremurat uşor sub picioare, ca şi cum apa de sub barcă începuse dintr-odată să fiarbă. Foarte încet, aproape imperceptibil, barca începu să se mişte înainte.

El se întoarse.

— Desfaceţi legăturile, strigă el către ceilalţi.

Femeile clanului Rahim se mişcară cu rapiditate, desfăcând parâmele şi celelalte legături.

— Ce se întâmplă? întrebă Safia, rămânând cu mâna în contact cu fierul.

— Barak, ai apucat echea cârmei?

Lângă pupa, acesta îi făcu semn că da.

Coral şi Danny se grăbiră să ajungă în prova. Femeia căra o geantă mare.

Viteza bărcii crescu uşor. Barak cârmi spre gura deschisă a tunelului inundat. Omaha îşi ridică lanterna şi o aprinse. Fasciculul de lumină se pierdu în întuneric.

Cât de lung era tunelul? Şi unde ducea?

Nu exista decât o să singură modalitate să afle răspunsul.

Safia tremura sub palma lui. El se apropie mai mult, corpul lui aproape lipindu-se de al ei. Ea nu obiectă, lăsându-se uşor pe spate. Omaha putea să-i citească gândurile. Barca nu sărise în

aer. Iar ei toţi erau bine.

Coral şi Danny erau din nou aplecaţi peste bordaj, cu lanternele strălucind cu putere.

— Simţi mirosul de ozon? îl întrebă ea pe fratele lui Omaha.

— Îhî.

— Uite cum ies aburi din apă acolo unde intră în contact cu fierul.

Curiozitatea atrase privirile tuturor celor din barcă.

— Ce faceţi voi doi acolo? întrebă Omaha.

Danny se trase înapoi în barcă, roşu la faţă.

— Muncă de cercetare.

Omaha îşi dădu ochii peste cap. Frate-său fusese dintotdeauna un împătimit al ştiinţei.

Coral se ridică şi ea, îndreptându-şi corpul.

— Există un fel de reacţie catalitică produsă în apă. Cred c-a fost declanşată de fecioara de fier. Astfel s-a generat o forţă de propulsie.

Se aplecă din nou peste balustradă.

— Vreau să testez apa asta.

Danny dădu din cap, asemenea unui căţeluş care se gudură.

— O să aduc o găleată.

Omaha îi lăsă să-şi continue proiectul ştiinţific. În momentul de faţă, nu-i păsa decât de locul în care mergeau. Văzu cum Kara se uita la el… nu, la *el şi Safia.*

Observând că bărbatul îşi dăduse seama că se uita le ei, Kara îşi întoarse privirea, spre tunelul întunecat.

Omaha observă că şi *hodja* făcea acelaşi lucru.

— Ştii încotro ne duce tunelul ăsta? o întrebă el pe bătrână.

Ea ridică din umeri.

— Spre adevărata inimă a Ubarului.

Tăcerea învălui întreaga ambarcaţiune pe măsură ce continuau să meargă prin tunelul lung şi întunecat. Omaha se uită în sus, pe jumătate aşteptându-se să vadă cerul nopţii. Însă nici o şansă.

Aici navigau la câţiva zeci de metri buni sub nisipurile de afară.

12.45 P.M.

Painter se trezi, tresărind, gâfâind, înecându-se, cu ochii

arzându-i.

Încercă să se ridice în fund, însă fu împins cu forţă pe spate. Capul îi ţiuia ca şi cum i-ar fi zăngănit un clopot la căpătai. Lumina era usturătoare ca nişte ace de gheaţă. Camera se cutremură. Se rostogoli într-o parte şi vomită peste marginea patului. Stomacul i se contractă iar şi iar.

— Văd că te-ai trezit.

Vocea îi îngheţă durerea febrilă din corp. În ciuda strălucim dureroase a luminilor puternice, se uită la femeia de lângă piciorul patului său.

— Cassandra.

Era îmbrăcată într-o uniformă de culoarea nisipului, având un poncho lung până la genunchi, prins în jurul taliei. Pe spate îi atârna o pălărie prinsă cu un şnur, iar în jurul gâtului avea o eşarfa. Pielea îi lucea în lumină, iar ochii îi străluceau şi mai tare.

El se chinui să rămână ridicat în capul oaselor. Doi bărbaţi îl ţineau strâns de umeri.

Cassandra le făcu semn să-i dea drumul.

Painter se ridică uşor în fund. Armele acestora erau îndreptate spre el.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Cassandra se lăsă în jos pe un genunchi.

— Mica ta scamatorie m-a cost majoritatea echipamentelor electronice. Cu toate astea, am reuşit să salvăm câteva lucruri, printre care şi laptopul meu.

Şi-i făcu semn spre computerul aşezat pe un scaun pliabil.

Pe ecranul acestuia se vedea o hartă a regiunii printr-un satelit SeaWiFS, o transmisiune în direct a furtunii de nisip.

Painter se uită cu atenţie la datele meteorologice de pe ecran. Sistemul de presiune ridicată de pe coasta Mării Arabiei trecuse într-un final peste munţi. Era pe cale să se confrunte cu furtuna de nisip în următoarele două ore. O megafurtună formata din apa mării şi nisip.

Însă nimic din toate astea nu mai conta acum.

— N-ai nici o şansă să scoţi ceva de la mine, bombăni el.

— Nu-mi amintesc să te fi întrebat ceva.

El rânji spre ea. Până şi asta îl duru.

Ea se întoarse spre laptop şi apăsă câteva taste. Pe ecran apăru imaginea detaliată a zonei: oraşul, ruinele, deşertul. Era monocromă, cu excepţia unui cerculeţ albăstrui, ce pulsa uşor, având un diametru de jumătate de centimetru. Sub el, coordonatele de-a lungul axelor X, Y şi Z se modificau întruna. O

transmisiune în direct. El ştia ce avea în faţa ochilor. Era un semnal de la un microtransmiţător, un sistem proiectat chiar de el.

— Ce-ai făcut?

— I l-am implantat lui dr. Al-Maaz. Nu ne puteam permite să-i pierdem urma.

— Transmisiunea… de sub pământ…

Îi venea foarte greu să-şi mişte limba împleticită.

— Am găsit o gaură suficient de mare în mormanul de fier al autotractorului cât să coborâm o antenă filară prin ea. Se pare că după ce-am desfăşurat destul fir, am fost în măsură să-i recepţionăm din nou semnalul. Probabil că acolo jos este o acustică bunicică. Am mai coborât şi nişte transmiţătoare de amplificare. Putem să-i dăm de urmă oriunde s-ar afla.

— De ce-mi spui toate astea?

Cassandra se întoarse înspre el, apropiindu-se de pat. Ţinea un mic transmiţător în mână.

— Ca să te informez asupra unei mici modificări care a fost adusă dispozitivului tău. Se pare că folosind o baterie mai mare poţi să produci aprinderea unei pastile de C4. Pot să-ţi arăt pe schemă.

Painter îngheţă.

— Cassandra, ce-ai făcut?

Prin faţa ochilor îi trecu imaginea feţei Safiei, zâmbetul ei.

— E suficient explozibil C4 cât să distrugi şira spinării unui om.

— Doar n-ai…

Ea îşi ridică o sprânceană, un gest cu care obişnuia să-l excite, să-i sporească bătăile inimii. Acum îl îngrozea.

Painter strânse cearşaful cu ambele mâini.

— O să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

— Cât de cooperant eşti! Însă încă o dată, Painter, nu-mi amintesc să te fi întrebat ceva. Ridică transmiţătorul şi-şi aruncă privirea spre ecran. A venit momentul să te pedepsesc pentru mica te scamatorie de azi.

Şi apăsă pe buton…

— Nu!

Ţipătul lui se pierdu pe fundalul unei explozii monstruoase. Simţi asta de parcă îi detonase propria inimă. Îi trebui puţin timp ca să înţeleagă ce se petrecea.

Cassandra zâmbi spre el, extrem de satisfăcută.

Brusc izbucniră nişte râsete aspre, fără prea mare veselie, din partea bărbaţilor din încăpere.

Ea îşi ridică dispozitivul în sus.

— Îmi pare rău, bănuiesc că transmiţătorul ăsta n-a fost cel potrivit. Cu ăsta am detonat încărcătura explozivă plasată în rămăşiţele autotractorului. Experţii genişti mi-au promis că explozibilul o să creeze o cale de acces către tunel. Tot ce mai trebuie acum e să facem puţină curăţenie, să degajăm resturile. Ne punem în mişcare peste jumătate de oră.

Pe Painter încă îl durea inima care-i bătea nebuneşte.

Cassandra mai scoase la iveală şi un al doilea transmiţător.

— Acesta e cel real. Conectat la transmiţătorul Safiei. Să-l încercăm şi p-ăsta?

Painter pur şi simplu îşi lăsă capul în jos. Era clar că avea s-o facă. Ubarul era deschis. Cassandra nu mai avea nevoie de cunoştinţele de specialitate ale Safiei.

Cassandra se apropie şi mai mult de el.

— Acum că ţi-am captat întreaga atenţie, poate o să putem purta o mică discuţie.

1.52 A.M.

Safia se relaxa cu o mână pe bustul de fier, sprijinindu-se cu şoldul de balustrada ambarcaţiunii. Cum de putea să fie atât de îngrozita şi în acelaşi timp atât de obosită? Trecuse o jumătate de oră de când auziseră explozia venind din direcţia rampei spiralate.

— Probabil e Cassandra care încearcă să-şi facă loc, spusese Omaha atunci.

Până în momentul acela, barca lor mersese destul de departe în josul tunelului. Cu toate astea, starea de stres şi tensiunea crescuseră. Mai multe lanterne fuseseră îndreptate în spate. Nu venea nimeni. Safia nu putea decât să-şi imagineze frustrarea Cassandrei din momentul în care avea să descopere că ei dispăruseră, iar ea n-o să aibă în faţă decât un tunel inundat.

Aveau ceva de înotat în cazul în care Cassandra şi echipa ei încercau să-i urmărească. Deşi *dhow*-ul înainta cu o viteză puţin mai mare decât cea a unui mers grăbit, mergeau deja cu barca de mai bine de o oră. Sigur se aflau la cel puţin zece sau unsprezece kilometri distanţă, reuşind să se îndepărteze de pericol destul de încet, dar într-un mod egal.

Cu fiecare moment care se scurgea, se mai relaxau câte puţin.

Şi cine ar fi putut să spună dacă totuşi Cassandra reuşise să cureţe ceea ce bloca partea de sus a rampei?

Cu toate astea, Safia nu putea să scape de o altă temere, una mai apropiată de inima ei. Painter.

Care fusese soarta lui? Era mort, capturat, dispărut în furtuna de nisip? Nici una dintre variantele astea nu părea mai promiţătoare.

În spatele Safiei, câteva dintre femeile clanului Rahim cântau încet, cu tristeţe, jelindu-şi morţii. Din nou în aramaică. Inima Safiei reacţiona pe măsură, mâhnită.

Lu'lu se agită, văzând încotro îşi îndreptase ea atenţia.

— Limba noastră veche, limba ultimei regine, e acum o limbă moartă, dar pe care încă o mai vorbim între noi.

Safia ascultă, transpusă în alte vremuri, în apropiere, Kara şi Omaha şedeau pe băncuţele de lemn, cu capetele plecate, aţipiţi. Barak stătea lângă echea cârmei, menţinând barca pe cursul drumului, pe măsură ce tunelul şerpuia în nişte curbe leneşe. Probabil că pasajul făcuse cândva parte dintr-un sistem subteran de râuri.

La câţiva paşi mai încolo, Coral stătea jos cu picioarele încrucişate, aplecată peste o serie de echipamente, alimentate de la baterii. Faţa îi era luminată de la strălucirea ecranelor aparatelor. Danny o ajuta, îngenuncheat lângă ea, cu chipul aproape de faţa ei.

Dincolo de ei, ochii Safiei îl descoperiră pe ultimul membru al grupului lor.

Clay era aplecat peste balustrada din bordul tribord, uitându-se lung în faţă. Barak împărţise cu el o ţigară mai înainte, una dintre puţinele rămase în pachetul arabului. Clay arăta de parcă mai avea nevoie de încă una.

El băgă de seamă că ea se uită la el şi veni să i se alăture.

— Cum te descurci? întrebă ea.

— Tot ceea ce pot să spun este că acum aş vrea să obţin o notă mai bună la doctorat.

Zâmbetul lui era sincer, chiar dacă uşor ezitant.

— Nu ştiu ce să zic, îl tachină ea. Întotdeauna e loc de mai bine.

— Bine. Asta-i ultima oară când încasez o săgeată în spate pentru tine. Oftă scrutând întunericul din jur. E multă apă aici jos.

Ea îşi aminti că avea rău de mare şi se gândi la o discuţie pe care o purtaseră lângă balustrada de pe *Shabab Oman.* Părea că trecuseră o mie de ani de atunci.

Danny se întinse.

— Discutam şi cu Coral despre asta. Despre volumul mare de apă de aici, de jos. Este mai multă decât poate fi atribuită precipitaţiilor locale sau stratului de apă subteran propriu-zis.

Omaha se mişcă, vorbind cu capul plecat. Nu dormise, doar se odihnea.

— Deci care-i povestea, măi specialisto?

Coral îi răspunse:

— E generată de Pământ.

Omaha îşi ridică brusc capul din pământ.

— Ce spui?

— Încă din anii 1950, se ştie că există mai multă apă în interiorul Pământului decât poate fi explicată de ciclul hidrologic de la suprafaţă datorat evaporării apei şi ploilor. Au existat multe cazuri de izvoare mari de apă dulce descoperite adânc în interiorul Pământului. Nişte surse de apă gigantice.

Danny o întrerupse:

— Coral... dr. Novak îmi spunea despre un izvor descoperit în timpul lucrărilor de excavaţii pentru construirea spitalului Harlem din New York. Acesta producea şapte mii de litri de apă pe minut. Au fost necesare tone întregi de beton pentru a obţine o presiune suficient de mare încât să astupe izvorul.

— Şi-atunci de unde mama naibii vine toată apa asta?

Danny făcu semn cu mâna spre Coral.

— Tu ştii mai bine.

Ea oftă, în mod clar deranjată de întrerupere.

— Un inginer şi totodată geolog, Stephen Reiss, a avansat ideea că o asemenea *apă nouă* se formează în mod regulat în Pământ prin combinarea fundamentală a hidrogenului şi oxigenului, generate din magmă. Astfel, un kilometru cub de granit, supus unor presiuni şi temperaturi adecvate, are capacitatea de a produce treizeci de miliarde de litri de apă. Iar asemenea rezervoare de ape *magmatice* sau *generate de Pământ* sunt abundente sub scoarţa terestră, interconectate într-un sistem de apă vast, ce încercuieşte întregul glob.

— Chiar şi *sub* deşertul Arabiei? întrebă Omaha, pe jumătate în zeflemea.

— În mod sigur. Până în 1985 când a murit, Reiss a înregistrat peste cincizeci de ani de succese, descoperind apă în locuri în care alţi geologi preziceau în mod categoric că era imposibil să se găsească. Inclusiv Fântânile Eilat din Israel care continuă să producă suficientă apă pentru un oraş de sute de mii de locuitori.

A făcut acelaşi lucru şi în Arabia Saudită şi Egipt.

— Aşadar, tu crezi că toată apa asta de aici ar putea să facă parte din acest sistem?

— Probabil că da.

Coral deschise uşiţa unuia dintre aparatele sale. Safia băgă de seamă valul mic de ceaţă care se ridică din acesta. Era o minicameră frigorifică, ceva ca un răcitor. Scoase de acolo cu penseta o eprubetă. Se răsuci. Indiferent ce văzuse acolo o făcuse să se încrunte.

— Care-i problema? întrebă Danny, văzându-i reacţia.

— E ceva în neregulă cu apa asta.

— Ce vrei să spui?

Ea ridică eprubetă.

— Am încercat s-o îngheţ.

— Şi?

Ridica şi mai sus eprubeta din plastic.

— În răcitorul cu nitrogen, am coborât temperatura apei până la *minus* treizeci de grade Celsius. Şi tot n-a îngheţat.

— Ce? întreba Omaha aplecându-se şi mai tare.

— N-are nici un sens. Într-un congelator, apa eliberează energie din cauza frigului şi se transformă din lichid în solid. Ei bine, chestia asta continua să emane energie şi nici gând să se solidifice. E ca şi cum ar avea o cantitate infinita de energie înmagazinată în ea.

Safia se uita peste balustrada ambarcaţiunii. Încă se mai simţea mirosul de ozon. Îşi aminti de aburul uşor produs de apă în jurul fierului.

— Mai ai scanerul cu raze X printre echipamentele tale?

Coral dădu aprobator din cap, cu ochii lărgiţi de uimire.

— Bineînţeles că-l am.

Femeia fizician conecta bagheta la unitatea de bază. O trecu pe deasupra eprubetei. Ochii ei spuseră totul înainte să deschidă gura:

— Anihilarea antimateriei.

Se ridică brusc în picioare şi ţinu tija întinsă peste balustrada, mişcându-se de la jumătatea ambarcaţiunii spre locul unde se afla Safia, la prova.

— Semnalul e din ce în ce mai puternic cu fiecare mişcare înainte.

— Ce înseamnă asta? întrebă Omaha.

— Magnetismul din fier a declanşat un fel de anihilare a antimateriei.

— Antimaterie? Unde?

Coral se uita peste tot în jur.

— Înaintam prin ea.

Asta-i imposibil. Antimateria se autoanihilează la orice contact cu materia. Nu poate fi în apă. S-ar fi anihilat la întâlnirea cu moleculele de apă cu mult timp în urmă.

— Ai dreptate, spuse Coral. Însă nu pot să ignor ceea ce citesc aici pe aparat. Într-un fel sau altul, apa este îmbogăţită cu antimaterie.

— Şi asta duce la propulsia bărcii? întrebă Safia.

— Probabil că da. Nu ştiu cum, dar fierul magnetizat activează anihilarea localizata a antimateriei din apă, transformându-şi energia într-o forţă motrice, care ne împinge pe noi.

— Şi cum rămâne cu perspectiva îngrijorătoare că se va destabiliza cu totul? întrebă Omaha.

Safia se crispa. Îşi aminti de explicaţia lui Painter privind modul în care radiaţia provenită din descompunerea izotopilor de uraniu ar fi putut să declanşeze explozia de la muzeu. În faţa ochilor îi reveni imaginea oaselor fumegânde ale paznicului.

Coral se uită fix la scanerul ei.

— N-am nici o indicaţie de radiaţii alfa sau beta, însă nu pot să spun nimic sigur.

Fiziciană se întoarse la micul ei laborator mobil.

— Trebuie să mai studiez pe tema asta.

Hodja vorbi pentru prima dată. Ignorase toată agitaţia şi pur şi simplu se uitase în faţă.

— Tunelul se termină.

Toate privirile se întoarseră. Până şi Coral se ridică din nou în picioare.

În faţă, un licăr uşor de lumină dansa în faţa ochilor, crescând şi scăzând în intensitate. Lumina era suficient de puternică meat să-ţi dai seama că tunelul se termina la zece metri în faţă. Continuară să înainteze. Pe ultimul metru rămas de parcurs, tavanul deveni la fel de zimţat precum gura căscată a unui rechin.

Nimeni nu spuse nimic.

Barca ieşi din tunel şi intră într-o cameră subterană imensă.

— Doamne Sfinte! spuse Omaha ca într-o incantaţie.

2.04 P.M.

Cassandra ţinea strâns la urechea stângă receptorul telefonului prin satelit, iar pe cea dreaptă o acoperise ca să atenueze urletul furtunii. Era la primul etaj al clădirii din cărămida în care-şi aveau punctul de comandă. Furtuna sufla cenuşa rămasă în urma bombardării oraşului. Nisipul bătea cu putere în geamurile acoperite.

În timp ce asculta, se plimba de colo-colo. Vocea, modificată pe cale digitală, făcea ca ascultarea să fie şi mai dificilă. Conducerea Ghildei insista să-şi păstreze anonimatul.

— Liderule gri, continuă Pastorul, să ceri un asemenea tratament special pe o astfel de furtună riscă să deconspire operaţiunea noastră din deşert. Ca să nu mai spun de întreaga Ghildă.

— Ştiu că poate părea o exagerare, Pastore, însă ne-am găsit ţinta. Suntem la câţiva paşi de a obţine victoria finală. Putem să ieşim din Shisur chiar înainte ca furtuna să ia sfârşit. Asta doar *dacă* primim întăririle astea de la Thumrait.

— Şi ce asigurare poţi să-mi dai că o să ai parte de succes?

— Îmi pun propria mea viaţă la bătaie.

— Liderule gri, viaţa ta a fost întotdeauna pusă la bătaie. Comanda Ghildei a analizat deja ultimele tale eşecuri. Dacă ne mai dezamăgeşti şi pe viitor, o să trebuiască să ne gândim la modul cel mai serios dacă vom mai avea vreodată nevoie de tine.

„Nenorocitule, îl înjură Cassandra în gând. Se ascunde după numele lui de cod, stând în spatele unui blestemat de birou şi tot el are tupeul să-mi pună la îndoială competenţa."

Însă Cassandra ştia o modalitate prin care să depăşească acest moment critic. Şi trebuia să-i dea ceva credit şi lui Painter pentru asta.

— Pastore, sunt sigură de victoria de aici, însă de asemenea va cer asta şi fiindcă aş vrea să-mi reabilitez numele. Liderul echipei mele mi-a fost desemnat. N-a fost alegerea mea. John Kane m-a subminat şi m-a împiedicat permanent să-mi exercit actul de comandă. Ezitările sale au fost cele care au dus şi la aceasta întârziere şi la propria sa moarte. Pe de altă parte, am reuşit să-l înving şi să-l capturez pe sabotor. Un membru-cheie al Sigma Force din cadrul DARPA.

— Ai pus mâna pe Painter Crowe?

Cassandra se încruntă la familiaritatea din spatele acestui ton.

— Da, Pastore.

— Foarte bine, Liderule gri. La urma urmei nu mi-am pus degeaba nădejdea în tine. O să primeşti provizii şi întăriri patru autotractoare blindate conduse de personal operativ al Ghildei sunt deja pe drum, după cum am vorbit.

Cassandra îşi muşcă limba. Deci toată intimidarea asta nu fusese decât de faţadă.

— Va mulţumesc, domnule, reuşi ea să spună forţat, însă efortul ei fu în zadar.

Pastorul închisese deja. Lăsă receptorul jos, însă continuă sa mai facă încă două tururi ale camerei, respirând adânc.

Fusese atât de sigură de victorie atunci când înlăturase rămăşiţele autotractorului din gaura pe care acesta o astupase.

Se bucurase să-l chinuiască pe Painter, frângându-i voinţa şi făcându-le să vorbească. Acum ştia că toţi ceilalţi nu reprezentau o ameninţare reală. Câţiva luptători experimentaţi, însă şi mulţi civili, copii şi femei bătrâne.

După ce rămăşiţele mastodontului fuseseră îndepărtate, Cassandra se dusese ea însăşi în jos prin culoarul de acces, iar când se pregătea să-şi savureze victoria, nu descoperi decât râul subteran. Acolo era un chei din piatră, aşa că ceilalţi trebuie să fi găsit vreo ambarcaţiune cu vâsle cu care să fugă.

Fusese nevoită să apeleze din nou la planuri alternative.

Trebuise să ceară ajutor de la Pastor, însă, în ciuda frustrării sale, discuţia telefonică n-ar fi putut să meargă mai bine de-atât. Îşi găsise un ţap ispăşitor pentru ultimele eşecuri şi în curând avea să aibă tot ce-i trebuia ca să-şi asigure victoria sub nisip.

Mai calmă acum, Cassandra se îndreptă spre scări. Avea să se ocupe de ultimele pregătiri. Coborî treptele de lemn şi intră în spitalul organizat temporar acolo. Se îndreptă spre medicul care se ocupa de răniţi şi-i făcu semn din cap.

— O să ai toate proviziile de care ai nevoie. Camioanele vin încoace în două ore.

Medicul părea uşurat. Ceilalţi bărbaţi o auziră şi o aclamară gălăgioşi. Ea îşi aruncă privirea spre Painter, pe jumătate sedat, ameţit în pat. Îşi lăsase laptopul chiar lângă capul lui. Lumina albăstruie de la transmiţătorul Safiei strălucea pe ecran.

Un avertisment permanent.

Cassandra avea detonatorul în buzunar, ca o măsură suplimentară pentru un comportament bun şi o cooperare pe măsură din partea lui.

Se uită la ceasul de la mână. În curând avea să se termine totul.

2.06 P.M.

Kara stătea la prova, lângă Safia. O ţinea de mâna liberă, în timp ce Safia propulsa cine ştie cum *dhow*-ul prin atingerea sa. O făcuseră şi pe-asta, găsiseră ceea ce tatăl ei căutase atâta amar de vreme.

Ubarul.

Dhow-ul înainta prin apă ieşind din tunel într-o cavernă imensă, având un tavan arcuit echivalent cu înălţimea unei clădiri de treizeci de etaje, cu o întindere de peste un kilometru şi jumătate. Un lac masiv umplea caverna până la o adâncime necunoscută.

Pe măsură ce înaintau prin lacul subteran, lanternele erau îndreptate în toate direcţiile, ţâşnind ca nişte ţepuşe luminoase dinspre *dhow.* Însă lumina suplimentara nu era necesară. De-a lungul tavanului, numeroase scânteieri de electricitate, de culoarea cobaltului, se arcuiau în nişte forme zigzagate, în timp ce norii gazoşi se învolburau cu un fel de văpăi interioare, cu margini nedefinite, fantomatice, ce se retrăgeau ca la reflux, după care se revărsau din nou ca la flux.

Încărcătură statică pură captată aici în adâncuri. Posibil atrasă în jos de la furtuna de la suprafaţă. Însă imaginea incandescentă era pentru toţi cea mai mare sursă de uimire. Strălucirea ei era reflectată orbitor pe fiecare suprafaţă în parte: cea a lacului, a tavanului, a pereţilor.

— Totul e din sticlă, spuse Safia, uitându-se în sus şi în jurul ei.

Întreaga cavernă era o bulă gigantică de sticlă îngropată sub nisipuri. Văzu până şi nişte stalactite de sticlă obişnuită care se prelingeau parcă de sus, din tavan. Arcuri albăstrui scânteiau în sus şi-n jos pe toată lungimea acestora, asemenea unor păianjeni electrici.

— Sticlă reziduală, spuse Omaha. Nisip topit care s-a întărit. Asemenea rampei.

— Ce-ar fi putut să ducă la formarea ei? întrebă Clay.

Nimeni nu se hazarda să-şi dea cu părerea în timp ce *dhow*-ul îşi continuă drumul prin apă.

Coral se uită înspre lac.

— Toată apa asta de-aici…

— Trebuie să fie generată de Pământ, murmură Danny. Sau a

fost cândva generată.

Coral părea că nu-l aude.

— Dacă-i toată îmbogăţită cu antimaterie…

Aceasta posibilitate îi îngheţă pe toţi, reducându-i la tăcere. Pur şi simplu se uitau la jocul energiilor dezlănţuite de-a lungul tavanului, ce se reflectau în apele liniştite.

Într-un final, Safiei îi scăpă un icnet uşor. Mâna îi căzu de umărul bustului de fier ca să-şi acopere gura.

— Safia, ce…

După care văzu şi Kara. De partea cealaltă a lacului, din întuneric, apăru un mal: se înălţa din apă şi se întindea în spate către peretele îndepărtat. Coloane de sticlă neagră se întindeau de la podea până la tavan, cu sutele, de toate mărimile. Coloane grandioase, spirale subţiri şi spirale nefiresc răsucite.

— Cele o mie de coloane ale Ubarului, şopti Safia.

Erau suficient de aproape încât şi alte detalii să apară de la sine, luminate de strălucirea reflectată de imensul ecran electric din tavan. Din întuneric apăru un *oraş,* scânteind, strălucind, pâlpâind.

— Totul e din sticlă, murmură Clay.

Oraşul miraculos se înălţa dincolo de mal, întinzându-se în sus până la peretele din spate, răzleţ printre coloane. Îi amintea Karei de oraşele de pe litoral de pe coasta Amalfi, care semănau cu nişte cuburi de jucărie răsturnate de un copil pe o coamă de deal.

— Ubarul, spuse *hodja,* de lângă ea.

Kara îşi aruncă privirea înapoi în momentul în care toate femeile clanului Rahim îngenuncheau pe punte. Se întorseseră acasă după două milenii. Plecase o singură regină, acum se întorceau treizeci.

Dhow-ul se oprise după ce Safia îşi ridicase mâna, înaintând doar din inerţie.

Omaha se duse lângă Safia, cuprinzând-o cu unul din braţe.

— Hai mai aproape.

Ea atinse din nou umărul de fier. Barca porni din nou prin apă, îndreptându-se uşor spre străvechiul oraş pierdut.

Barak strigă de lângă timonă:

— Un alt chei! O să văd dacă pot să cârmesc într-acolo! *Dhow*-ul se îndreptă spre întinderea de piatră.

Kara privi în jur. Fasciculele de lumină ale lanternelor măturau priveliştea de la distanţă, adăugând şi mai multă lumină. Detaliile deveneau şi mai clare.

Casele, deşi aveau cu toate pereţi din sticlă, aveau ornamente de argint, aur, fildeş şi placi de ceramică. Un palat de lângă mal avea un mozaic care părea să fie făcut din smaralde şi rubine. O pupăză. Pasărea cu creastă reprezenta un element important în multe legende despre Regina din Saba.

Erau cu toţii copleşiţi de privelişte.

— Poţi să încetineşti! strigă Barak în momentul în care se apropiară de chei.

Safia îşi lua mâna de pe statuia de fier. Viteza *dhow*-ului se reduse imediat. Barak acostă cu uşurinţă barca.

— Daţi parâmele la mal, spuse el.

Femeile clanului Rahim se ridicară din nou în picioare. Săriră pe cheiul din piatră de gresie şi legară parâmele de montanţii de argint care se asortau cu cei de pe *dhow*-ul regal.

— Am ajuns acasă, spuse Lu'lu.

Lacrimile îi năpădiră ochii.

Kara o ajută pe bătrână să ajungă înapoi la mijlocul ambarcaţiunii astfel încât să poată să păşească de pe barcă pe chei. Odată ajunsă pe pământul solid, *hodja* îi făcu semn Safiei să vină la ea.

— Tu ar trebui să ne conduci. Tu ne-ai redat Ubarul.

Safia se codi, însă Kara o înghionti.

— Fă-i o favoare bătrânei doamne.

Trăgând cu putere aer în piept, Safia cobori de pe *dhow* şi conduse grupul spre malul de sticlă al Ubarului. Kara mărşăluia în spatele Safiei şi al lui Lu'lu. Acesta era momentul lor suprem. Omaha se retrase în spate, după graba de dinainte şi, în ciuda acestui fapt, continuă să scruteze cu privirea în stânga şi-n dreapta, încercând să vadă dincolo de umerii celor două femei.

Ajunseră la mal, cu toate lanternele aprinse.

Kara se uită în sus şi în jur. Din neatenţie, se ciocni de Safia.

Atât ea, cât şi *hodja* se opriseră brusc.

— Oh, Doamne… gemu Safia.

Lu'lu căzu pur şi simplu în genunchi.

Kara şi Omaha păşiră în faţă şi le încadrară. Amândoi văzură în acelaşi timp oroarea ce li se aşternea în faţa ochilor. Omaha tresări. Kara făcu un pas în spate.

La câţiva metri în faţă, un schelet, un cadavru mumificat ieşea în relief din stradă. Jumătatea sa de jos era încă încastrată în sticla. Omaha îşi mută fasciculul lanternei de acolo, în sus pe stradă. Alte cadavre asemănătoare se ridicau în sus, pe jumătate îngropate în drum. Kara văzu o mână izolată, deshidratată

complet, care ieşea în sus din sticlă, ca şi cum s-ar fi înecat într-o mare neagră. Părea a fi mâna unui copil.

Fuseseră cu toţii înecaţi în sticlă.

Omaha înaintă câţiva paşi pentru a se apropia mai mult, după care sări într-o parte. Îşi îndreptă lanterna în jos acolo unde de-abia îşi pusese piciorul. Fasciculul luminos penetră sticla, scoţând la iveală o formă umană îngropată dedesubt, arsă până la os, chircită în sticla de sub picioarele lui.

Kara nu putea să mai clipească. Era ca şi în cazul tatălui ei. În cele din urmă, îşi acoperi faţa şi se întoarse într-o parte.

Omaha vorbi din spatele ei:

— Cred că tocmai am descoperit adevărata tragedie care a făcut-o pe ultima regină a Ubarului să plece de-aici, izolând locul, blestemându-l.

Se duse înapoi la ele.

— Ăsta nu e un oraş. E un mormânt.

20
BĂTĂLIA DE SUB NISIPURI

4 DECEMBRIE, 3.13 P.M.
SHISUR

Painter se holbă în lungul salonului medical improvizat. Injecţia cu sedative continua să-i dea dureri de cap şi să-i menţină privirea împăienjenită, însă mai atenuat, exact cât să-i permită să gândească mai clar, mai limpede. Un fapt pe care îl ţinu numai pentru el.

O văzu pe Cassandra intrând în cameră, păşind hotărât, adăpostindu-se de furtună, nisipul năvălind înăuntru odată cu ea. Fu nevoie de încă un umăr care să împingă şi să închidă uşa trântind-o.

Painter auzise suficient de mult înainte, încât să constate că încercarea ei de a îi ajunge pe ceilalţi din urmă întâmpinase ceva greutăţi. Însă n-avea detalii. Cu toate astea, din încrederea cu care păşea, din moralul destul de ridicat al celor de aici, era clar că nu fusese pe deplin învinsă. Ca întotdeauna, ea avea şi un plan de rezervă.

Băgă de seamă privirea lui blegită şi confuză, se îndreptă spre el şi se lăsă cu putere pe un pat de alături. Paznicul lui personal, aflat în spatele său, luă poziţia drepţi. Şefa era aici. Ea scoase un pistol şi şi-l puse în poală.

Oare ăsta era sfârşitul?

Dădu cu coada ochiului de cerculeţul albastru de pe ecranul laptopului. Cel puţin Safia încă mai era în viaţă. Până în momentul de faţă deja se îndepărtase bine de Shisur, direct spre nord. Axa Z din sistemul ei de coordonate arăta că încă se mai afla la adâncime, sub pământ. La peste nouăzeci de metri.

Cassandra îl concedie pe bodyguardul lui cu un semn al mâinii.

— De ce nu te duci să fumezi o ţigară? O să am eu puţin grijă de prizonier.

— Da, doamnă căpitan. Vă mulţumesc.

Se îndepărta în grabă înainte ca ea să aibă timp să se răzgândească.

Painter simţise urma de frică din vocea bărbatului. Putea să intuiască modul în care Cassandra comanda aici. Cu o mână de fier şi pe bază de intimidare.

Cassandra se întinse.

— Aşadar, Crowe…

Painter îşi încleştă un pumn pe sub aşternuturi. Nu c-ar fi putut să facă poate ceva. Avea una din glezne prinsă cu cătuşe de piciorul patului. Iar ea stătea exact la o distanţă la care să nu poată fi atinsă.

— Ce vrei, Sanchez? Să mă necăjeşti?

— Nu. Nu vreau decât să-ţi spun că se pare că le-ai atras interesul superiorilor mei. De fapt, prin capturarea ta s-ar părea că am reuşit să cresc în ochii celor de la comanda Ghildei.

Painter se uită urât la ea. Nu venise să-i facă în necaz, ci să se laude.

— Ghilda? Deci ei sunt cei în slujba cărora te-ai înregimentat.

— Ce pot să spun? Salariul era bun. Ridică din umeri. Pachete salariale suplimentare. Care picau la ţanc pentru conturile de economii pentru pensie. Propria echipă a morţii. Ce putea să nu-ţi placă de aici!

Painter sesizase amestecul de încredere şi fermitate din vocea ei. Nu suna a bine. În mod sigur avea un plan pregătit pentru a duce la bun sfârşit operaţiunea de aici.

— De ce te-ai alăturat celor din Ghildă? întrebă el.

Se uită în jos la el, aşa cum era legat de pat. Vocea ei devenea din ce în ce mai meditativă, dar într-un anume fel şi mai crudă.

— Puterea *adevărată* nu poate fi găsită decât în cei dornici să încalce toate regulile şi să nu fie pedepsiţi pentru asta. Legile şi regulamentele nu fac nimic altceva decât să te îngrădească şi să te orbească. Ştiu cum e să simţi că n-ai nici un fel de putere.

Se uită într-o parte, alunecând uşor în trecut. Painter simţi un val de mâhnire în spatele cuvintelor ei. Cu toate astea, vocea ei continua să se înăsprească:

— În cele din urmă m-am eliberat, încălcând nişte limite pe care puţini le-ar fi încălcat. Dincolo de aceste limite, am găsit puterea. Şi n-o să dau niciodată înapoi… nici măcar pentru tine.

Painter înţelese că era inutil să mai încerce s-o convingă de ceva.

— Am încercat să te avertizez să dai înapoi, continuă Cassandra. I-ai enervat de prea multe ori pe cei din Ghildă, iar ei au tendinţa de a-şi plăti poliţele. Au căpătat un interes deosebit în ceea ce te priveşte.

Painter auzise zvonuri despre Ghildă. O organizaţie structurata după modelul celulelor teroriste, o asociaţie cu o structură de conducere secreta. Opera la nivel internaţional, fără nici o afiliere naţională specifică, deşi se spunea că se ridicase din cenuşa fostei Uniuni Sovietice, o combinaţie de mafioţi ruşi şi foşti agenţi KGB. Însă de atunci încoace, Ghilda dispăruse peste toate graniţele, dizolvându-se asemenea arsenicului în ceai. Nu se mai ştia aproape nimic despre ei. Cu excepţia faptului că erau nemiloşi şi sângeroşi. Obiectivele lor erau simple: bani, putere, influenţă. Dacă ar fi putut să aibă acces la sursa de antimaterie, ar fi obţinut un avantaj de neegalat. Puteau să şantajeze naţiunile, să vândă mostre puterilor străine sau teroriştilor. Organizaţia ar fi fost de neoprit şi de neatins.

O studie pe Cassandra. Cât de departe se întindea şi se ramifica Ghilda în structurile de la Washington? Îşi aminti de e-mailul test pe care-l trimisese. Ştia cel puţin o persoană care era pe statul lor de plată. Îi veni în minte imaginea lui Sean McKnight. Fuseseră cu toţii traşi pe sfoară. Îşi strânse pumnii.

Ea se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Când o să se termine toate astea, o să te împachetez, o să-ţi pun o fundiţă şi o să te trimit celor de la comanda Ghildei. O să-ţi scoată creierul aşa cum fac crabii cu peştii morţi.

Painter scutură din cap, însă nici măcar nu era sigur că nega cele spuse.

— Le-am văzut eu însumi metodele de interogare, continuă Cassandra. O muncă destul de impresionantă. A fost odată un tip, un agent operativ al MI5, care a încercat să se infiltreze într-o celula a Ghindei din India. L-au tocat atât de mult pe individul ăsta, încât tot ceea ce a mai apucat să îngăimeze au fost câteva scâncete tânguitoare, asemenea chelălăielilor unui căţeluş bătut. Mai mult, până la ei nu mai văzusem un om scalpat, cu electrozi înfipţi în craniu. E o chestie fascinantă. Însă de ce-ţi spun toate astea? O să le simţi pe propria piele.

Painter nu-şi imaginase niciodată profunzimea depravării şi şireteniei acestei femei. Cum de-i scăpase o asemenea revărsare de răutate pură? Cum reuşise aproape să-şi dăruiască inima acestei femei? Ştia deja răspunsul. La aşa tată, aşa fiu. Tatăl său se însurase cu o femeie care, în cele din urmă, avea să-l înjunghie de moarte. Cum de nu dibuise tatăl său un suflet criminal în femeia căreia îi dăruise inima, alături de care dormise în fiecare noapte, cu care făcuse un copil? Era oare o orbire genetică transmisă de la o generaţie la alta?

Privirea îi fugi spre cerculeţul albăstrui de pe ecran. Safia. Îl cuprinse un val de căldură. Nu era vorba de iubire, cel puţin nu încă, nu după un timp atât de scurt. Însă era un sentiment mai profund decât simplul respect şi prietenia. Se agăţă de posibilitatea asta, de acest potenţial din interiorul său. Existau femei bune, cu inimi la fel de pure ca şi propria lui inimă. Iar el putea să le iubească.

Se uită din nou lung la Cassandra. Furia parcă ţâşnea din el.

Probabil că ea citise ceva pe faţa sa. Se aşteptase ca el să se declare învins, însă în loc de asta descoperise hotărâre şi mult calm. Confuzia strălucea în ochii ei şi în spatele acesteia Painter surprinse un licăr care ascundea ceva mult mai profund.

Suferinţă.

Însă nu fu decât un licăr.

Într-o clipită, furia înlocui toate celelalte sentimente. Cassandra se ridică brusc, cu mâna pe pistol. El pur şi simplu se uită fix la ea. Lasă, să-l împuşte. Avea să fie mai bine decât să-l dea pe mâna superiorilor ei.

Cassandra scoase un sunet, ceva între un râset şi un grohăit batjocoritor.

— O să te las pe mâna Pastorului. Însă s-ar putea să vin să privesc.

— Pastorul?

— E ultimul om pe care o să-l vezi vreodată la faţă.

Painter simţi teamă în cuvintele ei, când rostise această ultimă propoziţie. Vocea îi sunase exact ca a gardianului care plecase puţin mai înainte. Frica resimţita faţă de un superior, de cineva nemilos care conducea cu o mână de fier. Painter rămase complet nemişcat în patul său de campanie.

Ultimele efecte provocate de sedative dispărură într-o clipită, ca acţionate de ceva interior. Pastorul. Închise ochii ca protest împotriva acestei posibilităţi. În momentul acela, ştiu cu siguranţă cine conducea Ghilda, sau cel puţin cine direcţiona acţiunile Cassandrei.

Era mai rău decât îşi imaginase.

4.04 P.M.

— Aceasta trebuie să fie palatul reginei, spuse Omaha.

De partea opusă a unei curţi din sticlă neagră, Safia se uita în

sus la structura imensă, în timp ce Omaha îşi plimba fasciculul luminos al lanternei peste suprafeţele structurii semeţe, curbate. Baza era pătrată, însă peste ea se înălţa un turn rotund înalt de patru etaje, cu o margine crenelată în partea de sus. Arcade de sticlă suflată decorau turnul, deschizându-se în nişte balcoane ce aveau vedere asupra oraşului de mai jos. Safire, diamante şi rubine împodobeau balustradele şi pereţii. Bolţile de aur şi argint străluceau de la scânteierile albastrul ce pâlpâiau de-a lungul tavanului arcuit.

Cu toate astea, Safia studie întreg ansamblul cu un ochi critic.

— Acesta este o copie a citadelei în ruine de deasupra. Uită-te la dimensiuni. La structura bazei. Se potrivesc.

— Doamne Dumnezeule, Saff. Ai dreptate.

Omaha păşi în curtea interioară.

Spaţiul era încadrat cu ziduri în ambele părţi, având o imensă deschidere arcuită în partea din faţă.

Safia se holbă în spatele său. Palatul – şi nu era nici o îndoială că acesta era palatul reginei – se înălţa semeţ peste peretele peşterii, lângă partea din spate a oraşului, restul Ubarului întinzându-se pe marginea unor drumuri şerpuitoare, care coborau în jos în terase, scări şi rampe. Peste care se înălţau coloane.

— Hai să aruncăm o privire înăuntru, spuse Omaha.

O luă înainte, urmat de Clay. Kara o ajuta pe Lu'lu. *Hodja* îşi revenise din şocul iniţial. Cu toate astea, pe drumul până aici, dăduseră peste cadavre după cadavre, mumificate, îngropate în sticlă, marea majoritate distruse parţial, altele complet. De jur împrejur, la fiecare cotitură, din sticlă ieşeau întinzându-se spre ei imaginile unor oameni morţi în chinuri cumplite, nişte schelete macabre compuse din mâini şi picioare smochinite, mumificate. Posturile în care fuseseră surprinse exprimau o suferinţă dincolo de puterea de înţelegere a cuiva. O femeie, împietrită într-un perete de sticlă, cufundată aproape complet în acesta, încercase să-şi protejeze copilul, ţinându-l în sus ca şi cum l-ar fi oferit drept ofrandă Domnului. Rugăciunea ei nu fusese auzită. Copilul ei zăcea în sticlă deasupra capului său. Suferinţa şi nenorocirea domneau pretutindeni.

Ubarul trebuie să fi găzduit cândva o populaţie care se ridica la un număr de aproape o mie de locuitori. Elita oraşului de deasupra. Capetele încoronate, feţele bisericeşti, artizanii, cei care obţinuseră favorurile reginei. Cu toţii muriseră.

Deşi regina închisese şi sigilase locul şi nu-l mai pomenise

vreodată, probabil că unele vorbe răsuflaseră despre asta. Safia îşi aduse aminte de cele două poveşti din *O mie şi una de nopţi:* „Oraşul de Bronz” şi „Oraşul împietrit”. Ambele vorbeau despre un oraş a cărui populaţie fusese împietrită în timp, transformată în bronz sau piatră. Numai că în realitate era cu mult mai rău.

Omaha se îndreptă spre intrarea în palat.

— Am putea să petrecem aici zeci de ani studiind toate astea. Mă refer la măiestria artistică a lucrărilor din sticlă.

Kara interveni:

— Ubarul a avut o dominaţie de o mie de ani. A avut la îndemână o sursă de putere deosebita de oricare alta văzută înainte… sau acum. Ingeniozitatea umană trebuia să găsească un mod în care să folosească o asemenea putere. Nu putea rămâne neexploatată. Oraşul acesta în totalitate este o expresie a inventivităţii umane.

Safiei îi era greu să împărtăşească entuziasmul Karei. Oraşul era o necropolă. Un oraş al morţilor. Nu era o mărturie a ingeniozităţii, ci a agoniei şi ororii.

De două ore încoace, micul lor grup urcase în oraş, explorându-l şi căutând un răspuns la această tragedie. Însa până să ajungă în vârf, nu găsiseră nici un indiciu.

Ceilalţi din grupul iniţial rămăseseră jos. Coral încă îşi făcea de lucru la marginea lacului, făcând nişte experimente misterioase şi greu de înţeles în domeniul chimiei, asistată de Danny, care îşi descoperise de curând pasiune pentru fizică… sau poate că pasiunea lui avea mai mult de-a face cu fiziciană blondă de un metru şi optzeci de centimetri înălţime. Coral părea să fi prins un fir. Înainte să plece Safia şi cu ceilalţi, Coral făcuse o solicitare ciudată, spunând că-i trebuie vreo două picături din sângele ei şi câteva din sângele femeilor din clanul Rahim. Safia se supusese, însă Coral refuzase să explice de ce lansase o asemenea cerere ciudată şi se apucase imediat de treabă.

Între timp, Barak şi ce mai rămăsese din clanul Rahim se răspândiseră care încotro ca să caute nişte modalităţi de a scăpa din acest cavou imens.

Omaha se afla în fruntea grupului ajuns în curtea interioară a palatului.

În centrul spaţiului deschis, se afla o sferă gigantică de fier, de un metru şi douăzeci de centimetri diametru, dispusă pe un postament de sticlă neagră, sculptat în formă de palmă. Safia studie sculptura învârtindu-se în jurul ei. În mod clar reprezenta influenţa reginei asupra unor asemenea artefacte de fier, sursa

întregii puteri de aici.

Safia băgă de seamă şi că Lu'lu o studia la rândul ei. Şi nu cu veneraţia şi respectul de dinainte. Groaza încă îi mai dăinuia în privire.

Trecură mai departe, dincolo de artefact.

— Uitaţi-vă la asta, spuse Omaha, mergând grăbit în faţă.

Se îndrepta spre o altă sculptură, de astă dată făcută în piatră de gresie, cocoţată pe un piedestal de sticlă. Flanca o parte din intrarea cu arcadă ce dădea înspre palat. Safia se uită în sus la silueta îmbrăcată în mantie şi cu o lampă lunguiaţă într-o mână. O sculptură pereche cu cea în care fusese ascunsă cândva inima de fier. Numai că detaliile celei de aici nu dispăruseră. Era nemaipomenita, cu cutele încâlcite ale mantiei, cu flacăra micuţă din piatră din vârful lămpii, trăsăturile blânde ale feţei, în mod clar ale unei femei tinere. Safia simţi o doză reînnoită de entuziasm.

Îşi aruncă privirea la cealaltă parte a arcadei. Un alt piedestal de sticla neagră se afla acolo – însă fără nici o statuie.

— Regina a luat-o de aici, spuse Safia. Propria statuie… ca să ascundă prima cheie.

Omaha dădu aprobator din cap.

— Şi a plasat-o în mormântul lui Nabi Imran.

Kara şi Lu'lu stăteau în faţa intrării în formă de arcadă. Kara aprinse o lanternă şi lumină cu ea ce se afla la interior.

— Voi doi ar trebui să vedeţi asta.

Safia şi Omaha i se alăturară. Dincolo de intrare, se deschidea un coridor scurt.

Kara îşi plimba lanterna de-a lungul pereţilor. Aceştia străluceau în culori bogate, de pământ: cafenii, gălbui, trandafirii, roşietice. Pete de indigo şi turcoaz.

— E nisip, spuse Kara. Amestecat laolaltă cu sticla.

Safia mai văzuse asemenea măiestrie artistică înainte, tablouri făcute cu diferite nisipuri colorate, păstrate în spatele sticlei… numai că în cazul acesta, lucrarea de artă era în *interiorul* sticlei. Acoperea pereţii, tavanul, podeaua zugrăvind o oază în deşert. Deasupra capului strălucea un soare cu raze din nisip auriu, amestecat cu nisip albăstrui şi alb pentru cer. De fiecare parte, se legănau smochini, iar la distanţă, un bazin îmbietor de un albastru ca safirul. Dune roşii acopereau un perete, făcute cu o subtilitate a umbrelor şi nuanţelor, ca şi cum te-ar fi invitat să vii să te plimbi printre ele. Sub picioare, nisip şi piatră. *De fapt,* nisip şi piatră încorporate în sticlă.

Grupul nu se putu abţine să nu intre. După ororile văzute în oraşul de la poale, frumuseţea de aici era ca un balsam pentru inimă. Coridorul de la intrare era compus din câteva trepte, deschizându-se într-o încăpere mare cu un antreu în arcadă, ce ducea şi mai jos. Câteva trepte se întindeau spre dreapta, ducând spre nivelurile de mai sus.

Şi pretutindeni în această încăpere, nisipul umplea sticla, creând peisaje panoramice ale deşertului, mării şi munţilor.

— Oare acesta a fost modul în care a fost decorată citadela originală? întrebă Omaha. Să fi încercat regina să recreeze locul în care locuia? Transformând sticla în piatră de gresie.

— S-ar putea să fi fost şi o chestie de intimitate, spuse Safia. Orice lumină din interior avea să dezvăluie orice mişcare a reginei.

Bântuiră prin spaţiul interior, găsind suficiente lucruri în aceasta încăpere cât să-şi ocupe atenţia. Safia se trezi ea însăşi studiind unul dintre tablourile din nisip, dispus în faţa intrării. Era prima piesă de decoraţiune pe care o vedeai până să intri.

Era o imagine expresivă a deşertului, cu soarele apunând, cu umbre alungite, cu un cer întunecat de culoare indigo. Pe fundal se distingea silueta unei structuri impozante, cu acoperişul plat, uşor familiare. Un personaj înfăşurat într-o mantie se apropia, purtând pe sus o lampă. Din vârful structurii, un jet de nisip strălucitor, parcă pulverizat, curgea în cascada, în forma unor raze de lumină. Cuarţul şi siliciul din nisip scânteiau precum diamantele.

— Descoperirea Ubarului, spuse Lu'lu. E o imagine transmisa de la o generaţie la alta. Regina din Saba, pe când era o tânără rătăcită în deşert, găsind adăpostul şi binecuvântarea deşertului.

Omaha păşi în spatele Safiei.

— Structura aia din care ţâşnesc razele de lumină. Şi ea seamănă cu citadela.

Safia îşi dădu acum seama că această clădire îi era foarte familiara. Era o reproducere grosolană, comparativ cu detaliile din cealaltă lucrare. Probabil că fusese făcută cu mult înaintea celorlalte. Pe fiecare latura în parte, tablourile de pe pereţi înfăţişau Ubarul de deasupra şi Ubarul de dedesubt. Palatul şi citadela ieşeau în relief. Safia se îndrepta spre ele.

Se opri în faţa desenului ce reprezenta Ubarul subteran, făcut în întregime din nisip de culoare indigo şi neagră, o reprezentare extraordinară, profunzimea detaliilor fiind uimitoare. Reuşi chiar să distingă cele două statui care flancau coridorul de la intrare.

Singurul detaliu suplimentar din curte era din nou silueta fetei înfăşurate în mantie. Regina Ubarului. Atinse silueta, încercând să o înţeleagă.

Erau atât de multe mistere aici. Unele n-aveau să fie cunoscute niciodată.

— Ar trebui să ne întoarcem la bază, spuse Kara într-un final.

Safia dădu din cap aprobator. O luară înapoi fără nici o tragere de inimă, întorcându-se de acolo de unde plecaseră. O stradă principală şerpuită ducea de la lac la palat. Ea mergea alături *Athodja.* Kara o ajuta pe bătrână, îndeosebi acolo unde erau scări. Pe deasupra, pârâiturile nu foarte zgomotoase ale văpăilor albăstrui le luminau calea. Numai Omaha îşi ţinea lanterna aprinsă. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să ilumineze prea clar ororile din jurul.

Pe măsură ce mergeau, simţeau tăcerea oraşului apăsându-i, acea apăsare strivitoare a eternităţii, pe care o întâlneşti de obicei în biserici, mausolee şi peşteri adânci. Aerul mirosea neplăcut a umezeală, fiind uşor încărcat cu electricitate. Safia văzuse cândva un accident rutier, într-o zonă încercuita de poliţie, cu o linie de înaltă tensiune prăbuşită pe jos prin ploaie. Firul pocnea şi pârâia. Acum aerul mirosea exact ca atunci, în acea scenă de coşmar. Asta o făcu să se simtă neliniştită şi agitată, amintindu-i de sirene, sânge şi o tragedie iminentă.

Ce avea să se întâmple mai departe?

4.25 P.M.

Omaha se uită la Safia în timp ce mergea împreună cu *hodja* pe drumul sinuos de sticlă. Părea o umbră palidă a ei înseşi. Îi veni să se ducă la ea, să o consoleze şi să-i aline durerea, însă se temu că grija şi interesul său n-aveau să fie bine primite. Văzuse privirea din ochii ei. După Tel Aviv. O dorinţă de a se chirci în carapacea ei şi de a uita de restul lumii. Nici atunci nu reuşise s-o aline.

Kara se apropie de el. Tot corpul ei exprima extenuarea.

Ea îşi scutură capul şi-i spuse în şoaptă:

— Ea încă te mai iubeşte…

Omaha se împletici, după care îşi redobândi echilibrul, cu lanterna bălăngănindu-i-se în mână.

Kara continuă:

— Tot ceea ce trebuie să faci este să spui că-ţi pare rău.

Omaha deschise gura, după care o închise la loc.

— Viaţa e grea. Iubirea nu trebuie să fie aşa. Continuă să meargă trecând de el, vocea devenindu-i un pic mai aspră. Nu trebuie decât să fi bărbat o dată în viaţă, Indiana.

Omaha se opri, cu lanterna lăsată în jos, pe lângă corp. Era prea buimac ca să mai meargă. Trebui să-şi forţeze picioarele înţepenite să se mişte. Restul drumului prin partea de jos a oraşului fu parcurs în linişte.

În cele din urmă, lacul le apăru în faţă, în josul unei rampe lungi. Omaha era bucuros de companie. Barak încă mai lipsea, căutând prin jur. Însă majoritatea clanului Rahim se întorsese. Puţine dintre ele puteau să privească necropola un timp îndelungat. Expresia de pe feţele lor era sumbră la vederea fostului lor cămin.

Danny îl localiză pe Omaha şi se îndreptă în grabă spre el.

— Dr. Novak a descoperit câteva chestii şocante. Vino să vezi.

Grupul lui Omaha îl urmă înapoi la chei. Coral încropise un laborator improvizat. Când îşi ridică privirea văzură oboseala şi îngrijorarea din ochii ei. Unul dintre echipamentele ei era distrus, fiind acum o grămadă de fiare topite. Încă mai fumega puţin şi mirosea a cauciuc ars.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Safia.

Coral scutură din cap neputincioasă.

— Un accident.

— Ce-ai descoperit? întrebă Omaha.

Coral întoarse un ecran LED spre ei. Datele se derulau pe una din margini. În fereastra principală deschisă pe ecran erau câteva linii desenate. Primele ei cuvinte le captară toată atenţia.

— Dovada existenţei lui Dumnezeu poate fi găsită în *apă.*

Omaha ridică o sprânceană.

— N-ai dori să intri în amănunte? Sau asta-i tot ceea ce poţi să ne spui? Filosofie de plăcintă cu răvaşe.

— Nu-i o filosofie, ci un fapt. Hai s-o luăm de la începutul începutului.

— Să se facă lumină.

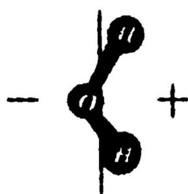
— Nu chiar atât de departe, domnule Dunn. Chimie elementară. Apa e compusă din doi atomi de hidrogen şi unul de oxigen.

— H_2O, spuse Kara.

O aprobare tacită din cap.

— Ceea ce e ciudat cu privire la apă este faptul că e o

molecula curbată. Coral le indică primul desen cu multe linii de pe ecran.

— Aceasta *curbură* este cea care îi conferă apei uşoara sa polaritate. O încărcătură negativă la capătul cu atomul de oxigen. Şi una pozitivă de partea hidrogenului. De asemenea, curbura îi mai permite apei să ia nişte forme neobişnuite. Precum gheaţa.

— Gheaţa este ciudata? întreba Omaha.

— Dacă continui să mă întrerupi… se strâmbă Coral.

— Indiana, las-o sa termine.

Coral dădu din cap în semn de mulţumire pentru Kara.

— Când materia se lichefiază dintr-un *gaz* într-un *lichid şi* mai apoi se transformă într-un *solid,* devine mult mai compacta de fiecare dată, ocupând mai puţin spaţiu, fiind mai densă. Dar nu şi în cazul apei. Apa ajunge la densitatea maximă la patru grade Celsius. *Înainte* să îngheţe. Pe măsura ce apa îngheaţă, aceasta ciudată molecula curbată formează o formă cristalina neobişnuită cu o grămadă de spaţiu suplimentar în interior.

— Gheaţa, murmură Safia.

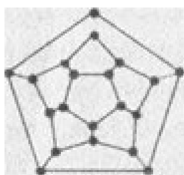
— Gheaţa este mai puţin densa decât apa, mult mai puţin densă. Aşa că pluteşte deasupra apei. Dacă n-ar fi avut loc acest fenomen, n-ar mai fi existat viaţă pe Pământ. Gheaţa formata la suprafaţa lacurilor şi oceanelor s-ar scufunda în mod constant strivind toate formele de viaţă incipientă de dedesubt, fără să le mai dea vreodată şansa de a se dezvolta. În plus, gheaţa plutitoare asigură şi izolarea termică a maselor de apă, mai degrabă protejând viaţa decât distrugând-o.

— Însă ce au de-a face toate astea cu antimateria? întreba Omaha.

— O să ajung şi la asta. Aveam nevoie să subliniez proprietăţile ieşite din comun ale moleculei de apa şi predilecţia ei de a forma nişte configuraţii ciudate. Deoarece există o altă modalitate în care apa poate să se autostructureze. Se întâmplă tot timpul în apa obişnuita, dar nu durează decât câteva

nanosecunde. Este mult prea instabila pe Pământ. Însă în spaţiu, apa poate să formeze şi să-şi menţină această formă neobişnuita.

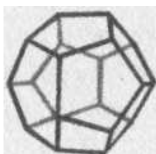
Coral le arată următorul desen.

— Aici avem o reprezentare bidimensionala a douăzeci de molecule de apă formând această configuraţie complexă. Se numeşte dodecaedru pentagonal.

— Însă cel mai bine poate fi vizualizat în reprezentare tridimensională.

Coral bătu uşor cu degetul pe cel de-al treilea desen.

— Arată precum o sferă mare, lipsită de conţinut, spuse Omaha.

Coral dădu din cap aprobator.

— Dodecaedrul este cunoscut mai bine sub numele de *buckyball*[16]*.* Numită după Buckminster Fuller.

— Aşa că aceste *buckyballs* se găsesc în spaţiu, spuse Safia. Însă nu durează decât foarte puţin aici.

— E o problemă de stabilitate.

— Şi-atunci de ce ne baţi la cap cu ele? întreba Kara.

În spatele lor, Danny se tot legăna înainte şi înapoi pe vârfuri. Le făcu semn spre lac.

— Apa de aici este *plină* de aceste *buckyballs,* stabile şi inalterabile.

— O bună parte din ea, fu de acord Coral.

— Cum de-i posibil? întreba Safia. Ce o menţine stabila?

---

[16] Buckyball – nanosferii de carbon, reţea sferica alcătuita din aproximativ 60 de atomi de carbon, legaţi intre ei, prin legături covalente: C_{60} (n. tr.).

— Ceea ce căutam noi de fapt, spuse Coral, uitându-se fix spre luciul apei. *Antimateria.*

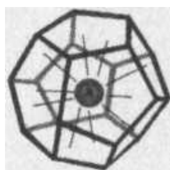
Omaha se apropie şi mai mult.

Coral apăsă pe câteva taste.

— Antimateria şi materia, fiind opuse, se atrag reciproc, ceea ce reprezintă motivul pentru care nu găsim antimaterie în jurul Pământului. Materia este peste tot. Antimateria s-ar anihila imediat. În laboratoarele CERN din Elveţia, oamenii de ştiinţă au produs particule de antimaterie şi le-au menţinut suspendate în camere magnetice de vacuum pe durata mai multor intervale de timp. *Buckyballs* se manifestă în acelaşi fel.

— Cum?

— Datorita faptului că aceste *buckyballs* au capacitatea de a acţiona asemenea unor camere magnetice microscopice. În Omaha se aplecă peste umărul lui Coral în timp ce ea le indica alt desen.

Centrul acestor sfere este un spaţiu perfect gol, un vacuum. Antimateria poate supravieţui acolo în interior. Şi indică atunci cu degetul spre litera A dinăuntrul sferei din diagrama, în schimb, antimateria beneficiază de avantajele oferite de *buckyball.* Atracţia sa pentru moleculele de apă atrage sfera şi mai mult, suficient cât să stabilizeze *buckyball*-ul. Şi fiind perfect înconjurată de moleculele de apă, atomul de antimaterie este ţinut într-o suspensie perfectă în centru, fără sa poată atinge materia.

Coral îşi plimba privirea cu atenţie la companionii ei.

— Antimaterie stabilizata, spuse Omaha.

Coral oftă.

— Stabilă până în momentul în care primeşte un şoc electric puternic sau vine în contact strâns cu un magnet sau o radiaţie puternică. Oricare din variante destabilizează echilibrul creat în interior. *Buckyball-ul* se prăbuşeşte, iar antimateria vine în contact cu moleculele de apă şi se autoanihilează, eliberând o descărcare exponenţiala de energie. Se uită la rămăşiţele fumegânde ale unuia dintre echipamentele sale. Răspunsul la

acea energie infinita.

Tăcerea se prelungi pentru o bucată de timp.

— Cum de a ajuns toată antimateria asta aici? întrebă Kara.

Danny dădu din cap aprobator.

— Vorbeam despre asta chiar dinainte sa ajungeţi voi aici. Punând toate informaţiile cap la cap ca să formăm o teorie. Adu-ţi aminte, Omaha, de discuţia din dubiţă, de atunci când vorbeam despre *oscilaţia* Pământului care a dus la transformarea acestei regiuni dintr-o savană bogată într-un deşert arid.

— Acum douăzeci de mii de ani, spuse el.

Danny continuă:

— Dr. Novak şi-a imaginat că probabil un meteorit de antimaterie, suficient de mare cât să supravieţuiască trecerii prin atmosferă, a lovit Peninsula Arabă, explodând şi îngropându-se adânc în stratul poros de calcar, creând această bulă cristalină aici, adânc în străfunduri.

Coral interveni în timp ce toată lumea se uita lung prin peşteră.

— Explozia trebuie să se fi oprit brusc într-un sistem de apă generat de Pământ, producând un efect în cascadă prin canalele adânc îngropate în Pământ. Provocând literalmente un şoc în toată lumea. Un şoc suficient cât să afecteze polaritatea Pământului sau probabil modificând rotaţia miezului său magnetic. Indiferent cum s-a întâmplat, a schimbat climatul local, transformând raiul într-un deşert.

— Şi în timp ce avea loc acest întreg cataclism, s-a format şi bula de sticlă, continuă Danny din nou. Explozia şi dogoarea impactului au declanşat în mod violent generarea unui nor de ceaţă şi expulzarea atomilor de antimaterie şi subparticulelor. Pe măsură ce locul s-a răcit, izolat şi închis etanş, apa s-a condensat în jurul atomilor de antimaterie şi a format nişte *buckyballs* de protecţie, nanosfere stabilizate. Iar acest loc a rămas aşa, fără să fie deranjat timp de zeci de mii de ani.

— Până când cineva a descoperit nenorocitul ăsta de loc, spuse Omaha.

Îşi imagină un trib de nomazi, mergând cu greu până aici, căutând probabil apă. Probabil că şi-au dat repede seama de proprietăţile neobişnuite ale apei, o sursa de energie în vremurile de demult. Aveau s-o ascundă, s-o protejeze şi aşa după cum a menţionat Kara mai devreme, ingeniozitatea umana avea să găsească o modalitate de a o exploata. Omaha îşi aminti de poveştile nebuneşti privitoare la Arabia: covoare zburătoare,

magicieni şi vrăjitori cu puteri supraomeneşti, obiecte fermecate de toate formele şi mărimile, duhuri înzestrate cu talente şi puteri miraculoase. Toate astea făceau trimitere la misterul care sălăşluia aici?

— Cum rămâne cu cheile şi celelalte obiecte? întreba el. Mai înainte spuneai ceva de magnetism.

Coral aprobă dând din cap.

— Nici n-am cuvinte să explic la ce nivel de tehnologie ajunseseră aceşti oameni din antichitate. Aveau acces la o sursă de putere pe care aveau s-o înţeleagă pe deplin abia după multe zeci de ani. Însă au înţeles destul. Uitaţi-vă la lucrările de artă din sticlă, la cele din piatră, la crearea de declanşatoare magnetice complicate.

Kara privi în jur.

— Au avut la îndemâna o mie de ani ca să-şi perfecţioneze măiestria.

Coral ridică din umeri.

— Sunt sigură că lichidul din interiorul cheilor provenea din acest lac. *Buckyballs* chiar le-a dat o uşoară încărcătură magnetica. Dacă aceasta încărcătură putea fi transferată toată într-o singura direcţie, atunci recipientul de fier avea să se magnetizeze. Iar în momentul în care aceste *buckyballs* din interior se aliniau cu câmpul magnetic al fierului, rămâneau stabile şi nu se anihilau în acest câmp.

— Şi atunci care-i treaba cu cămila de fier de la muzeu? întrebă Safia.

— A explodat.

— O reacţie în lanţ a energiei brute, răspunse Danny. Fulgerul globular trebuie să fi fost atras de fier şi de polaritatea neobişnuită a inimii sale fluide. Se poate chiar să fi fost atras spre ea. Uitaţi-vă la tavanul de aici, încărcat static de la furtuna.

Omaha se uita rapid în sus, în timp ce ecranul pâlpâi mai puternic decât de obicei.

Danny îşi termină ideea:

— Aşa că fulgerul i-a transmis fierului electricitatea sa, i-a dat energia sa. Mult prea mult. Efectul a fost dramatic şi necontrolat, conducând la producerea exploziei.

Coral se urni din loc.

— Fac pariu că până şi explozia asta a avut loc din cauza faptului că antimateria fusese uşor destabilizata de urma de radiaţie lăsată de atomii de uraniu în fier. Radiaţia a stârnit şi a mărit fragilitatea configuraţiei *buckyball*-ului.

— Şi ce-i cu lacul de aici? murmură Omaha, uitându-se apă.

Coral se încruntă.

— Instrumentarul meu este prea simplu pentru o analiză adecvată. N-am depistat nici un fel de radiaţie aici, însă asta nu înseamnă că nu este prezentă. Probabil undeva mai la distanţă faţă de mal. O să trebuiască să aducem mai multe echipe de cercetare aici jos, dacă o să avem ocazia.

Clay interveni în discuţie pentru prima oară, cu braţele încrucişate pe piept:

— Aşadar, asta s-a întâmplat în anul 300 d.Hr.? De ce au fost toate corpurile acelea încastrate în sticlă? A fost de vină una dintre aceste explozii?

Coral clătină din cap.

— Nu ştiu, dar nu există dovada vreunei explozii. Poate a fost un accident. Un experiment care n-a mers cum trebuie. Există o putere nemăsurata în acest rezervor.

Îşi aruncă rapid privirea spre oraş, după care înapoi la Safia.

— Însă, dr. Al-Maaz, mai trebuie să-ţi spun ceva.

Safia îşi concentra din nou atenţia la femeia fizician.

— E vorba de sângele tău, spuse Coral.

Înainte ca fiziciană să poată să intre în amănunte, un zgomot le atrase tuturora atenţia şi privirea spre lac. Un huruit uşor. Încremeniră cu toţii. Zgomotul creştea şi se apropia cu rapiditate.

Skijeturi.

De partea cealaltă a lacului, o flacără străfulgera pe sus prin aer, luminând apa într-un roşu aprins, reflectându-se de tavan şi de pereţi. O a doua flacără se arcui ţâşnind cu repeziciune în sus.

Nu, nu era o flacără. Căzu înspre oraş... înspre ei.

— Racheta! urlă Omaha. Adăpostiţi-vă!

4.42 P.M.

Painter aşteptă momentul oportun.

Camera din cărămidă se cutremura în timp ce furtuna de nisip ajunsă la intensitate maximă urla şi lovea cu putere în uşi, urca până la ferestre şi trecea peste acoperiş. Suna precum un animal hămesit care zgâria cu ghearele ca să intre înăuntru, în mod continuu, hotărât, înnebunit de setea de sânge. Un animal care urla de frustrare şi răgea ca să-şi arate puterea.

Înăuntru, cineva avea un radio pornit, la care asculta muzică. The Dixie Chicks. Însă muzica de-abia se auzea pe fondul atacului continuu al furtunii. Iar furtuna se strecura încet, dar sigur, în adăpostul lor.

Pe sub pragul uşii, nisipul şuiera şi intra înăuntru, scurgându-se şi contorsionându-se pe podea, asemenea unor şerpi. Prin crăpăturile din ferestre, vântul şuiera şi vâjâia creând mici trombe de praf, bătând acum aproape continuu, cu putere.

Aerul din încăpere devenise din ce în ce mai îmbâcsit, mirosind a sânge şi a iod. Singurii rămaşi aici erau răniţii, un medic şi doi gardieni. Cu jumătate de oră în urmă, Cassandra îi luase pe toţi ceilalţi pentru atacul subteran.

Painter îşi aruncă privirea la laptop. Văzu pe ecran cerculeţul albastru, pulsatoriu, care indica poziţia Safiei. Se afla la nouă kilometri şi jumătate înspre nord, la o adâncime apreciabilă sub nisip. Spera că lumina albăstruie însemna că ea încă mai era în viaţă. Însă transmiţătorul n-avea să moară odată cu corpul ei. Pâlpâirea sa continuă nu constituia nici un fel de asigurare. Cu toate astea, după cum se schimbau numerele aferente axelor de coordonate, Safia era în mişcare. Trebuia să aibă încredere că ea mai era încă în viaţă.

Însă pentru cât timp?

Timpul îl presa asemenea unei greutăţi fizice. Auzise când sosiseră autotractoarele M4 de la Baza Aeriană Thumrait, aducând o nouă încărcătură de provizii şi arme. Caravana sosise chiar când furtuna începuse să lovească cu putere maximă. Totuşi, grupul reuşise să fugă din calea megafurtunii prognozate.

Pe lângă noile provizii, alţi treizeci de oameni împrospătau şi întăreau forţele.

Hotărâţi, proaspeţi, aducând echipamente şi armament. Intraseră în scenă ca şi cum ar fi fost proprietarii acestui loc. Mai multe forţe din elita Ghildei. Fără nici o introducere, se dezbrăcaseră de uniformele lor de culoarea nisipului şi se echipaseră în costume negre de neopren.

Painter urmărise totul de la el din pat.

Câteva priviri fuseseră aruncate în direcţia lui. Auziseră deja cu toţii despre moartea lui John Kane. Arătau de parcă erau gata să-l decapiteze. Însă plecaseră rapid, întorcându-se înapoi în vâltoarea furtunii de afară. Prin pragul uşii deschise, Painter văzuse skijeturile trase pe roţi.

Costume de scafandru şi skijeturi. Ce găsise Cassandra acolo, jos?

Îşi continuă munca febrilă de sub cearşafuri. Fusese dezbrăcat până la piele, mai puţin boxerii de pe el, având o gleznă prinsă cu cătuşe de piciorul cadrului metalic. Avea o singură armă: un ac lung de doi centimetri şi jumătate. În urmă cu câteva minute, în momentul în care atenţia celor doi gardieni fusese distrasă de uşa camerei deschise brusc, Painter reuşise să sustragă acul dintr-o trusă medicală lăsată pe masă.

Îl ascunsese în palmă cu repeziciune.

Se ridică puţin şi se întinse spre picior.

Gardianul, întins pe patul alăturat, îşi apucă pistolul.

— Întinde-te înapoi pe spate.

Painter se supuse.

— N-a fost decât o mâncărime.

— Naşpa.

Painter oftă. Aştepta ca gardianul să-şi abată atenţia, să nu mai fie atât de concentrat asupra lui. Îşi mişcă piciorul liber către cel încătuşat. Reuşise să prindă acul între degetul mare de la picior şi degetul alăturat. Acum încerca să caute încuietoarea cătuşelor, ceea ce era destul de complicat de făcut pe orbeşte şi în plus şi cu degetele de la picioare.

Însă atunci când există voinţă, există şi o cale de a rezolva problema.

Închizând ochii, încercă să facă pe cât posibil mai puţine mişcări pe sub cearşafuri. În cele din urmă simţi o eliberare a presiunii exercitate asupra gleznei sale prinse de pat. Era liber. Rămase liniştit, lungit pe spate şi-şi aruncă privirea spre gardian.

Şi acum ce urma?

4.45 P.M.

Cassandra se ghemui la prova bărcii Zodiac. Motorul mergea la ralanti în spatele ei. Avea ochelarii de vedere pe timp de noapte coborâţi pe ochi, concentrându-se asupra malului îndepărtat. Trei rachete atârnau parcă deasupra oraşului de sticlă, luminându-l strălucitor prin lentile. În ciuda circumstanţelor, Cassandra nu se putu abţine să nu fie uluită.

De partea cealaltă a lacului, auzi cum este sfărâmată şi distrusă continuu sticla.

O altă grenadă reactivă descrise un arc de cerc pornind de la unul dintre cele şase skijeturi.

Aceasta lovi departe în inima oraşului, strălucind orbitor prin dispozitivul ei optic, pe care îl trase imediat în sus. Flăcările zugrăveau oraşul în umbre roşietice şi foc. Fumul se ridica în sus, rămânând în aerul liniştit. Deasupra, energia producea scântei, crescând în intensitate, pârâind, învolburându-se, asemenea unui vârtej azuriu.

Era atâta frumuseţe în distrugerea ce se derula aici.

Răpăitul unui foc de mitralieră îi atrase atenţia mult mai departe, înspre mal. O a doua barcă Zodiac şuiera în paralel cu oraşul, supunând zona unui foc continuu.

Mai multe grenade reactive se arcuiră pe deasupra apei, zdrobindu-se cu putere de oraş. Coloanele de sticlă se prăbuşeau precum copacii tăiaţi de la rădăcină.

Ceva cu adevărat frumos.

Cassandra îşi scoase receptorul portabil dintr-un buzunar al hainei sale. Se uită fix la ecranul LED al acestuia. Cerculeţul albastru pulsa, îndepărtându-se de poziţia ei, încercând să urce.

Barajul de artilerie era pe cale să-i domolească. „Fugi cât mai poţi. Distracţia abia începe.”

4.47 P.M.

Safia urcă împreună cu ceilalţi pe un şir de scări înguste, în spirală. Exploziile răsunau de jur împrejur, amplificate de bula imensă de sticlă. Fumul era înăbuşitor. Fugiră prin întuneric, cu toate lanternele stinse.

Omaha rămase alături de ea, ajutând-o pe Lu'lu. Safia ţinea o copilă de mână, deşi asta n-o liniştea prea mult pe fată. La explozia fiecărei bombe în parte, Safia se apleca, temându-se că acesta ar putea fi sfârşitul, aşteptându-se ca bula de sticlă să se prăvălească în jos, peste ei. Degeţelele fetiţei le strângeau cu putere pe ale sale.

Ceilalţi mergeau în faţă şi în spate. Kara ajuta o altă bătrână. Danny, Clay şi Coral îi urmau din spate, conducând mai mulţi copii. Câteva dintre femeile clanului Rahim se scurseseră în grabă pe străduţele laterale şi pe terasele de sus, ocupându-şi poziţii de tragere. Altele pur şi simplu dispăruseră, şoptind că se duc să le păzească spatele.

Safia văzuse o femeie care făcuse câţiva paşi pe o stradă întunecată şi dispăruse în faţa ochilor săi. Probabil era o iluzie

datorată sticlei şi umbrelor… sau poate că era o demonstraţia a *harului* şi puterii despre care îi spusese Lu'lu Safiei. De a înşela percepţia şi de a dispărea.

Grupul ajunse la partea de sus a scărilor. Safia se uită rapid în spate. Avea o imagine panoramică a oraşului de jos şi a liniei malului. Flăcările de deasupra luminau locul cu putere, scăldând oraşul într-o lumină roşiatică.

Jos, lângă lac, ambarcaţiunea regală se transformase într-o grămadă fumegândă de grinzi de lemn făcute bucăţi. Cheiul de piatră fusese distrus, malul de sticlă fiind puternic ciuruit.

— Au oprit bombardamentul, spuse Omaha.

Safia îşi dădu seama că avea dreptate, însă exploziile încă îi mai răsunau în cap. Pe lac, forţele Cassandrei erau din nou în mişcare. Skijeturile şi bărcile pneumatice se îndreptau rapid spre mal, la unison, asemenea unui escadron aerian. Şi mai aproape, de-a lungul liniei malului nişte V-uri mai mici de la siaj se propagau prin apă.

Mijindu-şi ochii, Safia îi văzu pe bărbaţii în costume de neopren călare pe ambarcaţiunile motorizate. Ajunseră la mal, îl încălecară şi se rostogoliră în poziţii ghemuite, cu armele deja în mâini. Alţii ţâşniseră deja pe străduţe şi alei.

De dedesubt erupse o canonadă în toată regula, sclipind asemenea unor jocuri de artificii, pocnind şi bubuind cu putere, un schimb de focuri între forţele Cassandrei şi unele dintre membrele clanului Rahim. Însă fu de scurta durată, ca un mârâit de câine. O altă grenadă reactivă fu lansată de pe unul dintre skijeturile care se apropiau. Sticla se spulberase şi se pulverizase într-un jet strălucitor.

Safia se rugă ca femeile Rahim să fi fugit deja. Să tragă şi să fugă. Era singura lor şansă. Erau de departe mult prea puţine şi prea puţin înarmate. Însă încotro puteau să fugă? Erau prinse într-o bulă de sticlă. Până şi *dhow*-ul era distrus.

Safia urmări cu privirea skijeturile şi bărcile care încălecaseră malul şi din care coborau şi mai mulţi oameni. Aceştia aveau să omoare tot ce mişcă şi să distrugă totul în incursiunea lor prin oraş.

Deasupra capului flăcările începuseră să se diminueze şi să se atenueze, prăbuşindu-se peste oraşul distrus. Odată cu atenuarea flăcărilor, Ubarul se întunecă, luminat doar de firicelele ca de foc albăstrui de deasupra, scăldând oraşul în umbre indigo.

Safia se uită în sus la tavanul arcuit. Pârâiturile datorate

energiei acumulate şi vârtejurile de nori de gaze crescuseră ameninţător, parcă scoase din sărite de distrugerea la care erau părtaşe.

Izbucni o altă şarjă de focuri de armă, răpăind, undeva în altă parte a oraşului.

— Trebuie să continuăm să mergem, spuse Omaha, încurajând-o.

— Unde? întrebă ea, întorcându-se spre el.

El îi întâlni privirea. N-avea nici un răspuns la întrebarea ei.

4.52 P.M.

Furtuna de nisip continuă să lovească plină de furie clădirea din cărămidă. Acest lucru întinsese nervii tuturora la maximum. Nisipul, praful şi pietrişul fin acopereau totul, găseau fiecare crăpătură şi fisură prin care să se strecoare înăuntru. Vântul urla.

Nu ajuta deloc faptul că rapoartele de pe teren recepţionate în staţia radio care descriau bătălia de jos, din adâncuri, erau favorabile. În mod clar îi puseseră pe fugă pe oponenţi. Forţele superioare ale Cassandrei măturau tot ce întâlneau în cale, fără să li se opună prea multă rezistenţă, bucurându-se de haosul creat.

Iar băieţilor de aici nu li se permitea să iasă afară să se joace şi ei.

— Opreşte dracului rahatul ăla de Dixie Chicks, strigă gardianul.

— Du-te dracului, Pearson! strigă şi medicul la rândul lui, în timp ce pansa pe cineva.

Pearson se întoarse cu faţa spre el.

— Ia ascultă, băi rahat cu ochi…

Cel de-al doilea gardian se întorsese la butoiaşul de apă din plastic, aplecându-l în timp ce încerca să umple un pahar de hârtie cerată.

Painter ştia că n-o să mai aibă parte de-o şansă mai bună ca asta.

Se rostogoli din pat cu un zgomot uşor, apucă pistolul din mâna gardianului, răsucind fără milă mâna bărbatului. Trase două gloanţe în pieptul gardianului.

Impactul îl aruncă pe bărbat înapoi pe pat.

Painter adoptă poziţia trăgătorului, ochi spre al doilea gardian

şi trase trei focuri de armă. Toate în capul omului. Două îşi atinseră ţinta. Gardianul se prăvăli pe jos, cu creierul şi sângele împrăştiate pe peretele din spate.

Sărind în spate, Painter ţinu arma hotărât, gata de tragere. Se bizuia pe faptul că mugetul furtunii amortizase împuşcăturile. Cercetă camera cu arma îndreptată spre ceilalţi. Răniţii aveau hainele şi armele aranjate undeva în apropiere, fără să le fie la îndemână. În cazul acesta nu mai rămânea decât medicul.

Painter îşi menţinu privirea aţintită asupra bărbatului, iar cu vederea periferică monitoriza restul încăperii. Pe pat, Pearson gemea, bolborosea şi sângera abundent.

Painter i se adresă medicului:

— Dacă încerci să fugi, o să mori. Omul ăsta poate fi salvat. E alegerea ta.

Se întoarse spre laptop, se întinse orbeşte după el, îl înşfăcă şi-l băgă sub braţul mâinii în care ţinea arma.

Medicul rămase cu mâinile în aer, cu palmele spre el.

Painter nu lăsă garda jos. Se strecură spre uşă, se întinse în spate după mâner şi o deschise brusc. Vântul aproape că-l aruncă înapoi în cameră. Se aplecă în faţă, forţându-se să iasă. Nu se mai deranjă ca să închidă uşa. Odată ieşit afară, se întoarse pe călcâie şi o luă din loc.

Se îndreptă în direcţia din care auzise că veniseră autotractoarele blindate şi-şi croi drum prin nisip şi vânt. Desculţ, doar cu boxerii pe el. Simţea nisipul pe piele ca o perie de sârmă. Nu-şi bătu capul să-şi mai ţină ochii deschişi. Nu era nimic de văzut. Nisipul îl sufoca şi simţea că se îneacă la fiecare respiraţie.

Ţinea pistolul îndreptat în faţă. În cealaltă mână, strângea cu putere laptopul. Acesta conţinea datele de care avea nevoie: cu privire la Ghildă şi, respectiv, la Safia.

Arma sa întinsă se lovi de ceva metalic.

Primul dintre autotractoare. Oricât de mult îşi dorea să-l ia, continuă să meargă. Vehiculul mamut era ţintuit locului de celelalte, aflate în spate. Le auzi motoarele mergând, pentru a le ţine bateriile încărcate. Se rugă ca toate să meargă la ralanti.

Continuă să meargă în jos de-a lungul şirului de maşini, mişcându-se cu repeziciune.

Auzi vag nişte strigăte în urma sa. Restul lumii nu mai exista.

Painter păşi şi mai repede printre rafalele de furtună, menţinându-şi un umăr lipit de şenila fiecărui autotractor în parte. Ajunse la ultimul vehicul din coloană. Motorul acestuia

torcea asemenea unei pisicuţe fericite, o pisicuţă de douăzeci de tone.

Strecurându-se într-o parte, Painter găsi uşa de acces şi se chinui să o deschidă împotriva vântului. Nu era o treabă pe care s-o faci cu o singură mână. Îşi vârî pistolul în betelia boxerilor, greutatea acestuia trăgându-i chiloţii pe jumătate în jos. Aşeză laptopul pe şenilă şi, într-un final, deschise uşa suficient de tare cât să se strecoare înăuntru. Luă şi computerul cu el.

În sfârşit, trânti uşa cu putere şi-i trase zăvorul. Sprijinindu-se cu spatele de uşă, scuipă nisipul din gură şi-şi frecă ochii, curăţându-şi genele şi sprâncenele de particulele fine de nisip.

Împuşcături de armă răpăiră în partea laterală a mastodontului, pişcându-i spatele cu trepidaţiile apărute în urma impactului. Se trase brusc într-o parte. „Distracţia nu se termină niciodată aici."

Se grăbi să ajungă în cabina şoferului şi se aşeză în scaun. Puse laptopul pe celălalt scaun. Furtuna de nisip crea vârtejuri dincolo de parbriz, dând senzaţia de noapte permanentă. Aprinse farurile. Vizibilitatea crescu până la doi metri în faţă. Nu era prea rău.

Băgă schimbătorul de viteze în marşarier şi urni vehiculul.

Dădu cu spatele fără să schimbe direcţia de mers. Dacă acolo în spate era un obstacol, ceva, pur şi simplu trebuia să se bizuiască pe faptul că monstrul blindat putea să treacă peste sau prin el.

Mai multe focuri de armă îl urmăriră, asemenea unor puşti care aruncă pietre.

Îşi continuă cursa nebunească, observând momentul în care ieşi dintre rămăşiţele arse şi înnegrite al Shisurului. Reuşi să scape în deşert, mergând tot înapoi. În cele din urmă se gândi să folosească totuşi cutia de viteze pe înainte. Însă deocamdată mersul înapoi era binevenit.

În momentul în care-şi aruncă privirea spre parbriz, observă două luminiţe identice în întuneric, undeva în afara oraşului. Era urmărit.

5.00 P.M.

În timp ce toţi ceilalţi luau o scurtă pauză, Omaha se holba la palatul reginei. Structura reuşise să scape de bombardamentul

iniţial. Poate că puteau să facă o oprire acolo sus, în turn.

Clătină din cap neconvins.

Suna destul de fantezist, însă era imposibil de transpus în practică. Singura lor speranţă era să continue să meargă. Însă ieşeau din oraş. Nu mai erau prea multe chestii deasupra şi în spatele palatului. Câteva străzi şi clădiri joase.

Îşi aruncă privirea peste oraşul de jos. Mai răsunau focuri de armă sporadice, însă erau mai puţin frecvente şi mult mai aproape. Apărarea femeilor Rahim se subţia, fiind copleşite pe linia lor de rezistenţă.

Omaha ştia că erau condamnaţi. Nu se considerase niciodată un pesimist, ci doar un tip pragmatic. Aruncă o privire spre Safia. Până la ultima lui suflare, avea s-o protejeze.

Kara veni lângă el.

— Omaha…

Se uită la ea. Nu-i spusese niciodată Omaha. Pe faţa cu ochii înfundaţi în orbite se citea extenuarea şi spaima. Ca şi el, simţeau că li se apropia sfârşitul.

Kara dădu din cap spre Safia. Vocea ei era un suspin.

— Ce mama dracului mai aştepţi? Sfinte Hristoase…

Ea se trase într-o parte spre peretele curţii interioare, se scurse pe perete şi se prăbuşi aşezându-se jos.

Omaha îşi aminti cuvintele ei de mai devreme. „Ea încă te mai iubeşte."

De la câţiva paşi distanţă, se uită la Safia. Îngenunchease lângă o copilă, ţinându-i ambele mânuţe între mâinile sale. Faţa îi strălucea în incandescenţa de deasupra capului. Fecioara şi copilul.

Se apropie şi mai mult de ea… Avea cuvintele Karei în minte:

„Viaţa e grea. Iubirea nu trebuie să fie astfel."

Safia nu-şi ridică privirea, însă continuă să vorbească.

— Acestea sunt mâinile mamei mele, spuse ea atât de încet, cu atâta calm, sfidând situaţia în care se aflau. Se uita fix la copilă. Toate aceste femei. Mama mea încă mai trăieşte în ele. O viaţă întreagă. De la prunci la cele mai bătrâne. O viaţă întreagă. Nu una scurtată.

Omaha se lăsă într-un genunchi. Se uită lung la faţa ei, în timp ce ea studia copila din faţa sa. Pur şi simplu îl lăsa fără respiraţie. Fără nici o exagerare.

— Safia, spuse el încet.

Ea se întoarse spre el, cu ochii strălucitori. El îi întâlni privirea.

— Mărită-te cu mine.

Ea clipi.

— Ce…?

— Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit.

Ea se întoarse.

— Omaha, nu-i atât de simplu…

El îi atinse bărbia cu un deget, cu tandreţe şi-i întoarse faţa din nou spre el. Aşteptă ca ochii ei să-i întâlnească pe ai săi.

— Asta aşa e. Da, aşa e.

Ea încercă să se uite în altă parte.

N-avea s-o lase să scape şi de data asta. Se aplecă mai mult spre ea.

— Îmi pare rău.

Ochii ei străluciră un pic mai tare, nu de fericire, ci din cauza lacrimilor.

— Tu m-ai părăsit.

— Ştiu. Nu ştiam ce să fac. Cel care te-a părăsit era un *puşti.* Îşi lăsă mâna în jos, luându-i-le cu blândeţe pe ale ei. Însă în faţa ta acum, în genunchi, se află un *bărbat.*

Ea se uită în ochii lui, ezitând.

Mişcarea de dincolo de umărul ei îi captă atenţia bărbatului. Nişte siluete apărură brusc din întuneric de după colţul palatului. Erau cu toţii bărbaţi. O mulţime.

Omaha sări în picioare, chinuindu-se s-o împingă pe Safia în spatele său. Ieşită din umbră, o siluetă familiară se îndrepta spre ei.

— Barak…

Omaha se chinui să înţeleagă ce se petrecea. Arabul uriaş dispăruse încă dinaintea atacului.

Mai mulţi bărbaţi veniră în urma lui Barak, înfăşuraţi în mantii de deşert. Erau conduşi de un om cu o cârjă sub unul din braţe.

Căpitanul al-Haffi.

Liderul Fantomelor Deşertului le făcu semn cu mâna oamenilor din spatele său.

Sharif se afla printre ei, la fel de bine şi de sănătos ca atunci când Omaha îl văzuse ultima oară, afară, la mormântul lui Iov. Supravieţuise schimbului de focuri fără nici o zgârietură. Sharif şi ceilalţi bărbaţi se dispersară în jos pe străzi, înarmaţi cu puşti, grenade şi lansatoare de grenade reactive.

Omaha se uită lung după ei.

Nu ştia ce urma să se întâmple, însă Cassandra avea să aibă o surpriză.

5.05 P.M.

Tot ceea ce mai rămăsese de făcut era să cureţe întreaga zona.

Cassandra rămase cu un picior pe flotorul bărcii sale. Monitoriza canalul deschis folosit de diferitele echipe care măturau oraşul împărţit în sectoare, lichidând ultimele puncte de rezistenţă. Ţinea strâns microreceptorul electronic, cu degetele încordate. Ştia cu exactitate unde se afla Safia.

Cassandra îi permisese curatorului să fugă precum un şoarece în timp ce echipa sa curăţa terenul în urma ei, trecând şi de ultimele puncte de rezistenţă. Cassandra încă o mai voia pe javra aia în viaţă. Îndeosebi acum, când Painter fugise.

Trebui să se abţină să nu urle de frustrare.

Avea să-i castreze pe toţi cei rămaşi sus, la suprafaţă, dacă Painter scăpa.

Trase o gură zdravănă de aer în piept, care o făcu să se cutremure. Nu putea să facă nimic aici jos. Trebuia să asigure locul acesta, să-i descopere secretele, ceea ce însemna să o captureze pe Safia în viaţă. Şi după ce avea să pună mâna pe Safia, Cassandra urma să aibă un as în mânecă împotriva lui Painter. Un as mic şi dichisit, într-o situaţie critică.

O explozie îi atrase din nou atenţia spre oraş. Fu surprinsă de faptul că oamenii ei avuseseră nevoie să folosească o altă grenadă. Văzu o grenadă reactivă zburând prin aer.

Se uită chiorâş la traiectoria acesteia. „La dracu'…”

Sări din poziţia în care se afla şi o luă la fugă în jos pe mal. Tălpile de cauciuc îi asigurau o priză bună pe sticla rugoasă. Se aruncă în spatele unei grămezi de sfărâmături, unde să se adăpostească, în timp ce grenada lovi barca Zodiac.

Explozia o asurzi, făcând-o s-o doară urechile şi s-o usture până şi ochii. Sticla şi apa laolaltă fură pulverizate la înălţime. Se rostogoli într-o parte, pe măsură ce sticla spartă curgea de sus în jos. Îşi acoperi capul cu braţele. Cioburi zimţate cădeau în jurul ei, prăbuşindu-se pe sticla cealaltă, spintecându-i pielea şi hainele, usturând ca o ploaie de foc.

După ce şuvoiul mortal încetă, se uită în sus la oraş. Pusese cineva mâna pe unul dintre lansatoarele echipei sale? Alte două grenade reactive zburară în jur.

Rafale noi de foc automat izbucniră din mai multe locuri. Ce

mama naibii se întâmpla?

5.07 P.M.

În timp ce exploziile răsunau, iar focurile de armă răpăiau, Safia se uită cum căpitanul al-Haffi ţopăia sprijinit în cârjă. Şocul sosirii sale încă se mai resimţea, lăsându-i pe toţi fără grai.

Ochii căpitanului erau aţintiţi asupra lui Lu'lu. Lăsă să-i cadă cârja şi se aşeză într-un genunchi. Vorbea în arabă, însă într-un dialect pe care puţini îl auziseră vorbit cu voce tare.

Safia trebui să-şi ciulească urechile ca să înţeleagă cuvintele rostite în limba aceea ca un ciripit melodios.

— Înălţimea Voastră, vă rog să îl iertaţi pe slujitorul dumneavoastră pentru că a sosit atât de târziu.

Şi după ce spuse asta, îşi plecă umil capul.

Hodja era la fel de uimită ca toţi ceilalţi, neputând să-şi explice sosirea lui şi turnura pe care o luaseră lucrurile. Omaha păşi alături de Safia.

— Vorbeşte în dialectul Shahran.

Safiei îi căzu fisa. Shahra era clanul montan care se trăgea din regele Shaddad, primul conducător al Ubarului... sau mai degrabă prinţul consort al primei regine.

Barak vorbi, auzindu-l pe Omaha:

— Noi cu toţii suntem din clanul Shahra.

Căpitanul al-Haffi se ridică în picioare. Un alt bărbat îi dădu înapoi cârja. Safia îşi dădu seama la ce fusese martoră: recunoaşterea oficială a reginei de către descendenţii regelui.

Căpitanul al-Haffi le făcu semn să-l urmeze, vorbind din nou în engleză:

— Mă gândeam că o să vă scot de aici, însă tot ce pot să vă ofer este adăpost. Trebuie să sperăm că oamenii mei şi femeile voastre pot să le facă faţă atacatorilor şi să-i întârzie. Veniţi.

El deschise drumul de retragere din jurul palatului. Toată lumea îl urmă. Omaha ţinu ritmul alături de Barak.

— Tu eşti un Shahra?

Bărbatul dădu din cap aprobator.

— Deci de-aia ştiai de ieşirea din spatele munţilor, care trecea prin cimitirul acela. Ai spus că numai clanul Shahra ştia de existenţa acelei poteci.

— Valea Aducerii Aminte, rosti Barak cu o intonaţie mult prea

oficială. Mormintele strămoşilor noştri, din perioada exodului din Ubar.

Căpitanul al-Haffi şchiopăta mergând alături de Lu'lu. Kara o susţinea de partea cealaltă, continuându-şi conversaţia.

— Ăsta e motivul pentru care v-aţi oferit cu toţii voluntari pentru misiune? Datorită legăturilor pe care le aveţi cu Ubarul.

Căpitanul făcu o plecăciune.

— Îmi cer scuze pentru vicleşugul la care am apelat, Lady Kensington. Însă cei din clanul Shahra nu-şi dezvăluie secretele în faţa străinilor. Aceasta nu este calea noastră. Noi suntem în aceeaşi măsură paznicii acestui loc ca şi femeile clanului Rahim. Sarcina asta ni s-a dat de către ultima regină a Ubarului, chiar înainte ca cele două linii descendente ale noastre să se separe. Aşa cum a împărţit cheile, la fel a împărţit şi linia descendentă regală, fiecare în parte având propriile secrete.

Safia se uită pe rând la cei doi, la cele două familii regale reunite ale Ubarului.

— Ce secret a dăinuit prin voi? întrebă Omaha.

— Vechea cale de acces înspre Ubar. Cea pe care a păşit prima regină. Ni s-a interzis s-o deschidem până când avea să se păşească din nou în Ubar.

— Un fel de uşă din spate, comentă Omaha.

Safia ar fi trebuit să ştie. Regina care izolase Ubarul după tragedia oribilă de aici fusese foarte meticuloasă. Avusese planuri peste planuri pentru situaţiile neprevăzute, pe care le împărţise ambelor linii de descendenţă.

— Aşadar, există o cale de a ieşi de-aici? întrebă Omaha.

— Da, la suprafaţă. Însă nu e nici o modalitate de a scăpa pe-acolo. Furtuna de nisip continuă să lovească cu violenţă, ceea ce face extrem de periculoasă traversarea la suprafaţă a acoperişului Ubarului. Acesta a fost motivul pentru care am ajuns atât de târziu aici, de îndată ce am aflat de la Barak că poarta fusese deschisă.

— Ei bine, mai bine mai târziu decât niciodată, spuse Danny din spatele lor.

— Da, însă la momentul acesta o nouă furtună loveşte în zonă, venind dinspre sud. O să fie moarte curată să mergi prin nisipurile acelea.

— Aşa că suntem în continuare prinşi în capcană aici, afirmă Omaha.

— Până când furtuna se va domoli. Pur şi simplu trebuie să ne apărăm aici până atunci.

Cu gândul la această chestiune serioasă, mai traversară câteva străzi, în tăcere, până când ajunseră într-un final la peretele din spate al cavernei imense. Arăta destul de solid, însă căpitanul al-Haffi continuă să meargă înainte. După care Safia localiză poarta. O crăpătură dreaptă în peretele de sticlă. Era aplecată spre interior, ceea ce-o făcea dificil de depistat.

Căpitanul al-Haffi îi conduse prin deschizătură.

— Ajungem la suprafaţă după ce urcăm o sută cinzeci de trepte. Pasajul poate acţiona ca adăpost pentru copii şi femei.

— Şi ca o *capcană,* dacă nu putem s-o oprim pe Cassandra. Încă ne depăşeşte din punct de vedere numeric şi al dotării cu armament.

Căpitanul al-Haffi îşi plimbă privirea de la unul la celalalt.

— Oamenii mei ar fi bucuroşi să primească o mână de ajutor. Din partea oricui poate să mânuiască o armă.

Safia văzu cum Danny şi Coral acceptă arme dintr-o ascunzătoare din interiorul deschizăturii din perete. Până şi Clay făcu un pas în faţă şi întinse mâna.

Doctorandul îi surprinse privirea.

— Chiar vreau zecele ăla, fu tot ce rosti el în timp ce se îndepărtă.

Ochii îi străluceau de groază, însă nu dădu înapoi.

Omaha veni ultimul.

— Eu am deja un pistol. Însă mi-ar prinde bine o a doua armă.

Căpitanul al-Haffi îi dădu un M-16.

— Atunci asta o să-ţi fie de folos.

Safia făcu câţiva paşi spre el.

— Omaha…

Nu reuşise să pătrundă înţelesul vorbelor lui de acolo, de lângă palat. Fuseseră cuvintele lui o ultimă confesiune, ştiind că erau condamnaţi în văgăuna asta?

El îi zâmbi.

— Nu trebuie să spui nimic. Eu, unul, am spus ce-am avut de spus. Încă nu merit un răspuns de la tine. Şi cu asta se întoarse. Însă cel puţin sper că o să mă laşi să încerc.

Safia îl ajunse din urmă şi-l luă de gât. După care îi şopti la ureche:

— Şi eu te iubesc mult de tot… însă nu ştiu…

Nu reuşi să-şi termine propoziţia. Aşa că vorbele râmaseră parcă suspendate în aer, între ei.

Oricum, el o strânse în braţe.

— Eu ştiu. Şi-o să aştept până o să ştii şi tu.

O dispută verbală îi obligă să se despartă din îmbrăţişare. Era un schimb de replici între Kara şi căpitanul al-Haffi.

— N-o să vă las să luptaţi, Lady Kensington.

— Sunt cât se poate de capabilă să trag cu o armă.

— Atunci luaţi o armă cu dumneavoastră când mergeţi spre scări. S-ar putea să aveţi nevoie de ea.

Kara spumega de furie, însă căpitanul avea dreptate. Ultimul obstacol ar putea să fie o luptă pe scări.

Căpitanul al-Haffi îi puse o mână pe umăr.

— Îi sunt dator familiei dumneavoastră. Daţi-mi voie să-mi plătesc astăzi datoria.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Kara.

El îşi plecă uşor capul, vocea sa devenind tristă şi ruşinată.

— Aceasta nu este prima dată când îmi pun serviciile în slujba familiei dumneavoastră. Când eram tânăr, de fapt un băiat, m-am oferit voluntar ca să vă ajut pe dumneavoastră şi pe tatăl dumneavoastră.

Kara se încruntă cu putere.

Căpitanul al-Haffi îşi ridică faţa spre ea.

— Prenumele meu este Habib.

Kara icni şi se dădu un pas în spate, buimăcită.

— Ghidul din ziua vânătorii. Deci tu erai.

— Eram acolo ca să-l însoţesc pe tatăl dumneavoastră din cauza interesului pe care-l manifesta faţă de Ubar. Însă nu mi-am îndeplinit misiunea. Frica m-a oprit să vin în ziua aceea după dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră în nisipurile interzise. Numai atunci când am văzut că vreţi să intraţi în *nisnases* am venit după dumneavoastră, însă era prea târziu. Aşa că v-am recuperat dintre nisipuri şi v-am dus înapoi la Thumrait. Nu ştiam ce altceva să fac.

Kara păru mută de uimire. Safia se uită când la unul, când la celălalt. Totul se închisese într-un cerc complet… până aici, înapoi la aceleaşi nisipuri.

— Aşa că daţi-mi voie să vă protejez acum… aşa cum n-am reuşit s-o fac în trecut.

Kara nu putu decât să dea aprobator din cap. Căpitanul al-Haffi se îndepărtă. Kara strigă după el:

— Nu erai decât un băiat.

— Acum sunt om în toată firea.

Se întoarse să-i urmeze pe ceilalţi care coborau spre oraş. Safia auzi ecoul cuvintelor lui Omaha.

Hodja se uita lung la cei rămaşi acolo.

— Încă nu s-a terminat.

Şi cu aceste cuvinte care voiau să transmită un mesaj indirect, intră în despicătura din perete.

— Trebuie să mergem pe poteca vechii regine.

21
PRIVELIŞTEA FURTUNII

4 DECEMBRIE, 5.30 P.M.
SHISUR

Erau încă pe urmele lui.

Painter văzu în spate strălucirea farurilor urmăritorilor răzbătând prin furtună. Se repezi în faţă, accelerând până la maximum de viteză, care era de aproximativ cincizeci de kilometri pe oră. Şi în mijlocul furtunii din jur, aceasta era o urmărire la viteză mare.

Se uită în ambele oglinzi laterale. Pe fiecare parte se afla câte un camion. Abia dacă surprinse cu privirea o frântură din imaginea urmăritorilor săi: două camioane cu platformă, încărcate. În ciuda încărcăturii lor, acestea se mişcau mai repede decât putea el s-o facă, însă de asemenea trebuiau să compenseze excesul de viteză cu terenul accidentat. El, pe de altă parte, îşi menţinea vehiculul de douăzeci de tone pe o singură direcţie, călcând tot ce-i stătea în cale, încălecând acum o dună şi coborând după aceea o alta.

Nisipul obtura tot ce era în jur, făcând imposibilă vederea. Dacă acesta ar fi fost un viscol aprig, ar fi fost descris ca o beznă completă pe fundalul căderii abundente de zăpadă şi al norilor joşi.

Painter trecuse autotractorul pe pilot automat. Verifică şi celelalte caracteristici ale vehiculului. Avea o antenă radar, însă nu ştia cum să opereze acest echipament. Găsi şi staţia radio. Planul său iniţial fusese să călătorească atât cât putea de aproape de baza aeriană Thumrait şi să contacteze Forţele Aeriene Regale din Oman. Cineva avea să-i audă apelul. Dacă voia să aibă vreo şansă să-i salveze pe ceilalţi, trebuia să renunţe la acoperirea sa şi să alerteze guvernul local.

Însă camioanele îl făcuseră să aleagă un drum ce se îndepărta

de bază şi se afunda şi mai tare în furtună. N-avea nici o şansă să se întoarcă. Cele două camioane erau prea rapide.

Chiar în timp ce încăleca o dună uriaşă, o explozie bubui în partea stângă. Numeroase şrapnele şi un val de nisip loviră partea stângă, asemenea unei palme venite de sus, de la însuşi Dumnezeu.

Fusese o grenadă reactivă.

Pentru moment, un sunet îngrozitor de strident se auzi de parcă ar fi sfâşiat şenilele.

Painter sări ca ars, însă autotractorul continuă să înainteze, sfărâmând orice se blocase în roţile sale. Urcă în sus pe povârnişul lung.

O altă explozie, de astă dată direct din spatele său. Zgomotul era asurzitor, însă blindajul îşi dovedi rezistenţa… sau în acest caz, oţelul policarbonic şi kevlarul. Lasă să tragă la întâmplare după el. Vântul şi furtuna în mod sigur aveau să le devieze proiectilele, iar blindajul avea să se ocupe de rest.

După care simţi cum se clatină extrem de neplăcut.

Şenilele vehiculul încă se mai învârteau, însă viteza lui Painter se reduse. M4 începu să alunece. Deodată îşi dădu seama că bombardamentul la care fusese supus de urmăritorii săi nu intenţionase să distrugă autotractorul de douăzeci de tone.

Bombardau povârnişul, declanşând o avalanşă. Întreaga pantă se scurgea la vale, luând şi autotractorul odată cu ea. Opri pilotul automat, apucă strâns schimbătorul de viteze şi-l băgă într-o viteză inferioară. Călcă acceleratorul cu putere, încercând să redobândească tracţiunea pe panta alunecoasă şi instabilă.

Nici o şansă. Nu făcu decât să se afunde şi mai tare printre nisipurile ce se revărsau la vale.

Painter frână brusc ca să oprească vehiculul, făcând ca partea din spate să derapeze, după care băgă în marşarier.

Se scurgea la vale acum, odată cu nisipul, înotând parcă în miezul avalanşei. Întoarse tractorul până când deveni paralel cu panta, autotractorul aplecându-se periculos de tare. Trebuia să aibă grijă să nu se răstoarne.

Scoase vehiculul din viteză, frână, după care băgă din nou în viteza întâi. Autotractorul se mişcă din nou înainte, acum scurgându-se cu uşurinţă în josul pantei, de-a lungul flancului acesteia, reuşind să aibă o bună tracţiune la sol şi o *viteză pe măsură.* Gonea nebuneşte spre bază. Camioanele îl urmăreau, însă din cauza deplasării prin nisipul instabil trebuiră să încetinească.

Painter ajunse la capătul dunei şi o ocoli imediat.

Nu mai voia să fugă de nenorociţii ăia.

Poziţionă autotractorul ca să meargă drept, după care îl trecu din nou pe pilot automat. Luându-şi mâinile de pe volan, se asigură că autotractorul continuă să meargă tot înainte.

După aceea se retrase rapid în spate. Găsi un lansator de grenade. Încărca una dintre grenadele reactive, îşi fixă ţeava lungă pe umăr şi se îndreptă spre uşa de acces din spatele autotractorului.

O lovi cu putere şi o deschise. Nisipul năvăli înăuntru, însă nu prea violent, căci mergea cu botul maşinii în vânt. Se holbă afară, în urma vehiculului. Aşteptă până localiză două spoturi luminoase, care dădeau ocol ultimei dune, îndreptându-se din nou spre el.

— Vin' la tata, murmură el, după care ochi.

Se uită prin dispozitivul de ochire după care apăsă pe trăgaci. Lansatorul explodă cu un şuierat. Simţi curentul de aer încins în momentul în care grenada ţâşni de pe ţeavă.

Îi urmări dâra roşie de foc, asemenea unei stele căzătoare.

Urmăritorii o observară şi ei. Painter văzu cum amândoi virează în partea cealaltă. Prea târziu. Cel puţin pentru unul dintre ei. Grenada explodă. Painter se bucură să vadă cum una din maşini este aruncată sus, în aer şi cum explodează, transformându-se într-o minge de foc, strălucind intens în bezna din jur. După care se prăbuşi în nisip.

Celălalt camion dispăruse. Spera că se înţepenise între dune. Painter avea să se uite după el.

Se întoarse şi se aşeză în scaunul şoferului şi verifică oglinzile laterale. Beznă peste tot.

Trăgându-şi sufletul un moment, Painter deschise laptopul furat. Încetul cu încetul pixelii se încărcară şi luminară fluorescent ecranul întunecat. Se rugă să-l ţină bateria. Harta zonei reapăru pe ecran. Painter o privi cu atenţie.

Oh, Doamne, nu mai era nici un indicator de culoare albastră.

Îl cuprinse panica şi începu să-l furnice pielea. După care cerculeţul albăstrui apăru pe ecran. În regim wireless, îi trebuise încă un minut să prindă semnalul şi să afişeze informaţia pe ecran. Microemiţătorul Safiei transmitea încă. Verifică atent coordonatele care se derulau pe ecran. Încă variau. Ea era în mişcare. În viaţă. Speră că asta însemna că şi toţi ceilalţi erau în siguranţă.

Trebuia să ajungă la ea… la ei. Chiar dacă transmiţătorul

implantat nu putea fi scos – avea o astfel de protecţie încât exploda la atingere dacă nu era dezactivat – putea să o ducă pe Safia undeva în afara razei de acţiune a dispozitivului de detonare al Cassandrei, la un chirurg şi un expert în explozibili.

În timp ce se uita în calculator, îşi dădu seama că numai cifrele de coordonate specifice axei Z se modifică.

Axa acesta măsura înălţimea sau adâncimea. Numerele negative creşteau din aproape în aproape, apropiindu-se de zero.

Era clar că Safia *urca.* Aproape că ajungea la suprafaţă. Probabil că găsise o ieşire secretă din peşteră. Foarte bine.

În timp ce se uita pe ecran, îşi dădu seama de ceva. Coordonatele de pe axa Z trecuseră de zero şi continuau să urce la nişte valori pozitive. Safia nu numai că ajunsese la suprafaţa. Urca şi *mai sus.*

Ce mama naibii?

Îi verifică poziţia. Se afla la 8,4 kilometri de poziţia lui. Şi fiindcă era deja pe direcţia generală, nu trebuia decât să-şi ajusteze uşor drumul, îndreptându-se direct spre ea.

Mări uşor viteza cu încă opt kilometri pe oră.

O viteză ameţitoare în condiţiile de faţă.

Dacă Safia găsise o ieşire prin spate, atunci aşa avea să facă şi Cassandra. Trebuia să ajungă la Safia şi la ceilalţi cât mai curând posibil. Se uită înapoi la cercul albăstrui. Ştia că încă o persoană monitoriza coordonatele.

Cassandra… iar ea mai avea şi detonatorul portabil.

5.45 P.M.

Safia mărşălui în sus pe scările lungi şi întunecate, cu ceilalţi în urma sa, urcând doi câte doi, copii şi femei în vârstă sau rănite. Kara ţinea singura lor lanternă, orientată în sus pe pasaj, proiectând umbra Safiei în faţă. Căutau să mărească pe cât de mult posibil distanţa dintre ei şi confruntarea crâncenă de jos. Ecoul luptelor încă mai ajungea la ei. Un tunet continuu al focurilor de armă.

Safia se chinui să împingă uşa în exterior. Îşi trecu o mână de-a lungul peretelui. Era din piatră de gresie.

Treptele de sub picioare fuseseră tocite de nenumărate perechi de sandale şi picioare desculţe. Câţi alţii mai merseseră pe această potecă? Şi-o imagină pe însăşi Regina din Saba

urcând sau coborând pe treptele astea.

Pe măsură ce urca, Safia simţea cum timpul se comprimă, trecutul şi prezentul contopindu-se laolaltă. Mai mult decât oriunde, aici în Arabia, trecutul şi prezentul se împleteau. Istoria nu era moartă şi îngropată sub zgârie-nori şi asfalt, sau chiar închisă în spatele zidurilor unui muzeu. Trăia aici, strâns legată de pământ, contopind legenda şi piatra într-un tot.

Îşi lăsă degetele în jos.

Lu'lu i se alătură.

— Te-am auzit vorbind cu iubitul tău.

Safia nu voia să discute despre asta.

— El nu mai e… ce a fost înainte…

— Amândoi iubiţi pământul ăsta, continuă *hodja,* fără să ia în seamă reticenţa ei. Aţi lăsat să se interpună prea mult nisip între voi şi s-a depus prea mult praf. Însă un asemenea praf poate fi dat deoparte.

— Nu-i aşa uşor.

Safia se uită lung la mâna ei, acolo unde fusese cândva un inel. Şi care dispăruse ca şi promisiunea făcută cândva. Cum de putea ea să mai aibă încredere că el va fi acolo când va avea nevoie de el?

„Cel care te-a părăsit era un puşti. Însă în faţa ta acum, în genunchi, se află un bărbat.” Oare putea să creadă asta? În contrast, îi veni în minte faţa altuia. A lui Painter. Modul în care o ţinuse de mână, respectul tacit şi starea de linişte pe care le-o crea, până şi durerea din ochii săi de-atunci când o speriase.

Lu'lu vorbi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Există mulţi bărbaţi cu inimă mare. Unora le trebuie un pic mai mult timp ca să devină bărbaţi adevăraţi.

Safia simţi cum o năpădesc lacrimile.

— Mai am nevoie de timp… să mă gândesc bine la asta.

— Ai avut timp. Ca şi noi, ai petrecut prea mult timp de una singură. Trebuie să alegem ceva… înainte să nu mai rămânem cu nimic.

Drept dovadă, la puţin timp, vântul aprig de afară vâjâi prelung prin deschizătura de sus din perete.

Safia simţi o pală de vânt pe obraz. Se simţi atrasă de acesta. După atâta timp petrecut în adâncuri, voia să evadeze din închisoarea asta de piatră. Chiar şi numai pentru un moment. Ca să-şi limpezească mintea.

— O să mă duc afară să văd cum e furtuna, murmură Safia.

— Vin cu tine, spuse Kara, păşind în urma ei.

— Şi eu, adăugă *hodja.* O să văd cu ochii mei ce a văzut şi prima regină. O să văd intrarea originală în Ubar.

Toate trei continuară singure să urce ultimele trepte ale scării. Vântul devenise şi mai puternic, iar nisipul se învârtea în cercuri, formând mici vârtejuri ce se prăvăleau peste ele. Cele trei femei îşi puseră glugile, eşarfele şi ochelarii de protecţie.

Safia se duse până sus de tot. Deschiderea era ca o crăpătură, exact în faţă. Kara îşi stinse lanterna. Furtuna de-afară era mai luminoasă decât pasajul întunecat.

Ieşirea era exact la un metru în faţă. Safia văzu un drug de fier rezemat lângă ea. Dincolo de prag se întindea o lespede mare şi netedă, care bloca parţial calea.

— Probabil că piatra ascundea intrarea, spuse Kara.

Safia dădu din cap aprobator. Oamenii căpitanului al-Haffi trebuie să fi folosit ranga ca pe o pârghie cu care să mişte lespedea într-o parte, suficient de mult cât să creeze un loc de trecere. Probabil că dacă reuşeau să învingă furtuna, puteau să scape cu toţii, să împingă piatra la loc şi s-o blocheze pe Cassandra.

Adierea de aer proaspăt o umplu pe Safia de speranţa.

Chiar şi de aici, furtuna nu părea atât de întunecată pe cât şi-o amintea de-atunci, de la Shisur. Poate că apogeul furtunii luase sfârşit.

Safia se aplecă prin crăpătură, însă rămase adăpostită în spatele pietrei.

Nisipul încă mai acoperea soarele, însă bezna totală se transformase într-un crepuscul. Putea să vadă soarele din nou, ca o lună palidă şi lipsită de strălucire în furtună.

— Furtuna pare că s-a domolit puţin, spuse Kara, confirmând evaluarea Safiei.

Lu'lu o contrazise:

— Să nu te laşi păcălită. Nisipurile astea din jurul Ubarului sunt amăgitoare. Există un motiv real pentru care triburile evită zona, numind-o blestemată, bântuită, nisipurile djinnilor şi ale diavolului.

Hodja le deschise calea în afară, dincolo de intrare.

Safia o urmă, vântul fluturându-i cu putere mantia şi eşarfa. Se uită în jur. Îşi dădu seama că se aflau în vârful unei terase de stâncă, supraînălţată la vreo zece sau doisprezece metri deasupra nivelului deşertului. Era una dintre nenumăratele proeminenţe stâncoase care se continuau dincolo de dune. „Corăbiile nisipurilor”, după cum erau numite de triburile

nomade.

Safia păşi şi mai departe, examinând poziţia înaltă pe care se aflau. Recunoscu forma terasei stâncoase. Era aceeaşi cu tabloul din nisip de la palat. Aici era locul în care fusese descoperită prima intrare în Ubar, cu aproape trei milenii în urmă. Se uită cu atenţie în jur. Atât citadela, cât şi palatul reginei fuseseră făcute după modelul acestei terase stâncoase. Cea mai preţioasă dintre toate corăbiile deşertului.

Dincolo de platoul înalt, furtuna îi atrase atenţia Safiei. Norii învârtoşaţi din această zonă păreau destul de ciudaţi. La circa un kilometru şi jumătate distanţă, furtuna de nisip se întuneca formând nişte fâşii care înconjurau platoul. Safia putea să audă cum vâjâia vântul de la distanţă.

— E ca şi cum am fi în centrul unui uragan, spuse Kara.

— Acesta este Ubarul, afirmă Lu'lu. Atrage puterea furtunii spre el însuşi.

Safia îşi aminti cum pentru scurt timp după ce cheile erupseseră şi deschiseseră poarta, furtuna de nisip păruse a slăbi în intensitate.

Kara se căţărase periculos de aproape de una dintre margini. Asta o nelinişti pe Safia.

— Ar trebui să te dai înapoi de acolo, o avertiza Safia, speriată de faptul că o rafală de vânt ar putea s-o arunce peste marginea platoului.

— Există o potecă ascunsă ce coboară pe partea asta. Mai mult nişte urme. Poate că am putea să coborâm. Văd trei camioane jos, la aproape treizeci şi cinci de metri de aici. Mijloacele de transport ale căpitanului al-Haffi.

Safia se apropie şi ea mai mult de margine. Nu-şi imagina cum ar putea să parcurgă o potecă de pe laterala unei costişe pe vântul acela, care bătea în rafale neaşteptate.

Lu'lu fu de acord cu Safia.

— E moarte curată să încerci să cobori pe acolo.

Kara îşi aruncă privirea înapoi la *hodja.* Expresia de pe faţa ei părea a spune că era la fel de periculos să rămână acolo, în mod clar Kara era hotărâtă să rişte.

Lu'lu înţelese ce gândea ea.

— Tatăl tău n-a luat în consideraţie avertismentele legate de aceste nisipuri, aşa cum faci şi tu acum. Chiar şi după tot ce ai văzut.

Vorbele ei nu făcură decât s-o enerveze pe Kara.

— Ce-i acolo ca să te temi?

Lu'lu îşi deschise larg braţele.

— Acestea sunt nisipurile *nisnases.*

Atât Safia, cât şi Kara cunoşteau numele acela. Duhurile negre ale nisipurilor. Din cauza lor se credea că murise Reginald Kensington.

Lu'lu le arătă undeva spre sud-vest. Un mic vârtej se agita, răsucindu-se, ca o tornadă de nisip. Scânteia în întuneric, un licăr cu încărcătură statică. Pentru un moment, parcă izbucni şi deveni mult mai strălucitor, după care dispăru.

— Am văzut un diavol al nisipurilor asemănător cu acesta, spuse Kara.

Lu'lu dădu aprobator din cap.

— *Nisnases* produc moartea prin calcinare.

Safiei îi veni în minte imaginea corpului torturat al lui Reginald Kensington, blocat în sticlă. Îi reamintea de oamenii mumificaţi de mai jos. Care era legătura dintre ei?

Un alt diavol trecu înspre est. Un altul înspre sud. Păreau că iau naştere din nisip şi se ridică în văzduh. Safia văzuse mii de asemenea turbioane, însă nu văzuse niciodată vreunul atât de strălucitor de la încărcătura statică.

Kara se uită în gol.

— Tot nu înţeleg…

Direct în faţa lor, un val de nisip ţâşni în sus de sub marginea platoului stâncos. Se traseră toate înapoi.

— Un *nisnase!* icni de spaimă Lu'lu.

Vârtejul, format chiar lângă terasa din stâncă, se răsuci formând o coloană sinuoasă de nisip. Atât Kara, cât şi *hodja* se retraseră în pasaj. Safia rămase pe loc, fascinată.

Valuri imense de încărcătură statică se arcuiră de-a lungul acestuia, ridicându-se rapid din nisip înspre cer. Mantia ei se umflă ca o pânză, de astă dată nu de la vânt, ci de la electricitatea din aer, pârâind pe deasupra pielii, hainelor şi părului ei. Era o senzaţie dureroasă, dar într-un fel extatică. Îi lăsa corpul rece, pielea caldă.

Expiră, fără să-şi dea seama că-şi ţinuse respiraţia.

Făcu un pas în faţă, suficient de aproape ca să vadă lăţimea completă a vârtejului şerpuitor. Energia continua să fluctueze prin coloana de nisip. Văzu cum diavolul se centrează în jurul unuia dintre cele trei vehicule. Din punctul ei de observare avansat, putea să vadă cum nisipurile din jurul camionului formau un fel de bulboană sub el.

Tresări uşor atunci când ceva îi atinse cotul. Era Kara. Îşi

adunase tot sângele rece ca să se uite. Kara îi găsi mâna Safiei şi o luă într-a sa. În atingerea ei, Safia simţi cum Kara se eliberează de un coşmar vechi.

Sub camion, nisipurile începură să se închidă la culoare. Un miros de ars pluti în aer până la ele. Mâna Karei o strânse cu putere pe cea a Safiei. Recunoscuse mirosul acela.

Nisipurile deveneau din ce în ce mai închise la culoare. Nisip topit. Sticlă. *Nisnase.*

Energiile din vârtej se răsuciră şi loviră cu sălbăticie, strălucind prin toată coloana ridicată în sus. Din locul în care se aflau, urmăriră cum camionul se prăbuşeşte în groapa de nisip topit, la început uşor, cu roţile din cauciuc topindu-se şi pocnind – după care se auzi un şuierat înspăimântător de energie statică, diavolul prăbuşindu-se, iar în momentul de dinaintea dispariţiei sale, Safia privi cum sticla se transformă şi devine la fel de neagră ca şi neantul. Camionul se prăbuşi şi el, ca şi cum ar fi căzut prin aer. Gaura neagră formată se topi şi mai tare în nisip, iar ultimele rafale de vânt aruncară nisip proaspăt peste ea, ştergând orice urmă din ce fusese acolo.

O fantomă apărea şi dispărea.

La puţin timp după, se auzi o explozie slabă, înfundată. Nisipul din zonă se ridică uşor în sus.

— Rezervorul de combustibil, spuse Kara.

Amândouă îşi ridicară privirile. Mai multe vârtejuri mortale se iscau pretutindeni în jur. Trebuia să fie mai bine de o duzină acum.

— Ce se întâmplă? întrebă Kara.

Safia clătină din cap în semn că nu ştia. Valul de furtună din jur devenise şi mai închis la culoare, ştrangulându-se spre ele, venind şi mai aproape, din toate direcţiile.

Lu'lu se holbă în jur cu o privire plină de teroare.

— E celălalt sistem de furtună de pe coastă. A tot venit, iar cele două furtuni se alimentează una pe cealaltă, transformându-se în ceva şi mai grav.

— Megafurtuna, spuse Safia. Se formează în jurul nostru. Din ce în ce mai multe turbioane dansau în jur, trecând în trombă peste întinderea de nisip. Străluceau ca nişte flăcări care se ridicau dintre dune. Era o privelişte infernală. Furtuna de dincolo de ele devenea din ce în ce mai închisă la culoare şi mai sălbatică. Acum vuia strident.

Să încerci să traversezi aceste nisipuri însemna moarte sigură.

Safia auzi un sunet aproape, undeva la îndemână. Un zgomot

provenit din staţia ei radio. O scoase dintr-un buzunar. Omaha îi ceruse să lase canalul deschis în cazul în care avea nevoie să ajungă la ea.

O pescui din buzunar şi începu să meargă înapoi spre calea de acces.

O voce şoptită se auzi prin încărcătura statică din jurul său.

— Safia… dacă… poţi să mă auzi…

Kara se aplecă lângă ea.

— Cine e?

Safia îşi lipi staţia de ureche, ascultând cu atenţie.

— … vin… Safia, mă auzi…

— Cine? întrebă Kara.

Ochii Safiei se lărgiră.

— E Painter. E în viaţă.

O oarecare inconstanţa a încărcăturii statice a furtunii făcu ca vocea lui să răzbată pentru un moment, fără distorsiuni, până la ea.

— Sunt la trei kilometri de poziţia ta. Rezistă. Vin acum. Încărcătura statică din aer elimină orice fel de recepţie ulterioara.

Safia apăsă pe buton şi-şi ţinu staţia radio la buze.

— Painter, dacă poţi să mă auzi, nu veni! Nu veni! M-ai auzit?

Eliberă butonul de emisie. Nu se auzea decât pârâitul static. N-o auzise.

Ea se uita lung în neantul format de furtuna, foc şi vânt. Era moarte curată să mergi prin nisipurile astea… iar Painter venea încoace.

6.05 P.M.

Cassandra se ghemui împreună cu doi dintre oamenii ei. Focurile de armă răpăiau şi împroşcau tot ce era în jur. După ce prima grenadă reactivă o luase pe nepregătite, Cassandra intrase în toiul luptei, deplasându-se spre ruinele din oraş.

Luptele continuară, însă echipa ei înregistra un progres constant.

Se uită prin dispozitivul de ochire al unei puşti şi aşteptă. Grupul de case mari era chiar în faţa sa, zugrăvit în nuanţe de smarald şi argint prin dispozitivul ei optic de vedere pe timpul nopţii. Folosind şi un filtru în infraroşu, văzu cum se mişcă o

siluetă roşie nedefinită dincolo de un perete de sticlă, lângă un colţ. Unul dintre duşmani.

Studie silueta. Ţinta ei avea un tub pe umăr, din care se revărsa lumina ca dintr-un soare minuscul. Asta însemna că era incandescent. Unul dintre lansatoarele de grenade. Ea îşi instruise oamenii să-şi concentreze atenţia asupra unor asemenea obiective. Trebuiau să elimine toate armele cu bătaie lungă ale inamicului.

Lângă perete, ţinta ei îşi schimbă poziţia, mişcându-se în spaţiu deschis, poziţionându-şi lansatorul de grenade.

Cassandra îşi fixă dispozitivul de ochire asupra celei mai încinse zone a corpului ţintei inamice – capul. Apăsă pe trăgaci. Doar o dată. Asta era tot ce-i trebuia.

Prin filtrul cu raze infraroşii, văzu cum ţâşneşte focul de la gura ţevii. O împuşcătură sigură.

Însă dintr-un reflex provocat de convulsia victimei, aceasta acţionă lansatorul.

Cassandra văzu cum grenada reactivă iese de pe ţeavă, orbind-o prin lentilele sale speciale. Se rostogoli pe spate, orbită. Grenada zbură prin aer pe deasupra capului, fără nici o ţintă precisa, fiind lansata odată cu prăbuşirea pe spate a cadavrului inamicului.

Deşi se uita atent, cu ochii în sus spre tavan, urmărind traiectoria grenadei, o scăpă din ochi pe fundalul acelui ecran imens, strălucitor, format de descărcările electrice provocate de furtună de-a lungul tavanului. Îşi scoase filtrul de raze infraroşii şi comută de pe modul de vedere nocturnă. Prin lentilele obişnuite, tavanul încă mai lumina ca o vâlvătaie. Jocul de lumini de pe tavan se extinsese şi mai violent, umplând întreaga calotă a cupolei de deasupra. Mici arcuri de electricitate ieşeau în afară, asemenea unor fulgere.

De partea cealaltă a lacului explodă şi racheta trasă din greşeală. Lovi peretele îndepărtat, vizavi de oraş. Ea focaliză vederea telescopică.

„La dracu'…" Nu putu să nu-şi ţină respiraţia.

Grenada lovise peretele de deasupra tunelului care conducea spre peştera imensă.

Văzu cum o bucată masivă din peretele de sticlă se smulse de pe piatra din spate, odată cu o porţiune din spaţiul interior al tunelului. Aceasta se prăbuşi, acoperind complet tunelul.

Acum li se blocase şi ieşirea.

Se rostogoli pe burtă. Echipa de la suprafaţă n-o să trebuiască

decât să sape şi să-i scoată afară de acolo. Grija sa imediată era să asigure zona oraşului, s-o captureze pe Safia şi să plece cu trofeul după care venise. Îşi rabată filtrul cu raze infraroşii la poziţie, peste lentilele dispozitivului optic.

Era timpul să continue vânătoarea.

Cei doi oameni ai săi avansaseră deja pentru a verifica rapid cadavrul şi a confisca lansatorul. Acum erau gata să plece mai departe.

Cassandra făcu o pauză scurtă ca să-şi verifice dispozitivul electronic de urmărire.

Safia nu era la o distanţă prea mare de ea. Triunghiurile roşii care marcau membrii echipei sale se apropiau de poziţia aceea din toate direcţiile.

Satisfăcută de ceea ce vede, Cassandra aproape că băgă dispozitivul în buzunar, însă indicaţia numerică a altitudinii corespunzătoare cerculeţului albastru îi captă privirea. Înţepeni. N-avea sens ce scria acolo.

Cassandra se uită din nou în sus la acoperişul luminiscent. Dacă citirea de pe ecran era corect, Safia se afla la suprafaţa. Mai exista încă o ieşire?

Îşi atinse microfonul de la gât şi transmise alerta generală prin canalul deschis, care ajunse la fiecare om în parte.

— Apropiaţi-vă acum! Fugiţi cât puteţi de repede! Sa nu rămână nimeni în viaţă!

Cassandra se ridica din poziţia sa şi li se alătură oamenilor săi.

— Haideţi să terminăm cu asta.

6.10 P.M.

Omaha auzi ţipatul căpitanului al-Haffi, în limba arabă.

— Înapoi la scări! Toate forţele să se retragă spre ieşire.

Omaha stătea la adăpost împreuna cu Coral, Danny şi Clay. Ocupaseră o poziţie din curtea interioara a palatului. O grenada exploda la douăzeci de metri de ei. Se lipiră cu toţii de perete.

— Trebuie să mergem, spuse Clay.

— Mi-ar plăcea să pot, răspunse Omaha. Doar să le spui asta celor doi indivizi de după colţ.

Erau ţintuiţi locului. Şi aşa fuseseră de câteva minute încoace.

Cu câteva momente în urmă, Omaha şi Clay fugiseră în curtea interioară dintr-o direcţie, Danny şi Coral din cealaltă. Ambele

echipe erau urmărite de membrii comandoului. Acum erau toţi patru blocaţi aici, fără să se poată mişca.

Un punct mort.

Numai că soldaţii Cassandrei aveau un avantaj: dispozitive optice sofisticate, care păreau că le monitorizează orice mişcare.

— Ar trebui să ne retragem în forţă în palat, spuse Coral, punând un încărcător nou în pistol. Am avea o şansă mai bună să scăpăm de ei.

Omaha dădu din cap aprobator. Şi o zbughiră spre intrarea în palat.

— Cum rămâne cu căpitanul al-Haffi şi cu ceilalţi? întreba Clay în timp ce intrau în grabă înăuntru.

— S-ar putea să plece fără noi.

Omaha se lăsă în jos într-un genunchi, ocupând o poziţie de tragere cu arma îndreptată spre curtea interioara.

Coral se postă lângă el, iar Danny şi Clay, în spatele lor.

— Să plece unde? întreba Omaha. Aş risca totul aici mai degrabă decât pe scările alea înguste. Cel puţin aici avem ceva spaţiu…

Glonţul care se înfipse în perete îi şuieră pe lângă ureche. Sticla se făcu ţăndări, înţepându-i faţa într-o parte.

— Fir-ar al…

Mai multe gloanţe se înfipseră în sticlă. Omaha se întinse pe jos lângă Coral. Danny şi Clay se retraseră în camera cealaltă, mai depărtată. Singurul motiv pentru care Omaha mai era încă în viaţă era faptul că statuia din fier şi sticlă care reprezenta palma ţinând sfera, din mijlocul curţii interioare, blocase o împuşcătură directă trasă către intrare.

De partea cealaltă a curţii interioare, unul dintre membrii comandoului alerga la vedere, înclinat într-o parte, cu un lansator de grenade pe umăr, îndreptat spre uşa palatului. Gloanţele continuară să zboare, ca foc de susţinere a soldatului cu lansatorul. O mişcare curajoasă. De câteva minute încoace echipa Cassandrei parcă fusese pusă pe jar.

Coral se întoarse în loc şi-şi îndreptă pistolul spre bărbatul cu lansatorul de grenade. Nu fu suficient de rapidă.

Însă asta nu fu valabil şi în cazul zeilor de sus.

Din tavan, un fulger orbitor de energie lovi pământul lângă bărbat, pârâind scurt şi dureros pentru retina umană. Nu era un fulger adevărat, ci doar un arc de energie format între tavan şi podea. Nu săpă un crater. Nici măcar nu-l dobori pe bărbat din picioare.

Făcu ceva şi mai grav.

Sticla de sub el se transformă pe loc în lichid, schimbându-şi starea într-o secundă. Soldatul se prăbuşi în balta de sticlă topită, până la gât. Ţipătul ce izbucni din gura omului fu un sunet auzit doar în cele mai adânci cotloane ale iadului, ţipătul unui om care ardea de viu.

După un moment se făcu tăcere.

Capul bărbatului căzu pe spate, din gură ieşindu-i aburi. Era mort.

Sticla se solidifică la loc.

Focul muri odată cu bărbatul. Ceilalţi fuseseră martori la grozăvia asta.

La depărtare, luptele continuau, răsunând în urma focurilor de puşcă – însă aici nu mişca nimeni. Omaha îşi ridică privirea. Tavanul era în flăcări, umplând toată cupola de deasupra. Alte fulgere se arcuiră între tavan şi podea. De undeva din faţă, de peste drum, se auzi un alt ţipăt, similar cu cel de dinainte.

— Se întâmplă din nou, spuse Coral.

Omaha se holba la omul mort, îngropat în sticlă. Ştia ce voia să spună fiziciană prin asta.

Moartea înfiorătoare se întorsese în Ubar.

6.12 P.M.

Painter sălta în scaunul său în timp ce autotractorul de douăzeci de tone zburda peste o mică dună. Nu putea să vadă nimic. Vizibilitatea de câţiva metri în faţă scăzuse până undeva în vârful nasului său. Conducea orbeşte. Putea foarte bine să se îndrepte spre marginea unei pante abrupte şi n-ar fi ştiut.

Cu câteva minute în urmă, furtuna de nisip atacase cu o ferocitate sporită. Rafalele violente de vânt sunau ca nişte pumni uriaşi ce loveau autotractorul cu putere. Capul lui Painter vibra de la zguduiturile şi şocurile la care era supus.

Cu toate astea, continuă să meargă tot înainte ca orbul. Singurul său ghid strălucea pe ecranul laptopului de lângă el.

Safia.

Nu avea idee dacă îi auzise sau nu apelul radio, însă ea nu-şi schimbase poziţia din momentul emisiei. Încă se afla deasupra solului… de fapt la aproximativ *doisprezece metri* deasupra pământului. Trebuia să fie un deal în faţă. Iar el trebuia să

încetinească de îndată ce se apropia.

Licăritul unei reflexii îi atrase privirea. În oglinda retrovizoare. Cel de-al doilea vehicul de urmărire. Se ţinea după luminile mai mari ale autotractorului. Urmăritorul conducea probabil orbeşte ca şi el, rămânând la oarecare distanţă, lăsându-l pe el să se ciocnească de orice fel de obstacole.

Orbul care-i deschide calea altui orb.

Painter continuă să meargă. Nu îndrăzni să-şi părăsească postul. Vântul se intensifică deodată, bătând chiar cu mai multă sălbăticie. Pentru un moment, autotractorul se înclină pe o parte pe o şenilă, cât pe ce să se răstoarne. Sfinte Hristoase...

Fără vreun motiv anume, izbucni în râs. Hazul nedesluşit al celui condamnat la moarte.

Apoi rafalele de vânt se opriră, ca şi cum cineva ar fi scos ventilatorul din priză.

Autotractorul ajunse pe o porţiune de teren mult mai neted. Văzduhul se lumină, transformându-se dintr-un cer de la miezul nopţii într-unul de la asfinţit. Nisipul încă se mai învârtea şi mai făcea rotocoale, iar vântul încă mai bătea destul de serios, însă nici la a zecea parte din viteza cu care suflase mai înainte.

Se uită în oglinda laterală. Un val compact de întuneric îi obtura vizibilitatea. Probabil că traversase în întregime centrul zonei şi ieşise pe partea cealaltă.

În timp ce se uita, nu văzu nici urmă din vehiculul de urmărire, strălucirea farurilor sale se pierduse în întunericul total. Probabil că ultima izbucnire mai năprasnică a vântului îl răsturnase pe nenorocitul acela.

Se concentra ca să se uite în faţă.

Dacă se chinuia, răzbătea cu privirea până la patru sute de metri distanţă. La depărtare putu să vadă proeminenţa nedesluşită a unei stânci întunecate la culoare. Un platou stâncos înalt. Îşi aruncă rapid privirea spre laptop. Cerculeţul albăstrui se afla drept în faţă.

— Aşadar, aici erai.

Apăsă şi mai tare pedala de acceleraţie a autotractorului.

Se întrebă dacă Safia putea să-l vadă. Se întinse şi luă staţia radio în mâna. Cu un ochi era în continuare atent la drum. Pe tot întinsul regiunii, minitornadele se mişcau cu rapiditate şi şerpuiau, unind deşertul de jos cu cerul de deasupra. Acestea străluceau cu o lucire bizară de cobalt. Pârâiturile şi scânteile produse de încărcătura statică se ridicau de la sol şi se răsuceau în sus. Majoritatea stăteau într-un singur loc, însă câteva

şerpuiau pe deasupra peisajului deşertic. El era suficient de aproape încât să vadă urmele lăsate pe faţa unei dune, nisipul spulberat şi aruncat cu putere în sus. În urma ei rămânea o dâră de nisip neagră, asemenea unui sigiliu cu înflorituri şi zorzoane, a unui condei mânuit de vreun zeu al furtunii.

Painter se încruntă. Nu mai văzuse niciodată un asemenea fenomen. Însă nu asta îl îngrijora pentru moment.

Avea griji mult mai presante. Ridică staţia radio la buze.

— Safia, dacă poţi să mă auzi, confirmă-mi. Ar trebui să mă vezi.

Aşteptă un răspuns, ceva. Nu ştia dacă Safia mai avea vreuna dintre staţiile lor radio. Era vorba de frecvenţa pe care setase transmiţătorul autotractorului.

Zgomotul izbucni din receptor:

— … ainter! Pleacă! Întoarce-te!

Era Safia! Părea să aibă probleme.

Apăsă pe butonul de transmisie.

— Nu mă întorc. Am…

Un arc electric se formă între receptorul radio şi urechea lui. Scâncind, scăpă radioul din mână. Mirosea a păr ars.

Simţi un val de încărcătura statică imensă ce pusese stăpânire pe tot vehiculul. La atingerea fiecărei suprafeţe în parte se cutremura. Îşi ţinu mâinile pe volanul acoperit cu cauciuc. Laptopul sfârâi, după care auzi un pocnet puternic. Ecranul se stinse.

Un sunet ca de nautofon ajunse până la el, puternic, neplăcut şi persistent. Nu, nu era un semnal de ceaţă… ci claxonul unui camion.

Se uită rapid în oglinda laterală. Din valul negru de furtună, camionul pornit în urmărirea lui ieşi la iveală în teren deschis. Ultimele rafale de vânt loviră cu putere capătul din spate al maşinii. Carcasa maşinii se clătină, începând să se ridice uşor în aer.

După care fu eliberat. Lovi nisipul cu putere, cu roţile de pe o parte, după care cu cele de pe partea cealaltă. Se balansă, derapă şi se întoarse complet. Însă acum ieşise din ghearele furtunii.

Painter înjură.

Şoferul camionului trebuie să fi fost la fel şocat ca Painter de faptul că mai era în viaţă. Camionul cu platformă mergea în gol. Arăta jalnic. O roată era dezumflată, bara de protecţie era îndoită ca un uriaş zâmbet de oţel, prelata de deasupra încărcăturii din

spate fusese smulsă într-o parte şi se prinsese în frânghiile de amarare.

Painter apăsă acceleratorul, înaintând cu viteză, mărind pe cât posibil distanţa dintre el şi camionul aflat pe urmele sale. Îşi aminti de bombardamentul cu grenade reactive la care fusese supus. Voia să câştige un mic avantaj, după care urma să se ocupe şi de camionul acesta.

În oglinda laterală, camionul îl urmărea, mergând destul de greu după el. Painter se pregăti de luptă, setând mastodontul pe pilot automat.

În faţă, în plin deşert, îi aştepta o pădure de diavoli ai nisipurilor, care se învârteau nebuneşte şi străluceau în semiobscuritatea asfinţitului. Cu toţii păreau să fie în mişcare acum. Se încruntă. Se mişcau cu toţii la unison, ca un balet nepământean.

După care o simţi. O mişcare bruscă, familiară, a nisipului.

Simţise acelaşi lucru când grenadele declanşaseră o avalanşă asupra unei dunei. Senzaţia că-i fuge nisipul de sub tălpi.

Însă acum se afla pe teren întins şi plat.

Tot ce se afla în jurul turbioanelor dansa nebuneşte, electricitatea statică producând scântei, iar deşertul se dezagrega sub el. Autotractorul de douăzeci de tone se împotmolea din ce în ce mai tare. Viteza îi scăzuse. Simţi cum îi derapează spatele şi cum se plimbă dintr-o parte în alta. Autotractorul se răsuci în loc, târât de forţe necunoscute. După care fu prins ca într-o capcană şi se opri.

Geamul lateral era îndreptat spre camionul din spate. Acesta continua să se îndrepte de el, apropiindu-se pe roţile sale late, noduroase, speciale pentru nisip. După care nisipul de dedesubt se transformă în pudră. Se afundă până la jante... după care până la osii.

Acum era blocat ca într-o mlaştină.

Atât vânătorul, cât şi prada erau prinşi în capcană, ca nişte muşte în chihlimbar. Numai că acest chihlimbar se mai scurgea încă.

Simţea asta chiar sub el. Nisipurile încă se mai mişcau.

6.15 P.M.

Safia renunţă la staţia radio. Nu putea decât să privească plina

de groază, alături de Kara şi Lu'lu. Era un peisaj mai presus de un coşmar, un tablou pictat de Salvador Dali. Lumea se topea şi se extindea.

Se uită la vârtejurile, la descărcările electrice mortale, la bălţile de nisip negru, la dârele identice lăsate în urmă de diavolii rapizi care bântuiau încoace şi încolo. Norii plini de praf de pe cer străluceau de la cantitatea de energie care se răspândea prin ei, alimentată de coloanele şerpuitoare de nisip şi încărcătură statică.

Însă nu acesta era cel mai rău lucru.

Din câte putea să vadă, întregul platou deşertic începuse să se adune într-un turbion uriaş, care se învârtea în jurul bulei îngropate în adâncurile Ubarului. Platoul stâncos din piatră de gresie era ca un bolovan în curent. Însă mai existau şi alte pietre mai mici: autotractorul lui Painter şi alt camion, împotmolite în nisipurile învolburate.

Vârtejurile de vânt şi nisip se apropiau de vehicule, lăsându-le focului mocnind. Spre stânga răsună o bubuitură. O bucată din platoul stâncos se desprinse, prăbuşindu-se în nisip, asemenea un gheţar ce se prăbuşeşte în mare.

— Nu putem să mai stăm aici, spuse Kara. Insula asta de piatră o să se facă bucăţi.

— Painter… rosti Safia.

Îmbrăcămintea ei producea scântei şi pârâia pe fundalul descărcărilor electrice, în timp ce ea păşea spre marginea platoului stâncos. El venise să le salveze, mergând la moarte sigură. Trebuiau să facă totuşi ceva.

— E pe cont propriu, spuse Kara. Nu-l putem ajuta cu nimic.

Deodată staţia radio îi pârâi în mână. Uitase de ea. „Painter…"

— Safia, mă auzi?

Era Omaha. Îşi ridică şi ea staţia radio.

— Sunt aici.

Vocea lui suna ca şi cum ar fi fost de pe altă planetă.

— Aici jos se întâmplă ceva ciudat. Încărcătura statică creează arcuri electrice peste tot. Distruge sticla. O topeşte în punctele de contact. Cataclismul generalizat se întâmplă din nou! Rămâneţi acolo!

— Puteţi să ajungeţi aici sus? La scări?

— Nu. Eu, Danny, Clay şi Coral suntem blocaţi în palat.

O mişcare de lângă tunel îi atrase atenţia. Sharif urca şi el.

Kara se duse să-i iasă în întâmpinare.

El îi făcu semn spre tunel.

— Ne-am retras la scări, spuse el, gâfâind. Căpitanul al-Haffi o să încerce să ţină inamicul la distanţă. Ar trebui…

Vocea i se stinse în momentul în care surprinse cu privirea imaginea deşertului. Făcu ochii mari.

O altă rocă se crăpă, apoi bucăţile masive de piatră se prăbuşiră. Marginea platoului stâncos se spulberă.

— Allah, ai milă de noi, se rugă Sharif.

Kara îi făcu semnă să se dea înapoi.

— Cam aşa ar trebui. Fiindcă suntem pe punctul de a rămâne fără locuri unde să ne ascundem.

6.16 P.M.

Cassandra cunoscu adevărata teroare pentru prima oară după ani de zile. Ultima dată când simţise teama asta până în rărunchi fusese în copilărie, când asculta paşii tatălui ei care se apropiau de uşa dormitorului ei la miezul nopţii. Acum era la fel. O frică pe care o simţea până în măruntaie şi care-i îngheţa şira spinării. Uitase să respire.

Se ghemuise, făcându-se mică de tot, într-o clădire nu prea mare de sticlă, mai mult o capelă, suficientă pentru o persoană ca să îngenuncheze. Singura intrare era o uşiţă pe care trebuia s-o tragi după tine. Nu avea nici o fereastră. Dincolo de uşă, se întindea oraşul.

Se uita la arcurile continue produse de descărcările electrice. Unele loveau lacul, crescând în intensitate, după care erau resorbite înapoi spre acoperiş şi mai luminoase după efortul depus, ca şi cum furtuna de deasupra s-ar fi alimentat din apele de dedesubt.

Nu acelaşi lucru se întâmpla când loveau sticla. Fiecare suprafaţă absorbea energia stranie, lichefiindu-se, însă pentru un timp foarte scurt, exact cât scânteierea unui fulger. După care se transforma la loc în sticla solida.

Îl văzuse pe unul dintre oamenii ei răpus de un asemenea fulger. Acesta se adăpostise în spatele unui perete, sprijinindu-se de el. După care fulgerul lovise zidul. Bărbatul se prăbuşise prin el, reazemul său dispărând subit. După aceea peretele se solidificase la loc. Jumătate din corp pe de-o parte, cealaltă jumătate pe partea cealaltă a peretelui. La interior, pe toată lăţimea sticlei, fusese ars până la os. Până şi hainele i se

aprinseseră, transformându-l într-o torţa umană, de ambele părți ale sticlei.

Peste tot prin oraş, luptele încetaseră. Oamenii îşi căutau adăpost.

Văzuseră cu toţii corpurile mumificate. Ştiau ce se întâmpla. În caverna uriaşa se aşternuse o linişte mormântală, cu excepţia focurilor de arma ocazionale dintre vecinătatea zidului din spate, acolo unde inamicul se autoizolase într-un tunel. Oricine se apropia era împuşcat.

Cassandra ţinea strâns dispozitivul ei electronic de urmărire. Se uita la cum erau răspândite triunghiurile roşii. Oamenii ei. Sau cei câţiva care mai rămăseseră din ei. Îi numără. Din cei cincizeci de bărbaţi din echipa de atac, mai rămăseseră doar doisprezece. Se uita cum un alt marcator clipeşte şi dispare de pe ecran. Un ţipat cutremurător tulbură liniştea oraşului.

Moartea îi secera fără milă oamenii.

Ştia că până şi adăposturile acestea închise nu erau sigure. Văzuse cadavre mumificate în interiorul câtorva case.

Cheia fenomenului părea a fi mişcarea. Probabil că volumul de încărcătură statica din încăpere era atât de mare, încât orice mişcare atrăgea un fulger care-i perfora acoperişul.

Drept urmare, Cassandra rămase nemişcata, foarte liniştită. Făcuse acelaşi lucru în pat, în copilărie. Atunci nu-i fusese de nici un ajutor. Se îndoia că avea să-i fie acum. Era prinsă în capcana.

6.17 P.M.

Omaha stătea întins pe burta la intrarea în palat. Tăcerea era apăsătoare. Dincolo de curtea interioară, furtuna de foc se înrăutăţise. Fulgerele pârâiau, frângându-se în nişte furci strălucitoare. Cupola de sus strălucea asemenea unei coroane solare, a unui soare albăstrui.

Omaha privi în jur ştiind că moartea era aproape.

Însă cel puţin îi spusese Safiei că o iubeşte. Îşi găsise liniştea interioara. Trebuia să se mulţumească doar cu asta. Îşi aruncă privirea în sus. Se rugă ca Safia să fie în siguranţa. Ea îi transmisese un alt mesaj scurt, descriindu-i haosul de acolo.

Moarte deasupra, moarte dedesubt. Aveai de ales.

Coral era întinsă lângă el, studiind furtuna.

— Suntem în interiorul celui mai mare transformator din lume.

— Ce vrei să spui?

Vorbeau în şoaptă, ca şi cum le-ar fi fost frică să nu atragă atenţia monstrului adormit.

— Caverna din sticlă cu soluţia ei de antimaterie energizată acţionează precum un superconductor masiv, izolat. Atrage energia spre ea însăşi precum cămila de fier de la muzeu. În cazul acesta, acumulează energia statică a oricărei furtuni de nisip de deasupra, absorbind-o de sus în jos. Însă aşa cum energia sporeşte în incintă, depăşind un anumit prag, trebuie să elimine excesul de energie, aşa cum o face fulgerul în timpul unei furtuni obişnuite cu tunete şi fulgere. Numai că acesta este orientat de la nisip spre cer, ţâşnind în sus, în mod repetat, în descărcări imense, creând acele turbioane mortale de la suprafaţa deşertului.

— Ca şi cum şi-ar secătui bateria, spuse Omaha. Însă ce se întâmplă de fapt aici?

— O furtună într-o sticlă. Megafurtuna şi-a revărsat prea multă energie aici jos. Bula de sticlă nu poate să o descarce suficient de repede, aşa că o parte din ea este împroşcată înapoi.

— Autodistrugându-se.

— Redistribuind încărcătura electrică, îl corectă ea. Sticla este un conductor foarte bun. Pur şi simplu preia energia în exces pe care n-o poate descărca totuşi către suprafaţă şi o transmite în jos, pe podeaua de dedesubt. Sticla de aici captează energia şi o dispersează. Un ciclu menit să menţină sarcina electrică dispusă în mod uniform în întreaga bulă, în loc să o localizeze doar la nivelul cupolei. Acest echilibru de energie este cel care menţine stabilitatea lacului cu antimaterie pe durata furtunii. O echilibrare a sarcinilor electrostatice.

— Cum rămâne cu pungile de sticlă topită?

— Nu cred că este sticlă *topită.* Cel puţin nu întru totul.

Omaha se uită întrebător spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Sticla este întotdeauna în stare *lichidă.* Ai văzut vreodată sticlă din antichitate? Firişoarele lunguieţe ce parcă ar curge şi-i distorsionează uşor claritatea? Gravitaţia afectează sticla ca în cazul unui lichid, făcând-o să se scurgă uşor în mici şiroaie.

— Însă ce are asta de-a face cu ce se întâmplă aici?

— Fulgerele de energie nu numai că topesc sticla. Ele îi schimbă *starea,* degradându-i în mod instantaneu toate legăturile, lichefiind sticla până la punctul care o separă de starea gazoasă. Când energia se dispersează, se resolidifică la

loc. Însă doar pentru o clipă, este într-o stare incandescentă între lichid şi gaz. De asta nu curge. Îşi menţine forma de bază.

Omaha spera că discuţia asta avea să conducă la vreo soluţie.

— Şi putem să facem ceva în sensul ăsta?

Coral clătină din cap.

— Nu, dr. Dunn, mi-e teamă că am dat de dracu'.

6.19 P.M.

Explozia puternică îi atrase atenţia lui Painter către platoul stâncos.

Un camion parcat lângă proeminenţa din piatră de gresie zbură prin aer, împroşcând combustibil în flăcări. Unul dintre diavolii de nisip care rătăcea fără direcţie continuă să se deplaseze trecând pe lângă el. În urma sa lăsa o dâră aburindă de nisip înnegrit.

Sticlă topită.

Coloanele sinuoase de încărcătură statică descărcau într-un fel sau altul cantităţi colosale de energie calorică, arzând tot ce întâlneau în calea lor.

Painter îşi aminti de avertismentul Safiei transmis prin staţia radio înainte să se scurtcircuiteze. Încercase să-l prevină să nu se apropie. Iar el nu o ascultase.

Acum era blocat în interiorul autotractorului şi acesta se răsucea uşor, într-un turbion imens din nisip învolburat. De cinci minute încoace, îl târâse necontrolat în faţă, făcându-l să descrie un arc mare de cerc, învârtindu-l uşor în loc. Era ca o planetă care orbita în jurul soarelui.

Iar tot ce se afla în jur executa un dans al morţii. La fiecare vârtej care dispărea de la sine printr-o bruscă descărcare electrostatică, alte trei îi luau locul.

Era doar o chestiune de timp până când unul dintre ele avea să-i taie calea sau şi mai rău, să erupă de sub el. În timp ce se rotea, văzu celălalt camion. Nu se descurca deloc mai bine. O altă planetă, mai mică, poate o lună.

Painter se uită de-a lungul nisipurilor care îi separau, întrezări o şansă.

Era o idee nebunească, însă era mai bine decât să stea aici, aşteptându-şi sfârşitul. Dacă tot trebuia să moară, decât să stea cu mâinile în sân, mai bine încerca să facă totuşi ceva. Se uită în

jos la trupul său gol. N-avea decât boxerii pe el. OK, trebuia să călătorească fără bagaje.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre partea din spate a mastodontului. Avea să plece cu mâna aproape goală. Îşi luă un singur pistol… şi un cuţit.

Odată pregătit, se duse spre uşa din spate. Trebuia să se mişte repede. Îşi luă un răgaz cât să tragă de mai multe ori aer în piept. Deschise uşa din spate.

Suprafaţa întinsă a deşertului erupse deodată la câţiva metri distanţă. Un diavol se răsuci în sus ieşind din nisip. Îi simţi valul de energie statică. Părul i se electriza în jurul capului, pârâind. Speră că nu-i luase foc.

Se trase înapoi şi se îndepărtă de uşa din spate. Timpul îi expirase. Se îndreptă ca o săgeată spre uşa laterală, o deschise larg şi sări.

Lovind pământul, se scufundă până la gambe. Nisipul era al naibii de instabil. Îşi aruncă privirea peste umăr. Diavolul se contura nedesluşit în spatele tractorului, pocnind şi pârâind de la energia statică. Simţi mirosul de ozon. Căldura era parcă pompată dinspre monstru.

„Zboară, zboară, scânteioară.”

Erau nişte versuri pentru copii pe care tatăl lui i le şoptea adesea la ureche atunci când îl prindea că pierdea vremea aiurea. „Nu, papa… eu nu pierd vremea aici.”

Painter îşi trase picioarele ca să le scoată din nisip şi o luă la fugă în jurul botului autotractorului. Turbionul îl trase spre el, aducându-l la limita nisipurilor mişcătoare.

Localiză camionul cu platformă. Se afla la cincizeci de metri. O jumătate dintr-un teren de fotbal. O luă la fugă spre acesta.

„Zboară, zboară, scânteioară.”

Fugea, cu rima incantaţiei în minte.

Dincolo de întinderea de nisip, portiera camionului se deschise brusc. Soldatul stătea pe scara de urcare cu puşca îndreptată spre el. Un nu hotărât intruşilor.

Din fericire Painter avea deja pistolul ridicat. Trase odată şi încă o dată. Nu avea nici un motiv să economisească gloanţele. Apăsă de câteva ori pe trăgaci.

Şoferul căzu pe spate, cu braţele întinse.

Explozia din spatele lui Painter îl aruncă înainte, cu faţa în jos. Un val de foc pârjoli totul în jur. Scuipând nisipul din gură, sări în sus şi o luă la fugă.

Îşi aruncă scurt privirea şi văzu autotractorul într-o rână, în

flăcări, în urma exploziei rezervorului de combustibil, provocate de căldura puternică emanată de diavolul de nisip, în momentul în care se apropiase de mastodont. Painter fugea cu paşi hotărâţi. Combustibilul aprins se împrăştia peste tot în jur, vărsându-se în nisip.

El fugea pur şi simplu cât îl ţineau picioarele, hotărât să ajungă acolo unde îşi propusese.

Ajungând la camionul cu platformă, sări până la portiera cabinei, se folosi de cadavrul şoferului ca să-şi facă vânt şi se cocoţă pe platforma din spate. Prelata era încă încâlcită în frânghii. Se folosi de cuţit să taie legăturile. Acestea erau întinse la maximum şi pocniră asemenea coardelor de chitară încordate excesiv de mult. Dădu la o parte prelata şi frânghiile tăiate.

Scoase la iveală ce se afla dedesubt. Ceea ce văzuse atunci când autoplatforma se împotmolise. Una din tălpile saniei de susţinere a elicopterului.

„Scânteioara tocmai a descoperit că poate pluti.”

6.22 P.M.

Safia auzi împuşcăturile sacadate ale unui pistol.

„Painter...”

Se îngrămădise de-a valma cu ceilalţi în interiorul pasajului cu trepte. Kara şi Lu'lu stăteau de pază împreună cu ea. Se gândea cum să scape de soarta crudă de aici. Simţi că exista un răspuns, dar la care ea nu avea acces. Un indiciu care îi scăpa, lăsând frica să o roadă pe dinăuntru. Însă frica era o cunoştinţă mai veche de-a sa. Trase adânc aer în piept, de mai multe ori, inhalând calm, expirând tensiunea internă.

Se gândi la misterul de aici.

Îşi aminti de gândurile care o cuprinseseră pe drumul până aici. De modul în care trecutul şi prezentul se întrepătrundeau în nenumărate feluri. Închise ochii. Aproape că putea să simtă cum răspunsul se ridică în interiorul ei, ieşind la suprafaţă, asemenea unei bule de aer în apă.

După care urmară împuşcăturile.

Urmate de o explozie. Asemenea celei care distrusese unul dintre camioanele căpitanului al-Haffi cu aproximativ un minut în urmă.

Safia ieşi în grabă pe platoul stâncii. O minge de foc se ridică în sus, dezintegrându-se în bătaia vântului. Autotractorul zăcea răsturnat pe o parte.

„Oh, Doamne… Painter…”

După care văzu un bărbat dezbrăcat căţărându-se pe camionul mai mic.

Kara i se alătură.

— E Crowe.

Safia se agăţă de speranţa asta.

— Eşti sigură?

— Tipul ăsta chiar trebuie să se tundă.

Personajul se urcă în ceva din spatele camionului. După aceea Safia văzu desfăşurarea palelor pliante. Auzi un vâjâit la distanţă. Palele începură să se învârtă. Un elicopter.

Kara oftă.

— Omul ăsta e inepuizabil, trebuie să recunosc.

Safia observă că un vârtej mic, unul dintre cele care bântuiau de colo-colo, lăsând dâre printre dune, se învârtea într-un arc de cerc larg, îndreptându-se spre camion şi elicopter.

Oare îl văzuse şi Painter?

6.23 P.M.

Painter stătea întins pe burtă în sania elicopterului. Manşele de comandă erau lângă mâinile sale, câte una pentru fiecare mână. Iniţie învârtirea palelor. Mai pilotase elicoptere în perioada în care se antrenase pentru a intra în Forţele Speciale, însă nici unul ca acesta.

Însă cât de diferit putea să fie?

Trase de maneta din dreapta. Nu se întâmplă nimic O împinse pe cea din stânga. Tot nimic. În regulă, poate că lucrurile erau puţin diferite.

Acţionă ambele manete o dată, iar elicopterul se desprinse de pe platformă şi se ridică în aer. Menţinu manetele trase şi ţâşni într-un arc de cerc nesigur, învârtit de vânt. Bum-bum-ul palelor se potrivea cu bătăile inimii sale, rapide şi furioase. Pe măsură ce elicopterul se ridica, surprinse cu privirea un vârtej în coada sa. Strălucea şi împroşca foc asemenea unui demon ridicat din iad.

Painter acţionă comenzile, înclinându-se spre dreapta, spre stânga şi înainte.

Înainte era în regulă.

Mări viteza, aplecându-se prea mult, ca şi cum ar fi coborât pe o pantă înzăpezită. Încercă să ridice botul elicopterului în sus înainte să se îngroape singur în nisip. Acţionă maneta, mişcând-o spre stânga, după care o readuse la poziţie, iar în cele din urmă găsi o modalitate de a-i ridica partea din faţă.

Acum se îndrepta direct spre un turbion monstruos de mare.

Urcă mai sus şi înspre dreapta – şi reuşi cu succes să se învârtă în loc în timp ce *încă* mai zbura spre diavolul uriaş. Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Trase de maneta stângă, opri rotaţia şi reuşi la ţanc să evite diavolul.

Însă cu un gest neaşteptat, vârtejul împroşcă un arc de energie statică, năucindu-l.

Painter resimţi şocul din vârful picioarelor până la sprâncene.

La fel şi aparatul de zbor.

Toată alimentarea cu energie căzu. Instrumentele o luară razna. Era în picaj, palele învârtindu-se fără folos. Opri toate sistemele, după care le porni din nou. Relansare. Se auzi un vâjâit uşor, după care motorul se înecă. Apoi muri.

Platoul de piatră era în faţă. Se îndreptă spre el făcând tot ce putea să facă el… ceea ce însemna că se afla undeva în lateralul blocurilor de piatră.

Reporni totul din nou. Motorul reacţiona de data asta. Palele care continuau să se învârtească trebuie să fi ajutat la repornirea motorului. Trase de ambele manete.

Elicopterul urcă. Stâncile parcă veneau în grabă spre el.

— Hai odată… murmură el printre dinţii încleştaţi.

Când ajunse la platoul stâncos, îşi aruncă rapid privirea în vârf. Mai ridică aparatul de zbor câţiva centimetri. Tălpicii de aterizare măturară marginea platoului, muşcară puţin din el, aplecând elicopterul într-o parte. Palele se loviră de piatră şi se rupseră.

Se făcură praf.

Apoi trenul de aterizare se retrase şi aparatul de zbor ateriză cu fundul în sus deasupra platoului de piatră. O cădere norocoasă. Painter se lovi la cap, însă nu prea tare.

Lovi cu putere în trapa laterală şi se prăbuşi. Râmase întins pe piatră, gâfâind, surprins că trăia. Era o surpriză plăcută.

Safia se grăbi să ajungă la el.

Kara o urmă, privindu-l cu mâinile încrucişate.

— Bună treabă, însă ai auzit vreodată de expresia ai sărit din lac în puţ?

El se ridică.

— Ce mama dracului se întâmplă?

— Trebuie să ajungem într-un loc sigur, spuse Safia, ajutându-l să stea în picioare.

— Unde? întrebă Kara, apucându-l de mâna cealaltă. Furtuna de nisip sfâşie deşertul, iar dedesubt, Ubarul este în flăcări.

Safia îşi îndreptă corpul.

— Ştiu unde putem să mergem.

22
FURTUNA DE FOC

4 DECEMBRIE, 6.45 P.M.
UBAR

Safia stătea cu căpitanul al-Haffi la baza scărilor. Se uita lung la vârtejul azuriu ce se agita deasupra încăperii boltite. Era orbitor. Fulgere de energie albastră precum cerul erau lansate, se divizau în două şi se împrăştiau peste tot în încăpere. Cea mai enervantă caracteristică era tăcerea absolută. Aici nu erau tunete.

— Cât de departe este palatul? îl întrebă ea pe căpitan.

— La patruzeci de metri de aici.

Se uită în spate la scări. Clanul Rahim se redusese la paisprezece femei adulte şi la cele şapte fetiţe. Dintre cei doisprezece oameni ai căpitanului al-Haffi rămăseseră acum opt. Nici unul dintre ei nu părea pregătit să intre în Ubar prin zidul de foc mistuitor.

Însă erau gata s-o urmeze pe Safia.

Se întoarse cu faţa spre poteca pe care trebuiau să meargă. Orice pas greşit însemna moartea prin calcinare.

— Eşti sigură? o întrebă Kara din spate, flancată de Lu'lu şi Painter.

— Cât se poate de sigură, răspunse Safia.

Painter împrumutase o robă de la unul dintre bărbaţii clanului Shahran, însă era tot desculţ. Avea buzele strânse.

La depărtare, răsunând în jos prin pasajul din spatele lor, zgomotul provocat de prăbuşirea stâncii ajunse până la ei. Pregătirile duraseră mai mult decât ar fi vrut Safia. Deja secţiunile superioare ale scărilor se prăbuşeau, făcându-se praf.

— Îţi pui multă încredere în regina aia din vechime, spuse Painter.

— Ea a supravieţuit cataclismului. Linia de descendenţă a regelui a supravieţuit şi ea. Pe timpul ultimului cataclism, linia de descendenţă regală a fost protejată. Ei au fost singurii care au reuşit. Cum oare?

Safia se întoarse şi goli roba împăturită pe care o ţinea în mână. Nisipul curse şi acoperi sticla din faţa ei. Se întindea repede pe potecă.

— *Nisipul* este un izolator foarte bun. Palatul regal din Ubar este acoperit cu tablouri din nisip, pe jos, pe pereţi şi pe tavan. Amestecul unei cantităţi atât de mari de nisip în sticlă probabil asigură legarea la pământ a structurii împotriva descărcărilor electrostatice, protejându-i pe cei dinăuntru. Şi bătu uşor în staţia radio. Aşa cum a făcut-o până acum cu Omaha, Coral, Danny şi Clay.

Painter dădu din cap aprobator. Ea îi citi respectul şi încrederea în priviri. Se simţi întărită de încrederea neclintită pe care el o avea în ea. Era ca o stâncă atunci când ea avea nevoie de sprijin şi să se bizuiască pe cineva. Din nou.

Safia se întoarse şi se uită atent în spate, la şirul lung de persoane. Fiecare avea câte un săculeţ de nisip. Făcuseră săculeţi şi pungi improvizate din robe, cămăşi – până şi copiii cărau nişte ciorapi plini de nisip. Planul consta în vărsarea nisipului şi crearea unei poteci de aici până la palat, locul în care aveau să se adăpostească împotriva furtunii.

Safia ridică staţia radio.

— Omaha?

— Sunt aici, Saff.

— Noi am pornit la drum.

— Aveţi grijă.

Lăsă staţia radio în jos şi păşi pe sticla acoperită cu nisip.

Ea avea să meargă în frunte, deschizându-le calea. Mergând tot înainte, împrăştia nisipul cât putea de mult în faţă cu gheata, păstrându-şi totuşi o bună izolare sub picioare. Odată ajunsă la capăt, Painter îi dădu săculeţul lui de nisip. Se întoarse şi vărsă pe jos nisipul, prelungind dâra pe care continuă să meargă.

Deasupra capului, acoperişul cavernei lumina cu o flacără albăstruie ca de cobalt. Încă era în viaţă. Funcţiona.

Safia înainta încetişor pe poteca de nisip. În spatele ei, se forma un lanţ uman din ce în ce mai mare, prin care se pasau săculeţii de nisip unul după altul, din mână în mână.

— Uitaţi-vă pe unde călcaţi, îi avertiză Safia. Asiguraţi-vă că aveţi tot timpul nisip sub tălpi. Nu atingeţi pereţii. Aveţi grijă de copii.

Şi continua să verse nisip. Dâra se întindea şerpuitoare de la peretele din spate, ocolind colţurile, coborând scările, de-a lungul treptelor de sticlă.

Safia se uită în faţă la palat. Înaintau în pas de melc, dar se apropiau din ce în ce mai mult.

Acum, încărcăturile statice erau lansate înspre ei aproape continuu, atrase de mişcările lor, agitând şi destabilizând câmpul electromagnetic ce stabiliza locul. Insă sticla de-o parte şi de alta a potecii absorbea întotdeauna încărcătura electrostatică, asemenea unui paratrăsnet Poteca lor rămase sigură.

Safia vărsă nisipul dintr-o robă, după care auzi un strigăt în spate. Sharif alunecase la câţiva metri mai în spate pe una dintre scările acoperite cu nisip. Îşi recăpătase echilibrul sprijinindu-se de un perete din apropiere.

— Nu, strigă Safia.

Însă era prea târziu.

Asemenea unui lup care se repede asupra unui miel răzleţ, o lance de lumină strălucitoare ţâşni de sus. Peretele solid cedă. Sharif căzu cu capul înainte. Sticla se solidifică în jurul umerilor săi. Corpul îi fu cuprins de spasme, însă nu se mai auzi nici un ţipăt, căci faţa îi era blocată în sticlă. Muri imediat. Marginile robei îi ardeau cu foc mocnit.

Copilele ţipară şi-şi ascunseră feţele în robele mamelor lor. Barak veni în grabă din spate, trecând pe lângă ceilalţi, cu faţa împietrită de durere. Dădu din cap spre femei şi copii.

— Calmează-le, spuse Safia. Fă-le să meargă în continuare.

Şi cu asta luă următorul săculeţ. Mâinile îi tremurau. Painter veni lângă ea, luându-i sacul din mână.

— Lasă-mă pe mine.

Ea aprobă din cap, rămânând a doua din şir. Kara era în spatele ei.

— A fost un accident, spuse ea. Nu e vina ta.

Safia înţelese cu mintea, însă nu şi cu inima.

Cu toate astea, nu lăsă ca acest sentiment de vinovăţie să o paralizeze. Îl urmă pe Painter, dându-i alt săculeţ. Avansau încetul cu încetul.

În cele din urmă, ocoliră zidul curţii interioare. În faţă, intrarea în palat era luminată. Omaha stătea chiar sub arcadă, cu lanterna în mână.

— Am lăsat lanterna aprinsă pentru voi.

Le făcu semn să înainteze. Safia trebui să se abţină şi să reziste tentaţiei de a o lua la fugă. Încă nu erau în siguranţă deplină.

Continuară să meargă înainte în acelaşi ritm, ocolind pe lângă sfera de fier aşezată pe postamentul său. Într-un final, dâra lor

lungă de nisip ajunse la intrare.

Safiei i se permise să intre prima. Ea păşi înăuntru şi-l îmbrăţişa pe Omaha, lipindu-se strâns de el. El o ridică în braţe şi o duse până în spate, în camera principală.

Ea nu obiectă în nici un fel. Erau în siguranţă acum.

7.07 P.M.

Cassandra urmărise nemişcată procesiunea, abia respirând. Ştia că, dacă se mişca, asta înseamnă propria moarte. Safia şi Painter trecuseră la câţiva metri de mica ei firidă de sticlă.

Prezenţa lui Painter fusese într-adevăr o surpriză. Cum de se afla aici?

Însă nu reacţiona. Îşi ţinu până şi respiraţia, fără să se precipite. Era ca o statuie.

Nenumăraţii ani de antrenament specific în Forţele Speciale şi operaţiunile de pe teren o învăţaseră modalităţile de a rămâne nemişcată şi tăcută. Se folosea de ele din plin.

Cassandra ştiuse că Safia venea spre ea. Le urmărise modul în care înaintaseră, mişcându-şi numai ochii şi văzuse cum şi ultimul triunghi roşu de pe dispozitivul de urmărire dispăruse cu un minut în urmă. Ea era singura care mai rămăsese din echipa de atac. Însă nu se terminase.

Cassandra urmărise plină de uimire cum Safia se întoarce înapoi în cavernă de la suprafaţă, revenind aici şi trecând atât de aproape de ea.

O dâră de nisip.

Safia desluşise singurul adăpost ce conferea siguranţă din toată peştera: clădirea mare, semeaţă, care se înălţa la cincisprezece metri distanţă. Cassandra auzise vocile fericite ale celorlalţi în momentul în care ajunseră în acest sanctuar.

Rămase absolut nemişcată.

Dâra de nisip şerpuia la numai doi metri de poziţia ei. Doi paşi mari. Mişcându-şi numai ochii, se uită în sus la tavan. Aşteptă, încordându-şi fiecare muşchi, pregătindu-se. Însă rămase ca o statuie.

După aceea un fulger lovi la vreo trei metri distanţă. Suficient de aproape.

Cassandra ţâşni pe uşă, convinsă de adevărul unui proverb vechi: „Fulgerul nu loveşte niciodată de două ori în acelaşi loc”.

N-avea unde să se ducă în alt loc.

Atinse cu un picior sticla, însă suficient de departe cât să poată sări de-acolo. La următoarea mişcare piciorul îi ateriza pe nisip. Căzu ghemuindu-se pe potecă.

Era în siguranţă.

Trase de mai multe ori cu putere aer în piept, pe jumătate suspinând de uşurare. Îşi permise acest moment de slăbiciune. Avea nevoie de el ca să se întărească pentru ceea ce avea să facă mai departe. Aşteptă ca inima să nu-i mai bată cu putere şi să nu mai tremure.

În cele din urmă se calmă. Îşi întinse gâtul, ca o pisică abia trezită din somn. Inspiră adânc, apoi expiră. Acum era gata să se întoarcă la treabă.

Se ridică în picioare şi scoase la vedere detonatorul comandat de la distanţă. Îl verifică rapid ca să se asigure că nu se defectase sau că nu i se arseseră componentele electronice. Totul părea în ordine. Apăsă pe o tastă, acţiona butonul roşu, după care apăsă din nou pe tastă.

Un comutator între viaţă şi moarte.

Însă în loc să apese butonul care să explodeze cipul de la gâtul Safiei, tot ceea ce trebuia să facă acum era să-şi ridice degetul în sus.

Pregătită, îşi scoase pistolul din toc. Era timpul să-şi salute vecinii.

7.09 P.M.

Painter stătea pe podea şi se uita înjur. Coral deja îl pusese la curent cu ceea ce se întâmplase, cu teoriile şi motivele ei de îngrijorare. Acum şedea lângă el, verificându-şi arma.

De partea cealaltă a încăperii, Safia stătea împreună cu grupul ei. Zâmbeau şi dinspre ele se auzeau râsete uşoare.

Acum erau o familie nouă. Safia avea o soră nouă în Kara, o mamă în Lu'lu. Însă cum rămânea cu Omaha? El stătea lângă ea, fără să o atingă, însă destul de aproape. Painter văzu cum Safia se apleca uşor în direcţia bărbatului, aproape atingându-l, fără să ducă mişcarea până la capăt.

Coral continuă să-şi cureţe arma.

— Câteodată tot ceea ce trebuie să faci este să mergi mai departe.

Înainte ca el să-i poată răspunde, o umbră se mişcă în dreapta sa, lângă intrare.

O văzu pe Cassandra intrând în încăpere. Cu pistolul într-o mână, calmă, nepăsătoare, ca şi cum doar ce s-ar fi întors de la o plimbare în parc.

— Acum atmosfera nu mai e atât de caldă, spuse ea.

Apariţia ei făcu pe toată lumea să tresară. Armele ieşiră rapid la iveală. Cassandra nu reacţionă. Încă îşi ţinea pistolul îndreptat în sus, spre tavan. Însă în acelaşi timp ţinea la vedere în cealaltă mână un dispozitiv binecunoscut.

— Există vreo posibilitate să-i dai bineţe unui vecin?

— Nu trageţi! izbucni Painter, deja în picioare. Nimeni să nu tragă!

Merse până într-acolo încât se aşeză în faţa Cassandrei, protejând-o.

— Văd că încă mai recunoşti un comutator cu care poţi jongla între viaţă şi moarte, spuse ea din spatele lui. Dacă mor, biata dr. Al-Maaz o să-şi piardă frumosul ei căpşor.

Omaha îi auzi cuvintele. Deja o împinsese pe Safia în spatele său.

— Despre ce vorbeşte nenorocita asta?

— De ce nu le explici, Crowe? Având în vedere că microtransmiţătorul *este* proiectat de tine.

El se întoarse spre ea.

— Dispozitivul de urmărire nu-i… nu-i *totuna* cu bomba.

— Ce bombă? întrebă Omaha, cu ochii plini de teamă şi de furie.

Painter le explică:

— Atunci când Cassandra a ţinut-o ostatică pe Safia, i-a implantat un mic dispozitiv de urmărire. Cassandra l-a modificat, adăugându-i o cantitate mică de C4. Acum ţine în mână detonatorul. Dacă eliberează declanşatorul, aceasta o să explodeze.

— De ce nu ne-ai spus dinainte? întrebă Omaha. Am fi putut să i-l scoatem.

— Fă asta şi tot o să explodeze, spuse Cassandra. Mai puţin în cazul în care îl dezactivez în prealabil.

Painter se uită la ea, apoi din nou la Safia.

— Sperasem să te duc undeva într-un loc sigur, unde o echipă chirurgicală şi de genişti ar fi putut să-ţi scoată dispozitivul implantat.

Explicaţia sa făcu prea puţin pentru a domoli groaza din ochii

femeii. Iar Painter ştia că o parte din ea îi era adresată direct lui. Asta era meseria lui.

— Acum că suntem prieteni cu toţii, spuse Cassandra, o să vă rog să vă aruncaţi toate armele afară, în curtea aia interioară. Toată lumea odată. Sunt sigură că Crowe se va asigura că fiecare armă în parte va fi acolo unde ar trebui să fie. O mişcare greşită şi aş putea să-mi iau degetul de pe buton şi să dau vina pe cineva pentru asta. N-am vrea să se întâmple aşa ceva, nu-i aşa?

Painter n-avea de ales. Făcu ceea ce-i spusese Cassandra. Puştile, pistoalele, cuţitele şi două lansatoare de grenade fură aruncate în curtea interioară.

După ce Coral îşi aruncă arma pe jumătate demontată lângă celelalte rămase lângă intrare, ochii ei râmaseră aţintiţi asupra cavernei. Painter îi urmări privirea.

— Care-i problema? întrebă el.

— Furtuna. S-a agravat şi mai tare de la venirea voastră încoace. E mult mai rău acum. Şi arătă în sus spre tavan. Energia nu este absorbită suficient de repede şi se destabilizează.

— Şi asta ce înseamnă?

— Furtuna dă naştere unui butoi de pulbere aici. Se întoarse spre el. Locul acesta e pe cale să sară în aer.

7.22 P.M.

De la balconul de la etaj al palatului, Safia se uita împreună cu ceilalţi afară, la vârtejul imens. Tavanul cavernei nu se mai vedea deloc. Norii învolburaţi de încărcătură statică începuseră să se răsucească uşor de-a lungul bolţii de deasupra, un adevărat ciclon de încărcătură electrostatică. În centru, se putea observa o mică pâlnie, ce cobora în mod perceptibil, asemenea pâlniei unei tornade. Se îndrepta spre lacul de antimaterie.

— Novak are dreptate, spuse Cassandra. Ea studia fenomenul prin dispozitivul optic de vedere nocturnă. Toată bolta e acoperită şi se încărcă din ce în ce mai tare.

— Asta-i megafurtuna, zise Coral. Probabil că e mult mai puternica decât furtuna din vechime care a declanşat cataclismul de acum două mii de ani. E copleşitoare pentru capacitatea de-aici. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc că o cantitate apreciabilă a apei din lac este probabil destabilizată precum

conţinutul cămilei de fier.

— Ce o să se întâmple? întrebă Safia.

Coral explică:

— Aţi văzut vreodată explozia unui transformator supraîncărcat? Poată să distrugă un întreg pol de putere. Acum imaginaţi-vă unul de mărimea acestei peşteri. Unul cu un miez de antimaterie concentrată. Unul care are capacitatea de a distruge întreaga Peninsulă Arabică.

Gândul îngrijorător îi reduse pe toţi la tăcere.

Safia privi ciclonul de energii învolburate. Pâlnia din centru continua să coboare, încetişor, inexorabil. O cuprinse o frică primitivă.

— Aşadar, ce putem să facem?

Întrebarea veni dintr-o sursă puţin probabilă. Cassandra. Îşi ridică dispozitivul de vedere nocturnă de pe ochi.

— Trebuie să oprim asta.

Omaha pufni zeflemitor.

— De parcă ai vrea să dai o mână de ajutor?

— Nu vreau să mor. Nu sunt nebună.

— Doar haină, murmură Omaha.

— Prefer cuvântul „oportunistă”. Şi cu asta îşi îndreptă din nou atenţia spre Coral. Ei bine?

Coral clătină din cap.

— O să recurgem la împământarea ei, spuse Painter. Dacă bula asta de sticlă este izolatorul acestei energii, atunci trebuie să găsim o modalitate să spulberăm partea de jos a bulei, să împământăm furtuna electrică şi să-i trimitem energia în pământ.

— Nu-i o teorie rea, comandante, zise Coral. Îndeosebi dacă am putea să spargem chiar sticla de sub lac, să lăsam apele cu antimaterie să se resoarbă în sistemul de apă original generat de Pământ, acolo de unde a venit. Nu numai că s-ar disipa energia, ci s-ar reduce şi riscul unei reacţii în lanţ a antimateriei. Apele îmbogăţite s-ar dilua pur şi simplu până la punctul de neutralizare.

Safia simţi un licăr de speranţă. Însă acesta nu dură decât până la următoarele cuvinte ale lui Coral.

— Marea problemă este punerea în practică a acestui plan. N-avem o bombă suficient de mare care să provoace explozia fundului lacului.

Timp de câteva minute, Safia ascultă discuţiile despre posibilele dispozitive explozive, ştiind ce avea implantat în

propriul gât, ştiind ce se întâmplase în trecut la Tel Aviv şi la British Museum. Bombele marcaseră nişte puncte de răscruce în viaţa ei. Puteau la fel de bine să-i marcheze şi sfârşitul vieţii. Ameninţarea trebuia s-o fi îngrozit, însă acum nu-i mai era frică.

Închise ochii.

Prinsese pe jumătate diferite schimburi de idei pe marginea acestui subiect, de la grenade reactive până la bucăţica de C4 din gâtul ei.

— Nu-i nimic aici care să fie suficient de puternic, spuse Coral.

— Ba da, este, interveni Safia, deschizându-şi ochii. Îşi aminti de explozia de la British Museum. Le arătă în jos înspre curtea interioară. Nu-i tot o cămilă, însă s-ar putea s-o facă.

Ceilalţi se holbară în direcţia indicată de ea.

Spre uriaşa sferă de fier care se odihnea în palma de sticlă.

— O s-o scufundăm în lac, spuse Safia.

— Cea mai mare bombă subacvatică din lume, observă Danny.

— Însă de unde ştii că o să explodeze ca şi cămila? întrebă Coral. S-ar putea să nu facă decât să fiarbă apa, asemenea fecioarei de fier. Aceste artefacte de fier nu funcţionează toate la fel.

— O să vă arăt imediat, spuse Safia.

Se întoarse şi-i conduse înapoi pe scări. Odată ajunşi în camera principală, le făcu semn spre fiecare dintre pereţii acoperiţi cu tablouri de nisip.

— Chiar în faţa intrării este primul Ubar, o reprezentare a descoperirii sale. Pe peretele acela îndepărtat este desenat Ubarul de deasupra. Cu faţa spre lumea largă. Iar pe peretele acesta, bineînţeles, este adevărata inimă a Ubarului, oraşul cu coloanele de sticlă. Şi atinse tabloul palatului. Detaliile sunt uimitoare, reprezentând chiar până şi statuile din piatră de gresie care păzesc intrarea. Însă în tabloul ăsta apar *ambele* statui.

— Deoarece una a fost folosită ca ascunzătoare pentru prima cheie, observă Omaha.

Safia dădu din cap.

— Tabloul ăsta a fost făcut în mod clar înainte de distrugere. Însă observaţi ce lipseşte. Nu exista nici o sferă de fier. Nici o palmă de sticlă. În centrul reprezentării curţii interioare stă regina Ubarului. Un loc de proeminenţă şi importanţă. Un X marchează locul, aşa că vorbeşte de la sine.

— Ce vrei să spui? întrebă Cassandra.

Safia trebui să-şi reprime un rânjet dispreţuitor. Efortul ei de a-

şi salva prietenii, de a salva Arabia, avea să o salveze şi pe Cassandra. Safia continuă, fără să se uite în ochii femeii:

— Simetria era importantă în trecut. Echilibru în tot şi-n toate. Noul obiect a fost plasat într-un loc care se potriveşte cu poziţia reginei din tablou. Un loc distinctiv. Care trebuie să fi fost foarte important.

Omaha se întoarse, uitându-se cu atenţie spre intrare, către sfera de fier.

— Până şi modul în care este poziţionată palma. Dacă îi îndrepţi încheietura, ar fi ca şi cum ea ar arunca sfera spre lac.

Safia se uită la toţi cei de faţă.

— E ultima cheie a reginei. O măsură de siguranţă. O bombă lăsată să distrugă lacul în caz de nevoie.

— Însă cum poţi să fi sigură de asta? întrebă Painter.

— Ce ne costa să încercăm? îl contră Omaha. Merge ori ba.

Coral se îndreptase spre intrare.

— Dacă aveţi de gând să încercăm asta, am face bine să ne grăbim.

Safia şi ceilalţi se înghesuiră să ajungă şi ei acolo.

În centrul cavernei, o pâlnie strălucitoare de nori se tot răsucea şi învolbura.

Sub ea, lacul de antimaterie începuse să se agite, atras parcă de vârtejul imens din tavan.

— Şi ce facem mai întâi? întrebă Painter.

— Trebuie să-mi pun mâinile pe sferă, spuse Safia. Să o activez ca pe toate celelalte chei.

— După care o să rostogolim bila asta uriaşă, rosti Omaha.

7.35 P.M.

Omaha stătea pe poteca de nisip din curtea interioară. Le luase un minut să se deplaseze de-a lungul dârei de nisip ca să ajungă la sfera de pe postamentul de sticlă. Safia stătea în faţa globului de un metru şi douăzeci de centimetri diametru, din fier roşiatic.

Deasupra, cerul se dezlănţuise.

Safia se apropie de sferă. Îşi frecă palmele, după care le întinse între degetele de sticlă ale sculpturii.

Omaha văzu cum îi zvâcneşte umărul, tresărind de durere de la rana provocată de glonţ. Vru să se ducă în grabă lângă ea, s-o

tragă deoparte, însă ea îşi muşcă buza de jos şi-şi lipi ambele palme pe sferă.

În momentul în care pielea sa atinse metalul, un flash albastru pârâind puternic se arcui peste suprafaţa de fier. Safia zbură în spate, scâncind.

Omaha o prinse în braţe şi o ajută să-şi recapete echilibrul pe poteca de nisip.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce, iubire.

El îşi păstră un braţ în jurul ei şi o ajută să se întoarcă la palat. Ea se sprijini de el. Îi era bine.

— Grenada e setata să explodeze peste două minute, spuse Painter. Adăpostiţi-vă.

Plasase încărcătura explozivă la baza sculpturii. Planul era ca după explozie sfera să fie eliberată.

Gravitaţia avea să facă restul. Drumul de dincolo de palat se scurgea la vale spre lac. „În mod intenţionat”, după cum spusese Safia. Bila, odată eliberată, trebuia să se rostogolească în lac de una singură.

Omaha o ajută pe Safia să se întoarcă în camera principală.

Un flash strălucitor, aproape orbitor, ţâşni în spatele lor, făcând să le dispară umbrele de pe peretele îndepărtat al încăperii. Omaha icni, temându-se că fusese grenada.

O împinse pe Safia într-o parte, însă nu se auzi nici o explozie.

— Unul dintre fulgerele statice, spuse Coral, frecându-se la ochi. A lovit sfera.

Safia şi Omaha se întoarseră cu faţa într-acolo. Afară, în curtea interioară, suprafaţa fierului licărea plină de energie albăstruie.

Priviră cum sculptura de sticlă se topea încetişor, aplecându-se de una singură. Mâna răsturnă bila pe podeaua curţii interioare. Se clătină, după care se rostogoli spre intrarea arcuită.

Trecu prin ea şi continuă să se rostogolească mai departe.

Coral oftă.

— Minunat.

Omaha nu mai auzise vreodată atât de mult respect exprimat într-un singur cuvânt.

Dădu din cap.

— Regina aia ar fi ajuns un mare jucător profesionist de bowling.

— Toată lumea jos! urlă Painter împingându-i într-o parte, trăgându-l pe Omaha de gât.

Explozia fu asurzitoare. Cioburile de sticlă se împrăştiară în încăpere pulverizate de afară, din curtea interioară. Grenada lui Painter explodase în timp util.

În timp ce zgomotul exploziei încă mai răsuna în incintă, Omaha îi întâlni privirea.

— Ai făcu o treabă bună acolo.

Îl bătu uşor pe Painter pe umăr.

— Bravo.

— Încă se mai rostogoleşte! strigă Danny de deasupra.

Urcară cu toţii în grabă scările spre balconul de sus, acolo unde se adunaseră toţi ceilalţi.

Omaha o luă în faţă, împreună cu Safia.

Traiectoria sferei de fier era uşor de urmărit. Mişcarea sa atrăgea fulgerele din tavan, care loveau necontenit, în căutarea ei. Suprafaţa ei strălucea cu o aură azurie. Se mişca în sus şi în jos, rostogolindu-se şi-şi croia calea în jos pe drumul regal.

Fulgerele electrostatice loveau şi orbeau tot ce era în jur – însă sfera continuă să se rostogolească spre lac.

— Se autoenergizează, spuse Coral. Absoarbe energia electrică în interiorul său.

— Se transformă într-o încărcătură explozivă subacvatică, spuse Danny.

— Şi ce se întâmplă dacă explodează imediat după ce atinge suprafaţa lacului? întrebă Clay, atârnând iar în afară, gata să se bage la adăpost în palat la primul semn de pericol.

Coral scutură din cap.

— Atâta timp cât continuă să se ducă la fund, mişcându-se *prin* apă, n-o să lase în urmă decât o dâră de anihilare. Însă reacţia se va încheia atâta timp cât mingea va continua să se scufunde.

— Însă când o să se oprească, ajungând pe fund… spuse Danny.

Coral îi încheie fraza:

— Atunci greutatea întregii ape de deasupra, care o să apese pe obiectul aflat în staţionare, o să declanşeze o reacţie în lanţ localizată. Suficientă să aprindă fitilul bombei noastre subacvatice.

— După care bum, spuse Danny.

— Într-adevăr, bum, fu de aceeaşi părere şi Coral.

Toţi ochii rămaseră aţintiţi pe bila strălucitoare.

Toate privirile văzură cum ajunge la punctul de la jumătatea drumului, se rostogoleşte de-a lungul unei rampe, se loveşte de

un morman de rămăşiţe şi sfărâmături rămase în urma bombardamentului Cassandrei… *şi se opreşte.*

— Rahat, murmură Danny.

— Într-adevăr, rahat, îl completă Coral.

7.43 P.M.

Safia stătea alături ceilalţi în balcon, la fel de exasperată ca şi ei. Discuţiile în contradictoriu se auzeau din ce în ce mai tare în jurul ei.

— Dar ce ziceţi dacă folosim o grenadă reactivă? întrebă Cassandra, uitându-se prin dispozitivul ei optic de vedere pe timpul nopţii.

— Să lansezi o grenadă înspre o bombă energizată cu antimaterie? întrebă Omaha.

— Îhî, hai s-o facem.

— Iar dacă ratezi mormanul de sfărâmături, spuse Painter, o să mai dărâmi încă un zid şi o să blochezi şi mai tare drumul. În momentul de faţă, nu-i decât obstrucţionată. Dacă ar putea fi împinsă într-o parte vreun metru…

Cassandra oftă. Safia văzuse cum degetul femeii încă mai apăsa pe butonul transmiţătorului, protejându-l de atingerea oricărei alte persoane. Cassandra putea în mod clar să se concentreze. Cu toată nebunia asta în derulare, cu tot pericolul la care erau expuşi, ea nu-şi lăsa asul din mânecă, păstrându-l în joc, intenţionând în mod clar să-l folosească dacă totul se rezolva favorabil. Era o luptătoare încăpăţânată.

Însă la urma urmei, la fel era şi Safia.

Clay îşi ţinea mâinile încrucişate pe piept.

— Ceea ce ne trebuie este cineva care să se ducă şi s-o împingă.

— Nu te sfii să încerci, o îndemnă Cassandra, pe un ton evident dispreţuitor. La primul semn de mişcare o să te scalzi în sticlă topită.

Coral se clinti din loc, după ce mai înainte chibzuise îndelung.

— Bineînţeles. E vorba de mişcarea care atrage fulgerele, ca în cazul bilei în timp ce se rostogolea.

— Sau al oamenilor mei, adăugă Cassandra.

— Fulgerele trebuie să fie atrase de schimbările survenite într-un câmp electromagnetic, un câmp uriaş de detectare a mişcării. Coral se uită în jos. Dar dacă ar fi cineva care să se mişte prin acest câmp *nevăzut?*

— Cum? întrebă Painter.

Coral îşi aruncă privirea spre *hodja* şi spre celelalte femei ale

clanului Rahim.

— Ele pot fi invizibile dacă vor.

— Însă asta nu se realizează în plan fizic, spuse Painter. E o modalitate prin care afectează mintea celui care le vede, provocându-i confuzii la nivelul percepţiei.

— Da, dar cum fac asta?

Nu răspunse nimeni.

Coral se uită cu atenţie în jur, apoi îşi îndreptă corpul.

— Oh, nu v-am spus niciodată.

— Ştii? întrebă Painter.

Coral dădu din cap şi se uită scurt înspre Safia, după care într-o parte.

— Le-am studiat sângele.

Safia îşi aminti că partenera lui Painter fusese pe punctul să le vorbească despre asta atunci când începuse atacul forţelor Cassandrei. Despre ce era vorba?

Coral le făcu semn spre cavernă.

— Asemenea lacului, apa din celulele de hemoglobina ale clanului Rahim – din toate celulele şi fluidele lor, după câte îmi imaginez – este plină de *buckyballs.*

— Au antimaterie în ele? întrebă Omaha.

— Nu, sigur că nu. Nu-i vorba decât de faptul că fluidele lor au capacitatea de a menţine apa în configuraţia *buckyball.* Pot să pun pariu că această capacitate rezidă din vreo mutaţie survenită în ADN-ul lor mitocondrial.

Groaza se cuibări în pieptul Safiei.

— Poftim?

Painter îi atinse cotul.

— Un pic mai rar.

Coral oftă.

— Comandante, îţi mai aminteşti de explozia de la Tunguska, din Rusia? În flora şi fauna zonei au survenit mutaţii. Printre membrii tribului indigen Evenk au apărut anomalii genetice la nivelul sângelui, îndeosebi în cadrul factorului Rh. Toate astea fiind cauzate de radiaţia gamma provenită din anihilarea antimateriei.

Şi făcu semn cu mâna afară, spre furtuna dezlănţuită.

— E la fel şi-aici. Şi cine ştie timp de câte generaţii, populaţia care a locuit aici a fost expusă la radiaţiile gamma. După care s-a întâmplat ceva din pură întâmplare. Vreo femeie a suferit o mutaţie – nu în propriul ADN, ci în ADN-ul din mitocondriile celulare.

— Mitocondrii? întrebă Safia, încercând să-şi aducă aminte noţiunile de bază de biologie.

— Ele sunt organismele mici din interiorul celulelor, care plutesc în citoplasmă, nişte mici motoraşe ce produc energia celulară. Sunt nişte baterii celulare, ca să folosim o analogie grosieră. Însă au propriul ADN, independent de codul genetic al unei persoane. Se crede că aceste mitocondrii erau odată un tip de bacterie care s-a absorbit în celulele mamiferelor în decursul evoluţiei. O mică parte din ADN provine din fosta viaţă independentă a mitocondriilor. Şi aşa cum mitocondriile se găsesc numai în citoplasmă celulelor, mitocondriile din ovulul unei mame sunt cele care devin mitocondriile copilului acesteia. Aşa se explică de ce abilitatea asta se transmite numai prin linia ereditară a reginei.

Coral arătă cu o mână spre femeile din clanul Rahim.

— Şi aceste mitocondrii sunt cele care au suferit mutaţii din cauza radiaţiilor gamma? întrebă Omaha.

— Da. O mutaţie minoră. Mitocondriile încă mai produc energie pentru celule, însă mai produc şi o mică scânteie ca să menţină activă configuraţia *buckyball-ului,* dându-i puţină vigoare. Pun pariu că acest efect are ceva de-a face cu câmpul de energie din încăperea asta. Mitocondriile sunt obişnuite cu el, aliniindu-şi încărcătura *buckyball* pentru a se potrivi cu energia de aici.

— Iar aceste *buckyballs* încărcate le dau acestor femei nişte puteri în plan mental? întrebă Painter, neîncrezător.

— Creierul este format nouăzeci la sută din apă, spuse Coral, încarcă sistemul acesta cu *buckyballs* şi se poate întâmpla orice. Am văzut abilitatea femeilor de a afecta câmpurile magnetice. Această transmitere a forţei magnetice, direcţionată de voinţa şi gândul umane, pare să fie în măsură să afecteze apa din creierele creaturilor inferioare şi într-un fel sau altul chiar pe noi. Afectându-ne voinţa şi percepţia.

Coral îşi aruncă privirea spre clanul Rahim.

— Iar dacă se concentrează pe ceea ce este în interior, forţa magnetică poate stopa meioza din propriile ovule, producând un ovul autofertilizat. Reproducerea asexuată.

— Partenogeneza, şopti Safia.

— OK, spuse Painter. Chiar dacă aş putea să accept toate astea, cum o să ne scoată vreuna din încurcătura asta?

— N-aţi ascultat ce-am spus? întrebă Coral, uitându-se rapid peste umăr la vârtejul furtunii de deasupra, care agita acum

lacul.

Intrau în criză de timp. Nu mai aveau decât câteva minute.

— Dacă una dintre femeile clanului Rahim se concentrează, atunci se poate obişnui cu această energie şi-şi poate modifica forţa magnetică pentru a fi compatibilă cu câmpul electromagnetic de detecţie. Ele ar trebui să fie în măsură să treacă prin acest câmp în siguranţa.

— Şi cum fac asta?

— Prin voinţa lor de a deveni invizibile.

— Şi cine ar vrea să-şi asume riscul ăsta? întrebă Omaha.

Hodja făcu un pas în faţă.

— Eu am s-o fac. Simt adevărul din spusele ei.

Coral trase adânc aer în piept, îşi linse buzele şi vorbi.

— Mi-e teamă că tu eşti prea slabă. Şi nu mă refer în plan fizic… cel puţin nu cu exactitate.

Lu'lu se încruntă.

Coral îi explică.

— Cu furtuna odată dezlănţuită, forţele de aici sunt intense. O să fie nevoie de mai mult decât experienţă. O să fie nevoie de cineva extrem de bogat în *buckyballs.*

Întorcându-se, privirea lui Coral o întâlni pe a Safiei.

— După cum ştiţi, am testat mai multe femei din clanul Rahim, inclusiv pe bătrâna de aici. Ele au doar a zecea parte a *buckyballs* descoperite în celulele tale.

Safia se încruntă.

— Cum de e posibil aşa ceva? Eu nu sunt Rahim decât pe jumătate.

— Da, dar jumătatea cea bună. Mama ta a fost o Rahim. Mitocondriile *ei* au fost cele care au fost transmise celulelor tale. Şi există o condiţie în natură numită „vigoarea hibridului”, în care încrucişarea a două linii ereditare diferite produce progenituri mai puternice decât prin încrucişarea aceleaşi linii ereditare la nesfârşit.

Danny dădu din cap.

— Corciturile sunt în esenţă mai sănătoase decât rasele pure.

— Tu reprezinţi sângele nou, concluziona Coral. Iar mitocondriilor le place asta.

Omaha păşi şi se opri lângă Safia.

— Deci vrei ca ea să se ducă la sfera blocată. Prin furtuna asta încărcată electrostatic.

Coral dădu din cap în semn că da.

— Cred că ea e singura care poate s-o facă.

— Pe dracu', spuse Omaha.
Safia îl strânse de cot.
— O s-o fac.

8.07 P.M.

Omaha o privi pe Safia cum stă în picioare pe poteca de nisip din curtea interioară. Refuzase să-l lase să o însoţească. Era singură împreună cu *hodja.* Aşa că el aştepta la intrare. Painter stătea şi el de veghe. Nici el nu părea prea fericit de alegerea Safiei. În privinţa asta, cei doi bărbaţi erau uniţi.

Însă fusese alegerea Safiei.

Argumentul ei fusese simplu şi de necontestat: „Fie o să meargă, fie oricum o să murim cu toţii".

Aşa că cei doi aşteptau.

Safia asculta.

— Nu e greu, îi spuse *hodja.* A deveni invizibil nu înseamnă să-ţi concentrezi voinţa. Ci să te eliberezi de voinţă.

Safia se încruntă. Însă cuvintele lui *hodja* se potriveau cu cele spuse de Coral. Mitocondriile produceau *buckyballs* încărcate ce se aliniau la nivelul de energie din încăpere. Tot ceea ce trebuia să facă era să le lase să se aranjeze natural.

Hodja ridică o mână în sus.

— Mai întâi trebuie să-ţi dai jos hainele.

Safia se uită lung la ea, contrariată.

— Hainele îţi afectează abilitatea de a deveni invizibilă. Dacă femeia aceea de ştiinţă a avut dreptate cu toate teoriile alea complicate, hainele ar putea să interfereze cu câmpul pe care-l generăm deasupra corpurilor noastre. E mai bine să fi în siguranţă decât să-ţi pară rău.

Safia îşi aruncă roba, se descălţă de bocanci şi-şi scoase bluza şi pantalonii. Doar în sutien şi chiloţi, se întoarse spre Lu'lu.

— Astea sunt din lycra şi mătase. Le ţin pe mine.

Femeia ridică din umeri.

— Acum relaxează-te. Găseşte un loc plin de tihnă şi de pace.

Safia trase câteva guri zdravene de aer. După ani întregi de atacuri de panică, învăţase metodele prin care să-şi găsească echilibrul. Însă acum părea prea mică, o entitate neglijabilă împotriva presiunii din jur.

— Trebuie să ai încredere, îi spuse *hodja.* În tine însăţi. În

sângele tău.

Safia trase adânc aer în piept. Se uită spre palat, la Omaha şi Painter. În ochii bărbaţilor, văzu nevoia lor de a o ajuta. Însă asta era calea ei. De a merge de una singură. Ştia asta din străfundul inimii.

Îşi întoarse privirea în faţă, hotărâtă, dar speriată. Cursese atât de mult sânge în trecut. În Tel Aviv… la muzeu… pe drumul lung parcurs până aici. Ea îi adusese pe toţi oamenii ăştia încoace. Nu mai putea să se ascundă. Trebuia să meargă pe drumul acesta.

Safia închise ochii şi se eliberă de toată îndoiala. Acesta era calea ei.

Îşi domoli respiraţia, controlându-se să ajungă la un ritm mult mai natural.

— Foarte bine, copila mea. Acum apucă-mă de mână.

Safia întinse mâna şi apucă strâns palma bătrânei, plină de recunoştinţă, surprinsă de puterea ei. Continuă să se relaxeze.

Degetele o strângeau, liniştind-o. Recunoscu atingerea de care avusese parte cu atâta timp în urmă. Era mâna mamei ei. Din cele două mâini împreunate se degaja căldură. Ce se scurgea prin ea.

— Păşeşte în faţă, îi şopti *hodja.* Ai încredere în mine.

Era vocea mamei sale. Calmă, liniştitoare, fermă.

Safia se supuse. Picioarele goale se mişcară de pe nisip pe sticlă. Un picior, urmat de celălalt. Ieşi de pe potecă, cu mâna în spatele său, ţinându-i mâna mamei sale.

— Deschide ochii.

Se conformă, respirând regulat, păstrând căldura iubirii materne adânc în străfundul ei. Însă în cele din urmă, una din ele trebui să dea drumul strânsorii. Îşi eliberă degetele şi mai făcu un pas. Căldura rămase în interiorul ei. Mama nu mai era, însă iubirea ei dăinuia, în ea, în sângele ei, în inima ei.

Merse mai departe în timp ce furtuna continua să lovească plină de furie în flăcările de sus şi în sticlă.

În pace.

Omaha era în genunchi. Nici măcar nu ştia când căzuse. O privea pe Safia cum se îndepărtează, licărind parcă, încă prezentă, însă eterică, diafană. În timp ce se scurgea prin umbra proiectată de arcada curţii interioare, dispăru complet pentru un moment.

Îşi ţinu respiraţia.

După aceea, dincolo de zona din jurul palatului, ea reapăru, o fărâmă de om, care se deplasa constant în jos, învăluită de lumina furtunii.

Îl năpădiră lacrimile.

Faţa ei, proiectată ca un simplu contur, era atât de mulţumită de sine. Dacă ar fi avut şansa, el şi-ar fi petrecut restul vieţii asigurându-se că n-avea să mai piardă vreodată imaginea aceea.

Painter se mişcă, dându-se înapoi, la fel de tăcut ca şi un mormânt.

Painter urcă pe scări până la etaj, lăsându-l pe Omaha singur. Se îndreptă spre locul în care se adunase întregul grup. Toţi ochii erau aţintiţi asupra Safiei, urmărindu-i progresul înregistrat la trecerea prin oraşul de dedesubt.

Coral se uită la el, cu o expresie de îngrijorare întipărită pe faţă. Şi asta dintr-un motiv întemeiat.

Vârtejul învolburat, încărcat electrostatic, se apropia de suprafaţa lacului. Sub el, lacul îşi continua formarea propriului turbion, iar în centru, luminat de văpăile de deasupra, un şuvoi de apă ca o pâlnie se ridica în sus, asemenea unui vârtej nefiresc cu fundul în sus. Energiile de deasupra şi antimateria de dedesubt se extindeau din ce în ce mai mult pentru a se contopi.

Dacă se atingeau, asta însemna sfârşitul a tot ce era în jur: al lor, al Arabiei, posibil al întregii lumi.

Painter îşi concentra privirea în jos asupra fantomei unei femei care se deplasa netulburată de-a lungul străzilor luminate de furtuna, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie. Dispărea complet atunci când intra în conurile de umbră. Îşi dorea ca ea să fie în siguranţă, însă îşi dorea la fel de mult şi să se mişte mai repede. Privirea îi pendula permanent între furtună şi femeie.

Omaha apăru şi el de jos, grăbindu-se să li se alăture, după ce o pierduse pe Safia din priviri în locul unde stătuse anterior. Ochii îi scânteiau, plini de speranţă, de groază şi, pe cât nu-şi dorea Painter să vadă asta, de *iubire.*

Painter îşi concentra din nou atenţia asupra peşterii în ansamblu. Safia aproape că ajunsese la sferă.

— Haide… gemu Omaha.

Era o emoţie pe care o împărtăşeau cu toţii.

Safia cobori uşor în jos pe scări. Trebui sa păşească atent pe fiecare treapta. În urma rostogolirii sferei de fier, în sticlă rămăseseră încrustate urme adânci. Şanţul de sticlă îi îngreuna

paşii. Călcâiele şi degetele de la picioare erau pline de tăieturi.

Ea ignoră durerea, rămânând calma, respirând netulburată.

În faţă îi apăru sfera de fier. Suprafaţa ei strălucea cu o aură de albastru azuriu. Se apropie şi studie obstacolul în care se proptise: o secţiune prăbuşită a unui zid. Bila uriaşă trebuia să fie împinsă circa şaizeci de centimetri spre stânga, iar după aceea avea să continue să se rostogolească la vale. Se uită rapid la restul drumului pe care îl mai avea de parcurs. Avea cale liberă până jos, la lac. Nu existau alte obstacole care să mai blocheze încă o dată calea sferei. Tot ceea ce trebuia sa facă era să o ajute să treacă de primul obstacol. Deşi grea, era o sferă perfectă. Dacă o împingea cu putere, avea să se rostogolească fără probleme mai departe.

Se poziţiona lângă sferă, se propti în picioare, îşi ridică palmele, mai luă o gură de aer purificator şi împinse.

Şocul electric provenit de la fierul încărcat electrostatic o străbătu prin tot corpul, ieşindu-i prin degetele de la picioare. Corpul i se contracta, cuprins de spasme, cu gâtul aruncat pe spate, cu oasele cuprinse parcă de flăcări. Impulsul ei şi spasmul convulsiv împinseră sfera într-o parte, făcând-o să se rostogolească liber.

Însă în momentul în care corpul ei întrerupse contactul, un şoc final datorat energiei o plesni pe neaşteptate, asemenea unui bici. Fu aruncata înapoi, cu putere. Se lovi cu capul de peretele din spate. Lumea se întunecă, iar ea se prăbuşi în neant.

Safia…!

Omaha nu mai putea să respire. Văzuse arcul strălucitor de energie şi văzuse cum fusese aruncata asemenea unei păpuşi de cârpe. Căzuse cât era de lungă, fără să mai pară deloc diafană. Nu mişca.

Inconştientă, electrocutata sau moartă?

Oh, Doamne…

El se întoarse complet.

Painter îl apucă de braţ.

— Unde mama naibii crezi că te duci?

— Trebuie să ajung la ea.

Strânsoarea degetelor de pe mână se înăspri.

— Furtuna o să te răpună fără să apuci să faci nici doi paşi.

Kara i se alătură.

— Omaha… Painter are dreptate.

Cassandra stătea lângă balustradă, urmărind totul prin

nenorocitele alea de lentile.

— Atâta timp cât nu se mişcă n-ar trebui să atragă fulgerele acelea de sus. Totuşi, nu sunt convinsa că ăla e un loc prea potrivit în care să te afli în momentul în care sfera se scufundă în lac. Într-un asemenea loc deschis, neprotejat.

Omaha văzu că sfera aproape ajunsese la lac. Dincolo de ea, forţele titanice se învârteau ca un vârtej. O clepsidră plutea în aer în centrul cavernei imense. Una formata dintr-o tornada de încărcătură electrostatică şi care cobora în jos ca să se combine cu şuvoiul de apă ce se ridica ca o pâlnie în sus.

Iar bila se rostogolea spre ea.

Fulgerele luminoase urmăreau sfera, înfigându-se în ea.

— Trebuie să încerc! spuse Omaha şi se smulse din strânsoare. O luă la fugă în jos, pe scări.

Painter îl urmă îndeaproape.

— Fir-ar să fie, Omaha! Nu-ţi bate joc de viaţa ta!

Omaha sări de sus la baza scărilor.

— E viaţa mea.

Se scurse rapid spre intrare, lăsându-se în fund, alunecând, îşi scoase în grabă bocancii. Glezna stângă, scrântită, protesta împotriva tratamentului dur.

Painter se încruntă.

— Nu-i numai viaţa ta în joc. Safia te iubeşte. Dacă-ţi pasă cu-adevărat de ea, nu face asta.

Omaha îşi scoase ciorapii.

— Nu-mi bat joc de viaţa mea.

Se ghemui spre intrare şi-şi umplu mâinile cu nisip de pe potecă apoi îl turnă în ciorapi.

— Ce faci?

— Nişte pantofi din nisip.

Omaha se lăsă pe spate şi îşi vârî picioarele în ciorapi, apăsând cu putere şi împrăştiind nisipul astfel încât să-i acopere tălpile.

Painter nu-l scăpa din priviri.

— De ce n-ai… Safia n-ar mai fi trebuit să…

— Acum mi-a trecut prin minte. Nevoia e mama inventivităţii.

— Vin cu tine.

— Nu mai e timp, spuse Omaha arătând spre picioarele goale ale lui Painter. Nici n-ai ciorapi.

O lua la fugă, alunecând şi patinând de-a lungul potecii de nisip. Ajunse la sticla neacoperită cu nisip şi continuă să fugă. Nu era atât de sigur de planul său pe cât îi dăduse impresia lui

Painter atunci când i-l prezentase. Fulgerele orbitoare ţâşneau încontinuu în jurul lui. Panica îl făcea să fugă în continuare.

Degetele de la picioare îl dureau din cauza nisipului. Glezna îl ardea la fiecare pas.

Însă continuă să alerge.

Cassandra nu se putu abţine să nu simtă o oarecare admiraţie faţă de oamenii ăştia. Chiar aveau boaşe de oţel. Urmări cursa nebunească a lui Omaha pe străzile din jur. Oare o iubise şi pe ea vreodată un bărbat atât de mult?

Văzuse că Painter se întorsese, însă nu se uită în direcţia lui.

„Oare l-aş fi lăsat să mă iubească aşa?"

Cassandra urmări ultimele sărituri şi ricoşeuri ale sferei. Acum se rostogolea spre lac, incandescentă de la energiile azurii. Avea o treabă de terminat aici. Luă în consideraţie toate variantele, puse în balanţa posibilităţile pe care le avea dacă supravieţuiau şi după următorul minut. Îşi păstră un deget apăsat pe buton.

Îl văzu pe Painter cum se uită fix în jos, la Safia, în momentul în care Omaha ajunse la ea.

Ea şi Painter erau amândoi nişte perdanţi.

Lângă mal, sfera făcu un salt final, se ridică, după care ateriză în lac aruncând stropi de apă în sus.

Omaha ajunse la Safia. Ea zăcea nemişcată. Fulgerele împroşcau foc peste tot în jurul lui. El n-avea ochi decât pentru ea.

Pieptul ei se înălţa şi se lăsa în jos. Trăia.

Din direcţia lacului, un zgomot imens sună ca şi cum cineva s-ar fi plesnit cu burta de luciul apei, la o săritură. Bomba subacvatica fusese lansată.

Nu mai aveau timp. Aveau nevoie de un adăpost.

O luă pe Safia în braţe şi se întoarse. Trebui să o ţină cu grija, ca nu cumva ea să atingă vreo suprafaţă de sticla. Cărându-i corpul inert, cu capul sprijinit de umărul lui, se îndreptă spre deschiderea unei case intacte şi intră repede înăuntru. Era posibil să nu-l protejeze de fulgerele statice aducătoare de moarte, însă n-avea nici o idee ce avea să se întâmple după ce sfera ajungea în lac. Un acoperiş deasupra capului părea a fi o idee bună.

Mişcarea o agită pe Safia. Gemu.

— Omaha…

— Sunt aici, scumpo…

El se aplecă, susţinând-o pe genunchii lui, căutându-şi echilibrul pe pantofii din nisip.

— Sunt aici.

În timp ce Omaha şi Safia dispărură într-o clădire, Painter urmări gheizerul de apă produs după ce sfera de fier lovise apa. Era ca şi cum bila fusese aruncată de pe Empire State Building. Ţâşni în sus spre tavan, se revărsă în exterior, stropii de apă aprinzându-se în momentul în care atinseră luminiscenţa furtunii, scurgându-se înapoi ca un foc lichid.

Anihilarea antimateriei.

Vârtejul din lac se învolbura şi se agita nebuneşte. Tromba de apă se mişca uşor în sus şi-n jos, parcă tremurând.

Însă deasupra capului, ciclonul de încărcătură statică îşi continua coborârea mortală. Painter se concentra asupra lacului.

Deja vârtejul de apă începuse să se stabilizeze, amestecându-se cu forţele care produseseră acel val de maree. Nu se întâmplă nimic.

Focul din dârele fumegânde care curgeau de sus loviră lacul, aprinseră mici bălţi de foc, care se stinseră rapid, restabilind starea de echilibru. Natura iubeşte echilibrul.

— Bila probabil că încă se mai rostogoleşte, spuse Coral, căutând cel mai adânc punct de pe fundul lacului. Cu cât coboară mai adânc în apă cu atât e mai bine. Presiunea sporită va ajuta la declanşarea reacţiei în lanţ localizate ce-şi va direcţiona forţa în jos.

Painter se întoarse spre ea.

— Te opreşti vreodată din a face calcule?

Ea ridică din umeri.

— Nu, de ce?

Danny stătea lângă ea.

— Iar dacă sfera va ajunge la cel mai jos punct din adâncuri, atunci acesta este şi cel mai bun loc de a face spărtura în sticlă, peste orice fel de rezervor de apă generată de Pământ, prin care să se scurgă apa din lac.

Painter îşi scutură capul. Cei doi semănau ca două picături de apă.

Cassandra se apropia de Kara. Ei cinci erau ultimii care încă se mai aflau în balcon. Lu'lu le condusese pe femeile clanului Rahim înspre camerele de jos, din spate. Căpitanul al-Haffi şi Barak conduseseră şi ei mâna de oameni ai clanului Shahra.

— Se întâmplă ceva, spuse Cassandra.

Afară, pe lac, un val de apă închisă la culoare străluci cu un roşu aprins, un spot sângeriu. Nu era o reflexie. Incandescenţa venea de undeva din adâncuri. Un foc sub lac. În numai jumătate de secundă cât îşi aruncă privirea într-acolo, spotul sângeriu explodă, suflând aer în toate direcţiile.

Imediat se auzi un şuierat pătrunzător şi sonor.

Întregul lac se ridică vreo câţiva zeci de centimetri, după care cobori.

Valuri mici şi ondulate se dispersară în exterior din centrul lacului. Tromba de apă în creştere se prăbuşi.

— Toată lumea jos! strigă Painter.

Era prea târziu.

O forţa, nici suflu, nici şoc, ţâşni în exterior, nivelând lacul, maturând totul în toate direcţiile, împingând în faţă un val de aer supraîncălzit.

După care lovi.

Painter, pe jumătate după colţ, fu lovit rapid şi cu putere în umăr. Fu împins cu putere într-o parte, aruncat cu tot corpul de-a lungul camerei, ridicat de vâlvătăile de foc. Ceilalţi primiseră în plin lovitura forţei şi fură aruncaţi direct în spate. Într-un talmeş-balmeş de nedescris, se loviră de peretele îndepărtat. Painter îşi ţinu ochii strâns închişi. Plămânii îl ardeau de la gura de aer pe care o inhalase.

După care totul se termină.

Căldură dogoritoare dispăru.

Painter se ridică în picioare.

— Adăpostiţi-vă, ţipă el, dând din mână în zadar.

Cutremurul veni imediat după aceea.

Fără nici un avertisment.

Cu excepţia unui bubuit extrem de puternic, asurzitor, ca şi cum Pământul s-ar fi rupt în două. Apoi palatul urcă rapid câţiva zeci de centimetri în sus, după care cobori din nou la loc, aruncându-i la pământ.

Trepidaţiile şi huruitul deveniră şi mai puternice. Turnul se cutremura, aplecându-se într-o parte, după care în cealaltă. Sticla se sfărâmă. Un etaj superior al turnului se prăbuşi. Coloanele se frânseră şi căzură, zdrobindu-se şi izbindu-se cu putere de oraş sau de lac.

În tot acest răstimp, Painter rămase întins pe jos, cât era de lung.

O pocnitura răsunătoare, a ceva care se face ţăndări, îi bubui lângă ureche. Întoarse capul şi văzu cum întregul balcon din

afara arcadei se foarfecă de la îmbinare şi se înclina într-o parte. O mână mică făcea semne disperate.

Era Cassandra. Ea nu fusese aruncată prin uşa de la intrare ca toţi ceilalţi, ci lipita de peretele exterior al palatului.

Se prăbuşi odată cu balconul. În mână, încă mai ţinea strâns detonatorul. Painter se chinui să ajungă la ea.

Ajungând la margine, se uită cu atenţie în jos. O văzu pe Cassandra cu mâinile şi picioarele întinse în mormanul de sticlă spartă. Nu căzuse de la o distanţa prea mare. Zăcea pe spate, strângând detonatorul la piept.

— Încă-l mai am! strigă ea cu glas răguşit, însă el nu ştiu cum să ia asta, ca pe o ameninţare sau ca pe o asigurare că totul era în ordine.

Ea se ridică în picioare.

— Rezista, spuse el. Vin jos la tine.

— Nu…

Un fulger de încărcătură electrostatică ţâşni în jos, în timp ce ea stătea în picioare, lovind chiar la picioarele ei. Sticla i se topi sub picioare. Ea căzu şi se scufunda în sticla topită, până la coapse, înainte ca sticla să se solidifice la loc.

Nu ţipă, deşi întregul corp îi era cuprins de durere. Roba i se aprinse. Încă mai ţinea detonatorul, cu pumnul strâns ferm, cu mâna lângă gât. Într-un final îi scăpă un icnet de durere.

— Painter…!

El localiza o poteca de nisip în curtea interioară de dedesubt. Sări şi ateriză cu putere, destul de prost, răsucindu-şi glezna, în timp ce alunecă pe nisip. N-avea nimic. Se ridica şi dădu cu piciorul în nisip, creând o potecă care să-i permită să ajungă la ea.

Se lăsă în genunchi în nisip, lângă ea. Putea să simtă mirosul de piele şi de carne arsă.

— Cassandra… oh, Doamne Dumnezeule.

Ea îi întinse transmiţătorul, fiecare cută de pe faţa ei exprimând agonia.

— Nu mai pot să-l ţin. Apasă pe…

El îi apucă pumnul strâns, acoperindu-l cu propria mână.

Ea îşi slăbi strânsoarea, având încredere că el o să-i ţină degetul apăsat acum.

Se prăbuşi peste el, cu pantalonii fumegând. Sângele ţâşni acolo unde pielea carbonizată ieşea din sticlă, de un roşu intens arterial.

— De ce? întrebă el.

Ea îşi ţinu ochii închişi şi dădu doar din cap.

— … rămân datoare.

— Ce?

Ea deschise ochii, uitându-se în ai lui. Buzele i se mişcară, şoptindu-i ceva:

— Mi-aş fi dorit să fi putut să mă salvezi.

Ştia că ea nu se referea la ce se întâmplase mai înainte… ci la vremurile de odinioară când fuseseră parteneri. Închise ochii. Capul îi căzu pe umărul lui.

El o sprijini.

Apoi ea muri.

Safia se trezi în braţele lui Omaha. Îi mirosi sudoarea de pe gât, îi simţi tremurul braţelor. O ţinea strâns lipită de el. Era ghemuit, menţinându-şi echilibrul pe călcâie, ţinând-o în poală.

Cum de era Omaha aici? Unde erau acum? Memoria îi reveni brusc.

Sfera… lacul…

Se chinui să se elibereze din strânsoarea braţelor lui. Mişcarea ei îl făcu pe Omaha să tresară. El se clătină, îşi redobândi echilibrul sprijinindu-se într-o mână, după care îşi trase repede mâna înapoi.

— Saff, stai cuminte.

— Ce s-a întâmplat?

Faţa lui era încordată.

— Nu prea multe. Însă hai să vedem dacă ai salvat Arabia. O ridică în sus, cărând-o încă în braţe şi ieşi pe uşă afară.

Safia recunoscu locul. Erau acolo unde se blocase sfera.

Se uitară amândoi spre lac. Suprafaţa acestuia încă se mai agita. Deasupra, norul electrostatic arunca văpăi şi pârâia întruna.

Safia simţi că-i îngheaţă inima.

— Nu s-a schimbat nimic.

— Scumpo, ai dormit în timpul unui vânt turbionar şi a unui cutremur major.

Dintr-odată, o replică a cutremurului zgudui locul. Omaha făcu un pas înapoi, însă şocul luă sfârşit. Se întoarse ca să studieze lacul.

— Uită-te la linia malului.

Ea întoarse capul. Marginea apei se retrăsese cu aproximativ douăzeci de metri, lăsând în urmă conturul unei căzi de baie de jur împrejurul lacului.

— Nivelul apei scade.

El o strânse în braţe şi mai strâns.

— Hai că ai reuşit! Lacul trebuie să se scurgă într-unul dintre acele rezervoare subterane despre care vorbea Coral.

Safia se uită din nou în sus la furtuna electrostatică uriaşă ce acoperea tavanul. Şi aceasta, la rândul ei, scădea uşor în intensitate, ieşind la suprafaţă. Îşi aruncă rapid privirea de-a lungul oraşului întunecat, atât în partea de sus, cât şi în cea de jos. Atât de multă distrugere la un loc. Însă cel puţin mai exista speranţă.

— Nu mai sunt fulgere, spuse ea. Cred că furtuna de foc s-a terminat.

— Nu vreau să risc nimic. Haide.

O luă în braţe şi porni în sus, urcând panta care ducea spre palat.

Ea nu protestă, însă nu-i trebui mult timp să observe că Omaha se crispa la fiecare pas.

— Care-i problema? întreba ea, cu mâinile înfăşurate în jurul gâtului său.

— Nu-i nimic. Doar că am nişte nisip în pantofi.

Painter îi văzu apropiindu-se.

Omaha o căra pe Safia în cârcă.

Painter strigă la ei în momentul în care ajunseră în curtea interioară.

— Omaha, descărcările electrice au luat sfârşit, spuse el. Poţi s-o laşi jos pe Safia.

Omaha trecu pe lângă el.

— Numai când o să o trec pragul.

Dar nu mai ajunse să facă asta. Clanurile Shahra şi Rahim se adunară în jurul perechii din curte, felicitându-i şi mulţumindu-le. Danny îşi luă fratele în braţe. Probabil că-i spuse ceva cu privire la Cassandra, deoarece Omaha îşi aruncă privirea spre cadavrul ei.

Painter o acoperise cu o mantie. Dezactivase deja detonatorul şi oprise transmiţătorul. Safia era în siguranţa.

Studie grupul rămas. În afară de o grămadă de vânătăi, de julituri şi de arsuri, cu toţii făcuseră faţă cu brio furtunii de foc.

Coral îşi îndreptă corpul. Ţinea unul dintre lansatoarele de rachete şi puse catarama unei curele lângă acesta. Se lipi imediat. Ea îi surprinse privirea curioasă.

— S-a magnetizat, spuse ea, aruncându-l într-o parte. E un fel

de puls magnetic. Ceva care mă intrigă.

Înainte să-i poată răspunde, o altă replică a seismului cutremură locul, suficient de tare încât să distrugă o altă coloană, slăbită de cutremurul original. Acesta căzu peste oraş cu un bubuit răsunător.

Asta îi făcu pe toţi să conştientizeze pericolul la care încă mai erau expuşi acolo. Nu erau deloc în siguranţă.

Ca să accentueze şi mai tare lucrul acesta, un huruit profund se ridica de dedesubt, făcând să le tremure sticla de sub picioare. Un sunet jos îl acompania, asemenea unei garnituri de metrou care trecea prin subteran.

Nimeni nu mişcă. Toţi îşi ţinură respiraţia. După care veni.

Un gheizer şuierător erupse din lac, ţâşnind în sus ca o fântână arteziană, înalt de trei etaje, având o circumferinţă cât a unui arbore de sequoia vechi de două sute de ani.

Până în acest moment, lacul se scursese până ajunsese la dimensiunile unei mici piscine, la un sfert din mărimea sa iniţială. Nişte crăpături monstruoase se întindeau de-a lungul bazinului, asemenea interiorului unei coji de ou sparte.

Acum apa se revărsa din nou la suprafaţă. Rămaseră cu toţii cu gura căscată.

— Replicile cutremurului trebuie să fi întrerupt cursul original al izvoarelor generate de Pământ, spuse Danny. Unul dintre sursele de apă globale.

Lacul începu să se umple la loc cu repeziciune.

— Locul ăsta o să se inunde, spuse Painter. Trebuie să ieşim afară de-aici.

— De la foc la apă, bodogăni Omaha. E din ce în ce mai bine.

Safia dădu o mână de ajutor la adunarea copiilor. Fugiră cu toţii în grabă din palat. Bărbaţii mai tineri ai clanului Shahra le ajutau pe femeile mai în vârsta ale clanului Rahim.

Până când ajunseră la baza scărilor, lacul crescuse peste nivelul său iniţial, revărsându-se peste oraşul de jos. Iar gheizerul continua să ţâşnească în sus.

Cu lanternele bălăngănindu-se în mâini, cei mai puternici bărbaţi forţau calea de ieşire. Bucăţi de stâncă şi grămezi de pietre prăbuşite blocau pe alocuri pasajul de ieşire. Trăgeau de ele, încercând să elibereze drumul.

Restul grupului aştepta, urmându-i cât puteau de bine, urcându-se pe scări cât puteau de repede, trecând peste obstacole, cei mai puternici ajutându-i pe cei mai slabi.

După care se auzi un strigăt de deasupra. Un strigăt de bucurie.

— Uu-raa-aaa!

Era o ovaţie pe care Safia se simţi uşurată să o audă.

Libertate!

Grupul fugi în sus pe scări. Painter îi aştepta deasupra. O ajută să treacă prin crăpătura din zid şi să iasă afară. Mai întinse o mână de ajutor şi Karei, care se afla în spatele ei.

Safia abia dacă mai recunoştea platoul stâncos. Era doar un morman de pietre.

Se uită în jur. Vântul bătea cu putere, însă furtuna dispăruse, energia ei fiind absorbită şi atenuată de furtuna de foc de dedesubt. Deasupra capului se vedea o lună plină, care zugrăvea lumea într-o nuanţă argintie.

Căpitanul al-Haffi flutură o lanternă spre ea, făcându-i semn spre o cărare care ducea în jos prin harababura din jur, făcându-le loc celorlalţi. Continuară exodul, coborând dealul uriaş.

Grupul mărşălui printre stânci până ajunse la nisip. Drumul era destul de anevoios.

Fostul vârtej uriaş creat în întinderea de nisip săpase şi făcuse o gaură abruptă care se întindea pe câţiva kilometri distanţă. Trecură pe lângă rămăşiţele carbonizate ale autotractorului şi ale camioanelor. Peisajul era punctat de dâre vizibile de nisip topit, care încă mai scoteau aburi în aerul nopţii.

Painter se repezi brusc spre autotractorul răsturnat. Se cocoţă şi intră înăuntru, dispăru pentru puţin timp, după care ieşi din nou afară. Căra cu el un laptop, pe care-l ţinea în mână. Acesta părea a fi distrus, cu carcasa scorojită de flăcări.

Safia ridică dintr-o sprânceană văzând obiectul pe care-l recuperase, însă el nu-i dădu nici un fel de explicaţii.

Continuară să avanseze în deşert. În spatele lor, apa ţâşnea acum din ruinele fostului platou stâncos. Cavitatea abruptă din spate se umplea uşor cu apă.

Safia mergea, ţinându-l de mână pe Omaha. Toată lumea vorbea în şoaptă. Safia îl văzu pe Painter, care mergea de unul singur.

— Lasă-mă o secundă, spuse Safia, strângându-l pe Omaha de mână şi dându-i apoi drumul.

Se îndreptă spre Painter, adaptându-se la pasul lui. El se uită surprins la ea, cu ochi întrebători.

— Painter, eu… voiam să-ţi mulţumesc.

El zâmbi, schiţând un surâs.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Asta-i meseria mea.

Merse alături de el, ştiind că ascundea un val de emoţie profundă. I-o putea citi în ochi, după modul în care părea că nu se poate uita în ochii ei.

Se uită înapoi la Omaha, după care din nou la Painter.

— Eu… noi…

El oftă.

— Safia, am prins ideea.

— Dar…

El se uită la ea, cu ochii lui albaştri trişti, dar siguri.

— Am prins ideea. Pe bune. Şi spunând asta, dădu din cap spre Omaha. Iar el e băiat bun.

Ea ar fi vrut să-i spună o mie de lucruri.

— Du-te, îi murmură el, cu zâmbetul acela blând, plin de durere.

Negăsind ce să-i spună ca să-i mai aline durerea, ea se înapoie la Omaha.

— Despre ce-aţi discutat? întrebă el, încercând, fără succes, să pară indiferent.

Ea îl luă din nou de mână.

— Mi-am luat la revedere…

Grupul urcă malul abrupt de nisip. Un lac în toată regula se întindea în spatele lor, platoul fiind aproape în întregime acoperit de apă.

— Ar trebui să ne îngrijoreze toată apa aia cu antimaterie în ea? întrebă Danny în timp ce făceau un popas.

Coral scutură din cap în semn că nu.

— Compuşii de antimaterie – *buckyball* – sunt mai grei decât apa obişnuită. Pe măsură ce lacul s-a scurs în izvorul masiv de apă de aici, acei *buckyballs* probabil că s-au dus la fund. În timp, o să se dilueze prin vastul sistem subteran de apă şi o să se anihileze încetul cu încetul. Apa n-a fost afectată cu nimic.

— Aşadar, s-a dus cu totul, spuse Omaha.

— Ca şi puterile noastre, adăugă Lu'lu, stând între Safia şi Kara.

— Ce vrei să spui? întrebă Safia, speriată.

— Puterile cu care am fost înzestrate s-au dus.

Şi-o spuse fără pic de mâhnire, ci doar ca o simplă constatare.

— Eşti sigură?

Lu'lu dădu din cap.

— S-a mai întâmplat şi mai înainte. Şi altora. După cum ţi-am spus. E un dar fragil, care se poate degrada uşor. S-a întâmplat

ceva în timpul cutremurului. Am simţit asta. Un fel de boare prin corp.

Celelalte femei Rahim confirmară şi ele.

Safia fusese inconştientă la momentul respectiv.

— Pulsul magnetic, spuse Coral, auzindu-i fără să vrea. O forţă atât de intensă ar avea capacitatea să destabilizeze *buckyballs,* făcându-le să se năruiască.

Coral dădu din cap spre Lu'lu.

— Când o femeie din clanul Rahim îşi pierde darul natural cu care a fost înzestrată, acesta îi mai revine vreodată?

Hodja scutura din cap.

— Interesant, spuse Coral. Pentru ca mitocondriile să propage *buckyballs* în celule, le-ar trebui câteva *buckyballs* ca şablon, ceva asemănător celor descoperite în ovulele originale fertilizate. Insă distruse în totalitate, mitocondriile nu mai pot genera singure unele noi.

— Aşadar, puterile au dispărut cu-adevărat, spuse Safia, dezamăgită.

Îşi privi palmele, amintindu-şi căldura şi pacea resimţite. Acum se pierduseră *definitiv…*

Hodja îi luă mâna şi i-o strânse. Safia retrăi tot ce se întâmplase în intervalul de timp care se scursese de când era doar o fetiţă pierdută în deşert, căutând adăpost printre aceste pietre, până la femeia care era acum.

Nu, poate că magia nu dispăruse complet.

Căldura şi pacea pe care le trăise înainte n-aveau nimic de-a face cu darul cu care erau înzestrate natural şi harul lor. Era vorba de această atingere pur umană. Căldura familiei, pacea identităţii de sine şi siguranţa. Acestea erau o binecuvântare şi un dar suficiente pentru oricine.

Hodja îşi atinse lacrima rubinie de la colţul ochiului stâng. Vorbi în şoapta.

— Noi, femeile clanului Rahim, numim asta Durere. O purtăm pentru a simboliza ultima lacrimă vărsată de regină atunci când a părăsit Ubarul, vărsată pentru morţi, pentru ea însăşi, pentru cei care aveau să urmeze şi să-i ducă povara.

Lu'lu îşi lăsă degetul în jos.

— Noi o redenumim în noaptea asta, sub lumina lunii, pur şi simplu *Farah.*

Safia traduse asta.

— Bucurie…

O aprobare tacită din cap.

— Prima lacrimă vărsată pe altarul fericirii pentru noua noastră viaţă. Această povară a noastră ne este ridicată de pe umeri în cele din urmă. Putem să ieşim din beznă şi să păşim din nou la lumina soarelui. Timpul în care am stat ascunse s-a terminat.

O urmă de dezamăgire trebuie să fi persistat pe chipul Safiei.

Hodja se întinse şi o întoarse uşor pe Safia.

— Adu-ţi aminte, copilă, viaţa nu este ca o linie dreaptă. E ciclică. Deşertul ia, dar tot deşertul dă înapoi.

Îşi eliberă mâna şi se îndreptă spre noul lac ce se tot umfla în spatele lor.

— Ubarul a dispărut, însă s-a reîntors *Raiul.*

Safia îşi aruncă privirea de-a lungul apelor luminate de lună.

Îşi imagină Arabia pierdută undeva în trecut, înainte de Ubar, înainte ca meteoritul să fi lovit Pământul, un pământ plin de savane imense, de păduri verzi, de râuri şerpuitoare şi abundentă în forme de viaţă. Se uită cum curgea apa de-a lungul nisipurilor aride ale căminului său, cum se suprapuneau trecutul şi prezentul.

Oare era posibil?

Grădina Raiului… renăscută.

Omaha veni din spate şi se lipi de ea, cuprinzând-o cu braţele.

— Bine ai venit acasă, îi şopti el la ureche.

EPILOG

8 APRILIE, 2.45 P.M.
CARTIERUL GENERAL DARPA
ARLINGTON, VIRGINIA

Painter Crowe stătea pe hol, lângă uşile de la birou. Se uita cum îngrijitorul clădirii deşuruba plăcuţa cu numele de pe uşă. Acesta fusese acolo încă de la înfiinţarea Sigma Force. Era cuprins de sentimente contradictorii: mândrie şi satisfacţie cu siguranţă, însă şi furie şi puţină ruşine. Nu-şi dorise să obţină poziţia asta în aceste circumstanţe îngrozitoare.

Plăcuţa căzu. Director Sean McKnight. Fostul şef al Sigma.

Fu aruncată la gunoi.

Îngrijitorul înşfăcă noua plăcuţă cu negru şi argintiu de pe biroul secretarei. O propti în uşă şi se folosi de o şurubelniţă electrică rapidă că să o fixeze. Se dădu înapoi câţiva paşi.

— Cum vi se pare? întrebă bărbatul, punându-şi înapoi şapca pe cap.

El dădu din cap, uitându-se fix la plăcuţă.

DIRECTPR PAINTER CROWRE.

Şeful noii generaţii a Sigma Force.

Cel care era pe cale de a depune jurământul pentru noul post în jumătate de oră. Cum ar putea să stea în spatele acelui birou?

Însă asta era datoria sa. Directivă prezidenţială. După tot ce se întâmplase în Oman, DARPA fusese zguduită de la vârf până la bază. Liderul Ghildei fusese membru al propriei lor organizaţii. Painter nu numai că ridicase suspiciuni, dar şi adusese dovezile incriminatoare din Oman. Experţii de aici fuseseră în măsură să recupereze datele de pe hard diskul laptopului Cassandrei. Rămăsese o urmă care să confirme teoria lui Painter.

Pastorul fusese dat în vileag.

Planul său de a corupe Sigma fusese stopat.

Din nefericire, îşi băgase pistolul în gură înainte să poată fi arestat. În mod sigur fusese o lovitură pentru Ghildă, însă aceasta era asemenea Hidrei mitice. Retează-i un cap şi în cele din urmă tot va apărea un altul.

Painter avea să fie întru totul pregătit.

Un scârţâit de pantofi îi atrăsese atenţia făcându-l să se întoarcă. Painter zâmbi larg, întinzând mâna.

— Ce faceţi aici?

Sean McKnight îi strânse mâna.

— Obiceiurile vechi mor greu. Nu voiam decât să mă asigur că te-ai instalat aici.

— Totul e în regulă.

El dădu aprobator, bătându-l uşor pe Painter pe umăr.

— Las Sigma pe mâini bune.

— Vă mulţumesc.

Sean păşi în faţă, îşi văzu vechea plăcuţă în coşul de gunoi şi se aplecă s-o recupereze de-acolo. O luă şi şi-o băgă în buzunarul de la haină.

Painter se înroşi la faţă de ruşine.

Însă Sean zâmbi uşor şi se bătu uşor peste buzunar.

— De dragul vremurilor de demult.

Şi cu asta începu să se îndepărteze.

— Ne vedem la ceremonia de depunere a jurământului.

Amândoi aveau să depună jurământul astăzi.

În timp ce Painter îi lua locul lui Sean, acesta avea să ocupe funcţia de director general, rămasă vacantă după dispariţia viceamiralului Tony „Tigrul” Rector.

Pastorul.

Nemernicul era atât de vanitos, încât folosise un nume de cod sinonim cu numele său de familie. Rector. Însemnând în engleză un membru al clerului.

În Oman, Painter aproape că-l etichetase pe Sean ca trădător. Însă când Painter o auzise pe Cassandra menţionându-l pe Pastor, îşi dăduse seama de greşeala făcută. Doi oameni îl trimiseseră în misiunea asta: Sean McKnight *şi* amiralul Tony Rector. După cum era de aşteptat, Sean trebuie să-i fi transmis informaţiile primite de la Painter lui Rector, şeful său direct, însă Rector fusese cel responsabil de scurgerile de informaţii către Cassandra.

Datele din laptop confirmaseră această legătură.

Rector încercase să uzurpe Sigma pentru el însuşi. Cassandra era prima lui cârtiţă din sânul organizaţiei. Chiar şi atunci când acţionaseră la Foxwoods, ea primise ordin să orchestreze şi să faciliteze transmiterea de secrete militare chinezilor prin intermediul lui Xin Zhang. Acţiunea era menită să pună în dificultate şi să facă de râs conducerea Sigma. Acest eşec

trebuia să creeze pârghia necesară cu care să-l scoată cu forţa pe Sean McKnight din funcţie, astfel încât Rector să poată pune în locul său pe cineva loial Ghildei.

Însă acum totul luase sfârşit.

Se uită lung la uşa închisă. Acesta era un capitol nou din viaţa sa.

Se gândi la drumul lung pe care-l parcursese şi care-l dusese până aici. Încă mai avea scrisoarea în buzunarul de la haină. Rămânând nemişcat, o scoase afară. Îi pipăi marginile ascuţite cu degetele şi-şi trecu degetul mare peste plicul de culoare bej. Numele său era scris clar, în relief, pe faţa plicului. Îl primise săptămâna trecută. Dacă nu era suficient de curajos să înfrunte asta, n-avea să treacă niciodată de uşa din faţă.

Tot fără să se mişte din loc, rupse partea sigilată şi scoase ce se afla înăuntru.

Hârtie de pergament transparentă, o invitaţie cu o textură ca de bumbac, cu marginea cu ornamente făcute de mână. Ceva frumos. O bucată de hârtie căzu din ea. El o prinse şi o desfăcu.

„Să fi acolo…” Kara.

Cu o mişcare uşoară a capului şi un zâmbet subţire, deschise invitaţia şi o citi. O nuntă în luna iunie. Care urma să aibă loc pe malurile Lacului Eden, noul lac cu apă dulce din interiorul Omanului. Nunta dintre dr. Omaha Dunn şi dr. Safia al-Maaz.

Oftă. Nu-l duruse atât de tare pe cât se aşteptase.

Se gândi la toţi ceilalţi care-i facilitaseră accesul la funcţia asta.

Coral era deja în altă misiune în India. Danny şi Clay, cei mai buni prieteni acum, erau împreună la nişte săpături… în India. Alegerea siturilor fusese ideea lui Danny. Clanurile Shahra şi Rahim se uniseră pentru o celebrare grandioasă în Oman. O nouă ambarcaţiune *Shabab Oman* era în curs de construcţie. Kara supraveghea construcţia navei în timp ce finanţa şi reparaţiile de la British Museum. Citise în revista *People* că era încurcată cu un doctor tânăr, un tip pe care-l cunoscuse în timp ce se afla la dezintoxicare.

Îşi aruncă din nou privirea la însemnarea de mână făcută de Kara. „Să fi acolo…”

Poate că avea s-o facă.

Însă mai întâi trebuia să treacă dincolo de uşa asta.

Painter păşi în faţă, apucă mânerul, trase adânc aer în piept şi împinse uşa.

Spre următoarea mare aventură.

NOTA AUTORULUI

După cum am mai făcut-o şi înainte, m-am gândit să vă împărtăşesc câteva dintre faptele şi ficţiunile care compun această carte. Sper că făcând asta, aş putea să captez interesul câtorva oameni pentru explorarea unor subiecte şi locuri mult mai în detaliu.

Pentru început, întregul concept de antimaterie. Oare este de domeniul literaturii ştiinţifico-fantastice? Nu. Nu mai este. Laboratoarele CERN din Elveţia chiar au produs particule de antimaterie şi au fost în măsură să le menţină stabile pentru scurte perioade de timp. NASA şi Fermi National Laboratories au explorat şi ele la rândul lor construcţia motoarelor de antimaterie, incluzând dezvoltarea aşa-numitelor Penning Traps electromagnetice pentru depozitarea şi transportul antimateriei.

Cât despre meteoriţii cu antimaterie, s-a vehiculat ideea că exista în spaţiu, însă existenţa lor rămâne deocamdată teoretică. Teoria conform căreia explozia de la Tunguska din Rusia s-ar fi datorat unui mic meteorit de antimaterie este una dintre multele explicaţii postulate. Oricum, efectele descrise – natura neobişnuită a exploziei, pulsul electromagnetic mutaţiile în floră şi faună – sunt toate reale.

În ceea ce priveşte subiectele legate de apă: Toate reacţiile chimice descrise în carte sunt bazate pe teorii ştiinţifice, inclusiv transformarea ciudată a apei în *buckyballs.* Subiectul apei magmatice sau generate de pământ se bazează şi pe lucrările geologului Stephen Reiss, printre mulţi alţii.

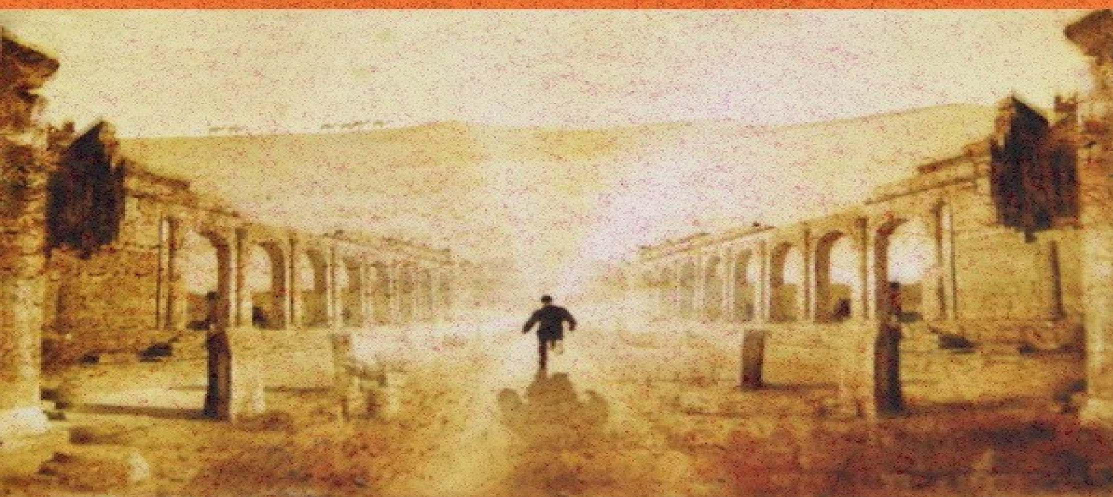
Cât despre Arabia, geologia regiunii este unică. Cu douăzeci de mii de ani în urmă, deşerturile din Oman erau într-adevăr savane înverzite pline de râuri, lacuri şi izvoare. Vegetaţia luxuriantă acoperea totul şi vânătorii din Neolitic cutreierau pământurile acestea. Această deşertificare a regiunii a fost într-adevăr pusă pe seama unui fenomen natural numit „forţa orbitală” sau Forţa Milankovitch. Cu alte cuvinte, o „balansare” în rotaţia Pământului care apare la intervale periodice.

Cele mai multe detalii arheologice şi istorice despre Oman sunt reale, inclusiv mormântul lui Nabi Imran din Salalah, mormântul lui Ayoub (Iov) din munţi şi, desigur, ruinele Ubarului din Shisur. Linkuri cu fotografii ale tuturor acestor locuri vor fi

postate pe site-ul meu (www.jamesrollins.com) pentru curioşi sau pentru cei cărora le place să călătorească aşezaţi comod în fotoliul din faţa calculatorului. De asemenea, pentru a afla mai multe despre descoperirea Ubarului, recomand cu căldură *The Road to Ubar* de Nicolas Clapp.

Alte detalii diverse. Mai întâi, tribul izolat Shahra trăieşte în Munţii Dhofar şi membrii lui pretind că se trag din regii Ubarului. Vorbesc încă un dialect considerat a fi cel mai vechi din Arabia. Vasul amiral al Omanului, *Shabab Oman,* este un vapor real (scuze că l-am aruncat în aer). Şi că veni vorba de lucruri aruncate în aer, cămila de fier care a explodat la începutul romanului se mai află încă undeva la British Museum. Cât se poate de întreagă şi de neatinsă… cel puţin pentru moment.

CUPRINS

O explozie inexplicabilă zguduie colecția de antichități a unui muzeu londonez, declanșând alarma în organizațiile clandestine din întreaga lume. Iar acum căutarea de răspunsuri o duce pe Lady Kara Kensington, pe prietena ei, frumoasa Safia al-Maaz, curator al muzeului, și pe ghidul lor, aventurierul Omaha Dunn, într-o lume despre care nici nu visaseră că există: un oraș îngropat în deșertul arab. Dar și alții sunt atrași spre același loc, oameni cu scopuri întunecate și sinistre. Însă nenumăratele pericole pe care trebuie să le înfrunte în călătoria spre inima sălbatică a Peninsulei Arabice pălesc în fața coșmarului care îi așteaptă la capătul călătoriei: o putere misterioasă și eternă, capabilă să creeze o utopie... ori să distrugă tot ceea ce a creat omenirea de-a lungul mileniilor.

rao